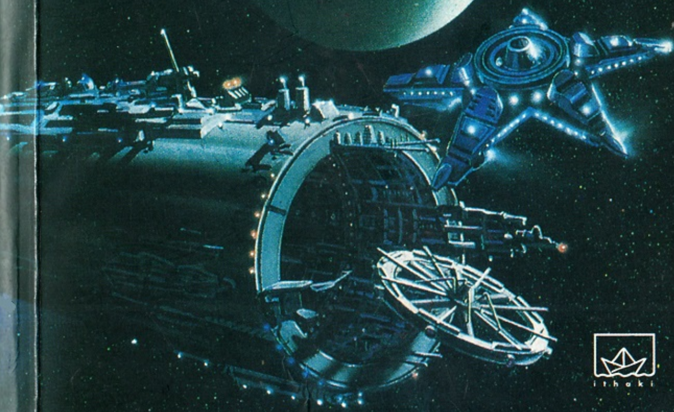
RAMA BAHÇESİ

ARTHUR C. CLARKE

ve GENTRY LEE

RAMA BAHÇESİ

Arthur C. Clarke
ve
Gentry Lee

Çeviri:
Ümit Kayalıoğlu

Edebiyat 20
Bilimkurgu 14

Rama Bahçesi

Arthur C. Clarke - Gentry Lee

ISBN 975-6902-14-0

Özgün Adı: Garden of Rama
Çeviri: Ümit Kayalıoğlu

Yayına hazırlayan: Savaş Kılıç
Teknik Hazırlık: Penguen Kitap Kaset Bas. Yay. Ltd. Şti.
Kapak ve iç baskı: Mart Matbaacılık

1. Baskı İstanbul, AĞUSTOS 1999

İthaki Yayınları
Caferağa Mah. Sakızgülü Sk. 33/2 Kadıköy 81300 İstanbul
Telefon: 0 216 348 36 97 Faks: 0 216 338 26 33

ARTHUR C. CLARKE

1917'de İngiltere'de, Somerset'te doğdu. King's Koleji'n fizik ve matematik dallarında birinci olarak bitirdi. British Interplanetary Society'nin eski başkanı, Academy of Astronautics, Royal Astronomical Society ve başka birçok bilimsel organizasyonun üyesidir. 2. Dünya Savaşı'nda Kraliyet Hava Kuvvetleri subayı olarak ilk kez radar yoluyla kör iniş yaptırma denemelerinde görevliydi. Bilimkurgu olmayan tek romanı Glide Path bu çalışmalar hakkındadır.

Elli kitap yazmış, bu kitaplar otuzun üzerinde dile çevrilmiş ve yirmi milyondan fazla satmıştır. "Rama"larla bütün büyük bilimkurgu ödüllerini almıştır.

1945'te iletişim uydularını icat etmesi, Clarke'a aralarında Marconi Uluslararası Dostluk Ödülü, Franklin Enstitüsü'nden bir altın madalya ve Londra King's Koleji Dostluk Ödülü'nü kazandırdı.

GENTRY LEE

Nasa'nın Galileo projesinin baş mühendisi ve Mars'a yapılacak Viking uçuşunun bilim yöneticisi.

Cosmos dizisinin yaratılmasında, geliştirilmesinde ve gerçekleştirilmesinde Carl Sagan'ın ortağı ve *Beşik*'te A. C. C.'ın eşyazarı.

TEŞEKKÜRLER

Birçok insan bu romana değerli katkılarda bulundu. Aralarında en önde gelen, baştan sona kadar olan katkısıyla editörümüz Lou Aronica'dır. İlk yorumları tüm romanın yapısını biçimlendirdi ve bilinçli olarak yaptığı son düzeltmeler de belirsiz bir şekilde kitabın akışını canlandırdı.

Yakın arkadaşımız ve çok yönlü bilgin Gerry Snyder yine son derece yardımcı oldu ve büyük küçük demeden her türlü teknik sorunla ilgilendi. Eğer öyküdeki tıbbi bölümler doğru ve gerçeğe yakınsa tüm onuru Dr. Jim Willerson'a, herhangi biri yanlışsa sorumluluk yazarlara aittir.

Yazma işleminin ilk günlerinde Jihei Akita, Japon sahneleri için uygun yerleri bulma konusunda bize yardım etmek için elinden geleni yaptı. Ayrıca; ulusunun gelenek ve tarihini bizimle derinliğine tartışmak için oldukça istekliydi. Tayland'da Ms Watcharee Monviboon, ülkesinin harikalarını bize gösterirken mükemmel bir rehberdi.

Roman büyük ölçüde ve ayrıntılı biçimde kadınlarla, özellikle onların duygu ve düşünceleriyle ilgileniyor. Bebe Barden ve Stacey Lee, kadınların doğası hakkında her zaman konuşmaya hazırdılar. Ayrıca Ms Barden, Benita Garcia'nın yaşamı ve şiirleriyle ilgili fikirleriyle çok yardımcı oldu.

Stacey Kiddoo Lee, *Rama Bahçesi*'ne doğrudan çok katkıda bulundu, fakat en önemli olanı, tüm çalışmaya özverili desteğiydi. Romanın yazımı sırasında, Stacey dördüncü oğlu Travis Clarke Lee'yi doğurdu. Stacey, her şey için, çok teşekkür ederim.

1

NICOLE'ÜN GÜNLÜĞÜ

1

29 ARALIK 2200

İki gece önce Dünya'daki Greenwich zamanına göre 10:44'te Simone Tiasso Wakefield evrene merhaba dedi. Daha önce, güçlü duygular yaşadığımı düşünmüştüm, fakat hayatımdaki hiçbir şey –annemin ölümü, Los Angeles'teki altın olimpiyat madalyası, Prens Henry'yle geçirdiğim otuz altı saat ve hatta babamın kaygılı bakışları altında, Tours'daki hastanede Genevieve'in doğumu bile– sonunda Simone'un ilk çığlığını duyduğum andaki sevinç ve rahatlamam kadar yoğun değildi.

Michael bebeğin Noel Günü doğacağını tahmin etmiş ve her zamanki sevecen haliyle, uzay çocuğumuzun, İsa'nın varsayılan doğum gününde dünyaya gelmesiyle Tanrı'nın "bize bir işaret gönderdiği"ni söylemişti. Michael'ın dinsel duygularının her canlanışında yaptığı gibi kocam Richard gene onunla eğlendi. Fakat Noel'in arifesinde ilk güçlü kasılmaları hissetmeye başlamam üzerine, Richard bile neredeyse inançlı biri oluyordu.

Noel'den önceki gece çok düzensiz uyudum. Tam uyanmadan önce, derin ve canlı bir rüya gördüm. Beauvois'daki havuzumuzun yanında yürüyor ve evcil ördeğim Dunois ve onun yabani ördek arkadaşlarıyla oynuyordum, bir sesin beni çağırdığını duydum. Sesi tanıyamadım, fakat konuşanın bir kadın olduğuna kesinlikle emindim. Kadın bana doğumun son derece zor olacağını ve ikinci çocuğu-

mu gün ışığına getirebilmek için gücümün en küçük parçasına bile ihtiyacım olacağını söyledi.

Noel Günü, gizlice Ramalılara sipariş ettiğimiz hediyeleri birbirimize verdikten sonra, Michael ve Richard'ı olası her acil duruma karşı eğitmeye başladım. Eğer bu iki adamın, herhangi önemli bir sorunda, bana en ufak bir yardımda bile bulunamayacaklarının bilincinde olmasam, sanırım Simone gerçekten Noel Günü doğmuş olurdu. Belki de bebeğin doğumu, benim isteğimle iki gün daha ertelendi.

Noel Günü görüştüğümüz beklenmedik durum olasılıklarından biri de hatalı gelen bebekti. Birkaç ay önce, doğmamış bebeğim, rahmimin içinde hâlâ biraz hareket edebiliyorken, onun baş aşağı olduğundan kesinlikle emindim. Fakat son hafta içinde, doğum kanalına girmeden önce dönmüş olduğunu düşünüyordum. Sadece kısmen haklıydım. Kafası önde olarak doğum kanalına gelmeyi başarmıştı, ancak, yüzü yukarıya, karnıma doğru dönüktü ve ilk ciddi kasılma dizisinden sonra, minik başı kötü bir şekilde leğen kemiklerimin arasında sıkışmıştı.

Dünya'daki bir hastanede bir doktor herhalde sezaryen ameliyatına başvururdu. Elbette bir doktor ceninle ilgili böyle bir soruna karşı hazırlıklı olarak, önceden robot aletleriyle Simone'un başını, daha böyle rahatsız bir duruma gelmeden, doğrultmaya çalışırdı.

Sonuna doğru ağrı bir işkenceye dönüştü. Onu direngen kemiklerimin arasında ilerletirken, güçlü kasılmalar arasında, Michael ve Richard'a bağırarak emirler vermeye çalışıyordum. Richard tümüyle ya-

rarsızdı. Daha sonraları "keşmekeş" diye adlandırdığı ağrılarımla ilgilenemiyor, daha kötüsü doğum dikişine yardım edemediği gibi, Ramalılardan elde ettiğimiz uyduruk forsepsleri de kullanamıyordu. Michael, Tanrı ondan razı olsun, odanın serin olmasına karşın, alnından terler boşanarak, benim bazen tutarsızlaşan talimatlarımı cesaretle uygulamaya çalışıyordu. Kanalı biraz daha genişletmek için, tıbbi malzemelerimden aldığı neşteri kullandı, kanama nedeniyle bir an duraksadıktan sonra, forsepsle Simone'un kafasını buldu ve bir şekilde, üçüncü denemesinde, onu doğum kanalında geri itmeyi ve doğabileceği şekilde döndürmeyi başardı.

Başı göründüğü zaman iki adam da bağırdılar. Bilinçli kalmaya devam edememe korkusuyla zihnimi soluk alıp verme düzenim üzerinde toplamaya çalıştım. Yoğun ağrıma karşın, son güçlü kasılmam Simone'u ileriye, Michael'ın ellerine fırlatırken, ben de yüksek sesle haykırdım. Babası olarak göbek bağını kesmek Richard'ın göreviydi. Richard işini bitirdiği zaman Michael görmem için Simone'u yukarıya kaldırıp, "Bir kız," derken gözleri yaşla doluydu. Hafifçe karnımın üstüne koydu ve onu görebilmek için biraz doğruldum. İlk izlenimim onun kesinlikle anneme benzediği yolundaydı.

Plasenta temizleninceye kadar uyanık kalmaya gayret ettim ve Michael'ın yardımıyla, neşterle yaptığı kesikleri dikmeyi bitirdim ve sonra kendimi bıraktım. İzleyen yirmi dört saatle ilgili birçok ayrıntıyı hatırlamıyorum. Gösterdiğim çabadan ve doğumdan o derece yorgundum ki (Simone'un doğumundan *on bir* saat önce kasılmalarım başlamıştı) her

fırsatta uyudum. Yeni doğan kızım hiç zorlama olmadan seve seve göğsümü emiyordu ve Michael yarı uyanık olduğum zamanlarda, kızın birkaç kez emdiğini iddia ediyordu. Simone emmeye başladığı andan itibaren sütüm memelerime doluyor ve kızım emmeyi bitirdiği anda da çok mutlu görünüyor. Ona yetecek kadar sütüm olduğu için mutluyum —Genevieve'le yaşadığım sorunun tekrarlanacağından korkuyordum.

Her uyandığımda iki erkekten biri yanımda oluyor. Richard'ın gülümsemeleri her zaman biraz zorlama gibi olsa da yine de minnet dolu. Uyanık olduğum zamanlarda, Michael Simone'u kollarıma veya memelerime yetiştirmekte çok hızlı. Ağladığı zamanlarda bile kızı çok rahat tutuyor ve durmadan, "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Şu anda Simone, Ramalıların yaptığı battaniyeye benzer şeye sarılmış olarak, yanımda yatıyor (kumaşları tanımlayabilmek çok zor, özellikle de ev sahiplerimize "yumuşak" gibi nitelik bildiren sözcükleri onların anladığı nicelik terimleriyle anlatmak). Kızım gerçekten anneme benziyor. Cildi oldukça koyu, belki benimkinden bile daha koyu ve başındaki kalpak gibi saçlar simsiyah. Gözleri parlak kahverengi. Zor doğumdan ötürü kafasının hâlâ komik ve biçimsiz haliyle Simone'a çok güzel denemez. Fakat Michael elbette haklı. Kızım harikulade. Gözlerim, çılgın bir hızla nefes alıp veren, o narin, kırmızı yaratığın ardındaki güzelliği görebiliyor. Evrene hoş geldin, Simone Wakefield.

2

6 OCAK 2201

Şimdi, iki gündür üzüntü içindeyim ve yorgunum, hem de çok yorgun. Bunun tipik bir doğum sonrası sendromu olduğunu bilmeme karşın, kendimi bu depresyon hissinden kurtaramıyorum.

Bu sabah en kötüsüydü. Richard'dan önce uyandım ve hasırın bana ait bölümünde sessizce yattım. Duvarın yanındaki Rama beşiğinde huzur içinde uyuyan Simone'a baktım. Ona olan tüm sevgime karşın, bir türlü onun geleceği hakkında olumlu şeyler düşünmeyi başaramadım. Onun doğumunu izleyen yetmiş iki saatin o aşırı sevinç patlaması tümüyle yok olmuştu. Aklımdan umutsuz gözlemler ve yanıtlanmamış soruların bitmeyen seli akıp gidiyordu. Nasıl bir yaşamın olacak sevgili Simone'um? Biz, ailen, senin mutluluğunu nasıl sağlayabiliriz?

Sevgili kızım, ailen ve yakın dostları Michael O'Toole ile birlikte, dünyadışı kökenli, devasa bir uzay gemisinin içindeki bir yeraltı ininde yaşıyorsun. Yaşamındaki üç yetişkin insan, yaklaşık bir yıl önce, Rama adı verilen dünyacığı incelemek için Dünya gezegeninden Newton heyetiyle gönderilen kozmonotlardır. Rama, paranoyak Dünya tarafından başlatılan nükleer saldırıdan kurtulmak için birden yörüngesini değiştirdiği zaman, bu yabancı aracın içinde kalan insanlar sadece annen, baban ve General O'Toole'du.

İnimizin üstünde, gizemli gökdelenleriyle bir ada

şehri var, biz buraya New York diyoruz. Bu ada, tüm uzay aracını çevreleyen donmuş bir deniz tarafından kuşatılmış durumda. Şu anda, babanın hesaplarına göre, Jüpiter'in yörüngesi içindeyiz (büyük gaz topunun Güneş'in diğer tarafında olmasına karşın) ve sonunda tümüyle güneş sistemini terk edecek olan hiperbolik bir yörünge izliyoruz. Nereye gittiğimizi bilmiyoruz. Bu gemiyi kimlerin yaptığını veya niçin yaptıklarını bilmiyoruz. Sadece gemide başkalarının da yaşadığını biliyoruz, *onların* nereden geldiklerine dair bir fikrimiz yok, ama en azından bazılarının saldırgan olduğuna inanmak için yeterli nedenimiz var.

Son iki günde düşüncelerim tekrar tekrar aynı doğrultuda devam etti ve her defasında aynı sarsıcı sonuca ulaştım: Sözde olgun yetişkinler olarak bizim, çok az anladığımız ve üzerinde hiçbir şekilde kontrolümüz olmayan böylesi bir ortama, böyle savunmasız ve masum bir varlığı getirmemiz affedilmez bir şeydi.

Bu sabah, bugünün benim otuzyedinci doğum günüm olduğunu fark edince ağlamaya başladım. Önceleri gözyaşlarım yumuşak ve sessizdi, fakat tüm eski doğum günlerim zihnimden akmaya başlayınca yumuşak gözyaşları derin hıçkırıklara dönüştü. Sadece Simone için değil, kendim için de derin, acı veren bir hüzün hissediyordum ve kökenimiz olan o muhteşem mavi gezegeni hatırlayıp, Simone'un geleceğine onu yerleştiremeyince, durmadan kendime aynı soruyu sorup duruyordum. Tüm bu keşmekeş içinde neden bir çocuk dünyaya getirmiştim?

İşte gene aynı sözcük. Richard'ın en sevdiklerinden biri. Onun sözlüğünde "keşmekeş" sözcüğünün neredeyse sınırsız bir kullanım alanı var. Düzensiz ya da kontroldışı olan her şey, ister teknik bir sorun, isterse evle ilgili bir sorun olsun (şiddetli bir doğum sonrası depresyonunun etkisiyle ağlamakta olan bir kadın da dahil) keşmekeş olarak nitelendiriliyordu.

Erkeklerin bu sabah hiçbir yardımları olmadı. Kendimi daha iyi hissetmem için yaptıkları tüm yararsız çabalar, üzüntümü daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı. Bir soru. Mutsuz bir kadınla karşılaşan her erkek, neden hemen onun bu mutsuzluğunun bir şekilde kendisiyle ilgili olduğunu düşünür? Aslında pek dürüst değilim. Michael'ın yaşamında üç çocuğu olmuş ve içinde bulunduğum duygularla, ilgili birşeyler biliyor. Genellikle bana sadece, yardımcı olmak için ne yapabileceğini sordu. Fakat Richard gözyaşlarım karşısında kesinlikle perişan olmuştu. Uyandığı zaman benim ağladığımı görünce korkmuştu. İlk anda aklıma, benim kötü bir fiziksel ağrı çektiğim gelmişti, ona sadece sıkıldığımı anlattığım zaman çok az yatıştı.

Ruhsal durumumun sorumlusunun kendisi olmadığını kabul ettikten sonra, ona Simone'un geleceğiyle ilgili kaygılarımı anlatırken, Richard sessizce dinledi. Aşırı heyecanlı olduğumu kabul ediyorum, ama, söylediklerimden *hiçbir şey* anlamamış gibi görünüyordu. Durmadan aynı cümleyi, Simone'un geleceğinin bizimkinden daha belirsiz olmadığını, tekrarlıyor ve benim üzülmem için mantıklı bir neden olmadığını, sıkıntımın hemen geçmesi gerekti-

ğini söylüyordu. Sonunda, bir saatten fazla süren yararsız bir konuşmadan sonra, Richard doğru bir karar verdi ve bana yardımcı olamadığını anlayarak beni yalnız bıraktı.

(Altı saat sonra.) Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Doğum günümün bitmesine üç saat daha var. Bu gece küçük bir parti düzenledik. Simone'u emzirmeyi henüz bitirdim ve kızım yanımda yatıyor. Michael koridorun sonundaki odasına gitmek için on beş dakika önce yanımızdan ayrıldı. Richard başını yastığa koyduktan beş dakika sonra uykuya daldı. Tüm gününü, istediğim daha düzgün çocuk bezleri üzerine çalışarak geçirmişti.

Richard zamanını, Ramalılar ya da odamızdaki klavyeyi kullanarak harekete geçirdiğimiz bilgisayarı kullanan kimselerle etkileşimlerimizi denetlemek ve listelemekle geçirmekten hoşlanıyor. Siyah ekranın hemen arkasındaki karanlık tünelde şimdiye kadar hiçbir kimseyi veya hiçbir şeyi görmedik. Bu nedenle orada, isteklerimizi karşılayan ve fabrikalarına istediğimiz tuhaf maddelerin imal edilmesi için emirler veren yaratıkların bulunup bulunmadığını gerçekten bilmiyoruz, fakat ev sahiplerimiz ve velinimetlerimize Ramalılar demek daha uygun gibi geliyor.

Onlarla iletişim yöntemimiz hem çok karmaşık hem de çok kolay. Karmaşık, çünkü onlarla siyah ekrana şekiller çizerek ve matematik, fizik ve kimya dilinde kesin rakamsal formüllerle konuşuyoruz. Kolay, çünkü klavyeyi kullanarak girdiğimiz ana cümleler, sözdizimi olarak çok basit. En sık kullan-

dığımız cümleler, "Mümkünse İstiyoruz" ya da "İstiyoruz" oluyor (elbette taleplerimizin nasıl tercüme edildiğini kesinlikle bilmiyoruz ve kibar olduğumuzu varsayıyoruz –yolladığımız talimatlar "Ver bana," gibi, kaba komutlar şeklinde de anlaşılabilir) ve bunları bize sağlanmasını istediğimiz şeyin ayrıntılı tarifi izliyor.

En zor bölümü kimya. Sabun, kağıt ve cam gibi gündelik basit nesneler, kimyasal yönden son derece karmaşıklar ve sayılarıyla kimyasal bileşimleri yönünden onları kesin bir şekilde belirtebilmek son derece zor. Richard'ın klavye ve siyah ekran üzerindeki ilk çalışmalarında keşfettiği gibi, bazen, ısı düzeni de dahil olmak üzere, imalat sürecinin ana hatlarını da vermemiz gerekiyor, yoksa aldığımız şeyin ısmarladığımızla en ufak benzerliği olmuyor. Talep süreci bir sürü deneme ve yanılmayı içeriyor. Başlangıçta bu, çok verimsiz ve sinir bozucu bir etkileşimdi. Üçümüz de durmadan üniversite kimyamızdan biraz daha fazla şeyler hatırlamayı temenni ediyoruz. Aslında, günlük ihtiyaçlarımızı tedarik etmekte başarılı bir gelişme gösteremeyişimiz, Richard'ın çok hoşlandığı ifadeyle, dört ay önce gerçekleştirdikleri, Büyük Yolculuk'a neden oldu.

O günlerde, üstümüzdeki New York'ta, tıpkı Rama'nın her yerinde olduğu gibi sıcaklık sıfırın altında bir dereceye düşmüş ve Richard, Silindirik Deniz'in yeniden donduğunu belirtmişti. Bebeğin doğumuna yeterince hazır olmayacağımıza ilişkin kaygılarım artıyordu. Her şeyi elde edebilmek çok zaman alıyordu. Örneğin çalışır bir tuvalet edinmek ve yerine yerleştirmek bir aylık bir çabayı gerektir-

mişti ve sonuç hâlâ pek yeterli değil. Çoğu kez, en büyük sorunumuz, ev sahiplerimize yetersiz bilgi vermemiz oluyordu. Ancak, bazen de zorluğun nedeni Ramalılar oluyordu. Birçok kez, bizim her zamanki matematik ve kimya dilimizi kullanarak, istenen maddeyi, istediğimiz süre içinde imal edemeyeceklerini bildirdiler.

Neyse, bir sabah Richard, inimizi terk ederek, Newton seferimizden beri hâlâ Rama'ya bağlı olan askeri gemiye gitmek istediğini söyledi. Bize amacını, geminin bilgisayarında yüklenmiş olan bilimsel veri tabanının kilit bileşenlerini yeniden ele geçirmek olarak açıklamıştı, (bu, Ramalılardan olan taleplerimizi açık olarak belirtmekte çok işimize yarayacaktı), fakat ayrıca doğru düzgün bir yemek için de korkunç aç olduğunu söyledi. Ramalıların bize sağladığı kimyasal karışımlarla, sağlıklı olmayı ve hayatta kalmayı başarıyoruz. Fakat yiyeceklerin çoğu ya çok lezzetsiz, ya da çok feci.

Dürüst olmak gerekirse, ev sahiplerimiz taleplerimize doğru yanıt veriyorlar. Her ne kadar vücudumuzun ihtiyacı olan temel kimyasal maddeleri genel olarak nasıl tarif edeceğimizi biliyorsak da, bir şeyi tattığımız zaman oluşan karmaşık biyokimyasal işlemleri hiçbirimiz incelememiştik. O ilk günlerde yemek yemek bir zevk değil, bir zorunluluktu. Çamur gibi bir şeyi yutmak zor, fakat imkânsız değildi. Birkaç kez yemeği birkaç mide bulantısı izledi.

Üçümüz günün büyük bölümünü Büyük Yolculuk'un artı ve eksilerini tartışarak geçirdik. Hamileliğimin henüz mide ekşimeleri evresinde olduğum için oldukça rahattım. İki erkek buzu yürüyerek

aşıp, roveri bulup, Ana Düzlük boyunca sürüp, sonunda ya taşıma koltuklarıyla ya da birçok kilometre tırmanarak Alfa nakil istasyonuna varırlarken, inde yalnız kalma fikrini pek beğenmesem de, birçok yönden birbirlerine yardımcı olabileceklerinin farkındaydım. Tek başına bir yolculuğun çok çılgınca olacağı konusunda onlara katıldım.

Richard roverin çalışır durumda olacağından kesinlikle emindi, fakat taşıma koltukları için o kadar iyimser düşünemiyordu. Newton askeri gemisi, Rama'nın dışında olduğu için, onun koruyucu ağ kalkanın ötesinde meydana gelen nükleer patlamalardan ne kadar hasar görmüş olabileceğini derinlemesine tartıştık. Richard görünürde yapısal bir hasar olmadığı için (geçtiğimiz aylarda, Rama alıcı görüntülerine birkaç kez girerek, Newton askeri gemisinin görüntülerini siyah ekranda izlemiştik), belki de Rama'nın kendisinin gemiyi tesadüfen nükleer patlamalardan korumuş olabileceğini ve sonuç olarak, içeride de herhangi bir radyasyon hasarı olmayabileceğini varsayıyordu.

Bu olasılıklardan o kadar emin değildim. Uzay aracının kalkan tasarımı konusunda çevre mühendisleriyle birlkite çalışmıştım ve Newton'un her alt sisteminin radyasyona karşı ne kadar hassas olduğunu biliyordum. Bilimsel veri merkezinin büyük olasılıkla bozulmamış olduğuna ben de inanıyorsam da (tüm işlemci ve bellek üniteleri, radyasyona karşı dayanıklı parçalardan yapılmıştı), yiyecek stokunun kirlenmiş olduğundan kesinlikle emindim. Paketlenmiş yiyeceklerimizin nispeten daha az korunaklı bir yerde olduğunu hep biliyorduk. Aslında,

fırlatma öncesinde, beklenmedik bir güneş patlamasının, yiyeceklerimizin yenilmeleri tehlikeli olabilecek kadar bozulmalarına yol açacak radyasyon üretmesinden kaygı duyuluyordu.

Erkeklerin askeri gemiye gidiş geliş süreleri olan birkaç gün, ya da bir hafta boyunca yalnız kalmaktan korkmuyordum. Beni daha çok, onlardan birinin geri dönmemesi olasılığı korkutuyordu. Konu sadece sekiz bacaklı örümcekler veya bu muazzam gemiyi bizimle paylaşmaları olası olan başka yaratıklar değildi. Ayrıca çevresel belirsizliklerin de göz önüne alınması lazımdı. Ya Rama birden manevraya başlarsa? Ya buna benzer başka bir ters olay olur ve onlar New York'a geri dönemezlerse?

Richard ve Michael bana, hiçbir riske girmeyecekleri ve sadece askeri gemiye gidip geri gelmekten başka bir şey yapmayacakları konusunda güvence verdiler. Yirmi sekiz saatlik Rama gününün şafağından hemen sonra yola çıktılar. New York'ta çukura düşmemle başlayan uzun yalnızlık süreci dışında ilk kez tek başıma kalıyordum. Elbette tam anlamıyla yalnız da sayılmazdım. Simone'un içimde beni tekmelediğini hissediyordum. Bir bebek taşımak çok şaşırtıcı bir duygu. İçinizde yaşayan başka bir ruh taşadığınızı bilmek tarif edilemeyecek kadar harikulade bir şey. Özellikle çocuk senin kendi genlerinin önemli parçalarından oluşmuşsa. Yazık ki erkekler hamilelik deneyimini yaşayamıyorlar. Eğer yaşayabilselerdi, biz kadınların neden gelecek konusunda bu kadar kaygılı olduğumuzu anlarlardı.

Erkeklerin ayrılmasından sonraki üçüncü Dünya

gününde, kötü bir kapalı yerde kalma sıkıntısı yaşadım. İnden çıkarak New York'ta biraż yürüyüş yapmaya karar verdim. Rama'nın içi karanlıktı, fakat o kadar huzursuzdum ki, ne olursa olsun yürümeye karar verdim. Hava oldukça soğuktu. Şişmeye başlayan karnımın çevresindeki kalın uçuş ceketimin fermuarını çektim. Henüz birkaç dakikadır yürüyordum ki uzaktan gelen bir ses işittim. Omurgamdan aşağı bir ürperme indi ve yürümeyi kestim. Birden yükselen adrenalin aynı anda Simone'u da etkileyerek, ben sesi dinlerken onun karnımı tekmelemesine neden oldu. Bir dakika kadar sonra, metal yüzeye sürtünen fırça sesleri ve ona eşlik eden yüksek frekanslı vınlama sesini yeniden işittim. Sesin niteliği su götürmezdi; sekiz bacaklı bir örümcek New York'ta dolanıyordu. Çabucak ine döndüm ve Rama'da şafağın sökmesini bekledim.

Ortalık aydınlandığı zaman New York'a döndüm ve çevrede dolaştım. İçinde çukura düştüğüm o garip ambarın civarındayken, sekiz bacaklıların sadece geceleri çıktıkları hakkındaki kararımızla ilgili kuşkularım canlanmaya başladı. Richard ta başından beri bunların geceleri ortaya çıkan yaratıklar olduğunu iddia ediyordu. Dünya'yı geçmemizden iki ay sonra, inimize istenmeyen ziyaretçilerin inmesini önlemek için koruyucu ızgaramızı yapmadan önce, Richard bir dizi kaba alıcıyı (henüz yeteneklerini Ramalılara elektronik parçaları kesin olarak belirtebilecek kadar geliştirmemişti) sekiz bacaklı örümceklerin inlerinin kapağı çevresine yerleştirmiş ve hiç olmazsa kendisi buna inanacak biçimde, onların geceleri dışarı çıktığını teyit etmişti. Sonunda,

sekiz bacaklılar onun bütün izleyicilerini bulup yok ettiler, fakat Richard, daha önceden, varsayımını destekleyecek kesin bilgiler elde ettiğine inanıyordu.

Her şeye karşın, inimizin bulunduğu yönden gelen tümüyle yabancı bir ses duyduğum zaman, Richard'ın vardığı sonuç beni rahatlatmadı. O anda ambarın önünde durmuş, dokuz ay önce içinde az daha öleceğim çukura bakıyordum. Nabzım birden hızlandı ve derim ürperdi. Beni en çok rahatsız eden, sesin benimle Rama'daki evim arasında olmasıydı. Yavaş yavaş ilerleyerek ve her defasında ilerlemeden önce binaların arasından gözetleyerek, aralıklarla devam eden sese yaklaştım. Sonunda sesin kaynağını keşfettim. Richard, Newton'dan getirmiş olduğu ufak bir motorlu zincir testereyle bir ağ parçasını kesiyordu.

Aslında o ve Michael, onları keşfettiğim zaman bir tartışma içindeydiler. Oldukça küçük, bir kenarı üç metre olan, beş yüz düğümlü kare boyutlarda bir ağ parçası, inimizin kapağının yüz metre kadar doğusundaki açıklanamayan barakalardan birine asılmıştı. Michael, ağa zincirli bir testereyle hücum etmenin akıllıca bir hareket olup olmadığını soruyordu. Beni gördükleri anda Richard, elastik ağ maddesinin meziyetlerini överek davranışını haklılaştırmaya çalışıyordu.

Üçümüz birkaç dakika kadar kucaklaşıp öpüştük ve sonra bana Büyük Yolculuk'u anlattılar. Kolay bir yolculuk olmuştu. Rover ve taşıyıcı koltuklar zorluk çıkarmadan çalışmışlardı. Aletleri, askeri geminin içinde hâlâ biraz radyasyon gösterdiğinden,

orada fazla kalamamışlar ve beraberlerinde yiyecek getirmemişlerdi. Ancak, bilimsel veri tabanı iyi durumdaydı. Richard, kendi veri sıkıştırma alt yazılımını kullanarak veri tabanının çoğunu, bizim portatif bilgisayarlarımıza uyan küplere aktarmıştı. Ayrıca, zincir testere gibi yaşamımızı kolaylaştıracak şeyleri tamamlamaya yardımcı olacağına inandıkları, büyük bir sırt çantası dolusu alet getirmişlerdi.

Bundan sonra Richard ve Michael, Simone'un doğumuna kadar sürekli çalıştılar. Veri temelindeki fazladan kimyasal bilgileri kullanarak, Ramalılara istediklerimizi bildirmek daha kolaylaşmıştı. Hatta ben yiyeceklerin tadını artıracak zararsız esterler ve başka basit bileşikler denedim. Michael koridorun dibindeki odasını tamamladı, Simone'un beşiği yapıldı ve tuvaletlerimiz ölçülemeyecek kadar düzeldi. Tüm kısıtlamalara karşın, yaşama şartlarımız şimdi oldukça makbul düzeye geldi. Belki yakında... Ah! Yanımdan tatlı bir ağlama sesi geliyor. Kızımı besleme zamanı geldi.

Doğum günümün tarihe karışmasından yarım saat önce, bu sabahki can sıkıntımı artırıcı rol oynayan, eski doğum günlerimin canlı hayallerine dönmek istiyorum. Benim için, doğum günüm her zaman yılın en önemli olayı olmuştur. Noel-Yeni yıl zamanı dönemleri de özeldir, fakat başka yönden, çünkü onlar herkes tarafından kutlanırlar. Bir doğum günü doğrudan doğruya fert üzerinde odaklanır. Doğum günlerimi, hayatımın akışında hep kendimi inceleme ve düşünme zamanı olarak kullanmışımdır.

Eğer deneseydim, beş yaşımdan beri tüm doğum günlerimi tek tek hatırlayabilirdim. Bazı anılar, elbette, diğerlerinden daha dokunaklıydı. Bu sabah, eski kutlamalarımdan anımsadığım bazı resimler, bende güçlü nostalji ve yurt özlemi duyguları uyandırdı. Bu depresif halimde, Simone'un hayatına bir düzen ve güven getiremediğim için kendime kızıp durdum. Fakat, buradaki varlığımızı saran muazzam belirsizlikle karşılaşan gerginliğimin en derin noktasında bile, gerçekten Simone'un burada yaşamı paylaşmak için benimle birlikte olmamasını istemedim. Hayır, biz, adına yaşam dediğimiz bilinçli olma mucizesini paylaşan, birbirine ebeveyn ve çocuk gibi en derin bağlarla bağlı iki yolcuyuz.

Buna benzer bir bağı daha önce de, sadece annem ve babamla değil, ilk kızım Genevieve ile de paylaşmıştım. Hımm, annemle ilgili tüm hayallerin hafızamda bu kadar temiz biçimde kalması çok şaşırtıcı. Yirmi yedi yıl önce, ben sadece on yaşındayken, ölmüş olmasına karşın, bana harika anıların oluşturduğu bir yumak bıraktı. Onunla geçirdiğim son doğum günüm olağanüstüydü. Üçümüz trenle Paris'e gittik. Babam yeni İtalyan elbisesini giymişti ve son derece yakışıklı görünüyordu. Annem, kendisinin parlak, çok renkli yerli malı kıyafetlerinden birini giymeyi yeğlemişti. Başının üstünde kat kat topladığı saçlarıyla, tıpkı babamla evlenmeden önce olduğu gibi bir Senoufo prensesine benziyordu.

Champs-Elysées'nin az dışındaki kaliteli bir restoranda akşam yemeği yedik. Sonra, bütün üyeleri siyah olan bir grubun Afrika'nın Batı bölgelerinin yerel dansları gösterisini izlemek için bir tiyatroya git-

tik. Gösteriden sonra sahne arkasına gitmemize izin verildi ve orada annem beni, uzun boylu ve olağandışı siyahlıkta bir cildi olan, son derece güzel bir dansçı kadınla tanıştırdı. Kadın, annemin Fildişi Sahili'ndeki uzak kuzenlerinden biriydi.

Onların Senoufo kabile dilindeki konuşmalarını, üç yıl önce Poro öncesi eğitimimden bölük pörçük hatırladıklarımla izledim ve bir kez daha, annemin kendi halkıyla beraber olduğu zaman, yüzünün daima daha etkileyici olduğunu fark ederek şaşırdım. O akşamı fazlasıyla büyüleyici bulsam da, henüz on yaşındaydım ve okuldaki bütün arkadaşlarımla normal bir doğum günü partisini yeğlerdim. Chilly –Mazarin'in banliyösündeki evimize trenle dönerken, düş kırıklığına uğradığımı fark eden annem, "Üzülme, Nicole," dedi. "Gelecek sene bir parti verebilirsin. Baban ve ben bu fırsattan yararlanarak sana kökeninin diğer yarısını hatırlatmak istedik. Sen bir Fransız vatandaşısın ve bütün yaşamını Fransa'da geçirdin, fakat bir parçan da Batı Afrika'nın kabile gelenekleriyle saf bir Senoufo."

Bugünün ilk saatlerinde, annemin kuzeni ve arkadaşlarının yaptıkları fildişi danslarını hatırlayınca, bir an için yanımda on yaşındaki kızım Simone ile birlikte çok güzel bir tiyatroya girmekte olduğumuzu zihnimde canlandırdım –fakat sonra hayal kayboldu. Jüpiter'in yörüngesinin dışında tiyatrolar yok. Aslında, tiyatro kavramı da kızım için bir şey ifade etmeyecek. Bütün bunlar çok sersemletici.

Bu sabahki gözyaşlarımın bir nedeni de, Simone'un büyükanne ve büyükbabasını, onların da Simone'u hiç tanıyamayacak olmasıydı. Hayatımın

dokusunda onlar mitolojik karakterler olarak kalacak, kızım da onları sadece fotoğraflarından ve videolardan tanıyacaktı. Annemin olağanüstü sesini duyma zevkini hiç tadamayacak ve babamın gözlerindeki o yumuşak ve müşfik sevgiyi hiç göremeyecekti.

Annem öldükten sonra, babam her doğum günümü özel bir hale getirme konusunda çok dikkatliydi. Onikinci doğum günümde, Beauvois'daki villaya taşınmamızdan hemen sonra, babam ve ben düşen karların altında Villandry Şatosu'nun bakımlı bahçelerinde birlikte yürüyorduk. O gün bana, kendisine ihtiyacım olduğu her an yanımda bulunacağına söz verdi. Bitki çitlerinin çevresinde yürürken, tutmakta olduğum elini daha da sıktım. O gün ona (ve kendime) onun da beni terk etmesinden ne kadar korktuğumu anlatırken ağladım. Beni göğsüne bastırarak salladı ve alnımdan öptü. Sözünden hiç dönmedi.

Sadece geçen yıl, şimdi sanki başka bir yaşam gibi geliyor, doğum günüm Fransız sınırları içindeki bir kayak treninde başladı. Gece yarısı hâlâ uyanıktım ve Henry ile Weissfluhjoch eteklerindeki dağ kulübesinde öğlen yaptığımız buluşmayı yeniden yaşıyordum. Bana dolaylı olarak sorduğu zaman ona Genevieve'in babası olduğunu söylemedim. Ona bu mutluluğu veremezdim.

Fakat sonra, babasının İngiltere kralı olduğu gerçeğini kızımdan saklamanın dürüst bir hareket olup olmadığını, trende düşündüğümü hatırlıyorum. Kendime olan saygım ve gururum, kızımın kendisinin bir prenses olduğunu öğrenmesini engellemeye

karar vermeme yetecek kadar önemli miydi? Bu soruları kafamda düşünerek, geceye boş bakışlarla dalmışken, sanki bir işaret almış gibi, Genevieve yatağımın yanında belirerek, "Doğum günün kutlu olsun, anneciğim," dedi ve gülümseyerek bana sarıldı. Az daha o anda ona babasından bahsedecektim. Eğer Newton araştırmasının başına gelecekleri bilsem, eminim ki bahsederdim. Seni özlüyorum, Genevieve. Sana uygun bir şekilde veda edebilmeme izin verilmesini dilerdim.

Anılar çok garip. Bu sabah, gerginliğim arasında, eski doğum günlerimden sel gibi gelen hayaller, yalnızlık ve kaybolmuşluk duygularımı artırmıştı. Şimdi, daha güçlü bir ruh hali içinde olmama karşın, aynı anıların etkisi altındayım. Artık, Simone'un benim bildiğim deneyimleri yaşayamayacak olmasından dolayı büyük bir üzüntü içinde değilim. Onun doğum günleri benimkinden çok farklı, ama onun yaşamı için eşsiz olacak. O günleri olabildiğince anılabilir ve sevgi dolu bir şekilde yapmak da benim hakkım ve görevim.

3

26 MAYIS 2201

Beş saat önce Rama'nın içinde bir olağanüstü olaylar dizisi meydana gelmeye başladı. O anda oturmuş, kızarmış sığır eti, patates ve salatadan oluşan akşam yemeğimizi yiyorduk ki (yediğimiz şeylerin lezzetli olduğuna kendimizi inandırarak, Ramalılardan aldığımız her kimyasal bileşime bir kod adı veriyoruz. Bu isimleri ana hatlarıyla onların sağladığı besleyici özelliklere göre türetiyoruz, yani "kızarmış sığır eti"miz proteince zengin, "patates"imiz ise tümüyle karbonhidratlardan oluşuyor, vb.), uzaktan gelen temiz bir ıslık sesi duyduk. Hepimiz yemek yemeyi bıraktık ve iki erkek yukarıya çıkmak için fırladılar. Islık ısrarla devam edince, Simone'u ve kalın elbiselerimi kavradım, bebeği bir sürü battaniyeye sardıktan sonra, Michael ve Richard'ı izleyerek yukarıya, soğuğa çıktım.

Islık yüzeyde çok daha kuvvetliydi. Onun güneyden geldiğinden oldukça emindik, fakat Rama'nın içi karanlık olduğundan inimizden uzaklaşmaktan çekiniyorduk. Ancak, birkaç dakika sonra, çevremizdeki gökdelenlerin aynamsı yüzeylerinden yansımaya başlayan ışıkları görünce merakımız daha da arttı. Rama'nın Güney Çanağı'ndaki etkileyici boynuzlarıyla aramızda hiçbir binanın bulunmayacağı, adanın güney kıyısına doğru dikkatle ilerledik.

Silindirik Deniz'in kıyısına geldiğimizde, büyüleyici bir ışık gösterisi çoktan başlamıştı. Çok renkli

ışıkların oluşturduğu kemerlerin, Güney Çanağı'nın devasa sivri kuleleri arasındaki uçuşması bir saat kadar sürdü. Bebek Simone bile, kuleler arasında dolanarak gökkuşağı görüntüleri yaratan, sarı, mavi ve kırmızı uzun ışık sellerinden büyülenmişti. Gösteri birden sona erdiği zaman, el fenerlerimizi yakarak kendi inimize doğru yola koyulduk.

Birkaç dakika yürüdükten sonra konuşmamız, geçen sene Richard'la benim New York'tan kaçmamıza yardım eden kuş yaratıklardan birine ait olduğu kesin olan, uzaktan gelen bir çığlıkla kesildi. Hemen durup dinledik. Ramalılara yaklaşan nükleer füzeleri haber vermek için New York'a döndüğümüzden beri, kuşları ne görmüş ne de duymuş olduğumuzdan Richard ve ben çok heyecanlanmıştık. Richard birkaç kez onların inine gitmiş, fakat büyük dikey koridora doğru yaptığı çağrılara bir yanıt alamamıştı. Bir ay kadar önce, Richard kuşların topluca New York'u terk ettiklerine inandığını söylemişti. Bu geceki çığlık, en azından dostlarımızdan birinin çevrede olduğunu açıkça belirtiyor.

Birkaç saniye sonra, birimizin çığlığın geldiği yöne gidip gitmemesi konusunda tartışmaya fırsat bile bulamadan gene tanıdık, başka bir ses duyduk. Neyse ki hepimizi ürkütecek kadar yüksek olan bu sürtünen fırça sesleri bizimle inimiz arasında değildi. Simone'a sıkıca sarılarak eve doğru koşmaya başladım. Karanlıkta; acelem nedeniyle neredeyse iki kez binalara çarpıyordum. En son Michael geldi. O zamana kadar ben kapak ve ızgarayı açmayı bitirmiştim. Sekiz bacaklı örümceklerin çevremizi saran sesleri gitgide artarken Richard nefes nefese

"Bir sürüler," dedi. İnimizden doğuya doğru uzanan uzun dar yola el fenerinin ışığını tuttuğu zaman, hepimiz iki tane büyük ve karanlık nesnenin bizim tarafa doğru hareket ettiğini gördük.

Genellikle, akşam yemeğinden iki veya üç saat sonra uykuya çekiliriz, fakat bu gece başkaydı. Işık gösterisi, kuşun çığlığı ve sekiz bacaklı örümceklerle yakın temas, üçümüzü de canlandırmıştı. Konuştukça konuştuk. Richard çok önemli bir şeyin olacağına emindi. Bize, Rama'nın Dünya'ya çarpma manevrasının da Güney Çanağı'ndaki böyle küçük bir ışık gösterisiyle başladığını hatırlattı. O anda, Newton kozmonotlarının, tüm gösterinin bir duyuru ya da bir alarm olabileceği konusunda fikir birliğine vardıklarını da hatırladı. Richard'ın asıl merak ettiği şey, bu geceki göz kamaştırıcı gösterinin anlamının ne olduğuydu.

Rama'nın Dünya'ya yakın geçişinden önce Rama'nın içinde uzun süre kalmayan, gerek kuşlar ve gerekse sekiz bacaklı örümceklerle doğrudan bir teması olmayan Michael için, bu geceki olaylar çok önemliydi. Dar sokaktan bize doğru ilerleyen dokunaçlı yaratıkları yakaladığı bir anlık bakışı ona, o garip çubuk çıkıntılardan yukarıya hızla tırmanarak sekiz bacaklı örümceklerden kaçışımız sırasında, Richard ve benim duyduğumuz dehşet hakkında biraz fikir vermişti.

"Sekiz bacaklı örümcekler Ramalılar mı?" diye Michael bu gece sordu. "Eğer öyleyse," diye devam etti, "neden onlardan kaçıyoruz? Teknolojileri o derece bizimkinden ileri ki, bize uygun gördükleri her şeyi yapabilirler."

"Sekiz bacaklı örümcekler bu araçta yolcular," diye Richard hızla yanıtladı, "tıpkı bizim gibi. Kuşlar da öyle. Sekiz bacaklılar bizim Ramalılar olduğumuzu sanıyorlar, fakat emin değiller. Kuşlar tam bir bilmece. Kesinlikle uzayda dolaşan bir tür olamazlar. Nasıl oldu da bu araca bindiler? Acaba Ramalıların orijinal eko-sistemlerinin bir parçası mıydılar?"

İçgüdüsel olarak Simone'u kendime çektim. Çok fazla soru, çok az yanıt vardı. Tıpkı büyük bir balık ya da kaplan gibi sekiz ayaklı örümceklerin müzesinde duran zavallı Dr. Takagishi'nin anısı zihnimde canlandı ve titrememe neden oldu. Yavaşça, "Eğer yolcuysak biz," dedim, "nereye gidiyoruz?"

Richard iç geçirdi. "Bazı hesaplar yapıyorum," dedi, "ve sonuçlar pek cesaret verici değil. Güneşe oranla çok hızlı yol alıyorsak da, hızımız, bulunduğumuz yıldız grupları sistemine göre çok önemsiz. Eğer yörüngemiz değişmezse, Barnard'ın Yıldızı'na doğru güneş sistemini terk edeceğiz. Birkaç bin yıl sonra Barnard sistemine varırız."

Simone ağlamaya başladı. Geç olmuştu ve çok yorgundu. İzin isteyerek ayrıldım ve Michael'ın odasına giderek, erkekler siyah ekranda alıcılardan gelen verileri inceleyerek neler olduğunu anlamaya çalışırlarken, onu besledim. Simone göğüslerimi sinirli bir şekilde, hatta bir kere canımı yakarak emdi. Huzursuzluğu çok tuhaftı. Aslında o kadar tatlı bir bebekti ki. Ona, "Korktuğumuzu hissediyorsun, değil mi?" dedim. Bebeklerin çevrelerindeki büyüklerin duygularını hissedebileceklerini okumuştum. Belki de doğrudur.

Simone yerdeki battaniyesinin üstünde uyuttuk-

tan sonra bile rahat değildim. Sezgilerim beni bu geceki olayların, Rama'daki yaşamımızda yeni bir safhaya geçişi işaret ettiği konusunda uyarıyordu. Rama'nın yıldızlararası boşlukta bin yıldan fazla süre yol alacağına ilişkin Richard'ın hesapları cesaretimi kırmamıştı. Bulunduğumuz şartlarda ömrümün sonuna kadar yaşayabileceğimizi düşünmeye çalıştım, fakat aklım direndi. Bu, kesinlikle Simone için çok sıkıcı bir ömür olurdu. Kendimce Tanrı'ya, ya da Ramalılara, ya da geleceği değiştirmek kimin elindeyse ona, bir dua hazırladım. Duam çok basitti. Gelmekte olan değişikliklerin, bir şekilde, kızımın geleceğini zenginleştirmesini diledim.

28 MAYIS 2201

Bu gece yeniden Rama'nın Güney Çanağı'nda uzun bir ıslık ve onu izleyen muhteşem bir ışık gösterisi vardı. Seyretmeye gitmedim, inde Simone'la birlikte kaldım. Michael ve Richard, New York'un diğer sakinleriyle karşılaşmadılar. Richard gösterinin, birincisiyle hemen hemen aynı uzunlukta olduğunu, fakat her bir gösterinin diğerlerinden oldukça farklı olduğunu söyledi. Michael'ın izlenimiyse gösterideki en önemli farkın ışıkların renklerinde olduğuydu. Onun fikrine göre, iki gün önceki gösteride sarı olmasına karşın, bu gecenin hakim rengi maviydi.

Richard, Ramalıların üç sayısına aşık olduklarına ve gece yeniden geldiği zaman bir ışık gösterisi daha olacağına kesinlikle inanıyordu. Artık Rama'da gece ve gündüzler yaklaşık olarak yirmi üç saatte

eşitlendiği için –gerçekten zeki kocamın dört ay önce bana ve Michael'a hazırladığı almanakta doğru tahmin ettiği, Richard'ın verdiği isimle Rama ekinoksu –üçüncü gösteri iki dünya günü sonra başlayacak. Hepimiz bu üçüncü gösteriden sonra olağandışı birşeyler olmasını bekliyoruz. Simone'un güvenliğinden kuşku duymadığım takdirde ben de kesinlikle izleyeceğim.

30 MAYIS 2201

Muazzam silindirik evimiz dört saat önce başlayan çabuk hızlanma devresini geçiriyordu. Richard o derece heyecanlanmıştı ki içi içine sığmıyordu. Yüksek Güney Yarımsilindiri'nin altının, insan bilim adamları ve mühendislerinin en çılgın hayallerinin ötesinde fizik prensipleriyle çalışan, bir itici sistem olduğuna kendisini inandırmıştı. Siyah ekrandaki dış alıcıların verilerine bakıyor, sevgili taşınabilir bilgisayarı elinde, ara sıra ekranda gördüklerine dayanarak ona bazı girdiler yapıyordu. Ara sıra da, kendi kendine ve bize, manevranın yörüngemize yaptığı etkilerlerle ilgili düşüncelerini mırıldanıyordu.

Rama'nın dünyaya çarpma yörüngesine girmek için yarı yolda yörünge değişikliği yaptığı süre içinde çukurun dibinde baygın yattığımdan, bu ilk manevrada yerin sarsılmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Richard o titreşimlerin, şimdi karşılaştıklarımızla kıyaslandığı zaman, çok önemsiz olduğunu söylüyor. Şu anda etrafta dolaşmak bile son derece zor. Sanki birkaç metre ötemizde bir kaya del-

gi makinesi çalışıyormuş gibi taban yukarı aşağı sallanıp duruyor. Hızlanma başladığından beri Simone'u kucağımızda taşıyoruz. Yere veya beşiğe koyamıyoruz, çünkü titreşim onu korkutuyor. Simone kucağımda olarak ortada dolaşan bir tek benim ve son derece dikkatliyim. Dengemi kaybedip yere düşmekten kaygı duyuyorum –Richard ve Michael şu ana kadar ikişer kez düştüler bile– eğer yanlış bir durumda düşersem Simone ciddi bir şekilde yaralanabilir.

Hafif mobilyalarımız odanın her yerinde zıplıyor. Yarım saat önce iskemlelerden biri koridora fırlayarak basamaklara doğru yollandı. Önceleri her on dakikada bir mobilyaları yerlerine yerleştirdik. Fakat artık, ana girişten inen yola yönelmedikleri sürece, aldırmıyoruz. Güneydeki üçüncü ve sonuncu ışık gösterisiyle başlayan kısa süreç, inanılmaz bir zaman dilimi olmuştu. Hava kararmadan az önce, Richard tek başına dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra heyecanla geriye dönerek Michael'ı kolundan yakaladı. İkisi geri döndükleri zaman, Michael sanki bir hortlak görmüş gibiydi. "Sekiz bacaklı örümcekler," diye Richard bağırdı, "iki kilometre doğuda sahil boyunca düzinelercesi kümelenmiş."

"Şimdi, gerçekten kaç tane olduklarını bilemezsin," dedi Michael, "ışıklar sönmeden önce onları sadece on saniye gördük."

"Yalnız başıma çıktığım zaman onları daha uzun süre izledim," diye Richard devam etti. "Dürbünle çok net bir şekilde görebildim. Önceleri sadece bir avuç dolusu kadardılar. Fakat birden sürüler halinde ortaya çıktılar. Tam onları saymak üzereyken,

kendilerini bir sıraya girecek şekilde düzene soktular. Başı kırmızı ve mavi çizgili dev bir sekiz bacaklı, bu düzenlemenin en önünde tek başına duruyordu."

"Ben mavi–kırmızı dev, ya da herhangi bir düzen görmedim," dedi Michael. "Fakat kesin olarak bir sürü siyah kafalı ve siyah-altın dokunaçlı yaratık gördüm. Fikrimce hepsi güneye bakıyorlar ve ışık gösterisinin yeniden başlamasını bekliyorlardı."

Richard bana, "Kuşları da gördük," dedi. Sonra Michael döndü, "O sürüde kaç tane vardı dersin?"

"Yirmi beş, belki otuz," dedi Michael.

"New York'un üstünde süzülerek havada yükseldiler ve yükselirken çığlıklar atıyorlardı, sonra Silindirik Deniz'in üzerinden kuzeye yöneldiler." Richard bir an durakladı, "Sanırım bu sersem kuşlar daha önce de bunu yaşamışlar. Bence neler olacağını biliyorlardı."

Simone'u battaniyelerine sarmaya başladım. Richard, "Ne yapıyorsun?" diye sorunca ona son ışık gösterisini kaçırmayacağımı açıkladım ve ayrıca Richard'a, sekiz bacaklı örümceklerin sadece geceleri ortaya çıktığına bana yemin ettiğini hatırlattım. Tam bir güvenle, "Bu özel bir durum," derken ıslık duyulmaya başladı.

Bu geceki gösteri bana daha harikuladeymiş gibi geldi. Belki de öyle olmasını beklediğim içindir. Bu gecenin rengi kesinlikle kırmızıydı. Bir noktada ateşten, kırmızı bir yay, altı küçük boynuzu birleştirerek tam ve devamlı bir altıgen oluşturdu. Fakat Rama ışıkları ne kadar harikulade olurlarsa olsunlar, gecenin en ilgi çekici olayı değillerdi. Gösteri baş-

ladıktan otuz dakika kadar sonra, Michael birden bağırdı, "Bak!" ve Richard'la birlikte daha önce sekiz bacaklı örümcekleri gördükleri yönde sahili gösterdi.

Aynı anda donmuş Silindirik Deniz'in üstündeki göklerde birkaç ışık topu ateş aldı. Alevler yerden elli metre yüksekteydi ve altlarındaki buzun yaklaşık bir kilometrekarelik bir alanını aydınlatıyorlardı. Bir dakika boyunca bazı ayrıntıları, büyük, siyah bir kütlenin buz üstünde güneye doğru hareket edişini görebildik. Richard tam ışıklar kaybolmak üzereyken bana dürbününü verdi. O kütlenin içinde bazı yaratıkları tek olarak görebiliyordum. Şaşırtıcı derecede fazla sayıda sekiz bacaklı örümceğin kafasında renkli motifler vardı, fakat çoğu, tıpkı bizi inde kovalayan gibi, koyu mangal kömürü grisiydi. Siyah ve altın dokunaçları ve vücutlarının biçimi bu yaratıkların, geçen yıl çubukları tırmanırken gördüğümüzle aynı türden olduğunu doğruluyordu. Ve Richard haklıydı. Orada düzinelercesi vardı.

Manevra başladığı zaman, hızla inimize döndük. Aşırı titreşimler sırasında Rama'nın dışında durmak tehlikeliydi. Bazen çevredeki gökdelenlerin küçük parçaları koparak yere düşebilirdi. Sallanma başladığı anda Simone ağlamaya başladı.

İnimize zor bir inişten sonra, Richard dış alıcıları, çoğunlukla yıldız ve gezegenlerin durumuna bakarak (Rama karelerinin çoğunda Satürn kesinlikle ayırt edilebiliyordu) ve bu gözlemlerine dayanarak bazı hesaplamalar yapıp kontrol etti. Michael ve ben Simone'u sırayla taşıdık –ve sonunda, iki duvarın birleşerek bize biraz güven hissi verdiği, bir kö-

şeye oturduk– ve bu şaşırtıcı günü konuştuk.

Yaklaşık bir saat sonra, Richard ön yörünge belirleme sonuçlarını açıkladı. İlk olarak manevra başlamadan *önceki* hiperbolik yörüngemizin güneşe oranla yörüngesel öğelerini verdi. Sonra, dramatik bir tavırla, ansızın değişen yörüngemizin, kendi verdiği isimle, dokunum öğelerini sundu. Zihnimin gizli bir yerinde dokunum öğeleri ifadesinin anlamını açıklayan bilgileri saklamış olmalıyım, neyse ki onları araştırmak zorunda kalmadım. Açıklamalarından, Richard'ın bize, manevranın ilk üç saatinde çizdiğimiz hiperbolün ne kadar değiştiğini anlatmanın kısa bir yolunu kullanmakta olduğunu anlayabiliyordum. Ancak hiperbolik dışmerkezlilikteki tam değişmeyi anlayamadım.

Gök mekaniğinin daha büyük kısmını hatırlayan Michael neredeyse hemen, "Emin misin?" diye sordu.

"Sayısal sonuçların geniş yanılgı payları olabilir," dedi Richard, "Fakat yörünge değişikliğinin nitel doğruluğundan kuşku duyulamaz."

"O zaman güneş sisteminden kaçma hızımız *artıyor mu?*" diye Michael sordu.

"Doğru," diye Richard onayladı. "Hızlanmamız, aslında gitmekte olduğumuz yöndeki hızımızı güneşe oranla artırıyor. Manevra, Güneş'ten almış olduğumuz hıza, saniye başına birçok kilometre eklemiş durumda."

"Vayy," diye Michael yanıtladı. "Bu sersemletici."

Richard'ın söylediklerindeki ana fikri anlıyordum. Eğer bizi mucizevi bir şekilde Dünya'ya geri götürecek dolambaçlı bir yörüngede olduğumuz konu-

sunda bir parça umudumuz kalmışsa, bu umutlar şimdi paramparça oluyordu. Rama hiçbirimizin beklemediği bir hızla güneş sistemini terk edecekti. Richard böyle bir 'dev uzay aracı'na hız değişikliği verebilecek itici sistem hakkında şiirsel bir anlatım içindeyken, Simone'u emzirdim ve gene kendimi onun geleceğini düşünürken buldum. ***Demek kesinlikle güneş sistemini terk ediyoruz***, diye düşündüm, ***ve başka bir yere gidiyoruz. Başka bir dünyayı görebilecek miyim? Simone görecek mi? Sevgili kızım, Rama'nın tüm yaşamın boyunca senin dünyan olması mümkün mü?***

Zemin şiddetle sarsılmaya devam ediyor, fakat bu beni rahatlatıyor. Richard kaçma hızımızın gittikçe arttığını söylüyor. Güzel. Yeni bir yere gideceğimize göre, oraya en hızlı şekilde yolculuk yapmak istiyorum.

4

5 HAZİRAN 2201

Geçen gecenin tam ortasında, inimizin girişindeki dikey koridor yönünden gelmekte olan devamlı vurma sesini duyarak uyandım. Devamlı sallanmamızdan oluşan gürültünün oldukça güçlü olmasına karşın, Richard ve ben, zorluk çekmeden vurma sesini duyabiliyorduk. Richard'ın sallanmaların etkisini en aza indirmek için yaptığı yeni beşiğinde, Simone'un rahatça uyuduğundan emin olduktan sonra dikkatle yatay koridora doğru yürüdük.

Bizi istenmeyen ziyaretçilerden koruyan ızgaraya doğru merdivenleri tırmandıkça vurma sesi daha da arttı. Düzlüklerden birinde Richard eğilerek kulağıma, "Kapıyı çalan Macduff* olmalı," dedi ve böylece bizim "kötü işlerimiz" yakında ortaya çıkacaktı. Gülemeyecek kadar gergindim. Izgaranın birkaç metre altında olduğumuz zaman, önümüzdeki duvara vuran, hareket halindeki gölgeyi gördük ve onu incelemek için durduk. Richard ve ben, inimizin dış kapağının açık olduğunu hemen anlamıştık —o sıralarda Rama'da gündüz ışığı vardı– ve o vurma işini yapan Ramalı yaratık veya biot da duvardaki tuhaf gölgenin de nedeniydi.

İçgüdüsel olarak Richard'ın elini sıkıca kavrayarak merakla, "Tanrı aşkına bu da ne?" diye yüksek sesle sordum.

Richard alçak bir sesle, "Yeni bir şey olmalı," dedi.

* MacDuff: Shakespeare'in Macbeth oyunundan, sonunda Macbeth'i öldüren bir karakter. (ÇN.)

Ona gölgenin bir üretim alanının ortasında yukarı aşağı hareket eden eski moda bir petrol pompasına benzediğini söyledim. Sinirli bir şekilde sırıtarak fikrimi kabul etti.

Beş dakika kadar sürdüğünü sandığım bir süre beklediğimiz halde, ziyaretçimizin vurma biçiminde bir değişme olduğunu görüp duymayınca, Richard, bir gölgeden daha kesin birşeyler görebileceği ızgaraya tırmanacağını söyledi. Elbette bu, dışarıda kapımızı çalmakta olan şey neyse, eğer göz veya benzeri bir şeyi olduğunu varsayarsak, onun da Richard'ı görebileceği anlamına geliyordu. O an birden Dr. Takagishi'yi hatırladım ve bir korku dalgası üstümden geçti. Richard'ı öptüm ve ona hiçbir riske girmemesini söyledim.

En üst kata ulaştığında, beklemekte olduğum yerin tam üstündeydi ve vücudu kısmen ışıkta olduğundan hareket eden gölgeyi engelliyordu. Vurma birden kesildi, "Evet, bir biot," diye Richard bağırdı. "Tıpkı suratının ortasında fazladan eli olan bir peygamberdevesine benziyor."

Gözleri birden büyüdü, "Ve şimdi de ızgarayı *açıyor,*" diye düzlüğe atlarken ekledi.

Bir saniye sonra yanımdaydı. Elimi sıkıca kavradı ve birlikte aşağıya doğru bir sürü merdiveni uçarcasına koştuk. Birkaç kat aşağıdaki yaşama bölgemizin olduğu düzeye gelinceye kadar durmadık.

Üstümüzdeki hareketin sesini duyabiliyorduk. Richard soluk soluğa, "Birinci peygamberdevesinin arkasında başka bir peygamberdevesi ve en azından bir buldozer biot vardı," dedi. "Beni görür görmez ızgarayı kaldırmaya başladılar... Galiba orada

olduklarını bize belli etmek için vuruyorlardı."

"Fakat ne istiyorlar?" diye açıkça sordum. Üstümüzdeki gürültü gittikçe artıyordu. "Bir orduya benziyor," diye düşüncemi söyledim.

Birkaç saniye sonra onların merdivenlerden aşağıya indiklerini duyabiliyorduk. "Kaçmaya hazır olmalıyız," dedi Richard çılgınca. "Sen Simone'u al, ben de Michael'ı uyandırayım."

Hızla koridordan yaşam alanımıza hareket ettik. Michael, bütün bu gürültüden zaten uyanmıştı ve Simone da kımıldayıp duruyordu. Hepimiz bizim odada toplanarak, siyah ekranın karşısında, sarsılan yerin üstüne oturduk ve yabancı istilacıların gelmesini bekledik. Richard, Ramalılar için iki komut daha girildiği zaman siyah ekranın, tıpkı görünmeyen velinimetlerimizin bize yeni bir madde verecekleri zaman olduğu gibi, kalkmasını sağlayan bir klavye talebi hazırladı. "Eğer saldırıya uğrarsak," dedi Richard, "şansımızı ekranın arkasındaki tünellerde deneyeceğiz."

Yarım saat geçti. Merdivenler yönündeki gürültüden, davetsiz misafirlerin, inin bizim bulunduğumuz düzeyinde olduklarını anlayabiliyorduk, fakat henüz hiçbiri bizim yaşam bölgemizdeki geçide girmemişti. On beş dakika daha geçtikten sonra, merak kocamı yendi. Michael'ı benim ve Simone'un yanında bırakarak, "Gidip durumu kontrol edeceğim," dedi Richard.

Beş dakika geçmeden döndü. "On beş veya yirmi kadar varlar," derken şaşkın bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "İki peygamberdevesiyle birlikte üç değişik tip buldozer biot. İnin karşı tarafında sanki bir

şey inşa ediyorlar."

Simone yeniden uyumuştu. Onu beşiğine bıraktım ve iki erkeği gürültünün olduğu yere doğru izledim. Merdivenlerin New York'a açılan kapağa doğru yükseldiği dairesel bölgeye geldiğimiz zaman, bir faaliyet girdabıyla karşılaştık. Odanın karşı tarafında yapılan işlerin hepsini izleyebilmek olanaksızdı. Peygamberdeveleri, dairesel odanın diğer tarafındaki koridoru genişletmekte olan buldozer biotları yönetiyor gibi görünüyorlardı.

Michael bir fısıltıyla sordu, "Ne yapmakta olduklarına dair bir fikri olan var mı?"

Richard hemen, "Hiçbir ipucu yok," dedi.

Şu anda aradan yaklaşık yirmi dört saat geçti ve hâlâ biotların tam anlamıyla ne inşa etmekte oldukları belli değil. Richard, koridorun genişletilmesinin, yeni bir aygıtın yerleştirilmesini sağlamak için yapıldığını düşünüyor. Ayrıca, bütün bu çalışmaların, bizim inimizde yapılması nedeniyle, bir şekilde bizimle ilgili olduğunu ileri sürüyor.

Biotlar dinlenme, yiyecek veya uyku gibi nedenlerle durma ihtiyacı duymadan, devamlı çalıştılar. Hiçbiri bir şey danışmak için durmadığından, daha önceden kendilerine verilmiş bir ana plan veya yöntemi uygular görünüyorlardı. Onların bu amansız çalışmalarını izlemek korku ve hayranlık verici bir manzaraydı. Kendi açılarından biotlar onları seyrettiğimizin farkında olduklarını belli eden hiçbir hareket yapmadılar.

Bir saat önce Richard, Michael ve ben, çevremizde neler olup bittiğini bilmediğimiz için hepimizin hissettiği düş kırıklığı hakkında konuştuk. Bir nok-

tada Richard gülümsedi ve belirsiz bir ifadeyle, "Aslında Dünya'da olanlardan pek çarpıcı bir farklılığı yok," dedi. Michael ve ben, ne demek istediği hakkında onu sıkıştırdığımız zaman, Richard elini mühim değil anlamında sallayarak dalgın bir şekilde, "Yuvamız olan gezegende bile," dedi, "bilgimiz kesinlikle sınırlıdır. Gerçeği aramak her zaman düş kırıklığı yaratan bir deneyimdir."

8 HAZİRAN 2201

Biotların aygıtı bu kadar kısa sürede tamamlamalarını aklım almıyor. İki saat önce, öğleden sonranın ilk saatlerinde, içlerinden sonuncusu olan ustabaşı peygamberdevesi, 'surat'ının ortasındaki 'el'ini kullanarak bize yeni odayı incelememizi işaret etmiş ve merdivenleri paldır küldür çıkarak kaybolmuştu. Richard, biz her şeyi tümüyle anladığımızdan emin oluncaya kadar onun inimizde kaldığını söylüyor.

Yeni odadaki tek nesne, bizim için tasarlandığı belli olan, dar bir dikdörtgen su deposu. Yüzeyleri parlak metalden yapılmış ve yerden üç metre yüksekte. Her iki uçta, yerden başlayıp tankın kenarına kadar yükselen iki merdiven var. Sarnıcı kenarının birkaç santimetre altından ince ve sağlam bir yol çevreliyor.

Dikdörtgen yapının içinde, duvarlara sağlamca bağlanmış ve ağdan yapılmış dört tane hamak var. Bu büyüleyici yaratıların her biri, ailemizin belirli bir üyesi için tek tek dokunmuş. Michael ve Richard'ın hamakları tankın birer ucunda; Simone ve benim ağ yataklarımız ortada, Simone'un minicik

hamağı benim tam sağımda.

Elbette Richard tüm düzenlemeyi ayrıntılarıyla çoktan inceledi. Sarnıcın üstünde bir kapağın bulunması ve hamakların tepeden bir buçuk metreyle bir metre arasında bir derinlikte olması nedeniyle, sarnıcın kapatılacağı ve sonra, belki de bir sıvıyla doldurulacağı sonucuna vardı. Fakat niçin yapılmıştı? Acaba bir deneyler dizisine mi katlanmak zorunda kalacaktık. Richard bir yönden sınanacağımızdan emin, fakat Michael bizlerin birer kobay gibi kullanılmamızın, o güne kadar gözlemlediğimiz "Rama kişiliğiyle uyuşmayacağını" söylüyor. Bu yoruma gülmem lazım. Michael şimdi o şifa bulmaz dinsel iyimserliğine Ramalıları da katmak istiyor. Her zaman, Voltaire'in Dr. Pangloss'u gibi, olabilecek evrenlerin en iyisinde yaşamakta olduğumuzu varsayıyor.

Ustabaşı peygamberdevesi, dördümüz de hamaklarımıza yerleşinceye kadar, daha çok sarnıcın etrafındaki yoldan bizi izleyerek çevrede dolandı. Richard, hamakların değişik düzeylerde olmasına karşın, ağ yataklarımıza girdiğimiz zaman hepsinin aynı hizaya gelecek şekilde "batacağımız"a işaret etti. Ağ, daha önce Rama'da karşılaştıklarımızı anımsatacak biçimde, oldukça esnek. Bu öğleden sonra hamağımı "denerken", yaylanması bana, o tuhaf koşum içinde Silindirik Deniz'i aşarken hissettiğim korku ve coşku dolu yolculuğu anımsattı. Gözlerimi kapattığım zaman kendimi suların üstünde, beni özgürlüğe taşıyan üç büyük kuşun altında sallanırken görmek çok kolaydı.

Sarnıcın arkasındaki duvar boyunca, yaşama ala-

nımızdan görülen, doğrudan sarnıca bağlı bir kalın borular kümesi var. Onların, sarnıcı tümüyle dolduracak bir tür sıvıyı taşımak amacıyla olduğuna inanıyoruz. Sanırım çok yakında bunu anlayacağız.

Peki şimdi ne yapacağız? Üçümüz de sadece beklemek konusunda fikir birliğine vardık. Sonunda, zamanımızın bazı sürelerini bu sarnıcın içinde geçirmemizin beklendiğine kuşku yok. Fakat uygun zamanın geldiğinin bize söyleneceğini varsaymak zorundayız.

10 HAZİRAN 2201

Richard haklıydı. Dünün ilk saatlerindeki aralıklı ve alçak frekanslı ıslık seslerinin başka bir görev geçiş safhasını bildirdiğinden emindi. Hatta, belki de yeni sarnıca giderek kişisel hamaklarımızda uygun biçimi almak için hazır olmamız gerektiğini ileri sürdü. Michael ve ben, böyle bir sonuca varmak için henüz elimizde "yeterli bilgi" olmadığını öne sürerek onunla tartıştık.

Richard'ın önerisini dinlemeliymişiz. Islığı tümüyle duymazlıktan gelerek normal (eğer bu sözcük, dünyadışı kökenli bu uzay aracındaki varlığımız için kullanılabilirse) yaşamımıza devam ettik. Yaklaşık üç saat sonra peygamberdevesi birden odamızın kapısında belirerek beni ölesiye korkuttu. O garip parmaklarıyla koridoru işaret ederek acele hareket etmemiz gerektiğini belirtti.

Simone hâlâ uyuyordu ve onu uyandırdığım zaman hiç de mutlu olmadı. Aynı zamanda acıkmıştı. Fakat peygamberdevesi biot onu beslememe yete-

cek zamanı vermedi. Bu nedenle inimizden sarnıca doğru giderken Simone kesik kesik ağlıyordu.

Sarnıcın çevresini dolanan yolda başka bir peygamberdevesi biot bekliyordu. Garip ellerinde şeffaf başlıklarımızı tutuyordu. Bu muhakkak bir denetmen olmalıydı, çünkü bu ikinci biot, başlıklarımızın kafalarımıza uygun şekilde yerleştirildiğini iyice kontrol etmeden bizim hamaklarımıza inmemize izin vermedi. Başlığımızın ön kısmını oluşturan plastik veya cam bileşik çok olağanüstüydü; dışarısını mükemmel görebiliyorduk. Başlıkların dibi de çok olağandışıydı. Bir tür yapışkan ve kauçuğa benzer ve deriye sıkıca yapışarak su geçirmez bir engel oluşturan bir bileşikten yapılmışlardı.

Hamaklarımıza uzanalı henüz otuz saniye olmuştu ki, müthiş bir güç bizi amansız bir şekilde hamağın içine doğru bastırarak boş sarnıcın yarısına kadar itti. Bir an sonra ince iplikçikler (hamak maddesinden çıkıyor gibiydiler) vücudumuzun etrafına, sadece kol ve enselerimizi serbestçe bırakacak şekilde, dolanarak sarıldılar. Ağlayıp ağlamadığını görmek için Simone'a baktım, yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

Sarnıç hafif yeşil bir sıvıyla dolmaya başlamıştı bile. Bir dakikadan az sürede çevremiz sıvıyla sarılmıştı. Yoğunluğu neredeyse bizimkine yakındı, çünkü sarnıcın üstü kapanıp sıvı tüm hacmi doldurunçaya kadar, yarı batmış olarak üstünde yüzüyorduk. Gerçek bir tehlike içinde olmamız gibi bir olasılık bulunmadığını bilmeme karşın, kapak üstümüze kapandığı zaman biraz korktum. Hepimizin içinde biraz klostrofobi vardır.

Bütün bu süre zarfında güçlü hızlanma devam etti. Neyse ki sarnıcın içi tümüyle karanlık değildi. Sarnıç kapağının içine dağılmış ufak ışıklar vardı. Yanı başımdaki Simone'u görebiliyordum, vücudu tıpkı bir şamandıra gibi zıplayıp duruyordu ve uzaktan Richard'ı bile görebiliyordum.

İki saatten biraz fazla süredir sarnıcın içindeydik. Bittiği zaman Richard son derece heyecanlıydı. Michael ve bana "aşırı" güçlere nasıl dayanacağımızla ilgili bir "deneme"den geçtiğimizden emin olduğunu söyledi.

"Şu ana kadar geçirdiğimiz önemsiz hızlanmalarla yetinmiyorlar," diye Richard coşku içinde bize açıkladı. "Ramalılar gerçekten hızı artırmak istiyorlar. Bunu başarabilmek için uzay aracı uzun bir süre yüksek gee güçlerinin etkisinde kalmak zorunda. Bu sarnıç, böyle olağandışı çevrede biyolojik yapımıza yeterli bir yastıklama sağlamak için tasarımlanmış."

Richard bütün günü hesaplama yaparak geçirdi ve birkaç saat önce bize, dün geceki "hızlanma olayı" hakkındaki ön sonuçlarını göstererek, "Şuna bakın!" diye kendini zorlukla zaptedip bağırdı. "Şu iki saatlik kısa sürede saniyede yetmiş kilometreye eşit hız değişikliği yaptık. Bu, Rama büyüklüğünde bir uzay aracı için tam anlamıyla müthiş! O süre zarfında yaklaşık on gee hızlanma yapmışız." Bize bakarak sırıttı. "Bu geminin kahrolası bir üst hız düzeni var."

Sarnıçtaki denemeyi bitirdiğimiz zaman, hepimize, Simone dahil, yeni bir biyometri sonda seti yerleştirdim. Olağandışı yanıtlar almadım, en azından

bir uyarıyı tetikleyecek bir şey, fakat vücutlarımızın bu gerilime nasıl yanıt vereceği konusunda biraz kaygılı olduğumu kabul etmeliyim. Birkaç saniye sonra Richard beni azarladı. Biyometrinin gereksiz olduğu düşüncesini belirterek, "Kesinlikle Ramalılar da izliyordur," dedi. "Şu iplikler kanalıyla kendi verilerini aldıklarına bahse girerim."

5

19 HAZİRAN 2201

Kelime bilgim son birkaç gündür yaşadığım deneyimleri anlatmaya yeterli değil. Örneğin *şaşırtıcı* kelimesi, sarnıçta bulunduğumuz uzun saatlerin ne kadar olağandışı olduğunu gerçek anlamda anlatmaya yetmez. Hayatımda buna biraz uzaktan benzeyen deneyimlerin ikisi de bazı katalizör kimyasallar aldıktan sonra olmuştu. Birincisi Fildişi Sahili'ndeki yedi yaşımdayken Poro töreni sırasında ve sonra, daha yakın bir zamanda, Rama'daki çukurun içinde Omeh'in şişesindeki sıvıyı içtikten sonra olmuştu. O iki yolculuk veya hayal, her neyse, soyutlanmış olaylardı ve süre olarak da oldukça kısaydılar. Benim sarnıcın içindeki en son oluntularım saatlerce sürdü.

Kafamın içindeki dünyayı anlatmaya kendimi kaptırmadan önce, geçtiğimiz haftanın "gerçek" olaylarını size özetlemeliyim ki, sanrısal oluntular böylece bağlama oturtulabilsin. Günlük hayatımız artık devamlı yinelenen bir kalıba dönüştü. Uzay aracı manevra yapmaya devam ediyor, fakat iki ayrı şekilde: Yerin sarsılıp her şeyin oynadığı, fakat normal bir hayatın yarım yamalak yaşanabildiği "düzenli" devre ve Rama'nın çılgınca bir şekilde hızlandığı ve Richard'ın artık on bir gee'nin üstüne çıktığını tahmin ettiği, "hız üstü" devreleri.

Uzay aracı hız üstünde olduğu zaman, dördümüz de sarnıcın içinde olmalıyız. Hız üstü devreleri, her

yirmi yedi saat altı dakikalık devamlı yinelenen dönemde, sekiz saatin biraz altında bir süre devam ediyor. Hız üstü dönemlerinde uyumaya niyetliyiz kesin olarak. Kapanmış olan sarnıçta, tepemizde yanmakta olan küçük ışıklar, her dönem başladıktan yirmi dakika sonra sönüyor ve sekiz saatlik dönemin bitimine beş dakika kalıncaya kadar tam bir karanlık içinde orada öyle yatıyoruz.

Tüm bu çabuk hız değişimleri, Richard'a göre, Güneş'ten kaçışımızı hızlandırıyor. Eğer bu manevra dizisi büyüklük ve yön bakımından aynı kalır ve bir ay kadar devam ederse, sonunda güneş sistemimize göre ışık hızının yarısı kadar bir hızla yolculuk etmekte olacağız.

Michael, dün, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Henüz söylemek için çok erken," diye Richard yanıtladı. "Tüm bildiğimiz inanılmaz bir hızla uzaklaştığımız."

Sarnıcın içindeki sıvının sıcaklık ve yoğunluğu her dönemde dikkatle ayarlanarak şimdi tam bizimkiyle eşit hale geldi. Sonuç olarak, orada karanlıkta yattığım zaman, beni aşağıya ittiğini hafifçe hissettiğim gücün dışında hiçbir şey algılamıyorum. Aklım, her zaman bana bir hızlanma sarnıcının içinde olduğumu ve vücudumun, müthiş bir güce karşı bir tür sıvı ile yastıklandığını söylüyor, fakat algılama yokluğu, sonuçta benim vücudumun varlığına ilişkin hislerimi kaybetmeme neden oluyor. Burada da sanrılar başlıyor. Bu, sanki normal işleyişim için beynime bazı normal duyusal verilerin gerekli olması gibi. Eğer ses, görüntü, tat, koku ve acı gibi duyular beynime ulaşmazsa, beynimin çalışmaları

düzensiz oluyor.

İki gün önce bu şaşırtıcı olayları Richard ile konuşmaya çalıştım, fakat bana sanki deliymişim gibi baktı. Hiç sanrılanmamıştı. Zamanını, "alacakaranlık kuşağında" (derin bir uykuya dalma öncesinde herhangi bir duyusal veriye gerek olmayan devreye verdiği ad) matematik hesaplamalar yaparak, zihninde Dünya'nın çok farklı haritalarını çizerek, hatta en olağanüstü sevişme anlarını hatırlayarak geçiriyordu. Duyusal verilerin bile yokluğunda, kesinlikle beynini *idare* ediyor. İşte bu nedenle birbirimizden farklıyız. Aklım, vücudumun diğer hücrelerinden gelen milyarlarca birim veri parçasını çözümlemek gibi günlük işler tarafından kullanılmadığı zaman, kendi yönünü bulmak istiyor.

Sanrılar genellikle, çevremi saran tam karanlığın içinde kırmızı ya da yeşil beneklerin görünmesiyle başlıyor. Benekler büyürken, çoğu kez sarı, mavi ve mor gibi diğer renklerle birleşiyorlar. Her renk hızla kendi düzensiz biçimine dönüşerek görüş ekranının her yerine yayılıyor. Görmekte olduğum şey, parlak renklerden oluşan bir kaleidoskop gibi. Alandaki hareket, yüzlerce çizgi ve benekten oluşan muazzam bir patlama oluncaya kadar hızlanıyor.

Bütün bu renk cümbüşünün ortasında, her zaman belirgin bir şekil oluşuyor. Başlangıçta şekil veya şekiller çok küçük ve çok ama pek çok uzakta olduklarından ne olduğunu kesinlikle söyleyemiyorum. Görüntü yakınlaştıkça, her defasında içimdeki korku hislerini artıran gerçek üstü renkler katarak, birçok kez renk değiştiriyor. Hayallerin yarısından

fazlasında görüntü sonunda kendisini, annemi de içine alacak bir şekilde değiştiriyor, ya da annemin içinde olduğunu içgüdüsel olarak sezdiğim bir çita veya dişi bir aslana dönüşüyor. Sadece seyrettiğim ve annemle etkileşime girmek için iradernle bir girişimde bulunmadığım sürece, değişen görüntüde bir varlık olarak kalıyor. Ancak, eğer annemle bir yoldan bir temasa geçmeye kalkarsam, o veya onu temsil eden hayvan, beni korkunç bir terk edilmişlik duygusuyla baş başa bırakarak yok oluyor.

Son sanrılarımdan birinde renk dalgaları geometrik şekillere ayrıldı ve bunlar da görüş alanım içinde tek sıra halinde yürüyen insan siluetlerine dönüştüler. Omeh, parlak yeşil bir elbise içinde bu geçit töreninin en önünde yürüyordu. Grubun en gerisinde yürüyen iki şekil de, benim gençlik kahramanlarım olan iki kadındı. Jeanne d'Arc ve Aquitaineli Eleanor. Seslerini ilk duyduğum anda geçit töreni yok oldu ve sahne anında değişti. Birden, Beavois'daki villamıza yakın olan küçük ördek gölünün üstündeki erken sabah sisi arasında küçük bir kayığın içindeydim. Korkuyla titredim ve kontrol edilemez biçimde ağlamaya başladım. Jeanne ve Eleanor sis ve dumanın arasından, bana babamın tatilini geçirmek için birlikte Türkiye'ye gittiği İngiliz Düşesi Helena ile evlenmeyeceği konusunda güvence vermek için belirdiler.

Başka bir gece, açılış rengini Japonya'nın bir yerindeki garip bir tiyatro oyunu izledi. Sanrısal oyunda, her biri parlak ve etkileyici maskeler takan, sadece iki tip vardı. Batılı elbisesi giymiş ve kravat takmış olan adam şiir okudu ve dost görünüşlü

maskesinin arkasından görülebilen fevkalade berrak ve iri gözleri vardı. Diğer adam onyedinci yüzyılın bir samurai savaşçısına benziyordu. Maskesi sanki sonsuzdan beri asık yüzlüydü. Beni ve daha modern giyimli meslektaşını tehdit etmeye başladı. Bu sanrının sonunda çığlık attım, çünkü iki adam sahnenin ortasında birleşerek tek kişi oldu.

En güçlü sanrısal görüntülerimin bazıları sadece birkaç saniye sürüyor. İkinci ya da üçüncü gecede, ben yeşil büyük bir sekiz ayaklı örümceğe binerken, iki ya da üç saniye için, arzudan çıldırmış, çıplak vücudu titreşen mor bir renkte Prens Henry belirdi.

Dünkü uyuma süresi boyunca, saatlerce hiçbir renk görünmedi. Sonra, son derece aç olduğumun farkına vardığım zaman, karanlıkta dev bir manna kavunu belirdi. Gözlerimle kavunu yemeye çalıştığım zaman, ayakları çıktı ve aceleyle kaçarak renk karmaşası içinde kayboldu.

Bütün bunların bir anlamı var mı? İradem altında olmayan beynimin rastgele taşkınlarından kendim veya hayatım hakkında birşeyler öğrenebilir miyim?

Rüyaların anlamı hakkındaki tartışmalar yaklaşık üç yüz yıldan beri sürmekte ve hâlâ sonuçlanmış değil. Benim bu sanrılarım, bana öyle geliyor ki, normal rüyalara oranla gerçekten daha çok sapmış görünüyorlar. Bir bakıma hayatımda yaptığım iki psikedelik yolculuğun uzaktan kuzenleri olmalı ve onları yorumlamaya çalışmak için yapılan her girişim saçma olur. Ancak bir nedenle, zihnimin bu vahşi ve birbiriyle ilişkili görünmeyen saldırılarında bazı temel gerçekler bulunduğuna hâlâ inanıyorum.

Belki de insan beyninin *hiçbir zaman* rastgele biçimde hareket edebileceğini kabul etmiyorum.

22 TEMMUZ 2201

Dün, sonunda yer sarsılmayı bıraktı. Richard bunu tahmin etmişti. İki gün önce normal zamanda sarnıca gitmediğimiz zaman, Richard manevranın neredeyse bittiğini tahmin etmişti.

Böylece, inanılmaz destancı yolculuğumuzun başka bir safhasına girdik. Kocam bize, ışık hızının yarısından daha büyük bir hızla yol aldığımızı söylüyor. Bunun anlamına göre, Dünya–Ay arası kadar bir uzaklığı her iki *saniyede* bir alıyoruz. Aşağı yukarı, yuvamız olan gezegende akşam göklerinin en parlak gerçek yıldızı olan Sirius yıldızı yönünde gidiyoruz. Eğer daha fazla manevra olmazsa, Sirius civarına önümüzdeki on iki yıl içinde ulaşacağız.

Hayatımız artık bir tür dengeye girebileceği için rahatladım. Simone, sarnıçta geçirdiğimiz uzun dönemleri belirgin bir zorlukla karşılaşmadan atlatmış gibi görünüyor, fakat ben böyle bir deneyimi bir çocuğun tümüyle hasarsız atlatacağına inanamam. Onun için günlük düzeni tekrar kurmamız çok önemli.

Yalnız kaldığım anlarda, sarnıçtaki ilk on gün içindeki canlı sanrılarımı hâlâ sık sık düşünüyorum. Zihnimi dolduran çılgın, renkli ve kopuk görüntüler olmadan, sonunda veri yoksunluğunun yol açtığı bir sürü "alacakaranlık kuşağı"na katlanmak zorunda kalışımdan mutluluk duyduğumu itiraf etmeliyim. Bu süre içinde aklımdan kuşku duymaya baş-

lamıştım ve dürüst olmak gerekirse çoktan "bunalım"a girmiş durumdaydım. Sanrılar birden kesilmiş olsa da, o sanrıların gücünü hatırlayışım, son birkaç haftada, sarnıcın üstündeki ışıklar ne zaman sönse, beni rahatsız etmeye devam etti.

O ilk on günden sonra sadece bir kez yeni bir rüya gördüm– ve bu, normal bir uyku dönemi için, görülebilecek son derece canlı rüyalardan biriydi. Bu özel görüntünün daha öncekiler kadar belirgin olmamasına karşın, gene de, geçen yıl çukurun dibindeyken gördüğüm sanrı parçalarıyla benzerliği olduğu için aklımda kaldı.

Bu son rüyam veya hayalimde, babamla birlikte, bilinmeyen bir yerde, bir açık hava konserinde, birlikte oturuyorduk. Doğulu, yaşlı ve uzun beyaz sakallı bir adam, bir tür garip bir telli çalgıyla sahnede tek başına müzik çalıyordu. Ancak, çukurun dibindeki hayalimin tersine, babamla ben birer küçük kuşa dönüşüp Fransa'daki Chinon'a uçmadık. Bunun yerine, babamın vücudu, sadece gözlerini bırakarak kayboldu. Birkaç saniye içinde üstümdeki boşlukta bir altıgen oluşturan, beş çift göz daha belirdi. Omeh'in gözlerini hemen tanıdım, anneminkileri de, fakat diğer üçünü tanımıyordum. Altıgenin kenarlarındaki gözlerin hepsi kırpışmadan, sanki bir şey anlatmak ister gibi bana bakıyorlardı. Müzik sona ermeden önce, bir tek belirgin ses duydum. Birkaç ses aynı anda "Tehlike" sözcüğünü fısıldadı.

Bu sanrılarımın kaynağı neydi ve üçümüzün içinde neden sadece ben onları yaşıyordum? Richard ve Michael da duyusal veri yoksunluğu yaşamışlardı ve bazı tuhaf şekil düzenlerinin "yüzlerinin önünde"

yüzdüğünü kabul ediyorlardı, fakat görüntüler hiçbir zaman tutarlı değillerdi. Eğer, varsaydığımız gibi, Ramalılar, alışkın olmadığımız bir ortamda uyumamamıza yardımcı olmak için vücudumuzu saran ince iplikçikler kanalıyla vücudumuza bazı kimyasallar verdilerse, neden sadece ben böyle çılgın rüyalarla karşılık veriyordum?

Richard ve Michael bunun yanıtının çok basit, yani benim "hiperaktif hayal gücü olan ve ilaca karşı duyarlı bir insan" olduğumu düşünüyorlardı. Onlara göre bütün açıklama bundan ibaret. Konuyu daha fazla incelemiyorlar ve "yolculuklarım"la ilgili bir sürü konuyu ortaya attığımda kibar davranmalarına karşın, artık ilgili görünmüyorlar. Bu tür bir davranışı Richard'dan bekleyebilirdim, ama Michael'dan kesinlikle değil.

Aslında, mantıklı General O'Toole'umuz bile, sarnıçtaki dönemlerimiz başladığından beri, tam anlamıyla kendinde değil. Açıkça kendini başka şeylere kaptırmış görünüyor. Ancak bu sabah, aklında neler olup bittiği hakkında küçük bir ipucu yakalayabildim.

Onu dostça sorularla birkaç dakika usandırmamdan sonra Michael sonunda, "Her zaman," dedi yavaşça, "bilimdeki her yeni hamleyle, bilinçli olarak kabul etmesem de, Tanrı'yı yeniden tanımladım ve sınırladım. Ramalıları kendi Katolik inancımla bütünleştirmeyi başardım. Şimdi, kendimi robot bir uzay aracında, göreli hızlarla seyahat eder bulunca, Tanrı'yı bütünüyle özgür bırakmam gerektiğini görüyorum. Ancak bu şekilde O, evrendeki her parçacığın, her sürecin en yücesi olabilir."

Yakın gelecekteki yaşam mücadelem diğer uçta. Richard ve Michael derin konular üzerinde yoğunlaştılar. Richard bilim ve mühendislik dünyasında, Michael ise ruhlar dünyasında. Her birinin gerçeği kendine göre araması sonucu ortaya çıkan özendirici fikirlerden çok hoşlansam da, birinin günlük yaşamın gerekleriyle ilgilenmesi gerek. Üçümüzün de, ne de olsa, gelecek neslin aramızdaki tek temsilcisini büyüklük çağına hazırlamakta sorumluluğumuz var. Ancak, asıl ebeveyn olma görevi galiba, her zamanki gibi, bana düşüyor.

Mutlulukla benimsediğim bir sorumluluk bu. Simone, kendisini emzirirken, ara verip de yüzüme ışıyan bir şekilde gülümsediği zaman, sanrılarım hakkında düşünmüyorum ve Tanrı'nın gerçekten var olup olmadığı veya Ramalıların suyu bir nükleer yakıt olarak kullanmanın bir yolunu bulup bulmadıklarının bir önemi kalmıyor. O anda önemli olan tek şey, benim Simone'un annesi olmam.

31 TEMMUZ 2201

Rama'ya tamamiyle bahar geldi. Manevra tamamlandığı anda buz da erime başladı. Bu arada üstümüzde sıcaklık sıfırın altında yirmi beş dereceye ulaşmış ve biz de inimizdeki ısı durumunu düzenleyen sistemin sınırına gelmeden önce dışarıdaki ısının ne kadar düşebileceği konusunda kaygılanmaya başlamıştık. O günden beri sıcaklık düzgün bir şekilde, günde bir derece artıyor ve birkaç hafta içinde donma noktasını aşacağız.

Artık güneş sisteminin dışında ve komşu yıldızlar-

la aramızı dolduran hemen hemen tam bir boşluk içindeyiz. Güneşimiz gene de göklere hakim olan tek nesne, fakat gezegenlerin hiçbiri görünmüyor. Richard, haftada bir ya da iki kez Oort Bulutu'ndaki kuyruklu yıldızlarla ilgili teleskop verileri arıyor, fakat şu ana kadar hiçbir şey göremedi.

Aracımızın içini ısıtmakta olan bu ısı nereden geliyor? Michael dün ona bu soruyu sorduğu zaman, baş mühendisimiz, yakışıklı kozmonot Richard Wakefield hemen yanıtladı. "O muazzam hız değişikliğini yapan aynı nükleer sistem herhalde ısıyı da üretiyor. Rama'nın iki ayrı çalışma sistemi olmalı. Bir yıldız gibi bir ısı kaynağının yakınlarında olduğu zaman, itici güç ve ısı kontrolu da dahil, bütün ana sistemlerini kapatıyor."

Michael ve ben bu son derece mantıklı açıklaması nedeniyle Richard'ı kutladık. "Fakat," diye iki gün önce ona sordum, "ortada hâlâ başka sorular var. *Neden*, örneğin, iki ayrı mühendislik sistemi var? Ve ana sistemini neden kapatıyor?"

Richard her zamanki sırıtışıyla, "Bu noktada ancak tahmin yürütebilirim," dedi. "Belki de ana sistemlerin devresel onarımlara ihtiyaçları vardır ve bu bakımlar, ancak bir dış ısı ve güç kaynağı olduğu zaman yapılabiliyordur. Rama'nın yüzeyine çeşitli biotlar tarafından nasıl bakım yapıldığını gördünüz. Belki de ana sistemlerin de bakımını yapan başka bir biot grubu daha vardır."

"Başka bir fikrim var," dedi Michael yavaşça. "Bu uzay aracında bulunmamızın yazılmış olduğuna inanıyor musunuz?"

Richard "Ne demek istiyorsun?" dedi, kaşları çatıl-

mıştı.

"Burada bulunmamızın rastlantısal mı olduğuna inanıyorsunuz? Yoksa, ırkımızın doğası ve bütün olasılıklar göz önüne alınınca, insan ırkının bazı üyelerinin bu anda Rama'nın içinde olması gereken bir olay mı?"

Michael'ın mantık yürütme şekli hoşuma gidiyordu. Kendisi de henüz tam anlamıyla emin olmamasına karşın, Ramalıların belki de sadece bilim ve mühendislik konularında dahi olmayabileceklerini ima etmek istiyordu. Belki aynı zamanda evrensel psikolojiyi de çok iyi biliyorlardı. Richard dinlemiyordu.

"Sen şimdi bize," diye sordum, "Ramalıların, ***kasıtlı olarak*** Dünya'nın yakınlarındayken, bizi bir buluşmaya çekmek için yardımcı sistemlerini kullandığını mı söylüyorsun?"

Richard hemen, "Bu mantığa çok aykırı," dedi.

"Fakat Richard," diye Michael yanıtladı, "bunu bir düşün. Eğer Ramalılar güneş sistemimize ışığın hatırı sayılır bir kesrine yakın bir hızla dalıp, güneşin çevresinde dönerek kendi halinde yoluna devam etseydi, bir buluşma olasılığı ne olurdu? Tümüyle sıfır. Senin de belirttiğin gibi, eğer kendimizi de o şekilde adlandırırsak, bu gemide başka 'yabancılar' da olabilir. Başka türlerin de böyle bir yeteneği olduğundan kuşku..."

Konuşmadaki bir duraklamadan yararlanarak erkeklere, Silindirik deniz'in yakında alttan başlayarak erimeye başlayacağını ve hemen ardından fırtınalar ve gelgit dalgaları olacağını hatırlattım. Daha sonra hepimiz yedek yelkenli gemiyi Beta Kam-

pı'ndan alıp getirmemiz gerektiği konusunda anlaştık.

Erkeklerin buzun üstünde gidip gelmeleri on iki saatten biraz fazla sürdü. Döndükleri zaman gece olmuştu. Richard ve Michael inimize geldikleri zaman, artık çevresindekilerin tümüyle farkında olan Simone kollarını uzatarak Michael'a koştu.

Michael şaka yaparak "Döndüğüm için mutlu olan birini görüyorum," dedi.

"Sadece Simone olduğu sürece," dedi Richard. Garip bir şekilde gergin ve uzak görünüyordu.

Dün gece de bu tuhaf hali devam etti. İkimiz yalnız kaldığımız zaman, "Neyin var sevgilim?" diye sordum. Hemen yanıtlamadı, o zaman yanağından öptüm ve bekledim.

Sonunda, "Nedeni Michael," dedi Richard. "Bugün, gemiyi buzda taşırken, sana aşık olduğunu fark ettim. Onu dinlemeliydin. Hep senden bahsetti. Sen kusursuz bir anne, kusursuz bir eş, kusursuz bir arkadaşsın. Hatta bana gıpta ettiğini bile kabul etti."

Richard'ı birkaç saniye okşayarak ne şekilde yanıtlayacağımı düşündüm. Sonunda, "Sanırım kasıtlı olmayan bazı sözlerden çok fazla anlam çıkartıyorsun," dedim. "Michael sadece dürüstçe sevgisini ifade etmiş. Ben de ondan çok hoşlanıyo..."

"Biliyorum... zaten beni de rahatsız eden bu," diye Richard birden sözümü kesti. "Sen meşgul olduğun zamanların çoğunda Simone'a o bakıyor, ben projelerim üstünde çalışırken ikiniz saatlerce konuşuyorsunuz..."

Durdu ve beni gözlerinde garip, ümitsiz bir ifa-

deyle süzdü. Bakışları korkutucuydu. Bu bir seneden fazla bir süredir yakından tanıdığım Richard Wakefield değildi. Gözleri yumuşayıp, beni öpmek için uzanmadan önce bütün vücudumdan soğuk bir ürperme geçti.

Seviştikten ve o uykuya daldıktan sonra, Simone kımıldayınca onu beslemeye karar verdim. Emzirirken, Michael'ın bizi taşıyıcı koltukların dibinde bulduğu zamandan beri geçen olayları düşündüm. Richard'ın en ufak bir kıskançlık bile duymasına yol açtığını düşünebileceğim hiçbir şey yoktu. Simone'un doğumundan beri çok yaratıcı olmadıklarını itiraf etsem de, sevişmelerimiz her bakımdan düzenli ve doyurucu oldu.

Richard'ın gözlerinde gördüğüm çılgın bakış, Simone emmeyi bitirdikten sonra da beni rahatsız etmeye devam etti. Önümüzdeki haftalarda Richard'la yalnız kalmak için daha fazla zaman ayırmaya kendime söz verdim.

6

20 HAZİRAN 2202

Bugün, kesinlikle yeniden hamile olduğumu doğruladım. Michael çok sevinmişti. Richard ise şaşılacak kadar tepkisizdi. Kendisiyle özel olarak konuştuğumda, karışık duygular içinde olduğunu kabul etti, çünkü Simone artık "devamlı ilgi" gösterilmesi gerekmeyen yaşa gelmişti. Ona, iki ay önce başka bir çocuğumuzun olması için konuştuğumuzu ve kendisinin sevinçle onayladığını hatırlattım. Richard, ikinci bir çocuğun babası olmak konusundaki isteğinin, benim o zamanki "belirgin heyecanımdan" şiddetle etkilendiği için olduğunu söyledi.

Yeni bebek mart ortalarında doğacak. O zamana kadar çocuk odasını bitireceğiz ve tüm aile için yeterli yaşama alanımız olacak. Richard'ın yeniden baba olacağına sevinmediğine üzgünüm, ama Simone'un artık bir oyun arkadaşı olacağına da memnunum.

15 MART 2203

Catharine Colin Wakefield (onu Katie diye çağıracağız) Mart'ın on üçünde, sabah saat 6:16'da dünyaya geldi. İlk güçlü doğum sancılarının başlamasından sadece dört saat sonra gerçekleşen kolay bir doğum oldu. Hiçbir zaman önemli bir sancı olmadı. Doğumu kalçalarım üzerine çömelerek yaptım ve o kadar iyi durumdaydım ki, göbek bağını da

kendim kestim.

Katie daha şimdiden çok ağlıyor. Genevieve ve Simone'un ikisi de tatlı, iyi huylu bebeklerdi, fakat Katie'nin oldukça gürültücü olacağı çok açık. Richard ona annesinin ismini vermek istememe çok memnun oldu. Bu kez, bir baba olarak, rolüyle daha ciddi şekilde ilgileneceğini ummuştum, fakat şu anda, Katie'ye fazla zaman ayıramayacak yoğunlukla "kusursuz veri tabanı" adını verdiği projesi üzerinde çalışıyor (bütün bilgilerimizi kataloglayacak ve onlara kolayca ulaşmamızı sağlayacak).

Üçüncü kızım doğduğunda dört kilogramın biraz altında ve elli dört santimetre boyundaydı. Simone doğduğu zaman galiba bu ağırlıkta değildi, fakat o zamanlar kusursuz bir ölçü aletimiz yoktu. Katie'nin deri rengi oldukça açık, aslında neredeyse beyaz ve saçları da kız kardeşinin koyu siyah lülelerine kıyasla daha açık. Gözleri şaşırtıcı biçimde mavi. Bebeklerin mavi gözlü olmasının ve genellikle ilk yıl içinde bu rengin koyulaşmasının olağandışı bir olay olmadığını biliyorum. Fakat bir an için bile olsa kendi çocuğumun mavi gözlü olacağını düşünmemiştim.

18 MAYIS 2203

Katie'nin artık iki aydan biraz daha büyük olduğuna inanmak bana biraz zor geliyor. O kadar zorlayıcı bir bebek ki! Şimdiye kadar ona meme uçlarımı çekiştirmemeyi öğretmiş olmam gerekirdi, fakat onu bu alışkanlıktan vazgeçiremiyorum. Özellikle onu emzirirken çevrede biri olduğu zamanlar-

da huysuzlaşıyor. Michael veya Richard ile konuşmak için başımı çevirsem veya Simone'un bir sorusunu yanıtlamaya çalışsam bile, Katie meme ucunu hınç almak ister gibi birden çekiştiriyor.

Richard son zamanlarda son derece durgun. Her zamanki parlak, şakacı halinde olduğu zamanlarda yaptığı edepsizce şakalarla Michael ve beni kırıp geçiriyor, ancak, ruhsal durumu bir anda değişebiliyor. İkimizden birinin yaptığı tek bir zararsız yorum bile onu üzüntüye, hatta bazen de kızgınlığa sürükleyebiliyor.

Richard'ın bugünlerdeki asıl sorununun can sıkıntısı olduğundan kuşkulanıyorum. Veri tabanı projesini bitirdi ve henüz başka bir önemli çalışmaya başlamadı. Geçen yıl yaptığı mükemmel bilgisayar, siyah ekranla olan temaslarımızı neredeyse rutin hale getiren altyazılımları kapsıyor. Richard, bugünlerine, Simone'un gelişmesi ve eğitiminde daha etkin bir rol oynayarak biraz değişiklik katabilirdi, fakat sanırım bu onun tarzı değil. Simone'da belirmekte olan karmaşık büyüme örüntülerinden, Michael ve benim kadar büyülenmiş gibi gözükmüyor.

Katie'ye ilk hamile kaldığımda, Richard'ın çocuklara karşı belirgin ilgisizliği beni oldukça rahatsız ediyordu. Ondan, rahim sıvımdan alınacak örnekle Katie'nin genlerini çözümlememe yardımcı olacak bir mini laboratur kurabilmem için bana yardım etmesini isteyerek, bu konuya doğrudan hücum etmeye karar verdim. Bu tasarı; karmaşık bir kimya, Ramalılarla şimdiye kadar yaptıklarımızdan çok daha derin bir etkileşim ve son derece karmaşık tıbbi aletlerin yaratılmasını ve ayarlanmasını gerektiriyor-

du.

Richard bu işi sevdi. Tıp okulundaki günlerimi hatırlattığı için ben de sevdim. Günde on iki, bazen on dört saat birlikte (Simone'un bakım işini Michael'a bırakarak –birbirlerinden kesinlikle çok hoşlanıyorlar), işi bitirinceye kadar çalıştık. Sık sık, gece geç saatlere kadar, hatta sevişirken bile, işimizden konuştuk.

Ancak, doğacak çocuğumuzun genlerinin incelenmesini tamamladığımız gün geldiği zaman, büyük bir şaşkınlık içinde, Richard'ın, ikinci kızımızın özelliklerinden çok, donanım ve çözümlemelerin bütün isteklerimizi karşılaması karşısında heyecanlandığını gördüm. Çok hayret etmiştim. Ona çocuğun kız olduğunu, Down veya Whittingham* sendromları bulunmadığını ve hiçbir ön kanser eğiliminin kabul edilebilir limitler dışında olmadığını söylediğim zaman, buna olağan bir şeymiş gibi tepki verdi. Fakat, sistemin deneyi tamamlamaktaki hız ve doğruluğunu övdüğüm zamansa Richard gururla gülümsedi. Şu kocam ne değişik bir insan! Matematik ve mühendislik dünyasında olduğu zaman, başka insanlarla olduğu zamandan çok daha rahat.

Michael da Richard'ın son zamanlardaki huzursuzluğunu fark etmişti. Onu, Simone için, Katie'ye hamileliğimin son aylarına doğru yaptığı fevkalade oyuncaklara benzer başka oyuncaklar yaratması için teşvik etti. O bebekler hâlâ Simone'un en sevgili oyuncakları. Kendi çevrelerinde dolanıyorlar ve hatta bir düzine kadar sözel emre yanıt verebiliyorlar. Bir gece, Richard o coşkulu ruh hallerinden bi-

---

* Down sendromu: Mongolizm
Whittingham sendromu: Kitabın ilerleyen bölümlerinde Nicole tarafından açıklanacaktır. (ÇN.)

rinin içindeyken, TB'yi diğer bebeklerle etkileşime girecek biçimde programladı. Ozan (Michael, Richard'ın Shakespeare konuşan robotlarına tam ismiyle hitap etmekte ısrarlı) bütün robotları bir köşeye kadar kovalayıp onlara bir sone potburisine başlayınca, Simone neredeyse gülmekten bayılacaktı.

Şu son iki haftadır Richard'ı TB bile neşelendiremiyor. İyi uyuyamıyor, ki bu onun için olağandışı ve hiçbir şeye de ilgi duymuyor. Düzenli ve hareketli cinsel hayatımız bile askıya alınmış bulunuyor, herhalde Richard içindeki şeytanlara karşı gerçek bir savaş veriyor. Üç gün önce sabah erkenden ayrıldı (Rama'da şafak daha yeni sökmüştü –Başından beri inimizdeki Dünya saatimizle dışarıdaki Rama saati eşzamanlı) ve on saatten fazla bir süre New York'ta kaldı. Orada ne yaptığını sorduğum zaman, duvarın üstünde oturarak Silindirik Deniz'i seyrettiğini söyledi. Sonra konuyu değiştirdi.

Michael ve Richard artık adamızda yalnız olduğumuza inanmış durumdalar. Geçenlerde Richard, her defasında dikey koridorda tank nöbetçinin karşı kısmında kalmaya dikkat ederek, iki kez kuşların inine girdi. Bir keresinde, benim atlayışımı yaptığım, ikinci yatay geçide kadar indi, fakat hiçbir yaşam belirtisi görmedi. Sekiz bacaklı örümceklerin inindeyse şimdi giriş kapağı ile ilk düzlük arasında karmaşık bir çift ızgara var. Son dört aydır, Richard elektronik yollardan sekiz bacaklıların inlerinin çevresini kontrol ediyor, izleme verilerinde bazı belirsizlikler olduğunu kabul etmesine karşın, görsel kontrollerinden ızgaraların uzun zamandan beri

açılmamış olduğunun belli olduğu konusunda ısrar ediyor.

Birkaç ay önce iki erkek yelkenli kayığı monte ettiler ve onu iki saat süreyle Silindirik Deniz'de kontrol ettiler. Simone ve ben sahilden onlara el salladık. Yengeç biotların yelkenliyi çöp sanmalarından korkarak (herhalde diğer yelkenli tekneye yaptıkları gibi –ona ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik; nükleer füzeler alayından kurtulduktan birkaç gün sonra, onu bıraktığımız yere gittiğimiz zaman kaybolmuştu), Richard ve Michael onu tekrar söktüler ve saklamak için inimize taşıdılar.

Richard, birkaç kez, güneye doğru denize yelken açarak, beş yüz metrelik uçuruma bir yerinden tırmanmanın mümkün olup olmadığını incelemek istediğini söylemişti. Rama'nın Güney Yarımsilindiri hakkındaki bilgimiz çok sınırlı. Diğer Newton kozmonot takımıyla birlikte biot avı sırasındaki birkaç gün dışında, bölge hakkındaki bilgimiz, ilk Newton sondalarının aktardığı kaba mozaiklerden öte değil. Güneyi keşfedebilmek herhalde çok büyüleyici ve heyecanlı olurdu –belki de bu arada bütün o sekiz bacaklı örümceklerin nereye gittiğini bulabilirdik. Fakat bu noktada herhangi bir riske girmeyi göze alamayız. Ailemiz her üç yetişkine de duyarlı bir şekilde bağımlı– içimizden birinin kaybı yıkıcı olur.

Michael O'Toole'un Rama'daki yaşamımızdan, özellikle Richard'ın büyük bilgisayarının bize birçok bilgiye ulaşma olanağı sağlamasından sonra, memnun olduğuna eminim. Artık Newton askeri gemisinin güvertesindeki bilgisayarda saklanan tüm ansiklopedik bilgiye ulaşabiliyoruz. Yaptığı düzenli çalış-

malara kendi verdiği isimle, Michael'ın "inceleme birimi": sanat tarihi. Geçen ay konuşmaları, Medici ve Rönesansın katolik papazlarıyla birlikte, Michelangelo, Raphael ve o devrin önemli diğer büyük ressamlarıyla doluydu. Bugünlerde, benim sanat tarihinde daha ilginç bir devir olarak gördüğüm ondokuzuncu yüzyılla ilgileniyor. Geçtiğimiz günlerde birçok kez empresyonist "devrim" üzerinde tartıştık, fakat Michael, empresyonizmin fotoğraf makinesinin bulunmasının doğal bir yan ürünü olduğu hakkındaki fikrimi kabul etmiyor.

Michael, Simone'la saatler geçiriyor. Sabırlı, müşfik ve sevecen. Kızın gelişmesini dikkatle izleyerek bütün önemli olayları elektronik defterine kaydetti. Şimdi Simone yirmi altı harfin yirmi birini gördüğü zaman tanıyor (C ve S çiftiyle Y ve V'yi de karıştırıyor ve bir nedenle de K'yı bir türlü öğrenemiyor) ve iyi bir gününde yirmiye kadar sayabiliyor. Simone ayrıca, bir kuşun, bir sekiz bacaklı örümceğin ve en yaygın dört biot türünün çizimlerini ayırt edebiliyor. Ayrıca, Richard'ı hiç mutlu etmeyen bir şekilde, on iki havarinin adlarını da biliyor. Çoktan kızlarımızın manevî eğitimiyle ilgili bir "zirve toplantısı" yaptık, ama sonuç kibar bir fikir ayrılığı oldu.

Bunlar benim dışımda. Her ne kadar Richard'ın huzursuzluğu, Katie'nin ağlamaları, ya da sadece bu yabancı uzay gemisindeki tuhaf yaşamımızın saçmalığı birleşerek beni bunalttığı oluyorsa da, genellikle çoğu zaman mutluyum. Her zaman meşgulüm. Ailenin faaliyetlerinin çoğunu ben planlıyorum, ne zaman neyi yiyeceğimize karar verip, çocukların günlük etkinliklerini, uykuları dahil, düzenliyorum.

Aynı soruyu sormaktan hiç vazgeçmiyorum, nereye gidiyoruz, fakat artık beni sinirlendirmiyor, çünkü yanıtını bilmiyorum.

Benim kişisel entelektüel çalışmalarım, kendi halime bırakıldığım takdirde seçebileceğimden de sınırlı, fakat kendime bir günde ancak bu kadar saat olduğunu söylüyorum. Richard, Michael ve ben, sık sık canlı tartışmalara giriyoruz, böylece güdüleme eksikliği olmuyor. Fakat ikisi de, her zaman benim yaşamımın bir parçası olmuş bazı entelektüel konulara ilgi duymuyorlar. Örneğin, benim diller ve dilbilim üzerine ustalığım, okuldaki ilk günlerimden beri her zaman için bir gurur kaynağı olmuştur. Birkaç hafta önce, İngilizceden başka bir dilde yazıp okumayı unutmuş olduğum korku verici bir rüya gördüm. Ondan sonraki iki hafta, her gün iki saati kendim için harcayarak, sadece sevgili Fransızcamı gözden geçirmekle kalmadım, aynı zamanda İtalyanca ve Japonca da çalıştım.

Geçen ay bir akşam üzeri Richard bize, görüntü alanının içinde güneşimizin de olduğu bin kadar yıldızı kapsayan, bir Rama dış teleskop çıktısını siyah ekranda gösterdi. Güneş nesnelerin en parlağıydı, fakat çok az farkla. Richard, Michael ve bana, şu belirsiz, uzak ve önemsiz gözüken yıldızın çevresinde dönmekte olan okyanusların hakim olduğu yuva gezegenimizden on iki *trilyon* kilometre uzakta olduğumuzu söyledi.

O akşam daha sonra, kozmonot mürettebatı eğlendirmek için Newton'a alınmış otuz filmden biri olan *Kraliçe Eleanor*'u izledik. Filmde, babamın Acquitaineli Eleanor hakkında yazdığı başarılı roman-

lar gevşek bir şekilde temel alınmış ve gençliğimde babamla birlikte gezdiğim birçok yerde çekilmişti. Filmin son sahnesi Eleanor'un ölmeden önceki yıllarını gösteriyor ve hepsi Fontevrault Manastırı'nda geçiyordu. On dört yaşımda, babamın yanında, Eleanor'un manastırdaki heykelinin önünde dururken, ellerimin heyecandan titreyerek babamankilere nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Onikinci yüzyıl Fransız ve İngiliz tarihine hakim olan kraliçenin ruhuna, bir defasında şöyle demiştim, "Büyük bir kadındın ve bana izleyebileceğim bir örnek verdin. Seni düş kırıklığına uğratmayacağım."

O gece Richard uyuduktan sonra ve Katie kısa bir süre için sakinken, yeniden o günü düşündüm ve içim kederle, kelimelerle anlatamayacağım bir yitirmişlik hissiyle doldu. Uzaklaşan güneşle, yaklaşık bin yıldan beri ölmüş olan bir kraliçeye cesur sözler veren çocukluğumu yan yana getirmem, bana Rama'dan önce bildiğim her şeyin artık bitmiş olduğunu hatırlatıyordu. İki yeni kızım, Genevieve ve benim için çok şey ifade eden yerlerin hiçbirini göremeyeceklerdi. Hiçbir zaman bahar zamanı yeni biçilen otların kokusunu, çiçeklerin ışıl ışıl güzelliğini, kuşların şarkılarını ya da okyanus üstünde yükselmekte olan dolunayın ihtişamını bilemeyeceklerdi. Dünya gezegenini ve üstünde yaşayanları, aileleri diyebilecekleri, fakat o kutsal gezegende dolup taşan yaşam için yetersiz temsilciler olan şu tuhaf mürettebat dışında, hiç tanıyamayacaklardı.

O gece sessizce birkaç dakika ağladım ve ağlarken bile sabah olunca yeniden o iyimser suratımı takınacağımı biliyordum. Ne de olsa, çok daha kö-

tüsü de olabilirdi. Temel ihtiyaçlarımız var: yiyecek, su, barınak, giyecek, sağlık, arkadaşlık ve elbette sevgi. Sevgi Dünya'da da, Rama'da da, her insan için mutluluğun en önemli unsuru. Eğer Simone ve Katie geride bıraktığımız dünyadan sadece sevgiyi öğrenebilselerdi, yeterli olacak.

7

1 NİSAN 2204

Bugün her bakımdan olağandışıydı. Önce, herkes uyandıktan sonra, bugünü, eğer tarihçiler doğruysalar ve biz de takvimi doğru izlemişsek, tam bin yıl önce bugün ölen Aquitaineli Eleanor'un anısına adayacağımızı ilan ettim. Beni mutlu etmek için bütün aile bu fikri destekledi ve Richard'la Michael'ın ikisi de günün eğlencelerine yardımcı olmak için hemen gönüllü oldular. Şimdi sanat tarihi biriminin yerini aşçılık almış olan Michael, kraliçenin adına özel bir ortaçağ yemeği hazırlayacağını söyledi. Richard, küçük robotun Henry Plantagenet olarak geri döneceğini fısıldayarak, TB'yi kaptı ve dışarı fırladı.

Ben de Simone için, ona Eleanor ve onikinci yüzyıl dünyasını anlatan kısa bir tarih dersi hazırladım. Olağandışı bir şekilde dikkatliydi. Beş dakikadan fazla yerinde oturamayan Katie bile yardımcı oldu ve bizi rahatsız etmeyerek sabahın çoğu saatini oyuncaklarıyla oynayarak geçirdi. Dersin sonunda Simone bana Kraliçe Eleanor'un neden öldüğünü sordu. Kendisine Kraliçe'nin yaşlılıktan öldüğünü söylediğim zaman, üç yaşındaki kızım Kraliçe Eleanor'un "cennete gidip gitmediği"ni sordu.

"Bu fikri nereden öğrendin?" diye Simone'a sordum.

"Michael Amca'dan," diye yanıtladı. "Bana iyi insanların öldükleri zaman cennete, kötü insanların da cehenneme gideceklerini söyledi."

Bir an düşündükten sonra, "Bazı insanlar cennetin varlığına inanır," dedim. "Başkaları da yeniden doğuşa, yani insanların başka bir insan ve hatta bir hayvan olarak geriye dönerek hayata yeniden başlayacaklarına, bir başkaları da, varlığımızın tekörnek bir mucize, hamilelikten doğuma uyandığımız ve ölümle sonsuza dek uykuya daldığımız bir mucize olduğuna inanırlar." Gülümsedim ve saçlarını okşadım.

Sonra kızım, "Sen neye inanıyorsun, anne?" diye sordu.

Paniğe çok yakın olduğumu hissediyordum. Ne söyleyeceğimi kararlaştırmaya çalışırken, birkaç küçük yorumla zaman kazanmaya çalıştım. Çok sevdiğim T.S. Eliot şiirindeki, "Seni bunaltıcı bir soruya sürüklemek için," ifadesi zihnimde çalkalandı. Kurtarılacak kadar şanslıydım.

"Sağlıcakla kal genç bayan," ortaçağ binici kıyafetine benzeyen bir kılıktaki TB odaya girerek, Simone'a kendisini İngiltere Kralı ve Kraliçe Eleanor'un kocası Henry Plantagenet olarak tanıttı. Simone'un gülümsemesi aydınlandı. Katie başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Kraliçe ve ben," dedi robot ve küçük kollarıyla geniş bir hareket yaptı, "sonunda bütün İngiltere, İskoçya, İrlanda, Galler ve şimdi Fransa denen ülkenin yarısını kapsayan büyük bir imparatorluk kurduk." TB, önceden hazırlanmış bir konuşmayı, Simone ve Katie'yi değişik yüz ve el, kol hareketleriyle eğlendirerek, büyük bir zevkle ezberden okudu. Sonra elini cebine attı ve minyatür bir bıçakla çatal çıkartarak, "barbar İngilizler"e yemek yeme

aletlerini kendisinin tanıttığını ileri sürdü.

Robot sözlerini bitirince Simone sordu, "Fakat neden Kraliçe Eleanor'u hapse attın?" Gülümsedim. Tarih dersine iyice dikkat ettiği belli oluyordu. Robot Richard'ın bulunduğu yöne doğru döndü. Richard parmağını kaldırarak kısa bir bekleme süresini işaret ettikten sonra hızla koridora çıktı. Bir dakika geçmeden, TB yani II. Henry geri döndü. Robot Simone'a doğru yürüyerek, "Bir başka kadına aşık olmuştum," dedi, "ve Kraliçe Eleanor kızmıştı. Benimle eşitliği sağlayabilmek için, oğullarını bana karşı kışkırttı..."

Richard ve ben Henry'nin, Eleanor'u hapsetmesinin *gerçek* nedenleri hakkında yumuşak bir tartışmaya girmiştik (ikimiz de birçok kez İngiliz-Fransız tarihinin iki ayrı uyarlamasını öğrendiğimizi fark ediyoruz) ve tam o anda yanılmamıza imkân olmayan o çığlığı duyduk. Birkaç saniye içinde beşimiz de yukarıdaydık. Çığlık tekrarlandı.

Yukarıya, gökyüzüne baktık. Yalnız bir kuş, gökdelenlerin yüz metre kadar üstünde geniş daireler çizerek uçuyordu. Daha iyi görebilmek için hızla Silindirik Deniz'in kıyısındaki duvarlara koştuk. Birinci, ikinci, üçüncü kez büyük yaratık adanın çevresinde uçtu. Her turun sonunda kuş tek bir uzun çığlık attı. Richard kollarını salladı ve uçuş boyunca bağırdı, fakat fark edildiğine dair bir belirti yoktu.

Bir saat sonra çocuklar huzursuz olmaya başlayınca, Michael'ın onları ine geri götürmesine ve Richard'la benim bir temas imkânı olduğu sürece burada kalmamıza karar verdik. Kuş aynı düzende uçmaya devam ediyordu. "Sana bir şey arıyormuş gi-

bi gelmiyor mu?" diye Richard'a sordum.

"Bilmiyorum," dedi Richard ve kuş turunun bize en yakın noktasına yaklaşırken tekrar bağırmaya başladı. Bu kez kuş yön değiştirdi ve uzun helezonlar çizerek inmeye başladı. Yaklaştıkça Richard ve ben onun gri karnını ve boynunun çevresindeki iki parlak kiraz kırmızısı halkayı görebiliyorduk.

Dört yıl önce bizi Silindirik Deniz'in üstünden taşımaya razı olan kuş liderini hatırlayarak Richard'a, "Bu bizim dostumuz," diye fısıldadım.

Fakat bu kuş, New York'tan kaçtığımız zaman, uçuş düzenin ortasında yer alan o sağlıklı, güçlü yaratık değildi. Bu kuş, bir deri bir kemik kalmış ve sıskalaşmıştı; ayrıca kadifesi de kirli ve dağınıktı. Kuş bizden yirmi metre kadar öteye konarken Richard, "Hasta," dedi.

Kuş yavaşça birşeyler söyledi ve sanki daha fazla arkadaş arıyormuş gibi, başını sinirlice çevresinde dolaştırdı. Richard ona doğru bir adım atınca, yaratık kanatlarını açtı ve bir kere çırpınca, birkaç metre geriye gitti. Richard alçak bir sesle, "Manna kavununa kimyasal yönden benzeyen ne gibi bir yiyeceğimiz var?" diye sordu.

Başımı salladım. "Dün geceki tavuktan başka hiçbir yiyeceğimiz yok... Bir dakika," diye kendi sözümü kestim, "çocukların sevdiği yeşil şerbetten var. Manna kavununun içindeki yeşil sıvıya benziyor."

Ben daha sözümü bitirmeden Richard gitmişti bile. Onun dönüşüne kadar geçen on dakikalık süre içinde, kuş ve ben sessizce bakıştık. Zihnimi dostça düşünceler üzerinde yoğunlaştırmaya çalışarak, iyi niyetlerimi bir şekilde gözlerimle ona iletebileceği-

mi umdum. Bir kez kuşun yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm, fakat elbette her iki yüz ifadesinin de anlamı hakkında bir fikrim yok.

Richard, içi yeşil şerbetle dolu, siyah kaselerimizden birini taşıyarak döndü. Kaseyi ikimizin önüne koydu ve biz altı yedi metre geriye çekilirken eliyle onu işaret etti. Kuş küçük ve tereddütlü adımlarla yaklaşarak sonunda kasenin tam önünde durdu. Gagasını sıvının içine sokarak küçük bir yudum aldı ve yutmak için başını arkaya attı. Şerbetin beğenildiği belliydi, çünkü bir dakikadan az bir süre içinde sıvı son damlasına kadar içilmişti. Kuş bitirdiği zaman, iki adım geriye gitti, kanatlarını tümüyle açarak çevresinde tam bir dönüş yaptı.

Elimi Richard'a uzatırken, "Şimdi 'Hoş geldin' demeliyiz," dedim. Dört yıl önce teşekkür edip güle güle dediğimiz zaman yaptığımız gibi dairesel turumuzu tamamlayıp, kuşun yönünde hafifçe eğildik.

Richard ve ben yaratığın gülümsediğini sandık, fakat sonra ikimiz de bunu hayal etmiş olabileceğimizi kabul ettik. Gri kadife kuş kanatlarını açtı, yerden havalandı ve başımızın üstünden geçerek havaya süzüldü.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?" diye Richard'a sordum.

"Ölüyor," diye yavaşça yanıtladı. "Bildiği dünyaya son bir kez daha bakıyor."

6 OCAK 2205

Bugün benim doğum günüm. Artık kırk bir yaşımdayım. Geçen gece o canlı rüyalarımın bir baş-

kasını gördüm. Çok yaşlıydım. Saçlarım tümüyle ağarmış ve yüzüm çok fazla buruşmuştu. Bir şatoda yaşıyordum –Loire yakınlarında, Beauvois'ya oldukça yakın bir yerde– iki büyük kızım (hiçbiri de Simone, Katie veya Genevieve'e benzemiyordu) ve üç erkek torunumla yaşıyordum. Oğlanlar henüz çok gençtiler ve fiziksel olarak sağlıklıydılar, fakat herbirinde yanlış bir şey vardı. Hepsi durgundu, belki de zihinsel özürlü. Rüyamda onlara hemoglobin molekülünün, solunum sisteminden hücrelere nasıl oksijen taşıdığını anlattığımı hatırlıyorum. Hiçbiri ne söylediğimi anlayamıyordu.

Rüyadan bir sıkıntıyla uyandım. Saat gecenin yarısıydı ve ailenin diğer üyeleri uykudaydılar. Sık sık yaptığım gibi, çocukların hafif battaniyelerine sarılı olup olmadıklarını görmek için, koridordan geçip çocuk odasına gittim. Simone geceleri pek kımıldamaz fakat Katie, her zamanki gibi, çevresiyle boğuşurken battaniyesini fırlatıp atmıştı. Örtüyü Katie'nin üstüne örttüm ve oradaki iskemlelerden birine oturdum.

Beni rahatsız eden nedir? diye merak ettim. ***Neden çocuklarım ve torunlarımla ilgili bu kadar çok rüya görüyorum?*** Geçen hafta içinde bir gün üçüncü bir çocuğa sahip olmanın olasılığı hakkında bir şaka yapmıştım ve o uzun sıkıntılı devrelerinden birini geçirmekte olan Richard neredeyse korkuyla sıçramıştı. Sanırım hâlâ Katie'yi doğurmak için kendisini ikna etmiş olmama üzgün. Onun nihilist tiradlarından birini dinlememek için konuyu hemen değiştirdim.

Bu netameli dönemde başka bir bebeği gerçekten

istiyor muydum? İçinde bulunduğumuz şartlarda mantıklı bir yön var mıydı? Üçüncü çocuğu doğurmak konusundaki şahsi nedenleri bir yana koysak bile, üremeye devam konusunda güçlü bir biyolojik neden var. Hedefimize vardığımızda, en iyimser tahminimize göre, insan türünün diğer üyeleriyle artık hiçbir zaman bir temasta bulunamayacağız. Eğer soyumuzun sonuncuları bizlersek, o zaman evrimin temel öğretilerinden birine önem vermemiz akıllı bir davranış olur: Belirsiz bir ortamda azami genetik çeşitlilik, en yüksek yaşam olasılığı sağlar.

Geçen gece rüyamdan tamamen uyandıktan sonra, zihnim bu senaryoyu daha da ileri götürdü. *Varsay ki*, dedim kendime, *Rama aslında hiçbir yere gitmiyor, en azından kısa vadede, ve biz yaşamımızın geri kalan kısmını hep bu şartlarda geçireceğiz. O zaman, her olasılıkta, Simone ve Katie bizim üçümüzden fazla yaşayacaklar. Sonra ne olacak?* diye sordum. *Michael veya Richard'dan biraz meni alıp bir şekilde muhafaza etmedikçe (getireceği biyolojik ve psikolojik sorunlar korkunç olacak), kızlarım üreme şansı bulamayacaklar. Onlar bir cennete, nirvanaya veya başka bir dünyaya ulaşabilecekler, fakat sonunda yok olacaklar ve taşıdıkları genler de onlarla birlikte ölecek.*

Fakat, varsay ki, diye devam ettim, *bir erkek çocuk doğurdum. O zaman iki kızın yaşıt bir erkek yoldaşları olacak ve nesilleri devam ettirme sorunu da büyük ölçüde azalacak.*

Düşünce düzenimin tam bu noktasında, gerçekten çılgın bir düşünce beynimde belirdi. Tıp eğitimim sırasındaki ana uzmanlık dallarımdan biri ge-

netikti, özellikle kalıtsal bozukluklar. Onbeş ile onsekizinci yüzyıllar arasında Avrupa krallıklarının aileleriyle ilgili yaptığım vaka çalışmalarını ve aşırı aile içi üremeler nedeniyle bir sürü "alt düzeyde" bireyin doğmuş olduğunu hatırladım. Richard ve benden doğacak bir erkek çocuk, Simone ve Katie ile aynı genetik yapıya sahip olacaktı. Bu oğlanın kızlardan herhangi birinden olacak çocuğu, torunlarımız, yüksek oranda kusurlu doğma riskini taşıyacaktı. Diğer taraftan, *Michael* ve benden doğacak bir erkek çocuğun, sadece genlerinin yarısı kızlarla ortak olacak ve eğer belleğim beni yanıltmıyorsa, Simone veya Katie'den olacak çocuğunun sakatlık riski kesinlikle daha düşük olacaktı.

Bu çirkin düşünceyi hemen reddettim. Ancak, zihnimden uzaklaşmadı. Gece geç saatlerde, uyuyor olmam gerekirken, zihnim gene aynı konuya döndü. ***Richard'dan yeniden hamile kalırsam ne olur***, diye kendime sordum, ***ya üçüncü bir kızım olursa? O zaman tüm süreci tekrarlamak zorunlu olacaktı. Kırk birime geldim bile. Kimyasal yollarla geciktirsem dahi, menopoz dönemimin başlamasına kaç yılım kaldı ki?*** Buraya kadar olan iki veri noktası temel alındığında, Richard'ın erkek çocuk sahibi olabileceğine dair bir kanıt yok. Menisinden erkek sperm seçimi yapabilmek için bir laboratuvar kurabiliriz, fakat bu muazzam bir çalışma ve Ramalılarla aylar süren bir etkileşim kurmamızı gerektirir. Ayrıca, ortada spermin korunması ve yumurtalığa bırakılması sorunları var.

Doğal cinsiyet seçimi sürecini değiştiren, çeşitli kanıtlanmış teknikleri (erkeğin diyeti, birleşmenin

şekli ve zamanı, yumurtlama dönemine göre zamanlama... gibi) üstünde düşündüm ve eğer dikkatli olursak, Richard ve benim doğal yollardan bir erkek çocuk dünyaya getirebileceğimize karar verdim. Fakat zihnimin gerilerinde bir yer, babanın Michael olması halinde olasılığın daha yüksek olacağını söylüyordu. Ne de olsa, rastgele davranımalarına karşın üç çocuğunun ikisi oğlandı. Richard'la olan olasılıkları ne kadar artırırsam artırayım, Michael'da kullanacağım aynı teknikler bir erkek çocuğu garanti ederdi.

Tekrar uykuya dalmadan önce, tüm düşüncenin uygulanamazlığını kısaca düşündüm. Yapay döllenmenin kusursuz yöntemi (denek ben olduğum halde, işlemi denetlemek zorunda kalacaktım) de tasarlanmak zorundaydı. İçinde bulunduğumuz şartlarda bunu başarabilir ve embriyonun hem cinsiyet hem de sağlığını garanti edebilir miydik? Dünya'daki hastaneler bile, bütün kaynaklar ellerinin altında olduğu halde, her zaman başarılı değiller. Diğer seçenek ise Michael ile seks yapmaktı. Bu düşünceyi pek tatsız bulmasam da, yaratacağı sosyolojik sonuçlar o kadar büyük olacağa benziyor ki, bu fikirden tümüyle vazgeçtim.

(Altı saat sonra.) Erkekler bu gece bana özel bir yemekle sürpriz yaptılar. Michael oldukça iyi bir aşçı oldu. Yemeğin tadı, her ne kadar şekli kremalı ıspanağa benziyorsa da, reklamı yapıldığı üzere, Wellington bifteği gibiydi. Richard ve Michael ayrıca, şarap diye etiketlenmiş olan, kırmızı bir sıvı ikram ettiler. O kadar feci değildi. İçtiğim zaman içinde

biraz alkol olduğunu fark edince şaşırdım ve kendimi alçaktan uçuyormuş gibi hissettim.

Aslında akşam yemeğinin sonunda üçümüz de biraz çakırkeyiftik. Kızlar, özellikle Simone, davranışlarımız karşısında şaşırmıştı. Hindistan cevizi tatlısını yerken, Michael bana 41'in "çok özel bir sayı" olduğunu söyledi. Sonra bana bu sayının uzun bir ikinci derece asallar dizisini başlatan en büyük asal sayı olduğunu söyledi. Ona ikinci derece asallar dizisinin ne olduğunu sorduğumda, güldü ve bilmediğini söyledi, fakat, bahsettiği kırk sayılık diziyi yazdı: 41, 43, 47, 53, 61, 71, 83, 97, 113... ve bitiş sayısı olan 1601. Dizideki kırk sayının her birinin asal olduğuna bana güvence verdi ve gözünü kırparak, "O halde," dedi, "kırk bir sihirli bir sayı olmalı."

Ben gülerken, sakin dahimiz Richard sayılara baktı ve sonra, bilgisayarıyla bir dakikayı geçmeyen bir hesaplamadan sonra, neden diziye, "ikinci derece" dendiğini Michael ve bana açıkladı. "İkinci derece farklar sabit," dedi ve ne demek istediğini bir örnekle açıkladı. "Bu nedenle tüm dizi basit bir ikinci dereceden denklemle üretilebilir. $f(N)= N^2-N+41$'i ele alalım," diye devam etti, "N'nin 0'dan 40'a kadar bir tam sayı olduğunu farz edin. Bu fonksiyon sizin tüm dizinizi üretir.

"Daha iyisi," diye güldü, "$f(N)= N^2-81N+1681$'i düşünün, burada N, 1'den 80'e kadar uzanan bir tam sayıdır. İkinci dereceden formül sizin sayı dizinizin kuyruğundan başlıyor, $f(1)= 1601$ ve dizi önce azalan bir düzende ilerler, sonra $f(40)= f(41)$ olduğu zaman tersine döner ve sizin tüm sayılarınızın

sıralamasını artan bir düzende üretir."

Richard gülümsedi. Michael ve ben sadece ona saygı ve hayranlıkla baktık.

13 MART 2205

Bugün Katie ikinci doğum gününü kutladı ve herkesin morali yerindeydi. Özellikle Richard. Kendisini insafsızca kullanmasına karşın, küçük kızını gerçekten seviyor. Doğum günü nedeniyle, Richard kızı sekiz bacaklı örümceklerin inine götürdü ve ikisi birlikte ızgaraları tıkırdattılar. Michael ve ben uygun bulmadığımızı ifade ettik, fakat Richard güldü ve Katie'ye göz kırptı.

Akşam yemeğinde Simone, Michael'ın ona öğrettiği kısa bir piyano parçası çaldı ve Michael, Rama Chardonnay'ı adını taktığı oldukça olağanüstü bir şarabı, haşlanmış som balığıyla birlikte servis yaptı. Rama'daki haşlanmış som balığı, Dünya'daki sahanda yumurtaya benziyor, gerçi bu biraz kafa karıştırıcı, fakat yiyecekleri besleyicilik özelliklerine göre adlandırmakta geleneklerimize bağlı kalıyoruz.

Richard'la yapacağım görüşme nedeniyle hafifçe sinirli olduğumu kabul etmeme rağmen, kendimi son derece mutlu hissediyorum. Richard bugünlerde bir değil iki proje üzerinde yoğun bir şekilde çalışmakta olduğundan çok canlı. Sadece tad ve alkol bakımından Dünya gezegeninin en iyi şaraplarıyla yarışabilecek sıvı karışımları yapmakla kalmıyor, aynı zamanda, yirminci yüzyılda Nobel ödülü kazanmış Samuel Beckett'in oyunlarındaki karakterler üzerine yirmi santimetrelik yeni bir robot seti hazır-

lıyor. Michael ve ben, birkaç yıldır Richard'a Shakespeare grubunu yeniden canlandırması için baskı yapıyorduk, ancak kaybolan arkadaşlarının anısı her zaman ona engel oluyordu. Fakat yeni bir oyun yazarı, bu başka bir konuydu. Daha şimdiden *Oyunun Sonu*'ndaki karakterlerin dördünü bitirdi bile. Bu gece çocuklar, eski arkadaşlar "Nagg" ve "Nell" minik çöp tenekelerinden, "Emziğim. Bana emziğimi getirin, "diye fırlayınca neşeyle gülüştüler.

Richard'a, Michael'ın babası olacağı bir çocuğa sahip olma düşüncemi kesinlikle açaçağım. Her ne kadar bu konuda çok hevesli olmasını beklemiyorsam da, bu teklifimdeki mantık ve bilimi anlayacağından eminim. Elbette, henüz bu düşüncemden Michael'a hiç bahsetmedim. Fakat, kafamda çok ciddi birşeyler olduğunu biliyor, çünkü kendisinden, Richard'la benim piknik yapıp biraz konuşmak için yukarıda olduğumuz sürece, kızlara göz kulak olmasını rica ettim.

Bu konudaki sinirliliğim belki de gereksiz. Kuşkusuz bu, doğru olan bir davranışın, sadece şimdiki durumumuza uygulanamamasından kaynaklanıyor. Richard bugünlerde kendini çok iyi hissediyor ve son zamanlarda espri gücü de çok keskin. Konuşmamız sırasında bana bazı keskin sözler yöneltebilir, ama sonunda bu fikrin yanında olacağına bahse girerim.

8

Bu, mutsuzluğumuzun baharı oldu. Ah Tanrım, biz ölümlüler ne kadar aptalız. Richard, Richard, Lütfen geri dön.

Nereden başlasam? Ve nasıl başlasam? Kötü bir olayı yok etmeyi başarabilir miyim? Bir an için şurada hayaller beliriyor ve bir an sonra başka hayaller... yandaki odada Michael ve Simone gelip gidiyorlar, Michelangelo'dan bahsediyorlar.*

Babam her zaman insanların hata yapabileceklerini söylerdi. Neden benimki bu kadar büyük oldu? Düşüncem akla yatkındı. Sol beynim de onun mantıklı olduğunu söylüyordu. Fakat insanoğlunun çok derinlerinde mantık her zaman üstün gelmiyor. Hisler akılla ilgili değil. Kıskançlık da bir bilgisayar programının çıktısı değil.

Halbuki pek çok uyarı da vardı. O ilk öğleden sonra, Silindirik Deniz'in kenarında yan yana oturmuş "piknik"imizi yaparken, Richard'ın gözlerinden bir sorun olduğunu anlamıştım. *Of, of, Nicole, vazgeç,* dedim kendime.

Fakat sonra o kadar mantıklı göründü ki, "Elbette ki," dedi Richard, aynı öğleden sonra, "önerin genetik olarak yapılması doğru olan şey. Michael'a söylemek için seninle beraber geleceğim. Bir birleşmenin yeterli olacağını umarak bu işi bir an önce bitirelim."

O an için rahatlamıştım. Fakat, Michael'ın direneceği hiç aklıma gelmemişti. Kızlar uyuduktan sonra, kendisine ne teklif ettiğimizi anladıktan birkaç sani-

* Bu cümleler T.S. Eliot'ın *J. Alfred Prufrock'ın Aşk Şarkısı* adlı şiirine gönderme yapmaktadır. (Yhn.)

ye geçmeden, "Bu günah," dedi.

Richard sinirlenerek, günah kavramının Dünya'da bile artık çağdışı olduğunu, bu nedenle Michael'ın saçmaladığını söyledi. Sözlerini bitirdiği zaman Michael ona doğrudan bir soru sordu, "Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?"

Richard, kısa bir duraksamadan sonra, "Hayır," dedi, "fakat, çocuklarımızın yararı için en iyi çözüm yolu bu." O "hayır"a daha fazla dikkat etmeliymişim.

Planımın yürüyemeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Yumurtlama dönemimi çok iyi izledim. Seçtiğim tarih sonunda geldi. Richard'a haber verdim ve o da ini terk ederek Rama içindeki uzun yürüyüşlerinden birine çıktı. Michael çok sinirliydi ve suçluluk duygularıyla mücadele ediyordu, fakat çizdiğim en kötü kıyamet günü senaryosunda bile, onun benimle birleşemeyeceğini düşünmemiştim.

Elbiselerimizi çıkartarak (Michael'ın kendini rahatsız hissetmemesi için karanlıkta) battaniyelerin üstüne yan yana uzandığımız zaman, onun vücudunun katı ve gergin olduğunu fark ettim. Sonra onu alnından ve yanaklarından öptüm. Sonra sırtını ve ensesini ovarak rahatlatmaya çalıştım. Otuz dakikalık bir dokunmadan sonra (fakat bunların hiçbiri ön sevişmeyle ilgili değildi), vücudumu onunkine tahrik eder biçimde yasladım. Bir sorunumuz olduğu ortadaydı. Penisi hâlâ tümüyle yumuşaktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. İlk düşüncem, ki bütünüyle mantıksızdı, Michael'ın beni çekici bulmadığı olmuştu. Sanki birisi beni tokatlamış gibi irkildim. Bastırmış olduğum yetersizlik duygularım

yüzeye çıktı ve şaşılacak bir şekilde sinirlendim. Neyse ki hiçbir şey söylemedim (tüm bu zaman süresince ikimiz de konuşmamıştık) ve Michael yüzümü karanlıkta göremiyordu. Fakat vücut dilim herhalde uğradığım düş kırıklığını ona anlatıyordu.

Yavaşça, "Üzgünüm," dedi.

Kayıtsız görünmeye çalışarak, "Önemli değil," dedim.

Dirseğime dayanarak doğruldum ve diğer elimle alnını okşamaya başladım. Bu hafif masajımı, parmaklarımı yüzünün çevresinde ve omuzlarında dolaştırarak genişlettim. Michael tümüyle pasifti. Hiç kımıldamadan sırt üstü, çoğu zaman gözleri kapalı olarak yattı. Her ne kadar ovmalarımdan hoşlandığından eminsem de, ne bir şey söyledi, ne de hoşlandığını belli eden bir ses mırıldandı. Bu arada son derece endişelenmeye başlamıştım. Kendimi, Michael'ın *beni* okşamasını ve *bana*, benim iyi olduğumu söylemesini ister buldum.

Sonunda vücudumun bir kısmını onun üstüne devirdim. Göğüslerimi hafifçe vücuduna değdirirken bir elimle de göğsündeki tüylerle oynuyordum. Onu dudaklarından öpmek için eğilirken, sol elimle de onu uyandırmak için okşamaya başlamıştım, fakat birden geri çekildi ve sonra oturdu.

"Bunu yapamam," dedi Michael başını sallayarak.

"Neden?" diye sordum. Şimdi vücudum, karşısında çok biçimsiz durumdaydı.

Yüzünde büyük bir ciddiyetle, "Bu yanlış," dedi.

Sonraki birkaç dakika içinde birkaç kez bir konuşma başlatmaya çalıştım, fakat Michael konuşmak istemedi. Sonunda, artık benim için yapacak

bir şey kalmadığından, sessizce karanlıkta giyindim. Ben odayı terk ederken Michael zorlukla, "İyi geceler," diyebildi.

Odama hemen dönmedim. Koridora çıktıktan sonra, henüz Richard'la karşılaşmaya hazır olmadığımı fark ettim. Duvara yaslanarak beni saran güçlü duygularla mücadele ettim. Nasıl böyle her şeyin çok kolay olacağını düşünebilmiştim? Ve şimdi Richard'a ne söyleyeceğim?

Odaya girdiğim zaman Richard'ın soluk seslerinden onun uyumamış olduğunu anlamıştım. Eğer biraz cesaretim olsaydı, Michael'la aramızda neler geçtiğini ona hemen anlatabilirdim. Fakat o an için buna önem vermemek daha kolaydı. Bu da ciddi bir hataydı.

İzleyen iki gün gergin geçti. Kimse, Richard'ın bir keresinde verdiği adla, "tohumlama olayı"ndan bahsetmedi. Erkekler her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştılar. İkinci gece, yemekten sonra, Michael kızları uyuturken, Richard'ı benimle yürüyüşe çıkması için ikna ettim.

Silindirik Deniz'e yukarıdan bakan duvarların üstünde, Richard yeni şarabının mayalanma işlemini anlatıyordu. Bir yerde sözünü keserek elini tuttum. Gözlerim onunkilerde sevgi ve güven ararken, "Richard," dedim, "bu çok zor..." Sesim zayıflayarak kesildi.

Gülümsemeye çalışarak, "Ne var Nikki?" diye sordu.

"Şey," dedim, "Michael. Yani," sonunda söyledim, "hiçbir şey olmadı... yapamadı..."

Richard beni uzun bir süre süzdü, "İktidarsız mı

demek istiyorsun?" diye sordu.

Önce onayladım, sonra da başımı sallayarak onu şaşırttım. "Herhalde tümüyle değil," diye kekeledim, "ama geçen gece benimle birlikteyken öyleydi. Sanırım, sadece çok gergin ya da kendini suçlu hissediyor, belki de çok uzun süreden beri..." Çok fazla konuştuğumu fark ederek sustum.

Richard bana sonsuzmuş gibi gelen bir süre denize doğru baktı. Sonra tümüyle ifadesiz bir sesle, "Bir daha denemek istiyor musun?" diye sordu. Bana bakmak için dönmedi.

"Ben... ben bilmiyorum," diye yanıtladım. Elini sıktım. Ona bir deneme daha yaparsam bu duruma katlanıp katlanamayacağını soracaktım, fakat Richard hemen yanımdan uzaklaştı ve kısaca, "Kararını verdiğin zaman bana bildir," dedi.

Bir ya da iki hafta için, bu düşünceden vazgeçtiğimden emindim. Yavaşça, çok yavaşça neşeye benzer bir hava küçük ailemize geri döndü. Hamile kalma devrem sona erdikten sonraki gece, Richard ve ben bir yıldır ilk kez bir gecede iki kez seviştik. İkinci birleşmemizden sonra birbirimize sarılmış yatarken çok memnun kalmış gibi görünüyordu ve çok konuşkandı.

"Bir süre gerçekten korktuğumu söylemeliyim," dedi. "Güya mantıklı nedenlerle bile olsa, Michael'la seks yapman düşüncesi beni çıldırtıyordu. Mantıklı bir düşünce olmadığını biliyorum, fakat ondan hoşlanabileceğinden müthiş korkuyordum –anlıyor musun?– ve böylece bir şekilde bizim ilişkimiz etkilenebilirdi."

Belli ki Richard, bir daha Michael'ın çocuğuna ha-

mile kalmak için bir deneme daha yapmayacağıma inanıyordu. O gece onunla tartışmaya girmedim çünkü ben de o an için memnun kalmıştım. Ancak, birkaç gün sonra, tıp kitaplarımda iktidarsızlık konusunu okumaya başlayınca, planımı uygulamaya hâlâ kararlı olduğumu fark ettim.

Tekrar yumurtlama devreme girmemden bir hafta önce, Richard şarabını mayalamakla (belki de onu gereğinden biraz fazla tatmakla –birkaç kez akşam yemeğinden önce azıcık sarhoştu) ve Samuel Beckett'in karakterlerinden küçük robotlar yaratmakla meşguldü. Benim dikkatim iktidarsızlık üzerinde yoğunlaşmıştı. Tıp okulundaki öğretim programım neredeyse buna önem vermiyordu. Benim de kendi cinsel deneyimim oldukça sınırlı olduğundan, daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. İktidarsızlığın son derece yaygın bir dert olduğunu, öncelikle psikolojik, fakat sık sık da aşırı fiziksel nedenlerle de oluşabildiğini ve hepsi de erkeğin "başarı korkusu"nun azaltılmasında yoğunlaşan bir sürü iyi açıklanmış tedavi yolu olduğunu görünce şaşırmıştım.

Bir sabah Richard beni, yumurtlama testi için idrarımı hazırlarken gördü. Hiçbir şey söylemedi, fakat, yüzünden onun incinmiş ve düş kırıklığına uğramış olduğunu görebiliyordum. Ona güvence vermek istedim, fakat çocuklar odadaydılar ve bir olay çıkmasından korktum.

İkinci bir girişimde bulunacağımızı Michael'a söylemedim. Eğer üzerinde düşünecek zamanı olmazsa korkusunun azalacağını düşünüyordum. Planım neredeyse başarılı oluyordu. Çocukları birlikte ya-

tırdıktan sonra, Michael ile birlikte onun odasına gittim ve ona ikimiz de soyunurken neler olduğunu anlattım. Michael'da bir ereksiyon belirtisi başladı ve kibarca karşı çıkışlarına karşın, hızlı davranarak bunu artırmaya çalıştım. Tam birleşmeye hazırken, Katie birden "Anne, anne" diye bağırmasaydı, eminim ki başaracaktık.

Elbette, Michael'ı bırakarak koridor boyunca çocuk odasına koştum. Richard çoktan oradaydı ve Katie'yi kollarının arasına almıştı. Simone yatağında oturmuş gözlerini ovuşturuyordu. Üçü de benim, kapının önündeki çıplak vücuduma bakıyorlardı. Katie Richard'a sıkıca sarılırken, "Korkunç bir rüya gördüm," dedi. "Sekiz bacaklı bir örümcek beni yiyordu."

Odanın içine yürüdüm ve "Şimdi daha iyi misin?" diyerek Katie'yi almak için uzanırken Richard onu tutmaya devam etti ve kız da bana gelmek için bir harekette bulunmadı. Rahatsız edici bir andan sonra Simone'a doğru yürüdüm ve bir kolumu onun omzuna attım.

Dört yaşındaki kızım, "Pijaman nerede, anne?" diye sordu. Çoğu kez Richard ve ben pijamanın Rama uyarlamasını giyerek uyuruz. Kızlar benim çıplak vücuduma oldukça alışıklar – hemen hemen her gün üçümüz birlikte duş yaparız– fakat geceleri, çocuk odasına geldiğim zamanlarda, çoğunlukla pijama giyerim.

Simone'a gelişigüzel bir yanıt vermek üzereyken, Richard'ın da bana bakmakta olduğunu fark ettim. Gözleri kesinlikle düşmancaydı. Sert bir şekilde, "Burayı ben idare edebilirim," dedi. "Neden yap-

makta olduğun şeyi bitirmiyorsun?"

Yeniden birleşmek ve gebe kalmak için Michael'ın yanına döndüm. Bu yanlış bir karardı. Michael'ı uyandırmak için birkaç dakika uğraştım ve sonunda elimi iterek, "Yararı yok," dedi. "Neredeyse altmış üç yaşındayım ve beş yıldır kimseyle cinsel ilişkide bulunmadım. Hiç kendimi tatmin etmem ve bilinçli olarak seks konusunu düşünmemeye çalışırım. Az önceki ereksiyonum sadece geçici bir şans eseriydi." Bir dakika kadar sessiz kaldı, sonra, "Üzgünüm Nicole," diye ekledi, "fakat olmayacak."

Sessizce birkaç dakika yan yana yattık. Giyinerek ayrılmaya hazırlanıyordum ki Michael'ın uykuya dalmayı izleyen düzgün nefes alışlarını fark ettim. Aklıma hemen okuduklarım arasından, psikolojik iktidarsızlığı olan erkeklerin genellikle uykularında ereksiyon olabildiklerini hatırladım ve zihnimde başka bir çılgın fikir canlandı. Michael'ın yanında bir süre daha uyanık yatarak, onun derin uykuya dalmış olduğuna emin oluncaya kadar bekledim.

Onu önce hafifçe okşadım. Çok çabuk karşılık verdi. Biraz geçince, yapmakta olduğum masajın gücünü hafifçe artırdım, fakat onu uyandırmamaya son derece dikkat ediyordum. Kesinlikle hazır olduğu zaman onun üstüne çıkmak için hazırlandım. Onunla birleşmeme çok az kalmıştı, fakat onu herhalde oldukça sert itip kakmış olduğum için uyandı. Devam etmeye çalıştım, fakat acelem nedeniyle canını yakmış olmalıyım ki, ağzından acı bir feryat çıktı ve bana kızgın ve şaşkın bir şekilde baktı. Birkaç saniye içinde de ereksiyonu yok olmuştu.

Sırt üstü yuvarlanarak derin bir nefes aldım. Çok

büyük bir düş kırıklığı hissediyordum. Michael bana sorular soruyordu, fakat cevaplayamayacak kadar üzgündüm. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Aceleyle giyindim, Michael'ı alnından hafifçe öptüm ve sendeleyerek koridora çıktım. Orada, Richard'a dönmek için gerekli gücü buluncaya kadar beş dakika daha durdum.

Kocam hâlâ çalışıyordu. *Godot'yu Beklerken*'den Pozzo'nun yanına diz çökmüştü. Minik robot her şeyin yararsız olduğu konusundaki o uzun ve dağınık konuşmalarından birinin ortasındaydı. Önceleri Richard beni görmezlikten geldi. Sonra Pozzo'yu susturup, geriye döndü ve alaycı bir tonda, "Yeterince aldiğına emin misin?" diye sordu.

Sıkıntılı bir şekilde, "Yine olmadı," dedim. "Sanırım..."

"Bana bu kahrolası şeyden bahsetme," diye birden hiddetle bağırdı. "*O kadar* aptal değilim. Onunla çıplak olarak *iki saat* birlikte kalıp hiçbir şey olmadığına inanmamı mı istiyorsun? Siz kadınları bilirim. Sanıyor musun ki..."

Söylediklerinin gerisini hatırlamıyorum. Sadece gözleri öfkeyle dolu bir şekilde üstüme yürüdüğünü hatırlıyorum. Bana vuracağını sanarak kendimi korudum. Gözlerimden fışkıran yaşlar yanaklarımdan akıyordu. Richard bana korkunç sıfatlar yakıştırdı ve hatta bazı ırkçı yorumlar bile yaptı. Çıldırmıştı. Kolunu öfkeyle kaldırdığı zaman odadan dışarı fırlayarak koridor boyunca koşup New York'a çıkan merdivenlere yöneldim. Az daha, gürültüden uyanıp şaşkınlıkla çocuk odasının kapısında durmakta olan küçük Katie'yi deviriyordum.

Rama'da hava aydınlıktı. Bir saatlik bir sürenin çoğunda ara ara ağlayarak çevrede dolaştım. Richard'a son derece kızgındım, fakat aynı zamanda kendi açımdan da hiç mutlu değildim. Öfkesi arasında Richard, bu düşüncenin bende bir saplantı halini aldığını ve bunun da Michael'la ilişkiye girerek "kovanın kraliçesi" olmak için "akıllıca bir bahane" olduğunu söylemişti. Bu atıp tutmalarına yanıt vermemiştim. Bu ithamlarının bir parça gerçek yönü var mıydı? Bu projeyle ilgili heyecanım, Michael ile seks yapmak arzumdan mı ileri geliyordu?

Kendimi, nedenlerimin "uygun" olduğu konusunda, bu da ne anlama geliyorsa, inandırdım, fakat işin başından beri son derece aptalca davranmıştım. Önerdiğim şeyin imkânsız olduğunu herkesten önce ben bilmeliydim. Richard'ın ilk tepkisini (bu konuda Michael'ınkini de) gördükten sonra, elbette bu düşünceden vazgeçmeliydim. Belki de Richard bir yönden haklıydı. Belki çok inatçıyım, hatta çocuklarımıza en geniş genetik çeşitleme sağlamak konusundaki düşünceme saplantı halinde bağlıyım. Fakat kesinlikle emin olduğum şey, bütün bu olayları Michael ile seks yapabilmek için tertiplemediğim.

Döndüğüm zaman odamız karanlıktı. Pijamalarımı giydim, tükenmiş bir halde, battaniyemin üstüne taş gibi devrildim. Birkaç saniye sonra Richard döndü ve beni hararetle kucaklayarak, "Nicole, sevgilim," dedi, "çok, ama çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

Bundan sonra onun sesini bir daha duymadım. Şimdi gideli altı gün oluyor. O gece, Richard'ın eş-

yalarını topladığının ve bana bir not bıraktığının farkında olamayacak kadar derin bir uykudaydım. Sabahı saat yedide bir alarm çaldı. Siyah ekranı dolduran bir mesaj vardı. Mesajda "SADECE NICOLE DES JARDINS İÇİN– Okumak istediğin zaman K'ye bas" yazılıydı. Çocuklar henüz uyanmamışlardı, ben de klavyedeki K düğmesine bastım.

Not "Canım Nicole'üm," diye başlıyordu, "bu, hayatım boyunca yazdığım en zor mektup. Geçici olarak seni ve aileyi terk ediyorum. Bunun sen, Michael ve kızlar için oldukça fazla sıkıntı yaratacağını biliyorum, fakat, inan bana, tek çare bu. Geçen geceden sonra başka bir çözüm yolu olmadığını iyice anladım.

"Sevgilim, seni bütün kalbimle seviyorum ve beynim hislerimi kontrol altına aldığı zaman, yapmak istediğin şeyin ailemiz için en yararlı şey olduğunu ***biliyorum***. Dün gece yaptığım suçlamalar nedeniyle kendimi çok kötü hissediyorum. Sana yakıştırdığım bütün sıfatlardan, özellikle ırkçı sözlerimden ve 'orospu' sözcüğünü çok sık kullandığım için daha da kötü hissediyorum. Kendimi bağışlayabileceğimden pek emin değilim, ama umarım sen beni bağışlar, çılgınlığım ve korkunç öfkem yerine sana olan sevgimi hatırlarsın.

"Kıskançlık korkunç bir şey. 'Kıskançlık beslendiği etle alay eder' sözü olayı basitleştiriyor. Bence kıskançlık, tümüyle tüketen, bütünüyle mantıksız ve kesinlikle zayıflatıcı bir duygu. Dünyanın en mükemmel insanları bile kıskançlık sancılarına yakalandıkları zaman öfkeli hayvanlara dönüşürler.

"Nicole, sevgilim. Sana Sarah ile olan evliliğimin

sonu hakkında tüm gerçekleri anlatmadım. Uzun süredir, Londra'da geçirdiği o gecelerde başka bir adamı görmekte olduğundan kuşkulanıyordum. Oysa durumu belli eden bir sürü işaret vardı –seks hayatındaki dengesizlik, benim yanımda hiç giyilmemiş yeni elbiseler, yeni pozisyonlar veya değişik seks uygulamalarına ilgi, karşı tarafta kimsenin olmadığı telefonlar– fakat onu o kadar çok seviyor ve yüzleştiğim takdirde evliliğimizin yıkılacağına o kadar inanıyordum ki, kıskançlık beni çileden çıkartıncaya kadar bir şey yapmadım.

"Gerçekte, Cambridge'de yatağıma uzanmış, zihnimde Sarah'ı başka bir erkekle sevişirken canlandırdığım zaman, kıskançlığım o kadar güçlü olurdu ki, Sarah'ın öldüğünü hayal etmeden uykuya dalamazdım. O gece Mrs. Sinclair bana telefon ettiği zaman, artık Sarah sadakatliymiş gibi davranamayacağımı biliyordum ve Londra'ya karımla aşığını kesinlikle öldürmek amacıyla gittim.

"Şanslıydım ki silahım yoktu ve onları birlikte görmenin verdiği müthiş öfkeyle paltomun cebine koyduğum bıçağı unutmuştum. Fakat eğer kavgamız komşuları uyandırıp, onlar beni engellemeselerdi ikisini de kesinlikle öldürürdüm.

"Bunların seninle ne ilgisi olduğunu merak ediyorsundur. Anlatabiliyor muyum, sevgilim, hepimiz hayatımızda belli davranış biçimleri geliştiririz. Benim bu çılgın kıskançlığım, seninle tanışmadan önce de vardı. Michael ile mahrem olmaya gittiğin her iki seferde de, Sarah'ın anılarının geri gelmesini önlemeyi başaramadım. Senin Sarah *olmadığını* biliyorum ve beni aldatmadığını da, fakat her şeye kar-

şın duygularım aynı çılgın biçimde geri döndü. Çok tuhaf bir his bu, çünkü beni aldattığın düşüncesini kabul etmek o kadar zor ki, kendimi, sen Michael'la birlikte olduğun zaman, Sarah'ın Hugh Sinclair veya diğer aktör arkadaşlarından biriyle olduğundan daha kötü, daha korku dolu hissediyorum.

"Umarım bunların bir kısmı senin için bir anlam ifade eder. Buradan ayrılıyorum, çünkü, mantıksız olduğunu bilmeme karşın, kıskançlığımı kontrol edemiyorum. Babam gibi üzüntümü içkiye vererek çevremdeki herkesin hayatını mahvetmek de istemiyorum. Bu gebeliği, şu veya bu yoldan başaracağını hissediyorum ve bu süreçte seni, kötü davranışlarımdan korumayı yeğliyorum.

"Araştırmalarım sırasında beklenmedik tehlikelerle karşılaşmazsam, yakında döneceğimi umuyorum, fakat ne zaman olacağını kesin olarak bilemem. Bir iyileşme süresine ihtiyacım var, ancak bu şekilde ailemize sağlam katkılarda bulunabilirim. Kızlara yolculuğa çıktığını söyle. Özellikle Katie'ye anlayışlı davran– Beni en çok o özleyecektir.

"Seni seviyorum, Nicole. Niçin gittiğimi anlamanın senin için zor olacağını biliyorum, fakat lütfen dene. Richard."

13 MAYIS 2205

Bugün yukarıda, New York'ta beş saat dolaşarak Richard'ı aradım. İnlere, her iki ağa, her üç meydana gittim. Duvarlar boyunca adanın çevresini dolaştım. Sekiz bacaklı örümceklerin ininin üstündeki ızgarayı sarstım ve kısa bir süre için kuşların ülkesine

indim. Her yerde adını çağırdım. Richard'ın beş yıl önce benim yerimi, Shakespeare Robotu Prens Hal'e yerleştirmiş olduğu bir rehber sinyaliyle saptadığını hatırladım. Bölye bir sinyal bugün çok işime yarardı.

Hiçbir yerde Richard'dan bir iz yoktu. Adayı terk ettiğini sanıyorum. Richard mükemmel bir yüzücüdür –kolayca Kuzey Yarımsilindiri'ne ulaşmayı başarabilir– fakat ya Silindirik Deniz'de yaşayan garip yaratıklar? Onlar denizi aşmasına izin vermişler midir?

Geri dön, Richard. Seni özlüyorum. Seni seviyorum.

Birkaç gündür gitmeyi düşündüğü açıkça belli, çünkü, Michael ve benim Ramalılarla olan etkileşimimizi mümkün olduğu kadar kolaylaştırmak için, bir katalog hazırlamış ve güncelleştirmiş. Sırt çantalarımızın en büyüğünü ve en yakın dostu TB'yi yanına almış, fakat Beckett robotlarını geride bırakmış.

Richard gittiğinden beri aile yemeklerimiz kasvetli bir havada geçiyor. Katie neredeyse hep öfkeli. Babasının ne zaman geri geleceğini ve neden yolculuğun bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek istiyor. Michael ve Simone üzüntüye sessizce katlanıyorlar. Bağları gitgide derinleşiyor –birbirlerini oldukça rahatlattıkları belli oluyor. Bana gelince, Katie'ye daha çok ilgi göstermeye çaba harcıyorum, fakat sevgili babasının yerine geçemem.

Geceler çok korkunç. Uyumuyorum. Son iki ay boyunca Richard'la olan ilişkilerimin tekrar tekrar üstünden geçip, tüm hatalarımı yeniden yaşıyorum.

Ayrılmadan önce yazdığı mektup çok açıklayıcıydı. Daha önceleri Sarah'la yaşadığı zorlukların, benimle olan evliliğine en küçük bir etkisi bile olabileceğini hiç düşünmemiştim, fakat şimdi davranış biçimleriyle ilgili söylediklerini anlayabiliyorum.

Benim de duygusal hayatımda böyle davranış biçimleri var. Henüz on yaşımdayken annemin ölümü, bana terk edilmişlik korkusunu öğretti. Güçlü bir bağın kaybedilmesi korkusu, bende samimiyet ve güven hislerini zorlaştırmıştı. Annemden beri, Genevieve'i, babamı ve şimdi de, en azından geçici olarak, Richard'ı kaybettim. Ne zaman bu tekrarlansa geçmişin tüm kuruntuları yeniden canlanıyor. İki gece evvel, uyumadan önce ağlarken, sadece Richard'ı değil, aynı zamanda annemi, Genevieve'i ve o harikulade babamı da özlediğimi fark ettim. Tüm bu kayıpları yeniden hissediyorum. Böylece, Michael'la birlikte oluşumun, Richard'ın Sarah'la ilgili acı veren duygularını nasıl alevlendirdiğini anlıyorum.

Öğrenme süreci hiç bitmiyor. İşte ben, kırk bir yaşındayım ve insan ilişkilerinin yeni bir yüzünü keşfediyorum. Richard'ı çok derinden yaraladığım ortada. Michael'la yatmamın, kendisine olan sevgimde bir azalmaya yol açacağı konusunda Richard'ın kuşkularının mantıksal bir temeli olmaması önemli değil. Mantığın burada uygulanması imkânsız. Algı ve duyumsama geçerli.

Yalnızlığın ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu unutmuştum. Richard ve ben beş yıldır beraberiz. Benim çekici prensimin tüm özelliklerine belki sahip değildi, fakat fevkalade bir eş ve hiç kuşkusuz, karşılaş-

tığım en zeki insandı. Eğer bir daha geri dönmezse, büyük bir trajedi olur. Bir an için bile olsa, onu son defa görmüş olabileceğimi düşününce çok üzülüyorum.

Geceleri, özellikle kendimi yalnız hissettiğim zamanlar, sık sık şiir okuyorum. Baudelaire ve Eliot, üniversite günlerimden beri gözdelerimdi, fakat son birkaç akşamdır, Benita Garcia'nın şiirlerinde huzur buluyorum. Kolorado'daki Uzay Akademisi'nde öğrenci olduğu yıllarda, Benita'nın yaşama olan delice tutkusu oldukça acı çekmesine neden olmuştu. Kendisini kozmonotluk eğitiminin ve çevresindeki ateşli erkeklerin kollarına attı. Benita, başka bir suçtan değil de, sadece sınırlayamadığı cinselliği nedeniyle öğrenci disiplin komitesine çağrıldığı zaman, cinsellik söz konusu olunca, erkeklerin ne kadar şizofrenik olduğunu anlamıştı.

Edebiyat eleştirmenleri, henüz çok gençken yazdığı ve daha ileri yaşlarda, akademideki son yılında yazılan daha az lirik şiirlerine oranla ona asıl ününü sağlayan ilk şiir kitabını, *Meksikalı Bir Kızın Düşleri*'ni tercih ederler. Şimdi Richard gitmişken ve zihnimde son aylarda gerçekten neler olduğunu hâlâ anlamaya çalışırken, Benita'nın gençlik yıllarının acılarını sorguladığı şiirleri, hep içimde yankılanıyor. Yetişkinliğe giden yolu son derece zorlu olmuştu. Şiirleri hayaller açısından zengin kalmasına karşın, Benita artık Uxmal harabeleri arasında dolaşan bir Polyanna değildi. Bu gece, onun üniversite şiirlerinden olan ve özellikle sevdiğim, aşağıdaki şiirini birkaç kez okudum.

Odanı aydınlatıyor elbiselerim,
Tıpkı yağmur sonrası çöl çiçekleri gibi,
Bu gece geliyorsun, en yeni sevgilim,
Ama hangi ben'i görmek istiyorsun?
Soluk pastel renkler, kitaplar için en iyisi,
Mavilerim, yeşillerim ve hafif akşam renkleri,
Bir arkadaş ya da bir eş olmak için.
Fakat, eğer aklında sevişmek varsa,
O zaman kırmızı, siyah ve kopkoyu gözler,
Olmamı gereken fahişeye yakışır oysa.
Çocukluk rüyalarım böyle değildi,
Prensim sadece bir öpücük için gelirdi,
Sonra uzaklaştırırdı acılardan beni
Onu bir daha görebilecek miyim?
Üniversiteli çocuk, maskeler incitir beni,
Elbisemi fazla zevk almadan giyiyorum,
Ödediğim bedel tutmak için elini,
Planladığın gibi küçültür beni.

9

14 ARALIK 2205

Sanırım kutlamam gerekir, fakat kendimi büyük kayıplarla bir zafer kazanmış gibi hissediyorum. Sonunda Michael'ın çocuğuna gebeyim. Ancak ne pahasına. Hâlâ Richard'dan bir haber alamadık ve Michael'ı da kendimden uzaklaştırmış olabilirim.

Ben de Michael da Richard'ın ayrılmasındaki tüm sorumluluğu kendi üzerimize alıyoruz. Ben suçluluğumu, mümkün olduğu kadar onu düşünmemeye çalışıp kızlarıma müşfik ve ciddi bir anne olmaya çalışarak karşılarken, Michael da Richard'ın davranışını ve kendi suçluluğunu, kendisini tümüyle dine adayarak karşıladı. Hâlâ günde iki kez İncil'ini okuyor. Her yemekten önce ve sonra dua ediyor, Tanrı'yla "iletişim" kurabilmek için aile içi etkinliklere katılmıyor. *Kefaret* sözcüğü son zamanlarda Michael'ın sözlüğünde fazla yer tutuyor.

Simone'u da yeniden doğan Hıristiyanlık coşkusuna sürükledi. Benim nezaketle yaptığım itirazlar dikkate alınmadı. Gerçekten neyle ilgili olduğu hakkında en ufak fikri olmamasına karşın Simone İsa'nın hikayesini seviyor. Özellikle mucizeler Simone'u büyülüyor. Çocukların çoğunun yaptığı gibi inançsızlığı askıya alabiliyor. Zihni, İsa suyun üstünde yürüdüğünde, ya da suyu şaraba çevirdiğinde "Nasıl?" diye hiç sormuyor.

Yaptığım yorumlar tümüyle dürüst de değil. Belki de Michael ve Simone arasındaki uyumu kıskanı-

yorum. Annesi olarak, ikisinin birbiriyle böyle anlaşmalarından mutlu olmam lazım. Hiç olmazsa birbirlerini buldular. Bu derin ilişkiyi bir türlü kuramayan zavallı Katie ve ben de deneyebilsek.

Sorunun bir kısmı Katie'nin de benim de son derece inatçı olmamızdan kaynaklanıyor. Sadece iki buçuk yaşında olmasına karşın, Katie kendi yaşamını kontrol etmek istiyor. Basit bir şeyi ele alalım. Örneğin, günün yapılması planlanmış olan bazı işleri. Rama'daki ilk günümüzden beri, ailedeki herkes için günlük çalışmaların çizelgesini ben hazırlardım ve kimse bu konuda ciddi olarak benimle tartışmazdı, Richard bile. Michael ve Simone önerdiğim her şeyi, her zaman kabul ederlerdi –planlanmamış yeterince çok zaman olduğu sürece.

Fakat Katie bambaşka bir vakaydı. Eğer ben alfabe dersinden önce bir New York gezisi planlamışsam, o sırasını değiştirmek ister, öğle yemeği için tavuk planlamışsam o domuz veya sığır eti ister. Hemen hemen her sabaha, günlük çalışmalar üzerinde bir kavgayla başlıyoruz. Benim kararlarımı beğenmediği zaman, Katie somurtuyor, küsüyor ya da "baba"sını çağırarak ağlıyor. Richard'ı aradığı zaman gerçekten içim sızlıyor.

Michael, onun isteklerine göre davranmamı, bunun sadece büyümenin bir parçası olduğunu söylüyor. Fakat ben ne Genevieve, ne de Simone'un, hiçbir zaman Katie gibi olmadıklarını hatırlattığım zaman, gülümsüyor ve omuzlarını silkiyor.

Michael ve ben ebeveynlik yöntemleri üzerinde her zaman anlaşamıyoruz. Bu tuhaf şartlar altındaki aile hayatımızla ilgili birkaç ilginç tartışmamız oldu.

Bu konuşmalardan birinin sonuna doğru Michael'ın kızlarla ilgili olarak "çok katı" olduğumu öne sürmesine hafifçe gücenmiştim, bu nedenle din konusunu ortaya getirmeye karar verdim ve Michael'a, Simone'un İsa'nın hayatını en ince ayrıntısına kadar öğrenmesinin neden o kadar önemli olduğunu sordum.

Belirsiz bir ifadeyle, "Birinin geleneği sürdürmesi gerekiyor," dedi.

"Demek sürdürülmesi gereken bir gelenek olduğuna ve uzayda sonsuza kadar sürüklenip, bu müthiş yalnızlık içinde birer birer ölmeyeceğimize inanıyorsun?"

"Tanrı'nın her insan için bir planı olduğuna inanıyorum," diye yanıtladı.

"O zaman bizim için planı ne?" diye sordum.

"Dünya'da kalan milyarlarca insan Tanrı'nın onlar için ne planladığını bilmedikleri gibi, biz de bilemeyiz," dedi Michael, "Hayatın ilerlemesi, O'nun planının araştırılmasıdır."

Başımı salladım ve Michael devam etti. "Görüyorsun ya, Nicole, bu bizim için daha kolay olur. Dikkatimizi dağıtacak şeyler çok az. Tanrı'ya yaklaşmamak için bir mazeretimiz yok. Bu nedenle daha önceleri uğraştığım yiyecek ve tarih gibi konuların affedilmesi zor. Rama'da insanın dua etmek ve kendini Tanrı'ya adamaktan *başka* bir şeyle zamanını doldurabilmek için büyük bir çaba harcaması gerekiyor."

Onun bu kesin tavrının beni ara sıra rahatsız ettiğini itiraf etmeliyim. İçinde bulunduğumuz şartlarda, İsa'nın hayatının, Hun İmparatoru Attila, ya da

artık iki ışık yılı geride kalmış uzak gezegende yaşayan herhangi bir insanınkinden farkı yoktu. Artık insan ırkının bir üyesi değiliz. Ya kötü kaderimizin mahkûmlarıyız, ya da yeni bir türün temelini oluşturacağız. İsa bir daha Dünya'yı göremeyecek olan bizlerin olanca günahı için de mi öldü?

Eğer Michael Katolik olmasaydı ve doğumundan itibaren doğumun kutsallığına programlanmasaydı, onu bir çocuk sahibi olmaya hiçbir zaman ikna edemezdim. Bunun neden doğru bir şey olmadığına dair yüzlerce nedeni vardı. Belki de onu ikna etmek için ısrarlı girişimlerimle gece dualarını sürekli böldüğüm için, sonunda razı oldu. Beni, "işe yaramaması"nın çok olası olduğu konusunda uyardı ve boş yere uğraşmam sonucunda uğrayacağım düşkırıklığında "sorumluluk kabul etmeyeceği"ni de söyledi.

Bir embriyoya sahip olabilmemiz üç ayımızı aldı. İki yumurtlama dönemimde onu bir türlü uyaramadım. Kahkahayı, vücut masajını, müzik, yiyecek; iktidarsızlıkla ilgili makalelerde bahsedilen her şeyi denedim. Onun suçluluk hissi ve gerginliği, benim çabamdan daha fazlaydı. Sonunda çözümü düş gücü getirdi. Bir gece Michael'a, tüm olay boyunca benim karısı Kathleen olduğumu düşlemesini söyledim ve sonunda ereksiyonunu korumayı başardı. Zihin gerçekten harikulade bir yaratı.

Düş gücüne karşın Michael'la aşk yapmak kolay bir şey değildi. İlk aşamada, bunu söylemek benim için pek hoş bir şey değil ama, yaptığı hazırlıkların kendisi, normal bir kadını bu işten soğutmak için yeterli. Elbiselerini çıkarmadan önce, Michael her

zaman Tanrı'ya dua ediyor. Ne için? Bunun yanıtını bilmek çok şaşırtıcı olurdu.

Aquitaineli Eleanor'un ilk kocası, Fransız VII. Louis, bir keşiş olarak yetiştirilmiş ve tarihi bir hata sonucunda kral olmuştu. Babamın Eleanor hakkındaki kitabında, Eleanor'un "ciddiyet, dindarlık ve kalın elbiselerle çevrili bir halde" sevişmekten yakındığı uzun bir iç monolog va'rdır. Yatak odasında neşe, kahkaha, açık saçık konuşmalar ve şehvetli duygular olmasını özlüyormuş. Neden Louis'den boşanıp Henry Plantagenet ile evlendiğini şimdi anlıyorum.

Böylece şimdi, soyumuza genetik değişiklik getirecek olan, bir erkek çocuğa (umarım) hamileyim. Büyük bir mücadeleydi ve kesinlikle de buna değmezdi. Çünkü Michael'ın çocuğuna sahip olma isteğim yüzünden Richard gitti ve Michael da, en azından geçici olarak, Rama'daki ilk yıllarımızda olduğu gibi yakın bir arkadaş ve yoldaş değil. Başarımın bedelini ödedim ve artık bu uzay aracının gerçekten bir hedefi olduğunu umut etmeliyim.

1 MART 2206

Önceden almış olduğum sonuçları doğrulamak için bu sabah kısmi gen testimi tekrarladım. Hiç kuşku yok. Henüz doğmamış olan erkek bebeğimizin kesinlikle Whittingham sendromu var. Çok şükür, başka görünür bir kusur yok, ama Whittingham da yeterince kötü.

Kahvaltıdan sonra birkaç saniye yalnız kaldığımızda, verileri Michael'a gösterdim. Önceleri kendi-

sine ne söylediğimi anlamadı, fakat *özürlü* kelimesini kullandığım zaman, hemen tepki gösterdi. Gözünde tümüyle kendine bakmaktan aciz bir çocuk canlandırdığını anlıyordum. Ona Whittingham'ın bir öğrenme eksikliği, beynin düzgün çalışmasını sağlayan elektrokimyasal işlemlerdeki basit bir bozukluk olduğunu anlattığım zaman kaygıları sadece kısmen düzeldi.

Geçen hafta ilk kısmi gen testimi yaptığım zaman, Whittingham'dan kuşkulanmıştım, fakat sonuçlarda bir belirsizlik olasılığına karşın, Michael'a bir şey söylemedim. Bu hastalıkla ilgili bilgileri gözden geçirmek istiyordum. Ancak kısaltılmış tıp ansiklopedim, ne yazık ki beni tatmin edecek bilgiyi içermiyor.

Bu öğleden sonra, Katie uyuklarken, Michael ve ben, Simone'dan çocuk odasında bir saat kadar kitap okumasını rica ettik. Kusursuz meleğimiz hemen kabul etti. Michael sabaha oranla daha sakindi. Benjy (Michael oğluna büyükbabasının adı olan Benjamin Ryan O'Toole'u vermek istiyor) hakkındaki haberlerin onu ilk anda perişan ettiğini kabul etti. Eyüb'ün Kitabı'nı okumanın, onun eski görünüşünü kazanmasına yardımcı olduğu belliydi.

Michael'a, Benjy'nin zihinsel gelişmesinin yavaş ve yorucu olacağını anlattım. Ona bir sürü Whittingham hastasının, yirmi yıllık bir eğitimden sonra on iki yaş zekâsına ulaştıklarını açıkladığım zaman, rahatladı. Michael'a, Down sendromundaki gibi fiziksel yönden bir kusur olmayacağına ve Whittingham'ın sınırlı bir gerilik özelliği olması nedeniyle, en erken üçüncü nesle kadar, olası çocukların bun-

dan etkilenmeyeceğine dair güvence verdim.

Konuşmamızın sonuna doğru Michael, "Hangimizin genlerinde bu sendromu taşımakta olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladım, "bu, yalıtılması çok zor olan bir düzensizlik, çünkü çeşitli bozuk genlerden oluştuğu ortada. Eğer sendrom etkinse, teşhis edilebiliyor. Dünyada bile taşıyıcıları saptayabilmek için yapılan girişimler başarılı olmadı."

Ona, hastalığın ilk teşhis edildiği 2068 yıllarında, Afrika ve Asya'da hemen hemen hiç hasta olmadığını, hastalığın temel olarak Kafkas kökenli olduğunu ve en çok İrlanda'da rastlandığını anlatmaya başladım. Michael'ın bu bilgileri kısa zamanda öğreneceğini düşünüyordum (şimdi okumakta olduğu tıp ansiklopedisindeki ana maddede vardı) ve kendisini şu anda hissetmekte olduğundan daha kötü hissetmesini istemiyordum.

Sonra, "Tedavisi var mı?" diye sordu.

"Bizim için yok," diye başımı salladım. "Son on yılda, hamileliğin ikinci üç aylık döneminde uygulandığı takdirde etkili olabilecek bazı genetik önlemler bulunmuştu, fakat bu işlemler Dünya'da bile çok karmaşık ve ceninin tümüyle kaybına yol açabiliyor."

Konuşma sırasında o an, Michael'ın *kürtaj* sözcüğünü kullanması için en uygun zamandı. Fakat kullanmadı. İnanç düzeni o kadar sarsılmaz ve tutarlı ki, böyle bir şeyi aklından bile geçirmediğinden eminim. Onun için kürtaj, Dünya'da olduğu kadar Rama'da da kesinlikle yanlış bir şey. Michael'ın kürtajı düşünebileceği herhangi bir durum olup olama-

yacağını merak ettiğimi hissettim. Ya bebekte Down sendromu veya körlük olsaydı? Ya da erken ölüme neden olması kesin olan çoklu gen bozukluğu olsaydı ne olacaktı?

Eğer Richard burada olsaydı, kürtajın avantajları ve dezavantajları üstüne mantıklı bir tartışma yapardık. Ekranın bir yanında lehte, diğer yanda aleyhte olan hususları liste halinde göstererek, o ünlü Ben Franklin kağıtlarından birini yaratırdı. Ben, kürtajın olmaması için, uzun bir duygusal nedenler listesi eklerdim (ki bunlar Richard tarafından kendi listesinde atlanmış olurdu) ve sonuçta, sanırım hepimiz kesinlikle Benjy'yi Rama'ya getirmek kararını alırdık. Bu, gerçekçi ve hepimizin katıldığı bir karar olurdu.

Bu bebeği istiyorum. Fakat aynı zamanda Michael'ın, Benjy'nin babası olarak sorumluluklarını yeniden teyit etmesini de istiyorum. Bir kürtaj olasılığı tartışması, bu yenilenmiş sorumluluğu aydınlığa çıkarırdı. Tanrı'nın veya kilisenin ya da yapılaşmış bir dogmanın kurallarını körü körüne kabul etmek, bazen bir insanın özel bir amaca olan katkısını kısıtlamasını kolaylaştırabilir. Umarım Michael böyle bir insan değildir.

10

30 AĞUSTOS 2206

Benjy erken doğdu. Çok sağlıklı olacağı konusunda defalarca güvence vermeme karşın, üç gün önce oğlan hiçbir fiziksel anormalliği olmadan doğunca, Michael rahatlamış göründü. Bu da kolay bir doğum olmuştu. Simone gerek doğum öncesinde, gerekse doğum sırasında şaşılacak derecede yardımcı olmuştu. Henüz altı yaşına basmamış bir çocuk için son derece olgundu.

Benjy'nin de mavi gözleri var, fakat Katie'ninkiler kadar açık değil ve mavi olarak kalacaklarını da sanmıyorum. Cildi açık kahverengi. Katie'ninkinden daha koyu, fakat Simone ve benimkinden daha açık. Doğduğunda üç buçuk kilogram geliyordu ve elli iki santimetre boyundaydı.

Dünyamız değişmedi. Konu hakkında fazla konuşmuyoruz, fakat Katie dışında hepimiz Richard'ın geri döneceğinden ümidi kestik. Yeniden, uzun geceleri ve daha kısa günleriyle, Rama kışına yaklaşıyoruz. Belirli aralarla Michael ve ben yukarı çıkarak Richard'dan bir iz arıyoruz, ama bu sanki mekanik bir ayin. Aslında bir şey bulmayı beklemiyoruz. Richard gideli on altı ay oluyor.

Michael ve ben sırayla Richard'ın hazırlamış olduğu yörünge saptama programıyla çizdiğimiz yörüngeyi hesaplıyoruz. Richard'ın bize açıklayıcı bir talimat bırakmasına karşın, onu nasıl kullanacağımızı anlayabilmek başlangıçta birkaç haftamızı aldı. Haf-

tada bir kez hâlâ, yolumuz üstünde başka bir yıldız sistemi olmadığından, Sirius yönünde ilerlediğimizi doğruluyoruz.

Benjy'nin varlığına karşın, kendim için şimdiye değin hiç olmadığı kadar boş vakit bulabiliyorum. Büyük bir açlıkla okuyor, gençliğime ve hayallerime hükmeden iki kadın kahramanıma olan hayranlığımı yeniden canlandırıyorum. Neden Jean d'Arc ve Aquitaineli Eleanor bana bu kadar çekici geliyorlar? Çünkü onlar, sadece içlerindeki gücü ve kendilerine yeterli olduklarını göstermekle kalmamışlardı, ayrıca her iki kadın da erkeklerin egemen olduğu bir dünyada kendi yeteneklerine güvenerek başarılı olmuşlardı.

Genç kızlığımda çok yalnızdım. Beauvois'daki doğal çevrem harikuladeydi ve babamın sevgisi beni sarıyordu, fakat hemen hemen tüm gençliğimi kendi başıma geçirdim. Zihnimin gerilerinde, hep ölüm veya evliliğin sevgili babamı benden ayıracağı korkusunu taşıdım. Bir gün babamdan ayrılacak olursam, oluşacak acıdan kaçınmak için kendimi daha içime kapanık yapmak istedim. Jean ve Eleanor en kusursuz örneklerdi. Bugün bile, onların hayatlarını okurken kendime güvenimi yeniliyorum. Kadınların ikisi de, hayatlarında neyin önemli olduğuna çevrelerindeki dünyanın karar vermesine izin vermemişlerdi.

Herkesin sağlığı iyi gidiyor. Kendimi birşeylerle oyalamak için, bu bahar, elimde kalan biyometri sondalarını hepimize yerleştirdim ve birkaç hafta verileri izledim. İzleme işlemi bana Newton görevindeki günleri hatırlattı –on ikimizin Rama'yla bu-

luşmak için Dünya'dan ayrılışımız üstünden gerçekten altı yıl geçmiş olabilir mi?

Her neyse, Katie biyometriye hayran oldu. Simone veya Michael'ın taramasını yaparken yanımda oturup ekrandaki veriler üstüne yüzlerce soru sordu. Sistemin nasıl çalıştığını ve uyarı dosyalarının ne anlama geldiğini pek anlamadı. Ama Michael onun olağanüstü zeki olduğunu söylüyor. Tıpkı babası gibi. Katie hâlâ Richard'ı müthiş özlüyor.

Her ne kadar, Michael kendisini, eski zamanlardan kalma gibi hissediyorsa da, altmış dört yaşında bir adam için çok iyi durumda. Çocuklar için yeterli bedensel güce sahip olmaya çok önem veriyor ve hamileliğimin başlangıcından beri haftada iki kez koşuyor. Haftada iki kez. Ne komik bir kavram. Burada, Rama'da hiçbir anlamı olmamasına karşın, sadakatle Dünya takvimimize bağlı kaldık. Geçen akşam Simone günler, haftalar, aylar hakkında soru sordu. Michael ona Dünya'nın dönüşünü anlatırken, birden, Amerika'nın batısına yaptığımız yolculukta, Genevieve ile paylaştığım o harikulade Utah günbatımı gözlerimin önüne geldi. Bundan Simone'a bahsetmek istedim. Fakat güneşi hiç görmemiş birine günbatımından nasıl söz edebilirsiniz?

Takvim bize ne olduğumuzu hatırlatıyor. Eğer Rama'daki gibi yapay değil de gerçek gündüzü ve gecesi olan yeni bir gezegene ulaşacak olursak, kuşkusuz Dünya takvimini terk edeceğiz. Fakat bugün için, tatiller, ayların geçişi ve en önemlisi doğum günleri, hepsi bize, en iyi Rama teleskobuyla bile artık bulunamayan o harikulade gezegendeki köklerimizi hatırlatıyor.

Benjy şimdi beslenmeye hazır. Zihinsel yetenekleri mükemmel olmayabilir, fakat açlığını bana bildirmekte hiçbir sorunu yok. Michael ve ben, ortak karar vererek, kardeşlerinin durumunu henüz Simone ve Katie'ye söylemedik. Bebekliğinde ilgiyi onların üstünden alacak olması bile onlar için yeterince zor. Ayrıca, Benjy'nin özenli bakım ihtiyacının büyüdükçe devam edeceğini, hatta yeni emeklemeye başlamasından bir delikanlı oluncaya kadar devam edeceğini, bu küçük yaşlarında anlamalarını beklemek çok fazla olur.

13 MART 2207

Bugün Katie dört yaşında. İki hafta önce ona doğum günü için ne istediğini sorduğum zaman, bir saniye bile duraksamadı ve "Babamı geri istiyorum," dedi.

Katie, yalnız ve soyutlanmış bir çocuk. Son derece çabuk öğreniyor ve tüm çocuklarımın en içine kapanık olanı. Richard da son derece değişkendi. Bazen, özellikle ilk kez heyecanlı bir şey yaşadığı zaman o kadar neşeli ve coşkulu olurdu ki, kabına sığmazdı. Fakat buhranlı zamanlar korkunç olurdu. Bazen gülmeden, hatta gülümsemeden bir hafta geçirdiği zamanlar bile olurdu.

Katie, onun Tanrı vergisi matematik yeteneğini almış. Daha şimdiden, küçük rakamlarla bile olsa, toplama, çıkarma, çarpma ve bölme yapabiliyor. Hiç de dikkatsiz olmayan Simone ise her konuda eşit yetenekli. Fakat Katie kesin olarak matematikte ondan daha iyi.

Richard gittikten sonra geçen, yaklaşık iki yıl boyunca, başırısızca, Katie'nin kalbinde Richard'ın yerini almaya çalıştım. Gerçek şu ki, Katie ve ben uyuşamıyoruz. Kişiliklerimiz bir ana kız olarak anlaşmamızı engelliyor. Richard'da beğendiğim bireysellik ve çılgınlık, Katie'de tehlikeli bir boyutta. Tüm iyi niyetlerime karşın, her zaman sonuç, bir tartışma oluyor.

Elbette, Katie'nin doğum günü için Richard'ı getiremedik. Fakat Michael ve ben ona bazı ilginç hediyeler bulabilmek için gerçekten sıkı çalıştık. Her ikimizin de elektronik konusunda özel bir ustalığımız olmamasına karşın, "Rama'da Kaybolmak" adını verdiğimiz küçük bir video oyunu yaratmayı başardık (doğru parçaları yapabilmek için, Ramalılarla birçok kez iletişim kurmak zorunda kaldık –Richard'ın belki de bir günde bitirebileceği bir şey için, ikimiz geceler boyu çalıştık). Oyunu biraz basit hazırladık, çünkü Katie henüz dört yaşında. Oyunla iki saat oynadıktan sonra, Katie tüm seçenekleri bitirdi ve Rama'daki herhangi bir başlangıç noktasından, indeki evimize gelmeyi başardı.

En büyük sürprizle, bu akşam ona, Rama'da artık bir gelenek haline getirdiğimiz gibi, doğum gününde öğleden sonra ne yapmak istediğini sorduğumuz zaman karşılaştık. Gözlerinde hınzırca bir parıltıyla, "Kuşların inine gitmek istiyorum," dedi.

Kendisine çıkıntılar arasındaki aralığın onun boyundan daha fazla olduğunu anlatarak, onu vazgeçirmeye çalıştık. Yanıt olarak Katie, çocuk odasının duvarına asılı, ağ malzemesinden yapılmış merdivene giderek bize tırmanabileceğini gösterdi. Michael

gülümseyerek, "Bazı şeyleri de annesinden kalıt almış," dedi.

Sonra Katie o erken gelişmiş küçük sesiyle, "Lütfen anne," dedi, "her şey o kadar sıkıcı ki! Tank nöbetçiye kendim bakmak istiyorum. Birkaç metre öteden."

İçimde kuşkular olmasına karşın, Katie ile birlikte kuşların inine yürürken, ona ip merdiveni yerleştirinceye kadar yukarıda beklemesini tembihledim. İlk iniş düzlüğünde, tank nöbetçinin karşısında, bir an durakladım ve karşımdaki uzun dar tünele ve bu yatay tünelin girişini koruyan makinenin devamlı hareketine baktım. *Her zaman orada mısın?* diye merak ettim. ***Ve tüm bu zaman boyunca hiç değiştirildiğin veya tamir edildiğin oldu mu?***

"Hazır mısın, anne?" diye kızımın yukarıdan seslendiğini duydum. Daha ben onunla buluşmak için yukarı çıkmadan, Katie çoktan merdivenleri iniyordu. Onu ikinci çıkıntıda yakaladığım zaman azarladım, fakat bana aldırmadı bile. Son derece heyecanlıydı. "Gördün mü, anne?" dedi. "Kendi başıma başardım."

Zihnimden, Katie'nin merdivenden kayarak, çıkıntılardan birine çarptıktan sonra kuyunun dipsiz derinliklerine doğru uçmasının görüntülerinin film şeridi gibi geçmesine karşın, onu kutladım. İlk iniş düzlüğündeki yatay tünel çiftine gelinceye kadar, ben alttan yardım ederek, merdivenlerden inmeye devam ettik. Karşı koridor boyunca tank nöbetçi aynı hareketini tekrarlamaya devam ediyordu. Katie kendinden geçmişti.

"Bu tank denen şeyin arkasında ne var?" diye sor-

du. "Onu kim yapmış? Orada ne yapıyor? Gerçekten bu aralığı atladın mı?.."

Onun bu sorularına yanıt olarak, Katie'nin de beni izleyeceğini varsayıp, döndüm ve koridorda fenerimin ışığını izleyerek yürüdüm. Saniyeler sonra, onun hâlâ koridorun ucunda durduğunu fark edince, korkudan dondum. Onun elbisesinin cebinden küçük bir nesne çıkartıp karşı koridordaki tank nöbetçiye fırlatışını izledim.

Katie'ye bağırdım, fakat iş işten geçmişti. Nesne tankın önüne çarptı ve hemen tıpkı bir silah sesi gibi bir patlama oldu ve iki metal parçası, Katie'nin kafasının bir metre kadar üstünden inin duvarına çarparak parçaladı.

Ben onu şiddetle boşluğun kenarından çekerken, Katie "Heeey," diye bağırıyordu. Çileden çıkmıştım. Kızım ağlamaya başladı. İnin içindeki gürültü sağırlaştırıcıydı.

Birkaç saniye sonra birden ağlamayı keserek, "Duydun mu?" diye sordu.

Kalbim hâlâ deli gibi çarparken, "Neyi?" diye sordum.

Nöbetçinin arkasındaki karanlık yatay koridoru işaret ederek, "Orada," dedi. Fenerimin ışığını boşluğa çevirdim, hiçbir şey göremedik.

Birlikte, el ele tutuşarak tümüyle hareketsiz bekledik. Nöbetçinin arkasındaki tünelden gelen bir ses vardı. Fakat benim tam işitme sınırımda olduğu için, ne olduğunu anlayamadım.

Katie inançla, "O bir kuş," dedi. "Kanatlarını çırptığını duyabiliyorum. Heey," diye en yüksek sesiyle yeniden bağırdı.

Ses kesildi. İnden yukarı tırmanmadan önce on beş dakika daha bekledikse de, bir daha hiçbir şey duymadık. Katie, Michael ve Simone'a bir kuş sesi duyduğumuzu söyledi. Öyküsünü doğrulayamazdım, ama onunla tartışmamayı yeğledim. Katie mutluydu. Olaylı bir doğum günü olmuştu.

8 MART 2208

Her yönden sağlıklı bir bebek olan Patrick Erin O'Toole, dün öğleden sonra 2:15'de doğdu. Gururlu baba, şu anda benim parmaklarım elektronik not defterimin klavyesi üzerinde dolaşırken, onu kollarının arasında tutuyor ve gülümsüyor.

Şimdi gecenin geç saati. Simone, her akşam saat dokuzda yaptığı gibi, Benjy'yi uyuttuktan sonra yattı. Çok yorulmuştu. Benim beklemediğim kadar uzun doğum sırasında, kimsenin yardımı olmadan Benjy'ye baktı. Ne zaman bağırsam, Benjy de yanıtlarmış gibi ağlıyor ve Simone onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Katie daha şimdiden Patrick'in kendi bebek kardeşi olduğunu ilan etti. Kız çok mantıklı. Eğer Benjy, Simone'un ise, Patrick de Katie'ye ait olmalı. Hiç olmazsa ailenin başka bir üyesine biraz ilgi gösteriyor.

Patrick planlanmamıştı, fakat Michael ve ben ailemize katılmak için onun doğduğuna memnunuz. Ona gebe kalışım, galiba geçen baharda, Michael ve benim, geceleri onun odasını paylaşmaya başladığımız günlerde oldu. Birlikte uyumamız gerektiği benim fikrimdi, ancak Michael'ın da aynı şekilde

düşündüğüne eminim.

Richard'ın gidişinin tam ikinci yılının gecesi, bir türlü uyuyamıyor ve her zamanki gibi kendimi çok yalnız hissediyordum. Hayatımın sonuna kadar geceleri yalnız uyuyacağımı düşündüm ve büyük bir ümitsizliğe kapıldım. Gece yarısından hemen sonra koridoru geçerek Michael'ın odasına gittim.

O zamandan beri Michael ve ben birbirimize karşı rahat ve sakin bir ilişki içindeyiz. Benjy'nin doğumundan sonra, Michael bana tüm çocuklarla ilgili olarak çok yardımcı oldu. Bu dönemde dinsel faaliyetlerini biraz hafifleterek, hepimizin, özellikle benim, kendisine yaklaşabilmemizi sağladı. Sonunda doğal uyumumuz kuruldu. Artık, ikimize de Richard'ın hiçbir zaman dönmeyeceğini kabul etmek kalıyor.

Rahatlık. Bu, Michael ile ilişkimi anlatabilmek için en iyi yol. Henry'yle bir kendinden geçmeydi; Richard'la bir tutku, heyecan, hayatta ve yatakta çılgıncasına hareketti. Michael beni rahatlatıyor. İlişkimizi en iyi belirtecek bir şekilde el ele tutuşup uyuyoruz. Seyrek sevişiyoruz, ama bu yeterli.

Kendimden bazı ödünler verdim. Ara sıra dua ediyorum, çünkü bu Michael'ı mutlu ediyor. Kendi yönünden o da, çocuklara Katolikliğinin dışındaki fikirleri ve değerleri de açıklamak konusunda daha hoşgörülü davranıyor. Ortaklaşa ebeveynliğimizde aradığımız şeyin, uyum ve bağlılık olduğuna karar verdik.

Şimdi, doğduğumuz gezegen ve yıldızdan çok, başka yıldızlara daha yakın olan, altı kişilik tek bir aileyiz. Uzayda hızla ilerleyen bu dev silindirin, ger-

çekten bir yere gidip gitmediğini hâlâ bilmiyoruz. Bazen bu pek fark etmez gibi geliyor. Burada, Rama'da, kendi dünyamızı yarattık ve, sınırlı da olsa, mutlu olduğumuza inanıyorum.

11

30 OCAK 2209

Adrenalinin vücut sistemimin her tarafına yayılmasının nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Son otuz saat içinde, Rama'daki rahat ve sakin yaşamımız tümüyle yok oldu.

Her şey iki rüyayla başladı. Dün sabah, tam uyanmadan önce, Richard'la ilgili ve olağanüstü canlı bir rüya gördüm. Aslında Richard benim rüyamda değildi; yani Michael, Simone, Katie ve benim yanımda belirmedi. Fakat, hepimiz normal günlük işlerimizle uğraşırken, Richard'ın yüzü rüya ekranımın sol üst köşesine yerleştirilmişti. Durmadan, durmadan benim adımı tekrarlıyordu. Seslenişi o kadar güçlüydü ki, uyandığım zaman bile onu duyabiliyordum.

Michael'a rüyamı henüz anlatmaya başladığım sırada, Katie pijamalarıyla kapıda belirdi. Titriyordu ve korkmuştu. Kollarımı açıp onu yanıma çağırırken, "Ne oldu canım?" diye sordum.

Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Babam," dedi, "dün gece rüyamda beni çağırıyordu."

Omurgam boyunca bir ürperti hissettim ve Michael yatakta doğruldu. Konuşarak Katie'yi rahatlattım, fakat bu rastlantı sinirimi bozmuştu. Michael'la olan konuşmamı duymuş olabilir miydi? İmkânsız. Odamıza girdiği anda onu görmüştük.

Katie, elbisesini değiştirmek için çocuk odasına gittikten sonra, Michael'a bu iki rüyayı kesinlikle

görmezden gelemeyeceğimi söyledim. İkimiz sık sık, benim ara sıra ortaya çıkan psişik güçlerimi tartışırdık. Her ne kadar, Michael, genel olarak altıncı hissi kabul etmiyorsa da, rüyalarımın ve hayallerimin geleceği önceden bilmediğini de kesin olarak söylemenin mümkün olmadığını her zaman için kabul etti.

Kahvaltıdan sonra ona, "Yukarı çıkıp Richard'ı aramalıyım," dedim. Michael benim böyle bir girişimde bulunacağımı önceden tahmin ettiği için, çocuklara bakmaya hazırdı. Fakat, Rama'nın içi karanlıktı. Bu nedenle burada akşam, inimizin üstündeki uzay aracı dünyamızda yeniden ışık oluncaya kadar, beklememin daha iyi olacağına karar verdik.

Geniş bir arama yapacak gücü toplayabilmek için uzun bir uyku çektim. Uykum çok düzensizdi ve rüyamda, devamlı olarak tehlikede olduğumu gördüm. Ayrılmadan önce, taşınabilir bilgisayarımda Richard'ın doğru sayılabilecek çizili resimlerinin olup olmadığını kontrol ettim. Karşılaşabileceğim herhangi bir kuşa, araştırmamın amacını gösterebilmek istiyordum.

Çocuklara iyi geceler öpücüğü verdikten sonra, doğruca kuşların inine yöneldim. Tank nöbetçinin gitmiş olduğunu görünce şaşırmadım. Yıllar önce, orada yaşayan kuşlardan biri tarafından ine davet edildiğim zaman da tank nöbetçi yoktu. Acaba bu, yeniden oraya davet edildiğim anlamına mı geliyor? Ve tüm bunların rüyamla ne ilişkisi var? Nöbetçinin önceden beklediği tünelde, su sarnıcının bulunduğu odayı geçip derinlere ilerlerken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Hiçbir ses duymadım. Sağ tarafımda yüksek bir kapı girişine rastlayıncaya kadar, bir kilometre kadar yürüdüm. Köşeden dikkatle gözetledim. Oda, dikey koridor dışında, kuş ininin her yerinde olduğu gibi karanlıktı. Fenerimi yaktım. Oda çok derin değildi, belki en fazla on beş metre, fakat son derece yüksekti. Kapının karşısındaki duvarda sıra sıra oval depolama kutuları vardı. Fenerimin ışığı, sıraların her yönden, New York'taki meydanlardan birinin altında olması gereken, yüksek tavana doğru yükseldiğini gösteriyordu.

Bu odanın amacını anlamam uzun sürmedi. Her depolama kutusu, bir manna kavununun ölçüsü ve biçimindeydi. *Elbette*, diye kendi kendime düşündüm, *besin kaynağının saklandığı yer burası olmalı. Demek, bu nedenle kimsenin buraya girmesini istemiyorlardı.*

Bütün kutuların boş olduğundan iyice emin olduktan sonra, tekrar geriye, kuyuya doğru yürümeye başladım. Sonra, bir önseziyle, yönümü tersine çevirerek, depolama odasını geçtim ve tünelden aşağı inmeye devam ettim. *Bir yere gidiyor olmalı,* diye fikir yürüttüm, *yoksa kavun odasında bitmiş olurdu.*

Yarım kilometre daha ilerledikten sonra, tünel, yavaş yavaş büyük bir dairesel odaya girinceye kadar, genişledi. Yüksek bir tavanı olan odanın tam ortasında, geniş kubbeli bir yapı vardı. Duvarların çevresinde, eşit aralıklarla duvara oyulmuş, yaklaşık yirmi tane oyuk vardı. Benim fenerimin ışığından başka ışık olmadığından, ortadaki kubbeli yapıyla birlikte odanın tam şeklini anlayabilmek birkaç da-

kikamı aldı.

Bütün oyukları tek tek kontrol ederek odanın çevresini tümüyle dolaştım. Çoğu boştu. Birinin içinde, arka duvara düzgünce sıralanmış, birbirinin benzeri üç tane tank nöbetçi buldum. İlk duygum, nöbetçilerden sakınmak olmuştu, fakat bu gereksizdi. Hepsi uykudaydılar.

Ancak, oyukların içinde en ilginci, odanın ortasında ve giriş tüneline tam yüz seksen derece açıda olanıydı. Bu özel oyuk dikkatle düzenlenmişti ve duvarlara oyulmuş kalın raflar vardı. Beşer raf yanlarda ve beş tanesi de giriş kapısının karşısında olmak üzere on beş raf vardı. Yanlardaki rafların üstünde düzenlenmiş bazı nesneler duruyordu (her şey çok düzgündü); uzak duvara karşı olan rafların her birinde, uzunlukları boyunca oyulmuş beş yuvarlak çukur sıralanmıştı.

Her biri de, tıpkı dilimlenmiş bir pasta gibi, kendi içinde bölümlere ayrılmış olan bu çukurların içindekiler büyüleyiciydi. Her çukurun içindeki bölümlerden birinde, tıpkı küle benzeyen, çok ince bir madde vardı. İkinci bölümde ise, her biri kiraz kırmızısı veya altın renginde, bir, iki ya da üç halka bulunuyordu. Bunları, gri kadife kuş arkadaşımızın boynunun çevresinde gördüğümüz halkalara benzediği için, hemen tanıdım. Çukurlardaki diğer maddelerin belirli bir düzeni yoktu –aslında çukurlardan bazıları kül ve halkalar dışında boştu.

Sonunda dönerek kubbeli yapıya yaklaştım. Ön kapısı özel oyuğa açılıyordu. Fenerimin ışığıyla kapıyı inceledim. Dikdörtgen biçimindeki yüzeyinde çok karmaşık bir oyma işlenmişti ve oymada dört

değişik panel veya çeyrek daire vardı. Sol üst çeyrek dairede bir kuş, sağdaki bitişik panelde bir manna kavunu görülüyordu. Aşağıdaki iki çeyrek dairede bildik olmayan resimler vardı. Sol tarafta altı ayağı üzerinde koşan eklemli, çizgili bir yaratık vardı. Sağ alttaki son panelde ise çok ince bir ağ malzemesiyle doldurulmuş büyük bir kutu resmi vardı.

Biraz duraksadıktan sonra kapıyı iterek açtım. Yüksek sesli bir alarm, tıpkı bir klakson gibi, sessizliği yırttığı zaman, neredeyse hayretten yerimden sıçrayacaktım. Alarmın devam ettiği yaklaşık bir dakika boyunca, kapının içinde kımıldamadan durdum. Bittiği zaman, gene kımıldamadım. Birisinin (veya bir şeyin) alarma karşılık verip vermeyeceğini duymak istiyordum.

Hiçbir ses, sessizliği bozmadı. Birkaç dakika sonra, binanın içini incelemeye başladım. Kabaca iki buçuk metre boyutlarında şeffaf bir küp, bu odanın tam ortasında yer alıyordu. Küpün duvarları, görüşümü kısmen engelleyen noktalarla lekelenmişti, fakat alttan on santimetresinin ince, siyah bir maddeyle kaplanmış olduğunu görebiliyordum. Küpün çevresindeki odanın geri kalan kısmında, duvarlar, yer ve tavan geometrik desenlerle süslenmişti. Küpün yüzeylerinden birinde, küpün içine girmeyi sağlayan dar bir geçit vardı.

İçeri girdim. Yumuşak siyah madde küle benziyordu, fakat oyuktaki çukurlarda bulduğum benzer maddeden hafifçe farklı bir yoğunluktaydı. Fenerimin ışığı küpün içinde düzenli bir şekilde dolaşırken, gözlerim onu izledi. Merkeze yakın bir yerde

küllere kısmen gömülmüş bir nesne vardı. İlerleyerek nesneyi aldım, silkeledim, az daha bayılıyordum. Bu, Richard'ın robotu TB idi.

TB oldukça değişmişti. Dış tarafı kararmıştı. Minik kontrol paneli erimişti ve artık çalışmıyordu. Fakat kesinlikle bu oydu. Minik robotu dudaklarıma götürerek öptüm. Zihnimde, o Shakespeare'in sonelerinden birini heyecanla okurken, Richard'ın kendinden geçmiş bir hazla dinleyişini canlandırıyordum.

TB'nin bir ateşin içinde kaldığı çok açıktı. Acaba Richard da küpün içinde bir ateş cehennemi tuzağına düşmüş müydü? Külü dikkatle eşeledim, fakat hiçbir kemik bulamadım. Ancak, yanarak bu külü oluşturan şeyin ne olduğunu merak ettim ve her şeyden önce TB küpün içinde ne arıyordu?

Richard'ın kuşların ininde bir yerlerde olduğuna iyice inanmıştım, bu nedenle, sekiz uzun saatimi daha, çıkıntıları inip çıkarak ve tünelleri keşfederek geçirdim. Çok önceki kısa konukluğum sırasında bulunduğum yerlere gittim ve hatta bilinmeyen amaçları olan yeni odalar bile buldum. Fakat Richard'dan bir iz yoktu. Aslında, herhangi bir yaşam belirtisi de yoktu. Kısa Rama gününün neredeyse bitmek üzere olduğunu ve kendi inimizde çocukların yakında uyanacaklarını hatırlayarak, yorgun ve kederli bir şekilde kendi Rama evime geri döndüm.

İnimize geldiğimde, üstündeki kapak ve ızgaranın ikisi de açıktı. Gitmeden önce her ikisini de kapatmış olduğumdan oldukça eminsem de, ayrılışımdaki hareketlerimi tam olarak hatırlamıyordum. Sonuçta kendime, belki de o zaman çok heyecanlı olduğum için, her şeyi kapatmayı unutmuş olabilece-

ğimi söyledim. Tam aşağıya inmeye başlamıştım ki, Michael'ın arkamdan, "Nicole," diye seslendiğini duydum.

Geriye döndüm ve Michael'ın doğudaki dar geçitten yaklaştığını gördüm. Onun için çok olağandışı bir şekilde hızla hareket ediyor ve kollarında bebek Patrick'i taşıyordu. Ben ona doğru yürürken soluk soluğa, "Neyse buradasın," dedi. "Merak etmeye başlamıştım..."

Birden durdu, bir an beni süzdü ve sonra hızla çevreyi gözden geçirdi. "Peki Katie nerede?" diye kaygıyla sordu.

"Katie nerede demekle ne demek istiyorsun?" diye sordum. Michael'ın yüzü beni korkutmuştu.

"Seninle beraber değil mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onu görmemiş olduğumu söyleyince, Michael gözyaşlarına boğuldu. Hızla yanına giderek, Michael'ın hıçkırıklarından korkup ağlamaya başlayan Patrick'i yatıştırmaya çalıştım.

"Ah, Nicole," dedi Michael. "Çok, ama çok üzgünüm. Patrick çok kötü bir gece geçiriyordu, bu yüzden onu odama getirdim. Sonra Benjy'nin karnı ağrıdı ve Simone'la ben birkaç saat onunla ilgilenmek zorunda kaldık. Katie çocuk odasında yalnızken hepimiz uykuya dalmışız. İki saat kadar önce, hepimiz uyandığımızda, gitmişti."

Michael'ı hiçbir zaman bu kadar üzüntü içinde görmemiştim. Onu, herhalde Katie'nin yakınlarda bir yerde oynamakta olduğunu söyleyerek rahatlatmak istedim (*Ve onu bulduğumuz zaman*, diye düşünüyordum, *asla unutamayacağı bir şekilde azarlayacağım*,) fakat Michael bana karşı çıktı.

"Hayır, hayır," dedi, "hiçbir yerde yok. Patrick'le birlikte bir saatten fazla bir süredir onu arıyoruz."

Michael, Patrick ve ben Simone ve Benjy'yi kontrol etmek için aşağıya indik. Simone, benim Richard'ı aramak için tek başıma gitmem nedeniyle Katie'nin büyük düş kırıklığı yaşadığını söyledi. "Kendisini de," dedi, Simone sakince, "yanına alacağını umuyordu."

Sekiz yaşındaki kızıma, "Bana neden dün gece bunları anlatmadın?" diye sordum.

"Bana o kadar önemli görünmemişti," dedi Simone. "Ayrıca, Katie'nin babamı tek başına bulmaya çalışacağı da hiç aklıma gelmedi."

Michael da, ben de yorgun düşmüştük, fakat birimizin Katie'yi araması lazımdı. Doğru seçim de bendim. Yüzümü yıkadım, Ramalılara herkes için kahvaltı ısmarladım ve onlara kuşların inine inişimin kısa bir açıklamasını yaptım. Simone ve Michael, kararmış TB'yi yavaşça ellerinde çevirdiler. Onların da Richard'a ne olduğunu merak ettiklerini anlayabiliyordum.

Simone, tam ben ayrılmadan önce, "Katie babamın sekiz bacaklı örümcekleri aramaya gittiğini söylerdi," diye fikrini söyledi. "Onların dünyasının daha heyecanlı olduğunu söylerdi."

Sekiz bacaklı örümceklerin inine yakın olan meydanı yorgun bir şekilde geçerken korku içindeydim. Ben yürürken ışıklar söndü ve Rama'da yeniden gece başladı. "Harika," diye kendi kendime homurdandım. "Kayıp bir çocuğu karanlıkta aramaktan güzel bir şey olamaz."

Sekiz bacaklı örümceklerin ininin hem kapağı,

hem de üstündeki koruyucu ızgara çiftinin ikisi de açıktı. Şimdiye kadar ızgaraları hiç açık görmemiştim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. İçgüdüsel olarak, Katie'nin onların inine inmiş olduğunu ve tüm korkuma karşın, onu izlemek zorunda bulunduğumu biliyordum. Önce dizlerimin üstüne çökerek, aşağıdaki karanlığa iki kez, "Katie," diye bağırdım. Onun adının tüneller boyunca yankılandığını duyuyordum. Bir yanıt duyabilmek için kendimi zorladım, fakat hiçbir ses yoktu. *Hiç olmazsa*, dedim kendime, *yere sürtünen fırçalar eşliğinde yüksek frekanslı vınlama sesi de duymadım.*

Rampa boyunca inerek, vaktiyle Richard'la birlikte "Ya bundadır, ya şunda," diye isimlendirdiğimiz dört tünele açılan geniş mağaraya geldim. Karar vermek zordu, fakat kendimi Richard'la birlikte daha önce izlediğimiz tünele girmeye zorladım. Ancak, birkaç adım sonra, durdum ve geriye dönerek yanındaki tünele girdim. Bu ikinci koridor aynı zamanda, içinde çıkıntı yapan çubukların olduğu, aşağıya inen silindir tünele de açılıyor, fakat aynı zamanda da, Richard'la benim "sekiz bacaklı örümceklerin müzesi" dediğimiz odanın kapısının önünden geçiyordu. Dokuz yıl önce, Dr. Takagishi'yi, bir av hatırası gibi içi doldurulmuş olarak, o odada sallanırken gördüğümde hissettiğim dehşeti, tüm canlılığıyla hatırladım.

Sekiz bacaklı örümceklerin müzesini ziyaret etmek istememin nedeninin, Katie'yi aramamla pek ilgisi yoktu. Eğer Richard sekiz bacaklılar tarafından öldürüldüyse (görünüşte Takagishi'nin olduğu gibi —onun kalp krizinden ölmediğinden hâlâ emin ol-

mamama karşın), ya da vücudunu Rama'nın içinde bir yerlerde buldularsa, belki de o da odanın içinde olurdu. Kocamın yabancı bir taksidermi uyarlamasını görmekten korkmadığımı söylemek yanlış olur; ancak, özellikle rüyamdan sonra, Richard'a ne olduğunu öğrenmeyi her şeyden çok istiyordum.

Müzenin kapısına geldiğim zaman derin bir nefes aldım. Yavaşça kapı girişinden sola döndüm. Eşiği geçtiğim anda ışıklar yandı. Fakat şanslıydım, çünkü Dr. Takagishi doğrudan yüzüme bakmıyordu. Odanın öbür ucuna alınmıştı. Aslında, aradan geçen yıllarda bütün müze yeniden düzenlenmiş ve odanın büyük bir kısmını işgal eden biot kopyaları kaldırılmıştı. "Teşhir" edilen iki şey, eğer onları bu şekilde adlandırırsanız, kuşlar ve insanlardı.

Kuş sergisi kapıya yakındı. Üç ayrı kuş, kanatları açık olarak tavandan asılıydılar. İçlerinden biri, Richard'la birlikte ölümünden az önce gördüğümüz, boynunda kiraz kırmızısı iki halka olan gri kadife kuştu. Kuş sergisinde başka şaşırtıcı nesneler ve hatta fotoğraflar bile vardı, fakat gözlerim, odanın ucuna, Dr. Takagishi'yi çevreleyen sergiye doğru kaydı.

Richard'ın odanın içinde olmadığını görünce büyük bir rahatlama hissederek derin bir nefes aldım. Bu arada, Richard, Michael ve benim, Silindirik Deniz'i geçerken kullandığımız tekne orada, Dr. Takagishi'nin yanında, yerde duruyordu. Ayrıca New York içindeki pikniklerimizden ve diğer çalışmalarımızdan ele geçirilmiş bazı nesnelerin sınıflandırıldığı bir düzenleme de vardı. Fakat, serginin odağı, arka ve yan duvarlardaki bir seri çerçevelenmiş re-

simdi.

Odanın bir ucundan resimlerin içeriğini tam olarak anlayamıyordum. Ancak, onlara yaklaşırken soluğumu tuttum. Dikdörtgen çerçevelerin içine yerleştirilmiş olan resimler, çoğu bizim inimizdeki yaşamı gösteren fotoğraflardı. Hepimizin, çocuklar da dahil, fotoğrafı vardı. Fotoğraflar bizi yerken, uyurken hatta tuvalette bile gösteriyordu. Sergiyi tararken sanki uyuşmuştum. "Gözetleniyoruz," dedim kendime, "kendi evimizde bile." Ürperdiğimi hissettim.

Yan duvarda, beni hem korkutan, hem de rahatsız eden, özel bir resim koleksiyonu vardı. Dünya'da kesinlikle erotik bir müzeye alınmak için aday olurlardı. Görüntüler Richard ve beni değişik pozisyonlarda sevişirken gösteriyordu. Michael'la birlikte de bir resmimiz vardı ama, o gece yatak odamız karanlık olduğu için net değildi.

Seks sahnelerinin altında yer alan fotoğraf dizisinin hepsi çocukların doğumlarını gösteriyordu. Her doğum gösterilmişti ve özellikle Patrick'inkinin de olması, bu göz misafirliğinin devam ettiğini gösteriyordu. Seks ve doğum resimlerinin alt alta konması Ramalıların (ya da sekiz bacaklı örümceklerin) bizim üreme sürecimizi kesinlikle anladıklarını gösteriyordu.

On beş dakika kadar tümüyle fotoğraflara dalmıştım. Müze kapısı yönünden gelen güçlü bir metale sürtünen fırça seslerini duyduğum an, bu yoğun ilgim sonunda dağıldı. Tümüyle dehşete kapılmıştım. Bulunduğum yerde, donmuş gibi kımıldamadan durdum ve çılgınca çevreme baktım. Odadan, baş-

ka bir kaçış yolu yoktu.

Birkaç saniye içinde Katie gürültüyle içeri daldı ve beni gördüğü zaman "*Anne*," diye bağırdı. Müze boyunca koştu, neredeyse Dr. Takagishi'yi deviriyordu, ve kollarıma atıldı.

Bana sıkıca sarılıp şiddetle öperken, "Ah anne," dedi, "geleceğini biliyordum."

Gözlerimi kapatarak yavruma tüm gücümle sarıldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akıyordu. Katie'yi iki yana sallayarak rahatlatmaya çalışırken "Tamam canım, tamam," diyordum.

Gözlerimi silerek açtığım zaman, sekiz bacaklı bir örümcek, müzenin kapısında, sanki bir ana kızın yeniden buluşmasını izliyormuş gibi duruyordu. Sevinçten bir anda dehşete dönüşen duygu dalgasının arasında donmuş gibi durdum.

Katie korkumu hissetmişti. Omzunun üstünden geriye bakarken, "Korkma anne," dedi. "Seni incitmez. Sadece bakmak istiyor. Birçok kez yanıma geldi."

Adrenalin düzeyim en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Sekiz bacaklı örümcek kapıda durmaya (ya da oturmaya, ya da sekiz bacaklılar hareket etmedikleri zaman ne yapıyorlarsa) devam etti. Kocaman, siyah ve neredeyse küresel olan kafası, yere yakın bir şekilde yayılmış, sekiz siyah ve altın çizgili dokunaçtan oluşan vücudunun üstüne oturmuştu. Başının ortasında, görünmeyen bir eksende yukarıdan aşağıya kadar bir simetri oluşturan iki paralel çentik vardı. Bu iki çentiğin ortasında, yerden kabaca bir metre kadar yukarıda, kusursuz bir ölçümle yerleştirilmiş, bir kenarı on santimetre olan ve ızgara

hatlı jelatinimsi bir maddeden yapılmış ve içinde siyah, beyaz dalgalanmalar görülen, kare biçiminde harikulade bir mercek vardı. Sekiz bacaklı örümcek bize bakarken, mercek devamlı hareket ediyordu.

Vücuda gömülü başka organlar da vardı. İki çentiğin arasında, merceğin üstünde ve altında; fakat onları inceleyecek zamanım yoktu. Sekiz bacaklı örümcek odanın içinde bize doğru ilerledi ve, Katie'nin güvencelerine karşın, korkum tüm şiddetiyle geri geldi. Fırça sesi, dokunaçların altındaki kılımsı tüylerin yürürken yere sürünmesinden oluşuyordu. Yüksek frekanslı vınlamaysa, kafanın sağ alt yanındaki küçük bir delikten çıkıyordu.

Birkaç saniye için korku, düşünce düzenimi durdurmuştu. Yaratık gittikçe yaklaşırken, doğal kaçma güdülerim harekete geçti. Ne yazık ki, bu durumda yararsızdılar. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Sekiz bacaklı örümcek, aramızda beş metre aralık kalıncaya kadar durmadı. Katie'yi arkama, duvara itmiş, onunla sekiz bacaklının arasında duruyordum. Elimi kaldırdım. O esrarengiz merceğinde kısa bir canlılık oldu. Birden aklıma bir fikir geldi. Uçuş elbisemin cebine uzanıp bilgisayarımı çıkardım. Titreyen parmaklarımla (sekiz bacaklı örümcek bir çift dokunacını gözlerinin önüne kaldırmıştı –davranışımı düşününce, cebimden bir silah mı çıkaracağımı sandı diye merak ettim) Richard'ın resmini ekrana çağırdım ve onu sekiz bacaklı örümceğe doğru uzattım.

Başka bir hareket yapmadığım için yaratık koruyucu dokunaçlarını yere indirdi ve ekranı yaklaşık bir dakika kadar izledikten sora, benim büyük şaş-

kınlığım arasında, çentiklerinin ucundan başlayarak, parlak eflatun renkte bir dalga başının çevresinde döndü. Birkaç saniye sonra bu eflatunu, aynı çentikten çıkıp, kafanın çevresinde, ondan yaklaşık üç yüz altmış derece uzaklıktaki diğer paralel çentikte kaybolan, her bant değişik kalınlıkta olmak üzere ve bir gökkuşağı düzeninde kırmızı, mavi ve yeşil izledi.

Katie ve ben büyük bir şaşkınlıkla izledik. Sekiz bacaklı örümcek dokunaçlarından birini kaldırdı, ekranı işaret etti, sonra geniş eflatun dalgayı yineledi. Saniyeler sonra benzer gökkuşağı düzeni belirdi.

Katie alçak bir sesle, "Bizimle konuşuyor, anne," dedi.

"Sanırım haklısın," dedim. "Fakat ne söylediği konusunda en küçük bir fikrim yok."

Sanki sonsuzmuş gibi gelen bir beklemeden sonra, sekiz bacaklı örümcek, uzatmış olduğu dokunacıyla izlememizi işaret ederek, kapıya doğru gerilemeye başladı. Artık renkli bantlar yoktu. Katie ve ben el ele tutuşarak temkinle ilerledik. Katie çevresine bakmaya başladı ve ilk kez duvardaki fotoğrafları fark etti. "Anne, bak," dedi, "Ailemizin fotoğrafları var."

Onu susturarak, sekiz bacaklı örümceğe dikkat etmesini söyledim. Yaratık tünele geriledikten sonra çubuklu dikey koridor ve metrolara doğru yöneldi. Bize gereken mesafe de buydu. Katie'yi kucağıma aldım ve bana sıkıca tutunmasını söyledim, sonra tünelden yukarıya doğru son hızla koşmaya başladım. Rampaları çıkıp sonunda New York'a geri

dönünceye kadar ayaklarım neredeyse yere değmedi.

Michael, Katie'nin güvende olduğunu görünce son derece sevindi, aynı zamanda yaşama alanımızın duvarlarında ve tavanlarında gizlenmiş kameralar olduğunu duyunca benim kadar çok kaygılandı. Tek başına çıkıp gittiği için Katie'yi yeterince azarlayamadım –onu bulduğuma o kadar sevinmiştim ki. Katie, Simone'a "inanılmaz bir macera" yaşadığını ve sekiz bacaklı örümceğin "sevimli" olduğunu söyledi. Çocuk dünyası böyle işte.

4 ŞUBAT 2209

Oh, ne büyük mutluluk! Richard'ı bulduk! Hâlâ *yaşıyor*! Sadece belirsiz bir şekilde, çünkü derin bir komada ve yüksek ateşi var, ama hiç olmazsa sağ.

Katie ve Simone bugün onu, inimizin kapağının elli metre kadar ilerisinde yerde yatarken buldular. Üçümüz meydanda biraz futbol oynamaya karar vermiştik ve Michael beni bir şey için geri çağırdığında çıkmaya hazırdık. Kızlara beni in girişinin çevresindeki alanda beklemelerini söyledim. Birkaç dakika sonra ikisi de çığlık atmaya başlayınca, korkunç bir şey olduğunu sandım. Hızla merdivenleri çıktım ve hemen Richard'ın uzaktaki yarı baygın vücudunu gördüm.

İlk anda Richard'ın ölmüş olabileceğinden korkmuştum. İçimdeki doktor hemen çalışmaya ve onun yaşam belirtilerini kontrol etmeye başladı. Muayene ederken kızlar üzerime abanıyorlardı. Özellikle Katie. Tekrar tekrar, "Babam yaşıyor mu?

Anne, babamı iyileştir," deyip duruyordu.

Onun komada olduğunu saptadıktan sonra, Michael ve Simone, Richard'ı merdivenlerden aşağıya taşımama yardım ettiler. Vücut sistemine bir biyometri sondaları grubu enjekte ettim ve o andan beri verileri izliyorum.

Elbiselerini çıkartarak onu tepeden tırnağa muayene ettim. Daha önce görmediğim bazı çizik ve çürükler var, fakat bu kadar süre içinde bunlar beklenen şeyler. Kan hücreleri sayısı tuhaf bir şekilde normale yakın –kırk dereceye yakın ateşi nedeniyle, akyuvar hücreleri anormallikleri olmasını beklerdim.

Elbiselerini iyice incelediğimiz zaman başka bir sürprizle karşılaştık. Ceket cebinde, dokuz yıl önce sekiz bacaklı örümceklerin ini olduğunu düşündüğümüz yerde, çubuk çıkıntılı koridorun altındaki o garip dünyada kaybolan, Shakespeare robotları Prens Hal ve Falstaff'ı bulduk. Herhalde Richard, bir şekilde oyun arkadaşlarını geri vermeleri için sekiz bacaklıları ikna etmiş olmalı.

Şimdi, tam yedi saatten beri Richard'ın başında oturuyorum. Bu sabahın çoğu zamanında, ailenin diğer üyeleri de buradaydı, fakat son bir saattir Richard ve ben yalnızız. Gözlerim dakikalarca doya doya yüzüne baktı, sonra ellerim serbestçe boynunda, omuzlarında ve sırtında dolaştılar. Ona dokunuşum bir sürü anının canlanmasına neden oldu ve gözlerim sık sık yaşlarla doldu. Onu bir daha görüp, dokunabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ah Richard, evine hoş geldin. Karına ve ailene hoş geldin.

12

13 NİSAN 2209

İnanılmaz bir gün yaşadık. Öğle yemeğinden sonra, Richard'ın yanında oturmuş, tüm biyometrisinin olağan kontrolünü yaparken, Katie Prens Hal ve Falstaff ile oynayabilip oynayamayacağını sordu. Hiç düşünmeden ona, "Elbette," dedim. Küçük robotların işlemeyeceğine emindim ve gerçeği söylemek gerekirse, Richard'ı içinde bulunduğu komadan çıkarmak için başka bir yol denemek istediğimden, Katie'nin odadan çıkmasını istiyordum.

Uzaktan yakından Richard'ınkine benzeyen bir komaya, hiç rastlamamıştım. Çoğu kez gözleri açık ve ara sıra görüş alanına giren bir nesneyi izler gibi görünüyor. Fakat başka bir yaşam veya bilinç belirtisi yok. Hiçbir kası kımıldamıyor. Onu bu koma durumundan çıkartabilmek için, bazıları mekanik, çoğunlukla kimyasal bir sürü uyarıcı türü kullandım. Hiçbiri işe yaramadı. Bu nedenle bugün olanlara çok hazırlıksızdım.

Katie gittikten on dakika kadar sonra, çocuk odasından gelen çok garip bir ses karışımı duydum. Richard'ın yanından ayrılarak koridora çıktım. Daha ben çocuk odasına ulaşmadan o garip ses, hiç alışılmamış bir tempoda, heceleri kırparak konuştu. "Merhaba," dedi sanki bir kuyunun dibinden geliyormuşçasına çıkan ses. "Bizler barışçıyız. İşte adamınız."

Ses, ben çocuk odasına girdiğim zaman odanın

ortasında durmakta olan Prens Hal'dan geliyordu. Çocuklar yere robotu çevreleyecek şekilde oturmuşlardı ve Katie dışında, biraz çekingendiler. Katie belirgin bir şekilde heyecanlıydı.

Ona soran gözlerle baktığımda, "Sadece düğmelerle oynuyordum," diye Katie bana açıkladı, "ve birden konuşmaya başladı."

Prens Hal'ın konuşmasına bir hareket eşlik etmiyordu. Robotlarının konuşma ve hareketlerinin her zaman birbiriyle uyumlu olmasıyla Richard'ın ne kadar gururlandığını hatırlayınca, *Ne kadar garip*, diye düşündüm. Kafamın içinden bir ses bana, *Bunu Richard yapmadı.* dedi, fakat hemen bu fikri uzaklaştırdım. Yere, çocukların yanına oturdum.

Birkaç saniye sonra Prens Hal yeniden, "Merhaba, bizler barışçıyız. İşte adamınız," diye tekrarladı. Bu kez beni ürkütücü bir his kapladı. Kızlar hâlâ gülüyorlardı, fakat yüzümdeki garip ifadeyi görünce hemen sustular. Benjy yanıma emekledi ve elimi tuttu.

Sırtımız kapıya dönük yerde oturuyorduk. Birden arkamda birinin durduğunu hissettim. Arkama dönünce Richard'ın kapı girişinde durduğunu gördüm. Nefesim kesildi ve o tam kendini kaybedip yere yığılırken fırlayıp onu tuttum.

Çocukların hepsi bağrıştılar ve ağlamaya başladılar. Richard'ı hızla muayene ettikten sonra onları rahatlatmaya çalıştım. Michael yukarıda, New York'ta akşam yürüyüşünü yapmakta olduğundan, bir saatten fazla bir süre Richard'a çocuk odasının dışında, yerde baktım. Bu süre zarfında onu yakından inceledim. Tıpkı, az önce onu yatak odasında bıraktı-

ğım gibiydi. Otuz ya da kırk saniyelik bir süre için kendine geldiğini gösteren hiçbir belirti yoktu.

Michael döndüğü zaman, Richard'ı yatak odasına taşımama yardım etti. Bir saat kadar, neden Richard'ın böyle birdenbire ayıldığını konuştuk. Sonra tıp kitaplarımda komayla ilgili her maddeyi defalarca okudum. Sonunda Richard'ın komasının fiziksel ve psikolojik sorunlarının karışımından ileri geldiğine karar verdim. Bana göre o garip ses, Richard'da komayı yaratan nedenleri geçici olarak bastıran bir travmaya neden olmuştu.

Fakat, o zaman neden yeniden o kadar çabuk fenalaşmıştı? Bu daha zor bir konuydu. Belki de koridor boyunca yürümekle, içindeki çok az olan enerji birikimini tüketmişti. Bunu gerçekten bilmemizin bir yolu yok. Aslında, bugün olanlarla ilgili soruların çoğuna, Katie'nin durmadan sorduğu –şu "Barışçı olan *kim*?" de dahil yanıt veremiyoruz.

1 MAYIS 2209

Bugün, Richard Colin Wakefield'ın ailesini gerçekten tanıyarak ilk sözlerini söylediği gün olarak kayıtlara geçsin. Yaklaşık bir haftadır, önce yüzüyle ve gözleriyle tanıma belirtileri göstererek, sonra da birşeyler söylemek ister gibi dudaklarını kımıldatarak bu ana hazırlanmıştı. Bu sabah bana gülümsedi ve az daha adımı söylüyordu, fakat ilk sözü, sevgili kızı ona enerjik kucaklamalarından birini verdiği zaman, "Katie," oldu.

Ailede, özellikle kızlar arasında, bir sevinç havası var. Babalarının dönüşünü kutluyorlar. Simone ve

Katie'ye, babalarının iyileşmesinin kesinlikle uzun ve üzücü olacağını defalarca söyledim, fakat çok küçük olduklarından bunun anlamını kavrayacaklarını sanmıyorum.

Ben çok mutlu bir kadınım. Öğle yemeğinden önce, Richard kulağıma açıkça "Nicole," diye fısıldadığı zaman, gözyaşlarımı engellemem imkansızdı. Kocamın normale yakın bile olmadığını bilmeme karşın, artık sonunda iyileşeceğini biliyorum ve bu da kalbimi neşeyle dolduruyor.

18 AĞUSTOS 2209

Richard yavaşça ama kesinlikle iyileşmeye devam ediyor. Artık günde sadece on iki saat uyuyor, yoruluncaya kadar bir mil yürüyebiliyor. Özellikle bazen ilginç bir probleme rastladığı zaman üstünde yoğunlaşabiliyor. Henüz klavye ve ekran kanalıyla Ramalılarla iletişim kurmaya başlamadı. Fakat, bu arada Prens Hal'ı parçalarına ayırarak, başarısızca çocuk odasındaki garip sese neyin yol açtığını anlamaya çalıştı.

Richard aslında, bu insanın kendisi olmadığını ilk kabul eden kişiydi. Bu konuda konuşabildiği zaman, tıpkı bir rüyaya benzeyen fakat keskin olmayan "bir sis içinde" olduğunu söylüyor. Bilincini tekrar kazanmasının üstünden üç ay geçti, fakat hâlâ bizi terk ettikten sonra kendisine neler olduğunu hatırlamıyor. Geçen bir yılı veya ona yakın süreyi komada geçirdiğine inanıyor. Tahminleri herhangi bir gerçek yerine belirsiz hislere dayanıyor.

Richard birkaç ay kuşların ininde yaşadığını ve

görülmeye değer bir ölü yakma töreninde hazır bulunduğunda ısrar ediyor. Başka hiçbir ayrıntı veremiyor. Ayrıca Richard iki kez Güney Yarımsilindiri'ni araştırdığını ve güney çanağının yakınlarında sekiz bacaklı örümceklerin ana kentini bulduğunu iddia ediyor, fakat hatırlayabildikleri günden güne değiştiğinden, böyle özel anımsamalara güvenmek çok zor.

Richard'ın biyometri grubunu şimdiye kadar iki kez değiştirdim ve tüm kritik dağılımlarının çok uzun kayıtlarını aldım. İki alan dışında tüm grafikleri normal –zihinsel etkinliği ve vücut sıcaklığı. Günlük beyin dalgaları betimlenmeye karşı koyuyor. Tıp ansiklopedimde bu grafiklerin yanında verileri de yorumlamaya yetecek bilgi yok. Bazen beyin etkinliğinin düzeyi astronomik rakamlara ulaşırken, bazense tümüyle durmuş gibi gözüküyor. Elektrokimyasal ölçümler de buna benzer biçimde tuhaf. Hipokampusu hemen hemen uyuşuk; bu da hafızasıyla ilgili olarak neden zorlandığını açıklıyor.

Ayrıca, vücut sıcaklığı da çok garip. İki aydır, normal bir insanınkine göre onda sekizlik bir fazlalıkla 37,8 derecede dengelenmiş durumda. Onun tüm uçuş öncesi kayıtlarını kontrol ettim. Richard'ın Dünya'daki "normal" vücut sıcaklığı çok dengeli olan, 36,9'muş. Bu yüksek sıcaklığın neden ısrarlı olduğunu anlayamıyorum. Sanki vücudu ve bir virüs, birbirlerini yenemedikleri için, kalıcı bir dengedeler. Fakat bu nasıl bir virüs ki, kendisini tanılamak için yaptığım tüm girişimleri boşa çıkarıyor.

Tüm çocuklar Richard'ın bu uyuşuk hali nedeniyle, özellikle düş kırıklığına uğradılar. Onun yoklu-

ğunda galiba onu oldukça efsaneleştirdik, ancak önceleri çok enerjik bir insan olduğu kuşkusuz. Bu yeni Richard, eski halinin sadece bir gölgesi. Katie iki yaşındayken babasıyla güreştiğine ve coşkulu oyunlar oynadığına yemin ediyor (kuşkusuz hafızası, Michael, Simone ve benim, Richard yokken ona anlattığımız öyküler nedeniyle güç kazanıyor) ve babasının kendisine bu kadar az zaman ayırmasına kızıyor. "Babasının hâlâ hasta olduğunu" ona anlatmaya çalıştım, fakat benim açıklamalarımla yatıştığını sanmıyorum.

Richard'ın dönüşünden sonraki yirmi dört saat içinde, Michael bütün eşyalarımı bu odaya geri getirdi. O kadar tatlı bir insan ki! Birkaç hafta için yeni ve yoğun bir dinsel döneme girdi (sanırım bazı hayli üzücü günahları nedeniyle affedilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor) ancak o zamandan beri üzerimdeki aşırı iş yükü nedeniyle bana yardımcı olmaya başladı. Çocuklarla ilişkisi olağanüstü.

Simone yardımcı bir anne gibi davranıyor. Benjy ona tapıyor ve o da Benjy'ye karşı inanılmaz sabır gösteriyor. Birkaç kez bize, "Benjy'nin biraz yavaş" olduğu konusunda fikrini söylediği için, Michael ve ben ona Benjy'nin Whittingham sendromundan bahsettik. Katie'ye hâlâ söylemedik, çünkü, bugünlerde Katie zor anlar yaşıyor. Peşinde tıpkı evcil bir köpek gibi dolaşıp duran Patrick bile onu neşelendiremiyor.

Hepimiz, çocuklar bile, gözetlenmekte olduğumuzu biliyoruz. Çocuk odasının duvarlarını, sanki bir oyunmuş gibi, araştırdık ve duvarların cilalı yüzeylerinde, kamera olduğuna inandığımız, çok

uzak, çeşitli düzensizlikler bulduk. Aletlerimizle onları ezdik, fakat izleme araçlarını bulmuş olduğumuzu kesinlikle söyleyemiyoruz. Belki de bir mikroskop olmadan göremeyeceğimiz kadar küçükler. Sonunda Richard, ileri bir yabancı teknolojisinin sihirden farklı olmadığı hakkındaki çok sevdiği bir deyimi hatırladı.

Sekiz bacaklı örümceklerin dikizleyen kameralarından en çok rahatsız olan Katie'ydi. Açıkça ve sinirli bir ifadeyle onların "özel hayatı"na zorla karıştıklarını söyledi. Herhalde hepimizden fazla sırrı var. Simone küçük kardeşine, bunun pek de önemli olmadığını, çünkü "ne de olsa Tanrı'nın bizi her zaman gözetlediği"ni söylediği zaman, kardeşlerin ilk dinsel tartışmasına şahit olduk. Katie, altı yaşında bir kız için pek hoş olmayan, "hastir" sözcüğüyle yanıtladı. Onun bu konuşma tarzı, bundan sonra kendi dilime dikkat etmem gerektiğini bana hatırlattı.

Geçen ay içinde bir gün Richard'ı kuşların inine götürerek, orada bulunmanın hafızasına yapacağı etkiyi görmek istedim. Dikey koridordaki tünele girdiğimiz anda çok korktu. "Karanlık," diye mırıldandığını duydum. "Ben karanlıkta göremem, ama onlar karanlıkta görebilirler." Suyu ve sarnıcı geçtikten sonra artık yürüyemedi, bu yüzden onu inimize geri getirdim.

Richard Benjy ve Patrick'in, Michael'ın çocukları olduğunu biliyor, herhalde yokluğunun bir süresinde Michael ve benim bir karı koca gibi yaşadığımızdan kuşkulanmıştır, fakat bu konuda hiç konuşmadı. Gerek Michael, gerekse ben, gidişinden iki yıl

sonrasına kadar (Benjy'nin doğumu hariç) birlikte olmadığımızı anlatıp, Richard'ın bizi bağışlamasını istemeye hazırdık. Fakat şu anda, Richard bu konuyla fazla ilgiliymiş gibi görünmüyor.

Komadan çıktıktan sonra Richard ve ben eski yatağımızda yatmaya başladık. Çoğu kez birbirimize dokunduk ve çok yakın davrandık, ama hiç seks olmadı. Aslında, ara sıra onu tahrik edici şekilde öptüğüm halde karşılık alamayınca, seksin de, diğer birçok şey gibi hafızasından silinmiş olduğunu düşünüyordum.

Sonra bir gece, birden eski Richard yatakta benimle birlikteydi. Bu, diğer alanlarda da oluşanlardan biri –ara sıra, kısa bir süre için, eski nüktecili-ği, enerjisi ve zekâsı ortaya çıkıyor. Her neyse, eski Richard, ateşli, komik ve yaratıcıydı. Sanki cennetteyim. Çok önceden içime gömmüş olduğum zevkleri yeniden anımsadım.

Sekse karşı ilgisi peş peşe üç gece devam etti. Sonra başladığı gibi birdenbire gitti. İlk önce düş kırıklığına uğramıştım (İnsan doğası böyle değil midir? Çoğu zaman her şeyin daha iyi olmasını isteriz. Ve olabildiğince iyi olduğu zaman da, sonsuza kadar sürmesini isteriz), fakat şimdi kişiliğinin bu yönünün de bir iyileşme sürecinden geçmesi gerektiğini kabul ediyorum.

Dün gece Richard, geriye döndüğünden beri ilk kez yörüngemizi hesapladı. Michael ve ben çok mutlu olduk. Gururla, "Hâlâ aynı yöne gidiyoruz," diye açıkladı. "Şimdi Sirius'tan üç ışık yılından daha az uzaktayız."

6 OCAK 2210

Kırk altı yaşındayım. Artık yanlarda ve önde, saçlarımın çoğu ağardı. Dünya'da olsaydık onları boyayıp boyamayacağımı tartışmakta olurdum. Burada, Rama'da bu pek fark etmiyor.

Hamile kalmak için fazla yaşlıyım. Ama bunu, rahmimde büyümekte olan küçük kıza söylemeliydim. Gerçekten, yeniden hamile kaldığımı anladığımda çok şaşırmıştım. Ani ateş yükselmeleri, anlık sersemlikler ve hiçbir şekilde önden kestirilemeyen adet görmelerle, menopozun ön belirtileri başlamıştı. Fakat Richard'ın spermi bir bebek daha yaparak, uzayda başıboş sürüklenmekte olan bu aileye bir üye daha eklemişti.

Eğer başka insanlarla karşılaşmazsak (ve Eleanor Joan Wakefield sağlıklı bir bebek olursa, ki bu noktada öyle görünüyor), o zaman torunlarımız için altı olası aile biçimi olacak. Tüm bu permutasyonların hepsinin gerçekleşmesi herhalde mümkün olmaz, ama, hayalini kurmak çok ilginç. Her zaman, Simone'un Benjy'yle ve Katie'nin de Patrick'le birleşeceğini düşünürdüm, fakat bu denklemde Ellie nereye giriyor?

Bugün benim Rama'daki onuncu doğum günüm. Hayatımın sadece yüzde yirmisini bu dev silindirin içinde geçirmiş olduğuma inanmak son derece imkânsız görünüyor. Bir zamanlar, binlerce milyar kilometre gerideki o okyanus gezegeninde başka bir hayatım var mıydı? Richard Wakefield ve Michael O'Toole'dan başka yetişkin insanlar tanıyor muydum? Babam ünlü tarih romanları yazarı Pierre des

Jardins miydi? O harikulade ilk kızım Genevieve'i yaratan gizli, rüya gibi ilişkiyi, Galler Prensi Henry ile yaşamış mıydım?

Bunların hiçbiri olası görünmüyor. En azından bugün, kırkaltıncı doğum günümde değil. Ne komik. Richard ve Michael, ayrı ayrı birer kez, Genevieve'in babasının kim olduğunu sormuşlardı. Hâlâ bunu hiç kimseye söylemedim. Ne saçma değil mi? Burada, Rama'da bilseler ne fark eder ki? Hiçbir şey. Fakat bu benim, Genevieve'e hamile kaldığım andan itibaren, sadece babamla paylaştığım sırrım. Genevieve benim kızım. Onu ben dünyaya getirdim ve büyüttüm. Her zaman kendime biyolojik babasının önemli olmadığını söyledim.

Elbette bunlar boş laflar. Hah. İşte aynı sözcük. Dr. David Brown bunu sık sık kullanırdı. Tanrım. Yıllardır diğer Newton kozmonotlarını düşünmemiştim. Acaba Francesca ve arkadaşları, Newton görevinden milyonlarını kazandılar mı? Umarım Janos payını almıştır. Sevgili Mr. Tabori, kesinlikle çok tatlı bir adamdı. Hımm. Rama'nın nükleer saldırıdan kurtulmasının Dünya halkına ne şekilde açıklandığını da merak ediyorum. Ah evet, Nicole, bu tipik bir doğum günü. Anılar sokağında uzun ve düzensiz bir yolculuk.

Francesca o kadar güzeldi ki. Onun başkalarını kendisine uydurmaktaki becerisini hep kıskanmıştım. Borzow ve Wilson'a ilaç vermiş miydi? Herhalde. Valeriy'i öldürmek kastı olduğuna bir an bile inanmadım. Fakat hırslı insanların hepsinde olduğu gibi, gerçekten dönek bir ahlak anlayışı vardı.

Geriye dönüp baktığımda, yirmili yaşlarımda an-

ne olduğum zaman o kadar sabit fikirli oluşumla şimdi eğleniyorum. Her şeyde başarılı olmalıydım. Benim hırsım, Francesca'nınkinden oldukça farklıydı. Tıpkı olimpiyat oyunlarında üç adım atlama yarışmasında yaptığım gibi, tüm dünyaya, kuralıyla oynayarak gene de kazanabileceğimi göstermek istiyordum. Evlenmemiş bir annenin kozmonot seçilmesinden daha zor ne olabilirdi ki? O yıllarda kesinlikle kendimle doluydum. Ben ve Genevieve, babam bizimle beraber olduğu için şanslıydık.

Elbette, ne zaman Genevieve'e baksam, Henry'nin izlerini gördüğümü biliyordum. Dudaklarının üstünden çenesinin altına kadar olan kısmı tıpkı ona benziyor. Gerçekten genetiği de inkar etmek istemiyorum. Benim için önemli olan, sadece kendi başına başararak, en azından kendime, Kraliçe olmak için uygun olmasam da, mükemmel bir anne ve bir kadın olduğumu göstermek istiyordum.

İngiltere Kraliçesi Nicole olmak için ve hatta o Fransa yıldönümü kutlamalarından birinde Jeanne d'Arc olmak için fazla siyahtım. Dünya'daki insanlar arasında, deri renginin artık bir sorun olmaması için kaç yıl gerektiğini merak ediyorum. Beş yüz yıl? Bin? Amerikalı William Faulkner ne demişti –komşularının her biri ve hepsi bir sabah uyandıklarında, hem kendilerine, hem de arkadaşlarına Sambo özgürdür, diyebildikleri zaman Sambo özgür olacaktır. Haklı olduğunu düşünüyorum. Bu ırkçı önyargıların kanunlarla yok edilemediğini gördük. Hatta eğitimle bile. Her insanın hayat yolculuğunun, kendisinden herhangi bir şekilde farklı olan Sambo veya bir başkasının, bu dünyada özgür ol-

ması gerektiğini anladığı, bir dönüm, gerçek bir uyanma noktası olması gerek.

On yıl önce o çukurun dibinde öleceğimden kesinlikle eminken, kendime, eğer bana bir fırsat daha verilse, hayatımın hangi özel anlarını yeniden yaşamak istediğimi sormuştum. Sonradan kalbimi kırmış olmasına karşın, Henry ile olan o saatler aklıma gelmişti. Bugün bile, prensimle seve seve birlikte olabilirim. Tam mutluluğu yaşayabilmek için, sadece birkaç dakika ya da birkaç saat sürse de, canlı olmak gerekir. Ölümle karşılaştığın zaman, o güzel anlarındaki eşin seni düş kırıklığına uğratmış veya sana ihanet etmiş, o kadar önemli değildir. Önemli olan, Dünya'yı bile aşmanı sağlayacak kadar büyük, o anlık zevki hissetmektir.

Çukurda, Henry ile ilgili anılarımın, babam, annem ve kızımla olan anılarımla eşit düzeyde olması, biraz canımı sıkmıştı. Fakat o zamandan beri, Henry ile geçen o saatleri kutsal bir şeymiş gibi hatırlamakta tek olmadığımı anladım. Her insanın, gayretle ve tüm kalbiyle koruduğu ve sadece ona ait olan, çok özel anları ya da olayları vardır.

Üniversitedeki tek yakın arkadaşım, Gabrielle Moreau, Newton uçuşundan bir yıl önce, Beauvois'da Genevieve ve benimle bir gece geçirmişti. Birbirimizi yedi yıldır görmemiştik ve gecenin büyük bölümünde, genellikle hayatımızın önemli duygusal anlarını, konuşarak geçirdik. Gabrielle son derece mutluydu. Yakışıklı, hassas, başarılı bir kocası, üç sağlıklı, harika çocuğu ve Chinon yakınlarında fevkalade bir konağı vardı. Fakat Gabrielle'in "en fevkalade" anı, bana gece yarısından sonra bir genç

kız gibi gülümseyerek açıkladığı gibi, kocasıyla tanışmadan önce olmuştu. Öğrenciliğinde güçlü bir sevgi duyduğu ünlü bir aktör bir gün Tours'da film çekimine gelmiş. Gabrielle bir yolunu bulup onunla otelinin odasında buluşarak özel olarak neredeyse bir saat konuşmayı başarmış. Ayrılmadan önce tek bir kez adam dudaklarından öpmüş. İşte bu onun en değerli anıydı.

Ah, prensim, on yıl önce dün seni son kez görmüştüm. Mutlu musun? İyi bir kral oldun mu? İlk aşkı olduğun ve sana dünyayı umursamadan kendisini veren o siyah olimpiyat şampiyonunu, hiç düşündün mü?

O gün kayak tepelerinde, bana, kızımın babasıyla ilgili, dolaylı bir soru sormuştun. Davranışımın seni hâlâ tümüyle affetmemiş olduğumdan kaynaklandığını bilmeden sana yanıt vermekten kaçınmıştım. Eğer bana bugün soracak olsaydın, Prensim, sana memnuniyetle yanıt verirdim. Evet, Henry Rex, İngiltere Kralı, sen Genevieve des Jardins'in babasısın. Ona git, onu tanı, onun çocuklarını sev. Ben yapamam. Çünkü elli trilyon kilometreden daha uzaktayım.

13

30 HAZİRAN 2213

Dün gece herkes uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Kendisine anlattıklarımızı bir türlü anlayamayan, Tanrı onu korusun, Benjy dışında. Simone ona defalarca evimizin, devasa bir silindirik uzay aracının içinde olduğunu anlattı –hatta, siyah ekranda ona, Rama'nın dış alıcılarından gelen çeşitli görüntülerini gösterdi– fakat, onları kavrayabilmek hâlâ onun ötesinde.

Dün ıslık sesi duyulduğu zaman, Richard, Michael ve ben birkaç saniye birbirimize baktık. Onu son duyuşumuzun üstünden o kadar çok zaman geçmişti ki. Sonra hepimiz birden konuşmaya başladık. Çocuklar, Ellie dahil, merak içindeydiler ve heyecanımızı hissedebiliyorlardı. Yedimiz birden hemen yukarıya çıktık. Richard ve Katie, ailenin diğer üyelerini beklemeden deniz kıyısına koştular. Simone, Benjy'yle, Michael da Patrick'le yürürken, ben de Ellie'yi kucağıma aldım, çünkü küçücük ayaklarıyla yeterince hızlı değildi.

Bizi karşılamak için geriye koştuğu zaman, Katie coşkudan patlamak üzereydi. "Gelin, gelin," derken, Simone'u elinden yakaladı. "Muhakkak görmelisiniz. Harikulade. Renkler büyüleyici."

Gerçekten öyleydiler. Gökkuşağı ışık yayları boynuzdan boynuza çatırdıyor ve Rama gecesini ürkütücü bir gösteriyle dolduruyordu. Benjy güney tarafına doğru bir süre ağzı açık durumda baktıktan

sonra, gülümsedi ve Simone'a döndü, kullandığı kelimeden gurur duyarak, yavaşça, "Bu–gü–zel," dedi.

"Evet öyle Benjy," dedi Simone, "çok güzel."

Benjy ışıklara doğru dönerken, "Çok–gü–zel," diye tekrarladı.

Gösteri devam ettiği sürece hiçbirimiz fazla konuşmadık. Fakat ine döndükten sonra, konuşma saatlerce durmadan devam etti. Elbette birisinin her şeyi çocuklara açıklaması gerekiyordu. Son manevra sırasında yalnız Simone bizimle beraberdi ve daha bir bebekti. Baş açıklayıcı Richard'dı. Islık ve ışık gösterisi onu gerçekten canlandırmıştı –dün gece, döndüğünden beri hiçbir zaman olamadığı kadar kendisine benziyordu– ve ıslıklar, ışık gösterileri ve Rama manevralarıyla ilgili bildiğimiz her şeyi anlatırken hem eğlendirici, hem de eğiticiydi.

Katie ümitle sordu, "Sekiz bacaklı örümceklerin New York'a döneceklerini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Richard. "Fakat kuşkusuz bu da olabilir."

Katie, bundan sonraki on beş dakikayı dört yıl önce sekiz bacaklı örümcekle karşılaşmamızı, kim bilir kaçıncı kez anlatmakla geçirdi. Her zamanki gibi, bazı ayrıntıları, özellikle öykünün beni müzede bulmadan önceki tek başına yaşadığı bölümünü süsledi ve abarttı.

Patrick bu hikayeyi seviyor. Katie'nin her zaman anlatmasını istiyor. "Oradaydım," dedi Katie dün gece. "Karnımın üstüne yatmış, başımı korkunç karanlığa uzanan kocaman yuvarlak silindirin kenarından uzatmış aşağıyı gözetliyordum. Silindirin ke-

narından gümüş dikenler fırlamıştı ve ben onların zayıf ışıkta parıldadıklarını görebiliyordum. 'Hey,' diye bağırdım, 'aşağıda kimse var mı?'

"Metal fırçaların birbirine sürtünmesine benzeyen bir sesle birlikte bir vınlama işittim. Altımda ışıklar yandı. Silindirin dibinde çıkıntılara tırmanmaya başlayan, yuvarlak kafalı, siyah ve altın sekiz dokunacı olan bir şey vardı. Yavaşça bana doğru tırmanırken, dokunaçları çıkıntılara sarılıyordu..."

"Se–kiz–ba–cak–lı–ö–rüm–cek," dedi Benjy.

Katie öyküsünü bitirdiği zaman, Richard çocuklara dört gün içinde, herhalde yerin sallanmaya başlayacağını söyledi. Her şeyin yere sıkıca tutturulması gerektiğini vurgulayarak hepimizin yavaşlama tanklarında zamanımızın bir kısmını geçirmeye hazır olmamızı belirtti. Michael, çocuklar için hiç olmazsa bir tane oyuncak kutusuna ve kendi eşyalarımız için de birkaç dayanıklı kutuya ihtiyacımız olduğunu belirtti. Geçen yıllarda o kadar ıvır zıvır biriktirmişiz ki, önümüzdeki birkaç gün içinde bunları emniyet altına almak zor olacak.

Richard'la birlikte yatağımızda yatarken, el ele tutuşarak bir saatten fazla konuştuk. Bir ara ona, yaklaşan manevranın, Rama içindeki yolculuğumuzun sona ermesinin başlangıcı olmasını umduğumu söyledim.

"Umut pınarları ölümsüzdür insan gönlünde,
Kutsanmamıştır insan, ama kutsanmayı umar her zaman."

diye yanıtladı. Bir an oturdu ve bana baktı, yakla-

şan karanlıkta gözleri parıldıyordu. "Alexander Pope," dedi. Sonra güldü. "Dünya'dan altmış trilyon kilometre uzakta şiirinin söyleneceğinin aklından bile geçmediğine iddiaya girerim."

Koluna vurarak, "İyi görünüyorsun, sevgilim," dedim.

Kaşları çatıldı. "Şu anda her şey berrak. Fakat sisin ne zaman ineceğini bilmiyorum. Her an olabilir. Hâlâ gidişimden sonraki üç yılda neler olduğunu, belirsiz ana hatları dışında, hatırlamıyorum."

Sırt üstü yattı. "Ne olacağını sanıyorsun?" diye sordum.

"Bir manevra yapacağımızı tahmin ediyorum," dedi. "Umarım büyük bir şey olur. Büyük bir hızla Sirius'a yaklaşıyoruz ve eğer hedefimiz Sirius sistemi dolaylarındaysa epeyce yavaşlamamız lazım." Uzanarak elimi tuttu. "Senin için," dedi, "ve özellikle çocuklar için, bunun yanlış bir alarm olmadığını umut ediyorum."

8 TEMMUZ 2213

Dört gün önce, tam programa uygun şekilde, üçüncü ve son ışık gösterisi sona erdikten sonra, manevra başladı. Dört yıldan beri olduğu gibi, hiçbir kuş veya sekiz bacaklı örümcek görmedik. Katie büyük düş kırıklığına uğramıştı. Sekiz bacaklı örümceklerin hepsinin New York'a dönüşlerini görmek istiyordu.

Dün bir çift peygamberdevesi biot inimize gelerek doğruca yavaşlama tankına gittiler. İçinde beş tane yeni ağ yatak olan büyük bir tank (elbette Si-

mone için büyük ölçülerde bir yatağa gerek vardı) ve başlıkları taşıyorlardı. Yatakları yerleştirip, tank sistemini kontrol ederlerken onları uzaktan izledik. Çocuklar büyülenmişlerdi. Peygamberdevelerinin kısa ziyareti, çok geçmeden büyük bir hız değişikliğine uğrayacağımızı gösteriyordu.

Richard, Rama'nın ana itiş gücüyle, tüm ısı kontrolü arasındaki ilişkiyle ilgili tezinde haklıydı galiba. Yukarıda ısı düşmeye başladı bile. Uzun bir manevra beklediğimizden, klavyeyi kullanarak tüm çocuklar için soğuk hava giyecekleri istemekle meşgulüz.

Devamlı sarsılma yeniden yaşamımızı etkiliyor. Çocuklar için önceleri eğlenceliydi, fakat şimdiden yakınmaya başladılar bile. Kendi açımdan, artık son hedefimize yakın olduğumuzu umut ediyorum. Michael'ın "Tanrı'nın istediği olur," duasına karşılık, benim birkaç duam kesinlikle daha bencil ve özel.

1 EYLÜL 2213

Kesinlikle yeni bir şey oluyor. Son on gündür, tanktaki işimiz bittikten ve manevra sona erdiğinden beri, Sirius yıldızından otuz astronomik birim uzakta yer alan yalnız bir ışık kaynağına doğru yaklaşıyoruz. Richard dahice bir buluşla, alıcı listesini ve siyah ekranı öyle bir şekilde ayarladı ki, bu ışık kaynağı, hangi Rama teleskopu onu izlerse izlesin, hep ekranımızın ölü noktasında duruyor.

İki gece önce ışık kaynağında bazı ayrıntılar görmeye başladık. Onun belki de üzerinde yaşanılan bir gezegen olduğunu düşündük. Richard derhal, Sirius'tan uzaklığı, yaklaşık Neptün'ün Dünya'dan

olan uzaklığına eşit olan gezegene Sirius'tan gelen ısıyı hesapladı. Sirius'un daha büyük, daha parlak ve daha sıcak olmasına karşın, Richard cennetimizin, eğer gerçekten hedefimiz oraysa, gene de çok soğuk olacağı sonucuna vardı.

Dün gece hedefimizi daha net bir şekilde görebildik. Uzunca bir yapısı vardı (bu nedenle Richard onun bir gezegen olamayacağını söylüyor– "bu büyüklükte" ve küresel olmayan bir şey kesinlikle "yapay" olmalı) ve tepeden aşağıya kadar uzanan iki sıra ışığıyla, bir puroya benziyordu. Onun ne kadar uzakta olduğunu tam olarak bilemediğimizden, büyüklüğünü kesin olarak saptayamıyorduk. Ancak, Richard yaklaşma hızımızı temel alarak bazı tahminlerde bulunuyor ve puronun kabaca yüz elli kilometre uzunluğunda ve elli kilometre yüksekliğinde olduğunu söylüyor.

Tüm aile ana odamızda oturup ekranı izliyoruz. Bu sabah yeni bir sürprizle karşılaştık. Katie bize, hedefimizin yakınlarında iki araç daha olduğunu gösterdi. Richard, geçen hafta ona Rama alıcılarının, siyah ekrana veri sağlayacak biçimde nasıl değiştirileceğini öğretmişti ve bizler oturmuş konuşurken, Katie, on üç yıl önce ilk kez Dünya'dan gelmekte olan nükleer füzeleri tanımlamak için kullandığımız uzak radar alıcısına ulaşmıştı. Puro biçimli nesne, radar görüntüsünün kenarında belirmişti. Puronun sağ ön tarafında, geniş bir alan olması nedeniyle, neredeyse seçilemeyen, iki minik eko sinyali görülüyordu. Eğer dev puro gerçekten hedefimizse, galiba bazı arkadaşlarımız olacak.

8 EYLÜL 2213

Son beş günün şaşırtıcı olaylarını yeterli şekilde betimlemenin bir yolu yok. Gördüklerimiz ve yaşadıklarımızı tanımlayabilecek "en üstünlük sıfatları" dilimizde bulunmuyor. Michael bile, gördüğümüz harikalarla kıyaslandığında cennetin dahi sönük kalabileceğini söyledi.

Şu anda ailemiz, bir kurşun hızıyla bizi ana istasyondan bilinmeyen bir hedefe doğru götüren, bir şehir otobüsünden büyük olmayan, sürücüsüz, küçük bir mekiğin içinde. Puro biçimindeki ara istasyon, hâlâ aracın arkasındaki kubbe biçimindeki bir pencereden zorlukla görülebiliyor. Solumuzda, on üç yıl evimiz olan, Rama adını verdiğimiz silindirik uzay aracı, bizimkinden biraz farklı bir yönde yol alıyor. Bizim ayrılışımızdan iki saat sonra ara istasyonu terk etti, dışı tıpkı bir Noel ağacı gibi aydınlatılmıştı ve şimdi ondan iki yüz kilometre ayrılmış durumdayız.

Dört gün ve on bir saat önce, Rama uzay aracımız ara istasyonun yakınında durdu. İnanılmaz bir kuyrukta üçüncü araçtık. Önümüzde, Rama'nın onda biri kadar büyük bir denizyıldızı ve biz durduktan birkaç saat sonra ara istasyona giren, göbek ve parmaklıklarıyla devasa bir tekerlek vardı.

Ara istasyonun içinin boş olduğu ortaya çıkmıştı. Dev tekerlek ara istasyonun ortasına ilerlediği zaman, gezici servis kuleleri ve başka açılabilir araçlar, tekerleği karşılayarak sabitleştirmek için ileri çıktılar. Üç tane olağandışı araçtan oluşan özel bir takım (bir tanesi balona, diğeriyse bir keşif balonu-

na benzerken, üçüncüsü Dünya'daki batisferi andırıyordu), ara istasyondan ayrılarak tekerleğin içine girdiler. Tekerleğin içinde neler olduğunu göremedikse de, iki gün boyunca, bu özel araçların birer birer düzensiz aralarla dışarı çıktığını gördük. Her araç, bizim şu anda içinde olduğumuz araca benzeyen, fakat biraz daha büyük bir mekik tarafından karşılandılar. Bu mekiklerin hepsi ara istasyonun sağ tarafında, karanlıkta park etmişlerdi ve her buluşmadan yarım saat önce yerlerini alıyorlardı.

Mekikler yüklendikten sonra, her zaman, bulunduğumuz sıranın tam ters yönünde yola koyuluyorlardı. Tekerlekten son araç ayrılıp, son mekik hareket ettikten bir saat sonra, tekerleğe bitişik olan bir sürü mekanik araç geri çekildi ve büyük, çembersel uzay aracı yavaşça ara istasyondan çıktı.

Önümüzdeki denizyıldızı çoktan ara istasyona girmiş, başka bir gezici servis kuleleri ve başka araçlar ordusu onunla ilgilenirken, yüksek perdeden bir ıslık bizi yukarıya çağırdı. Islık sesini Güney Çanağı'ndaki bir ışık gösterisi izledi. Ancak bu gösteri daha önce gördüklerimizden tümüyle farklıydı. Bu yeni gösterinin baş yıldızı Büyük Boynuz'du. Tepesine yakın oluşan renkli dairesel halkalar, Rama'nın dönme ekseni boyunca, yavaş yavaş yol alıyordu. Halkalar kocamandı. Richard, onların en az bir kilometre çapında ve kırk metre kalınlığında olduğunu söyledi.

Rama'nın karanlık gecesi, her kez bu halkaların sekizinin birden verdiği ışıkla aynı anda aydınlanıyordu. Düzen, birbirini izleyen üç tekrarda da –kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, kahverengi, pembe

ve mor– hep aynı kaldı. Bir halka, Rama'nın Kuzey Çanağı'nda, Alfa iletişim istasyonu yakınlarında dağılıp yok olduktan sonra, aynı renkte başka bir halka, Büyük Boynuz'un ucunda beliriyordu.

Hayretten donmuş, ağzımız açık bir şekilde bu müthiş manzarayı seyrettik. Üçüncü dizi bittikten ve son halka da kaybolduktan sonra, başka bir şaşırtıcı olay gerçekleşti. Rama'nın içinde bütün ışıklar yandı! Oysa Rama gecesi daha üç saat önce başlamıştı –on üç yıldır gece ve gündüz devreleri hep düzenli olmuştu. Şimdi, birdenbire değişmişti. Ve sadece ışık değil, aynı zamanda müzik de vardı; En azından müzik sanacağınıza inandığım bir şey. Sanki milyonlarca küçük zil çalıyor ve bu ses her yerden geliyor gibiydi.

Hiçbirimiz birkaç saniye kımıldamadı. Sonra, en iyi dürbün elinde olan Richard, bize doğru uçmakta olan birşeyler gördü. Hoplayıp zıplayarak gökyüzünü gösterirken, "Kuşlar," diye bağırdı. "Şu anda bir şey hatırladım. Yolculuğum sırasında onları kuzeydeki yeni evlerinde ziyaret etmiştim."

Hepimiz sırayla bir kez dürbünden baktık. Önceleri Richard'ın tahmininde haklı olduğu pek belli değildi, fakat onlar yaklaşıp elli ya da altmış benek tanınabilir hale gelince, bizim kuşlar diye tanımladığımız kuşumsu yaratıklara dönüştüler. Doğruca New York'a yöneldiler. Kuşların yarısı inin üstünden yaklaşık üç yüz metre havada dolanırlarken, diğer yarısı yüzeye doğru dalışa geçti.

"Haydi baba," diye Katie bağırdı. "Gidelim."

Daha ben, itiraz edemeden, baba kız koşarak uzaklaştılar. Katie'yi koşarken izledim. Şimdiden

çok hızlı. Hayalimde annemin Chilly-Mazarin'deki parktaki zarif süzülüşünü görebiliyordum –babasının tek ve biricik kızı olmasına karşın, Katie'nin bazı özelliklerini, ailenin anne tarafından kalıt aldığı kesin.

Simone ve Benjy inimize doğru yürümeye başlamışlardı bile. Patrick kuşlar nedeniyle kaygılıydı. "Richard Amca'yı ve Katie'yi incitirler mi?" diye sordu.

Beş yaşındaki yakışıklı oğluma gülümsedim. "Hayır, canım," diye yanıtladım. "Eğer dikkatli olurlarsa bir şey olmaz." Michael, Patrick, Ellie ve ben, denizyıldızına ara istasyonda neler yapıldığını izlemek için ine döndük.

Fazla bir şey göremedik, çünkü denizyıldızının tüm giriş kapıları arka tarafta, Rama kameralarından uzaktaydı. Fakat bir tür boşaltma işleminin yapılmakta olduğunu sanıyorduk, çünkü sonunda, beş mekik yeni bir yere doğru hareket ettiler. Denizyıldızının işlemleri çabuk bitti. Richard ve Katie dönmeden ara istasyonu terk etmişti bile.

Richard ine gelir gelmez soluk soluğa "Toplanmaya başlayın," dedi. "Gidiyoruz. Hepimiz gidiyoruz."

Hemen aynı anda Katie de Simone'a, "Onları görmeliydin," diyordu. "Çok büyüktüler. Ve çirkin, inden içeri girdiler..."

Richard onun sözünü keserek, "Kuşlar inlerinden bazı özel şeylerini almak için döndüler," dedi. "Belki de aldıkları bazı andaçlardır. Neyse, her şey yerine oturuyor. Buradan gidiyoruz."

Bize gerekli olan şeyleri, birkaç sağlam kutuya doldurabilmek için koşuşturup dururken, her şeyi

daha önceden tahmin edemediğim için kendime kızıyordum. Hem tekerleğin, hem de denizyıldızının ara istasyonda "boşaltılış"ını izlemiştik. Fakat hiçbirimizin aklına, bizim Rama'nın boşaltacağı bir kargo olabileceğimiz gelmemişti.

Neyin toplanacağına karar vermek imkânsızdı. Şu altı odada (depo olarak kullandığımız iki tanesi de dahil) on üç yıldır yaşıyorduk. Klavyeyi kullanarak her halde günde beş madde istemişizdir. Verilen eşyaların çoğu çoktandır atılmış durumda, fakat hâlâ... Nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Ne almamız gerektiğini nasıl bilebiliriz?

"Bize neler olacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye Richard'a sordum.

Kocam da çılgın gibi, büyük bilgisayarını nasıl taşıyacağını hesaplamaya çalışıyordu. Büyük bir heyecanla bilgisayarı göstererek, "Tarihimiz, bilimimiz –bildiklerimizden geri kalan her şey orada," dedi. "Ya bunları dönüşü olmayacak bir şekilde kaybedersek?"

Bilgisayar toplam seksen kilo geliyordu. Richard'a, elbiseleri, kişisel eşyaları, biraz yiyecek ve suyu paketledikten sonra, hepimizin bilgisayarı taşımak için ona yardım edeceğimizi söyledim.

"Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?" diye tekrarladım.

Richard omuzlarını silkerek, "En küçük bir fikrim bile yok," dedi. "Fakat neresi olursa olsun, çok şaşırtıcı bir yer olacağına eminim," diye yanıtladı.

Katie odamıza girdi. Küçük bir torba taşıyordu ve gözleri canlı ve enerji doluydu. "Ben çoktan toparlandım," dedi. "Yukarı çıkıp bekleyebilir miyim?"

Katie mermi gibi kapıdan fırladığı zaman, babasının başıyla onaylama işareti daha yeni başlamıştı. Başımı sallayarak Richard'a onaylamayan bir bakış fırlattım ve Simone'la çocuklara yardım etmek için koridordan yürüdüm. Oğlanlar için toplanma işi büyük bir işkenceydi. Benjy huysuz ve şaşkındı. Patrick bile sinirliydi. Richard ve Katie yukarıdan döndükleri zaman, Simone ve ben henüz toparlanmayı bitirmiştik (çocukları bir şekerleme yapmaya zorlayıncaya kadar bu iş imkansızdı).

Richard heyecanını bastırarak, "Aracımız burada," dedi sakince.

Katie ağır ceketini ve eldivenlerini çıkartırken, "Buzun üstüne park etti," diye ekledi.

"Bizim olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye Michael sordu. Richard ve Katie'den birkaç saniye sonra odaya girmişti.

"Sekiz kişilik oturma yeri ve eşyalarımız için bir yer var," diye yanıtladı on yaşındaki kızım. "Başka kim için olabilir?"

Bu son bilgiye kendimi alıştırmaya çalışırken, mekanik bir şekilde, "*Kimin için,*" dedim. Kendimi sanki dört gündür bir yangın musluğundan su içiyormuş gibi hissediyordum.

Patrick, "Hiç sekiz bacaklı örümcek gördünüz mü?" diye sordu.

Benjy dikkatle yineledi, "Se–kiz–ba–cak–lı–ö–rüm–cek."

Katie, "Hayır," diye yanıtladı, "fakat dört tane dev gibi uçak gördük, oldukça yassı ve geniş kanatlı. Güneyden gelerek başımızın üstünden uçup gittiler. Bu yassı uçakların sekiz bacaklıları taşıdığını tahmin

ettik, değil mi baba?"

Richard başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım. "Tamam öyleyse," dedim. "Hepiniz toparlanın. Haydi, önce çantaları taşıyalım. Richard, Michael ve ben, bilgisayar için bir gidiş dönüş daha yapacağız."

Bir saat sonra hepimiz aracın içindeydik. İnimizin merdivenlerini son kez tırmandık. Richard yanıp sönen kırmızı düğmeye bastı ve Rama helikopterimiz (onu böyle adlandırdım, çünkü dönen pervaneleri olmadığı halde dimdik yukarı çıkmıştı) yerden havalandı.

Uçuş yolumuz, ilk beş dakika süreyle yavaş ve dikineydi. Çekim gücünün olmadığı ve çok az atmosfer bulunan Rama'nın dönme eksenine yaklaştığımız zaman, aracımız, dış görünüşünü değiştirirken, iki üç dakika için duraklayarak, yerinde asılı kaldı.

Bu, Rama'nın soluk kesen son görüntüsüydü. Kilometrelerce altımızda, ada evimiz, dev silindiri çevreleyen donmuş denizin ortasında, gri–kahverengi ufak bir lekeden başka bir şey değildi. Güneydeki boynuzları hiçbir zaman olmadığı kadar net görebiliyordum. Dünya'daki birçok küçük şehirden daha büyük olan muazzam payandalarla desteklenmiş bu muhteşem uzun yapıların hepsi, doğruca kuzeyi gösteriyorlardı.

Aracımız yeniden hareket etmeye başladığı zaman tuhaf bir şekilde duygulandığımı hissettim. Ne de olsa, on üç yıl boyunca Rama benim evim olmuştu. Burada beş çocuk doğurmuştum. Aynı zamanda olgunlaşmıştım da. Kendime, sonunda her zaman olmak istediğim insan olabildim, dediğimi

hatırlıyorum.

Olmuş şeylerin üstünde düşünecek çok az zaman vardı. Dış görüntü değişimi bittikten sonra, aracımız, birkaç dakika içinde, kurşun hızıyla dönme ekseni boyunca kuzey çanağının göbeğine doğru ilerledi. Bir saatten az bir süre sonra hepimiz güvenlikle bu aracın içindeydik. Rama'yı terk etmiştik. Bir daha geri gelemeyeceğimizi biliyordum. Mekiğimiz ara istasyona doğru çekilirken gözyaşlarımı sildim.

2

DÜĞÜM'DE

1

Nicole dans ediyordu. Valsteki eşi Henry idi. Gençtiler ve birbirlerine deli gibi aşıktılar. Çok güzel bir müzik balo salonunu doldururken, yirmi ya da daha fazla çift uyum içinde dönüyorlardı. Nicole uzun, beyaz elbisesi içinde çarpıcı görünüyordu. Henry'nin gözleri onunkilere bakıyordu ve Nicole'ü sıkıca belinden kavramıştı, fakat Nicole, bir şekilde kendini tümüyle serbest hissediyordu.

Babası dans pistinin kenarında duran insanlardan biriydi. Kubbeli tavana doğru altı metre kadar yükselen muazzam sütunlardan birine yaslanmıştı. Nicole, prensin kolları arasında dans ederken, babası ona el sallayarak gülümsedi.

Vals sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Bittiği zaman, Henry ellerini tutarak, Nicole'e, ona soracağı önemli bir sorusu olduğunu söyledi. Tam o anda babası arkasından dokunarak, "Nicole," diye fısıldadı, "çok geç oldu, gitmeliyiz."

Nicole, prense reverans yaptı. Henry onun ellerini bırakmakta isteksizdi. "Yarın," dedi Henry, "yarın konuşacağız." Ve Nicole pisti terk ederken, Henry ona bir öpücük yolladı.

Nicole dışarı çıktığında güneş batmak üzereydi. Babasının arabası bekliyordu. Saniyeler sonra, Loire yakınlarındaki otoyolda hızla giderlerken, üstünde bluz ve kot pantolon vardı. Nicole şimdi daha da gençti, belki on dördünde ve babası da arabayı her zamankinden daha hızlı kullanıyordu. "Geç kalmak istemiyoruz," dedi babası, "tören saat sekizde başlı-

yor."

Usse Şatosu uzaktan bir hayal gibi görünüyordu. Bir sürü kulesi ve sivri uçlu helezonuyla şato Uyuyan Güzel öyküsüne esin kaynağı olmuştu. Beauvois'daki nehirden sadece birkaç kilometre aşağıdaydı ve her zaman için babasının en sevdiği yerlerden biriydi.

Uyuyan Güzel'in seyirciler önünde canlı olarak tekrar oynandığı, yıllık tören akşamıydı. Pierre ve Nicole her yıl izlemeye gelirdi. Nicole, her defasında, Aurora'nın dönen ölümcül tekerleğin onu komaya fırlatmasından kaçabilmesini umutsuzca ister ve her yıl da, yakışıklı prensin öpücüğü, güzeli o ölümsüz uykusundan uyandırdığı zaman gençlik gözyaşları dökerdi.

Tören bitmiş ve seyirciler gitmişti. Nicole, gerçek Uyuyan Güzel'in komaya girdiği varsayılan kuleye doğru yükselen döner merdivenlerden çıkıyordu. Genç kız, gülerek, basamaklarda hızla koşuyor ve babasını geride bırakıyordu.

Aurora'nın odası uzun pencerenin diğer tarafındaydı. Nicole nefesini tutarak tüm o muhteşem mobilyalara baktı. Yatak tenteliydi ve dolaplar gösterişli süslerle işlenmişti. Odadaki her şey beyaz olarak düzenlenmişti. Muhteşemdi. Nicole uyumakta olan kıza bakınca soluğu kesildi. Orada kendisi, Nicole, beyaz bir elbise içinde yatakta yatıyordu!

Kapının açıldığını duyduğu zaman kalbi çılgınca çarpıyordu. Erkeğin nefesindeki nane kokusu burnuna ulaşıncaya kadar gözlerini açmadı. Kendine, bu o işte, dedi. Erkek onu hafifçe dudaklarından öptü. Nicole kendini en yumuşak bulutların üstün-

de uçuyormuş gibi hissetti. Çevresini müzik kaplamıştı. Gözlerini açtı ve sadece birkaç santimetre ötesinde, Henry'nin gülümseyen yüzünü gördü. Kollarını onun boynuna doladı ve Henry onu bu kez ihtirasla, bir erkeğin bir kadını öptüğü gibi öptü.

Nicole de, hiçbir şeyini saklamayarak ve kendisinin ona ait olduğunu anlatırcasına, onun öpüşüne karşılık verdi. Fakat Henry geriye çekildi. Özel prensinin kaşları çatılmıştı ve parmağını Nicole'ün yüzüne doğru uzattı. Sonra yavaşça geri çekilerek odayı terk etti.

Tam ağlamaya başlamışken uzaktan gelen bir ses rüyasına zorla girdi. Bir kapı açılıyor ve odanın içine ışık doluyordu. Nicole gözlerini kırptı ve sonra onları ışıktan korumak için tekrar kapattı. Vücuduna yapışık olan, plastiğe benzeyen aşırı ince tellerden oluşmuş son derece karmaşık bir ağ, otomatik olarak kendisini Nicole'den ayırarak, üzerinde yatmakta olduğu bez yataktaki yuvalarına çekildi.

Nicole çok yavaş uyandı. Rüya son derece canlıydı. Mutsuzluğuyla ilgili duyguları, rüyası kadar çabuk kaybolmadı. Rüyasında görmüş olduğu şeylerin hiçbirinin aslında gerçek olmadığını düşünerek üzüntüsünü kovmak istedi.

"Orada sonsuza kadar yatacak mısın?" Onun solunda yatmakta olan kızı Katie, çoktan uyanmış, onun üzerine eğiliyordu.

Nicole gülümseyerek "Hayır," dedi, "fakat oldukça fazla sersemlemiş olduğumu kabul etmeliyim. Bir rüyanın ortasındaydım... Bu kez kaç saat uyuduk?"

"Beş haftadan bir gün eksik," diye Simone diğer taraftan yanıtladı. Büyük kızı oturmuş, deney sırasında birbirine karışan saçlarını düzeltiyordu.

Nicole saatine göz atarak Simone'un haklı olduğunu gördükten sonra, doğrulup oturdu. Esneyerek iki kızına, "Tamam," dedi, "kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

On bir yaşındaki Katie sırıtarak, "Enerji dolu," dedi. "Koşmak, zıplamak, Patrick'le güreşmek istiyorum... Umarım bu son uzun uykumuz olur."

"Kartal öyle olacağını söylemişti," diye Nicole yanıtladı. "Şu anda yeterli veriyi topladıklarını umuyorlar." Gülümsedi. "Kartal, hormonlarımızdaki aylık çılgın değişimler yüzünden, biz kadınların anlaşılmasının çok güç olduğunu söylüyor."

Nicole ayağa kalkarak gerindi ve Katie'yi öptü. Sonra uzanarak Simone'u kucakladı. Daha on dördünde bile olmamasına karşın, Simone'un boyu neredeyse Nicole kadar olmuştu. Artık koyu kahverengi yüzü, yumuşak ve hassas gözleriyle çarpıcı bir genç kadındı. Katie'nin huzursuzluk ve sabırsızlığının tam tersine, Simone her zaman sakin ve huzurlu görünüyordu.

Katie biraz şikayetçi bir ifadeyle, "Ellie neden bizimle birlikte bu deneye gelmedi?" diye sordu. "O da bir kız, ama, hiçbir şey yapmak zorunda değil gibi görünüyor."

Üçü birlikte kapıya ve ışığa doğru yürürlerken, Nicole kolunu, Katie'nin omzuna attı. "O daha dört yaşında Katie ve Kartal'a göre, Ellie onların ihtiyacı olan kritik verileri verebilmek için henüz çok küçük."

Beş haftadır uyumakta oldukları odanın hemen dışındaki küçük, aydınlık bölmede, vücutlarına yapışan elbiselerini, saydam başlıklarını ve ayaklarını yere bağlayan terliklerini giydiler. Nicole bölmenin dış kapısını çalıştırmadan önce, kızların ikisini de iyice kontrol etti. Aslında kaygılanmasına gerek de yoktu. İçlerinden biri çevresel değişikliklere hazır olmadığı takdirde kapı açılmazdı.

Eğer Nicole ve kızları, bölmelerinin dışındaki büyük salonu daha önce birkaç kez görmüş olmasalardı, şaşkınlıkla durur, birkaç saniye izlerlerdi. Önlerinde yüz metre veya daha uzun ve elli metre genişliğinde bir salon vardı. Tepelerindeki ışık kümeleriyle dolu tavan, yaklaşık beş metre yüksekliğindeydi. Salon, Dünya'daki bir hastane ameliyat salonuyla, yarı iletici imalat fabrikası karışımını andırıyordu. Salonu bölümlere ayıran duvarlar veya odacıklar yoktu, fakat onun dikdörtgensel boyutlarının değişik işlere ayrıldığı belliydi. Salonda yoğun bir çalışma vardı –Robotlar, ya bir deney grubu verilerini inceliyorlar ya da yeni bir grup hazırlıyorlardı. Salonun kenarlarında, tıpkı Nicole, Simone ve Katie'nin uyudukların benzeyen ve içinde "deneyler" yapılan bölmeler vardı.

Katie, soldaki en yakın bölmeye doğru yürüdü. Bu deney köşeye kurulmuştu ve iki dikey eksen üstünde duvar ve tavandan asılı duruyordu. Metal kapının yanında bulunan göstergenin ekranı, çivi yazısına benzeyen bir yazının, veri olması kuvvetle olası satırlarıyla doluydu.

Katie bölmeyi işaret ederek, "Geçen sefer bunun içinde değil miydik?" diye sordu. "O tuhaf beyaz

köpüğün içinde uyuyup, bütün basıncı hissettiğimiz yer burası değil miydi?"

Sorusu, annesinin ve kız kardeşinin başlıklarına iletildi. Nicole ve Simone başlarıyla onayladılar ve sonra, anlaşılmaz ekranı incelemekte olan Katie'ye katıldılar.

"Babanız, birkaç ay sürecek bir hızlanma düzeni boyunca uyuyabilmemiz için bir yol bulmaya çalıştıklarını düşünüyor," dedi Nicole. "Kartal, bu varsayımı ne doğruluyor ne de yadsıyor."

Üç kadın da, bu laboratuvarda dört ayrı deneyden geçirilmiş olmalarına karşın, hiçbiri, orada görevli oldukları belli olan bir düzine mekanik yaratığın dışında, bir hayat türü ya da zekâyla karşılaşmamıştı. İnsanlar bu yaratıkları "blok robotlar" diye çağırıyorlardı, çünkü, onların yerde ilerlemesini sağlayan silindirik "ayakları" dışında, yaratıkların hepsi, tıpkı Dünya'daki insan çocuklarının oynadıklarına benzeyen, dikdörtgensel katı kütlelerden yapılmıştı.

Katie şimdi, "Diğerlerinin hiçbirini neden göremediğimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyordu. "Yani, burada demek istiyorum. Onları birkaç saniye için tünelde gördük, hepsi o kadar. Onların burada olduklarını biliyoruz –deneyden geçirilen yalnız bizler değiliz."

"Bu salon çok dikkatle programlanmış," diye annesi yanıtladı. "Diğerlerini, rastlantısal geçişler dışında, görmemizin istenmediği ortada."

"Fakat neden? Bence Kartal..." diye Katie ısrar etti.

"Özür dilerim," diye Simone sözünü kesti. "Fakat,

sanırım Büyük Blok bizi görmeye geliyor."

Blok robotların en irisi, genellikle, salonun ortasındaki kare biçimindeki kontrol bölgesinde durup, yapılmakta olan tüm deneyleri izlerdi. O anda, salonda bir ızgara biçimi oluşturan çizgilerden birinin üstünden onlara doğru geliyordu.

Katie yirmi metre kadar uzaktaki başka bir bölmeye doğru yürüdü, dış duvarında çalışmakta olan ekranından, içinde bir deney yapılmakta olduğunu anlayabiliyordu. Birden bire, eldivenli eliyle metale hızla vurdu.

"Katie!" diye Nicole bağırdı.

Aynı anda Büyük Blok'tan gelen bir ses, "Bunu yapma," dedi. Onlardan yaklaşık elli metre uzaktaydı ve hızla yaklaşıyordu. Kusursuz bir İngilizceyle, "Bunu yapmamalısın," dedi.

Katie meydan okuyan bir ses tonuyla, "Peki, o zaman ne yaparsın?" diye sorarken, Büyük Blok, beş metrekarelik cüssesiyle, Nicole ve Simone'a önem vermeden, Katie'ye yönelmişti. Nicole kızını korumak için koştu.

"Artık çıkmanız gerek," dedi Büyük Blok, Nicole ve Katie'den sadece birkaç metre ötede süzülürken, "Deneyiniz bitti. Çıkış orada, ışıkların yanıp söndüğü yerde."

Nicole, Katie'nin kolunu sıkıca çekiştirdi ve kız, çıkışa doğru, isteksizce annesine eşlik etti. "Fakat, diğer deney bitinceye kadar burada kalmaya karar verseydik," diye Katie inatla konuştu, "ne yapabilirlerdi ki? Kimbilir? Belki de sekiz bacaklı örümceklerimizden biri şu anda o bölmededir. Başkalarıyla bir araya gelmemize neden hiç izin vermiyorlar?"

Nicole, sesinde biraz öfke belirtisiyle, "Kartal bunu defalarca açıkladı," dedi, "bu 'evre'de diğer yaratıklarla 'rastlantısal görmeler' dışında bir ek temas yapmamıza izin verilmiyor. Babanız kaç kez bunun nedenini sordu, fakat Kartal, her zaman bunu ileride anlayacağımızı söyledi... ben de, senin bu kadar sorunlu olmamaya çalışmanı istiyorum genç bayan."

"Bu hapiste olmaktan farklı bir şey değil," diye Katie söylendi. "Burada çok sınırlı bir özgürlüğümüz var. Gerçekten önemli olan sorularımızın hiçbirine yanıt verilmiyor."

Ulaşım merkezini laboratuvarla birleştiren uzun geçidin sonuna gelmişlerdi. Yürüyen kaldırımın kenarında durmakta olan küçük bir araç onları bekliyordu. Oturdukları zaman, aracın üstü kapandı ve iç ışıklar yandı. Hareket etmeye başladıkları anda, Nicole başlığını çıkartırken, Katie'ye, "Sen sormadan söyleyeyim," dedi, "taşımanın bu bölümünde de dışarıyı görmemize izin verilmiyor, çünkü bizler için yasak bölge olan mühendislik modülünün bazı bölümlerini geçiyoruz. Babanız ve Michael amcanız ilk uyku deneylerinden sonra bu soruların hepsini sormuşlardı."

Birkaç dakika sessizlik içinde gittikten sonra, "Hepimizin geçirmekte olduğu tüm bu uyku deneylerinin, bir tür uzay yolculuğuna hazırlanmak için yapılmakta olduğu konusunda babamla aynı fikirde misin?" diye Simone sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Nicole. "Fakat elbette kesin olarak bilemeyiz."

"Ya bizi nereye gönderecekler?" diye Katie sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye Nicole yanıtladı. "Kartal, geleceğimizle ilgili tüm sorularda çok kaçamak davranıyor."

Araç, saatte yirmi kilometre hızla ilerliyordu. On beş dakikalık bir gidişten sonra durdu. Başlıkları uygun biçimde yerlerine yerleştikten sonra aracın "kapağı" açıldı. Kadınlar Mühendislik Modülünün ulaşım merkezine çıktılar. Burası daire biçiminde ve yirmi metre yüksekliği olan bir yerdi. Modülün içlerine ilerleyen yarım düzine yürüyen kaldırıma ek olarak merkezde, içinden parlak yüzeyli metro vagonlarının çıktığı çok katlı iki yapı vardı. Bu vagonlar, Düğüm'ü oluşturan başlıca bölümler olan, devasa küresel yapılar halindeki, Yerleşme, Mühendislik ve Yönetim Modülleri arasında, malzeme, robot ve canlı varlıkları ileri geri taşıyordu.

Bölüme girdikleri anda, Nicole ve kızları başlıklarının içinde bir ses duydular. "Vagonunuz ikinci katta olacak. Sağdaki asansöre binin. Dört dakika sonra hareket edeceksiniz."

Katie başını her yana döndürerek ulaşım merkezini inceliyordu. Malzeme kümelerini, Mühendislik Modülünün içindeki hedeflerine yolcuları taşımak için bekleyen araçları, ışıkları, asansörleri ve istasyon platformlarını gördü. Fakat kımıldayan hiçbir şey yoktu. Ne bir robot, ne de yaşayan canlılar.

Annesi ve kız kardeşine, "Oraya çıkmayı reddedersek ne olurdu?" diye sordu, istasyonun tam ortasında durarak. "O zaman tüm programınız karmakarışık olurdu," diye tavana bağırdı.

Nicole sabırsız bir şekilde, "Haydi, Katie," dedi, "bunu laboratuvarda konuşmuştuk."

Katie yeniden yürümeye başladı. "Fakat gerçekten, farklı bir şey görmek istiyorum," diye yakındı. "Bu yerin hep böyle boş olmadığını biliyorum. Neden yalıtılmış bir halde tutuluyoruz? Sanki pis veya başka bir şeymişiz gibi."

"Vagonunuz iki dakika sonra hareket edecek," diye vücudu görülemeyen ses yineledi. "Sağdaki ikinci kat."

Asansöre yaklaşırlarken, Simone, "Robotların ve kontrol edenlerin her türle kendi dilinde iletişim kurmaları ne şaşırtıcı değil mi?" diye fikir yürüttü.

"Bence delilik," diye Katie yanıtladı, "Burayı yöneten her kimse veya her neyse, bir kere olsun hata yaptığını görmek isterdim. Her şey o kadar düzgün ki! Bizimle kuşların dilinde konuştuklarını duymak isterdim. Ya da bu kuşlarla, kuşların dilinde."

İkinci katta, bir mermi biçiminde ve Dünya'daki aşırı geniş arabaların ölçülerindeki saydam araca ulaşıncaya kadar kırk metre kadar yürüdüler. Her zamanki gibi, orta çizginin sol tarafındaki bir yola park edilmişti. Platformda, orta çizginin iki tarafında da ikişer tane olmak üzere, toplam dört paralel yol vardı. Diğer yollar bu anda boştu.

Nicole dönerek ulaşım merkezine baktı. Çemberin altmış derecelik yayının sonunda, benzer bir metro istasyonu vardı. O taraftaki vagonlar Yönetim Modülü'ne gidiyorlardı. Simone annesine bakıyordu. "Hiç orada bulundun mu?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Nicole, "Fakat iddiaya girerim ki çok ilginç olurdu. Baban yukarıdan fevkalade ilginç göründüğünü söylüyor."

Yaklaşık bir yıl önce kocasının yönetim modülü-

ne bir "ziyaret" yapmak için yola çıkışını hatırlayınca Nicole ürpererek titredi ve Richard keşfetmeden duramazdı, diye düşündü. Richard'la birlikte dairelerinin girişine kadar gitmiş ve o uzay elbisesini giyerken, vazgeçirmeye çalışmıştı. Richard kapı ekranını aldatmanın bir yolunu bulmuştu (ertesi gün, yeni bir aldatılmaz sistem takılmıştı) ve çevreye "denetim altında olmadan" bir göz atmak için sabırsızlanıyordu.

Nicole o gece neredeyse hiç uyumamıştı. Sabahın erken saatlerinde, ışıklı panelleri yanarak, holde birisinin veya bir şeyin olduğunu ona haber vermişti. Ekrandan baktığı zaman, orada, kollarında baygın kocasnı tutmakta olan garip bir kuş–adamın durduğunu görmüştü. Kartal'la ilk karşılaşmaları bu olmuştu.

Metronun itici gücü bir an için onları koltuklarına bastırınca Nicole o ana döndü. Mühendislik Modülü'nden yükselerek uzaklaşıyorlardı. Bir dakikadan az bir süre içinde, tam hızla, iki modülü birleştiren uzun ve son derece dar bir silindirin içinde yol alıyorlardı.

Orta çizgi ve dört metro yolu, uzun silindirin ortasındaydılar. Sağ dışlarında, uzak bir mesafede, Küresel Yönetim Modülü'nün ışıkları, mavi uzayın önünde pırıldıyordu. Katie minik dürbününü çıkarmıştı. "Hazır olmak istiyorum," dedi. "Her defasında çok hızlı geçiyorlar."

Birkaç dakika sonra, "Geliyorlar," diye seslendi ve üç kadın da aracın sağ tarafına üşüştüler. Uzaktan, başka bir metro yolun diğer tarafından yaklaştı. Saniyeler sonra üstlerindeydi ve insanların Mü-

hendislik Modülü'ne doğru yol alan aracın içindekilere bakabilmek için bir saniyeden fazla süreleri yoktu.

Tren hızla geçerken "Vayy!" dedi Katie.

"İki değişik tip vardı," dedi Simone.

"Hepsi toplam sekiz ya da on yaratık."

"Bir grup pembeydi, diğeri de altın rengi. İkisi de genellikle küresel."

"Ve o uzun lifli dokunaçlar, tıpkı uçuşan, ince örümcek ağları gibi. Anne sence ne kadar büyüktüler?"

"Beş, belki altı metre çapında," dedi Nicole. "Bizden çok fazla büyük."

Katie yeniden "Vayy," dedi, "İşte bu bir şeye benziyordu." Gözlerinde heyecan vardı. Kız adrenalinin hızla vücut sisteminde dolaşmasından hoşlanıyordu.

Ben de şaşkınlığımdan hiç kurtulamadım, diye Nicole düşündü, *şu on üç ayın içinde bir kez bile. Fakat hepsi bu kadar mı? Dünya'dan bu kadar yolu sadece deneylerden geçirilmek ve başka dünyalardan yaratıkların varlığından heyecan duymak için mi getirildik? Yoksa başka, çok daha derin bir neden mi var?*

Hızlanan araçta bir anlık sessizlik oldu. Ortada oturmakta olan Nicole, kızlarını kendisine doğru çekerek, "Sizi sevdiğimi biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Evet anne," diye Simone yanıtladı. "Biz de seni seviyoruz."

2

Yeniden bir araya gelişlerinin kutlanması çok coşkuluydu. Benjy, sevgili Simone'unu daireye girer girmez kucakladı. Katie de Patrick'i bir dakika geçmeden yere mıhladı.

"Gördün mü?" dedi. "Seni hâlâ yenebiliyorum."

"Ama, o kadar kolayca değil," diye Patrick yanıtladı. "Gitgide güçleniyorum. Artık dikkatli olsan iyi olur."

Küçük Ellie koşup onun kollarına atılmadan önce Nicole, Richard ve Michael'ı kucakladı. Gece olmuştu. Ailenin kullandığı yirmi dört saatlik zamana göre, akşam yemeğinden iki saat sonraydı ve annesiyle kardeşleri geldiğinde Ellie yatmak üzereydi. Küçük kız, Nicole'e artık, *kedi*, *köpek* ve *çocuk* sözcüklerini okuyabildiğini gururla gösterdikten sonra, koridoru geçerek yatak odasına gitti.

Yetişkinler, Patrick'in, tükeninceye kadar, uyanık kalmasına izin verdiler. Michael onu yatağına taşıdı ve Nicole onun üstünü örtüp, çarşafını sıkıştırdı. "Geri döndüğüne sevindim, anne," dedi, "seni çok özlemiştim."

"Ben de seni özledim," diye Nicole yanıtladı. "Bir daha bu kadar uzun süre için gideceğimi sanmıyorum."

"Umarım gitmezsin," dedi altı yaşındaki çocuk. "Burada olman hoşuma gidiyor."

Sabahın birinde, Nicole'ün dışında herkes uyumuştu. Nicole yorgun değildi. Ne de olsa, beş haftalık bir uykuyu yeni bitirmişti. Yatakta, Richard'ın

yanında, huzursuz bir şekilde yarım saat kadar yattıktan sonra, biraz yürümeye karar verdi.

Dairelerinin bir penceresi olmamasına karşın, giriş holünün bitişiğindeki bölmenin, Düğüm'ün diğer iki ucunun nefes kesen bir manzarasını gösteren bir penceresi vardı. Nicole bölmeye yürüdü ve uzay elbisesini giydi, sonra dışa açılan kapının önünde durdu. Kapı açılmadı. Nicole kendi kendine gülümsedi. *Belki Katie haklı. Belki de burada sadece tutsağız*. Burada kalışlarının ilk günlerinden beri dış kapının zaman zaman kilitleneceği belli olmuştu. Kartal bunu; onların "anlayamayacakları" şeyleri görmelerini engellemek için "gerekli" olduğu şeklinde açıklamıştı.

Nicole pencereden dışarıya baktı. O anda, onları on üç ay önce Düğüm'e getiren mekik aracının bir benzeri, Yerleşme Modülü'nün ulaşım merkezine yaklaşıyordu. *Ne gibi harikulade yaratıkları kapsıyorsun?* diye Nicole düşündü. *Onlar da bizim ilk geldiğimizdeki gibi şaşkınlık içindeler mi?*

Nicole, Düğüm'ün o ilk görüntülerini hiçbir zaman unutmayacaktı. Ara istasyonu terk ettikten sonra tüm aile, birkaç saat içinde, bir sonraki hedeflerine ulaşacaklarını sanıyorlardı. Fakat yanılmışlardı. Aydınlatılmış Rama aracından ayrılmaları, altı saat sonra artık Rama'yı sollarında görememelerine kadar, çok yavaş olmuştu. Ara istasyonun arkalarındaki ışıkları da gittikçe zayıflıyordu. Hepsi çok yorgundu. Sonunda tüm aile uykuya dalmıştı.

Onları uyandıran Katie olmuştu. Bastıramadığı bir heyecanla, "Nereye gittiğimizi görüyorum," diye za-

fer kazanmış gibi bağırmış ve mekiğin ön camında, biraz sağda, gittikçe güçlenerek üçe bölünmekte olan güçlü ışığı göstermişti.

İzleyen birkaç saat boyunca Düğüm'ün görüntüsü büyüdükçe büyüdü. Bu uzaklıktan, uçlarında parıldayan küreler olan eşkenar üçgen görüntüsüyle nefes kesiciydi. Hem de ne ölçüde! Rama'yla olan deneyimleri bile, onları bu inanılmaz mühendislik şaheserinin görkemine hazırlamamıştı. Her üç kenar da, aslında üç küresel modülü birleştiren, yüz elli kilometre uzunluğunda taşıma koridorlarıydı. Her uçtaki küreler yirmi beş kilometre çapındaydılar. Bu uzaklıktan bile, insanlar, modüllerin birçok katındaki hareketliliği görebiliyorlardı.

Mekik yolunu değiştirip, üçgenin kürelerinden birine doğru yol almaya başladıktan sonra, Patrick kaygıyla Nicole'e, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Nicole, Patrick'i kaldırarak kucağına aldı ve sarıldı. Oğluna yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum canım," dedi. "Bekleyip göreceğiz."

Benjy tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Uzaydaki ışıklı üçgeni saatlerce seyretti. Simone sık sık onun yanında durarak elini tutuyordu. Mekik, kürelerden birine son yaklaşmasını yaparken, Simone onun kaslarının gerildiğini hissedince güven veren bir sesle, "Korkma Benjy," dedi. "Her şey çok iyi olacak."

Mekikleri, küreyi kesen dar bir koridora girdikten sonra, ulaşım merkezinin kenarındaki limana yanaştı. Aile, çantalarını ve Richard'ın bilgisayarını taşıyarak ihtiyatla araçtan indi. Sonra, araç birden hareket ederek, hızla ortadan kayboluşuyla yetişkinle-

rin bile sinirini bozdu. Bir dakika geçmeden, vücudu görülemeyen ilk sesi duydular.

Ses, ifadesiz bir tonla, "Hoş geldiniz," dedi. "Yerleşim Modülü'ne gelmiş bulunuyorsunuz. Doğruca ilerleyin ve gri duvarın önünde durun."

"Bu ses nereden geliyor?" diye Katie sordu. Sesi, herkesin duymakta olduğu korkuyu belli ediyordu.

"Her yerden," diye Richard yanıtladı. "Ses üstümüzde, çevremizde, hatta altımızda." Hepsi duvarları ve tavanı taradılar.

"Fakat İngilizceyi nereden biliyor?" diye Simone sordu. "Burada başka insanlar da mı var?"

Richard sinirlice güldü ve "Olamaz," diye yanıtladı. "Büyük olasılıkla bu yerin Rama ile bir yoldan ilişkisi ve bir de temel dil çözücü sistemi var. Acaba..."

Ses onun sözünü kesti, "Lütfen ilerleyin. Bir taşıma alanındasınız. Modülün size ait olan bölümüne sizi taşıyacak olan araç, daha aşağı katta bekliyor."

Gri duvara ulaşmaları birkaç dakika sürdü. Çocuklar daha önce, sınırsız ağırlıksızlık ortamında hiç bulunmamışlardı. Katie ve Patrick, platformda sıçrıyorlar ve havada taklalar atıp yuvarlanıyorlardı. Onların bu eğlencelerini izleyen Benjy, bu maskaralıklarını taklit etmeye çalıştı. Ancak, yazık ki, tavan ve duvarları platforma dönebilmek için nasıl kullanacağını hesaplamayı başaramıyordu. Simone onu kurtardığı zaman tümüyle zihni karışmıştı.

Tüm aile ve bagajları duvarın önünde uygun bir şekilde yerlerini aldıktan sonra, geniş bir kapı açıldı ve küçük bir odaya girdiler. Bir sıranın üstünde, özel, vücuda yapışan elbiseler, başlıklar ve terlikler

düzgün bir şekilde sıralanmıştı. "Burada, Düğüm'de taşıma merkezi ve birçok genel alanda," diye ses kesin bir monotonlukla devam etti, "sizin türünüz için gerekli olan atmosfer yoktur. Dairenize girinceye kadar bu giysileri giymek zorundasınız."

Hepsi giyindikleri zaman, odanın karşı tarafındaki bir kapı açıldı ve Yerleşme Modülü'nün taşıma merkezine girdiler. İstasyon, ileride karşılaşacakları Mühendislik Modülü'nünkiyle aynıydı. Nicole ve ailesi sesin verdiği komutlarla iki kat indiler ve sonra çembersel bir yolu izleyerek, "otobüs"lerinin beklediği yere doğru ilerlediler. Kapalı araç rahattı ve iyi aydınlatılmıştı, fakat bir buçuk saat süreyle aracın bir geçitler labirentindeki yolculuğu boyunca, dışarıyı göremediler. Sonunda otobüs durdu ve tepesi kalktı.

Sekizi birden metal tabanın üstüne çıktıkları zaman, başka bir benzer ses, "Solunuzdaki koridorda yürüyün," diye yönlendirdi. "Koridor dört yüz metre sonra iki geçide ayrılıyor. Sağınızdaki geçidi izleyin ve soldaki üçüncü kare işaretinin önünde durun. Orası sizin dairenizin kapısıdır."

Patrick koridorlardan birine dalarak koşmaya başladı. Ses hiçbir ton değişikliği göstermeden, "O yanlış koridor," dedi. "Limana dön ve solundaki ikinci koridora geç."

Limandan dairelerine kadar olan yürüyüşlerinde görülecek hiçbir şey yoktu. İzleyen aylarda bu yürüyüşü, ya jimnastik odasına, ya da deneyler için Mühendislik Modülü'ne giderken, birçok kez tekrarlayacak, fakat gene de duvarlar, tavanlar ve kapı diyebilecekleri kare işaretlerinden başka bir şey gö-

remeyeceklerdi. Bu yer herhalde dikkatle izleniyordu. Nicole ve Richard, daha başından beri, bölgelerindeki bütün dairelerin, birisi veya bir şey tarafından işgal edildiğinden emindiler, fakat diğerlerinden herhangi birini koridorlarda hiç görmemişlerdi.

Belirtilen kapıyı bulup dairelerine girdikten sonra, Nicole ve ailesi özel elbiselerini, girişteki holde çıkartarak, bu amaçla yapılmış özel dolaplarına yerleştirmişlerdi. Çocuklar iç kapının açılmasını beklerken, sırayla pencereden diğer iki küresel modülü seyrettiler. Birkaç dakika sonra, ilk kez olarak yeni evlerinin içini gördüler.

Hepsi şaşkına dönmüştü. Rama'da yaşamış oldukları oldukça ilkel şartlarla kıyaslandığında, ailenin Düğüm'deki dairesi bir cennetti. Çocukların her birinin kendi odası vardı. Dairenin bir ucunda, Michael'ın kendine ait bir suiti, diğer ucunda ve giriş holünün tam karşısında, Richard ve Nicole'ün, içinde her şeyi, hatta normal ölçülerden büyük bir yatağı olan ana yatak odası vardı. Toplam dört banyo, bir mutfak, bir yemek odasına ek olarak çocuklar için bir oyun odası bile vardı. Her odadaki mobilya, şaşılacak derecede uygundu ve zevkle tasarımlanmıştı. Daire dört yüz metrekarenin üstünde bir yaşam alanına sahipti.

Yetişkinler bile şaşırmışlardı. O ilk gece, aşırı sevinçli çocukların kendilerini duyamayacakları bir şekilde, Nicole, Richard'a, "Tanrı aşkına bunu nasıl yapmışlar?" diye sordu.

Richard çevrelerine şaşkın bir bakış attıktan sonra, "Sadece tahmin yürütebilirim," dedi. "Bir şekilde bizim Rama'daki tüm hareketlerimiz izlenip, uzak-

tan ölçümle burada, Düğüm'de kaydedilmiş olmalı. Ayrıca bizim veri tabanlarımıza da girerek, oradaki bilgi düzeninden nasıl yaşadığımızı da çıkarmış olabilirler." Richard sırıttı. "Ve elbette, eğer hassas alıcıları varsa, buradan bile Dünya'dan televizyon yayınlarını almakta olabilirler. Ne kadar rahatsız edici değil mi, bizi temsil edenlerin böyle..."

"Hoş geldiniz," başka bir özdeş ses Richard'ın düşüncelerini kesti. Ses yine her yönden geliyor gibiydi. "Dairenizdeki her şeyin yeterli olduğunu umuyoruz. Eğer değilse, lütfen bize söyleyin. Fakat, her zaman, hepinizin söylediklerine yanıt veremeyiz. Bu nedenle, basit bir iletişim düzeni kuruldu. Mutfak tezgâhınızda beyaz bir düğme var. İçinizden birinin düğmeye bastıktan sonra söylediği her şeyin, bize yöneltilmiş olduğunu varsayacağız. İletişimi bitirdikten sonra, beyaz düğmeye yeniden basın, böylece..."

"Önce benim bir sorum var," diye Katie onun sözünü kesti. Düğmeye basmak için mutfağa koştu, "Sadece, siz kimsiniz?"

Yanıttan önce çok kısa, belki bir saniyelik bir duraklama oldu. "Biz Düğüm'ü yöneten ortak zekâyız. Burada size yardım etmek, sizi rahat ettirmek ve yaşamınız için gerekli temel ihtiyaçlarınızı karşılamak için bulunuyoruz. Sizi daha iyi anlayabilmemiz için ara sıra sizden bazı hizmetleri yerine getirmenizi isteyeceğiz..."

Nicole pencereden izlemekte olduğu mekiği artık göremiyordu. Aslında Düğüm'e gelişleriyle ilgili anılarına öyle dalmıştı ki, yeni gelenleri geçici ola-

rak unutmuştu. Artık, şimdiki zamana döndüğü için, platforma çıkan garip yaratıkların bir araya gelmelerini ve kendi dillerinde bir sesin onlara seslendiğini duyunca ne kadar şaşırdıklarını hayalinde canlandırabiliyordu. *Şaşkınlık kavramı evrensel olmalı,* diye düşündü. *Tüm bilinçli kimyasallara özgü.*

Gözlerini yakın alandan kaldırarak uzaktaki Yönetim Modülü'nde odakladı. *Orada neler oluyor?* diye Nicole merak etti. *Biz çaresiz yaratıklar, Yerleşme ve Mühendislik arasında gidip geliyoruz. Tüm yaptıklarımızın mantıksal bir şekilde yönetildiği ortada. Fakat kim tarafından? Ve ne için? Neden birisi tüm bu varlıkları bu yapay dünyaya getirdi?*

Nicole'ün bu sonsuz sorulara verecek bir yanıtı yoktu. Her zamanki gibi bu düşünceler ona, kendi önemsizliğini güçlü bir şekilde hissettirmişti. İlk tepkisi, içeriye gidip çocuklarından birini kucaklamak oldu. Kendine güldü. *Her iki durum da evrendeki yerimizin gerçek belirtileri,* diye düşündü. *Çocuklarımız için son derece önemliyken, eşyanın varlığıyla ilgili büyük düzeni içinde tam anlamıyla bir hiçiz. Bu iki bakış açısı arasında tutarsızlık olmadığını görmek için muazzam bir bilgelik gerekiyor.*

3

Kahvaltı bir kutlama gibiydi. Yiyeceklerini hazırlayan olağanüstü aşçılardan bir ziyafet ısmarladılar. Dairenin tasarımcıları düşünceli davranarak, yemeklerini hammaddelerden kendilerinin hazırlamak istemeleri olasılığına karşı, çeşitli ocaklar ve dolu bir buzdolabı sağlamışlardı. Ancak, yabancı (ya da robot) aşçılar o kadar iyi ve o kadar çabuk eğitilmişlerdi ki, Nicole ve ailesi hemen hemen hiçbir zaman kendileri için yemek hazırlamamışlardı –sadece beyaz düğmeye basıp ısmarlıyorlardı.

"Bu sabah gözleme istiyorum," diye Katie mutfakta açıkladı.

Onun hınk deyicisi Patrick ekledi, "Ben de, ben de."

Monoton ses, "Ne tür gözleme?" diye sordu. "Hafızamızda dört değişik tip var. Kara buğdaylı, yayık ayranlı..."

"Yayık ayranlı," diye kesti Katie. "Hepsi üç tane," kardeşini süzdükten sonra, "en iyisi dört tane olsun," dedi.

"Tereyağı ve akçaağaç marmeladıyla birlikte," diye Patrick bağırdı.

"Dört yayık ayranlı gözleme ve akçaağaç marmeladı," dedi ses. "Hepsi bu kadar mı?"

Katie, Patrick'le kısa bir görüşmeden sonra, "Bir elma suyu ve bir de portakal suyuyla birlikte," dedi.

Ses, "Altı dakika, on sekiz saniye," dedi.

Yiyecekleri hazır olduğu zaman, aile mutfaktaki

yuvarlak masanın çevresinde toplandı. Küçükler Nicole'e, onun yokluğunda neler yaptıklarını anlattılar. Patrick özellikle, jimnastik odasında, elli metre koşuda kendi rekorunu kırdığı için gururlanıyordu. Benjy zorlukla ona kadar saydı ve herkes onu alkışladı. Kapı çaldığı zaman, tam kahvaltıyı bitirmiş, masanın üstündeki tabakları temizliyorlardı.

Büyükler birbirlerine baktılar ve Richard kontrol konsoluna giderek video göstericisini açtı. Kartal kapının dışında duruyordu.

Patrick hemen, "Umarım yeni bir deney değildir," dedi.

Nicole kapı girişine doğru giderken, "Hayır... hayır sanmıyorum," dedi. "Herhalde bize son deneylerin sonuçlarını vermek için gelmiştir."

Nicole kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Kartal'la kaç kez karşılaşmış olursa olsun, onun yanında adrenalin düzeni her zaman yükseliyordu. Bu neden oluyordu? Kendisini ürküten Kartal'ın korku ve saygı uyandıran bilgisi miydi? Veya onların üstündeki gücü müydü? Yoksa varlığının şaşırtıcı gerçeği miydi?

Kartal onu, Nicole'ün artık gülümsemesi diye tanımladığı bir ifadeyle selamlayarak, hoşa gider bir şekilde "İçeri girebilir miyim?" dedi. "Sizinle, kocanızla ve Mr. O'Toole ile görüşmek istiyorum."

Nicole ona (birden aklından cansız bir şeye de bakmakta olabileceği geçti) her zamanki gibi baktı. Kartal uzun boyluydu, belki iki metre yirmi beş santimetre ve ensesinden aşağıya insan gibi biçimlendirilmişti. Ancak, kolları ve gövdesi, krem beyazı ve tüysüz olan ellerindeki dört parmak dışında, küçük,

sıkı örülmüş ve kömür grisi tüylerle kaplıydı. Kalçasının altı, vücudunun yüzeyi ten rengindeydi, fakat dış tabakanın parlaklığından, gerçek insan derisinin kopyalanmasına pek özenilmediği belli oluyordu. Kalçasının altında pek tüy yoktu ve ne eklem ne de üreme organı görülüyordu. Ayaklarında parmak yoktu. Kartal yürüdüğü zaman diz bölgesinde kırışıklıklar oluşuyor, fakat hareketsiz durduğu zaman bu izler kayboluyordu.

Kartal'ın yüzü çok dikkat çekiciydi. Başında, uzanan grimsi gagasının iki yanında iri ve açık mavi gözleri vardı. Konuştuğu zaman gagası açılıyor ve boğazının gerisindeki bir tür elektronik ses kutusundan mükemmel İngilizcesi geliyordu. Başının üstündeki tüyler beyazdı ve yüzündeki, ensesindeki ve sırtındaki koyu gri tüylerle bir kontrast oluşturuyordu. Yüzündeki tüyler oldukça seyrek ve dağınıktı.

Nicole birkaç saniye kımıldamayınca, Kartal kibarca yineledi, "Girebilir miyim?"

Nicole, "Elbette... elbette," derken yana çekildi. "Üzgünüm... Sadece sizi uzun süredir görmüyordum."

Kartal geniş adımlarla oturma odasına girerken, "Günaydın, Mr. Wakefield, Mr. O'Toole. Merhaba çocuklar," dedi.

Patrick ve Benjy, ondan uzaklaşmak için gerilediler. Çocukların içinde, sadece Katie ve Ellie ondan korkmuyor gözüküyorlardı.

"Günaydın," Richard yanıtladı ve, "bugün sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu, çünkü Kartal hiçbir zaman sosyal bir ziyaret yapmazdı. Ziyaretlerinin

hepsinin bir amacı olurdu.

"Kapıda eşinize de söylediğim gibi," diye Kartal yanıtladı, "Siz üç büyükle birlikte bir konuşma yapmam gerek. Biz bir saat veya daha fazla bir süre için konuşurken, acaba Simone çocuklarla ilgilenebilir mi?"

Kartal onu durdurduğu zaman Nicole çocukları oyun odasına götürmeye başlamıştı bile. "Buna gerek yok," dedi Kartal, "Tüm daireyi kullanabilirler. Dördümüz, koridorun sonundaki toplantı odasına gideceğiz."

Of, of, diye Nicole hemen düşündü. *Bu önemli bir şey... Daha önce çocukları hiç dairede yalnız bırakmamıştık.*

Bir anda onların güvenliğiyle ilgili büyük kaygı duydu. "Özür dilerim Bay Kartal," dedi. "Çocuklar burada güvende olacaklar mı? Yani, bazı özel ziyaretçileri veya buna benzer bir şey olmayacak değil mi..?"

"Hayır Mrs. Wakefield," dedi Kartal sakin bir tonda. "Çocuklarınızı hiçbir şeyin rahatsız etmeyeceğine söz veriyorum."

Girişteki holde üç insan uzay elbiselerini giymeye kalkışınca, Kartal onları durdurdu. "Buna gerek olmayacak," dedi. "Dün gece bölmenin bu kısmını elden geçirdik. Koridoru, kavşaktan önceki bölümden itibaren kapatarak tüm bu alanı Dünya benzeri bir yaşama alanı haline getirdik. Özel bir elbise giymek zorunda kalmadan konferans salonunu kullanabileceksiniz."

Kartal, koridorun sonundaki geniş toplantı salonunda oturur oturmaz konuşmaya başladı. "İlk kar-

şılaşmamızdan beri defalarca bana, burada ne aradığınızı sordunuz ve ben de size bir yanıt vermedim. Artık, uyku deneylerinizin son aşaması bittiğine göre –başarılı olduğunu da eklemeliyim– görevinizin ikinci safhasını size açıklamama izin verildi.

"Ayrıca sizlere kendimle ilgili bazı şeyleri açıklamama da izin verildi. Hepinizin kuşkulandığı gibi, ben yaşayan bir canlı değilim –en azından sizin tanımlamanıza göre." Kartal güldü. "Düğüm'ü yöneten zekâ tarafından, hassas konularda sizinle iletişim kurmak için yaratıldım. Davranışlarınızla ilgili ilk gözlemlerimiz, vücudu olmayan seslerle iletişim kurmaktaki isteksizliğinizi gösterdi. Aileniz için bir özel görevli olarak tam benim veya benzer bir şeyin yaratılmasına karar verildiği sırada, siz Mr. Wakefield, Yönetim Modülü'ne programlanmamış ve onaylanmayan bir ziyaret yapmayı deneyerek, az daha bölmenin bu kısmında ciddi bir karışıklığa yol açıyordunuz. Bundan sonraki istenmeyen hareketlere engel olmak için, o anda varlığım tasarımlandı."

Kartal bir anlık bir duraklamadan sonra devam etti. "Şimdi burada kaldığınız sürenin en önemli zaman dilimine gelmiş bulunuyoruz. Rama adını verdiğiniz uzay aracı, Hangar'da ana bakım ve yeni mühendislik tasarımlarından geçiriliyor. Artık siz insanlar da yeniden tasarım sürecinde yer alacaksınız, çünkü, bazılarınız Rama'yla birlikte oluştuğunuz güneş sistemine geri dönecek."

Richard ve Nicole aynı anda onun sözünü kesmeye başladılar. "Önce konuşmamı bitirmeme izin verin," dedi Kartal, "beklenen sorularınızın yanıtlarını

çok dikkatle hazırladık."

Kuş–adam, daha alçak bir sesle devam etmeden önce masanın çevresinde oturanları süzdü. "Eğer dikkat ettiyseniz, Dünya'ya geri gideceksiniz demedim. Eğer ana planımız başarılı olursa, içinizden geriye dönecek olanlar, insanlarla temas edecekler, ama ana gezegeninizde değil. Ancak ana planda zorunlu bir sapma olduğu takdirde gerçekten Dünya'ya döneceksiniz."

Kartal doğrudan Nicole'e, "İçinizden *bazılarının* döneceğine dikkat edin Mrs. Wakefield," dedi. "Siz kesinlikle Rama'nın içinde yolculuğa katılacaksınız. Bu, göreve koyduğumuz kesin kurallardan biri. Yolculukta size kimin eşlik edeceğine karar vermeyi size ve ailenizin geri kalan üyelerine bırakıyoruz. Eğer isterseniz yalnız gidip diğerlerini Düğüm'de bırakabilirsiniz, ya da yanınıza başkalarını alabilirsiniz. Ancak, hepiniz birden Rama'yla birlikte gidemezsiniz. En az bir üreyen çift, pek mümkün olmasa da görevin başarısızlıkla sona ermesi olasılığına karşı, ansiklopedimize gerekli bilgileri sağlamak için, burada, Düğüm'de kalacak.

"Düğüm'ün ana amacı, galaksinin bu yöresindeki yaşam türlerini kataloglamaktır. Uzaya çıkabilmiş yaşam türleri en öncelikli sırayı alıyor ve kurallarımız, rastladığımız her uzay gezginiyle ilgili en geniş veriyi toplamamızı gerektiriyor. Bu görevi başarabilmek için, sizin zamanınıza göre yüzbinlerce yıldır, bu uzay gezginlerinin evrimleşme sürecini kötü etkileyecek bir davranışı en aza indirecek, fakat aynı zamanda önemli bilgileri elde etmemizi sağlayacak bir yol geliştirmeye çalıştık.

"Temel yaklaşımımız, bu uzay gezginlerini tanıyıp bir ön sınıflandırma yapabilmek umuduyla, ön araştırma göreviyle önce bir gözlem uzay aracı göndermektir. Daha sonra, önce etkileşim derecesini genişletmek ve sonunda, kendi seçtiğimiz bir ortamda, uzun vadeli ve ayrıntılı araştırmaları yapabilmek için, uzay gezgini türün bir temsilcisini yakalayabilmek amacıyla, aynı hedefe tekrar bir uzay aracı gönderilir."

Kartal sustu. Nicole'ün zihni ve kalbi aynı anda çılgınca çalışıyordu. O kadar çok sorusu vardı ki! Neden özellikle kendisi dönüş için seçilmişti? Genevieve'i görebilecek miydi? Ve, Kartal *yakalamak* sözcüğü ile tam olarak ne demek istiyordu –bu sözcüğün genellikle düşmanca bir tavır olarak yorumlandığını Kartal biliyor muydu? Neden...

İlk konuşan Richard oldu, "Sanırım söylediklerinizin çoğunu anladım," dedi, "fakat bazı can alıcı bilgileri atladınız. Uzay gezgini türlerle ilgili bu bilgileri neden topluyorsunuz?"

Kartal gülümsedi. "Bizim bilgi hiyerarşimizde üç temel düzey vardır. Bir bireyin veya türün bu düzeylere ulaşması, önceden saptanmış bir dizi kıstaslara göre kabul veya reddedilir. Daha önce açıkladıklarımla sizlere, türünüzün temsilcileri olarak, ilk kez ikinci düzey bilgiler verdim. Demin sorduğunuz soruyla üçüncü düzeye giren bir bilgiye yanıt arayan zekânızı kutlarım."

Richard sinirli bir gülüşle, "Yani bütün bu parlak sözlerle yanıtlamayacağınızı mı anlatmak istiyorsunuz?"

Kartal onayladı.

Nicole sonunda sordu, "Neden, sadece benim dönüş yolculuğunu yapmam gerektiğini bize açıklar mısınız?"

"Bir sürü nedeni var," diye Kartal yanıtladı. "Öncelikle sizin fiziksel açıdan dönüş yolculuğu için en uygun olduğunuzu düşünüyoruz. Verilerimiz ayrıca sizin üstün iletişim yeteneklerinizin, görevin yakalama bölümü tamamlandıktan sonra, son derece yararlı olacağını gösteriyor. Daha başka nedenler de var, ama en önemlileri bu ikisi."

Richard sordu, "Ne zaman gidiyoruz?"

"Bu belli değil. Çizelgenin bir bölümü size bağlı. Kesin bir hareket tarihi saptandığı zaman size bildiririz. Ancak size, bunun, sizin dört ayınızdan az bir süre içinde olacağını söyleyebilirim."

Kısa bir süre sonra gidiyoruz, diye Nicole düşündü, *ve en azından içimizden ikisi burada kalmalı. Fakat kim...*

"Herhangi bir üreyen çift burada Düğüm'de kalabilir mi?" diye Şimdi Michael, Nicole'ün düşünce çizgisini izleyerek soruyordu.

"Hemen hemen öyle Mr. Toole," diye Kartal yanıtladı. En küçük kız Ellie, sizinle birlikte kabul edilemez –o cinsel olgunluğa erişinceye kadar sizi canlı tutamayabiliriz– fakat, herhangi bir başka çaprazlama uygun olabilir. Sağlıklı çocuklar elde edebilmek için, yüksek olasılığa sahip olmamız gerek."

"Neden?" diye Nicole sordu.

"Görevinizin başarılı olamamasıyla ilgili, çok küçük ve sınırlı da olsa, bir olasılık mevcut ve Düğüm'de kalan çift, gözlemleyebileceğimiz tek insan örneği olacak. Kimseden bu konuda yardım alma-

dan bu aşamaya gelmiş yetişkin uzay gezginleri olarak, bizler için özellikle ilginçsiniz."

Konuşma sonsuza kadar devam edebilirdi. Ancak, birkaç sorudan sonra, Kartal birden ayağa kalkarak toplantıya katılımının sona erdiğini bildirdi. Kendi koyduğu deyimle, "ayırma" işini bir an önce halletmeleri için insanları teşvik etti, çünkü ailenin Dünya'ya dönecek olan üyeleriyle neredeyse hemen çalışmalara başlamak istiyordu. Rama'nın içindeki Dünya Modülü"nün tasarımında kendisine onlar yardımcı olacaklardı. Başka bir ek açıklama yapmadan Kartal odayı terk etti.

Üç yetişkin Kartal'la yaptıkları toplantının bazı önemli ayrıntılarını, kendi aralarında düşünüp bir karara varıncaya kadar, hiç olmazsa bir gün, çocuklara anlatmamaya karar verdiler. O gece, çocuklar yatmaya gittikten sonra, Nicole, Richard ve Michael dairelerinin oturma odasında sessizce konuştular.

Nicole kendisini öfkeli ve güçsüz hissettiğini söyleyerek tartışmayı açtı. Kartal her konuda çok nazik olmasına karşın, dedi, aslında onlara dönüş görevinde yer almalarını emretmişti. Ve nasıl reddedebilirlerdi? Tüm aile yaşamları için Kartal'a –ya da temsil ettiği zekâya– bağımlıydılar. Hiçbir tehdit yapılmamıştı, ama hiçbir tehdide gerek de yoktu. Kartal'ın talimatlarına uymaktan başka çareleri yoktu.

Fakat aileden kim Düğüm'de kalmalıydı? Nicole yüksek sesle düşündü. Michael hiç olmazsa bir yetişkinin Düğüm'de kalmasının kesinlikle gerekli olduğunu ileri sürdü. Savı ikna ediciydi. Çocuklardan herhangi ikisi, Simone ve Patrick bile, bu şartlar al-

tında mutlu olabilmek için bir yetişkinin deneyim ve zekâsından yararlanmaya ihtiyaç duyacaklardı. Michael daha sonra, dönüş yolunu tamamlayabilmesinin pek mümkün olmayacağını söyleyerek, Düğüm'de kalmaya gönüllü oldu.

Üçü de, Düğüm zekâsının niyetinin, güneş sistemine dönüş yolunda insanları uyutmak olduğunun belli olduğu konusunda aynı fikirdeydiler. Yoksa, tüm o uyku deneylerinin anlamı neydi? Nicole çocuklarının, hayatlarının önemli gelişme dönemlerini uykuda geçirecek olmaları fikrinden hiç hoşlanmıyordu. Tüm aileyi Düğüm'de bırakarak yalnız gitmesi gerektiğini öne sürdü. Ne de olsa, diye mantık yürüttü, çocuklar o yolculuğu yaptıktan sonra Dünya'da "normal" bir hayat süremezlerdi.

"Eğer Kartal'ı doğru yorumladıysak," dedi Nicole, "geriye dönen herkes, sonsuza kadar, Rama'nın içinde, galaksinin başka bir bölgesine giden yolcular olacaklar."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz," diye Richard itiraz etti, "diğer taraftan, burada kalanlar da, ailedekilerin dışında, kesinlikle başka bir insan yüzü göremeyecekler."

Richard bu sözlerine ek olarak, sadece yol arkadaşı olarak değil, aynı zamanda bu deneyimi yaşamak için, ne pahasına olursa olsun, bu yolculuğu yapmak niyetinde olduğunu söyledi.

Üçlü, bu ilk geceki görüşmede çocukların ne biçimde seçileceği konusunda tam bir karara varamadı. Fakat büyüklerin nasıl davranacağı konusunda kesin bir karara vardılar. Michael Düğüm'de kalacaktı. Nicole ve Richard da güneş sistemine dönüş

yolculuğunu yapacaklardı.

Toplantıdan sonra yatakta Nicole uyuyumadı. Durmadan kafasındaki tüm seçenekleri tekrarlayıp duruyordu. Simone'un, Katie'den daha iyi bir anne olacağına emindi. Ayrıca, Simone ve Michael Amcası son derece uyumluydular ve Katie de babasından ayrılmak istemezdi. Fakat Simone'la eşleşmek için kimi bırakacaklardı? Kız kardeşini deli gibi seven, fakat akıllıca konuşmayı hiçbir zaman başaramayacak olan, Benjy'yi mi?

Nicole saatlerce döndü durdu. Aslında seçeneklerin hiçbirini sevmemişti. Bu huzursuzluğunun nedenini çok iyi anlıyordu. Sorun ne şekilde çözülürse çözülsün, sonuçta o, bir kez daha, belki de sonsuza kadar, yine sevdiği ailesinin hiç değilse birkaç üyesinden ayrılmaya zorlanacaktı. Gecenin yarısında yatağında yatarken, geçmiş ayrılıkların hayalleri ve acıları onu rahatsız etmek için geri döndüler. Birkaç ay sonra gerçekleşecek olan ayrılmayı düşününce, Nicole'ün kalbi sızladı. Annesinin, babasının ve Genevieve'in resimleri, kalbinin en derin yerlerini sızlatıyordu. Bu geçici üzüntüsü arasında, *Belki de hayat böyle*, diye düşündü, *acıyla dolu sonsuz ayrılıklar silsilesi*.

4

"Anne, baba, uyanın. Sizinle konumak istiyorum."

Nicole rüya görüyordu. Beauvois'daki aile villalarının arkasında, ormana yürümekteydi. Bahar mevsimiydi ve bütün çiçekler fevkaladeydiler. Simone'un yataklarında oturduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Richard uzanarak kızını alnından öptü ve, "Ne var canım?" diye sordu.

"Michael Amca ve ben dua ediyorduk, onun gergin olduğunu hissettim." Simone'un sakin gözleri anne ve babasının arasında yavaşça gidip geliyordu. "Bana dün Kartal'la yaptığınız konuşmayla ilgili her şeyi anlattı."

Simone konuşmaya devam ederken Nicole doğruldu. "Her şeyi iyice düşünmek için bir saatten fazla sürem vardı. On üç yaşında bir kız çocuğu olduğumu biliyorum, fakat şu şeye, hah, ayırma sorununa, ailedeki herkesi mutlu edecek bir çözüm bulduğuma inanıyorum."

Nicole kızına doğru uzanırken, "Canım Simone'um," dedi, "bu işi çözmek senin sorumluluğun değil..."

Simone tatlılıkla onun sözünü kesti, "Hayır anne, lütfen beni dinleyin. Benim çözümüm, siz yetişkinlerin hiçbir zaman aklınızdan geçirmeyeceğiniz bir şey. Ve hepimiz için de en iyi plan olduğu ortada."

Şimdi Richard'ın kaşları çatılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Simone derin bir nefes aldı. "Düğüm'de Michael

Amca'yla birlikte kalmak istiyorum. Onun karısı olacağım ve Kartal'ın 'üreyen çifti' biz olacağız. Kimse kalmak zorunda kalmayacak, ama Michael ve ben Benjy'nin de bizimle birlikte kalmasından mutlu oluruz."

"Neee?" diye Richard bağırdı, son derece şaşırmıştı. "Michael Amca yetmiş iki yaşında! Sen daha on dördüne basmadın. Bu çok mantıksız, komik..." Birden sustu.

Kızları olan olgun genç kadın gülümsedi. "Kartal'dan daha mı mantıksız?" diye yanıtladı. "Dünya'dan buraya sekiz ışık yıllık yolculuğumuzu, şimdi bazılarımızı tekrar geriye yollayacak olan devasa bir zeki üçgenle buluşmak için yaptığımız gerçeğinden daha mı mantıksız?"

Nicole, Simone'a hayranlık ve takdirle bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi, fakat uzanıp kızını sımsıkı kucakladı. Nicole'ün gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Kucaklaşma bittikten sonra, Simone, "Tamam anne," dedi, "ilk şoku atlattıktan sonra, en iyi çözüm önerisini getirdiğimizi anlayacaksınız. Eğer sen ve babam dönüş yolculuğunu birlikte yapacaksanız –ki böyle yapmanız gerektiğini düşünüyorum– Katie, Ellie veya benim Düğüm'de kalarak, Patrick, Benjy ya da Michael Amca'yla eşleşmemiz gerekiyor. Genetik olarak sağlam olan tek çözüm, ya Katie'nin ya da benim Michael Amca'yla birlikteliğimiz. Tüm olasılıkları düşündüm. Michael ve ben birbirimize çok yakınız ve aynı dini paylaşıyoruz. Eğer burada ben kalır ve evlenirsem, diğer çocuklar seçimlerinde özgür olacaklar. İsterlerse burada

bizimle kalırlar, ya da sen ve babamla birlikte güneş sistemine dönerler."

Simone elini babasının koluna koydu. "Baba, bunun birçok yönden, annemden çok senin için daha zor olduğunu biliyorum. Henüz düşüncemi Michael Amca'ya bildirmedim. Elbette bunu o ileri sürmedi. Eğer annem ve sen beni desteklemezseniz bu yürümez. İtiraz etmeseniz de, Michael'ın bu evliliği kabul etmesi zaten çok zor olacak."

Richard başını salladı. "İnanılmazsın Simone." Sonra kızını kucakladı. "Lütfen bir süre düşünmemize izin ver. Annenle ben bir konuşma yapma fırsatı bulmadan kimseye bir şey söylemeyeceğine söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedi Simone ve yatak odasının kapısında "İkinize de çok teşekkür ederim. Sizi seviyorum," diye ekledi.

Dönerek aydınlık koridorda ilerlemeye başladı. Uzun siyah saçları neredeyse beline geliyordu. ***Bir kadın oldun,*** Simone'un zarif yürüyüşünü izlerken Nicole düşündü, ***sadece fiziksel yönden değil. Yaşından çok daha olgunsun.*** Nicole Michael ve Simone'u karı koca olarak düşündü ve bunu hiç de yadırgamadığını fark edince şaşırdı. Bütün itirazlarından sonra Michael'ın çok mutlu olacağını anlayan Nicole, ***Her şeyi düşününce,*** dedi kendine, ***şu zor durumumuzda en az üzücü olan, senin düşüncen olabilir.***

Michael'ın Simone'un "kurban olma teklifi" olarak niteleyip şiddetle karşı çıkmasına karşın, Simone amacı konusunda kararsızlığa kapılmadı. Sabırla

Michael'a ikisinin evlenmesinin mümkün olan en iyi çare olduğunu, çünkü herkesin de düşündüğü gibi Katie'nin daha küçük bir çocuk olduğunu ve daha cinsel olgunluktan bir yıl veya on sekiz ay uzak olduğunu anlattı. Michael onun yarım kan kardeşlerinden biriyle evlenip akrabasıyla zina mı işlemesini isterdi. Hayır, hayır, diye Michael yanıtladı.

Tutarlı bir başka seçenek olmadığını görünce Michael teslim oldu ve ne Richard, ne de Nicole bu evliliğe güçlü bir itiraz yöneltmediler. Richard, elbette, "bu olağandışı şartlar altında" sözünü kullanarak onayını vermişti, fakat Michael, Simone'un babasının, on üç yaşındaki kızının onun büyükbabası olacak yaşta bir adamla evlenmesini kısmen de olsa kabul ettiğini anlıyordu.

Bir hafta içinde, çocukların da katılımıyla, Katie, Patrick ve küçük Ellie'nin Richard ve Nicole ile birlikte dönüş yolculuğuna katılmalarına karar verildi. Patrick babasını terk etmekte isteksizdi, fakat Michael O'Toole, onun ailenin diğer üyeleriyle birlikte olursa "daha ilginç ve hareketli" bir hayatı olabileceğini anlayışla kabul etti. Geride Benjy kalmıştı. Doğum tarihine göre sekiz, fakat zekâ açısından üç yaşında olan bu sevimli çocuğa, Rama'da da, Düğüm'de de kalabileceği söylendi. Aileye ne olacağını zorlukla kavrayabiliyordu ve böyle ani bir karar vermeye hazır değildi. Karar vermek onu korkutuyor ve kafasını karıştırıyordu; oldukça şaşırdı, suskunlaştı ve derin bir depresyona girdi. Sonuç olarak, aile Benjy'nin ne olacağıyla ilgili kararın belirsiz bir geleceğe ertelenmesine karar verdi.

* * *

Kartal, Michael ve çocuklara, "Bir buçuk veya iki gün için gidiyoruz," dedi. "Rama, buradan yaklaşık on bin kilometre uzaklıktaki bir tesiste yenileniyor."

"Fakat ben de gitmek istiyorum," diye Katie huysuzca söylendi. "Dünya modülü hakkında benim de bazı güzel fikirlerim var."

"Seni bu sürecin ilerideki aşamalarına katacağız," diye Richard, Katie'ye güvence verdi. "Burada, tam yanımızda, konferans salonunda bir tasarım merkezimiz olacak."

Sonunda, Richard ve Nicole vedalaşmalarını bitirip koridordaki Kartal'a katıldılar. Özel elbiselerini giyip, bölümün ortak alanına geçtiler. Nicole, Richard'ın heyecanlı olduğunu hissediyordu. "Macerayı seviyorsun, değil mi sevgilim?" diye sordu.

Richard başını salladı. "Bir insanın istediği her şeyin –sevgi, macera, güç ve ün olarak dört bölüme ayrılabileceğini söyleyen sanırım Goethe'ydi. Kişiliklerimiz bu bölümlerin hangisini ne kadar aradığımıza göre şekillenir. Benim için, macera her zaman bir numara olmuştur."

Kartal'la birlikte, bekleyen araca bindikleri zaman, Nicole düşünceliydi. Kapak üstlerine kapandı ve yine taşıma merkezine kadar olan yolculuklarında bir şey göremediler. *Macera benim için de çok önemli.* Nicole düşündü, *ve genç bir kızken ün benim en önemli amacımdı.* Kendine gülümsedi, *Fakat şimdi kesinlikle sevgi... Eğer değişmeseydik çok sıkıcı olurduk.*

Onları Düğüm'e getiren mekiğin bir benzeriyle

yolculuk yaptılar. Kartal önde oturuyordu, Richard ve Nicole de arkada. Arkalarındaki küresel modüllerin, taşıma koridorlarının ve tüm ışıklı üçgenin görüntüsü son derece heyecan vericiydi.

Gittikleri yön, Düğüm'ü çevreleyen uzaya egemen tek cisim olan Sirius'a doğruydu. Büyük ve genç beyaz yıldız, onların kendi güneşlerinin asteroit kuşağından görüldüğü zamanki büyüklüğüne benzer bir uzaklıkta parlıyordu.

Bir saat kadar yol aldıktan sonra, Richard "Düğüm için bu yeri nasıl seçtiniz?" diye, Kartal'a sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Kartal.

"Neden burası, neden başka bir yer değil de, Sirius Sistemi?"

Kartal gülerek, "Burası geçici bir yer," dedi. "Rama hareket eder etmez buradan ayrılıyoruz."

Richard şaşırmıştı. "Yani Düğüm bütünüyle *hareket* ediyor mu demek istiyorsun?" Geriye dönerek uzakta hafifçe parıldayan Düğüm'e baktı. "İtici güç sistemi nerede?"

"Her modülün çok az bir itici güç kapasitesi vardır, fakat onlar yalnız acil durumda kullanılırlar. Geçici yerleşim bölgeleri arasındaki taşıma, sizin deyiminizle römorkörler tarafından yapılır –kendilerini kürelerin kenarlarındaki rıhtımlara yapıştırırlar ve gerçek yörünge değiştirme gücünü onlar sağlarlar."

Nicole Michael ve Simone'u düşünerek kaygılanarak, "Düğüm nereye gidecek?" diye sordu.

"Herhalde tam olarak daha belirlenmemiştir," diye Kartal belirsizce yanıtladı. "Zaten her zaman, çeşitli çalışmaların nasıl geliştiğine bağlı olarak değişen bir işlemdir." Kısa bir sessizlikten sonra devam

etti. "Belirli bir yerdeki işimiz bittiği zaman, tüm küme –Düğüm, Hangar ve ara istasyon– ilgi duyulan başka bir yere götürülür.

Richard ve Nicole arka sırada sessizce birbirlerinin yüzüne baktılar. Kartal'ın onlara anlattığı şeyin büyüklüğünü kavramakta zorluk çekiyorlardı. Tüm Düğüm hareket ediyordu! Bu inanılmaz bir şeydi. Richard konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Uzayda dolaşan türleri nasıl tanımlıyorsunuz?" diye Kartal'a sordu.

"Ana gezegeninin atmosferinin sınırlarının dışına, ister kendi başlarına, ister robotlarının yardımıyla çıkmaya cesaret edenler olarak tanımlıyoruz. Eğer o türün ana gezegenlerinde atmosfer yoksa, ya da o türün bir gezegeni yoksa, tarif biraz daha karmaşık hale geliyor."

"Yani boşlukta evrim geçiren akıllı yaratıkların da var olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sende atmosfer saplantısı var," diye Kartal yanıtladı. "Tüm yaratıklar gibi, sen de yaşamın, ancak kendinizinkine benzeyen ortamda kendisini gösterebileceğini söyleyerek, onu sınırlıyorsun."

Az sonra Richard tekrar sordu, "Galaksimizde kaç tane uzay gezgini tür var?"

"Projemizin ana amaçlarından biri de bu. Hatırlarsan, Samanyolu Galaksisi'nde yüz milyardan fazla yıldız var. Yaklaşık, dörtte birinden fazlasının çevrelerinde dolaşan gezegen sistemleri bulunuyor. Gezegenleri olan her bir milyon yıldızdan biri uzay gezgini bir tür barındırıyorsa, o zaman hâlâ sadece galaksimizde yirmi beş bin uzay gezgini olmalı."

Kartal dönerek Richard ve Nicole'e baktı, "Galaksideki uzay gezgini türlerin tahminsel sayısı ve aynı zamanda herhangi bir bölgedeki uzay gezgini oranı, üçüncü düzey bilgiye girer. Fakat size bir tek şey söyleyebilirim. Galaksideki hayat–yoğun bölgelerde, ortalama uzay gezgini sayısı, binde birlik yıldız sayısından daha yüksek."

Richard bir ıslık çalarak, Nicole'e heyecanla, "Bu sersemletici bir şey," dedi. "Bu, bizi ortaya çıkartan evrimsel mucizenin, evrende genel bir uygulaması olduğunu gösteriyor. Hiçbir yerde bizi oluşturan işlemin aynısı olamayacağı için kesinlikle eşimiz yok. Fakat, dünyamızı biçimlendirmek, onu anlayarak onun genel düzeni içindeki yerimizi bulmak gibi, gerçekten tümüyle türümüze has özelliklerimiz gibi diğer yetenekler, binlerce yaratıkta da var olmalı! Çünkü bu yetenekler olmadan uzay gezgini olamazlardı."

Nicole bunalmıştı. Yıllar önce, Richard'la birlikte sekiz bacaklı örümceklerin ininin fotoğraf odasındayken, eldeki bilgiler kapsamında, evrenin sonsuz büyüklüğünü kavramaya çalıştığını hatırladı. Tekrar, şimdi, insanlığın sahip olduğu tüm bilgilerin, insan ırkının öğrendiği ve yaşadığı her şeyin, evrendeki bütün akıllı yaratıkların bildiği her şeyin oluşturduğu bir kumsalda, sadece bir kum tanesinden farklı bir şey olmadığını anlıyordu.

5

Mekikleri Hangar'dan birkaç yüz kilometre uzaklıkta durdu. Tesisin tuhaf bir görünüşü vardı. Dibi tümüyle düzdü, fakat yanları ve üstü yuvarlaktı. Hangar'daki üç fabrikanın –ikisi yanlarda, biri ortada– dışarıdan bakılınca kubbeli bir görünümü vardı. Yapı, tabanından itibaren altmış veya yetmiş kilometre yükseliyordu. Bu fabrikaların arasında tavan daha alçaktı, düz olan tabandan sadece sekiz ya da on kilometre kadar ve Hangar'ın üst kısmının genel görüntüsü, eğer böyle bir yaratık varsa, üç hörgüçlü bir devenin arkadan görünüşüne benziyordu.

Kartal, Nicole ve Richard, bir denizyıldızı aracı izlemek için durdular. Kartal'ın açıklamasına göre, denizyıldızının yenilenmesi bitmişti ve bir sonraki yolculuğuna hazırdı. Denizyıldızı soldaki hörgüçten dışarı çıktı ve araç, Hangar veya Rama'yla kıyaslandığında küçüktü, ama gene de, merkezinden bir kolunun ucuna kadar, yaklaşık on kilometre vardı. Hangar'dan çıkar çıkmaz dönmeye başladı. Mekik on beş kilometre kadar uzağında "park etmiş" dururken, denizyıldızı, dakikadaki dönme hızını on dönüşe çıkardı. Dönme hızı sabitlendikten sonra, denizyıldızı sola doğru hızla uzaklaştı.

"Böylece bu seriden geride sadece Rama kalmış oluyor," dedi Kartal. "Ara istasyondaki kuyrukta önümüzde olan dev tekerlek, dört ay önce gitti, çok az bakıma ihtiyacı vardı."

Richard bir soru sormak istiyordu, ama kendini

tuttu. Düğümden bu yana olan uçuş sırasında, Kartal'ın, aslında paylaşmasına izin verilen bilgileri onlara kendiliğinden verdiğini çoktan anlamıştı. "Rama oldukça zorlu çıktı," dedi Kartal. "Hâlâ ne zaman bitireceğimizden emin değiliz."

Mekik, Hangar'ın sağ kubbesine yanaştı ve kubbenin üstünde saat beş yönünde ışıklar yanmaya başladı. Richard ve Nicole, bazı küçük kapıların açılmakta olduğunu görebiliyorlardı. "Elbiselerinize ihtiyacınız olacak," dedi Kartal. "Bu muazzam yeri değişken ortamlı olarak tasarımlayabilmek, büyük bir mühendislik başarısı olurdu."

Nicole ve Richard giyinirlerken, mekik, kendi taşıma merkezlerindekine aynen benzeyen bir rıhtıma yanaştı. Kartal iletişim sistemini kontrol ederek, "Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu. Richard başlığının içinden, "Tamam," diye yanıtlayınca, Nicole'le birbirlerine bakıp, Newton kozmonotluğu günlerini hatırlayarak güldüler.

Kartal onları uzun ve geniş bir koridordan geçirdi. Koridorun sonunda bir kapıdan sağa dönerek, bir insanın hayal bile edebileceğinden daha büyük bir fabrika tabanının on kilometre üstündeki geniş bir balkona çıktılar. Nicole, muazzam boşluğa bakarken dizlerinin çözüldüğünü hissediyordu. Ağırlıksız ortama karşın, baş dönmesi dalgaları, Richard ve Nicole'ü sarmaya başlamıştı. İkisi birden aynı anda dönerek, az önce gördükleri şeyi kavramaya çalışırken, gözlerini birbirlerine odakladılar

"Oldukça etkileyici bir manzara," dedi Kartal.

Ne kadar büyük bir anlatım yetersizliği, diye Nicole düşündü ve çok yavaşça gözlerini o müthiş gö-

rüntüye çevirdi. Bu kez dengesine yardımcı olması için parmaklıkları tutuyordu.

Altlarındaki fabrika, Newton'u indirip içeri girdikleri sol iskele ucundan başlayıp, Ana Düzlük boyunca uzanarak, Silindirik Deniz kıyılarına kadar uzanan, tüm Kuzey Yarımsilindiri'ni kapsıyordu. Deniz ve Ramalıların New York şehri yoktu, fakat bu bir tek fabrikada, Amerika'nın Rhode Island eyaletinden daha çok arazi vardı.

Rama'nın kuzey ucundaki çukur ve çanağa, dış kabuk dahil, dokunulmamıştı. Rama'nın bu bölümleri, Richard, Nicole ve Kartal'ın sağında ve üstünde durdukları platformun biraz arkasında kalıyordu. Önlerinde, raylar üzerine monte edilmiş ve her birinin başka başka amaçları olan bir düzineye yakın teleskop vardı. Bunların arasından, üçü de, bir şemsiyenin üç desteği gibi açılarak, otuz bin basamakla Ana Düzlük'e inen (veya çıkan), tanıdık merdivenleri görebiliyorlardı.

Kuzey Yarımsilindiri'nin geri kalan kısmı, bölünerek parçalara ayrılmış halde, çanağa veya birbirlerine doğrudan bir bağlantıları olmadan, fakat bitişecek parçalar uygun bir şekilde yan yana dizilmiş şekilde, önlerinde duruyordu.

"İşin başında bu düzende çalışmak daha kolay oluyor," diye Kartal'a açıkladı. "Silindiri bir kez kapattıktan sonra, tüm bu malzemeyle içeriye girip çıkmak daha zor oluyor."

Teleskoplar aracılığıyla, Richard ve Nicole, Ana Düzlük'ün iki ayrı bölgesinde arı gibi çalışıldığını görebiliyorlardı. Altlarındaki fabrikada ileri geri hareket eden robotları saymaya kalkışmadılar bile.

Ayrıca, birçok yerde nelerin yapılmakta olduğunu da kesin olarak anlayamadılar. Bu, insanların hiçbir zaman hayal bile edemeyecekleri çapta büyük bir mühendislikti.

"Genel bir görüntü vermek için, sizi önce buraya getirdim," dedi Kartal. "Sonra, aşağıya, tabana indiğimiz zaman, daha fazla ayrıntı görebilirsiniz."

Nicole ve Richard, şaşkınlıktan dilleri tutulmuş halde ona baktılar. Kartal gülerek devam etti, "Eğer dikkatli bakar ve parçaları zihninizde birleştirirseniz, Ana Düzlük'ün, biri Silindirik Deniz'e yakın, diğeriyse neredeyse merdivenlerin sonuna kadar olan bölgeyi kapsayan, iki büyük bölümünün tümüyle temizlenmiş olduğunu görürsünüz. Bütün yeni inşaatlar işte buralarda yapılıyor. Bu iki bölgenin arasında, Rama tümüyle sizin terk ettiğiniz gibi duruyor. Burada genel mühendislik danışmanlığımız var —sadece bir sonraki görevde kullanılacak olan bölgeleri değiştiriyoruz.

Richard canlandı. "Yani bize bu uzay aracının ***defalarca*** kullanıldığını ve her görev için sadece ***gerekli*** değişikliklerin yapıldığını mı söylüyorsun?"

Kartal onayladı.

"O zaman, New York adını verdiğimiz o gökdelenler kümesi de ***çok önceki*** bir görev için hazırlanıp, başka değişim gerekmediği için, sadece orada öyle ***bırakılmış*** olabilir mi?"

Kartal, Richard'ın zaten yanıt beklemediği sorusuna karşılık vermedi. Ana Düzlük'ün kuzey bölgesini işaret ediyordu. "Yaşama alanınız orası olacak, işte orada. Sizin 'altyapı' dediğiniz su, enerji, kanalizasyon ve üst bölümün çevresel kontrolü gibi, hiz-

metleri tamamladık. İşlerin geri kalan kısmı için tasarım esnekliğine olanak var. Bu nedenle sizi buraya getirdik."

"Temizlenmiş olan bölgenin güneyindeki küçük kubbeli bina nedir?" diye Richard sordu. New York'un eski bir Rama yolculuğundan geri kalmış bir kalıntı olabileceği fikrinden hâlâ sersemlemiş haldeydi.

"Orası kontrol merkezi," diye Kartal yanıtladı. "Yaşam alanınızı düzenleyen her şey orada korunacak. Genellikle kontrol merkezleri yaşama alanının altına gizlenir. Fakat sizin için, tasarımcılar onu düzlüğe koymaya karar verdiler."

Nicole, eğer Rama tümüyle birleştirilseydi, orada Silindirik Deniz'in bulunacağı yerdeki temizlenmiş alanı göstererek, "Oradaki büyük bölge nedir?" diye sordu.

"Size onun nedenini söyleme yetkim yok," diye Kartal yanıtladı. "Aslında, size onun varlığını göstermeme bile izin verilmesine şaşıyorum. Normal olarak dönüş yolcularımız, yaşadıkları bölgenin dışında, hiçbir şey bilmezler. Elbette, her tür için saymaca plan, kendi modüllerinin içinde kalmalarıdır."

Nicole, Richard'ın dikkatini başka bir bölgeye çekmeye çalışarak, "Şurada, merkezdeki tepe, ya da kuleye bak," dedi. "En az iki kilometre yüksekliğinde olmalı."

"Ve tıpkı ortası delik bir çöreğe benziyor, yani içi oyulmuş."

Yapımı oldukça ilerlemiş olan olası bir ikinci yaşam bölgesinin dış duvarlarını görüyorlardı. Fabrika tabanından içinin hiçbir yeri görülemeyecekti.

"Orada kimin veya neyin yaşayacağına dair bize bir ipucu veremez misin?" diye Nicole sordu.

Kartal başını sallayarak, "Haydi," dedi kuvvetle. "Aşağı inmemizin vakti geldi."

Richard ve Nicole teleskoplardan ayrıldılar ve diğer inşaat kadar ilerlememiş olan kendi yaşam bölgelerinin genel görüntüsüne çabucak bir göz attılar, sonra da Kartal'ı koridorda izlediler. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, Kartal'ın onlara asansör olduğunu söylediği şeye ulaştılar.

"Koltuklarınızdaki kemerlerinizi çok dikkatle bağlamalısınız," dedi rehberleri. "Bu oldukça çılgın bir yolculuk olacak."

Bindikleri tuhaf oval kapsülün hızlanması güçlü ve çabuktu. İki dakikadan az bir süre sonra, hızlanma aynı şekilde birden durdu. "Bu şey saatte üç yüz kilometre mi yapıyor?" diye Richard kafasından çabucak bazı hesaplar yaparak sordu.

"Sadece acelesi yokken," diye Kartal yanıtladı.

Richard ve Nicole araçtan inerek onu fabrika zemininde izlediler. Muazzamdı. Birçok yönden Rama'nın kendisinden daha sersemleticiydi, çünkü dev uzay aracının neredeyse yarısı, çevrelerinde, yerde duruyordu. Her ikisi de, taşıma koltuklarıyla Rama'nın içine inişleri sırasında Silindirik Deniz'in üstünden Güney Çanağı'ndaki gizemli boynuzlara bakarlarken kapıldıkları son derece güçlü duyguları hatırladılar. Richard ve Nicole, üstlerinde, zeminde, fabrikanın her yerinde yürümekte olan çalışmayı izlerken, aynı saygı ve hayranlık duyguları geriye gelmişti, hem de daha güçlenerek.

Asansör onları, yaşam bölümlerinin parçalarının

birinin hemen dışında bırakmıştı. Rama'nın kabuğu önlerindeydi, asansör çıkışından yürürlerken kabuğun kalınlığını hesapladılar. Richard, Rama'daki ilk günlerinde Nicole'ün sormuş olduğu bir soruyu yanıtlayarak, ona "Yaklaşık iki yüz metre kalınlığında," dedi.

"Yaşam bölgemizin altındaki kabuğun içinde ne olacak?" diye Nicole sordu.

Kartal dört parmağından üçünü onlara göstererek, üçüncü düzey bir bilgiyi sormuş olduklarını belirtti. Her iki insan da güldüler.

Birkaç saniye sonra Nicole, Kartal'a "Bizimle birlikte gidecek misin?" diye sordu.

"Güneş sisteminize mi?... Hayır, gelemem," diye Kartal yanıtladı. "Fakat, kabul etmeliyim ki çok ilginç olurdu."

Kartal onları yoğun bir çalışmanın olduğu bir bölgeye götürdü. Birkaç düzine robot, yaklaşık altmış metre yüksekliğinde silindirik bir yapı üstünde çalışıyorlardı. "Bu, kullanılmış sıvıların yeniden kazanıldığı ana fabrika," dedi Kartal. "Yaşam bölgenizden sızma veya kanalizasyon yoluyla gelen tüm sıvılar, sonunda burada toplanacak. Temizlenen sıvı koloniye geri pompalanırken, atık kimyasallar başka olası kullanımlar için alıkonulacak. Bu fabrika içine girilemeyecek şekilde mühürlenecek. Sizin gelişim düzeyinizin çok üstünde bir teknoloji kullanıyor."

Sonra, Kartal onları bir merdivene ve yaşam bölgesinin içine götürerek, onlara ayrıntılı bir tur yaptırdı. Her bölümde, Kartal onlara o bölgenin ana özelliklerini anlatıyor ve sonra, ara vermeden bir

robota kendilerini bir sonraki bitişik bölüme taşımasını istiyordu.

Birkaç saat sonra, Kartal onları gelecekteki evlerinin başka bir bölümüne götürmeye hazırlanırken, Nicole sordu, "Bizden burada tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?"

"Belirli bir şey yok," dedi Kartal. "Bu Rama'ya yaptığınız son ziyaret olacak. Tasarım safhasında kendinizi daha rahat hissedebilmeniz için buna ihtiyacınız olacağını düşünerek yaşam bölgenizin ölçülerini hissetmenizi istedik. Yaşama modülünde iki binde bir oranında bir modeli var ve geri kalan çalışmalar orada yapılacak." Richard ve Nicole'e baktı. "İstediğiniz zaman buradan ayrılabiliriz."

Nicole gri metal bir kutunun üstüne oturarak çevresine bakındı. Sadece robotların sayısı ve çeşitliliği bile, başını döndürmeye yeterliydi. Fabrikanın balkonuna yürüdüğü andan itibaren büyük bir baskı altına girmişti, şimdiyse tam anlamıyla uyuşmuş haldeydi. Elini Richard'a uzattı.

"Gördüklerimi incelemekte olmam gerektiğini biliyorum, sevgilim," dedi, "ama, artık hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Tümüyle doymuş durumdayım."

"Ben de," diye Richard itiraf etti. "Rama'dan daha şaşırtıcı bir yerin bulunabileceğini hiçbir zaman düşünemezdim, fakat bu fabrika kesinlikle öyle."

Nicole, "Burada bulunduğumuz sürece, burayı yapan fabrikanın nasıl bir şey olabileceğini hiç düşündün mü?" diye sordu. "Daha iyisi Düğüm'ün montaj hattını düşün."

Richard güldü. "Bu yoruma geriye doğru sonsuz biçimde devam edebiliriz. Eğer Düğüm gerçekten

bir makineyse, ki öyle görünüyor, Rama'dan daha yüksek düzeyde bir makine olduğu kesin. Rama herhalde burada tasarımlandı. Sanırım Düğüm tarafından kontrol ediliyor. Fakat Düğüm'ü yaratan ve kontrol eden ne? Bizim gibi, biyolojik bir evrim sonucu oluşmuş bir yaratık mı? Ve, bizim anlayabileceğimiz anlamda gerçekten mevcut mu, yoksa, yarattığı bu inanılmaz makineler sayesinde etkisinin hissedilmesiyle yetinen başka bir varlığa mı dönüştü?"

Richard karısının yanına oturdu. "Bu benim için bile çok fazla. Sanırım ben de doydum... Haydi artık çocuklara dönelim."

Nicole uzanarak ona dokundu. "Sen çok akıllı bir adamsın Richard Wakefield," dedi. "Bunun seni sevmemin nedenlerinden biri olduğunu biliyorsun."

Rulo halinde bazı metal levhaları taşıyan kepçeye benzer bir robot, önlerinden yavaşça geçti. Richard yeniden başını hayretle sallayarak, "Teşekkür ederim sevgilim," dedi. "Sen de, benim seni sevdiğimi biliyorsun."

Ayağa kalkarak Kartal'a, gitmeye hazır olduklarını bildirdiler.

Ertesi akşam yaşama modülündeki odalarında seviştikten yarım saat sonra, Richard ve Nicole hâlâ uyuyamamışlardı, "Neyin var sevgilim?" diye Nicole sordu. "Bir şey mi oldu?"

Richard, "Bugün yeni bir sis nöbeti geçirdim," dedi. "Yaklaşık üç saat kadar sürdü."

Nicole yatakta doğrulurken, "Tanrım," dedi. "Şimdi iyi misin? Tarayıcıyı getirip biyometrinden birşeyler anlamaya çalışayım mı?"

Richard başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Benim sislerim senin makinende hiç belli olmadı. Fakat bu seferki beni gerçekten rahatsız etti. Nöbetler karşısında ne kadar çaresiz olduğumu anladım. Herhangi bir tehlike anında sana ve çocuklara yardım edemeyecek kadar zorlukla hareket ediyorum. Bu beni korkutuyor."

"Bunu başlatanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Kesinlikle. Her zamanki gibi. Hangar'a yaptığımız yolculuğu düşünüyordum, özellikle diğer yaşam bölgesini. Elimde olmayarak, Rama'daki yolculuğumla ilgili birkaç bağlantısız sahne hatırladım ve sonra birden sis geldi. Tam olarak. Devam ettiği sürenin ilk beş dakikasında seni bile tanıyabileceğimden emin değilim."

"Üzüldüm sevgilim," dedi Nicole.

"Sanki bir şey düşüncelerimi kontrol ediyormuş gibi. Ve ne zaman hafızamın belirli bir bölümüne ulaşsam, bom, bir tür uyarı alıyorum."

Richard ve Nicole bir dakika kadar sessiz kaldılar.

"Ne zaman gözlerimi kapatsam," dedi Nicole, "Hâlâ Rama'nın içinde koşuşturan tüm o robotları görüyorum."

"Ben de."

"Gene de, gördüklerimin, hayalimde canlandırdığım veya bir filmde gördüğüm bir şey olmayıp gerçek sahneler olduğuna inanmakta hâlâ büyük zorluk çekiyorum," diye Nicole gülümsedi. "Şu son on dört yılda tamamen inanılmaz bir hayat yaşadık, değil mi?"

Richard yan dönerek normal uyku durumuna geçerken, "Tabii ki," dedi. "Ve kim bilir? Belki de en önemli bölümü henüz önümüzdedir."

6

Yeni Cennet'in 1/2000 ölçeğindeki holografik modelinin projeksiyonu, büyük konferans salonunun ortasında duruyordu. Rama'nın içindeki gerçek Dünya yaşam bölgesi. Uzun kuzey merdivenlerinin dibinin tam karşısından başlayarak Ana Düzlük'te yüz altmış kilometrekarelik bir alanı kaplayacaktı. Kapalı hacmi ise, silindir boyunca yirmi kilometre uzunluğunda, silindirin dönme eksenine paralel olarak sekiz kilometre genişliğinde ve koloni tabanından silindirin yüksek tavanına doğru sekiz kilometre yüksekliğinde olacaktı.

Ancak, Yeni Cennet'in, Kartal, Richard ve Nicole'ün tasarımları için kullandıkları, yaşama modülündeki modeli, daha kullanışlı ölçülerdeydi. Kolaylıkla bir tek büyük odaya sığmıştı ve holografik projeksiyonlar da tasarımcıların, onun içinde ve değişik yapıların arasında rahatça dolaşabilmelerini sağlıyordu. Değişiklikler Kartal'ın ses komutlarıyla çalışan bilgisayardaki yardımcı tasarım altyazımları tarafından yapılıyordu.

Kartal'la yaptıkları üçüncü maraton tasarım görüşmesine başlarken, Nicole, elindeki fenerin "siyah ışığıyla", koloninin ortasında yoğunlaşmış binaları daire içine alarak "Gene fikrimizi değiştirdik," dedi. "Şimdi, her şeyin aynı yerde toplanmasının, insanların birbirinin üstünde olmasının kötü bir fikir olduğunu düşünüyoruz. Richard ve ben, yaşama alanlarıyla küçük alışveriş dükkanlarının dört ayrı köy halinde, dikdörtgenin köşelerinde olmasının

daha mantıklı olduğunu düşünüyoruz. Sadece kolonideki herkes tarafından kullanılan binalar ortadaki sitede olmalı."

"Elbette bu yeni görüşümüz, dün beraber konuştuğumuz taşıma sisteminin tümünü ve ayrıca parkların, Sherwood Ormanı'nın, Shakespeare Gölü'nün ve Olympos Dağı'nın belirlenmiş koordinatlarını da değiştirecek," diye Richard ekledi. "Fakat bütün bu ana unsurlar, Yeni Cennet için yeni tasarımımızda uyumla yerleştirilmiştir –işte, bu taslağa bir bakarsan, her şeyi nereye kaydırdığımızı görebilirsin."

İnsan yardımcılarına bakarken Kartal'ın suratı ekşimiş gibi görünüyordu. Bir saniye sonra Richard'ın elektronik not defterindeki haritaya baktı. "Umarım bu son büyük değişiklik olur," diye yorum yaptı. "Her buluşmamızda, her şeyi yeniden tasarımlamaya başlarsak, fazla ilerleme kaydedemeyiz."

"Üzgünüz," dedi Nicole, "fakat görevimizin büyüklüğünü kavramamız biraz zaman aldı. Artık, iki bin kişilik insan topluluğuna uzun bir dönem için yaşam koşulları tasarımlamakta olduğumuzu biliyoruz –eğer bunu düzgün yapabilmek için çeşitli tekrarlamalar gerekiyorsa, zamanı da harcamalıyız."

"Ana sitedeki büyük yapıların sayısını da yeniden artırdığınızı görüyorum," dedi Kartal. "Kütüphane ve toplantı salonunun arkasındaki şu binanın amacı nedir?"

"Orası spor ve eğlence binası," diye Nicole yanıtladı. "İçinde koşu pisti, beyzbol sahası, futbol sahası, tenis kortları, jimnastik salonu ve yüzme havuzu olacak –Ayrıca her alanda bütün vatandaşlar için yeterince oturacak yer. Özellikle birçok işin biotlar

tarafından yapılacağı düşünülürse, Richard ve ben sporun Yeni Cennet için çok önemli olacağını düşünüyoruz."

"Hastaneyle okulun ölçülerini de genişletmişsiniz."

"Alanı ilk paylaştırmamızda çok tutucuyduk," diye Richard sözünü kesti. "Şu anda bile tam olarak tesbit edemediğimiz bazı etkinlikler için, tabanda yeterli boş alan bırakmış değiliz."

İlk iki tasarım toplantısının her biri onar saat sürmüştü. Richard ve Nicole'ün ikisi de, Kartal'ın başlangıçtan itibaren onların düşünceleriyle ne kadar çabuk bütünleşip, özel tasarım önerisine dönüştürmesine hayran olmuşlardı. Üçüncü toplantıda, onun çözümlemelerindeki hız ve doğruluğa artık şaşırmıyorlardı. Fakat biot yaratık, bazı kültürel ayrıntılara gösterdiği özel ilgiyle onları her zaman şaşırtıyordu. Örneğin, yeni koloniye insanların verdiği isimle ilgili olarak onları uzun uzun sorguladı. Nicole'ün ona yaşam bölgesinin özel bir ismi olmasının şart olduğunu açıklamasından sonra, Kartal "Yeni Cennet" adının anlam ve önemini sordu.

"Tüm aile bir gece boyunca yaşam bölgesinin adı üstünde tartıştık," diye Richard açıkladı, "ve, çoğu türümüzün tarih ve edebiyatıyla ilgili oldukça iyi öneriler vardı. Önde giden aday Ütopya'ydı. Arcadia, Elysium, Cennet, Concordia ve Beauvois ciddi olarak düşünüldüler. Fakat sonunda Yeni Cennet'in en iyi seçenek olduğuna karar verdik."

"Yani," diye Nicole ekledi, "mitolojik cennet bir başlangıç ve modern batı kültürümüz dediğimiz şeyi yaratan kadir Tanrı'nın, özellikle insanlar için ta-

sarımlamış olduğu varsayılan bereketli, yemyeşil bir yerdi. Bu ilk Cennet yaşam biçimleri yönünden zengin, fakat teknolojiden yoksundu.

"Yeni Cennet de bir başlangıç. Fakat, hemen hemen, o eski bahçenin her yönden tam ters yönde. Yeni Cennet, hiç olmazsa başlangıçta birkaç insan dışında, içinde yaşam biçimi bulunmayan teknolojik bir mucize."

Kolonının genel düzeni tamamlandıktan sonra bile, karar verilmesi gereken, yüzlerce ayrıntı vardı. Katie ve Patrick'e dört köyün yanındaki parkları düzenleme görevi verilmişti. İkisi de hiçbir zaman gerçek bir yaprak parçası, gerçek bir çiçek, ya da uzun bir ağaç görmemiş olmamalarına karşın, bir sürü film seyretmişler ve birçok fotoğraf görmüşlerdi. İki buçuk hektarlık açık alana, her köy için dört ayrı ve zevkli ortak bahçe ve sakin yürüyüş yolları tasarımlayarak işlerini bitirdiler.

"Fakat çimeni her köy için nereden bulacağız?" diye Nicole Kartal'a sordu.

"Dünya'dan gelen insanlar tarafından getirilecekler," diye Kartal yanıtladı.

"Fakat, ne getireceklerini nereden bilecekler?"

"Onlara biz söyleyeceğiz?"

Küçük bir kızken annesinin anlattığı uyku zamanı masallarında önemli bir rol oynayan ana unsurun, Yeni Cennet'in tasarımında atlanmış olduğunu onlara hatırlatan Katie oldu. "Hiç hayvanat bahçesi görmedim," dedi. "Yeni Cennet'te bir hayvanat bahçemiz olabilir mi?"

Kartal, bir sonraki tasarım toplantısında, Sherwood Ormanı'nın yanına küçük bir hayvanat bahçesi

yerleştirmek için ana planı değiştirdi.

Richard, Yeni Cennet'in teknolojik ayrıntılarının çoğunda Kartal'la birlikte çalıştı. Nicole'ün uzmanlık alanıysa, yaşanacak ortamdı. Kartal, aslında kolonideki bütün evler için tek bir tip ev modeli ve standart mobilya takımı öneriyordu. Nicole kahkahayla güldü. "Bir tür olarak bizler hakkında fazla şey öğrenmemişsiniz," dedi. "İnsan ırkı değişiklik ister. Yoksa sıkılırız. Eğer evlerin hepsini aynı yaparsak, insanlar hemen onları değiştirmeye başlar."

Nicole'ün kısıtlı bir zamanı olduğundan (Kartal'ın bilgi talepleri Richard ve Nicole'ün günde on, on iki saat çalışmalarına neden oluyordu –neyse ki Michael ve Simone çocuklara bakmaktan mutluydular), Nicole on temel ev planı ve dört tip modüler mobilya düzeni üzerinde karar kıldı. Böylece toplam otuz iki değişik tip ortaya çıkmıştı. Dört köyün her birindeki evlerin dış görünüşlerini değiştirerek (sanat tarihçisi Michael O'Toole'dan bazı yararlı veriler aldıktan sonra, ayrıntılar üzerinde Nicole, tekdüze ve ruhsuz olmayan, günlük yaşam için bir tasarım gerçekleştirme amacına ulaşmıştı.

Richard ve Kartal, Yeni Cennet'in hem iç, hem de dış taşıma ve iletişim sistemleri üzerinde, birkaç saat içinde fikir birliğine varmışlardı. Ancak, kapsamlı çevre kontrol ve biot tasarımları üstünde daha çok zorlanmışlardı. Kartal'ın ana planı,Yeni Cennet'i destekleyen altyapının temelini, her gün on iki saat gündüz, on iki saat gece temeline dayandırmaktı. Güneş ışığı, bulutlar ve yağmur düzenli olacak ve önceden bilinebilecekti. Yer ve zamana bağlı olarak

ısıda hemen hemen hiç değişiklik olmayacaktı.

Richard, gün uzunluklarında mevsimsel değişiklikler ve hava değişikliklerinde daha çeşitlilik istediği zaman, Kartal yaşam bölgesinin muazzam miktarda olan havasında bu "önemli değişikliklerin" yapılmasının, altyapı tasarımında temel olarak ayrılmış olandan daha fazla "kritik bilgisayar kaynağı" gerektireceğini belirtti. Kartal ayrıca ana kontrol değişkenlerinin yeniden yapılıp, denenmesinin gerekeceğini ve bunun sonucu olarak da ayrılış tarihlerinin gecikeceğini vurguladı. Nicole hava ve mevsimler konusunda Richard'ı destekleyerek, Kartal'a insanların gerçek davranışlarının ("Ki siz ve Düğüm'ü yöneten zeka aslında bunu gözlemek istiyorsunuz") tümüyle bu iki nedene dayandığını söyledi.

Sonunda bir anlaşmaya varıldı. Gece ve gündüzün uzunluğu, Dünya üstünde otuz derece enlem üstünde bulunan bir yerinkiyle aynı olacaktı. Yeni Cennet'teki hava belirlenmiş koşullar altında doğal olarak gelişecek, ancak şartlar "tasarım kutusu"nun sınırlarına ulaştığı zaman ana kontrol devreye girecekti. Ancak, Kartal iki madde üzerinde çok katıydı. Şimşek ve buz olamazdı. Eğer bu iki koşuldan (ki bunlar onun bilgisayar modeline "yeni karışıklıklar" getiriyordu) birinin bile kabulü halinde, diğer değişikliklerin hepsi tasarım kutusunda olsa da, kontrol sistemi otomatik olarak devreye girerek havayı düzenlerdi.

Kartal'ın ilk niyeti, ilk iki Rama aracında bulunan biotların bazılarını aynen bırakmaktı. Fakat, Richard ve Nicole, birlikte, ona, Rama biotlarının, özellikle kırkayak, peygamberdevesi, yengeç ve örümcek gi-

bi olanların uygun olmadığını ısrarla belirttiler.

"İki Rama aracına da inen kozmonotlar," diye Nicole açıkladı, "normal bir insan olarak düşünülmemelidir. Aslında onlardan çok farklıydılar. Biz, özel olarak karmaşık makinelerle uğraşmak için eğitilmiştik –buna karşın bazılarımız birkaç biotunuzdan korktu. Yeni Cennet halkının daha sıradan insanları, ülkelerinin her yerinde koşuşturup duran o tuhaf mekanik aletlerden rahatsız olacaklardır."

Saatlerce süren bir tartışmadan sonra, Kartal, biot bakım ekibinin yeniden tasarımlanmasına razı oldu. Örneğin, çöpler, tıpkı Dünya'daki çöp kamyonlarına benzeyen biotlar tarafından toplanacaktı –ancak, sadece şoförleri olmayacaktı. İnşaat işleri, gerektiği zaman, biçimleri tıpkı Dünya'da aynı işi yapan makinelere benzeyen biotlar tarafından yapılacaktı. Böylece o garip makineler, görünüşte kolonicilere tanıdık gelecek ve yabancı düşmanlığı ve korkusunun azalmasına yol açacaktı.

Uzun süren bir toplantının sonunda Kartal, "Olağan, günlük işler için ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Kolonicilerinizi günlük sıkıcı işlerden kurtarmak için, büyük sayıda ve sese duyarlı, insan biotlar kullanmayı düşünmüştük."

Richard, robot yardımcıları olması fikrini sevmişti, ama Nicole temkinliydi. "Bu insan biotların," dedi, "Kesinlikle ayırt edilebilir olması şart. Hiçbir insanın, hatta bir çocuğun bile onu gerçek bir insan sanması olasılığı kalmamalı."

Richard kıkırdadı. "Çok fazla bilimkurgu okumuşsun."

Nicole karşı çıkarak, "Fakat bu gerçek bir kaygı,"

dedi, "burada, Düğüm'de yapılacak insan biotları gözümde canlandırabiliyorum. Rama'nın içinde gördüğümüz o bön bakışlı taklitleri kastetmiyorum. Halk bir makineyle bir insan arasındaki farkı anlayamadığı takdirde dehşete kapılacaktır."

"O zaman çeşit sayısını sınırlarız," dedi Richard, "ve temel görevleri yardımıyla da kolayca sınıflandırılabilirler. Bu senin kaygını giderir mi...? Böylesine inanılmaz bir teknolojiden yararlanmamak yazık olur."

"Bu olabilir," dedi Nicole. "Ayrıca kısa bir brifing de herkesin çeşitli tiplere alışmasını sağlar. Yanlış tanıma nedeniyle bir sorun çıkmayacağından kesinlikle emin olmalıyız."

Haftalarca süren yoğun bir çalışma sonunda, önemli tasarım kararlarının çoğu alınmış ve Richard'la Nicole'ün üstündeki iş yükü azalmıştı. Artık, mümkün olduğu kadar, çocuklar ve Michael ile birlikte normal yaşamlarına dönmüşlerdi. Bir akşam Kartal uğradı ve Yeni Cennet'in, öncelikle yeni işlem dizilerinin, en geniş olası şartlar altında çevreyi yönetme ve kontrol kapasitelerinin, son denemesinde olduğunu bildirdi.

"Aklıma gelmişken," diye Kartal devam etti, "Dünya'dan gelecek olan bitkilerin büyüyeceği her yere –Sherwood Ormanı'na, parklara, gölün kıyılarına ve dağın kenarlarına gaz değiştirme aygıtları, GDA'lar yerleştirdik. GDA'lar bitkiler gibi davranacak, karbondioksidi emip oksijen üretecekler ve sayıları da yeterli olacak. Bunlar, uzun bir süre içinde hava işlem düzeninin etkinliğini bozabilecek kadar

çok karbondioksit birikmesini engelleyecekler. GDA'ların çalışması enerji gerektireceğinden, koloninin ilk günleri için insanların kullanacağı elektrik miktarında hafif bir indirim yaptık. Fakat, bitkiler bir kez yeşerdikten sora, GDA'lar kaldırılacak ve her mantıklı amaç için bol miktarda enerji olacak."

Kartal sözünü bitirdiği zaman, "Tamam Bay Kartal," dedi Katie. "Hepimiz ne zaman yola çıkacağımızı merak ediyoruz."

Kartal ağzının kenarında oluşan gülümseme denebilecek bir kırışıklıkla, "Size bunu Noel günü söyleyecektim," dedi, "ve daha iki gün var."

Patrick, "Bize şimdi söyleyin, lütfen, Bay Kartal," dedi.

"Şey... Pekâlâ," diye yabancı arkadaşları yanıtladı, "Rama'yla, Hangar'daki işinizin bitmesi için hedef günümüz 11 Ocak. Sizi, iki gün sonra, 13 Ocak'ta hareket etmek üzere mekiğe bindirmeyi umuyoruz."

Ayrılacakları gerçeği içine işlediğinden beri, Nicole'ün kalbi hızla çarpıyordu, *Bu sadece üç hafta,* diye düşündü. *Hâlâ yapacak o kadar çok şey var ki!* Odanın karşısına, Michael ve Simone'un yan yana oturmakta oldukları koltuğa baktı. *Diğer işler arasında, güzel kızım, seni evliliğe hazırlamalıyım.*

"Yani, senin doğum gününde evleniyoruz, anne," dedi Simone. "Her zaman törenin, ailenin geri kalan kısmının ayrılmasından bir hafta önce olacağını söyledik."

Elinde olmadan Nicole'ün gözleri doldu ve çocukların görmemesi için başını önüne eğdi. *Veda etmeye hazır değilim.* diye düşündü. *Simone'u yeni-*

den göremeyeceğim düşüncesine katlanamam.

Nicole ailenin oturma odasında birlikte oynadığı salon oyunundan ayrılmayı yeğlemişti. Özür olarak Kartal için geliştireceği son bir tasarım çalışması olduğunu söyledi, fakat aslında Düğüm'deki son üç haftasını organize edebilmek için birkaç dakikaya son derece ihtiyacı vardı. Tüm akşam yemeği boyunca, yapması gereken şeyleri düşünmüş ve paniğe çok yaklaşmıştı. Nicole yeterli zaman olmadığından, ya da çok önemli bir şeyi unutacağından korkuyordu. Ancak, geri kalan işlerini, baştan sona kadar, onları tamamlayacağı zaman çizelgesiyle birlikte bir liste haline getirdiği zaman, oldukça rahatladı. Başarılamayacak bir liste değildi.

Nicole'ün elektronik not defterine aldığı notlardan biri de, hepsi büyük harflerle yazılı "BENJY??" idi. Yatağının kenarında oturmuş, özürlü oğlunu düşünüyor ve bu konuyu daha önce neden halletmediği için kendine kızıyorken, açık olan kapısında yüksek bir vurma sesi duydu. Bu, şaşılacak bir rastlantıydı.

Benjy, o kocaman masum gülüşüyle, yavaşça, "An–ne," dedi, "seninle konuşabilir miyim?" Bir an düşündü ve, "Şimdi?" diye ekledi.

"Elbette, canım," diye Nicole yanıtladı. "İçeri gel ve yatağımda yanıma otur."

Benjy annesinin yanına gelerek onu candan kucakladı. Sonra önüne bakarak tutuk bir şekilde konuştu. Hisleriyle boğuştuğu belliydi. "Sen ve Rich–ard ve diğer çocuk–lar, çok u–zun bir sü–re i–çin, ya–kın–da gi–di–yor–su–nuz."

Nicole neşeli görünmeye çalışarak, "Bu doğru," dedi.

"Ba–bam ve Si–mone burada kalıp ev–lene–cek–ler?"

Bu sorudan da öteydi. Benjy başını kaldırmış, Nicole'ün söylediklerini doğrulamasını bekliyordu. Nicole onayladığı zaman, Benjy'nin gözlerinden yaşlar boşandı ve yüzü buruştu, "Ya Ben–jy?" dedi, "Ben–jy'ye ne ola–cak?"

Nicole onun başını omzuna dayadı ve oğluyla birlikte ağladı. Benjy'nin vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Nicole şimdi bu kadar uzun süredir sürüncemede bıraktığı için kendisine çok kızgındı. Başından beri biliyordu, diye düşündü. ***Ta ilk konuşmadan beri. Bekliyordu. Kimsenin kendisini istemediğini sanıyor.***

Nicole duygularına hakim olduktan sonra, "Bir seçim yapman gerek," dedi. "Bizimle gelmene çok seviniriz. Ayrıca baban ve Simone da, eğer onlarla kalırsan çok sevinirler."

Benjy, sanki ona inanmıyormuş gibi annesini süzdü. Nicole söylediklerini yavaşça bir daha tekrarladı. Benjy, "Bana doğru mu söylü–yorsun?" diye sordu.

Nicole kuvvetle başını salladı.

Benjy bir an gülümsedi, sonra gözlerini uzağa çevirdi. Uzun bir süre sessiz kaldı. Hâlâ duvara bakarken sonunda, "Bu–rada oyna–yacak kim–se kalma–ya–cak," dedi. "Simone da Ba–bamla birlik–te ol–mak zorun–da."

Benjy'nin görüşlerini bu kadar özlü olarak özetleyebilmesi Nicole'ü şaşırtmıştı. Çocuk yanıt bekliyor

gibiydi. "O zaman bizimle gel," dedi Nicole yavaşça, "Richard Amcan, Katie, Patrick, Ellie ve ben seni çok seviyoruz ve bizimle birlikte olmanı istiyoruz."

Benjy annesine bakmak için döndü, gözyaşları yeniden yanaklarına süzülüyordu. "Si–zinle ge-le–ceğim an–ne," dedi ve başını Nicole'ün omzuna dayadı.

Nicole, Benjy'yi göğsüne bastırırken, *Kararını çoktan vermiş*, diye düşündü. *Sandığımızdan daha akıllı. Buraya sadece istendiğinden emin olmak için gelmiş*.

7

"...Ve Ulu Tanrı'm, evlenmek üzere olduğum bu harika genç kızı mutlu edebilmeme yardım et. Senin hediyen olan sevgiyi paylaşmamıza ve senin izninle birleşmemize izin ver... Tüm bunları bizlere Senin sevgini göstermek ve bizi günahlarımızdan kurtarmak için gönderdiğin oğlun hatırına söylüyorum. Amin."

Yetmiş iki yaşındaki Michael Ryan O'Toole kavuşturduğu ellerini çözerek gözlerini açtı. Yatak odasındaki yazı masasının önünde oturuyordu. Saatini kontrol etti. ***Simone ile evlenmeme***, diye düşündü, ***sadece iki saat kaldı***. Michael, önündeki masada duran İsa'nın resmine ve Sienalı Aziz Michael'ın küçük heykeline bir göz attı. ***Ve gece, hem bizim düğünümüz, hem de Nicole'ün doğum günü nedeniyle verilen ziyafet sona erdikten sonra, o meleği kollarımın arasına alacağım***. Ve ardından gelen düşünceye engel olamadı. ***Ulu Tanrı'm lütfen onu düş kırıklığına uğratmama izin verme***.

O'Toole masaya uzanarak küçük bir İncil çıkardı. Bu, sahip olduğu tek gerçek kitaptı. Okuduğu diğer her şey elektronik defterine yerleştirdiği küçük veri küpleri halindeydi. İncil'i bir zamanlar çok uzak bir gezegendeki yaşamının çok özel bir anısıydı.

Çocukluk ve yetişkinliği süresince, bu İncil onunla her yere gitmişti. Michael küçük siyah kitabı elinde çevirirken, bir anı seli içinde yüzüyordu. İlk hatırladığı, altı yedi yaşlarında küçük bir çocuk olduğu günlerden bir anısıydı. Babası evdeki yatak oda-

sına gelmişti. Michael kişisel bilgisayarında beyzbol oynuyordu ve biraz sıkılmıştı –ciddi bir adam olan babası onu ne zaman oyun oynarken bulsa, Michael kendisini huzursuz hissederdi.

"Michael," demişti babası, "sana bir hediye varmak istiyorum. Senin kendi İncil'ini. Bu, sayfalarını çevirerek okuyabileceğin gerçek bir kitap, kapağına senin ismini yazdık."

Babası ona kitabı uzattı ve Michael hafif bir "Teşekkür ederim"le kabul etti. Cildi deriden yapılmıştı ve hoş bir dokunma duygusu veriyordu. "Bu cildin içinde," diye babası devam etmişti, "insanlığın bulabileceği en iyi öğretilerin bazıları var. Onu dikkatle oku. Onu sık sık oku. Ve hayatını onun bilgeliğiyle yönlendir."

O gece İncil'i yastığımın altına koydum, diye Michael hatırladı, *Orada da kaldı. Tüm çocukluğum boyunca. Hatta lise yıllarımda.*

Üniversite beyzbol takımının şehir şampiyonluğunu kazanıp, eyalet şampiyonluğu turnuvası için Springfield'e gideceği zaman çevirdiği dolapları hatırladı. Michael, İncil'ini de yanına almıştı, fakat takım arkadaşlarının onu görmelerini istemiyordu. Bir lise öğrencisi için, İncil pek "yatıştırıcı" sayılmazdı ve genç Michael, henüz akranlarının kahkahalarını karşılayabilecek yeterli özgüvene sahip değildi. Bu nedenle, tuvalet eşyasını koyduğu çantasında İncil'i için özel bir bölme hazırlamış ve kitabı koruyucu bir paketin içinde oraya koymuştu. Springfield'deki otel odasında, oda arkadaşı banyo yapıncaya kadar beklemiş, sonra Michael İncil'i koyduğu yerden çıkartıp yastığının altına saklamıştı.

Onu balayımıza bile götürmüştüm. Kathleen çok anlayışlıydı. Her zaman ve her şeyde olduğu gibi. Cayman adalarındaki süitlerinin dışındaki parlak güneş ve beyaz kumla ilgili kısa bir anıyı, güçlü bir yitirme duygusu izledi. *Şimdi neler yapıyorsun Kathleen*, dedi yüksek sesle. *Hayat seni nerelere götürdü?* Hayalinde onu, Boston, Commonwealth caddesindeki kahverengi kum taşından yapılmış evlerinde dolaşırken görebiliyordu. *Torunumuz Matt, herhalde artık bir delikanlı olmuştur*, diye düşündü. *Başkaları da oldu mu? Hepsi toplam kaç kişiler?*

Ailesini –Kathleen, kızı Colleen, oğlu Stephen ve bütün torunları– onsuz bir Noel yemeği için uzun bir masanın çevresinde düşününce kalbindeki sızı derinleşti. Kafasındaki görüntüde, dışarıdaki caddede hafifçe kar yağıyordu. *Artık aile duasını Stephen okuyordur*, diye düşündü. *Çocuklarım içinde her zaman en dindar olanı oydu.*

O'Toole, şimdiki zamana dönerek başını salladı ve İncil'in ilk sayfasını açtı. Sayfanın üstünde çok güzel bir el yazısıyla "Önemli olaylar" belirdi. Kayıtlar fazla değildi, hepsi toplam sekiz tane, hayatındaki önemli olayların günlüğü.

7–3–67	Kathleen Murphy ile Boston, Massachusetts'de evlendim.
1–30–69	Boston'da oğlum, Thomas Murphy O'Toole doğdu.
4–13–70	Boston'da kızım, Colleen Gavin O'Toole doğdu.
12–27–71	Boston'da oğlum, Stephen Molloy O'Toole doğdu.
2–14–92	Thomas Murphy O'Toole'un Pasadena Kaliforniya'da ölümü.

Michael'ın gözleri burada, ilk oğlunun ölümünde durdu ve hızla yaşlarla doldu. Çok yıllar önceki o sevgililer gününü bütün canlılığıyla hatırlıyordu. Kathleen'i, Boston Limanı'ndaki sevimli bir deniz ürünleri restoranına götürmüştü. Tam yemeklerini bitirdikleri sırada haberi duymuşlardı. "Size tatlıları göstermekte geciktiğim için üzgünüm," diye, onlara garsonluk yapan genç adam özür dilemişti. "Barda haberleri izliyordum. Az önce Güney California'da korkunç bir deprem olmuş."

Birden korkuya kapılmışlardı. Gurur ve neşe kaynakları olan Tommy, Holy Cross okulunu birincilikle bitirdikten sonra Cal Tech'den fizik bursu kazanmıştı. O'Toole'lar yemeklerinin geri kalan kısmını bırakarak bara koşmuşlardı. Orada depremin akşam Pasifik saatiyle 5:45'te olduğunu öğrenmişlerdi. Dev San Andreas çatlağı, Cajon geçidine doğru yarılarak ayrılmış ve, yüz mil çapındaki deprem merkezi içinde kalan zavallı insanlar, arabalar ve binalar, tıpkı fırtınalı bir denizdeki çaresiz gemiler gibi, dört bir yana fırlatılmışlardı.

Yirmiikinci yüzyılda ülkenin başına gelen bu en korkunç felaketin gerçek büyüklüğü daha iyi anlaşılıncaya kadar, Michael ve Kathleen, değişen umut ve korku duyguları içinde, bütün gece haberleri dinlemişlerdi. Deprem, Richter ölçeğine göre, ürkütücüydü, 8.2 şiddetindeydi. Yirmi milyon insan susuz, elektriksiz, ulaşımsız ve iletişimsiz kalmıştı. Dünya yüzeyindeki altı metre derinliğindeki çatlaklar, tüm alışveriş merkezlerini yutmuştu. Hemen hemen bütün yollar geçilemez durumdaydı. Hasar, tüm Los Angeles bölgesi defalarca nükleer bomba

saldırısına uğrasa, bu kadar kötü ve geniş çaplı olmazdı.

Sabahın ilk saatlerinde, güneş doğmadan, Federal Acil Durum Yönetimi, yakınlarını sormak isteyenler için bir telefon numarası yayınlamıştı. Kathleen O'Toole ellerindeki tüm bilgileri haber makinesine kaydetmişti –adres, Tommy'nin apartmanının telefon numarası, harçlığını çıkartmak için çalıştığı Meksika restoranının adı ve adresi, kız arkadaşının adı ve telefon numarası.

Bütün gün ve gece boyunca beklemiştik, diye Michael hatırladı. ***Sonra Cheryl aradı. Bir yolunu bulup Poway'deki ailesinin yanına gitmeyi başarmıştı.***

Cheryl gözyaşları içinde, "Restoran çöktü Mr. O'Toole," demişti. "Sonra alev aldı. Deprem olduğunda avluda olduğu için kurtulan garsonlardan biriyle konuştum. Tommy mutfağa en yakın bölgede görevliymiş..."

O'Toole derin bir nefes alarak, ***Yanlış bu***, dedi kendine, oğlunun ölümüyle ilgili acı anıları zihninden çıkartmak için büyük çaba harcayarak, ***Yanlış bu***, diye yineledi. ***Bugün üzüntü değil mutluluk günü. Simone'un hatırı için, şimdi Tommy'yi düşünmemeliyim.***

İncil'ini kapatıp gözlerini sildi. Masadan kalkarak banyoya yürüdü, ilk olarak acele etmeden tıraş oldu ve sonra sıcak duşun altına girdi.

On beş dakika sonra, bu kez elinde bir kalemle, İncil'ini tekrar açtığı zaman, Michael O'Toole, oğlunun ölümüyle ilgili şeytanları, dualarıyla kovalamıştı. Dikkatle önemli olaylar sayfasına bir not daha düştükten sonra, son dört satırı bir daha okumak

için durakladı.

10–31–97	Toledo, Ohio'da torunum Matthew Arnold Rinaldi doğdu.
8–27–06	Rama'da, oğlum Benjamin Ryan O'Toole doğdu.
3–7–08	Rama'da, oğlum Patrick Erin O'Toole doğdu.
1–6–16	Simone Tiasso Wakefield ile evlendim.

Aynada seyrelmiş gri saçlarını incelerken, *Yaşlı bir adamsın, O'Toole,* dedi kendine. Az önce İncil'ini kapatmış ve saçlarını son bir kez fırçalamak için banyoya dönmüştü. *Yeniden evlenmek için çok yaşlı.* Kırk altı yıl önceki ilk evliliğini hatırladı. *O zamanlar saçım gür ve sarıydı,* diye hatırladı, *Kathleen çok güzeldi. Tören fevkaladeydi. Kilise koridorunun ucunda onu gördüğüm anda ağlamıştım.*

Düğün elbisesi içindeki Kathleen'in Katedral koridorunun diğer ucunda babasının kolundaki görüntüsü soluklaşarak gene gözyaşlarıyla dolu başka bir anıya kaydı. Bu ikinci görüntüde gözyaşları karısına aitti. LEO–3'e uçarak Newton ekibinin diğer üyelerine katılmak için son kontrol zamanı geldiğinde, Kathleen, Cape Cennedy'deki bekleme odasında, Michael'ın yanında oturuyordu. Şaşılacak kadar duygusal vedası sırasında, "Dikkatli ol," demişti. Kucaklaşmışlardı. "Seninle o kadar gurur duyuyorum ki sevgilim," diye karısı kulağına fısıldamıştı. "Ve seni çok seviyorum."

Michael, Simone'a, kendisiyle *gerçekten,* ama gerçekten evlenmek isteyip istemediğini, istiyorsa nedenini sorduğu zaman, o da, "Çünkü seni çok seviyorum," diye yanıtlamıştı. Kathleen ile son vedalaş-

malarının hayali zihninden yavaş yavaş silinirken, yerini Simone'un yumuşak bir görüntüsü aldı. ***O kadar masum ve insanlara güvenen birisin ki, Simone***, diye Michael, eşi olacak genç kızı düşündü. ***Dünya'da olsaydık, daha biriyle çıkıyor bile olamazdın. Hâlâ küçük bir kız olarak düşünülürdün.***

Bir anda Rama'da geçirdiği on üç yıl zihninde canlandı. Michael ilk olarak Simone'un doğumundaki çabalarını, kızın sonunda ağlamasını ve onu yavaşça annesinin karnına bıraktığı o muhteşem anı hatırladı. Bir sonraki görüntü, onun öğretisi altında, içtenlikle dinsel eğitim alan altı yaşlarında ciddi bir küçük kız olan Simone'u gösteriyordu. Bir başka görüntüde Simone, Katie'yle birlikte ip atlıyor ve neşeyle şarkı söylüyordu. Hızla geçen son görüntü de Rama'da, Silindirik Deniz kıyısında piknik yapan aileden bir sahneydi. Orada Simone, sanki koruyucu meleğiymiş gibi, gururla Benjy'nin yanında duruyordu.

Düğüm'e geldiğimizde çoktan genç bir kadın olmuştu, diye General O'Toole kendi kendine düşündü. Zihni daha yeni olayların görüntülerine kayıyordu. ***Son derece sevecen. Daha küçük çocuklara karşı sabırlı ve özverili. Kimse de Benjy'yi Simone kadar gülümsetebilmiş değil şimdiye dek.***

Simone'la ilgili tüm görüntülerin ortak bir yönü vardı. Bunlar, Michael'ın zihninde çocuk gelinine karşı duyduğu olağanüstü sevgiyle yıkandılar. Bu bir erkeğin evlenmek üzere olduğu bir kadına duyduğu normal bir sevgi değildi –daha çok bir tapınmaya benziyordu. Fakat, her şeye karşın, bir sevgiydi ve bu sevgi, ihtimaldışı çift arasında güçlü bir bağ

oluşturmuştu.

Elbisesini düzeltmeyi bitirirken Michael, *Ben çok şanslı bir adamım*, diye düşündü. *Tanrı bana mucizelerini göstermek için bir sürü yol kullanıyor*.

Apartmanın diğer ucundaki ana suitte, Nicole, Simone'un giyinmesine yardım ediyordu. Bu, klasik anlamda bir gelin elbisesi değildi, fakat beyazdı ve omuzlarında küçük şeritleri vardı. Elbette ailenin günlük işlerinde giymeye alışık oldukları rastgele giysilerden değildi.

Nicole tarakları dikkatle kızının uzun siyah saçlarına yerleştirerek aynada Simone'u inceledikten sonra, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Saatine baktı. Daha on dakikaları vardı. Simone, ayakkabıları dışında tümüyle hazırdı. *Güzel. Artık konuşabiliriz*, diye Nicole hızla düşündü. "Canım," diye başladı, sesi şaşılacak kadar boğazına takılıyordu.

Simone zarif bir şekilde, "Ne var anne?" dedi. Yatakta annesinin yanına oturmuş, dikkatle siyah ayakkabılarını giyiyordu.

"Geçen hafta cinsellikten bahsettiğimiz zaman," diye Nicole tekrar başladı, "konuşmadığımız birkaç önemli nokta daha vardı." Simone başını kaldırarak annesine baktı. Dikkati o kadar yoğundu ki, Nicole bir an için ne söyleyeceğini unuttu. Sonunda, "Sana verdiğim o kitapları okudun mu...?" diye kekeledi.

Simone'un kırışan alnı şaşkınlığını belli ediyordu. "Evet, elbette," diye yanıtladı. "Bunu dün konuşmuştuk."

Nicole kızının ellerini tuttu. "Michael fevkalade

bir insan," dedi. "Kibar, düşünceli, sevecen– fakat yaşlı. Erkekler de yaşlandıkları zaman..."

"Seni anladığımı sanmıyorum, anne," diye Simone nezaketle onun sözünü kesti. "Bana cinsellik hakkında söylemek istediğin birşeyler var sanıyordum."

Nicole derin bir nefes aldıktan sonra, "Söylemek istediğim şey," dedi, "yatakta Michael'a karşı çok sabırlı ve anlayışlı olman gerekebilir. Her şey hemen yolunda gitmeyebilir."

Simone uzun bir süre annesini süzdü. "Bundan kuşkulanmıştım," dedi yavaşça. "Hem senin bu konudaki sinirliliğinden, hem de Michael'ın yüzünde gördüğüm sözle açıklanmayan kaygıdan. Merak etme, anne, aşırı beklentilerim yok. Her şeyden önce, biz cinsel bir zevk arzusuyla evlenmiyoruz. Benim de şu son bir haftadaki ara sıra el tutuşmalar dışında, bu konuda bir deneyimim olmadığından, ne zevk alırsam alayım, yeni bir şey olacağı için fevkalade olacaktır."

Nicole, şaşılacak kadar olgunlaşmış, on üç yaşındaki kızına baktı. Gözleri yaşlarla doluydu, "Sen bir mücevhersin," dedi.

Simone, "Teşekkür ederim," derken annesine sarıldı ve Nicole'e "Unutma," diye ekledi, "Michael'la olan evliliğim Tanrı tarafından kutsanacak. Herhangi bir sorunla karşılaşırsak, Tanrı'dan bize yardım etmesini isteriz. Her şey yoluna girer."

Nicole ani bir kalp sızısıyla sarsıldı. İçinden bir ses, *Bir hafta daha,* dedi, *ve bu sevimli kızı bir daha hiç göremeyeceksin.* Richard kapıyı çalıp, herkesin tören için hazır olduğunu söyleyinceye kadar, Simone'u bağrına basmaya devam etti.

8

Simone yumuşak bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi. Michael'la birlikte el ele içeri girdiklerinde, ailenin diğer üyeleri masaya oturmuş kahvaltı ediyorlardı.

"Gü–naydın," diye Benjy yanıtladı. Ağzı tereyağlı tost ve reçelle doluydu. Oturduğu yerden kalkarak yavaşça masanın çevresini dolandı ve sevgili kız kardeşini kucakladı.

Patrick tam arkasındaydı. "Bugün bana matematikte yardım edecek misin?" diye sordu Simone'a. "Geri gittiğimize göre, annem artık derslerimi ciddiye almam gerektiğini söylüyor."

Çocuklar yerlerine döndükten sonra Richard ve Simone masaya oturdular. Simone kahve kabına uzandı. Bir konuda annesine çok benziyordu. Sabahları kahvesini içmeden pek rahat davranamıyordu.

Katie her zamanki alaycı tavrıyla, "Eh, sonunda balayı bitti mi?" dedi. "Ne de olsa, üç gece ve iki gün. Herhalde veri tabanındaki tüm klasik müzik parçalarını dinlemişsinizdir."

Michael rahatça güldü ve Simone'a sıcak bir gülümsemeyle bakarken, "Evet, Katie," dedi. "Artık kapıdan RAHATSIZ ETMEYİN yazısını kaldırdık. Herkesin yolculuk için toparlanmasında elimizden gelen yardımı yapmak istiyoruz."

Uzun süre baş başa kaldıktan sonra, Michael ve kızının ikisini de çok rahat görmekten memnun olan Nicole, "Aslında oldukça iyi durumdayız," de-

di. *Kaygım boşunaymış*, diye hızla düşündü. *Bazı yönlerden Simone benden daha olgun.*

"Kartal'ın dönüş yolculuğumuzla ilgili olarak, bize daha fazla ayrıntı vermesini dilerdim," diye Richard yakındı. "Bize, ne yolculuğun ne kadar süreceğini, bütün yol boyunca uyuyup uyumayacağımızı, ne de kesin herhangi bir şey söylemiyor."

"Kesin olarak bilmediğini söylüyor," diye Nicole kocasına hatırlattı, "Birçok farklı senaryoyla sonuçlanabilecek bir sürü 'kontroldışı' değişken var."

"Her zaman ona inanıyorsun," diye Richard karşı çıktı. "Sen en çok güvenen..."

Kapının zili konuşmalarını kesti. Katie kapıya gitti ve birkaç saniye sonra Kartal'la birlikte döndü. "Kahvaltınızı bozmadığımı umarım," diye kuş–adam özür diledi. "Fakat bugün yapacak çok işimiz var. Mrs. Wakefield'ın benimle gelmesi gerekiyor."

Nicole kahvesinin son yudumunu içtikten sonra merakla Kartal'a bakarak, "Yalnız mı?" diye sordu. İçinde belirmekte olan hafif bir korkunun farkındaydı. Düğüm'de geçirdikleri on altı aylık süre içinde, hiçbir zaman dairelerinden tek başına Kartal'ın yanında gitmemişti.

"Evet," diye yanıtladı Kartal. "Benimle yalnız geliyorsunuz. Sadece sizin yerine getirebileceğiniz özel bir görev var."

"Hazırlanmak için on dakika verebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Kartal.

Nicole'ün odada olmadığı süre içinde Richard, Kartal'ı soru yağmuruna tuttu. Bir noktada, "Tamam," dedi Richard. "Anladığıma göre bu deneylerin sonuçlarından, artık bizim tüm hızlanma ve ya-

vaşlama dönemlerinde güven içinde uyuyacağımızdan eminsiniz. Peki ya normal gidiş sırasında? Uyanık mı, yoksa uykuda mı olacağız?"

"Çoğunlukla uykuda," diye Kartal yanıtladı. "Çünkü bu sayede hem yaşlanmanızı geciktirebilir, hem de sağlığınızı koruyabiliriz. Fakat çizelgede bir sürü belirsizlik var. Yol boyunca sizi birkaç kez uyandırmamız gerekebilir."

"Bunu neden bize daha önce söylemediniz?"

"Çünkü henüz karar verilmemişti. Görevinizle ilgili senaryo çok karmaşık ve temel çizgileriyle ilgili plan daha yeni belirlendi."

"Benim yaşlanma sürecimin 'geciktirilmesi'ni istemiyorum," dedi Katie. "Dünya'dan gelen diğer insanlarla karşılaştığımız zaman, yetişkin bir kadın olmak istiyorum."

Kartal, Katie'ye "Annen ve babana dün anlattığım gibi," dedi, "sen ve ailen uykuda olduğunuz sürece, yaşlanma sürecini yavaşlatmamız önemli. Çünkü güneş sisteminize ne zaman döneceğinizi bilmiyoruz. Örneğin, elli yıl uyumanız gerekirse..."

"Neee?" diye Richard hayret ve dehşet içinde Kartal'ın sözünü kesti. "Elli yıldan bahseden kim? Buraya on iki veya on üç yılda geldik. Neden bizim..."

Yüzünde korkulu bir ifade beliren Katie, "Annemden de yaşlı olacağım," dedi.

Nicole yandaki odadan geldi. "Bu elli yıl hikayesi de nedir? Neden bu kadar uzun sürüyor? Önce başka bir yere mi uğrayacağız?"

"Bu belli," dedi Richard. Kızgındı. "Biz 'ayırma' kararını vermeden önce neden bu bize söylenmedi? Daha farklı bir şey yapabilirdik... Tanrım, eğer elli

yıl sürerse Nicole ve ben yüz yaşında olacağız."

Kartal duygusuz bir sesle, "Hayır, olmayacaksınız," dedi. "'Ertelendiğiniz' süre içinde sizin ve Mrs. Wakefield'ın, her beş ya da altı senede, bir yıl yaşlanacağınızı hesapladık. Çocuklara gelince, bu oran büyümeleri tamamlanıncaya kadar, iki yıla karşı bir yıl olacak. Büyüme hormonlarını çok fazla kurcalamaktan çekiniyoruz. Ayrıca, elli yıl, insan bir mühendisin üç sigma diye adlandırdığı üst sınırdır."

Yürüyüp tam Kartal'ın karşısına dikilen Katie, "Şimdi tümüyle aklım karıştı," dedi. "Ailemin üyesi olmayan bir insanla karşılaştığım zaman kaç yaşında olacağım?"

"Bu soruyu kesin olarak yanıtlayamam, çünkü bazı istatistiksel belirsizlikler işe karışıyor," diye yabancı iş arkadaşları yanıtladı. "Fakat senin vücudun, yirmili yaşlarının ortalarında olması gereken bir gelişmeye eşit olacak. En azından bu en uygun yanıt." Kartal, Nicole'e döndü, "Şimdilik bütün söyleyeceklerim bu kadar. Annenizle bir işim var. Akşam yemeğinden önce geri dönmeliyiz."

"Her zamanki gibi," diye Richard homurdandı, "bize hemen hemen hiçbir şey söylenmedi. Bazen, keşke bu kadar işbirliği yapmasaydık, diye düşünüyorum."

Nicole'le birlikte odayı terk ederlerken Kartal, "Daha zorlu olabilirdiniz," diye fikrini söyledi, "ve aslında, sizin gözlem verilerinizden yaptığımız tahminlere göre, aldığımız yardımdan daha azı bekleniyordu. Sonuçta, gene de önemli bir değişiklik olmazdı. Böylesi sizin için daha keyifli oldu."

"Hoşça kalın," dedi Nicole.

Benjy kapı kapandıktan sonra annesinin arkasından elini sallarken, "Gü–le gü–le" dedi.

Uzun bir belgeydi. Nicole, tüm metni yüksek sesle okumasının en azından on, belki on beş dakika süreceğini hesapladı.

"Okumayı bitiriyor musun?" diye Kartal yeniden sordu. "Sizin deyiminizle çekime bir an önce başlamak istiyoruz."

Nicole, "Ben bitirdikten sonra bu videoya ne olacak bana yeniden açıkla," dedi.

"Sizlerin, güneş sistemine ulaşmanızdan birkaç yıl önce Dünya'ya yayınlayacağız. Bu türdeşiniz insanlara da yanıt vermek için yeterli zaman sağlayacak."

"Mesajı almış olduklarını nereden bileceksiniz?"

"Aldıklarını belirten basit bir sinyal vermelerini isteyeceğiz."

"Ya bu sinyali hiçbir zaman almazsanız ne olacak?"

"Yedek planlar da bu gibi durumlar için yapılır."

Nicole'ün mesajı okuma konusunda ciddi kuşkuları vardı. Belgeyi Richard ve Michael'la tartışmak için biraz zamanı olup olmadığını sordu.

"Seni kaygılandıran nedir?" diye Kartal sordu.

"Her şey," diye Nicole yanıtladı. "Bana, bu doğru değilmiş gibi geliyor. Kendimi sanki ilerideki amaçlarınız için kullanılıyormuş gibi hissediyorum –ve amacınızın ne olduğunu da kesin olarak bilmediğimden, insan ırkına ihanet etmiş olmaktan korkuyorum."

Kartal, Nicole'e bir bardak su getirerek, yabancı stüdyoda onun yanına oturdu. "Buna mantıksal

yönden bakalım," dedi Kartal. "Size, ana amacımızın galaksideki uzay gezgini türlerle ilgili olarak ayrıntılı bilgi toplamak olduğunu açıkça anlatmıştık. Değil mi?"

Nicole onayladı.

"Ayrıca, Rama'nın içinde iki bin Dünyalıyı barındıracak bir yaşam bölgesi inşa edip, seni ve aileni, gözlem amaçlı bir yolculuk için onları karşılamaya gönderiyoruz. Bu videoyla yapmakta olduğun şey, bizim yolda olduğumuz ve türünüzün iki bin üyesinin, kültürünüzün simgesi olan eserlerle birlikte, bizimle Mars yörüngesinde buluşmaları gerektiğini bildirmek oluyor. Bunun neresi yanlış olabilir?"

Nicole Kartal'ın ona verdiği elektronik not defterini işaret ederek, "Belgenin metni," diye itiraz etti, "tümüyle belirsiz. Örneğin, ileride bu insanların sonunun ne olacağından hiç bahsetmiyorum –sadece, bir tür yolculukta, 'bakılacakları' ve 'gözlemlenecekleri'ni söylüyorum. Ayrıca insanların neden inceleneceklerinden veya Düğüm ve onu kontrol eden zekâdan hiç bahis yok. Bunlara ek olarak, bu metnin havası kesinlikle tehdit edici. Dünya'daki bu yayını alan insanlara, eğer bir insan grubu, Rama'yla Mars yörüngesinde buluşmadığı takdirde, uzay aracının Dünya'ya yaklaşarak 'örneklerini daha az düzenli bir yolla ele geçireceği'nden söz ediyorum. Bu kesinlikle düşmanca bir ifade."

"Eğer istiyorsan, amacını değiştirmediğin sürece, kelimeleri düzeltebilirsin," diye Kartal yanıtladı. "Fakat, bu tür iletişimde oldukça deneyimli olduğumuzu sana söylemeliyim. Sizinkine benzeyen türlerde, mesaj çok ayrıntılı olmadıkça daha başarılı

olduk."

"Fakat neden bu belgeyi daireye götürmeme izin vermiyorsun? Bunu Richard ve Michael ile tartışırdım ve ifadeyi birlikte yumuşatarak düzeltirdik."

"Çünkü video bugün senin tarafından hazırlanmalı," diye Kartal inatçı bir ifadeyle yanıtladı. "Metinde değişiklikleri tartışmaya açığız ve gerekli olduğu sürece seninle birlikte çalışacağız. Fakat ailenin yanına dönmeden önce çekim bitmeli."

Ses dostça bir tondaydı, fakat anlamı kesinlikle açıktı. ***Seçme şansım yok,*** diye Nicole düşündü. ***Videoyu yapmam emrediliyor***. Birkaç saniye, yanında oturmakta olan garip yaratığı inceledi. Öfkesinin arttığını hissederken, ***Bu Kartal sadece bir makine,*** diye Nicole söylendi. ***Programlanmış emirleri yerine getiriyor... Tartışmam onunla değil.***

Birden, kendini bile şaşırtarak, "Hayır," dedi, başını salladı, "yapmayacağım."

Kartal, Nicole'ün bu yanıtı için hazırlıklı değildi. Uzun bir sessizlik oldu. Duygusal bir çalkalanma içinde olmasına karşın, Nicole yanındaki yaratığa hayran olmuştu. ***Şimdi içinde neler oluyor?*** diye merak etti. ***Acaba onun beyin karşılığı organına, karmaşık yeni mantık halkaları mı ekleniyor. Yoksa, acaba başka bir yerden emirler mi alıyor?***

Sonunda Kartal ayağa kalkarak, "Eh," dedi, "bu oldukça büyük bir sürpriz... Videoyu yapmayı reddedeceğinizi hiç düşünmemiştik."

"O zaman söylemekte olduğum şeylere dikkat etmişsiniz demektir... Senin veya sana emir veren şeyin beni kullanmakta olduğunuzu... ve amaçlı olarak bana çok az bilgi verdiğinizi hissediyorum...

Eğer benden sizin için birşeyler yapmamı istiyorsanız, o zaman hiç olmazsa sorularımdan bazıları yanıtlanmalı."

"Tam olarak bilmek istediğin şey nedir?"

Nicole hayal kırıklığını belli ederek, "Size daha önce de söyledim," dedi. "Burada gerçekten ne gibi kahrolası işler dönüyor? Siz kimsiniz veya nesiniz? Neden bizi gözlemlemek istiyorsunuz...? Ve bunlar konuşulurken bir de burada neden 'üreyebilen bir çift' bırakmaya zorlandığımızı da açıklar mısınız? Ailemi bölme fikrinden hiç hoşlanmamıştım– işin başlangıcında daha güçlü biçimde itiraz etmeliydim. Eğer teknolojiniz bu harikulade Düğüm'ü yaratacak kadar mükemmel ise, neden bir insan yumurtası ve spermi alarak..."

"Sakin olun Mrs. Wakefield," dedi Kartal. "Sizi daha önce hiç böyle heyecanlı görmemiştim. Sizi grubunuz içinde en soğukkanlı insan olarak sınıflandırmıştım."

Ve en uysalı diye de düşündüğüne bahse girerim, diye düşündü Nicole ve kızgınlığının yatışmasını bekledi. ***Şu tuhaf beynin içinde, bir yerlerde, verilen emirleri uysalca izleyeceğime ait nicel bir yargı bulunduğu kesin... Eh, bu kez sizi yanılttım.***

Birkaç saniye sonra Nicole, "Bakın Bay Kartal," dedi, "ben aptal değilim. Burada kontrolün kimde olduğunu biliyorum. Sadece, biz insanların biraz daha saygı görmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Sorularımız oldukça mantıklı."

"Ya sizi tatmin edecek biçimde sorularınızı yanıtlarsak?"

Nicole, "Beni bir yıldan fazla bir süredir gözlüyor-

sunuz," dedi ve gülümsedi. "Hiç tümüyle mantıksız oldum mu?"

Nicole sordu, "Nereye gidiyoruz?"

"Kısa bir tur yapacağız," diye Kartal yanıtladı. "Belki de bu, kararsızlığınızı gidermek için en iyi yol olabilir."

Bindikleri tuhaf taşıt Kartal ve Nicole'ün tam sığacağı kadar küçük ve küreseldi. Ön yarım küresi tümüyle saydamdı. Yabancı kuş–adamın oturduğu taraftaki pencerenin arkasında küçük bir kontrol paneli vardı. Uçuş boyunca, Kartal ara sıra panele dokundu, fakat çoğu kez araç kendi başına işliyor gibiydi.

İçine oturmalarından birkaç saniye sonra, küre hızla uzun bir koridora ve sonra büyük ikili kapılar dizisinden geçerek kesin bir karanlığa daldı. Nicole nefesini tuttu. Kendini boşlukta yüzüyormuş gibi hissediyordu.

Nicole boş yere herhangi bir şey görmeye çabalarken, Kartal, "Düğüm'ün üç küresel modülünün her birinin içi boştur," dedi. "Şimdi Yaşama Modülü'nün çekirdeğine giden koridora girmiş bulunuyoruz."

Yaklaşık bir dakika kadar sonra, küçük araçlarının önünde bazı uzak ışıklar belirdi. Kısa bir süre sonra da, araç siyah geçitten çıkarak, muazzam ve içi boş çekirdeğe girdi. Küre, Nicole'de sanki boşluğa uçuyormuş gibi yönünü şaşırtacak şekilde takla atarak, herhalde Yaşama Modülü'nün ana gövdesi olan bir sürü ışıktan uzaklaştı.

"Hem geçici hem kalıcı misafir türlerimizin yap-

tıkları her şeyi izleriz," dedi Kartal. "Kuşkulandığın gibi, dairenizde yüzlerce gözlem aygıtı var. Ayrıca tüm duvarlarınız da tek yönlü ayna –böylece, bu çekirdek bölgesinden, davranışlarınızı daha geniş bir görüş açısından izleyebiliyoruz."

Nicole, Düğüm'ün harikalarına oldukça alışmıştı, fakat çevresindeki yeni görüntüler hâlâ sersemleticiydi. Düzinelerce, belki de yüzlerce kırpışan ışık, çekirdeğin muazzam karanlığında dolanıyorlardı. Tıpkı karanlık bir yaz gecesinde, bir arada dolaşan ateş böceklerine benziyorlardı. Işıkların bazıları duvarın kenarında süzülüyor, diğerleriyse yavaşça boşlukta ilerliyorlardı. Bir kısmı o kadar uzaktaydı ki, yerlerinden kımıldamıyormuş gibi görünüyorlardı.

Kartal tam karşılarında, uzakta parlayan yoğun ışık kümesini işaret ederek, "Aynı zamanda burada ana bakım merkezimiz de bulunuyor," dedi. "Herhangi bir mühendislik sorunuyla veya başka tür bir sorunla karşılaşıldığında, modülün her parçasına bu çekirdekten kolayca ulaşılabiliyor."

Nicole pencereyi tıkırdatarak, "Orada neler oluyor?" dedi. Birkaç yüz kilometre sağlarında, bir araç grubu Yaşama Modülü'nün aydınlatılmış büyük bir bölümüne yanaşmışlardı.

"O, en gelişmiş aygıtlarımızla uzaktan yapılan özel bir gözlem toplantısı," diye Kartal yanıtladı. "Bu özel daireler, galaksinin bu bölgesinde hiç rastlanmamış, olağanüstü özelliklere sahip bir türü barındırıyor. Bireylerinin çoğu ölüyor ve nedenini anlayamıyoruz. Onları kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Demek işler her zaman planladığınız gibi gitmiyor?"

"Hayır," dedi Kartal. Yansıyan ışıkta yaratık gülümsüyor gibi görünüyordu. "Bu nedenle, bu kadar çok acil durum planı yapıyoruz."

Nicole birden sordu, "Eğer insanlar Rama'yla buluşmaya gelmezlerse ne yapacaksınız?"

"Aynı amaca ulaşmak için değişik yöntemlerimiz var," diye Kartal belirsizce yanıtladı.

Araç karanlıktaki dümdüz yolunda hızlandı. Az sonra, onlarınkine benzeyen, fakat biraz daha büyükçe, başka bir araç sollarından yaklaştı. "Gelişme düzeyleri yaklaşık olarak sizinkine eşit olan başka bir türün üyelerinden biriyle tanışmak ister misin?" dedi Kartal. Kontrol paneline dokundu ve araçlarının içi yumuşak bir ışıkla aydınlandı.

Nicole daha yanıtlayamadan, ikinci araç yanlarına gelmişti. Onun da ön tarafı saydam bir yarım küreydi. Bu aracın içi, renksiz bir sıvıyla doluydu ve içinde iki yaratık yüzüyordu. Pelerin takmış yılan balıklarına benziyorlar ve sıvının içinde dalgalanarak yüzüyorlardı. Nicole yaratıkların üç metre uzunluğunda ve yirmi santimetre kalınlığında olduklarını tahmin etti. Hareket ettikleri sırada açılan siyah pelerin de, en geniş halinde bir metre kadardı.

"Sağındaki renksiz olanı," dedi Kartal, "yapay bir zekâ sistemidir. Suda yaşayan türlere ev sahipliği göreviyle, benim oynadığım rolün benzerini yapıyor. Diğer varlıksa başka bir dünyadan bir uzay gezgini."

Nicole yaratığa baktı. Pelerinini, hafifçe yeşil olan vücudunun çevresine sıkıca sarmış, sıvının içinde

neredeyse hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Yaratık, vücudunun iki ucu da Nicole'e doğru dönük kalacak şekilde at nalı biçimine girdi. İki ucunun birinden hava kabarcıkları fırladı.

Kartal, "Merhaba ve vay canına, ilgileniyor musun, diyor," dedi.

Nicole gözlerini garip varlıkatn ayıramadan, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi. Biri parlak kırmızı, diğeri gri olan iki ucu, şimdi birbirlerine sarılmış ve aracın penceresine bastırıyorlardı.

"Diğer araçtaki meslektaşım tercüme edip bana iletiyor... Yanıt vermek ister misin?"

Nicole'ün kafası bomboştu. Gözleri yaratığın uçlarındaki olağandışı kıvrımlara ve yumrulara odaklanmış bakarken, *Ne söylemeliyim?* diye düşündü. Yaratığın her ucunda, kırmızı "yüz"ündeki bir çift beyaz yarık dahil, yarım düzine ayrı organ vardı. Renklerinin hiçbiri, Nicole'ün Dünya'da görmüş olduklarına benzemiyordu. Nicole, Richard, Michael ve kendisinin, eğer zekâ sahibi bir dünyadışı yaratıkla karşılıklı iletişim kurabildikleri takdirde, ona soracakları soruların neler olacağı hakkındaki çeşitli konuşmalarını hatırlayarak, yaratığı sessizce izledi. ***Fakat böyle bir durumu hayal bile etmemiştik,*** diye Nicole düşündü.

Karşısındaki pencerede başka hava kabarcıkları sel gibi aktı. "Ana gezegenimiz beş milyar yıl önce oluştu," dedi Kartal tercüme ederek. "İkiz yıldızımız bir milyar yıl sonra dengeli hale geldi. Sistemimizde, ikisinde bazı hayat türlerinin geliştiği, on dört gezegen bulunuyor. Bizim su gezegenimizde üç akıllı tür var, fakat tek uzay gezgini biziz. Uzay araş-

tırmalarımıza iki bin yıldan biraz önce başladık."

Nicole artık sessizliğinden utanmaya başlamıştı. "Merhaba... Merhaba," dedi duraksayarak. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk... Bizim türümüz sadece üç yüz yıldır uzay gezgini. Bizler, üçte ikisi sularla kaplı bir gezegende yaşayan, çok yüksek düzeyde zekâ sahibi tek organizmayız. Isı ve ışığımız tek ve istikrarlı sarı bir yıldızdan geliyor. Evrimimiz, üç ya da dört milyar yıl önce, suda başladı, fakat şimdi karada yaşıyoruz..."

Nicole sustu. Diğer yaratık, iki ucu hâlâ birbirine dolaşık durumda, fiziksel yapısını Nicole'ün daha iyi görebilmesi için, şimdi vücudunu cama yapıştırmıştı. Nicole anladı, pencerenin yanında ayağa kalkarak yavaşça çevresinde döndü. Sonra parmaklarını oynatarak kollarını kaldırdı. Bir sürü hava kabarcığı daha yükseldi.

Birkaç saniye sonra Kartal tercüme etti. "Başka bir şekilde oluşan türünüz de var mı?"

"Anlayamadım," diye yanıtladı Nicole. Diğer küredeki Düğüm konuğu, mesajını vücut hareketleri ve hava kabarcıklarıyla yineledi.

"Bizim iki türümüz var," diye yaratık açıkladı. "Benim çocuklarımın sizinkilerden pek farklı olmayan çıkıntıları olacak ve çoğunlukla okyanus diplerinde yaşayarak, evlerimizi, fabrikalarımızı ve uzay gemilerimizi inşa edecek. Sonra onlar, bana benzeyen bir sonraki nesli üretecekler."

"Hayır, hayır," diye Nicole sonunda yanıtladı. "Bizim bir tek türümüz var. Çocuklarımız her zaman annelerine benzerler."

Konuşma beş dakika daha devam etti. İki uzay

gezgini daha çok biyoloji üzerinde konuştular. Yaratık, insanların, çok geniş bir ısı yayılımı içinde, başarıyla yaşamlarını sürdürebilmelerinden özellikle çok etkilendi. Ve Nicole'e, kendi türünün üyelerinin, onları çevreleyen sıvının sıcaklığının çok dar olan ısı yayılım alanı dışına çıktığı takdirde yaşamlarını sürdüremeyeceklerini anlattı.

Nicole, yaratığın tarif ettiği, yüzeyinin hemen hemen tümü fotosentetik organizmalardan oluşan bir battaniyeyle kaplı bir su gezegenine hayran oldu. Pelerinli yılan balıkları, veya her neyseler, bu yüzlerce değişik organizmanın tam altındaki bölgelerde yaşıyorlar ve fotosentezlerini hemen hemen her şey için kullanıyorlardı –yiyecek, inşaat malzemesi ve hatta üreme kolaylıkları için bile.

Sonunda Kartal, Nicole'e ayrılma zamanlarının geldiğini söyledi. Nicole, hâlâ pencereye yapışık olan yaratığa el salladı. O da yanıt olarak son bir hava kabarcığı yığını salarak uçlarını çözdü. Birkaç saniye sonra iki aracın arası yüzlerce metre açılmıştı.

Hareket halindeki kürenin içi gene karanlıktı. Kartal sessizdi. Nicole coşku içindeydi. Zihni hâlâ hızla çalışıyor ve çok kısa bir süre için karşılaşmış olduğu yaratığa sorular hazırlıyordu. *Aileniz var mı?* diye düşündü. *Eğer varsa, bu farklı yaratıklar nasıl birlikte yaşıyorlar? Çocuklarınız olan dipte yaşayanlarla haberleşiyor musunuz?*

Nicole'ün bilinç akımını başka tür sorular kesti ve birden kendisini hafifçe düş kırıklığına uğramış hissetti. *Çok fazla nesnel ve çok bilimseldim*, diye düşündü. *Ona Tanrı'yı, ölümden sonra yaşamı, hatta*

ahlakı sormalıydım.

Nicole, tartışılmış olan konulardan tatmin olmadığını anlattıktan birkaç saniye sonra, "Sizin deyiminizle felsefi bir tartışma yapmanız aslında imkânsızdı," dedi Kartal. "Böyle bir fikir alışverişi için kesinlikle ortak bir zemininiz yok. İkiniz de birbiri hakkında bazı temel gerçekleri öğrenmeden, değerler veya başka anlamlı konuları konuşabilmek için başvuracağınız bir kaynak olamaz."

Gene de, diye Nicole düşündü, *deneyebilirdim. Kim bilir? O at nalı biçimli yaratığın bazı yanıtları olabilirdi.*

Nicole, daldığı düşüncelerden duyduğu insan seslerinin sarsıntısıyla ayrıldı. Soran bir ifadeyle Kartal'a bakınca, küre tam olarak çevresinde döndü ve Nicole, kendi yaşam bölgelerinden sadece birkaç metre ötede, havada durduklarını gördü.

Michael ve Simone'un paylaştıkları yatak odasında bir ışık yandı. Nicole kızının, birkaç günlük kocasına, "Bu Benjy mi?" diye fısıldadığını duydu.

"Sanırım," dedi Michael.

Nicole, sessizce Simone'un yataktan kalkmasını, sabahlığını giyip, koridora yürümesini izledi. Simone oturma odasının elektrik düğmesini çevirdiği zaman, özürlü kardeşinin kanapede kıvrılıp yatmış olduğunu gördü.

"Burada ne arıyorsun, Benjy?" diye Simone tatlılıkla sordu. "Yatağında olmalıydın –saat çok, çok geç." Kardeşinin kaygılı yüzünü okşadı.

"Uyu.uyamadım," diye Benjy çaba harcayarak yanıtladı. "An–nemi merak edi–yordum."

Simone yatıştırıcı bir şekilde, "Yakında evde ola-

cak," dedi, "yakında evde olacak."

Nicole, üzüntüden boğazının tıkandığını hissetti ve gözleri sulandı. Kartal'a baktı, sonra önündeki aydınlık daireye ve son olarak da, başının üstünden görünen uzaktaki ateşböceği araçlara. Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi yavaşça, "videoyu yapmaya hazırım."

"Kıskandım," dedi Richard. "Gerçekten. O yaratıkla bir konuşma yapabilmek için seve seve kollarımı verirdim."

"Şaşırtıcıydı," dedi Nicole. "Şimdi bile, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum... Şaşırtıcı olan başka bir şey de, sanki Kartal, her şeye nasıl tepki vereceğimi biliyordu."

"Sadece tahmin ediyordu. Seninle olan sorununu bu kadar kolay halledeceğini sandığını pek sanmıyorum. Onun, üreyen çifte olan ihtiyaçları hakkındaki sorunu bile yanıtlamasını sağlayamadın."

Nicole sanki kendini savunur gibi, "Evet, sağladım," dedi. "Bana insan embriyolojisinin son derece şaşırtıcı karmaşıklıkta olduğunu, kendilerinin bile, bir dölütün olgunlaşıp gelişmesini izlemeden, annenin rolünü anlamalarının kesinlikle imkânsız olduğunu söyledi."

Richard hemen, "Üzgünüm, sevgilim," dedi. "Sana gerçekten eline fırsat geçmiş olduğunu dolaylı olarak anlatmak istemi..."

"Hiç olmazsa, benim itirazlarımı yanıtlamaya çalıştıklarını hissettim." Nicole içini çekti. "Belki de kendimi kandırıyorum. Ne de olsa, sonuçta, tam planladıkları gibi videoyu yaptım."

Richard, Nicole'e sarıldı. "Söylediğim gibi, gerçekten başka seçeneğin yoktu, canım. Kendine karşı bu kadar katı olma."

Nicole, Richard'ı öperek yatağa oturdu. "Fakat, ya bu verileri almalarının nedeni, etkili bir istilaya hazırlanmak, ya da buna benzer bir şey içinse?"

"Bunları daha önce de konuşmuştuk," diye Richard yanıtladı. "Teknolojik kapasiteleri o kadar yüksek ki, eğer amaçları buysa, Dünya'yı birkaç dakika içinde ele geçirebilirler. Kartal'ın kendisi, hedefleri istila veya boyun eğdirme olsaydı, bunu, ayrıntıları üstünde bu kadar durulmayan bir işlemle de başarabileceklerini belirtmişti."

Nicole gülümsemeyi başararak, "Şimdi karşısındakine güvenen hangimiz?" dedi.

"Güvenmek değil bu, sadece gerçekçilik. İnsan türünün tüm zenginliğinin, Düğüm Zekâsı'nın öncelik sırası için önemli bir faktör olmadığından kesinlikle eminim. Senin de şu video kaydıyla bir suç işlemiş olduğun kaygısından artık kurtulmanı istiyorum. Kartal haklı. Sen olsa olsa 'ele geçirme işlemi'ni Dünyalılar için de kolaylaştırmış oldun."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonunda Nicole, "Sevgilim," dedi, "doğruca Dünya'ya gitmeyişimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım, önce başka bir yerde durmamız gerekiyor. Herhalde, projede bizimle aynı safhada olan başka bir türü alacağız."

"Onlar da Rama'daki öbür modülde mi yaşayacaklar?"

"Ben öyle olacağını sanıyorum," dedi Richard.

9

Hareket tarihleri, Rama'nın nükleer felaketten kurtuluşundan beri, Richard ve Nicole tarafından titizlikle tutulan takvime göre, 13 Ocak 2215'ti. Elbette bu takvim gerçekte kendileri dışında kimseye bir şey ifade etmiyordu. Işık hızının yarısını biraz aşkın bir hızla Sirius'a yaptıkları yolcluk, Rama içinde zamanı yavaşlatmıştı, en azından Dünya'ya oranla ve böylece kullanmakta oldukları takvim tümüyle yanlıştı. Richard, Düğüm'den hareket ettikleri zaman, Dünya'daki gerçek tarihin, üç ya da dört yıl sonra, 2217 veya 2218 olması gerektiğini hesapladı. Rama'nın içinde yolculuk ettikleri yıllarla ilgili olarak elinde sağlıklı hız–zaman tarihçesi bulunmadığından, Richard'ın Dünya tarihini tam olarak hesaplaması imkânsızdı. Bu nedenle Richard, kendi zaman ölçülerini, Dünya'dakine çevirebilmek için, ancak göreli düzeltmelerle tahmin yapabiliyordu.

Düğüm'deki son günlerine uyanmalarından az sonra Richard, "Dünya'da şu anda tarihin ne olduğunu bilmenin bizim için pek de önemi yok," dedi. "Ayrıca," diye devam etti, "kendi güneş sistemimize son derece yüksek hızlarla döneceğimiz oldukça kesin, yani, Mars yörüngesindeki buluşmamıza kadar zaman farkı daha da artacak."

Nicole göreliliği aslında hiçbir zaman anlayamamıştı –bu onun sezgileriyle uyuşmuyordu– ve Simone ve Michael'dan ayrılacağı son günde de bunu düşünerek çaba harcamaya hiç niyeti yoktu. Son ayrılışın, herkes için, son derece zor olacağını bili-

yordu ve her şeyiyle o son zor anlara hazırlanmak istiyordu.

Giyinirlerken, Richard'a "Kartal bizi almak için on birde geleceğini söyledi," dedi. "Kahvaltıdan sonra hep birlikte oturma odasında toplanabileceğimizi düşünüyordum. Çocukları hislerini açıklamaları için yüreklendirmek istiyorum."

Kahvaltı rahat, hatta neşeliydi, fakat, ailenin sekiz üyesi de oturma odasında toplandıktan sonra, hepsi, Kartal'ın, Michael ve Simone dışında herkesi almaya gelmesine kadar, iki saatten az bir süreleri kaldığının bilincinde olduklarından, konuşmalar zorlama ve gergindi.

Yeni evliler iki kişilik sedirde, Richard, Nicole ve diğer dört çocuğa yüzleri dönük olarak oturmuşlardı. Katie, her zamanki gibi tümüyle coşkuluydu. Devamlı konuştu. Yaklaşan ayrılıkla ilgili hiçbir şeye değinmeden, konudan konuya geçti. Katie, bir gece önce gördüğü çılgın bir rüyayı anlattığı uzun bir konuşmanın yarısına gelmişti ki, öyküsü büyük salonun girişinden gelen iki sesle bölündü.

"Kahretsin Sir John," dedi Richard'ın sesinin birinci çeşitlemesi, "bu son şansımız. Gelsen de gelmesen de oraya gidip veda edeceğim."

"Prensim, bu vedalaşmalar benim ruhumu incitiyor. Henüz acıyı kesmeye yetecek kadar sarhoş değilim. Sen, kendin o genç hanımın bir meleğin görünüşü olduğunu söyledin. Nasıl olur da ben..."

"Eh, o zaman oraya sensiz gidiyorum," dedi Prens Hal. Bütün ailenin gözü, salondan oturma odasına giren, Richard'ın minik robotunun üstündeydi. Onun ardından Falstaff, her dört beş adımda bir

matarasından içki içmek için durup sendeleyerek ilerledi.

Hal, Simone'un önüne yürüdü ve bir dizinin üstüne çökerken, "Sevgili bayan," dedi, "o gülümseyen yüzünüzü ne kadar özleyeceğimi anlatmak için yeterli sözcükleri nasıl bulacağımı bilemiyorum. Tüm krallığımda, sizin güzelliğinize eş, aynı cinsten başka bir kimse yok..."

"Aman Tanrım," diye Falstaff kendini prensin yanına diz üstü atarak onun sözünü kesti. "Herhalde Sir John bir hata yaptı. Burada, bu şahane güzelliğin yanında kalıp, sadece şu ihtiyar adamla rekabete girişmek varken, neden (hepsinin yüzünde kocaman birer gülümseme olan Richard, Nicole ve diğerlerine doğru elini sallayarak) şu palyaço takımıyla gidiyorum ki! Doll Tearsheet'i hatırlıyorum da..."

Yirmi santimetrelik robotlar aileyi eğlendirirlerken, Benjy iskemlesinden kalkarak Michael ve Simone'a yaklaştı. Gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak, "Si–mone," dedi, "seni öz–le–yece–ğim." Bir an duraksadı, önce Simone'a, sonra da babasına baktı. "Uma–rım sen ve ba–bam çok mut–lu olur–sunuz."

Simone yerinden kalkarak kollarını titreyen küçük kardeşine doladı. "Ah, Benjy, teşekkür ederim," dedi. "Ben de seni özleyeceğim. Ve senin ruhunu hep yanımda taşıyacağım."

Kucaklaması çocuğa çok fazla gelmişti. Üzüntü dolu inlemesi herkesin gözlerine yaşların dolmasına neden olurken, Benjy'nin vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Birkaç saniye sonra, Patrick babasının kucağına tırmanmıştı, şişmiş gözlerini Michael'ın göğsüne bastırarak, "Baba... baba," diye defalarca

yineledi.

Bir koreograf bundan daha güzel bir veda dansı tasarlayamazdı. Gözlerindeki yaşlara karşın hâlâ sakin görünen, ışıl ışıl Simone, odanın içinde vals yaparak, ailenin her üyesine tek tek anlamlı veda cümleleri söyledi. Michael O'Toole, Patrick kucağında ve Benjy yanında sedirde oturuyordu. Ailenin bütün üyeleri birer birer, son bir kucaklaşma için yanına geldikleri zaman, devamlı gözleri doluyordu.

Nicole gözlerini odanın içinde dolaştırırken, *Bu anı sonsuza kadar hatırlamak istiyorum. Öylesine sevgi dolu ki*, diye düşündü. Michael küçük Ellie'yi kucaklamıştı; Simone, Katie'ye konuşmalarını ne kadar özleyeceğini anlatıyordu. Bir kez için de olsa, Katie bile duygusal sıkıntı içindeydi –Simone kocasının yanına gitmek için geriye giderken, şaşılacak kadar sessizdi.

Michael hafifçe Patrick'i kucağından indirdi ve Simone'un uzattığı eli tuttu. İkisi birlikte diğerlerine dönüp dizlerinin üstüne çöktüler ve ellerini dua etmek için birleştirdiler. Michael güçlü bir sesle, "Kutsal babamız," dedi. Ailenin diğer üyeleri, Richard bile, çiftin yanında yere diz çökerken, birkaç saniye durakladı.

"Bu harika ailenin mutluluk dolu sevgisini bizlere verdiğin için sana teşekkür ederiz. Sana, bu evrendeki harikulade işçiliğini bize gösterdiğin için ayrıca teşekkür ederiz. Şu anda yollarımız ayrılırken, her birimizi koruman için sana yalvarıyoruz. Aramızda doğmuş olan sevgi ve dostluğu tekrar paylaşmamızı planlamış olup olmadığını bilmiyo-

ruz. Yollarımız bizi senin şaşırtıcı yaratın içinde nereye götürürse götürsün yanımızda ol ve Ulu Tanrı'm bir gün yeniden bir araya gelmemizi sağla –bu dünyada ya da öbüründe. Amin."

Birkaç saniye sonra kapı çalındı. Kartal gelmişti.

Nicole, Beauvois'daki villalarının bilinçli olarak küçük bir benzeri olarak inşa edilmiş olan evden çıktı ve istasyon yönündeki dar sokakta ilerledi. Hepsi karanlık ve boş olan diğer evlerin önünden geçerken, bunların insanlarla doldukları zaman nasıl olacaklarını düşünmeye çalıştı. *Hayatım tıpkı bir rüya gibi,* dedi kendine. *Kesinlikle hiçbir insan bu kadar çeşitli deneyimden geçmemiştir.*

Yapay güneş, Nicole'ün başının çok üstündeki tavanda yayını çizerken, evler sokakta gölgeler oluşturuyordu.

Olağanüstü bir dünya daha, diye Nicole Yeni Cennet'in güneydoğu köşesindeki kasabayı incelerken düşündü. *Kartal yerleşim yerinin Dünya'dakinden ayırt edilemeyeceğini söylediğinde haklıydı.*

Kısa bir an için, Nicole, dokuz ışık yılı uzaktaki o mavi okyanus dünyasını düşündü. Hayalindeki resimde, on beş yıl önce, Newton uzay gemisi LEO–3'ten ayrılırken, Janos Tabori'nin yanında duruyordu. Janos gözlem penceresinin önünde titreşen ışıklı kürenin üstünde eliyle belirli bir çember çizerek, "Bu Budapeşte," demişti.

Daha sonra Nicole Beauvois'nın yerini, Loire Nehri'ni Atlantik'e döküldüğü yerden geriye doğru izleyip en azından bulunduğu bölgeyi bulmuştu. "Benim evim de yaklaşık tam şuralarda," demişti Ja-

nos'a. "Belki de babam ve kızım şu anda bu yöne doğru bakıyorlardır."

Görüntü kaybolurken, *Genevieve,* diye Nicole düşündü, *Genevieve'im. Artık otuz yaşlarında genç bir kadın olmuşsundur*. Rama'nın içindeki, Dünya yaşam bölgesindeki yeni evine yakın sokakta ilerlemeye devam etti. İlk kızını düşünmek, Nicole'ün, Düğüm'deki video çekiminde, bir ara verildiği zaman, Kartal'la yaptığı konuşmayı hatırlamasına neden oldu.

"Dünya'ya yakın olduğumuz sırada kızım Genevieve'i görebilecek miyim?" diye sormuştu Nicole.

Kartal kısa bir duraksamadan sonra, "Bilmiyoruz," diye yanıtlamıştı. "Bu senin insan dostlarının mesajımıza nasıl bir yanıt vereceklerine bağlı. Sen, kendin, acil durum planlarına başvurulsa bile Rama'nın içinde kalacaksın, fakat Yeni Cennet'te yaşamak üzere Dünya'dan gelecek olan iki bin insanın arasında kızının da bulunması olasılığı var. Bu, daha önceleri diğer uzay gezginlerinde olmuştu..."

Kartal bitirdiği zaman Nicole, "Ya Simone?" diye sormuştu. "Onu bir daha görebilecek miyim?"

"Bunu yanıtlamak daha da zor," demişti Kartal. "Çok, ama pek çok bilinmeyen var." Yabancı yaratık, üzgün insan arkadaşına bakmış, "Üzgünüm Mrs. Wakefield," demişti.

Kızlarımdan biri Dünya'da kaldı, diğeriyse ondan yüz biri milyon kilometre ötede, bense bambaşka bir yerdeyim. Kim bilir nerede? Nicole kendini son derece yalnız hissediyordu. Durdu ve gözlerini çevresindeki manzaraya odakladı. Kasaba parkının yanındaki dairesel bir alanda duruyordu. Kayalarla

çevrilmiş dairenin içinde, bir kaydırak, bir kum havuzu, yatay ve dikey çubuklardan oluşmuş bir jimnastik aleti ve bir dönme dolap vardı –Dünya çocukları için mükemmel bir oyun yeri. Ayaklarının altında, ileride Dünya'dan getirilecek çimlerle kaplanacak olan alanda, GDA şebekesi yayılmıştı.

Nicole, gaz değiştirme aygıtlarından birini incelemek için eğildi. Her biri sadece iki santimetre çapında, küçük yuvarlak birer nesneydi. Sıralar, sütunlar ve çaprazlama halde birkaç bin tanesi parka yerleştirilmişti. ***Elektronik bitkiler***, diye Nicole düşündü. ***Karbondioksidi oksijene çeviriyorlar. Biz hayvanların yaşamımızı sürdürebilmesi için.***

Nicole hayalinde parkı, tıpkı Düğüm'de konferans salonundaki hologramdaki görüntü gibi, çimler, ağaçlar, küçük havuzda su zambaklarıyla dolu görebiliyordu. Fakat, Rama'nın güneş sistemine, bu teknolojik cenneti doldurmak için, insanlar "ele geçirmek" amacıyla gittiğini bilmesine karşın, bu parkın çocuklarla dolup taşacağına inanamıyordu. ***Yaklaşık on beş yıldır, ailem dışında, başka bir insan görmedim.***

Nicole parktan ayrılarak istasyona doğru yürüdü. Dar sokaklar boyunca sıralanmış olan içinde oturulacak evler, şimdi yerlerini ileride küçük dükkanlar olarak kullanılacak olan bina dizilerine bırakmışlardı. Elbette hepsi boştu, tıpkı, süpermarket olarak planlanıp istasyonun tam karşısına yapılmış dikdörtgen büyük binalar gibi.

Kapıdan geçti ve kenarda beklemekte olan trene, onu yönetecek olan Benita Garcia robotunun bulunduğu kontrol kabininin tam arkasından bindi.

Nicole yüksek sesle, "Neredeyse karanlık oldu," dedi.

"On sekiz dakika daha var," diye robot yanıtladı.

"Somnaryum'a ne kadar var?" diye Nicole sordu.

Tren güneydoğu istasyonundan ayrılırken, "Büyük Ana İstasyon'a gidiş on dakika," diye Benita yanıtladı. "Sonra iki dakikalık bir yürüyüşünüz olacak."

Nicole sorusunun yanıtını biliyordu. Sadece başka bir ses duymak istemişti. Bu tek başına geçirdiği ikinci gündü ve bir Garcia robotuyla konuşmak, hiç olmazsa kendisiyle konuşmaktan iyiydi.

Tren yolculuğu onu koloninin güneydoğu köşesinden, coğrafi merkezine getirdi. Nicole yol boyunca, sol tarafında Shakespeare Gölü'nü ve sağ tarafında da Olimpos Dağı'nın eteklerini (ki burada çok sayıda GDA vardı) görebiliyordu. Trenin içindeki elektronik haber ekranları, geçmekte oldukları manzaralar, aldıkları yolun uzunluğu ve zaman hakkında bilgiler veriyordu. Nicole, şu anda ailenin diğer üyeleriyle birlikte uykuda olan kocası Richard'ı düşünerek, *Kartal'la bu tren sisteminde iyi iş başarmışsınız,* dedi kendi kendine. *Yakında büyük yuvarlak odada size katılacağım.*

Aslında somnaryum, ana tren istasyonundan iki yüz metre ötede yer alan merkez hastanenin bir uzantısıydı. Trenden çıkıp, kütüphaneyi geçtikten sonra, Nicole hastaneye girdi, içinde yürüdü ve uzun tünelin sonundaki somnaryuma ulaştı. Ailesinin diğer üyelerinin hepsi, ikinci kattaki geniş çembersel odada uyuyorlardı. Her biri duvar boyunca sıralanmış uzun, tabut biçiminde ve dış ortama kar-

şı hava geçirmeyecek biçimde sıkıca mühürlenmiş "yatak"larındaydılar. Sadece başlarına yakın bir yerdeki küçük pencerelerden yüzleri görülebiliyordu. Kartal tarafından eğitildiği biçimde, Nicole, kocasının, iki kızının ve iki oğlunun fiziksel durumlarını gösteren verilerin bulunduğu ekranları inceledi. Herkes iyi durumdaydı. Herhangi bir düzensizlik belirtisi yoktu.

Nicole durdu ve özlemle sevdiklerini tek tek inceledi. Bu son kontrolü olacaktı. Artık herkesin kritik ölçümleri, normal ölçüler içinde oluğundan, izlenecek işlem sırasına göre, şimdi Nicole'ün de uykuya dalması gerekiyordu. Ailesini yeniden görmeden önce birçok yıl geçebilirdi.

Benjy, Sevgili Benjy, Nicole huzur içinde yatmakta olan özürlü oğluna bakarak içini çekti. *Bu yaşam kesintisi, içimizde en çok seni etkileyecek. Katie, Patrick ve Ellie, farkı hızla kapatırlar. Akılları çabuk ve çevik. Fakat sen, seni bağımsız yapabilecek yılları kaçırmış olacaksın.*

Yataklar, çembersel duvardan, dövme demirden yapılmış metal işleri gibi fırlamış görünüyorlardı. Bir yatağın başıyla, diğerinin ayak ucu arasındaki aralık sadece bir buçuk metreydi. Nicole'ün boş yatağı ortadaydı –Richard ve Katie başının arkasındaydılar; Patrick, Benjy ve Ellie ise ayak ucundaydılar.

Richard'ın yatağının ucunda birkaç dakika oyalandı. İki gün önce son uyuyan o olmuştu. İsteği üzerine, Prens Hal ve Falstaff, mühürlü bir kutunun içinde onun göğsünde yatıyorlardı. Nicole kocasının ifadesiz yüzünü pencereden izlerken, *O son üç gün harikuladeydi, aşkım,* dedi kendine. *Daha faz-*

lasını isteyemezdim.

Shakespeare Gölü'nde yüzmüşler, hatta su kayağı bile yapmışlar, Olimpos Dağı'na tırmanmışlar, ikisinden birinin, en ufak bir istek belirtisi gösterdiği her fırsatta sevişmişlerdi. Bütün bir gece boyunca, yeni evlerindeki büyük yatakta birbirlerine sarılarak yatmışlardı. Richard ve Nicole, uyuyan çocukları günde bir kez kontrol etmişler, fakat zamanlarının çoğunu yeni ülkelerini baştan sona keşfetmekle geçirmişlerdi.

Nicole, onu uykuya daldıracak sistemi çalıştırmadan önce, Richard'ın son sözleriyle çok heyecanlı ve duygusal bir an yaşanmıştı. "Sen fevkalade bir kadınsın ve seni çok seviyorum."

Şimdi artık sıra Nicole'deydi. Daha fazla erteleyemezdi. Yeni Cennet'teki ilk haftalarında defalarca provasını yaptığı gibi, yatağına girdi ve biri dışında bütün düğmeleri çevirdi. Çevresindeki köpük inanılmayacak kadar rahattı. Yatağın kapağı üstüne kapandı. Uyutucu gazın bölmesine girmesi için sadece son düğmeyi de çevirmesi gerekiyordu.

Derin bir iç geçirdi. Nicole sırt üstü yatarken, Düğüm'deki son deneylerden birinde gördüğü, Uyuyan Güzel'le ilgili rüyayı hatırladı. Sonra zihni, çocukluğuna, babasıyla birlikte Ussé Şatosu'nda Uyuyan Güzel gösterilerini izlemek için geçirdiği o harika hafta sonlarına atladı.

Yatağına sızmakta olan gazın verdiği uyuşukluk arasında, *Bu gitmek için iyi bir yol*, dedi kendine, *tatlı bir prensin beni uyandıracağını düşününce.*

3

MARS'TA BULUŞMA

1

"Mrs. Wakefield."

Ses uzaktan, çok uzaktan geliyor gibiydi. Yavaşça bilincine girdiyse de, onu tam anlamıyla uyandıramadı.

"Mrs. Wakefield."

Ses bu kez daha yüksekti. Nicole gözlerini açmadan nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Vücudunu kımıldattı ve köpük, en büyük rahatlığı sağlamak için kendini ayarladı. Belleği yavaşça beyninin kalan kısmına işaretler yollamaya başladı. *Yeni Cennet, Rama'nın içi. Güneş sistemine geri dönüş,* diye Nicole hatırladı. *Bunların hepsi sadece bir rüya mı?*

Nihayet gözlerini açtı. Nicole onları odaklamakta birkaç saniye zorlandı. En sonunda üstüne eğilmiş olan şekil belirginleşti. Bu, hastabakıcı üniforması giymiş olan annesiydi.

"Mrs. Wakefield," dedi ses, "artık uyanıp buluşmaya hazırlanma zamanı geldi."

Bir an için Nicole şok içindeydi. Neredeydi? Annesi burada ne arıyordu? Sonra hatırladı. *Robotlar,* diye düşündü. *Annem de beş tür insan robottan biriydi. Bir Anawi Tiasso robotu sağlık ve beden sağlığı uzmanıdır.*

Nicole yatağında doğrulurken, robotun güçlü kolu ona yardımcı oldu. Uyuduğu uzun süre boyunca oda değişmemişti. Nicole, yataktan çıkmaya hazırlanırken, "Neredeyiz," diye sordu.

Simsiyah derili Anawi Tiasso, "Ana yavaşlama sürecini tamamlayıp güneş sisteminize girdik," diye

yanıtladı. "Mars yörüngesine giriş, altı ay sonra olacak."

Kasları hiç de fena durumda değildi. Düğüm'den ayrılmadan önce Kartal, Nicole'a, uyuma bölümlerinin her birine, hem kasların ve diğer biyolojik sistemlerin zayıflamasını önlemek için düzenli olarak çalıştırmak, hem de tüm yaşamsal organların sağlığını izlemek için özel elektronik aygıtlar bulunacağını söylemişti. Nicole merdivenlerden indi. Tabana vardığı zaman gerindi.

Robot "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Bu, Anawi Tiasso 017'ydi. Numarası, üniformasının sağ omzuna belirgin biçimde işlenmişti. "Fena değil," diye cevapladı Nicole. "Fena değil, 017" diye tekrarladı, robotu incelerken. Şaşılacak kadar annesine benziyordu. Düğüm'den ayrılmadan önce Richard'la beraber tüm prototipleri görmüşlerdi, fakat uykuya dalmadan önceki iki hafta boyunca sadece Benita Garcia'lar çalışır durumdaydılar. Yeni Cennet robotlarının geri kalan kısmı, uzun uçuş boyunca yapılıp denenmişlerdi. Nicole, bilinmeyen Rama sanatçılarının el işçiliğini takdir ederek, ***Gerçekten anneme çok benziyor,*** diye düşündü. ***Prototip üzerinde önerdiğim tüm değişiklikleri yapmışlar***.

Uzaktan onlara yaklaşan ayak sesleri duydu. Nicole döndü. Onlara doğru gelen, yine bir hastabakıcı üniforması giymiş olan, ikinci bir Anawi Tiasso'ydu. Yanındaki Tiasso robotu, "009 numara da başlangıç sürecine yardım etmek için görevlendirildi," dedi.

Nicole, uyanma süreci hakkında, Kartal'la ne konuştuklarını hatırlamaya çalışırken, "Kim tarafından

görevlendirildi?" diye sordu.

"Programlanmış görev planı tarafından," diye 017 yanıtladı. "Siz tüm insanlar canlanıp, hazır olduktan sonra, bütün emirlerimizi sizden alacağız."

Richard daha hızlı uyandı, fakat kısa merdiveni inerken oldukça sakardı. Düşmesini önlemek için iki Tiasso'nun da ona yardım etmesi gerekti. Richard'ın karısını gördüğüne çok mutlu olduğu belliydi. Uzun bir kucaklaşma ve öpüşmeden sonra, Nicole'ü birkaç saniye inceledi. "Hiç de korkulacak kadar yıpranmış görünmüyorsun," dedi şakacı bir tavırla. "Saçlarındaki aklar fazlalaşmış, fakat hâlâ bazı yerlerinde sağlıklı siyah bölgeler var."

Nicole gülümsedi, Richard'la yeniden konuşmak müthişti.

Bir saniye sonra Richard, "Bu arada," dedi, "şu çılgın tabutlarda ne kadar süre kaldık?"

Nicole omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Henüz sormadım. İlk yaptığım iş seni uyandırmak oldu."

Richard iki Tiasso'ya döndü, "Siz iki sayın bayan, Düğüm'den ayrılışımızdan sonra ne kadar zaman geçtiğini biliyor musunuz?"

"Yolcunun zamanına göre on dokuz yıl uyudunuz," diye Tiasso 009 yanıtladı.

"'Yolcunun zamanı' sözleriyle ne demek istiyor?" diye Nicole sordu.

Richard gülümsedi. "Bu göreli bir anlatım canım," dedi. "Yönelebileceğin bir çerçeve olmadıkça, zaman hiçbir şey ifade etmez. Rama'nın içinde on dokuz yıl geçmiş, ama bu yıllar sadece içindekilerle ilgili..."

"Yorma kendini," diye Nicole sözünü kesti. "Tüm bu yolu, uyanıp görelilik dersi almak için gelmedim. Bunu bana sonra, akşam yemeğinde anlatabilirsin. Bu arada, daha önemli bir işimiz var. Çocukları hangi sırayla uyandıracağız?"

Richard, bir anlık bir duraksamadan sonra, "Benim başka bir önerim var," dedi. "Çocukları görmek için çok sabırsızlandığını biliyorum. Ben de öyle. Ancak, neden onları birkaç saat daha uyumaya bırakmıyoruz? Bu kesinlikle onları incitmez... Seninle benim konuşacak çok şeyimiz var. Buluşma için hazırlıklarımıza başlayabiliriz, çocukların eğitimiyle ilgili neler yapacağımızın ana hatlarını çizebiliriz, belki de birbirimize yeniden alışmak için birkaç dakika ayırabiliriz."

Nicole, çocuklarıyla konuşabilmek için çok istekliydi, fakat aklının mantıklı yönü, Richard'ın önerisindeki yararı görebiliyordu. Kartal, şartların tam olarak belirlenmesi için, çok fazla belirsizlik olduğu hususunda ısrarlı olduğundan, aile, uyandıktan sonra ne yapacağı konusunda, sadece ilksel bir plan yapmıştı. Çocuklar uyanmadan önce bir plan yapmaları daha kolay olacaktı...

"Tamam," dedi, "herkesin kesinlikle iyi olduğundan emin olursam..." İlk Tiasso'ya baktı.

"Tüm gözlem verileri, çocuklarınızın her birinin uyku dönemini belirli bir düzensizlik olmadan atlattığını gösteriyor," dedi biot.

Nicole, Richard'a dönerek yüzünü dikkatle inceledi. Biraz yaşlanmıştı, ama Nicole'ün beklediği kadar değil.

Birden onun yüzünün, tuhaf bir şekilde, tertemiz

tıraşlı olduğunu fark ederek, "Sakalın nerede?" diye bağırdı.

"Uyurlarken erkekleri dün tıraş ettik," diye Tiasso 009 yanıtladı. "Ayrıca herkesin saçını kestik ve banyo yaptırdık –programlanmış görev planına uygun biçimde."

Erkekler mi? diye Nicole düşündü. Bir an için şaşırmıştı. *Öyle ya,* dedi kendine, *Benjy ve Patrick artık birer erkek!*

Richard'ın elini tuttu ve hızla Patrick'in yatağına ilerlediler. Pencereden gördüğü yüz hayret vericiydi. Küçük Patrick'i artık bir çocuk değildi. Çehresi oldukça uzamış ve yüzünün yuvarlaklığı kaybolmuştu. Nicole, sessizce oğlunu bir dakika kadar seyretti.

Nicole'ün soran bakışlarını, "Yaşı on altı ya da on yediye eşit," diye 017 numaralı Tiasso yanıtladı. "Mr. Benjamin O'Toole bir buçuk yıl daha yaşlı. Elbette, bütün bu yaşların hepsi tahminsel. Düğüm'den ayrılmadan önce Kartal'ın sizlere açıkladığı gibi, her birinizdeki kilit yaşlanma enzimlerini bir şekilde yavaşlatmayı başardık –ama hepsini aynı oranda değil. Mr. Patraick O'Toole'un, şimdi on altı veya on yedi yaşında olduğunu söylerken, onun kişisel iç biyolojik saatini kastediyoruz. Söylediğimiz yaş, onun büyüme, olgunlaşma ve yardımcı sistemlerinin yaşlanma süreçlerinin bir ortalaması."

Nicole ve Richard diğer yatakların her birinde durarak, uyumakta olan çocuklarını, pencerelerden birkaç dakika izlediler. Nicole şaşkınlık içinde, devamlı olarak başını sallıyordu. Küçük Ellie'nin bile, bu uzun yolculuk süresinde bir genç kıza dönüş-

müş olduğunu gördükten sonra, "Bebeklerim nereye gitti?" diye sordu.

Richard, Nicole'ün içindeki annenin hissetmekte olduğu kaybetme hissiyle başa çıkmasına yardımcı olmayan, duygusuz bir tonla, "Bunun böyle olacağını biliyorduk," dedi.

"*Bilmek* başka," dedi Nicole. "Fakat *görmek* ve yaşamak bambaşka. Bu, birden erkek ve kız çocuklarının büyümüş olduğunu fark eden, tipik bir anne olayı değil. Çocuklarımıza olan şey gerçekten sersemletici. Zihinsel ve sosyal gelişmeleri on on iki senelik bir kesintiye uğramış durumda. Şimdi, yetişkin vücutlarda dolaşan küçük çocuklarımız var. Sadece altı ayda, onları diğer insanlarla karşılaşmaya nasıl hazırlarız?"

Nicole bunalmıştı. Kartal ailesine neler olacağını anlattığı zaman, acaba bir parçası ona inanmamış mıydı? Belki. Bu da, çoktandır kavrayabilmenin ötesine geçen bir hayatın inanılmaz olaylarından biri dahaydı. *Fakat anneleri olarak,* Nicole kendi kendine düşündü, *yapacak çok şeyim var, ama zamanı yok. Neden bunların hepsini Düğüm'den ayrılmadan önce planlamadım?*

Nicole, çocuklarını birden büyümüş olarak görmeye karşı verdiği güçlü duygusal tepkiyle mücadele ederken, Richard iki Tiasso ile çene çaldı. İkisi de onun tüm sorularını kolaylıkla yanıtladılar. Richard onların gerek fiziksel gerek zihinsel kapasitelerinden çok etkilenmişti. Konuşmalarının ortasında robotlara sordu, "Hepinizin hafızasında bu kadar büyük bilgi hazinesi depolanmış durumda mı?"

"Sadece biz Tiassolarda sizin ailenizin ayrıntılı

sağlık verilerinin tarihçesi var," diye 009 yanıtladı. "Fakat tüm insan biotlar kolaylıkla geniş çapta temel bilgilere ulaşabilirler. Ancak, diğer insanlarla temasa ilk geçildiği anda bu bilgilerin bir kısmı silinecek. Kartal, Düğüm ya da siz uyanmadan olmuş herhangi bir durumla ilgili her olay ve veri parçası, diğer insanlarla buluştuktan sonra belleğimizde kalmayacak. Bu ilk dönemden, yalnız sizlerin kişisel sağlık bilgileriniz geriye kalacak ve bu bilgi de Tiassolarla sınırlı olacak."

Nicole, bu son açıklamalardan önce de zaten Düğüm'ü düşünüyordu. Birden, "Hâlâ Kartal'la iletişim halinde misiniz?" diye sordu.

"Hayır." Bu kez yanıtlayan Tiasso 017'diydi. "Kartal'ın ya da Düğüm Zekâsı'nın bir temsilcisinin, periyodik olarak görevimizi izlediğini düşünmek doğru olsa da, Rama, Hangar'ı terk ettikten sonra, hiç bir zaman bir etkileşim olmadı. Siz, biz ve Rama, görev hedefine ulaşıncaya kadar biz bizeyiz."

Katie boy aynasının önünde durarak çıplak vücudunu inceledi. Bir ay geçmesine karşın vücudu hâlâ ona yeni geliyordu. Kendisine dokunmayı seviyordu. Özellikle, parmaklarını göğsünün çevresinde dolaştırıp, uyarılan uçlarının irileşmesi hoşuna gidiyordu. Katie, geceleri çarşafların altında yalnız olduğu zaman daha da hoşuna gidiyordu. O zaman, tüm vücudunda karıncalanma dalgaları yuvarlanıp, zevkten bağırmak isteyecek bir hale gelinceye kadar vücudunun her yerini ovalayabiliyordu.

Annesi bu olağanüstü olayı ona açıklamış, fakat Katie bu konuyu ikinci ve üçüncü kez konuşmak

istediği zaman biraz rahatsız olmuştu. Bir akşam, yemekten önce, Nicole alçak bir sesle, "Kendini tatmin etmek çok özel bir konudur, canım," demişti, "ve genellikle, eğer varsa, ancak bir insanın en yakın arkadaşıyla konuşulur."

Ellie'nin bir faydası yoktu. Katie kız kardeşini, hiçbir zaman kendini incelerken görmemişti, bir kez bile. *Herhalde hiç yapmıyordur*, diye Katie düşündü, *ve kesinlikle de bu konuyu konuşmak istemez*.

"Duştaki işin bitti mi?" diey Katie, Ellie'nin yan odadan seslendiğini duydu. Kızların her birinin kendi yatak odası vardı, fakat aynı banyoyu paylaşıyorlardı.

Katie yanıt olarak, "Evet," diye bağırdı.

Ellie, havlusuna sarınmış olarak banyoya girdi ve çırıl çıplak aynanın önünde duran kız kardeşine bir göz attı, birşeyler söylemek istedi, fakat birden fikrini değiştirerek üstündeki havluyu attı ve dikkatle duşa girdi.

Katie saydam kapıdan Ellie'yi izledi. Önce Ellie'nin vücuduna baktı, sonra da aynaya bakarak, mümkün olan her anatomik şekli kıyasladı. Katie kendi yüzünü ve cilt rengini tercih ediyordu –babasının dışında, ailede en açık renkli olan oydu. Fakat Ellie olağanüstü bir vücuda sahipti.

Katie, iki hafta sonra bir akşam, içinde çok eski moda dergilerinin bulunduğu bir veri küpünü okumayı bitirdikten sonra, "Neden benim erkeksi bir vücudum var?" diye sordu.

Nicole kendi okumasından başını kaldırarak, "Tam olarak açıklayamam," dedi. "Genetik, Gregor

Mendel'in düşündüğünden çok daha fazla, şaşılacak derecede karmaşık."

Nicole, Katie'nin söylediklerini hiç anlayamamış olduğunu hemen fark ederek kendine güldü. Daha az bilgiç bir ifadeyle, "Katie," dedi, "her çocuk, iki ebeveyninin özelliklerinin eşsiz bir birleşimidir. Bu belirleyici özellikler gen denilen moleküllerde depo edilir. Bir çift ebeveynin genlerinin, gerçekte kendilerini belli etmesi için milyonlarca değişik yol vardır. Bu nedenle aynı ebeveynlerin çocukları tümüyle birbirine benzemezler."

Katie'nin kaşları çatıldı. Başka tür bir yanıt bekliyordu. Nicole hemen anladı. "Ayrıca," diye rahatlatıcı bir tonda ekledi, "senin vücudun hiç de 'erkeksi' değil. 'Atletik', onu tanımlamak için daha uygun bir sözcük olurdu."

Katie, eliyle oturma odasının bir köşesinde ciddi bir şekilde çalışmakta olan kız kardeşini işaret ederek, "Gene de," diye yanıtladı, "hiçbir şekilde Ellie'ye benzemiyorum. Vücudu gerçekten çok güzel –göğüsleri seninkinden bile daha iri ve daha yuvarlak."

Nicole rahatça güldü. "Ellie'nin muhteşem bir vücudu var," dedi. "Fakat seninki de o kadar güzel –sadece biraz farklı." Nicole, konuşmanın bittiğini düşünerek okumasına döndü.

Kısa bir sessizlikten sonra Katie ısrar etti. "Bu eski dergilerde benim vücudumun biçiminde çok kadın yok." Elektronik not defterini elinde tutuyordu, ama, Nicole artık onunla ilgilenmiyordu. Sonunda kızı, "Biliyor musun anne," dedi, "Kartal'ın benim yatağımın kontrollerinde bir tür hata yaptığını sanı-

yorum. Patrick ve Benjy'nin hormonlarından bir kısmını almış olduğumu düşünüyorum."

Sonunda kızının kafasını vücuduna takmış olduğunu fark eden Nicole, "Katie, canım," dedi, "senin ana karnına düştüğün anda programlanan genlerin oluşturduğu insan olduğun açıkça ortada. Sen güzel, zeki genç bir kadınsın. Kendinde kusurlar bulup, başka biri olmayı isteyeceğin yerde, kendinin bir sürü mükemmel niteliğini düşünsen daha mutlu olursun."

Uyandıklarından beri, anne–kız arasında geçen konuşmaların çoğu hep bu düzendeydi. Katie'ye göre, annesi onu hiç anlamaya çalışmıyordu ve her zaman bir nutuk ve/veya vecizeye dünden hazırdı. "Hayatta kendini daha iyi hissetmekten ibaret değil," Katie'nin kulaklarında çınlayan devamlı bir nakarattı. Diğer taraftan annesinin Ellie'yle ilgili övgülerini, Katie çok aşırı buluyordu. "Ellie çok geç başlamasına karşın çok iyi bir öğrenci," "Ellie, biz istemeden bile, bize çok yardımcı oluyor," ya da, "Neden sen de Ellie gibi, Benjy'ye karşı biraz daha sabırlı olmuyorsun?"

Bir gece geç saatlerde, kardeşiyle yaptıkları ağız kavgası ve annesinin sadece onu azarlamasından sonra, Katie, yatağında çıplak yatarken, *Önce Simone ve şimdi Ellie*, dedi kendine. *Annemle hiçbir şansım olmadı. Sadece ikimiz çok farklıyız. Artık denemeyi bıraksam iyi olacak.*

Parmakları vücudunun üstünde arzusunu uyararak gelişigüzel dolaştı ve Katie beklentiyle içini çekti. *Hiç olmazsa*, diye düşündü, *anneme ihtiyaç duymadığım bazı şeyler var.*

* * *

Mars'tan sadece altı hafta uzakta oldukları bir gece, yatakta Nicole, "Richard," dedi.

Richard yavaşça "Mımmm," diye yanıtladı. Neredeyse uyumak üzereydi.

"Katie için kaygılanıyorum," dedi Nicole. "Diğer çocukların gösterdiği gelişmeden memnunum –özellikle Benjy, Tanrı onu korusun. Fakat Katie için ciddi kaygılarım var."

Richard bir dirseğinin üstüne yaslanırken, "Seni gerçekten rahatsız eden nedir?" diye sordu.

"Genellikle tavırları. Katie inanılmayacak kadar bencil. Ayrıca çok çabuk sinirleniyor ve diğer çocuklara karşı çok hoşgörüsüz davranıyor, kendisine tam anlamıyla tapan Patrick'e bile. Benimle, konu çok saçma da olsa, her zaman sık sık tartışıyor. Ayrıca odasında tek başına çok uzun saatler geçirdiğini düşünüyorum."

"Sadece çok sıkıldı," diye Richard yanıtladı. "Düşünsene, Nicole, o şimdi yirmili yıllarının başlarında genç bir kadın. Onun aslında erkeklerle çıkması, bağımsızlığını kanıtlaması gerekir. Aslında burada bir yaşıtı da yok... Kabul etmelisin ki bazen ona on iki yaşındaymış gibi davranıyoruz."

Nicole hiçbir şey söylemedi. Richard uzanarak koluna dokundu. "Her zaman Katie'nin çocukların en sinirlisi olduğunu biliyorduk. Ne yazık ki bana çok benziyor."

"Ama, hiç olmazsa sen enerjini değerli işler için harcıyorsun," dedi Nicole. "Katie yapıcı olduğu kadar yıkıcı da... Gerçekten, Richard, onunla konuşmanı istiyorum. Yoksa, korkarım diğer insanlarla

karşılaştığımız zaman büyük sorunlarımız olacak."

Kısa bir sessizlikten sonra, Richard, "Ona ne söylememi istiyorsun," dedi. "Hayatın birbirini izleyen heyecanlardan oluşmadığını mı? ...Veya, kendi odasındaki hayal dünyasına kapanmamasını neden ondan isteyeyim? Belki orası daha ilginçtir. Ne yazık ki, şu anda Yeni Cennet'te genç bir kadına ilginç gelebilecek hiçbir şey yok."

Nicole hafifçe gücenmiş bir şekilde, "Senin daha anlayışlı olacağını ummuştum," dedi. "Yardımına ihtiyacım var, Richard... ve Katie sana daha yakın davranıyor."

Richard gene sessizdi, "Peki," dedi. Yatağa sırt üstü uzandı. Sonunda biraz rahatsız bir tonda, "Katie'yi yarın su kayağına götürürüm –buna bayılıyor– ve en azından ondan, ailenin diğer üyelerine karşı daha anlayışlı davranmasını isterim."

Richard, Patrick'in not defterinde yazılanları okumayı bitirdikten sonra, "Çok güzel, mükemmel," dedi. Güç düğmesini kapattı ve karşısındaki koltukta biraz sinirli bir şekilde oturmakta olan oğluna baktı. "Cebiri çabuk öğrendin," dedi. "Kesinlikle matematiğe yeteneğin var. Yeni Cennet'e diğer insanlar geldiği zaman, hemen hemen üniversiteye hazır olacaksın –hiç olmazsa matematik ve fen bilimlerinde."

"Fakat annem hâlâ İngilizcede çok geride olduğumu söylüyor," diye Patrick yanıtladı. "Yazdığım kompozisyonların bir çocuğunki gibi olduğunu söylüyor."

Nicole uzaktan konuşmayı duymuştu ve mutfak-

tan yanlarına geldi. "Patrick, canım, Garcia 041 yazmayı ciddiye almadığını söylüyor. Her şeyi bir gecede öğrenemeyeceğini biliyorum, fakat diğer insanlarla karşılaştığımız zaman utanmanı istemiyorum."

"Ama matematik ve feni daha çok seviyorum," diye Patrick itiraz etti. "Einstein robotumuz, bana yüksek matematiği üç ya da dört hafta içinde öğretebileceğini söylüyor –eğer çalışacak başka bu kadar çok konu olmasa."

Ön kapı birden açıldı ve Katie'yle Ellie içeriye rüzgâr gibi girdiler. Katie'nin yüzü ışıl ışıl ve canlıydı. "Özür dilerim, geciktik," dedi, "fakat müthiş bir gün geçirdik." Patrick'e döndü, "Motoru Shakespeare Gölü boyunca kendim kullandım. Garcia'yı kıyıda bıraktık."

Ellie, pek kız kardeşi kadar heyecanlı gözükmüyordu; aslında, biraz kırgın bir hali vardı. Katie ailenin diğer üyelerine göldeki maceralarının öyküsünü tüm ayrıntılarıyla anlatırken, Nicole yavaşça en küçük kızına, "İyi misin, canım?" diye sordu.

Ellie başını salladı, fakat bir şey söylemedi.

"Asıl heyecanlı olan," diye Katie coşkuyla devam etti, "kendi dalgalarımın üstünden yüksek hızla geçmekti. Bam–bam–bam, dalgadan dalgaya sıçradık. Bazen kendimizi uyuyormuşuz gibi hissettim."

Birkaç saniye sonra Nicole, "O motorlar oyuncak değil," dedi ve herkesin yemek masasına gelmesini işaret etti. Mutfakta parmaklarıyla salatadan yemekte olan Benjy, sofraya en son oturan kişi olmuştu.

Herkes oturduktan sonra Nicole, "Motor alabora olsaydı ne yapardın?" diye Katie'ye sordu.

"Garcialar bizi kurtarırlardı." Katie umursamazca yanıtladı, "Üç tanesi bizi kıyıdan izliyordu... Ne de olsa, bunun için yapılmışlar... Ayrıca, can yelekleri takıyorduk, hem ben yüzme biliyorum."

Nicole, sesinde eleştiren bir tonla, "Ama kız kardeşin bilmiyor," diye hemen yanıtladı. "Eğer göle fırlatılsaydı, korkudan dehşete kapılacağını da biliyordun."

Katie kendini savunmaya başladı, fakat Richard araya girerek tartışma büyümeden konuyu değiştirdi. İşin aslı, bütün aile çok hassas durumdaydı. Rama, Mars çevresinde yörüngeye gireli bir ay olmuştu ve hâlâ buluşmaları gereken Dünya'dan gelecek insanlardan bir iz bile yoktu. Nicole, her zaman, insanlarla buluşmalarının, kendilerinin Mars yörüngesine girmesinden hemen sonra olacağını düşünmüştü.

Akşam yemeğinden sonra, aile Mars'ı incelemek için Richard'ın arka bahçedeki küçük gözlemevine gitti. Gözlemevinden Rama'nın tüm dış alıcılarına ulaşılabiliyordu (fakat Yeni Cennet dışındaki iç alıcıların hiçbirine ulaşılamıyordu –Kartal, tasarım projeleri sırasında bu özel konuda çok katı davranmıştı) ve her Mars günü için kızıl gezegenin mükemmel teleskopik görüntülerini gösterebiliyordu.

Özellikle Benjy, Richard'la birlikte bu gözlem toplantılarını seviyordu. Tharsis bölgesindeki volkanları, Valles Marineris denen büyük kanyonu ve iki yüzyıl evvel ilk Viking uzay aracının indiği Chryse bölgesini gururla gösteriyordu. Büyük Kargaşa'yı izleyen düzensiz yıllarda terk edilen, büyük Mars kolonisinin merkezi Mutch istasyonunun gü-

neyinde, bir toz fırtınası yeni oluşmaktaydı. Richard, böyle küresel fırtınaların oluşması için uygun mevsim olduğundan, fırtınanın bütün gezegene yayılabileceğini ileri sürdü.

Katie, Mars gözlemleri sırasındaki sessiz bir aradan yararlanarak, "Eğer diğer Dünyalılar ortaya çıkmazlarsa ne olacak?" diye sordu. "Anne lütfen bu kez dosdoğru bir yanıt ver. Ne de olsa, hiçbirimiz artık çocuk değiliz."

Nicole, Katie'nin sözlerindeki meydan okuyan ifadeyi anlamazlıktan gelerek, "Eğer doğru hatırlıyorsam, ana plan, burada, Mars'ın yörüngesinde altı ay bekleyecektik," diye yanıtladı. "Eğer bu süre içinde buluşma olmazsa, Rama Dünya'ya yönelecek." Birkaç saniye durdu. "Ne babanız ne de ben bu noktadan sonra neler olacağını biliyoruz. Kartal bize, eğer bir acil durum planı yürürlüğe konursa, o zaman bize bilmemiz gereken şeylerin bildirileceğini söylemişti."

Mars'ın değişik görüntüleri, odanın duvarındaki dev ekranda belirirken, bir dakika kadar sessizlik oldu. Sonra Benjy, "Dünya nerede?" diye sordu.

"Hemen, Mars'ın tam yanındaki gezegen, güneşe daha yakın olan, bir sonraki," diye Richard yanıtladı. "Hatırlarsan sana gezegenlerin diziliş sırasını bilgisayarındaki bir altyazılımda göstermiştim."

"Benim demek istediğim bu değil," diye Benjy çok yavaşça yanıtladı. "Ben Dünya'yı görmek istiyorum."

Bu, yeterince basit bir istekti. Aileyi daha önce defalarca gözlemevine getirdiği halde, çocukların Mars göklerinde zorlukla belli olan mavi ışığı gör-

mek isteyebilecekleri hiç Richard'ın aklına gelmemişti. Doğru alıcı çıkışını bulmak için, kendi veri tabanını araştırırken, "Bu uzaklıktan Dünya pek etkileyici değil," dedi. "Aslında tıpkı, örneğin Sirius gibi, diğer parlak nesnelere benziyor."

Ama Richard ana noktayı atlamıştı. Bir kez Dünya'yı belirli bir göksel nesne olarak tanımlayıp, görüntüyü bu belli belirsiz parıltı üzerine odakladığı zaman, çocukların hepsi kendinden geçercesine dikkat kesildiler.

Nicole odadaki bu ani değişiklikten büyülenmişti. *Orada hiç bulunmamış olsalar da,* diye düşündü, *bu onların ana gezegeni*. Kendisi de görüntünün ortasındaki minik ışığı izlerken, Nicole'ün belleğindeki Dünya'yla ilgili bazı resimler sel gibi aktılar. Kalbinin derinliklerindeki o büyük ev özlemini, bir sürü güzellikle dolu o kutsal okyanus gezegenine dönmek için ne büyük arzuyla dolu olduğunu fark etti. Çocukların yanına gidip, kollarıyla onları sararken gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bu şaşırtıcı evrende nereye gidersek gidelim," dedi, "şimdi ve gelecekte, şu mavi nokta her zaman yuvamız olacak."

2

Nai Buatong şafaktan önce, karanlıkta kalktı. Kolsuz pamuklu elbisesini giydi, oturma odasının yanındaki aile *baung pra*'sında, kişisel Buda'sına saygılarını sunmak için kısa bir duraklamadan sonra, ailenin diğer üyelerini rahatsız etmeden sokak kapısını açtı. Yaz havası yumuşaktı. Hafif meltemde Tai baharatıyla karışık çiçek kokularını alabiliyordu –komşulardan biri kahvaltı hazırlamaya başlamıştı bile.

Sandaletleri yumuşak toprak yolda ses çıkarmıyordu. Başını sağdan sola çevirip, yakında birer anı olacak tanıdık gölgeleri gözleriyle adeta emerek yavaşça ilerledi. *Son günüm,* diye düşündü. *Sonunda geldi.*

Birkaç dakika sonra, sağa dönerek, Lamphun iş bölgesine giden taş döşeli yola saptı. Yanından bir bisikletli geçti, ama, sabah ortalık genellikle tenhaydı. Dükkanların hiçbiri henüz açılmamıştı.

Bir tapınağa yaklaşırken Nai, yolun karşı tarafında yürüyen iki Budist rahibin yanından geçti. Rahiplerin her biri geleneksel safran rengi elbiselerini giymiş ve ellerinde uzun madeni birer kap taşıyordu. Bütün Tayland'da her sabah yaptıkları gibi, sabah kahvaltılarını arıyorlar ve Lamphun şehri halkının cömertliğine güveniyorlardı. Nai'nin tam önündeki bir dükkanın karşısında bir kadın belirdi ve rahibin kabının içine biraz yiyecek koydu. Hiçbir şey konuşulmadı ve aldığı bağış, rahibin yüz ifadesinde bir değişiklik doğurmadı.

Hiçbir şeyleri yok, diye Nai kendi kendine düşündü, *hatta sırtlarındaki cüppeleri bile. Gene de mutlular.* Temel öğretiyi ezberden söyledi, "Acının nedeni hırstır," ve yeni kocasının Japonya'da, Kyoto şehri kenarındaki Higashiyama bölgesindeki ailesinin inanılmaz zenginliğini düşündü. *Kenji annesinin huzurdan başka her şeye sahip olduğunu söylüyor. Huzur onu yok sayıyor, çünkü kadın onu satın alamıyor.*

Bir an için Watanabelerin büyük eviyle ilgili son anıları yürümekte olduğu basit Tai sokağının görüntülerini bir kenara iterek zihnini doldurdu. Nai, Kyoto malikanesinin zenginliği karşısında şaşkınlık geçirmişti. Fakat orası onun için dostça bir yer olmamıştı. Kenji'nin ailesinin onu, kendi onayları olmadan oğullarıyla evlenen, haddini bilmez, aşağı tabakadan bir yabancı olarak gördükleri hemen belli olmuştu. Kötü davranmamışlardı, sadece soğuktular. Duygusuzca ve kesin bir mantıkla sordukları sorularla, ailesi ve eğitim geçmişiyle ilgili olarak onu parçalara ayırmışlardı. Daha sonra, Kenji ailesinin Mars'ta onlarla birlikte olmayacağını söyleyerek onu rahatlatmıştı.

Lamphun'daki sokakta durdu ve Kraliçe Chamatevi tapınağına baktı. Orası, Nai'nin şehirdeki en sevdiği yerdi... Belki de Tayland'da en sevdiği yerdi. Tapınağın bazı bölümleri bin beş yüz yıllıktı ve onun sessiz taş bekçileri şimdikinden öylesine değişik bir tarih görmüşlerdi ki, bunlar başka bir gezegende de olmuş olabilirdi.

Nai sokağı geçti ve tapınak duvarlarının tam içindeki avluda durdu. Olağandışı bir sabahtı. Yaşlı Tai

tapınağının en yüksek *chedi*sinin tam üstünde, karanlık gökyüzünde güçlü bir ışık parlıyordu. Nai bu ışığın Mars, yani bir sonraki hedefi olduğunu anladı. Sıralama mükemmeldi. Yaşamının yirmi altı yılı boyunca (Chiang Mai Üniversitesi'nde geçirdiği dört yıl hariç) bu Lamphun şehri onun evi olmuştu. Altı hafta içinde, onu kızıl gezegendeki bir kolonide, gelecek beş yılını geçireceği yaşam bölümlerine taşıyacak, dev bir uzay aracının güvertesinde olacaktı.

Nai avlunun bir köşesine yoga tarzında oturdu ve sabit bir şekilde gökyüzündeki o ışığa bakmaya başladı. ***Ne kadar uygun,*** diye düşündü. ***Mars da bu sabah bana bakıyor.*** Sabah meditasyonunun başlangıcı olarak derin soluklar alıp vermeye başladı. Fakat, genellikle kendisini önündeki güne "odaklayan" huzur ve sükûnete hazırlanırken, Nai içinde birçok güçlü ve çözümlenmemiş duygular olduğunu fark etti.

Meditasyonunu geçici olarak ertelemeye karar veren Nai, ***Önce düşünmeliyim,*** dedi, ***evimdeki son günümde, hayatımı tümüyle değiştiren olaylarla barışmalıyım.***

Fransızca ve İngilizce ders küplerini yanındaki taşıma çantasına özenle yerleştirmiş olan Nai Butong, on bir ay önce tam aynı noktada oturuyordu. Nai, yaklaşan okul dönemi için elindeki malzemeyi düzenlemeyi planlamıştı ve daha ilginç ve enerjik bir lise dil öğretmeni olmaya kararlıydı.

Geçen yılın o kader gününde, derslerinin ana hatlarını belirlemeye başlamadan önce, Nai, günlük

Chiang Mai gazetesini okumuştu. Okuyucusuna küpü yerleştirdikten sonra, ara sıra başlıkları okuyarak, sayfaları hızla geçmişti. Son sayfada İngilizce yazılmış bir ilan gözüne çarpmıştı.

DOKTOR, HASTABAKICI, ÖĞRETMEN, ÇİFTÇİ

Maceracı, birkaç dil bilen, sağlıklı biri misiniz?

Uluslararası Uzay Ajansı (ISA), Mars'ı yeniden kolonileştirmek için büyük bir keşif yolculuğu başlatıyor. Yukarıda belirtilen önemli özellikleri olan önemli bireyler kolonide beş yıllık bir görev için aranıyor. Kişisel mülakatlar Chang Mai'de 23 Ağustos 2244 Pazartesi günü yapılacaktır. Ücret ve diğer imkanlar olağanüstüdür. Başvurular Tai Teleposta # 462–62–4930.

ISA'ya ilk başvurusunu verdiğinde, Nai, şansının çok fazla olduğunu pek düşünmemişti. Ön elemeyi geçemeyeceğinden ve bu nedenle de, kişisel mülakata bile yeterli görülmeyeceğinden hemen hemen emindi. Bu yüzden, altı hafta sonra, elektronik posta kutusunda, geçici olarak mülakat için seçildiğini bildiren bir not bulduğu zaman çok şaşırmıştı. Ayrıca not, yönetmeliğe göre, mülakattan önce her türlü kişisel sorusunu postayla sorabileceğini Nai'ye bildiriyordu. ISA, eğer kendisine Mars kolonisinde görev teklif edilirse, bunu kabul edecek adaylarla mülakat yapmak istediğini önemle belirtmişti.

Nai teleposta ile bir tek soru sordu. Kendisi Mars'ta yaşarken, kazancının önemli bir bölümü, Dünya'daki bir bankaya yatırılabilir miydi? Ayrıca bunun, görevi kabul etmesinin temel önşartı oldu-

ğunu da ekledi.

On gün sonra başka bir elektronik posta notu geldi. Kısa ve özlüydü. Evet, diyordu not, kazancının bir bölümü, düzenli olarak Dünya'daki bir bankaya gönderilebilirdi. Ancak, diye devam ediyordu, Nai paranın nasıl bölüneceğinden kesinlikle emin olmalıydı –Dünya'dan ayrıldıktan sonra, bir kolonici, ayırdığı para miktarında bir değişiklik yapamazdı.

Lamphun'da geçim masrafları çok düşük olduğundan, ISA'nın Mars kolonisindeki bir dil hocalığına önerdiği ücret, Nai'nin ailesinin ihtiyaçları için gerekli olanın yaklaşık iki katıydı. Genç kadın sorumlulukları altında eziliyordu. Yatalak olan babası, annesi ve iki küçük kız kardeşiyle, beş kişilik ailede para kazanan tek insan oydu.

Çocukluğu zor geçmişti, fakat ailesi fakirlik sınırının biraz üstünde kalmayı başarmıştı. Ancak, Nai'nin üniversitedeki son yılında, talihsizlik onları çarpmıştı. Önce babası felç olmuş, sonra, hiç iş kafası olmayan annesi, ailenin ve dostlarının öğütlerini dinlemeyerek, ailenin küçük el sanatları dükkanını kendi başına işletmeye çalışmıştı. Bir yıl içinde aile her şeyini kaybetmiş ve Nai, ailesine yiyecek ve giyecek sağlamak için sadece kendi kişisel birikimlerini kullanmak zorunda kalmamış, aynı zamanda Bangkok'taki büyük yayınevleri için edebi tercüme işleri yapma hayalini de bırakmak zorunda kalmıştı.

Nai, hafta içinde okulda öğretmenlik, hafta sonlarında da turist rehberliği yapıyordu. ISA mülakatından önceki cumartesi günü, Nai, evinden otuz kilo-

metre uzaktaki Chiang Mai'de bir turu yönetiyordu. Grubundaki birkaç Japon'un içinde, yakışıklı, yapılı, hemen hemen aksansız İngilizce konuşan ve otuz yaşlarının başlarında genç bir adam vardı. Adı Kenji Watanabe'ydi. Nai'nin anlattığı her şeye yakın ilgi gösteriyor, her zaman akıllıca sorular soruyor ve son derece kibar davranıyordu.

Chiang Mai bölgesindeki kutsal Budist yerler turunun sonuna doğru, grup, zirvesindeki ünlü Budist tapınağını ziyaret etmek için, Doi Suthep dağına çıkan teleferiğe bindi. Turistlerin çoğu, hareketli geçen günün sonunda bitkin düşmüştü, ama Kenji Watanabe yorgun değildi. Adam önce, tepeye kabloyla çekilen vagona binmek yerine, yılan gibi dönerek yükselen uzun merdivenleri tıpkı bir Budist hacı gibi çıkmak için ısrar etti. Sonra Nai, mabedin kuruluşuyla ilgili fevkalade öyküyü anlatırken, soru üstüne soru sordu. Son olarak, aşağı indikten sonra, Nai, dağın eteğindeki sevimli restoranda kendi başına oturmuş çay içerken, Kenji, hatıra eşyaları satan dükkanlarda diğer turistlerden ayrılıp, onun masasına yaklaştı.

Mükemmel bir Tai diliyle Mrs. Buatong'u şaşırtarak, "*Kaw tode krap*," dedi. "Oturabilir miyim? Birkaç sorum daha var."

Hâlâ şaşkın olan Nai, "*Khun pode pasa tai dai maika?*" diye sordu.

Kenji "*Pohm kao jai pasa tai dai nitnoy*," diye yanıtlayarak Tai dilini biraz anlayabildiğini belirtti ve "Ya sen? *Anata wa nihon go hanashimasu ka?*"

Nai başını salladı. "*Nihon go hanashimasen*." Gülümsedi, "sadece İngilizce, Fransızca ve Tai dili. Ba-

zen biraz basit Japonca'yı anlıyorum, ama eğer çok yavaş konuşulursa."

Kenji Nai'nin karşısına oturduktan sonra, "Doi Suthep'in üstündeki mabedin yapılışını anlatan duvar resimlerine hayran oldum," dedi. "Çok güzel bir efsane –tarih ve gizemciliğin bir karışımı– fakat bir tarihçi olarak, iki şeyi merak ediyorum. Önce, şu Sri Lankalı saygıdeğer rahip, Lan–na Krallığı dışındaki bazı dinsel kaynaklardan, yakındaki terk edilmiş pagodada bir Buda kalıntısı olduğunu bilmiyor muydu? Aksi takdirde ününü riske atacağı bana pek olasılıkdışı görünüyor. Ayrıca, o beyaz filin kutsal emaneti şans eseri Doi Suthep'in tepesine kadar taşıyıp tam tepeye vardığı zaman birden ölüvermesi bana çok kusursuz, çok fazla sanat taklidi gibi geldi. Bu öyküyü destekleyen, Budist olmayan bir onbeşinci yüzyıl tarihsel kaynağı var mı?"

Nai yanıtlamadan önce sabırsız Mr. Watanabe'yi birkaç saniye izledi. "Bayım," dedi, hafif bir gülümsemeyle, "bu bölgedeki Budist tapınaklarına iki yıldır yaptığım turlarda hiç kimse bana bu sorulardan birini bile sormadı. Elbette ben, bunların yanıtlarını bilmiyorum, fakat eğer ilgilenirseniz, size Budizm tarihinin Lan–na Krallığını çok iyi bilen Chiang Mai Üniversitesi'nden bir profesörün adını verebilirim. Kral Mengrai ile başlayan bütün o dönem üzerine bir uzmandır..."

Konuşmaları, teleferiğin yolcuları şehre geri götürmek için hazır olduğunu bildiren anonsuyla kesildi. Nai oturduğu yerden kalktı ve özür diledi. Kenji grubun diğer üyelerine katıldı. Nai onu uzaktan izlerken, Kenji'nin gözlerinin yoğunluğunu ak-

lından çıkartamıyordu. *İnanılmaz gözlerdi,* diye düşündü, *Hiç bu kadar berrak ve merak dolu gözler görmemiştim.*

İzleyen pazartesi günü ISA mülakatı için, Chiang Mai'deki Dusit Thani Oteli'ne gittiği zaman o gözleri yeniden gördü. Kenji'yi, gömleğinde resmi ISA armasıyla masanın arkasında otururken görünce çok şaşırmıştı. Nai önceleri bocaladı. "Cumartesiden önce sizin evraklarınıza bakmadım," dedi Kenji özür dileyerek. "Sizi temin ederim. Eğer sizin adaylardan biri olduğunuzu bilseydim, başka bir tura katılırdım."

Daha sonra mülakat sakin geçti. Kenji özellikle, Nai'nin hem olağanüstü öğrenim geçmişleri, hem de Lamphun ve Chiang Mai yetimhanelerindeki gönüllü çalışmaları nedeniyle aşırı övgüler yağdırıyordu. Nai, uzayda yolculuk yapmak için her zaman dayanılmaz bir arzu duymadığını kabul ederken dürüst davrandı, fakat genelde 'maceracı bir doğası' olduğundan ve bu ISA görevinin onun aile yükümlülüklerini de karşılamasını sağlayacağından, Mars'taki görev için başvurmuştu.

Mülakatın sonuna doğru, konuşmada bir duraklama olmuştu. Nai hoş bir tavırla iskemlesinden kalkarken, "Hepsi bu kadar mı?" dedi.

Kenji Wakanabe birdenbire, "Belki bir şey daha," dedi huzursuzca. "Yani, eğer iyi düş yorumlayabiliyorsanız."

Nai gülümseyerek yerine oturdu ve "Devam edin," dedi.

Kenji derin bir nefes aldı. "Cumartesi gecesi rüyamda Doi Suthep'in eteklerindeki bir ormanda ol-

duğumu gördüm –nerede olduğumu biliyordum, çünkü, rüya ekranımın tepesinde altın *chediyi* görebiliyordum. Ağaçlar arasında hızla ilerleyerek yolumu bulmaya çalışıyordum ki, başımın yanındaki dalda oturan çok büyük bir piton gördüm.

"'Nereye gidiyorsun?' diye piton sordu bana.

"'Kız arkadaşımı arıyorum,' diye yanıtladım.

"'O, dağın tepesinde,' dedi piton.

"Ormandan kurtularak gün ışığına çıktım ve Doi Suthep'in doruğuna baktım. Çocukluk aşkım Keiko Murosawa orada durmuş bana el sallıyordu. Geriye dönerek pitona baktım.

"'Bir daha bak,' dedi.

"Tekrar dönüp dağa ikinci kez baktığımda kadının yüzü değişmişti. O artık Keiko değildi –Bana Doi Suthep'in tepesinden el sallayan sendin."

Kenji birkaç saniye suskun kaldı. "Hiçbir zaman böyle olağandışı ve canlı bir rüya görmedim. Düşündüm ki belki..."

Kenji öyküsünü anlatırken Nai kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Öykünün sonunu –yani kendisi, Nai Butong'un dağın tepesinden elini sallayan kadın olacağını– Kenji daha bitirmeden biliyordu. Nai iskemlesinde öne doğru eğilerek, "Mr. Watanabe," dedi alçak bir sesle, "umarım söyleyeceklerim sizi hiçbir şekilde kızdırmaz..."

Nai birkaç saniye sessiz kaldı, sonunda gözlerini onunkilerden kaçırarak, "Ünlü bir Tai atasözümüz vardır," dedi. "Rüyanızda bir yılan sizinle konuşursa evleneceğiniz erkek veya kadını bulmuşsunuz demektir."

* * *

Altı hafta sonra notu aldım, diye Nai hatırladı. Hâlâ Lamphun'daki Kraliçe Chamatevi tapınağının yanındaki avluda oturuyordu. *ISA malzemelerinin bulunduğu paket de üç gün sonra geldi. Kenji'nin çiçekleriyle birlikte.*

Kenji'nin kendisi, bir sonraki hafta sonu Lamphun'a geldi, "Daha önce aramadığım için özür dilerim," dedi. "Senin de Mars'a gideceğin kesinleşmeden ilişkiyi devam ettirmek, anlamsız olurdu."

Pazar öğleden sonra evlenme teklif etmiş ve Nai hemen kabul etmişti. Üç ay sonra Kyoto'da evlenmişlerdi. Watanabe'ler büyük bir cömertlik göstererek, Nai'nin iki kız kardeşiyle Tai'den üç arkadaşının düğün için Japonya'ya yolculuk masraflarını ödemişlerdi. Ne yazık ki annesi gelememişti, çünkü, Nai'nin babasına bakacak kimse yoktu.

Yaşamındaki yakın değişiklikleri dikkatle gözden geçirdikten sonra, Nai artık meditasyonuna başlamaya hazırdı. Otuz dakika sonra Nai sakin, mutlu ve önündeki bilinmeyen yaşam için beklentilerle doluydu. Güneş artık yükselmişti ve şimdi mabette başka insanlar da vardı. Yuvası olan kasabadaki son anlarının tadına varmak istercesine, yavaşça çevrede dolaştı. Ana *viharnın* içinde, adak adayıp sunakta tütsü yaktıktan sonra, Nai, daha önce defalarca gördüğü duvar resimlerinin her birini inceledi. Resimler, onun çocukluğundan beri tek kadın kahramanı olan Kraliçe Chamatevi'nin yaşam öyküsünü anlatıyordu. Yedinci yüzyılda Lamphun bölgesinde yaşayan, değişik kültüre sahip birçok kabile, sık sık birbirleriyle savaşıyorlardı. Ortak olan tek noktaları,

"büyük filler tarafından taşınarak" güneyden genç bir kraliçenin gelerek, tüm bu farklı kabileleri, Haripunchai Krallığı adı altında birleştirip yeni bir devir açacağıyla ilgili bir efsane, bir mitti.

Yaşlı bir falcı, kuzeyden gelen bazı görevlilere onu Haripunchai'nin gelecek kraliçesi olarak tanıttığı zaman Chamatevi daha yirmi üç yaşındaydı ve daha sonra Angkor Wat'ı inşa edecek olan Kmer halkı Monların genç ve çok güzel prensesiydi. Ayrıca, Chamatevi, son derece zeki ve döneminin az rastlanan kadınlarından biriydi; ve sarayda herkes tarafından çok takdir ediliyordu.

Chamatevi, rahat ve bolluk içindeki yaşamını terk edip, kuzeye doğru dağlar, ormanlar ve bataklıklar boyunca altı ay süren, yedi yüz kilometrelik yolculuğa çıkacağını açıkladığı zaman, Monlar şaşkına dönmüşlerdi. Chamatevi ve yanındakiler, "büyük filler tarafından taşınarak," Lamphun'un bulunduğu yemyeşil vadiye geldikleri zaman, gelecekteki halkı, hemen aralarındaki çekişmeleri bırakarak, bu fevkalade güzel prensesi tahtına yerleştirdiler. Krallığını, belirsizlikten, sosyal kalkınma ve sanatsal gelişme düzeyine taşıyarak, elli yıl süreyle, bilgelik ve adaletle ülkesini yönetti.

Yetmiş yaşına geldiği zaman, Chamatevi tahtını resmen terk ederek krallığını yarı yarıya ikiz oğulları arasında ikiye böldü. Kraliçe daha sonra, kalan yaşamını Tanrı'ya adayacağını açıkladı. Bir Budist manastırına girdi ve sahip olduğu her şeyden vazgeçti. 99 yaşında ölünceye kadar manastırda basit ve dindar bir yaşam sürdü. Ondan sonra da Haripunchai'nin altın çağı sona erdi.

Tapınağın içindeki son duvar resminde, fevkalade bir at arabasıyla nirvanaya taşınan sofu ve pörsümüş bir kadın vardı. Daha genç bir Kraliçe Chamatevi, muhteşem gökyüzünde arabanın üstünde oturan Buda'nın yanında ışıl ışıl duruyordu. Nai Butong Watanabe, Mars kolonisi adayı, Lamphun, Tayland'daki tapınakta dizlerinin üstüne çöktü ve uzak geçmişten kahramanının ruhuna sessizce dua etti.

Sevgili Chamatevi, dedi Nai, *yirmi altı yıldır beni koruyorsun. Tıpkı senin, Haripunchai'yi bulmak için kuzeye gelişin gibi, şimdi bilinmeyen bir yere gitmek üzereyim. Bu yeni ve fevkalade dünyaya giderken, bilgeliğin ve sezginle bana yol göster.*

3

Yukiko, siyah ipek gömlek, beyaz pantolon ve siyah–beyaz bir bere giyiyordu. Oturma odasını geçerek erkek kardeşine yaklaştı. "Gelmeni isterdim Kenji," dedi. "Bu, dünyanın gördüğü en büyük barış gösterisi olacak."

Kenji, en küçük kardeşine gülümsedi. "Çok isterdim Yuki," diye yanıtladı. "Fakat Dünya'dan ayrılmadan önce sadece iki günüm var ve bu süreyi annem ve babamla geçirmek istiyorum."

Anneleri karşı taraftan odaya girdi. Her zamanki gibi huzursuz görünüyor ve büyük bir bavul taşıyordu. "Şimdi her şey düzenli olarak yerleştirildi," dedi. "Fakat, hâlâ fikrini değştirsen diyorum. Hiroşima bir tımarhane gibi olacak. Asahi Shimbun, yaklaşık yarısı ülke dışından olmak üzere, bir *milyon* ziyaretçi beklediklerini söylüyor."

Yukiko, çantayı alırken, "Teşekkür ederim, anne," dedi. "Sotoko ve benim Hiroşima Prens Otel'inde olacağımızı biliyorsun. Şimdi kaygılanma. Her sabah, günlük gösteriler başlamadan telefon edeceğiz. Pazartesi öğleden sonra da evde olacağım."

Genç kadın bavulu açarak içindeki özel bir bölmeden elmas bir bilezik ve safir bir yüzük çıkardı ve her ikisini de taktı. "Bunları evde bıraksan daha iyi olmaz mı sence?" diye annesi söylendi. "Unutma, orada bir sürü yabancı olacak. Mücevherlerin onlara çok kışkırtıcı gelebilir."

Yukiko, Kenji'nin bayıldığı o umursamaz gülüşüyle, "Anne," dedi, "amma da kuruntulusun. Her

zaman, hangi kötü olayın olacağını düşünürsün... Atom bombasının atılışının üçyüzüncü yıldönümü anısına yapılacak törenler için Hiroşima'ya gidiyoruz. COG Ana Konseyi'nin üç üyesiyle birlikte başbakanımız da orada olacak. Dünya'nın en ünlü müzisyenlerinin çoğu akşamları konserler verecek. Bu, tıpkı babamın dediği gibi *zenginleştirici* bir deneyim olacak –ve senin tek düşündüğün benim mücevherlerimi kimin çalabileceği."

"Benim gençliğimde, henüz üniversiteyi bile bitirmemiş iki kızın, yanlarında kimse olmadan Japonya'yı dolaştıkları duyulmamış bir..."

"Anne bunları daha önce konuşmuştuk," diye Yuki onun sözünü kesti. "Neredeyse yirmi iki yaşındayım. Gelecek yıl, üniversiteyi bitirdikten sonra, bu evin dışında tek başıma yaşayacağım, belki de başka bir ülkede. Artık bir çocuk değilim. Satoko'yla ben birbirimize mükemmel göz kulak olabiliriz."

Yukiko saatini kontrol etti. "Artık gitmeliyim," dedi. "Satoko herhalde beni metro istasyonunda bekliyordur."

Hoş bir yürüyüşle annesine giderek baştan savma bir öpücük verdi. Yuki, erkek kardeşini uzun süre kucakladı.

"Hep iyi ol ani–san," diye fısıldadı. "Mars'ta kendine ve o tatlı eşine dikkat et. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Kenji, Yukiko'yu hiçbir zaman yakından tanıyamamıştı. Ne de olsa ondan yirmi yıl daha büyüktü. Mr. Watanabe, International Robotics'in Amerika bölümü başkanlığına atandığı zaman, Yuki daha dördündeydi. Aile, Pasifiğin ötesine, San Francis-

co'nun bir banliyösüne taşınmıştı. Kenji o günlerde küçük kız kardeşine fazla ilgi göstermemişti. California'da daha çok, özellikle UCLA'da üniversiteye başladıktan sonra, yeni yaşamıyla ilgilenmişti.

Yaşlı Watanabeler ve Yukiko, Kenji'yi üniversitede ikinci sınıf öğrencisi olarak bırakıp, 2232'de Japonya'ya dönmüşlerdi. O zamandan sonra Yuki'yle çok az teması olmuştu. Kyoto'daki evine yıllık ziyaretleri sırasında, Kenji her zaman Yukiko ile özel olarak bazı saatlerini geçirmek istemiş, fakat bu hiçbir zaman mümkün olamamıştı. Ya Yuki kendi özel hayatıyla yoğun bir şekilde dolu olur, ya ailesi Kenji için bir sürü sosyal faaliyet sıralamış olurdu, ya da Kenji'nin kendisinin yeterli zamanı olmazdı.

Kenji, kapıda durup, Yukiko'nun uzakta kayboluşunu izlerken içinde belirsiz bir hüzün hissetti. *Bu gezegeni terk ediyorum,* diye düşündü, *ama kendi kız kardeşimi tanıyabilmek için hiç zamanı bulamadım.*

Mrs. Watanabe, Kenji'nin arkasında tekdüze bir sesle, yaşamının başarısız olduğunu, çünkü çocuklarının hiçbirinin ona saygı göstermediğini ve hepsinin ondan uzaklaştığını anlatıyordu. Şimdi, onları utandırmak için Taylandlı bir kadınla evlenen tek oğlu da, Mars'ta yaşamak üzere gidiyordu ve onu beş yıl göremeyecekti. Ortanca kızına gelince, o ve banker kocası hiç olmazsa ona iki torun vermişlerdi, fakat onlar da anne ve babaları gibi duygusuz ve sıkıcıydılar...

"Fumiko nasıl?" diye Kenji annesinin sözünü kesti. "Ayrılmadan önce, onu ve yeğenlerimi görme fırsatı bulabilecek miyim?"

"Yarın, akşam yemeği için Kobe'den buraya geliyorlar," diye annesi yanıtladı. "Onlara ne yedireceğime dair bir fikrim yoksa da... Tatsuo ve Fumiko'nun o iki kız çocuğuna yemek çubuklarının nasıl kullanıldığını öğretmediklerini biliyor musun? Yemek çubuğu kullanmasını bilmeyen bir Japon çocuğu? Artık kutsal bir şey kalmadı mı? Zengin olmak için kimliklerimizden vazgeçtik. Babana diyordum ki..."

Kenji özür dileyip annesinin yakınmalarından kaçarak babasının çalışma odasına sığındı. Odanın duvarlarında çerçeveli fotoğraflar sıralanmıştı... Başarılı bir iş adamının kişisel ve profesyonel yaşamının bir arşivi. Fotoğrafların ikisi Kenji için de özel anılar taşıyordu. Fotoğraflardan birinde o ve babası, yıllık baba–oğul golf turnuvasının kazananları olarak şehir kulübünün verdiği büyük kupayı birlikte kaldırıyorlardı. Diğerinde, sevinçten parıldayan Mr. Watanabe, Kenji tüm Kyoto'da kolej akademik yarışmasında birinci olduğu için, oğluna büyük bir madalya veriyordu.

Kenji'nin fotoğrafları görünceye kadar unuttuklarından biri de, babasının en yakın dostu ve iş arkadaşının oğlu ve her iki yarışmada da rakibi olan Toshio Nakamura'ydı. Her iki resimde de, Kenji'den biraz uzun olan genç Nakamura'nın yüzünde gergin ve kızgın bir ifade vardı.

Bunlar başı belaya girmeden çok önceydi, diye düşündü Kenji. Toshio Nakamura'ya dava açılmadan dört ay önceki gazete başlığını hatırladı, "Osaka yetkilisi tutuklandı." Başlığın altındaki makalede, o günlerde Tomozawa Otel Grubu'nun müdürlüğü-

nü yapmakta olan Mr. Nakamura'nın, rüşvetçilikten muhabbet tellallığına ve insan ticaretine kadar uzanan çok ciddi suçlarla suçlandığı açıklanıyordu. Dört ay içinde Nakamura suçlu bulunmuş ve birkaç yıl hapse mahkûm olmuştu. Kenji çok şaşırmıştı. Aradan geçen dört yıl içinde birçok kez, *Tanrı aşkına Nakamura'ya ne oldu?* diye düşünmüştü.

Kenji, çocukluk rakibini anımsayınca, Nakamura'nın karısı olan ve on altı yaşındayken Kyoto'da kendisinin de özel ilgi duyduğu, Keiko Murasava için çok üzülüyordu. Aslında Kenji ve Nakamura Keiko'nun sevgisi için bir yıla yakın bir süre rekabet etmişlerdi. Sonunda Keiko, Toshio'yu değil de Kenji'yi seçtiğini açıkça söylediği zaman, genç Nakamura çılgına dönmüştü. Hatta bir sabah Kenji'yi Ryoanji Mabedi yakınlarında yakalayarak tehdit etmişti.

Eğer Japonya'da kalsaydım, diye düşündü, *Keiko'yla ben evlenebilirdim*. Pencereden yosunlu bahçeye baktı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Kenji birden yağışlı bir günle ilgili oldukça üzücü bir gençlik anısını hatırladı.

Babası ona haberi verir vermez, Kenji, Keiko'nun evine gitti. Eve giden dar yola saptığı anda kulakları bir Chopin konçertosuyla dolmuştu. Kapıyı açan Mrs. Murosawa onu sert bir şekilde karşılamış, "Keiko şu anda çalışıyor," demişti Kenji'ye. "Bir saatten önce bitiremeyecek."

On altı yaşındaki çocuk, "Lütfen Mrs. Murosawa," demişti. "Bu çok önemli."

Keiko pencereden Kenji'nin görüntüsünü yakala-

dığı zaman, annesi kapıyı kapatmak üzereydi. Çalmayı keserek, genç adamın içini neşeyle dolduran, ışıl ışıl bir gülümsemeyle, kapıya koşarak, "Merhaba Kenji," dedi. "Ne oldu?"

Kenji gizemli bir tavırla, "Çok önemli bir şey," dedi. "Benimle biraz yürür müsün?"

Mrs. Murosawa yaklaşan resital hakkında söylenmeye başlamıştı, fakat Keiko annesini, bir gün için çalışmamış olmayı telafi edebileceği konusunda ikna etti. Kız bir şemsiye alarak Kenji'yle evin önünde buluştu. Evin görüş alanının dışına çıktıkları zaman, Keiko, beraber yürüdükleri her zaman yaptığı gibi, onun koluna girdi.

Kyoto'nun bulundukları bölgesinin dışına çıkıp, tepelere doğru her zaman izledikleri yolda ilerlerken, Keiko, "Evet dostum," dedi. "Bu kadar çok önemli olan nedir?"

Kenji ve Keiko gül üler, doğu tepelerinin dibinde dolanarak kilometrelerce uzanan harikulade patikada, Filozoflar Yolu'nda biraz konuştular. Yol, her sabah bu yolu yürüdüğü söylenen ünlü yirminci yüzyıl filozofu Nishida Kitaro tarafından yapılmıştı. Yol, aralarında, Ginkaku–ji (Gümüş Çadır) ve Kenji'nin en sevdiği yer olan Honen–In adındaki Budist tapınağı olmak üzere, Kyoto'nun en ünlü manzara noktalarına uzanıyordu.

Arkada ve Honen–In tarafında, içinde yetmiş veya seksen mezar ve mezar taşı olan küçük bir mezarlık vardı. O yılın başlarında, kendi başlarına dolaşırken, Kenji ve Keiko, bu mezarlığın, Kyoto'nun, içlerinde ünlü roman yazarı Junichiro Tanizaki ve doktor/şair Iwao Matsuo'nun da bulunduğu, en

meşhur vatandaşlarını barındırdığını keşfetmişlerdi. Buluşlarından sonra, Kenji ve Keiko, mezarlığı devamlı buluşma yerleri haline getirmişlerdi. Bir defasında, ikisi de, Tanizaki'nin 1930'lardaki Osaka yaşamını anlatan şaheseri ***Makioka Kız kardeşler***'i okuduktan sora, bir saat kadar –yazarın mezar taşının üstünde otururken– gülüşerek, Keiko'nun, Makioka kardeşlerden hangisine daha çok benzediğini tartışmışlardı.

Mr. Watanabe'nin, Kenji'ye ailenin Amerika'ya gideceğini bildirdiği gün, Kenji ve Keiko, Honen–In'e geldikleri zaman yağmur çoktandır yağıyordu. Kenji orada sağdaki küçük patikaya yönelerek, karşılarındaki, çatısı saman saplarıyla örülü eski bir kapıya ilerledi. Keiko'nun beklediği gibi tapınağa girmeyip, mezarlığa giden basamakları tırmandılar. Fakat Kenji Tanizaki'nin mezarında durmadı. Daha yukarılara, başka bir mezara doğru gitti.

Elektronik not defterini çıkarırken, Kenji, "Burası Dr. Iwao Matsuo'nun gömülü olduğu yer," dedi. "Onun şiirlerinden birkaçını okuyacağız."

Keiko arkadaşının yakınına oturdu, ikisi de, Kenji üç şiir okurken, hafif yağmurdan korunmak için Keiko'nun şemsiyesinin altına sığındılar. Sonra Kenji, "Son bir şiirim daha var," dedi, "Dr. Matsuo'nun bir arkadaşı tarafından yazılmış özel bir haiku*."

"Haziran ayında bir gün,
Serinletici bir kap dondurmadan sonra,
Birbirimize veda ettik."

* Haiku: Üç uyaksız dizeden oluşan bir Japon koşuk biçimi. (ÇN)

Kenji haikuyu ezberden bir kez daha okuduktan sonra, ikisi de birkaç saniye sessiz kaldılar. Kenji'nin ciddi yüz ifadesi değişmediğinden, Keiko kötü bir şey sezinlemiş, hatta biraz korkmuştu. "Şiir ayrılıktan bahsediyor," dedi yavaş bir sesle, "bana söylemeye çalıştığın..."

"Seçeneğim yok Keiko," diye Kenji onun sözünü kesti. Birkaç saniye duraksadı, "Babam Amerika'ya tayin edildi," diye sonunda devam etti, "gelecek ay oraya gidiyoruz."

Kenji, Keiko'nun o güzel yüzünde hiç böyle ümitsiz bir ifade görmemişti. Keiko sonunda ona son derece üzgün gözlerle baktığı zaman, kalbinin parçalanacağını düşünmüştü. O ikindi yağmurunun altında onu kollarının arasında sımsıkı tutmuş bir halde ikisi de ağlarken, Kenji sonsuza kadar onu seveceğine yemin etmişti.

4

Açık mavi bir kimono giymiş ve eski karz bir obi* takmış olan genç garson kız, sürgülü perdeyi açarak odaya girdi. Üstünde bira ve sake** olan bir tepsi taşıyordu.

Genç kız kaldırdığı sake fincanını doldururken Mr. Watanabe kibar bir ifadeyle, "*Osake onegai shimasu*," dedi.

Kenji soğuk birasından bir yudum aldı. Daha yaşlı olan garson kadın, küçük bir meze tabağıyla sessizce geri dönmüştü. Ortasında, hafif bir sosun içinde bir tür kabuklu deniz hayvanı vardı, fakat Kenji ne sosu, ne de yumuşakçayı tanıyabildi. Kyoto'yu terk etmiş olduğu on yedi yıldan beri bu kaiseki yiyeceklerinden bir tutam bile yememişti.

Kenji, bira bardağını babasının sake fincanına vurarak, "*Campai*," dedi. "Teşekkür ederim, baba. Burada seninle birlikte akşam yemeğinde olmaktan gurur duyuyorum."

Kicho, Kansai bölgesinin, belki de tüm Japonya'nın en ünlü restoranıydı. Aynı zamanda da, kişisel servis, özel yemek odaları ve her biri özel karışımlardan oluşan mevsim yemekleriyle tüm gelenekleri koruduğu için, korkutucu şekilde pahalıydı. Her servis hem göz, hem de damak zevkine hitap ediyordu. Mr. Watanabe oğluna birlikte, sadece ikisi, bir akşam yemeği yiyeceklerini söylediği zaman, Kenji bu yemeğin Kicho'da olacağını düşünememişti bile.

Mars'a yapılacak yolculuktan bahsediyorlardı.

* Obi: Japon kadınlarının taktığı geniş bir kuşak. (ÇN)
** Sake: Pirinçten yapılan Japon içkisi. (ÇN)

"Kolonicilerin kaçı Japon?" diye Mr. Watanabe sordu.

"Fazla değil," diye Kenji yanıtladı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, üç yüz kadar. Japonya'dan çok yüksek kaliteli başvurular oldu. Sadece Amerika'nın daha yüksek kontenjanı var."

"Diğer Japonları kişisel olarak tanıyor musun?"

"İki üç tanesini, Yasuko Horikawa kısa bir süre için kolejde benim sınıfımdaydı. Onu hatırlayabilirsin. Çok, çok zeki. Tavşan dişli. Çok kalın gözlüklü. Dai Nippon'da kimyager olarak çalışıyor... Çalışıyordu demem daha doğru olur."

Mr. Watanabe gülümseyerek, "Sanırım onu hatırlıyorum," dedi. "Keiko'nun piyano çaldığı gece eve gelen o değil miydi?"

Kenji rahatça, "Evet sanırım," dedi. Güldü. "Fakat o geceyle ilgili olarak Keiko'dan başka bir şeyi zor hatırlıyorum."

Mr. Watanabe sake fincanını bitirdi. Tatami hasırı döşeli odada, dizleri üstüne çökmüş olarak tetikte bekleyen genç garson kız masaya onu doldurmak için geldi. Genç kız ayrılırken Watanabe, "Mahkûmlar nedeniyle kaygılıyım," dedi.

"Neden bahsediyorsun baba?" dedi Kenji.

"Bir dergide okuduğum uzun bir öyküye göre, sizin Lowell Koloninize katılmaları için birkaç yüz suçlunun ISA tarafından kaydedileceği yazılı. Makalede mahkûmların hapishanede kaldığı sürece mükemmel kayıtları olmasının yanında, önemli becerileri olması gerektiği de vurgulanıyordu. Fakat suçluları kabul etmek neden gerekiyordu?"

Kenji birasından bir yudum aldı. "Baba aslında,"

diye yanıtladı, "kaydetme işleminde bazı zorluklarla karşılaştık. Önce, kaç kişinin başvuracağı konusunda gerçekçi olmayan tahminler yaparak çok sert olan önleyici ölçüler koyduk. Sonra, en az beş yıl sınırımız bir hataydı. Özellikle genç insanlar açısından, böyle uzun bir süre için karar verebilmek, oldukça ezici bir taahhüt. En önemlisi de basın devamlı olarak üye kayıt işini ciddi biçimde baltaladı. Başvuru çağrıları yaptığımız günlerde, yüz yıl önceki Mars kolonilerinin yok oluşuyla ilgili sayısız dergi makaleleri ve televizyonlardaki 'özel'lerden dolayı halk tarihin kendisini tekrarlamasından ve kendilerinin devamlı olarak Mars'ta terk edileceğinden korktu."

Kenji biraz duraksadı, fakat Mr. Watanabe hiçbir şey söylemedi. "Bütün bunlara ek olarak, çok iyi bildiğin gibi, proje bazı parasal sorunlar yaşadı. Geçen yılki ilk bütçe kısıntısında ilk kez, becerikli, örnek mahkûmların personel ve bütçesel zorluklarımızı halledebileceğini düşündük. Oldukça düşük bir ücret ödenecek olmasına karşın, mahkûmların başvurmalarına yol açan bir sürü neden vardı. Seçilmek, beş yıllık dönem sonunda Dünya'ya döndükleri zaman tam olarak affedilmeleri, yani özgürlük demekti. Buna ek olarak, eski mahkûmlar, herkes gibi Lowell Kolonisi'nin tam bir vatandaşı olacaklar ve her hareketlerinin o sıkıcı gözetimine katlanmaktan kurtulacaklardı..."

Kenji değişik renkli yaprakların üzerinde yatan, nefis ve hoş görünen kızarmış iki küçük parça balık, masanın üstüne konduğu zaman sustu. Mr. Watanabe iki balıktan birini yemek çubuklarıyla aldı ve

küçük bir lokma ısırdı. Oğluna bakmadan, "*Oishii desu,*" diye fikrini söyledi.

Kenji balığın kendi parçasına uzandı. Lowell Kolonisi'yle ilgili konuşma görünüşte sona ermişti. Kenji babasının arkasında görebildiği, lokantanın bu kadar ünlü olmasına neden olan, güzel bahçeye baktı. Cilalı basamaklar üstünden ufak bir dere iniyor ve yarım düzine kadar zarif, cüce ağacın yanından akıyordu. Bahçeye bakan oturma yeri, geleneksel Japon yemeklerinde onur köşesiydi. Mr. Watanabe son yemeklerinde onun bahçe görüntüsüne karşı oturması için ısrar etmişti.

Balığı bitirmelerinden sonra babası, "Çinli kolonicileri çekmeyi başaramadınız mı?" diye sordu.

Kenji başını salladı, "Sadece Singapur ve Malezya'dan birkaç tane. Çin ve Brezilya hükümetlerinin ikisi de vatandaşlarının başvurusunu yasakladılar. Brezilyalıların kararı bekleniyordu –Onların Güney Amerika imparatorlukları hemen hemen COG ile savaş halinde– fakat Çinlilerin tutumlarını yumuşatacaklarını ummuştuk. Sanırım yüz yıllık bir soyutlanmanın etkisi pek kolay yok olmuyor."

"Aslında onları pek suçlayamazsın," diye Mr. Watanabe fikrini söyledi. "Halkları Büyük Kargaşa'dan sonra çok acı çekti. Bütün yabancı sermaye bir gecede kayboldu ve ekonomileri de hemen çöktü."

"Birkaç siyah Afrikalı, belki yüz kadar, ve bir avuç Arap kaydetmeyi başardık. Fakat kolonicilerin çoğu ISA'ya önemli katkılarda bulunan ülkelerden geliyor. Herhalde beklenen de buydu."

Kenji birden utandığını hissetti. Restorana girdiklerinden beri tüm konuşmalar kendisi ve çalışmala-

rıyla ilgiliydi. İzleyen birkaç yemek servisi boyunca, Kenji, babasına International Robotics'deki işleriyle ilgili sorular sordu. Şimdi şirketin baş işletme şefi olan babası, "şirketi" hakkında konuşurken gururla ışıldardı. Hem fabrika, hem de şirket olarak dünyanın en büyük robot fabrikasıydı. IR'nin yıllık satışları, her zaman için, onu dünyanın en üst elli imalatçısı arasına sokmuştu.

İçtiği fazla sayıda sake nedeniyle olağandışı olarak çenesi açılan Mr. Watanabe, "Gelecek yıl altmış ikimde olacağım," dedi. "Emekli olurum diye düşünüyordum. Fakat Nakamura bunun bir hata olacağını düşünüyor. Şirketin bana hâlâ ihtiyacı olduğunu söylüyor..."

Meyveler gelmeden önce, Kenji ve babası yeniden yaklaşan Mars yolculuğunu konuşuyorlardı. Kenji, Pinta veya Niña'da yolculuk yapacak olan Nai ve diğer Asyalı kolonicilerden çoğunun, şu anda Güney Kyushu'daki Japon eğitim merkezinde olduklarını söyledi. Kyoto'dan ayrılır ayrılmaz karısıyla orada buluşacaktı ve on günlük daha bir eğitimden sonra, onlar ve Pinta'daki yolcuların geri kalan kısmı, orada bir hafta süreyle ağırlıksızlık eğitiminin yapılacağı LEO (Alçak Dünya Yörüngesi) uzay istasyonuna taşınacaklardı. Dünya'ya yakın yolculuklarının son ayağı, pintanın şu anda montajının yapılıp, Mars'a yapacağı uzun yolculuk için son denemelerin uygulandığı GEO-4 eşlemeli uydusuna uzay romorkörleriyle yapacakları yolculuk olacaktı.

Genç garson kız onlara iki bardak konyak getirdi. Mr. Watanabe içkisinden küçük bir yudum alırken, "Şu senin karın gerçekten nefis bir yaratık,"

dedi. "Her zaman Tai kadınlarının, dünyadakilerin en güzelleri olduğunu düşünmüşümdür."

Yeni evlendiği karısını bir anda özleyen Kenji, "Aynı zamanda ruhu da güzel," diye aceleyle ekledi. "Ayrıca oldukça da zeki."

"İngilizcesi kusursuz," dedi Mr. Watanabe. "Fakat annen Japoncasının berbat olduğunu söylüyor."

Kenji öfkelendi. "Nai, daha önce hiç eğitimini görmediği halde Japonca konuşmaya çalıştı, çünkü annem İngilizce konuşmayı reddetti. Bütün bunlar Nai'nin kendisini rahatsız hissetmesi için..."

Kenji kendini tuttu, Nai'yi savunan sözleri duruma uygun değildi.

"*Gomen nasai*," dedi babasına.

Mr. Watanabe konyağından büyük bir yudum alarak, "Evet, Kenji," dedi, "bu en azından önümüzdeki beş yıl için baş başa geçireceğimiz son süre. Yemekten ve sohbetimizden çok memnun kaldım." Duraksadı, "Ancak, seninle konuşmak istediğim bir konu daha var."

Kenji oturma durumunu değiştirdi (artık dört saat süreyle bağdaş kurarak oturamıyordu) ve kafasını toparlamaya çalışırken düz oturdu. Babasının ses tonundan bu "bir konu daha"nın önemli bir şey olduğunu hissediyordu.

"Senin Lowell Koloni'ndeki mahkûmlarla ilgilenmem, sadece, boş bir merak nedeniyle değildi," diye Mr. Watanabe konuşmaya başladı. Düşüncelerini toplamak için bir an duraksadı. "Geçen hafta içindeki bir iş gününün sonunda, Nakamura–san büroma geldi ve oğlunun Lowell Kolonisi için yaptığı ikinci müracaatın da reddedilmiş olduğunu söy-

ledi. Seninle bu konuyla ilgilenebilmen için konuşmamı istedi."

Bu sözler Kenji'yi yıldırım gibi çarptı. Kendisine çocukluk rakibinin Lowell Kolonisi için müracaat etmiş olduğu hiç söylenmemişti. Şimdiyse babası...

"Mahkûm kolonicilerin seçim işlerine hiç karışmadım," Kenji yavaşça yanıtladı. "Bu, tümüyle projenin ayrı bir bölümü."

Mr. Watanabe birkaç saniye bir şey söylemedi. Konyağını bitirdikten sonra, "Bağlantılarımız," dedi sonunda, "bize, bu başvuruya tek gerçek muhalefetin, hapiste kaldığı dönem içindeki mükemmel siciline karşın, Nakamura'nın hâlâ yanlış yaptığını kabul etmediğine inanan Yeni Zelandalı ruh doktoru, Dr. Ridgemore'dan geldiğini söylediler... Sanırım sen Dr. Ridgemore'un Lowell Kolonisi takımına seçilmesinden kişisel olarak sorumlusun."

Kenji sersemlemişti. Babasının yaptığı gelişigüzel bir talep değildi. Derinliğine çok geniş araştırma yapmıştı. *Ama neden?* diye Kenji merak etti. *Neden bu kadar çok ilgileniyor?*

Mr. Watanabe, "Nakamura–san parlak bir mühendis," dedi. "Bizi alanımızda lider yapan birçok ürünün yapımından kişisel olarak sorumlu. Fakat son zamanlarda laboratuvarı pek yeni buluşlar üretemiyor. İşin aslı, onun verimliliği, oğlunun tutuklanarak mahkûm olmasından sonraki dönemde düşmeye başladı."

Mr. Watanabe avuçlarını masaya dayayarak Kenji'ye doğru eğildi. "Nakamura–san kendine güvenini yitirdi. O ve eşi, Toshio'yu ayda bir kez hapishanede ziyaret etmek zorundalar. Bu, Nakamura'ya

ailesinin nasıl rezil olduğunu sürekli hatırlatan bir şey. Eğer oğlu Mars'a gidecek olursa, o zaman, belki..."

Kenji babasının ondan ne istediğini çok iyi anlıyordu. Uzun süredir bastırılmakta olan duygular patlamak üzereydi. Kenji kızgındı ve şaşırmıştı. Tam babasına talebinin "uygunsuz" olduğunu söylemek üzereyken yaşlı Watanabe tekrar konuştu.

"Keiko ve küçük kız için de aynı derecede zor. Aiko artık yedi yaşına geldi. Her on beş günde bir mecburen trene binip Ashiya'ya..."

Ne kadar uğraşsa da, Kenji gözlerinin kenarında yaşların toplanmasına engel olamadı. Kırılmış ve üzgün Keiko'nun, iki haftada bir yaptığı ziyaret için, kızını yasaklanmış bölgede götürüşünün hayali, onun kaldırabileceğinden çok fazlaydı.

"Nakamura–san'ın isteği üzerine Keiko'yla geçen hafta görüştüm," diye babası ekledi. "Kendisi çok bedbindi. Fakat ona, kocası için senin devreye girmeni rica edeceğimi söylediğim zaman biraz neşelendi."

Kenji derin bir nefes alarak babasının ifadesiz yüzüne baktı. Ne yapacağını biliyordu. Aynı zamanda bunun gerçekten, "Uygunsuz" –yanlış değil, sadece uygunsuz– olduğunu da biliyordu. Fakat sonucu kaçınılmaz olan bir karar için kendini üzmenin anlamı yoktu.

Kenji konyağını bitirerek, "Nakamura–san'a söyle," dedi, "Dr. Ridgemore'u yarın arayacağım."

Sezgisi yanlışsa ne olacaktı? Kenji, kız kardeşi Fumiko ve kızlarının bulunduğu aile toplantısından

özür dileyerek ayrılıp sokağa çıkarken, *O zaman bir saat, bilemedin doksan dakika kaybetmiş olurum,* diye düşündü. Hemen tepeye yöneldi. Güneşin batmasına bir saat kadar vardı. *Orada olacak,* dedi kendine, *bu, benim veda etmek için son şansım.*

Kenji önce küçük Anraku–ji tapınağına gitti. Keiko'yu en sevdiği yer olan; İmparator Go–Toba'nın kendilerine St. Honen'in öğretilerini reddetmelerini emrettiği için intihar eden, eskiden sarayın hareminde olan, iki onikinci yüzyıl Budist rahibesinin anısına dikilmiş, tahta sunağın yanında bulmayı umarak hondonun içine yürüdü. Keiko orada değildi. Dışarıda, bambu ormanının tam kenarında, kadınların gömülü oldukları yerde de yoktu. Kenji yanılmış olabileceğini düşünmeye başladı. *Keiko gelmemiş,* diye düşündü. *Yüz yüze gelemeyecek kadar çok şey kaybettiğini düşünüyor.*

Kalan son umudu, on yedi yıl önce, kendisine Japonya'dan ayrılacaklarını söylediği, Honen-In'in yanındaki mezarlıkta, Keiko'nun onu beklemesiydi. Tapınağa giden patikada ilerlerken, Kenji'nin kalbi hızla çarpıyordu. Sağında, uzakta bir kadın şekli görebiliyordu. Kadın basit bir siyah elbise giymişti ve Junichiro Tanazaki'nin mezarının yanında duruyordu.

Kadının sırtının ona dönük olmasına ve zayıflayan alaçakaranlık nedeniyle onu tam olarak görememesine karşın, Kenji bu kadının Keiko olduğundan emindi. Merdivenleri hızla çıkarak mezarlığa girdi ve sonunda siyahlar giyinmiş olan kadının beş metre kadar uzağında durdu.

Soluğunu tutarak, "Keiko," dedi, "seni gördü-

ğüme çok mutlu..."

Kadın, başı öne eğik ve gözleri yere dikilmiş olarak dönerken, resmi bir ifadeyle, "Watanabe–san," dedi. Tıpkı bir hizmetçi gibi, yere doğru eğilerek selam verdi ve "*Domo arrigato gozaimasu*," diye iki kez tekrarladı. Sonra doğruldu, fakat başını kaldırıp Kenji'ye bakmadı.

Kenji "Keiko," dedi, yumuşak bir sesle. "Benim, Kenji. Yalnızım. Lütfen bana bak."

Keiko zorlukla duyulabilen bir sesle, "Yapamam," dedi. "Fakat sana ben ve Aiko için yaptıklarından ötürü teşekkür edebilirim." Tekrar eğildi. "*Domo arrigato gozaimasu*," dedi.

Kenji düşünmeden eğilerek, elini Keiko'nun çenesinin altına koydu ve onun yüzünü görünceye kadar yavaşça başını kaldırdı. Keiko hâlâ çok güzeldi. Fakat, Kenji bu güzel yüz hatlarına kalıcı olarak oyulmuş olan derin keder çizgilerini görünce, büyük bir üzüntü duydu.

Kadının gözyaşları kalbini minik bıçaklar gibi parçalarken, "Keiko," diye mırıldandı.

"Gitmeliyim," dedi Keiko. "Sana mutluluklar dilerim." Kenji'nin dokunuşundan geriye çekilerek tekrar eğildi. Sonra doğrularak, ona bakmadan, alacakaranlığın gölgelerinde patikadan aşağıya doğru yürüdü.

Kenji, uzakta kayboluncaya kadar Keiko'yu gözleriyle izledi. Ancak ondan sonra Tanizaki'nin mezar taşına yaslanmakta olduğunu fark etti. Gri mezar taşının üstündeki iki Kanji işareti, Ku ve Jaku'ya birkaç saniye baktı. Biri BOŞLUK diyordu, diğeriyse YALNIZLIK.

5

Rama'dan gelen mesaj, 2241'de, uydu izleme sistemi tarafından Dünya'ya iletildiği zaman, hemen bir korku ve şaşkınlığa neden olmuştu. Elbette, Nicole'ün videosu hızla "çok gizli" olarak sınıflandırılırken, Uluslararası Haberalma Teşkilatı (IIA) ve Hükümetler Konseyi'nin (COG) güvenlik kolu, bunun ne anlama geldiğini anlamak için uğraşmaya başlamışlardı. Kısa sürede en iyi ajanlardan bir düzine kadarı, derin uzaydan gelen bu sinyali çözümleyerek COG'un vereceği yanıt için bir ana plan hazırlamak üzere, Novosibirsk'teki güvenli üsse gönderilmişlerdi.

Ne Çin'in, ne de Brezilyalıların sinyalin şifresini çözemediklerinden (onların teknolojik düzeyleri henüz COG ile eşit değildi) emin olunduktan sonra, talep edildiği şekilde, mesajın alındığı Rama'ya doğru yayınlanmış ve bu şekilde Nicole'ün videosunun ileride tekrarlanması önlenmişti. Sonra süper ajanlar çalışmalarını mesajın içeriğindeki ayrıntılar üzerinde yoğunlaştırmışlardı.

Buna, öncelikle bazı tarihi araştırmalar yaparak başladılar. Rama II uzay aracının, Nisan 2200'deki nükleer füzeler engeliyle yok edildiği, ciddiye alınmayan bazı zıt deliller öne sürülmesine karşın, genel olarak kabul edilmişti. Videodaki, Nicole des Jardins varsayılan insan, daha Newton bilim gemisi Rama'dan ayrılmadan, ölmüş olarak kabul ediliyordu. Elbette o, veya ondan geriye ne kalmışsa, nükleer felaketten sonra yok olmuş olmalıydı. O halde,

konuşmacı gerçekte Nicole olamazdı.

Fakat eğer bu televizyon kesitinde konuşan kişi veya nesne, Madam des Jardins'in bir robot benzeri veya taklidiyse, Dünya'daki yapay zekâ tasarımlarının çok üstündeydi. Bu nedenle ilk verdikleri karar, Dünya'nın yeniden, her iki Rama uzay aracının birbirlerine benzer şekilde sergiledikleri, inanılmaz güçte ileri uygarlıkla karşılaşmış olduğuydu.

Ayrıca, mesajın tehdit edici bir yanı olduğuna kuşku yoktu ve bu konuda süper ajanların hepsi aynı fikirdeydiler. Eğer gerçekten başka bir Rama uzay aracı Dünya'ya yaklaşıyorsa (iki Excalibur istasyonunun da henüz hiçbir şey keşfedememesine karşın), kesinlikle Dünya bu mesajı görmezlikten gelemezdi. Elbette, bütün bu olayların parlak Çinli fizikçiler (kesinlikle ilk kuşkulanılan onlardı) tarafından ustaca hazırlanmış bir aldatmaca olması olasılığı da vardı. Fakat, bu kanıtlanıncaya kadar COG'un belirli bir plana ihtiyacı vardı.

Neyse ki, 2240'ların ortalarında Mars'ta orta çapta, çok uluslu bir koloni kurulması zaten kabul edilmişti. Geçen iki on yıllık dönemde, Mars'a yapılan keşif görevleri, kırmızı gezegenin toprağını düzenleyerek insan ırkının yaşamasına elverişli hale getirme konusundaki büyük fikri yeniden alevlendirmişti. Zaten Mars üstünde, Dünya'da yapılamayacak kadar tehlikeli veya çok tartışmalı deneyler yürüten, insansız bilimsel laboratuvarlar vardı. Nicole des Jardins'in videosunun amacını karşılamanın en kolay yolu –ve Dünya gezegeninin halkını da korkutmamanın– Mars'taki koloni için oldukça büyük bir fon ayırmaktı. Eğer tüm olayın bir kandırmaca oldu-

ğu ortaya çıkarsa, koloni yeniden asıl önerilen hacmine indirilebilirdi.

Ajanlardan biri, Ravi Srinivasan adında bir Hintli, 2200 yılıyla ilgili muazzam ISA veri arşivlerini dikkatle araştırmış ve Rama II'nin nükleer saldırı sonunda yok olmadığına ikna olmuştu. "Bu videonun," demişti Mr. Srinivasan, "gerçek ve konuşanın da gerçekten de Sayın Madame des Jardins olması kuvvetle olası."

"Fakat şimdi yetmiş yedi yaşında olması gerekirdi," diye başka bir adam karşı çıkmıştı.

"Videoda ne zaman kaydedildiğini gösteren bir şey yok," diye Mr. Srinivasan tartıştı. "Madame des Jardins'in görev sırasındaki fotoğraflarıyla, yayınını aldığımız bu kadının resimlerini karşılaştırırsanız, kesinlikle farklı olduklarını görürsünüz. Yüzü biraz daha yaşlı, belki on yıl kadar. Eğer videodaki görüntü bir aldatmaca veya taklitse, o zaman şaşılacak kadar zekice."

Ancak, Mr. Srinivasan, video gerçeği gösterse bile, IIA tarafından sonunda geliştirilen planın uygun olduğunu kabul etti. Bu nedenle kendi görüşünün doğruluğuna herkesi inandırması o kadar önemli değildi. Bütün ajanların, gerekli olduğu konusunda fikir birliğine vardıkları nokta, bu videonun varlığından çok az insanın haberi olması gerektiğiydi.

Yirmiüçüncü yüzyılın başlamasından itibaren geçen kırk yıl, Dünya gezegeninde iz bırakan değişiklikler yaşanmıştı. Büyük Kargaşa'dan sonra, Hükümetler Konseyi (COG), gezegenin politikasını kontrol eden, en azından manipüle eden anıtsal bir kuruluş gibi ortaya çıkmıştı. Sadece, Kargaşa sırasında

geçirdiği yıkıcı deneyimden sonra tekrar kendi içine kapanan Çin, COG'un etki alanının dışında kalmıştı. Fakat 2200'den sonra, COG'un karşı konulmaz gücünün erimeye başladığına dair belirtiler vardı.

Önce 2209'daki Kore seçimlerinde, halkın sırtından zenginleşen ahlaksız politikacıların birbirini izleyen yönetimlerinden tiksinen halk, Çinlilerle federasyon kurulması için oy kullandı. Dünya'nın belli başlı ülkeleri arasında, sadece Çin; Kuzey Amerika, Asya ve Avrupa'nın zengin ülkelerinde ve konfederasyonlarında uygulanan düzenli kapitalizmden belirli bir şekilde farklı bir hükümet türüne sahipti. Çin hükümeti, yirmiikinci yüzyıl İtalyan Katolik, Sienalı Aziz Michael tarafından kabul edilmiş olan hümanist kuralları temel alan bir tür sosyalist demokrasiydi.

COG ve aslında tüm dünya, Kore'deki sersemletici şeyin sonuçları karşısında şaşkına dönmüştü. IIA bir iç savaş çıkmasını sağlamışsa da (2211–2212), yeni Kore hükümeti ve Çinli müttefikleri çoktan halkın kalbini ve aklını fethetmeyi başarmışlardı. İsyan kolayca bastırılmış ve Kore de Çin federasyonunun devamlı bir parçası olmuştu.

Çinlilerin, kendi yönetim biçimlerini askeri yollardan ihraç etmeye hiçbir niyetleri olmadığını açıkça belirtmelerine karşın, dünyanın geri kalan kısmı onların sözünü kabul etmemişti. Politik gerilim dünya sahnesine dönerken, COG askeri ve haberalma bütçeleri 2210 ve 2220 arasında iki katına çıkartılmıştı.

Bu arada, 2218'de, üç yüz elli milyon Brezilyalı, ülkelerinin başına karizmatik bir generali, Joao Pe-

reira'yı seçmişlerdi. General Pereira, COG'un Güney Amerika'yı ihmal ettiğine ve değer vermediğine inanıyordu (haksız değildi) ve COG anlaşmasında sorunları düzeltecek değişiklikler yapılmasını istedi. COG bunu reddettiği zaman, Pereira, COG anlaşmasını tek taraflı geçersiz sayarak Güney Amerika bölgeciliğini harekete geçirdi. Brezilya, Hükümetler Konseyi'nden çekildi ve Brezilya'nın COG'un barış gücüne karşı gösterdiği muazzam askeri direnmeden cesaret alan diğer Güney Amerika ülkeleri de ona uydular. Ortaya çıkan şey, dünya jeopolitik sahnesinde yeni bir oyuncu, yani General Pereira tarafından enerjik bir şekilde yönetilen Brezilya İmparatorluğuydu.

Önceleri, COG tarafından uygulanan ambargolar, Brezilya ve diğer Güney Amerika ülkeleri için, Büyük Kargaşa'nın başlamasıyla bölgeyi perişan eden yoksulluğa geri dönme tehdidini yaratmıştı. Fakat Pereira karşı hücuma geçti. Kuzey Amerika, Asya ve Avrupa'nın gelişmiş ülkeleri onun yasal ihraç mallarını satın almadıklarından, o da kendisinin ve müttefiklerinin yasal olmayan mallar ihraç etmesine karar verdi. Uyuşturucular Brezilya İmparatorluğu'nun ana ticareti haline geldi. Bu son derece başarılı bir politikaydı. 2340'larda, Güney Amerika'dan dünyanın her yanına çok büyük miktarda, her tür ve tipten uyuşturucu akımı vardı.

İşte, Nicole'ün videosu, Dünya bu politik şartlar altındayken alınmıştı. Her ne kadar COG'un gezegeni kontrolünde, bazı çatlaklar belirmişse de, örgüt hâlâ dünya nüfusunun yüzde yetmişini ve maddi servetinin de yüzde doksanını temsil ediyordu.

Bu nedenle, COG ve onun yardımcı uzay ajansı ISA'nın, yanıt verme işini üstlenmelerinden doğal bir şey olamazdı. IIA'nın belirlediği güvenlik ölçülerine bağlı kalarak, Lowell Kolonisi'nin bir bölümü olarak Mars'a gidecek insan sayısının beş katına çıkarıldığı, 2142'de ilan edildi. Dünya'dan ayrılış tarihi de, 2245'in yaz sonu veya sonbahar başı olarak saptandı.

Malmö, İsveç'ten aynı ailenin üyesi olan, hepsi sarışın ve mavi gözlü dört insan, kapıdan çıkarak, Kenji ve Nai Watanabe'yi odada yalnız bıraktılar. Nai otuz beş bin kilometre aşağısındaki Dünya'yı izlemeye devam ederken, Kenji muazzam gözlem penceresinin önünde ona katıldı.

Nai kocasına, "Hiçbir zaman Dünya uyumlu yörüngenin ne demek olduğunu tam olarak anlayamamışım," dedi. "Dünya buradan hiç kımıldamıyor. Uzayda asılıymış gibi duruyor."

Kenji güldü. "Aslında ikimiz de hareket ediyoruz, hem de çok hızlı. Fakat bizim yörünge süremizle, Dünya'nın ekseni çevresindeki dönme süresi aynı olduğundan, Dünya bize hep aynı yüzünü gösteriyor."

Nai terliklerini sürükleyerek pencereden uzaklaşırken, "Diğer uzay istasyonunda farklıydı," dedi. "Orada Dünya, muhteşem, dinamik ve daha etkileyiciydi."

"Fakat yüzeyden sadece üç yüz kilometre yukarıdaydık. Elbette o..."

"Kahretsin!"... Gözlem odasının diğer ucundan bir bağırtı duydular. Ekose gömlek ve blucin giymiş

güçlü kuvvetli bir adam, yerden bir metreden biraz fazla yukarıda, havada çırpınıp duruyor ve çılgınca çabalaması da onun duvarlara çarpmasına neden oluyordu. Kenji o tarafa giderek, odaya yeni giren bu adamın ayaklarının üstünde dik durmasına yardım etti.

"Teşekkürler," dedi adam, "her zaman bir ayağın yerde olması gerektiğini unutuyorum. Bu ağırlıksızlık, bir çiftçiyi bombok edecek kadar tuhaf."

Adamın koyu bir Güneyli aksanı vardı. "Off, dilim için özür dilerim, bayan. İnekler ve domuzlar arasında çok uzun süre yaşadım." Elini Kenji'ye uzattı. "Ben, De Queen Arkansas'tan Max Puckett."

Kenji kendisini ve karısını tanıttı. Max Puckett'ın temiz bir yüzü ve hızlı bir gülüşü vardı. "Biliyor musunuz," dedi Max, "Mars için sözleşme imzaladığım zaman, tüm bu kahrolası yolculuk boyunca ağırlıksız olacağımızı hiç düşünmemiştim... Ya zavallı tavuklara ne olacak? Belki de bir daha hiç yumurtlayamayacaklar."

Max pencerenin yanına yürüdü. "Şimdi, şu aşağıdaki komik gezegendeki evimde herhalde öğleden sonra olmuştur. Kardeşim Clyde belki de birasını açmıştır, karısı Winona da ona sandviç yapıyordur." Birkaç saniye durdu, sonra Watanabelere döndü. "Siz ikiniz Mars'ta ne yapacaksınız?"

"Ben koloni tarihçisiyim," diye Kenji yanıtladı. "Ya da en azından onlardan biri. Eşim Nai de İngilizce ve Fransızca öğretmeni."

"Kahretsin," dedi Max Puckett. "Vietnam veya Laos'tan gelen çiftçi eşlerden biri olduğunuzu umuyordum. Pirinç hakkında bazı şeyler öğrenmek isti-

yorum."

Kısa bir sessizlikten sonra Nai, "Tavuklar hakkında birşeyler söylediğinizi mi duydum?" diye sordu. "Pinta'da tavuklarımız mı olacak?"

"Bayan," diye Max Puckett yanıtladı, "bu istasyonun diğer ucunda, bir kargo römorkörüne yerleştirilmiş kafeslerde, Puckett'ın en iyi on beş bin tavuğu var. ISA bu tavuklara, Clyde ve Winona'nın, isterlerse, şu kahrolası yılın gerisini sırt üstü yatıp geçirmelerine yetecek kadar para ödedi... Eğer bu tavuklar bizimle gelmiyorlarsa, onlarla ne halt edeceklerini bilmek isterdim."

Kenji, Nai'ye hatırlattı, "Yolcular, Pinta ve Santa Maria'nın yüzde yirmisini işgal ediyor. Geri kalan yerlerde erzaklar ve diğer kargo malzemeleri bulunuyor. Pinta'da, koloniyi başlatmak için gerekli, çoğu ISA yetkilisi ve diğer anahtar personel olmak üzere toplam üç yüz yolcumuz olacak..."

"Baş–lat–mak mı?" diye Max onun sözünü kesti. "Kahretsin, adamım, sen de o robotlardan biri gibi konuşuyorsun." Nai'ye gülümsedi, "İki yıl boyunca o konuşan tarım makinelerinden biriyle konuştuktan sonra, o piç kurusunu fırlatıp attım ve daha önceki konuşmayan modellerden biriyle değiştirdim."

Kenji rahatça güldü. "Sanırım oldukça fazla ISA ağzı kullandım. Yeni Lowell için seçilen ilk sivillerden biriydim ve doğudaki üye kayıt işlerini yönettim."

Max ağzına bir sigara koydu. Gözlem odasında gözlerini dolaştırdı. "Hiçbir yerde sigara içilebilir işareti görmüyorum," dedi. "Sanırım şunu yaksam, bütün alarmları harekete geçiririm." Sigarayı kulağı-

nın arkasına koydu. "Ben ve Clyde içtiğimiz zaman Winona nefret ederdi. Artık sadece çiftçilerin ve fahişelerin sigara içtiğini söylüyor."

Max kıkırdadı. Aynı şekilde Kenji ve Nai de güldüler. Max hoş bir adamdı. "Fahişelerden bahsetmişken," dedi Max gözünü kırparak, "Televizyonda gördüğüm o mahkûm kadınlar nerede? Off be, bazıları bayağı iyiydi. Kahrolası görüntü, hiç olmazsa tavuk ve domuzlarımı seyretmekten daha iyidir."

"Dünya'da tutuklu olan kolonicilerin hepsi Santa Maria'da yolculuk ediyorlar," dedi Kenji. "Biz onlardan iki ay önce varacağız."

"Görev hakkında oldukça fazla şey biliyorsun," dedi Max. "Ve, Little Rock veya Texarkana'da rastladığım diğer Japonlar gibi bozuk bir İngilizce de konuşmuyorsun. Özel biri misin?"

Kenji yeniden gülmesini önleyemeyerek, "Hayır," diye yanıtladı. "Sana söylediğim gibi, sadece koloni tarihçisiyim."

Kenji, Max'a Birleşik Devletler'de altı yıl yaşadığını, bu nedenle de İngilizcesinin çok iyi olduğunu tam açıklamak üzereyken, odanın kapısı açıldı ve gri bir elbise giymiş, koyu renk bir kravat takmış, ağırbaşlı ve yaşlıca bir adam içeriye girdi. Yakılmamış sigarayı tekrar ağzına yerleştirmiş olan Max'a, "Affedersiniz," dedi. "Yanlışlıkla sigara odasına mı geldim?"

"Hayır babalık," diye Max yanıtladı. "Bu oda gözlem salonu. Sigara odası olmak için çok güzel bir yer. Herhalde sigara içmek, tuvaletlerin yanındaki penceresiz bir odayla sınırlandırılmıştır. ISA mülakatçım bana..."

Yaşlı adam Max'a, sanki kendisi bir biyolog, Max ise ender rastlanan fakat sevimsiz bir türmüş gibi bakıyordu. "Genç adam, benim adım," diye onun sözünü kesti, "'babalık' değil. Piyotr. Tam olarak Piyotr Mishkin."

Max elini uzatırken, "Seni tanıdığıma memnun oldum Peter," dedi. "Ben Max. Şuradaki çift de Wabanyabeler. Japonya'dan geliyorlar."

Kenji düzelterek, "Kenji Watanabe," dedi. "Bu da Tayland vatandaşı olan eşim Nai."

Piyotr Mishkin resmi bir tavırla, "Mr. Max," dedi, "İlk adım Piyotr'dur, Peter değil. Beş yıl süreyle İngilizce konuşmak zorunda kalmam yeterince kötüyken, sanırım hiç olmazsa adımın orijinal Rusça söylenmesini isteyebilirim."

Max tekrar sırıtırken, "Tamam Pii–yot–ur," dedi, "Sen ne iş yaparsın? Hayır, bırak ben tahmin edeyim... Sen koloninin ölü kaldırıcısısın."

Kenji bir an için Mr. Mishkin'in öfkeyle patlayacağını sanmıştı. Ancak, bunun yerine, Mishkin'in yüzünde çok hafif bir gülümseyiş belirmeye başladı.

"Mr. Max," dedi yavaşça, "sizin bir güldürü yeteneğiniz olduğu belli. Bunun uzun ve sıkıcı bir uzay yolculuğunda çok yararlı bir özellik olduğunu görebiliyorum." Bir an duraksadı, "Bilginiz olsun, ben ölü kaldırıcı değilim. Hukuk eğitimi gördüm. İki yıl önce, 'yeni maceralar' aramak için kendi isteğimle emekli olmadan önce, Sovyet Yüksek Mahkemesi'nin üyesiydim."

"Kahretsin," diye Max Puckett hayretle bağırdı. "Şimdi hatırlıyorum. *Time* dergisinde senin hakkında yazılanları okumuştum... Hey Yargıç Mishkin,

üzgünüm, seni tanıyamadım..."

Yargıç Mishkin, yüzüne eğlendiğini belli eden bir ifade yayılırken, "Önemli değil," diye onun sözünü kesti. "Bir an için tanınmamak, sonra da bir ölü kaldırıcıya benzetilmek çok ilginçti. Belki de deneyimli bir yargıcın görünüşü, cenaze işlerine bakan bir insanın haşin ifadesine çok yakındır. Bu arada Mr..."

"Puckett, efendim."

"Bu arada Mr. Puckett," diye Yargıç Mishkin devam etti, "barda bir kadeh içki için bana katılır mıydınız? Şu anda bir votka çok iyi giderdi."

Yargıç Mishkin'le birlikte kapıya doğru yürürken Max, "Tekila da öyle," diye yanıtladı. "Aklıma gelmişken, domuzlara tekila verdiğin zaman ne olduğunu bildiğini sanmıyorum, değil mi?... Ben de öyle düşünmüştüm... İşte, ben ve kardeşim Clyde..."

Kapıdan çıkıp kaybolarak, Kenji ve Nai'yi yeniden yalnız bıraktılar. İkisi de birbirine bakıp güldüler. "Şu ikisinin," dedi Kenji, "arkadaş olacaklarını sanmıyorsun, değil mi?"

"Hiç şansları yok," dedi Nai gülümseyerek. "Ne ikili ama!"

"Mishkin yüzyılımızın en iyi hukuk uzmanlarından biri sayılıyor. Görüşleri, Sovyet hukuk fakültelerinde zorunlu dersler arasında. Puckett, Güney–Batı Arkansas Çiftçiler Kooperatifi'nin başkanıydı. Çiftçilik teknikleri ve çiftlik hayvanları konusunda inanılmaz bilgisi var."

"Yeni Lowell'deki herkesin özgeçmişini biliyor musun?"

"Hayır," diye Kenji yanıtladı. "Fakat, Pinta'daki

herkesin dosyasını inceledim."

Nai kollarını kocasına doladı. "Bana Nai Butong Watanabe'yi anlat," dedi.

"Taili öğretmen, İngilizce ve Fransızcası akıcı. IE derecesi 2,48, SC derecesi 91..."

Nai bir öpücükle onun sözünü kesti. "En önemli özelliğimi unuttun," dedi.

"Nedir o?"

Nai onu yeniden öptü, "Koloni tarihçisi Kenji Watanabe'nin ona tapan yeni eşi."

6

Yolcuları ve kargosuyla birlikte Mars'a hareket etmesinden birkaç saat önce, Pinta'ya resmi uğurlama töreni yapılırken, Dünya'nın büyük kısmı, televizyonda izliyordu. COG'un ikinci başkan yardımcısı, Heinrich Jenzer adındaki İsviçreli bir gayrimenkul yöneticisi, GEO 4'de, uğurlama töreni için bulunuyordu. Üç büyük uzay aracının yapılması ve Mars'ın kolonizasyonunda yeni bir çağ açılmasıyla ilgili, kısa bir kutlama konuşması yaptı. Bitirdikten sonra Mr. Jenzer, Pinta'nın İskoç kumandanı Mr. Ian Macmillan'ı takdim etti. Sıkıcı bir konuşmacı olan ve örnek bir ISA bürokratına benzeyen Macmillan, dünyaya bu projenin temel hedeflerini hatırlatan altı dakikalık bir metni okudu.

"Bu üç araç," dedi konuşmasının başlarında, "bu kez üstünde devamlı bir insan varlığı tesis etmek üzere, yaklaşık iki bin insanı, yüz milyon kilometrelik bir yolculuk yaparak, başka bir gezegene, Mars'a taşıyacaktır. Gelecekteki Mars kolonicilerimizin büyük kısmı, buradan, GEO 4'ten üç hafta sonra hareket edecek olan ikinci gemi, Niña ile taşınacaktır. Gemimiz Pinta ve son uzay aracı Santa Maria'nın her biri, yaklaşık üçer yüz yolcuyla birlikte, koloniyi ayakta tutmak için gerekli, binlerce kilo gıda ve malzeme taşıyacaklar."

Daha sonra, geçen yüzyıldaki ilk Mars ileri karakollarının ölümlerine değinmekten dikkatle kaçınarak, Kumandan Macmillan, önlerindeki keşif seferini, Kristof Kolomb'un yedi yüz elli yıl önceki yolcu-

luğuyla karşılaştırarak, şiirsel olmaya çalıştı. Onun için yazılmış olan metnin dili mükemmeldi, fakat Macmillan'ın sıkıcı ve monoton okuma tarzı, aslında seçkin bir konuşmacıyla esin kaynağı olabilecek sözcükleri, donuk ve sıkıcı bir tarih dersine çeviriyordu.

Konuşmasını kolonicileri nitelikleri yönünden gruplayarak, yaşları, meslekleri ve geldikleri ülkelere göre istatistikler gösterdi. "Yani bu erkek ve kadınlar," diye Macmillan özetledi, "insan ırkının hemen hemen her yönden bir karışımını oluşturuyorlar. Hemen hemen diyorum, çünkü bu grupta, aynı ölçüde rastgele seçilecek başka insan topluluklarının hiç birinde bulunamayacak iki özellik var. Birincisi, Lowell kolonisinin gelecekteki yerleşimcilerinin hepsi son derece zekiler –IE ortalamaları 1.86'nın biraz üstünde. İkincisi, ki bu söylenmese de belli, çok cesur olmalılar, yoksa yeni ve bilinmeyen bir çevredeki bu zor görev için başvurmazlardı."

Sözlerini bitirdiği zaman, kürsüde, onun ve diğer önemli kişilerin arkasında sergilenmekte olan, Pinta'nın 1/100 ölçeğindeki modeli üstünde kırması için, kumandan Macmillan'a bir şişe şampanya verildi. Bir süre sonra, Koloniciler konferans salonundan sırayla çıkarak Pinta'ya binmeye hazırlanırlarken, Macmillan ve Jenzer, programdaki basın toplantısına başlamışlardı.

"Ayının teki o."

"Pek usta bir bürokrat değil."

"Boktan bir ayının teki o."

Max Puckett ve Yargıç Mishkin, yemek yerken Kumandan Macmillan'ı konuşuyorlardı.

"Herifin hiçbir kahrolası espri anlayışı yok."

"Sadece olağan şeylerin dışındaki olayları değerlendiremiyor."

Max çevreyi rahatsız ediyordu. O sabah erken saatlerde, Pinta Komuta ekibinin resmi olmayan oturumunda, sert bir şekilde uyarılmıştı. Oturumda Max'ı, arkadaşı Yargıç Mishkin temsil etmiş ve işlerin kontrolden çıkmasını önlemişti.

"O beyinsizlerin davranışlarımı yargılamaya hakları yok."

"Genel anlamda çok haklı olabilirsin, dostum," diye Yargıç Mishkin yanıtladı. "Fakat bu uzay aracında bir dizi özel şartla karşı karşıyayız. En azından, Lowell Kolonisi'ne varıp kendi hükümetimizi kuruncaya kadar, burada yetki onlarda... Neyse ki, gerçek bir hasar oluşmadı. Davranışlarının 'savunulacak yanı olmadığı' hakkındaki açıklamalarıyla, çok güç bir duruma düşmedin. Çok daha kötüsü olabilirdi."

İki gece önce, Pinta'nın, Dünya–Mars yolunun yarıyol noktasını aşmasını kutlayan bir parti verilmişti. Max, Macmillan'ın ekip yardımcılarından biri olan sevimli Angela Rendino'yla bir saatten fazla süreyle durmadan flört etmişti. Daha sonra tatsız İskoç, Max'ı kenara çekerek, sert bir şekilde, Max'ın Angela'yı rahat bırakmasını istemişti.

Max, mantıklı bir şekilde, "Bunu bana o söylesin," demişti.

"O deneyimsiz bir genç kadın," demişti Macmillan, "ve hayvanlarla ilgili esprilerinizin ne kadar iğ-

renç olduğunu size söyleyemeyecek kadar da ince."

O ana kadar Max iyi vakit geçiriyordu. Önce bir margarita daha devirdikten sonra, "Sizi rahatsız eden nedir, Kumandan?" diye sormuştu Max. "Yoksa o sizin özel kuklanız veya başka bir şeyiniz mi?"

Ian Macmillan kıpkırmızı kesilmişti. Birkaç saniye sonra, uzay aracı subayı, "Mr. Puckett," diye yanıtlamıştı, "eğer davranışlarınız düzelmezse, korkarım sizi yaşama bölümünüze hapsetmek zorunda kalacağım."

Macmillan'la olan bu tartışma, Max'ın gecesini berbat etmişti. Açıkça, özel bir durum olduğu belli olan bir konuda, kumandanın resmi sıfatını kullanmasına kızmıştı. Max, Oregon eyaletinden Dave Denison adındaki karamsar bir ormancıyla paylaştığı odasına döndü ve hızla bir bütün tekila şişesini bitirdi. Sarhoş halinde Max, hem evini özlüyordu hem de morali bozulmuştu. Bu nedenle iletişim merkezine giderek Arkansas'taki kardeşi Clyde'a telefon etmeye karar verdi.

O sırada çok geç olmuştu. İletişim kompleksine gidebilmek için, Max'ın, önce partinin henüz sona erdiği ana salon, sonra da subayların odaları boyunca yürüyerek, tüm gemiyi geçmesi gerekiyordu. Merkez bölümde Max, bir an için, Ian Macmillan ve Angela Rendino'yu kol kola kumandanın özel odasına girerken gördü.

"Orospu çocuğu," diye söylendi.

Sarhoş Max, koridorda, Macmillan'ın kapısının önünde dolaşırken gittikçe öfkeleniyordu. Sonunda, beş dakika sonra, aklına hoşlandığı bir fikir geldi. Arkansas Üniversitesi'ndeyken ona ödül kazan-

dıran domuz çağırma taklidini hatırlayan Max, gecenin sessizliğini korkunç bir sesle böldü.

"Sooo-eee, *domuz, domuz,*" diye Max bağırdı.

Çağrıyı yineledikten sonra, subayların kanadındaki her kapının (Macmillan'ınki de dahil) bu gürültünün nereden geldiğini anlamak için açılmasından hemen önce, şimşek gibi ortadan kayboldu. Kumandan Macmillan, tüm mürettebatının kendisini Miss Rendino'yla birlikte çıplak halde görmesinden hiç de memnun olmamıştı.

Mars'a yolculuk, Kenji ve Nai için ikinci bir balayı olmuştu. İkisinin de yapacakları fazla bir işi yoktu. Yolculuk, en azından tarihçinin görüş açısından, oldukça olaysız geçiyordu ve lise öğrencilerinin çoğu diğer iki uzay gemisinde olduğundan, Nai'nin de işleri oldukça azdı.

Watanabeler birçok akşamlarını Yargıç Mishkin ve Max Puckett'la dostluklarını ilerleterek geçiriyorlardı. Sık sık kağıt oynuyorlar (Max pokerde iyiydi, fakat briçte felaketti), Lowell Kolonisi'yle ilgili beklentilerini konuşuyorlar ve geride, Dünya'da bıraktıkları hayatlarını anlatıyorlardı.

Pinta, Mars'tan üç hafta uzaktayken, personel, iki günlük iletişim kesintisi olacağını bildirip, radyo sistemleri bozulmadan herkesi evlerini aramaya zorladı. Yıl sonu tatili içinde olduklarından, telefon etmek için en iyi zamandı.

Max zaman farkından ve uzun tek yönlü konuşmalardan nefret ediyordu. Arkansas'taki noel planlarıyla ilgili karmakarışık tartışmayı dinledikten sonra Max, Clyde ve Winona'ya, artık onları aramaya-

cağını, çünkü "şakalarına gülecek birini bulmak için on beş dakika beklemekten hoşlanmadığı"nı söyledi.

Kyoto'da kar erken yağmıştı. Kenji'nin anne ve babası Ginkaku–ji ve Honen–In'i yumuşak kar örtüsü altında gösteren bir video hazırlamışlardı; eğer Nai yanında olmasaydı Kenji dayanılmaz bir ev özlemi duyacaktı. Tayland'la yaptığı kısa konuşmada, Nai, üniversitede burs kazanmış olan kız kardeşlerinden birini kutladı.

Piyotr Mishkin kimseye telefon etmedi. Yaşlı Rus'un eşi ölmüştü ve çocuğu da yoktu. "Harika anılarım var," dedi Max'a. "Fakat artık Dünya'da benimle ilgili bir şey kalmadı."

Planlı iletişim kesilmesinin ilk gününde, tüm iç kanallardan, herkesin izlemesi istenen, önemli bir programın öğleden sonra saat ikide gösterileceği bildirildi. Kenji ve Nai, Max ve Yargıç Mishkin'i, yayını izlemek için küçük dairelerine davet ettiler.

Zamanını boşa harcatacak her şeye, her zaman olduğu gibi, karşı çıkan Max, "Bu kez hangi aptalca nutuğu dinleyeceğimizi merak ediyorum?" dedi.

Video başladığı zaman COG Başkanı ve ISA Müdürü, büyük bir masada yan yana otururken göründüler. COG Başkanı, ISA Müdürü Werner Koch'dan almak üzere oldukları haberin öneminin üstünde durdu.

"Pinta'nın yolcuları," diye Dr. Koch söze başladı, "dört yıl önce, uydu izleme sistemlerimiz, Epsilon Eridani yıldızı yönünde, derin uzaydan gelen anlamlı bir mesaj okudular. Uygun biçimde işlemden geçirildiği zaman, sinyal, beş dakikaya kadar tümü-

nü izleyeceğiniz, olağanüstü bir videoya dönüştü.

"İşiteceğiniz gibi video, sistemimize bir Rama uzay aracının döndüğünü bildiriyor. 2130 ve 2200'de, bilinmeyen bir yabancı zekâ tarafından henüz etraflıca anlayamadığımız bir amaçla yapılmış olan, elli kilometre uzunluğunda ve yirmi kilometre genişliğindeki dev silindirler, bizim gezegenler ailemizi, güneş çevresinde bir yörünge çizerek ziyaret etmişlerdi. Genellikle Rama II diye adlandırılan ikinci ziyaretçi, Venüs yörüngesi içindeyken bir hız düzeltmesi yaparak, Dünya'ya çarpacak bir yörüngeye girmişti. Bir nükleer füzeler filosu, Rama, gezegenimize bir hasar verecek kadar yaklaşmadan önce yabancı silindiri karşılamak ve yok etmek için gönderilmişti.

"İzleyeceğiniz video, bu Rama uzay araçlarından bir tanesinin daha, 'gözlemlemek' amacıyla, insanları temsil eden iki bin örnek 'ele geçirmek' gibi bir tek nedenle yakınlarımıza geldiğini söylüyor. Bu talep ne kadar tuhaf olursa olsun, radarlarımızın, bir aydan daha az bir süre önce, Rama tipi bir uzay aracının gerçekten Mars çevresinde yörüngeye girdiğini teyit etmeleri de çok önemli.

"Ne yazık ki, derin uzaydan gelen bu akıl almaz mesajı ciddiye almak zorundayız. Bu nedenle, siz Pinta'daki yolcular, Mars yörüngesindeki yeni nesneyle buluşmak için görevlendirildiniz. Bu haberlerin çoğunuz üstünde ciddi bir şok etkisi yapacağını biliyoruz, fakat elimizde başka bir tutarlı çözüm yoktu. Eğer, kuşkulandığımız gibi, yanlış yönlendirilmiş bir dahi ayrıntılı bir kandırmaca planlayıp uygulamışsa, o zaman küçük bir gezintiden sonra, ilk

tasarlandığı gibi Mars'taki kolonizasyonunuza devam edersiniz. Eğer, izlemek üzere olduğunuz video, gerçekten doğruyu söylüyorsa, o zaman siz ve Niña ile Santa Maria'daki arkadaşlarınız, Rama zekâsının gözlemleyeceği insan grubunu oluşturacaksınız.

"Artık görevinizin tüm COG çalışmaları içinde en yüksek öncelikte olduğunu herhalde tahmin edersiniz. Ayrıca, gizlilik gereğini de anlayabilirsiniz. Bu andan başlayarak, bu Rama konusu bir şekilde halledilinceye kadar, aracınızla Dünya arasındaki tüm iletişim çok sıkı biçimde kontrol edilecektir. IIA bütün ses sinyallerini izleyecektir. Arkadaşlarınız ve ailelerinize güvenlikte olduğunuz, sonunda Mars'a indiğiniz, fakat Pinta'nın tüm iletişim sistemlerinin tamamiyle bozulduğu söylenecektir.

"İzleyeceğiniz videonun size şimdi gösterilmesinin nedeni, karşılamaya hazırlanmanız için size üç hafta vermektir. Buluşma için temel bir plan ve ona ilişkin işlemler üzerinde IIA ve ISA çalışma grubu tarafından tüm ayrıntılarıyla çalışılarak, ayrıca Kumandan Macmillan'a yüksek hızda veri akımıyla iletilmiş bulunmaktadır. Her birinizin belirli bir dizi görevi olacak. Her birinize görevlerinizi yapabilmeniz için gerekli bilgileri kapsayan kişisel evrak paketleri verilecektir.

"Elbette, size iyilikler diliyoruz. Bu Rama olayından birşeyler çıkmaması olasılığı çok fazla, bu durum ise sadece Lowell Kolonisi'ni başlatma işinizi biraz geciktirebilir. Ancak, eğer bu video doğruysa, o zaman çabuk davranıp, Niña ve Santa Maria oraya geldikleri zaman duruma uyum gösterebilmeleri

için, dikkatli bir plan geliştirmeniz gerekiyor –bu diğer iki uzay aracındaki kolonicilerin hiçbirine, Rama veya görev değişikliğiyle ilgili herhangi bir şey söylenmedi."

Video birden sona erip, yerini ekrandaki *Bir Sonraki Video İki Dakika Sonra* mesajına bıraktığı zaman, Watanabelerin dairesinde bir an sessizlik oldu. Max Puckett'ın tek söylediği, "İşte, şimdi kahroldum," oldu.

7

Nicole videoda, göze çarpan bir özelliği olmayan bir duvarın önünde, sıradan, kahverengi bir iskemlede oturuyordu. Newton görevi sırasında sürekli olarak giydiği ISA uçuş elbiselerinden birini giymişti. Nicole mesajı elindeki elektronik not defterinden okudu.

"Dünyalı dostlarım," diye başladı, "ben, size milyarlarca kilometre öteden seslenen, Newton Kozmonotu Nicole des Jardins'im. Son iki yüzyılda güneş sistemimizi ziyaret eden iki büyük silindirik uzay aracının bir benzerinin içindeyim. Bu üçüncü Rama aracı da galaksinin bizim bulunduğumuz küçük bölgesine doğru yol alıyor. Bu videoyu almanızdan yaklaşık dört yıl sonra, Rama III, Mars çevresinde yörüngeye girecektir.

"Dünya'dan ayrıldığımdan beri, Rama tipi uzay araçlarının, ana amaçları evrendeki yaşam türleri hakkında bilgi toplayıp kataloglamak olan çok ileri, dünyadışı bir zekâ tarafından, muazzam bir bilgi edinme aracı olarak inşa edildiklerini öğrendim. Bu üçüncü Rama aracının da, ana gezegenimizin yakınlarına dönmesi, onların bu amaçlarının bir parçasıdır.

"Rama III'ün içinde, iki bin insan ve, ana gezegenimizden, önemli sayıda başka hayvanları ve bitkileri barındırmaya yetecek, Dünya benzeri bir yaşam alanı inşa edilmiştir. Bu hayvan ve bitkilerle ilgili kesin biyolojik kütle ve diğer genel özellikler bu videonun ilk ekinde gösterilmiştir; ancak, bitkilerin,

özellikle karbondioksidin oksijene çevrilmesinde son derece etkin olan bitkilerin, Rama'daki Dünya yaşam alanının ana tasarımındaki anahtar unsur olduğu önemle belirtilmelidir. Bitkiler olmadan, Rama içindeki insanların yaşamı, ciddi şekilde bazı özveriler gerektirecektir.

"Bu yayının sonucu olarak beklenen; Dünya'nın, üstünde yaşayanları temsil eden bir grubu, ikinci ekte ayrıntılarıyla belirtilen yardımcı malzemelerle birlikte, Mars yörüngesindeki Rama III'le buluşmak üzere göndermesidir. Yolcular, Rama'nın içine alınacak ve yaşama alanında yeniden oluşacak Dünya çevre koşulları altında dikkatle izleneceklerdir.

"Rama II'ye düşmanca tepki verilmesi nedeniyle, ki bunun uzay aracına sadece çok hafif bir hasar verdiğini belirtmeliyim, bu Rama aracı, ana görev planına göre, Dünya'ya Mars yörüngesinden daha fazla yaklaşmayacaktır. Elbette, bu ana plan, Dünya'daki yetkililerin bu yayında belirtilen talepleri gerçekten yerine getireceklerini varsaymaktadır. Eğer Mars yörüngesindeki Rama III'le buluşmak için hiçbir insan gönderilmezse, uzay aracının buna ne gibi bir tepki vermek için programlandığı hakkında bilgim yok. Ancak, bu dünyadışı zekânın, istediği gözlem verilerini daha acımasız yollardan da ele geçirebilme gücünde olduğunu, gözlemlerime dayanarak söyleyebilirim.

"Mars'a taşınacak insanlara gelince, tahmin edilebileceği gibi, seçilen bireyler insanlığın çok geniş bir kesimini temsil etmeli ve her cinsten, her yaştan, olabildiğince değişik kültürlerden seçilmelidir. Üçüncü ekle istenen, Dünya hakkındaki geniş bir

bilgi kütüphanesi, Rama içindeki gözlemlerle ilişkili ek veriler sağlayacaktır.

"İnsanların Rama'nın içinde ne kadar kalacakları veya uzay aracının onları nereye götüreceği, ya da Rama araçlarını yaratan bu üstün zekânın evrendeki yaşamla ilgili olarak neden bilgi topladığı hakkında, bana hiçbir bilgi verilmedi. Ancak, güneş sistemimizi terk ettiğim andan beri şahit olduğum harikaların, bana evrendeki yerimiz hakkında tümüyle yeni fikirler verdiğini söyleyebilirim."

Videonun toplam süresi, yarısından fazlası ayrıntılı eklere ayrılmış olarak, on dakikadan biraz fazlaydı. Yayın süresince ana görüntü aynı kaldı. Nicole'ün konuşması, gözleri elindeki not defteriyle kamera arasında gidip gelirken kısa duruşlarla noktalanarak, ölçülü ve dikkatliydi. Her ne kadar ses tonunda bazı geçişler olduysa da, Nicole'ün samimi yüz ifadesi hemen hemen hiç değişmedi. Sadece, Ramalıların verilerini elde etmek için "daha acımasız yolları" olabileceğini belirtirken koyu gözlerinde güçlü bir duygusal parıltı belirmişti.

Kenji Watanabe, videonun ilk yarısını yoğun bir dikkatle izledi. Ancak, ekler bölümünde, zihni başka yöne kaymaya ve sorular sormaya başladı. *Kim bu dünyadışı varlıklar,* diye merak etti. *Nereden geliyorlar? Neden bizi gözlemlemek istiyorlar? Ve neden sözcüleri olarak Nicole des Jardins'i seçmişler?*

Kenji böyle sonsuz soruların tükenmek bilmeyeceğinin farkına vararak, kendi kendine güldü. Daha kolay işlenebilir konular üzerinde yoğunlaşmaya karar verdi. *Eğer Nicole bugün sağ olsaydı,* diye

Kenji daha sonra düşündü, *seksen bir yaşında olacaktı.* Televizyondaki kadının saçlarında biraz ak ve yüzünde de, Newton'un Dünya'dan ayrıldığı zamana oranla daha çok kırışıklık vardı, fakat videodaki yaşı kesinlikle seksen civarında değildi. Kenji, *belki elli iki, en fazla elli üç,* dedi kendine.

O zaman bu video otuz yıl önce mi çekildi? diye merak etti. *Yoksa yaşlanma süreci bir şekilde yavaşlatıldı mı?* Konuşmacının gerçekten Nicole olup olmadığını sormak aklından bile geçmemişti. Kenji Newton arşivlerinde, Nicole'ün yüz ifadelerini ve tavırlarını hemen tanıyabilecek kadar, yeterince zaman harcamıştı. *Bu videoyu dört yıl önce yapmış olmalı,* diye Kenji düşünüyordu, *fakat o zaman*... Nicole'ün yayını sona erip, ISA müdürü ekranda yeniden göründüğünde, hâlâ ortaya çıkan durumla uğraşıyordu.

Dr. Koch hızla, videonun iki kez daha bütün kanallardan aynen tekrarlanacağını ve sonra her yolcu ve mürettebat tarafından istendiği zaman temin edilebileceğini söyledi.

Nicole'ün yüzü tekrar ekranda belirdiği anda Max Puckett, "Burada ne kahrolası işler dönüyor?" diye sordu. Sorusunu Kenji'ye yöneltmişti.

Kenji birkaç saniye izledikten sonra, "Eğer doğru anladıysam," dedi, "yolculuğumuzun ana nedeni konusunda kasıtlı olarak ISA tarafından yanıltılmış bulunuyoruz. Açıkça belli ki bu mesaj, yaklaşık dört yıl önce, Lowell Kolonisi'nin finansmanının bir bakıma belirsiz olduğu zamanlarda alınmış ve videonun bir aldatmaca olduğunu kanıtlamak için girişilen tüm çabaların başarısız olmasından sonra, Ra-

ma III'ün araştırılmasının, projemizin gizli hedefi olmasına karar verilmiş."

Max Puckett başını şiddetle sallayarak, "Kahretsin," dedi. "Neden bize doğruyu söylemediler?"

Kısa bir sessizlikten sonra Yargıç Mishkin, "Süper yaratıkların böyle korku ve saygı uyandıran bir teknolojiyi sadece bizim hakkımızda veri edinebilmek için gönderdikleri fikrini aklım almıyor," diye düşüncesini belirtti. "Ancak, diğer yandan, personel seçim işlerindeki bazı tuhaflıkları şimdi anlamaya başlıyorum. Yaklaşık sekiz ay önce, evsiz bir grup Amerikalı gencin koloniye alındığını duyduğum zaman çok şaşırmıştım. Şimdi, seçim kriterlerinin; bizim özel kişilik ve yeteneklerimiz karışımının, Mars'ta sosyolojik açıdan uyumlu bir koloni oluşturup oluşturmayacağı ikinci derecede önemli bir mesele olarak düşünülüp, Madame des Jardins'in 'çok geniş kesim' talebi temel alınarak saptandığını görüyorum."

Max, "Yalandan ve yalancılardan nefret ederim," dedi. İskemlesinden kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. "Bütün şu politikacılar ve hükümet yetkilileri hep aynı –Piç kuruları vicdansızca yalan söylerler."

"Fakat Max, ne yapabilirlerdi ki?" diye Yargıç Mishkin yanıtladı. "Bu videoyu gerçekten ciddiye almadıkları çok belli. En azından şu yeni araç Mars yörüngesinde ortaya çıkıncaya kadar. Ve eğer başlangıçta doğruyu söyleselerdi, dünya çapında bir panik olurdu."

Max hayal kırıklığına uğramış bir tonda, "Bak Yargıç," dedi, "ben Mars'taki kolonide çalışmak

üzere tutulmuş boktan bir çiftçi olduğumu sanıyordum. Dünyadışılar hakkında hiçbir şey bilmem ve açıkça söylemek gerekirse, bilmek de istemiyorum. Tavuklar, domuzlar ve insanlarla uğraşmak zaten benim için yeterince zor."

Yargıç Mishkin arkadaşına gülerken hemen, "Özellikle insanlarla," dedi ve o haline rağmen Max da kıkırdadı.

Birkaç dakika sonra Yargıç Mishkin ve Max, veda ederek Kenji ve Nai'yi yalnız bıraktılar. Misafirleri gittikten az sonra, Kenji ve Nai'nin dairelerindeki telefon çaldı. "Watanabe?" Ian Macmillan'ın sesini duydular.

"Evet efendim," diye Kenji yanıtladı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Watanabe," dedi Kumandan. "Fakat benim kendi ekibim dahil, herkesin içinde ilk görev alan sensin. Aldığın emir, bu akşam saat on dokuzda tüm Pinta mürettebatına, Newton görevi, Ramalılar ve Kozmonot des Jardins hakkında brifing vermek. Hazırlık yapmaya başlarsın diye düşündüm."

"...2200'de tüm medya, yakınında patlayan çok sayıda nükleer bomba nedeniyle, Rama II'nin tümüyle yok edilip, buharlaştığını yazmıştı. Elbette kayıp kozmonotlar des Jardins, O'Toole, Takagishi ve Wakefield'ın da ölmüş oldukları kabul ediliyordu. Aslında hem Newton görevinin resmi belgeleri, hem de Hagenest ve Schmidt'in çok başarılı kitapları ve yaptığı televizyon dizilerinden Nicole des Jardins'in, Newton'un bilim gemisinin Rama'dan ayrılarak Dünya'ya dönmesinden haftalar önce, Silin-

dirik Deniz'in ortasındaki New York şehrinde bir yerlerde ölmüş olduğu kabul ediliyordu."

Kenji duraklayarak izleyicilerine baktı. Kumandan Macmillan'ın, Pinta'nın yolcularıyla mürettebatına, Kenji'nin konuşma video kasedinin hemen verilebileceğini söylemesine karşın, dinleyicilerin çoğu not tutuyorlardı. Kenji loş ışıklar altında kendinden hoşnuttu. Devam etmeden önce Nai'ye bakarak gülümsedi.

"Talihsiz Newton heyetinden sağ kurtulanların en ünlüsü, Francesca Sabatini, anılarında Dr. des Jardins'in düşman bir biotla karşılaşmış olabileceğini ya da New York'un karanlık köşelerinden birinde düşmüş olabileceğini varsayıyor. İki kadın günün büyük bölümünü birlikte geçirdiklerinden –Beta kampından bir gece önce gizemli bir şekilde kaybolan Japon bilim adamı Shigeru Takagishi'yi arıyorlardı– Sinyora Sabatini, des Jardins'in yanındaki su ve yiyecek miktarını çok iyi biliyordu. 'İnsan vücuduyla ilgili kusursuz bilgisine rağmen,' diye yazmış Sabatini, 'Nicole bir haftadan fazla dayanamazdı. Ve, eğer bir çılgınlık anında, zehirli Silindirik Deniz buzlarından su elde etmeye çalışmışsa, daha önce de ölmüş olabilir.'

"Rama II buluşmasından yarım düzine Newton kozmonotunun geriye dönmemiş olmasına karşın, içlerinde en fazla ilgi çeken, her zaman Nicole des Jardins olmuştur. Ünlü istatistikçi Roberto Lopez'in, yedi yıl önce, Lahey'de muhafaza edilen Avrupa gen kayıtlarını esas alarak, Nicole'ün kızı Genevieve'in babasının, ölmüş İngiltere Kralı XI. Henry olduğunu tam olarak saptamasından önce bile, Dr.

des Jardins'in ünü, bir efsane haline gelmişti. Son zamanlarda, onun Beauvois'daki aile köşklerinin yakınındaki anıtına yapılan ziyaretler, özellikle genç kadınlar arasında, önemli şekilde artmıştır. Halk oraya sadece kozmonot des Jardins'e olan saygılarını göstermek ve onun olağanüstü yaşamını yansıtan fotoğraflara bakmak için değil, aynı zamanda, Yunanlı heykeltıraş Theo Pappas'ın yarattığı iki görkemli bronz heykeli de görmek için gidiyor. Heykellerden birinde genç Nicole, atletizm kıyafetiyle pistte, boynunda olimpiyat altın madalyasıyla tasvir edilmiş, ikincisindeyse, videoda gördüğünüz, ISA uçuş giysisi içinde, olgun bir kadın olarak gösterilmişti."

Kenji, Pinta'nın küçük konferans salonunda arka tarafa işaret etti ve ışıklar söndürüldü. Birkaç saniye sonra, arkasındaki iki ekrandan birinde Slayd gösterisi başlamıştı. "Bunlar, Nicole des Jardins'in bizim Pinta'mızın dosyalarında bulunan birkaç fotoğrafı. Başvuru verileri, tarihsel film klipleri de olmak üzere daha bir sürü fotoğrafın kargo gemimizdeki yedek kütüphanede bulunduğunu gösteriyor, fakat yolculuk sırasında, uçuş veri şebekesindeki kısıtlamalar nedeniyle onlara ulaşamıyoruz. Ancak, daha fazla veriye de gerek yok, çünkü bu fotoğraflardan da, o öğleden sonraki yayında gözüken bireyin, Nicole des Jardins mi, yoksa *onun kusursuz bir kopyası* mı olduğu açıkça belli oluyor."

Öğleden sonraki videodan büyütülmüş bir resim, Nicole'ün, Roma dışındaki Adriani villasındaki yeni yıl partisinde çekilmiş bir baş resmiyle yan yana gelecek şekilde sol ekranda dondurulmuştu. Hiç kuş-

ku yoktu. Her iki resim de kesinlikle aynı kadına aitti. Kenji konuşmasında duraklarken izleyicilerden beğeni mırıltıları yükseldi.

Kenji biraz alçak bir sesle, "Nicole des Jardins, Ocak 6, 2164'de doğdu," diye devam etti. "Bu nedenle, eğer bu seyrettiğimiz video gerçekten dört yıl önce çekilmişse, o zamanlarda yetmiş yedi yaşında olmalı. Şimdi hepimiz Dr. des Jardins'in sağlığının mükemmel olduğunu ve düzenli olarak egzersiz yaptığını biliyoruz, fakat bugün öğleden sonra gördüğümüz kadın yetmiş yedi yaşındaysa, o zaman, Rama'yı inşa eden dünyadışılar gençlik pınarını da bulmuş olmalılar."

Gece saat oldukça ilerlemişti ve çok yorgun olmasına karşın, Kenji bir türlü uyuyamıyordu. Günün olayları durmadan aklını zorlayarak onu yeniden heyecanlandırıyordu. Yanında, iki kişilik küçük yatakta, Nai Buatong Watanabe, kocasının uyumadığının farkındaydı.

Kenji kim bilir kaçıncı kez yatakta dönerken, "Gerçek Nicole des Jardins'i gördüğümüze kesinlikle eminsin değil mi, canım?" dedi Nai.

"Evet," dedi Kenji. "Ama Macmillan değil. Kusursuz bir kopyasının mümkün olabileceğini söylememi o istedi. Videodaki her şeyin sahte olduğunu söylüyor..."

Kısa bir duraklamadan sonra, "Bu öğleden sonraki konuşmamızdan sonra," diye Nai devam etti, "Nicole ve Kral Henry ile ilgili, yedi yıl önceki o yaygarayı hatırladım, fakat bir şeyi unutmuşum. Henry'nin Genevieve'in babası olduğu kesin olarak

nasıl saptandı? Kral zaten ölmemiş miydi? Ve İngiliz Kraliyet ailesi kendi gen bilgilerini gizli tutmuyor muydu?"

"Lopez, Kraliyet ailesiyle evlenen ailelere ve çocuklarına ait olan genleri kullandı. Sonra kendi bulduğu bir veri düzeltme tekniğini kullanarak, Dr. Lopez, 2184 olimpiyatlarında, Galler Prensi Heny'nin, Nicole'ün bebeğinin babası olmasının, o günlerde Los Angeles'da bulunan herkesten üç kat fazla olası olduğunu açıkladı. Ölüm döşeğindeki Darren Higgins'in, olimpiyatlar süresinde Henry ve Nicole'ün, bir gece birlikte olduklarını kabul etmesi üzerine Kraliyet ailesi, bir genetik uzmanının, kendilerinin gen veri tabanında incelemeler yapmasına izin verdi. Uzman hiçbir kuşkuya yer vermeyecek şekilde, Henry'nin Genevieve'in babası olduğunu kanıtladı."

"Ne olağanüstü bir kadın," dedi Nai.

"Gerçekten öyleydi," diye Kenji yanıtladı. "Fakat, seni şimdi böyle bir yorum yapmaya iten neden nedir?"

"Bir kadın olarak," dedi Nai, "tüm diğer başarıları yanında, sırrını saklayıp, kızını tek başına büyütmesini takdir ediyorum."

8

Eponine, Kimberly'yi sigara odasının köşesinde bulup yanına oturdu. Arkadaşının uzattığı sigarayı alıp yaktı ve derin bir nefes çekti.

Dumanı yavaşça havaya ufak halkalar halinde üfleyerek, vantilatörlere doğru yükselmesini izlerken, "Oh, ne zevk," dedi yavaşça.

"Tütün ve nikotini ne kadar seviyorsun," diye Kimberly yanında fısıldadı. "Kokomoya da bayılacağına eminim." Amerikalı kız sigarasından bir nefes çekti. "Bana inanmadığını biliyorum, Eponine, fakat gerçekten seks yapmaktan daha iyi."

"Benim için değil, *mon ami*," diye Eponine sıcak ve dost bir tavırla yanıtladı. "Yeterince kötü alışkanlığım var. Ve seksten gerçekten iyi olan bir şeyi hiç, ama hiç kontrol edemem."

Kimberly Henderson, uzun sarı lüleleri omzunda oynaşarak içtenlikle güldü. Yirmi dört yaşındaydı ve Fransız meslektaşından bir yaş daha gençti. İkisi birlikte, kadınlara ait duşun yanındaki sigara salonunda oturuyorlardı. Burası, içinde bir düzine kadar kadının oturarak veya ayakta durarak sigara içtikleri, bir kenarı dört metre kadar olan, kare biçiminde ufak bir odaydı.

"Bu oda bana, Denver'ın tam dışında olan Evergreen'deki Willie'nin arka odasını hatırlatıyor," dedi Kimberly. "Yüze yakın, belki de fazla kovboy ve çiftçi barda dans edip içki içerlerken, biz sekiz on kişi, Willie'nin deyimiyle, kutsal 'büro'suna gidip içimizi dışımızı kokomoyla doldururduk."

Eponine ince dumanın içinden Kimberly'ye baktı. "Hiç olmazsa bu odada erkekler tarafından taciz edilmiyoruz. Kesinlikle çekilmezler, hatta Bourges'deki hapishane kasabasındakilerden daha kötüler. Bu herifler bütün gün seksten başka bir şey düşünmüyorlar."

Kimberly bir daha gülerek, "Bunu anlamak kolay," dedi. "Yıllardır ilk kez yakından izlenmiyorlar. Toshio'nun adamları gizli izleyicileri bozduktan sonra, herkes birden serbest kaldı." Eponine'e baktı. "Fakat bunun çirkin bir yanı da var. Bugün, biri karma eğlence bölgesinde olmak üzere, iki tecavüz olayı daha oldu."

Kimberly sigarasını bitirdi ve hemen birini daha yaktı. "Seni koruması için birine ihtiyacın var," diye devam etti. "Walter'in bu işe bayılacağına eminim. Toshio'nun sayesinde, suçlular büyük ölçüde bana saldırma girişimlerinden vazgeçtiler. Şimdi en büyük derdim ISA muhafızları –kendilerini bir bok zannediyorlar. Bir tek o muhteşem, iri İtalyan, Marcello muydu ne, ilgimi çekiyor. Dün bana, odasına geldiğim takdirde beni 'zevkten inleteceği'ni söyledi. Toshio'nun katillerinden birinin konuşmayı izlediğini fark edinceye kadar bayağı tahrik olmuştum."

Eponine de bir sigara yaktı. Bunları birbiri ardına içmenin bir saçmalık olduğunu biliyordu, fakat Santa Maria'daki yolculara günde üç kez yarım saatlik "mola" veriliyordu ve sıkışık yaşama bölgelerinde sigara içilmesine izin verilmiyordu. Kimberly, kırk yaşlarının başında olan iriyarı bir kadın tarafından lafa tutulunca, Eponine, Dünya'yı terk etmelerinden sonraki birkaç gününü düşündü. *Üçüncü günü-*

müzdü, diye hatırladı. *Nakamura benimle konuşmaya aracısını yolladı. Herhalde ilk tercihi bendim.*

Kötü bir kumar mafyası hesabına senet tahsilatı yapmadan önce bir Sumo güreşçisi olan dev Japon, ona karma salonda yaklaşarak önünde resmi bir şekilde eğilerek, koyu aksanlı İngilizcesiyle, "Miss Eponine," demişti, "dostum Nakamura–san, benden, sizi çok güzel bulduğunu söylememi rica etti. Arkadaşlığınız ve ara sıra zevk ilişkisine izin vermeniz karşılığında size tam bir koruma öneriyor."

Bu öneri bazı yönlerden çekiciydi, diye Eponine hatırladı, *ve Santa Maria'da yaşayan dürüst görünüşlü birçok kadının sonunda kabul edecekleri diğer tekliflerden farklı değildi. O zamandan Nakamura'nın çok güçlü olacağını biliyordum. Fakat onun soğukluğunu sevmemiştim. Ve yanlış bir düşünceyle rahat bırakılacağımı sanmıştım.*

Kimberly, "Hazır mısın?" diye tekrarladı. Eponine düşüncelerinden sıyrıldı. Sigarasını söndürdü ve arkadaşıyla soyunma odasına yürüdü. Elbiselerini çıkarıp duşa hazırlanırlarken, en azından bir düzine göz onların şahane vücutlarıyla kendilerine ziyafet çekiyordu.

İkisi yan yana duşta dururlarken, Eponine, "Bu ablacıların seni gözleriyle yemeleri seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye Kimberly yanıtladı, "Bir bakıma hoşuma da gidiyor. Burada bize benzeyen fazla kadın yok. Böylesine aç gözlerle bana bakmaları, beni uyarıyor."

Eponine sabunlu dolgun, sert göğüslerini suyla

yıkarken Kimberly'e eğildi. "Yoksa sen başka kadınlarla seks yaptın?" diye sordu.

"Elbette," dedi Kimberly içten bir gülüşle. "Sen yapmadın mı?"

Yanıt beklemeden, Amerikalı kadın öykülerinden birini anlatmaya başladı. "Denver'daki ilk satıcım ablacıydı. Sadece on sekizimdeydim ve tepeden tırnağa mükemmeldim. Loretta beni ilk çıplak gördüğü zaman, ölüp cennete gitmiş olduğunu sanmış. Hemşirelik okuluna yeni girmiştim ve uyuşturucuya param yetmiyordu. Böylece Loretta ile bir anlaşma yaptım. Bana kokain sağladığı sürece beni becerebilirdi. İlişkimiz altı ay sürdü. Daha sonraları kendi başıma işler yapmaya başladım, ayrıca Sihirbaz'a aşık olmuştum."

"Zavallı Loretta." Duşun yanındaki tuvalette Eponine'le birbirlerinin sırtını kurularlarken, Kimberly devam etti. "Kalbi kırılmıştı. Bana her şeyi, müşteri listesi dahil, önerdi. Sonunda o kadar sıkıcı olmaya başladı ki, onu kesip attım ve Sihirbaz'ın onu Denver'ın dışına sürmesini sağladım."

Kimberly, Eponine'in yüzünde bir an için beliren onaylamayan ifadeyi gördü. "Tanrı'm" dedi, "işte gene bana ahlak dersi vermeye başladın. Sen, bugüne kadar rastladığım en yumuşak kahrolası bir katilsin. Bazen bana lisede son sınıfımdaki bir sürü hanım hanımcık tipi anımsatıyorsun."

Duş alanını terk etmek üzereyken, saçları örgülü, ufak tefek siyah bir kız peşlerinden geldi.

"Sen Kimberly Henderson musun?" diye sordu.

Kimberly geriye dönerken, "Evet," dedi. "Fakat neden..."

"Erkeğin Japon Nakamura mı?" diye kız onun sözünü kesti.

Kimberly yanıtlamadı. "Eğer oysa, yardımına ihtiyacım var," dedi kız.

Kimberly kendini zor bir durumda bırakmayacak bir tonla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kız birden ağlamaya başladı. "Erkeğim Reuben aslında öyle bir şey yapmak istememişti. Muhafızların sattığı o pislikle sarhoş olmuştu. Kral Japonla konuştuğunun farkında bile değildi."

Kimberly, kızın gözyaşlarını silmesini bekledi, "Neler var sende?" diey fısıldadı.

"Üç bıçak ve iki büyük parça dinamit kokomo," diye kız aynı yumuşak fısıldamayla yanıtladı.

Kimberly gülümseyerek, "Onları bana getir," dedi, "Ben de senin Reuben'in, Mr. Nakamura'dan özür dilemesi için bir zaman ayarlamaya çalışayım."

Eponine, Walter Brackeen'e, "Kimberly'yi sevmiyorsun değil mi?" dedi. Walter, gözleri hoş, piyano üstünde tam anlamıyla sihirli parmakları olan, dev gibi, Amerikalı bir zenciydi. Ortak bölgelerdeki anlaşmaya uyan üç oda arkadaşının onları yanlız bıraktıkları odada, hafif bir caz potburi çalarken güzel kadınını süzüyordu.

"Hayır, sevmiyorum," diye Walter yavaşça yanıtladı. "O bizim gibi değil. Çok ilginç olabilir, fakat içi, sanırım gerçekten kötü."

"Ne demek istiyorsun?"

Walter, daha hafif bir müzik olan yumuşak bir balada dönerek, yanıt vermeden bir dakika kadar çaldı. "Sanırım, yasal bakış açısından hepimiz eşitiz,

yani birer katil. Fakat benim bakış açıma göre değil. Ben küçücük erkek kardeşime tecavüz eden adamın canını aldım. Sen yaşamını mahveden bir piçi öldürdün." Walter bir an duraklayarak gözlerini devirdi. "Fakat şu arkadaşın, Kimberly, o ve erkek arkadaşı, sadece para ve uyuşturucu için, hiç tanımadıkları üç insanı öldürdüler."

"O zaman uyuşturucu etkisindeydi."

"Fark etmez," dedi Walter. "Hepimiz, her zaman davranışlarımızdan sorumluyuz. Eğer beni çok fena yapan bir pisliği içime alıyorsam, bu benim hatamdır. Ve davranışlarımın getirdiği sorumluluklar için oyunbozanlık edemem."

"Hapishane merkezinde kusursuz bir sicili var. Onunla çalışan doktorların hepsi, onun mükemmel bir hemşire olduğunu söylüyorlar."

Walter piyano çalmayı keserek bir süre Eponine'i süzdü. "Artık Kimberly'den bahsetmeyi bırakalım," dedi. "Birlikte olacağımız süre çok kısa... Önerimi düşündün mü?"

Eponine iç geçirdi. "Evet düşündüm, Walter. Senden hoşlanmama, seninle yatmaktan zevk almama karşın, önerdiğin anlaşma daha çok kesin bir taahhüte benziyor... Ayrıca, bunun daha çok senin egon için olduğunu sanıyorum. Ve eğer tahminimde yanılmıyorsam, sen Malcolm'ü yeğliyorsun..."

"Malcolm'un bizimle ilgisi yok," diye Walter onun sözünü kesti. "O benim yıllardır en yakın arkadaşım, ta Georgie hapishane bölgesine girdiğimden beri. Birlikte müzik çalarız. Kendimizi çok yalnız hissettiğimiz zaman seks yaparız. Biz can dostuyuz..."

"Biliyorum, biliyorum... Temel sorun Malcolm değil, beni rahatsız eden bu şeyin temeli. Gerçekten senden hoşlanıyorum Walter, bunu biliyorsun. Fakat..." Eponine karmaşık duygularıyla mücadele ederken sesi zayıflayarak kesildi.

"Dünya'dan üç haftalık uzaklıktayız," dedi Walter, "Mars'a ulaşıncaya kadar daha altı haftamız var. Santa Maria'daki en iri adam benim. Eğer senin, benim kızım olduğunu söylersem, kimse seni bu altı haftada rahatsız etmez."

Eponine, daha o sabah, iki Alman mahkûmun, suçluların bölgesinde ırza tecavüzün ne kadar kolay olduğu hakkında konuştukları o tatsız sahneyi hatırladı. Onun işitme uzaklığında olduğunu bilmelerine karşın, seslerini alçaltmayı düşünmemişlerdi bile.

Sonunda kendini Walter'ın kocaman kollarına bıraktı. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Fakat çok şey bekleme... ben oldukça zor bir kadınım."

Eponine fısıltıyla, "Sanırım Walter'ın bir kalp sorunu var," dedi. Gece yarısı olmuştu ve diğer iki oda arkadaşları uyuyorlardı. Eponine'in altındaki ranzada olan Kimberly, hâlâ iki saat önce içmiş olduğu kokomonun etkisi altındaydı. Daha birkaç saat süreyle uyuyamayacaktı.

Kimberly, "Bu gemideki kurallar çok siktiriboktan," dedi. "Tanrım, Pueblo Hapishane Kompleksi'nde bile daha az kural vardı. Hangi kahrolası nedenle gece yarısından sonra genel alanda kalamıyoruz ki? Kalsak ne zararı olur?"

"Ara sıra göğsü ağrıyor ve eğer şiddetli bir şekil-

de seks yaparsak, hemen sonra nefes darlığından yakınıyor... Ona bir bakmaya ne dersin?"

"Ya şu Marcello'ya ne demeli? Hah! Ne salak bir eşek ama! Eğer onun odasına gelirsem bütün gece uyanık kalabileceğimi söylüyor. Hem de Toshio'yla birlikte otururken. Ne yaptığını sanıyor? Yani, muhafızlar bile Kral Japon'la başa çıkamaz... Ne dedin Eponine?"

Eponine dirseğine dayanarak doğruldu ve yatağın kenarından eğildi. "Walter Breckeen, Kim," dedi, "Walter Breeken'den bahsediyorum. Biraz kendini frenleyip ne söylediğime dikkat eder misin?"

"Tamam. Tamam. Ne olmuş Walter'ına? Herkes Kral Japon'dan birşeyler istiyor. Sanırım bu da beni kraliçe yapıyor, en azından bir biçimde..."

"Sanırım Walter'ın kalbi iyi değil," diye sinirlenen Eponine yüksek sesle tekrarladı. "Ona bir bakmanı istiyorum."

"Şış," diye Kimberley yanıtladı. "Yoksa o çılgın İsveçli kıza yaptıkları gibi, gelip bizi de duman ederler... Kahretsin, Ep, ben doktor değilim. Kalp düzensiz olduğu zaman anlayabilirim, fakat hepsi bu kadar. Walter'ı gerçekten kardiyolog olan o mahkûm doktora götürmelisin, ismi neydi, hani şu birisini muayene etmediği zamanlarda içine kapanan..."

"Dr. Robert Turner," diye Epinone onun sözünü kesti.

"İşte o... çok profesyonel, soğuk, uzak, doktorluk dışında bir şey konuşmaz, mahkeme salonunda silahıyla iki adamın kafasını uçurduğuna inanmak çok zor, hiç de uymuyor..."

"Nereden biliyorsun bunu?" diye Eponine sordu.

"Marcello söyledi bana. Merak ediyordum, gülüşüyorduk, o da bana takılıyor, 'O Japon seni inletiyor mu?' ve 'Ya o sessiz kalpli doktora ne dersin, o seni inletebilir mi?..."

Eponine şimdi tetikteydi, "Tanrım, Kim," dedi. "Marcello ile de yatıyor musun?"

Oda arkadaşı güldü, "Sadece iki kez," diye Kimberley yanıtladı. "Düzüştüğünden daha iyi konuşuyor. Ve ne ego. En azından Kral Japon kıymet bilir."

"Nakamura biliyor mu?"

"Benim deli mi olduğumu sanıyorsun?" diye Kimberly yanıtladı. "Ölmek istemiyorum. Ama kuşkulanmış olabilir... Bir daha yapmayacağım, ama şu Dr. Turner kulağıma azıcık bir fısıldasa, kendimi baştan başa kremleyip..."

Kimberly, konudan konuya atlayarak konuşmasında devam etti. Eponine biraz Dr. Turner'ı düşündü. Vücudunda garip benekler belirdiği için, o gün öğleden sonra Eponine'i muayene etmişti. *Vücudumu fark etmedi bile,* diye hatırladı. *Tam anlamıyla profesyonel bir muayeneydi.*

Eponine, Kimberly'yi kafasından çıkartarak, yakışıklı doktorun görüntüsü üzerinde yoğunlaştı. Romantik bir ilgi kıvılcımı hissettiği zaman şaşırdı. Davranışları ve kişiliğiyle çifte cinayetin uyuşan hiçbir yanı olmadığından, kesinlikle bu doktorda gizemli birşeyler vardı. *İlginç bir öykü olmalı,* diye düşündü.

Eponine rüya görüyordu. Cinayetten beri yüzler-

ce kez gördüğü aynı karabasandı bu. Profesör Moreau, vücudundan kanlar akarak, gözleri kapalı, stüdyosunda yerde yatıyordu. Eponine leğene giderek büyük oyma bıçağını temizledi ve onu tezgahtaki yerine koydu. Vücudun üzerinden atlarken, o nefret dolu gözler açıldı. Gözlerindeki vahşi çılgınlığı gördü, adam kollarıyla ona uzandı...

"Hemşire Henderson. Hemşire Henderson." Kapı şimdi daha güçlü vuruluyordu. Eponine rüyasından sıyrılarak gözlerini ovaladı. Kimberley ve diğer iki oda arkadaşı anında kapıya ulaşmışlardı.

Walter'ın arkadaşı, ufak tefek, bitkin, kırk yaşlarının başlarında bir beyaz olan Malcolm Peabody kapıda duruyordu. Çılgın gibiydi, "Doktor Turner beni bir hemşire aramak için yolladı. Hemen gelin. Walter bir kalp krizi geçirdi."

Kimberly giyinmeye başlarken, Eponine ranzasından aşağıya süzüldü. "O nasıl, Malcolm?" diye elbisesini giyerken sordu, "Öldü mü?"

Malcolm bir an için şaşırdı. "Ah, Merhaba Eponine," dedi yavaşça. "Sen ve Hemşire Henderson'ın birlikte kaldığınızı unutmuşum... Ayrıldığımda hâlâ nefes alıyordu, fakat..."

Her defasında bir ayağını tabanda tutmaya dikkat ederek, Eponine, kapıdan fırlayarak koridor boyunca hızla genel alana, oradan da erkeklerin yaşam bölgesine koştu. Ana gözleyiciler onun ilerleyişini izlerken alarm zilleri çalıyordu. Walter'ın kanadının girişine geldiği zaman, Eponine soluğunu düzeltmek için bir an durakladı.

Koridorda, Walter'ın odasının dışında bir insan kalabalığı vardı. Kapısı sonuna kadar açıktı ve vü-

cudunun üçte biri dışarıda, koridorda yatıyordu. Eponine kalabalığın arasından kendine yol açarak içeriye girdi.

Dr. Robert Turner hastasının yanına diz çökmüş, elektroşok aletini Walter'ın çıplak vücudunda dolaştırıyordu. Koca adamın vücudu her dokunmayla sarsılıyor ve sonra doktor onu yeniden yere itinceye kadar, tabandan hafifçe yükseliyordu.

Eponine geldiği zaman Dr. Turner ona bakarak, kaba bir ifadeyle, "Hemşire sen misin?" diye sordu.

Kısa bir süre Eponine konuşamadı. Aynı zamanda utanmıştı. Burada arkadaşı ölüyordu veya ölmüştü ve onun tek yaptığı şey, Dr. Turner'ın neredeyse kusursuz mavi gözlerini düşünmek oluyordu. Sonunda, "Hayır," dedi apaçık bocalayarak. "Ben kız arkadaşıyım... Hemşire Henderson benim oda arkadaşım... Neredeyse burada olur."

Kimberly ve yanındaki iki ISA muhafızı o anda geldiler. Dr. Turner, Kimberly'ye, "Kırk beş saniye önce kalbi tümüyle durdu," dedi. "Onu kliniğe taşımak için çok geç. Kalbini açarak Komori uyarıcısını kullanmayı deneyeceğim. Eldivenlerini getirdin mi?"

Kimberly eldivenlerini giyerken, Dr. Turner kalabalığa hastasından uzaklaşmalarını emretti. Eponine kımıldamadı. Muhafızlar onu kollarından yakaladığı zaman, doktor anlaşılmaz birşeyler mırıldandı ve muhafızlar onu bıraktılar.

Dr. Turner, Kimberly'ye ameliyat aletlerini verdikten sonra, inanılmaz bir hız ve ustalıkla, Walter'ın göğsünde derin bir yarık açtı. Deri katmanlarını geriye yatırarak, kalbi ortaya çıkardı. "Bu işlemde da-

ha önce hiç bulunmuş muydunuz, Hemşire Henderson?" diye sordu.

"Hayır," diye Kimberly yanıtladı.

"Komori uyarıcısı kalbe yapıştırılarak onu çalışmaya ve kan pompalamaya devam etmeye zorlayan elektronik bir aygıttır. Eğer hastalığın seyri; kan pıhtısı, kapakçık bozukluğu gibi geçiciyse, bazen sorun çözülebilir ve hastanın kalbi yeniden işlemeye başlayabilir."

Dr. Turner pul büyüklüğündeki Komori uyarıcısını kalbin sol karıncığının altına yerleştirdi ve yanında, yerde duran taşınabilir kontrol sisteminden güç verdi. Üç dört saniye sonra Walter'ın kalbi yavaş yavaş çalışmaya başladı. Doktor kendi kendine, "Sorunu bulmak için yaklaşık sekiz dakikamız var," diye söylendi.

Organın başlıca yardımcı sistemlerinin incelenmesini, bir dakikadan az bir sürede bitirdi. "Pıhtı yok," diye mırıldandı. "Kötü damarlar ve kapakçıklar da yok... O zaman neden durdu?"

Dr. Turner dikkatle, çarpmakta olan kalbi kaldırdı ve altındaki kasları inceledi. Sağ kulakçığın çevresindeki kas dokusunun rengi solmuş ve kas yumuşamıştı. Sivri aletlerinden birinin ucuyla hafifçe oraya dokundu ve doku ince parçalara ayrılmaya başladı.

"Tanrım," dedi doktor, "bu da ne?" Dr. Turner kalbi havada tutarken, Walter Brackeen'in kalbi bir daha kasıldı ve solmuş kas dokusunun ortasından uzun bir lif parçası çözülmeye başladı. "Bu ne...?" Turner iki kez gözlerini kırpıştırdı ve sağ elini çenesine dayadı.

"Şuna bak Hemşire Henderson," diye yavaşça söylendi, "Bu son derece şaşırtıcı. Buradaki kaslar tümüyle körelmiş. Hiç böyle bir şey görmemiştim... Bu adama yardım edemeyiz."

Dr. Turner Komori uyarıcısını çekip, Walter'ın kalbinin çarpması yeniden durunca, Eponine'in gözleri yaşlarla doldu. Kimberly kalbin çevresindeki deriyi tutan kıskaçları sökmeye başladı, fakat doktor onu durdurarak, "Henüz değil," dedi. "Onu tam bir otopsi yapabilmem için kliniğe götürelim. Ne bulabilirsem öğrenmek istiyorum."

Muhafızlar ve Walter'ın iki oda arkadaşı, koca adamı dikkatle bir sedyeye yerleştirdiler ve ceset yaşam bölgesinden taşındı. Malcolm Peabody, Walter'ın yatağında sessizce ağlıyordu. Eponine ona doğru yürüdü. Sessizce birbirlerine sarılıp, gecenin büyük bölümünde el ele tutarak oturdular.

9

Kumandan Macmillan, yardımcısı, yakışıklı genç Rus mühendisi Dmitri Ulanov'a, "Ben içerdeyken burada yetkili sensin," dedi, "Her koşulda. En öncelikli görevin, yolcuların ve mürettebatın güvenliğidir. Tehdit edici bir şey duyar veya görürsen, hatta kuşkulanırsan, fişekleri ateşle ve Pinta'yı Rama'dan uzaklaştır."

Pinta'dan Rama'nın içine yapılacak ilk araştırma görevinin sabahıydı. Dünya'dan gelen uzay aracı, önceki gün, muazzam silindirik uzay aracının dairesel uçlarından birine konmuştu. Pinta, 2130 ve 2200'deki ilk Rama keşiflerinde olduğu gibi, aynı bölgeye, dışa açılan kapının tam yanına park etmişti.

İlk sorti hazırlıklarının bir parçası olarak, Kenji Watanabe, öncü gruba, ilk iki Rama'nın coğrafyasıyla ilgili olarak, bir gece önceden brifing vermişti. Bitirdiği zaman dostu Max Puckett yanına yaklaşmıştı.

"Bizim Rama'nın da az önce gösterdiğin bütün o resimler gibi olacağını sanıyor musun?" diye Max sormuştu.

"Tam olarak değil," diye yanıtlamıştı Kenji. "Bazı değişiklikler olacağını sanıyorum. Hatırlarsan, videoda Rama'nın içinde bir yerlerde Dünya yaşam bölgesi inşa edildiği söylenmişti. Her şeye karşın, uzay aracının dış kısmı, diğer ikisiyle aynı olduğundan, içerideki her şeyin değiştirilmiş olduğunu sanmıyorum."

Max şaşkın görünmüştü, "Bu beni çok aşıyor," demişti başını sallayarak. "Bu arada," diye eklemişti birkaç saniye sonra, "benim bu öncü grupta bulunmamda parmağın olmadığından eminsin, değil mi?"

"Sana bu öğleden sonra da söylediğim gibi," demişti Kenji, "Pinta'da bulunan hiç kimsenin, öncü grubun seçilmesiyle bir ilgisi yok. On altı kişi de, Dünya'da ISA ve IIA tarafından seçildi."

"Peki öyleyse neden bu kahrolası silahlarla donatıldım? Üstümde şahane bir lazer makinalı tüfek, kendi yönlenen el bombaları, hatta bir dizi kütleye duyarlı mayın taşıyorum. Şu anda üstümde, Honduras'ın barış amaçlı işgali sırasında taşıdıklarımdan fazla silah var."

Kenji gülümsemişti. "COG Komuta Merkezi'ndeki askeri personelin çoğu gibi, Kumandan Macmillan da, hâlâ bütün bunların bir tür tuzak olduğuna inanıyor. Senin bu öncü grup içindeki adın 'asker'. Kişisel olarak, silahlarının hiçbirine gerek duyulmayacağına inanıyorum."

Macmillan, Pinta'da yetkili olarak Dmitri Ulanov'u bırakıp, öncü grubu Rama'ya kendisi götürürken, Max hâlâ homurdanıyordu. Ağırlıksız olmasına karşın, uzay elbisesinin dışındaki askeri malzeme onun hareket özgürlüğünü ciddi biçimde kısıtlıyordu. "Bu çok saçma," diye kendi kendine mırıldandı. "Ben bir çiftçiyim, lanet bir komando değil."

Pintalı grup dış kapıdan girdikten sadece birkaç dakika sonra ilk sürpriz gerçekleşti. Geniş koridorda kısa bir yürüyüşten sonra, grup, yabancı uzay aracının içerilerine uzanan üç tünelin bulunduğu

dairesel bir odaya geldi. Tünellerden ikisi çok sayıda metal kapıyla kapatılmıştı. Kumandan Macmillan danışmak için Kenji'yi çağırdı.

"Bu tümüyle değişik bir tasarım," diye Kenji kumandanın sorusunu yanıtladı. "Artık haritalarımızı atabiliriz."

"O zaman, sanırım kapatılmamış olan tünelde ilerlememiz gerekiyor?" diye Macmillan sordu.

"Karar sizin," dedi Kenji, "fakat Pinta'ya geri dönmek dışında, başka seçenek de görmüyorum."

On altı adam, uzay elbiseleri içinde açık olan tünelin içlerine doğru zorlu bir yürüyüşe geçtiler. Her birkaç dakikada bir nereye gittiklerini görebilmek için ileriye ışık fişekleri atıyorlardı. Rama'nın içinde beş yüz metre kadar yol almışlardı ki, tünelin diğer ucunda birden iki küçük şekil belirdi. Kumandan Macmillan da dahil dört asker dürbünlerini çıkardılar.

Asker öncülerden biri heyecanla, "Bize doğru geliyorlar," dedi.

Omuriliği boyunca bir ürperme hisseden Max Puckett. "Lanet olsun," dedi, "biri Abraham Lincoln."

"Ve bir kadın," dedi bir başkası, "bir tür üniforma giymiş."

"Ateşe hazır olun," diye Macmillan emretti.

Dört asker hızla öncü grubun önüne geçerek diz çöktüler, silahları tünelin ucuna çevrilmişti. İki garip varlık öncü grubun iki yüz metre kadar yakınına gelince, Macmillan, "Durun," diye bağırdı.

Abraham Lincoln ve Benita Garcia durdular. Kumandanın "Amacınızı bildirin," diye bağırdığını

duydular.

Abraham Lincoln yüksek ve derin bir sesle, "Buraya sizi karşılamaya geldik," dedi.

"Ve sizi Yeni Cennet'e götürmeye," diye Benita Garcia ekledi.

Kumandan Macmillan'ın kafası iyice karışmıştı. Bundan sonra ne yapacağına karar veremiyordu. O tereddüt içindeyken, öncü grubun diğer üyeleri aralarında konuşuyorlardı.

Amerikalı Terry Snyder, "Bu Abraham Lincoln," dedi, "hayaleti geri gelmiş."

"Diğeri Benita Garcia –Mexico City'de heykelini görmüştüm."

"Buradan hemen def olup gidelim. Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Hayaletlerin Mars yörüngesinde ne işi var?"

Kenji sonunda şaşkın haldeki Macmillan'a, "Affedersiniz, Kumandan," dedi. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

İskoçyalı, Japon Rama uzmanına döndü. "Elbette, uygun davranışı saptamak oldukça zor," dedi. "Yani, şu ikisi oldukça zararsız gözüküyorlar, fakat Truva atını unutma. Hah!... Peki, Watanabe sen ne öneriyorsun?"

"Neden ben yalnız başıma, veya askerlerden biriyle onların yanına konuşmak için gitmiyorum. Belki de bu şekilde..."

"Cesur bir insansın, Watanabe, fakat bu gereksiz. Hayır, sanırım hepimiz gideceğiz. Dikkatle elbette. Bir ışın veya başka bir şeyle zımbalanmamız ihtimaline karşı, araca rapor vermeleri için geride birkaç adam bırakmak."

Kumandan telsizini açtı. "Yardımcı Ulanov, ben Macmillan. Bir tür iki yaratığa rastladık. Bunlar ya insan ya da insan kılığına girmişler. Biri Abraham Lincoln'e benziyor ve diğeri şu meşhur Meksikalı kozmonot... Ne dedin Dmitri?... Evet doğru anladın. Lincoln ve Garcia. İşte, Rama'nın içindeki bir tünelde Lincoln ve Garcia'ya rastladık. Bunu diğerlerine de bildirebilirsin... Şimdi, Snyder ve Finzi'yi burada bırakıyorum ve diğerleriyle yabancıların yanına gidiyoruz."

Pinta'dan on dört araştırmacı kendilerine yaklaşırken iki yaratık kımıldamadı. Askerler, en küçük bir tehlike belirtisinde ateş açmak için grubun önüne yayılmış olarak ilerliyorlardı.

İlk öncü kendisinden yirmi metre kadar uzaktayken, "Rama'ya hoş geldiniz," dedi Abraham Lincoln. "Size yeni evlerinize kadar eşlik etmek için buradayız."

Kumandan Macmillan hemen cevap vermedi. Sessizliği bozan, artık dayanamayan Max oldu.

"Siz bir hayalet misiniz?" diye bağırdı. "Yani, gerçekten Abraham Lincoln müsünüz demek istiyorum."

Lincoln sakin bir şekilde, "Elbette hayır," dedi. "Benita Garcia ve ben insan biotlarız. Yeni Cennet'te, her biri insanları sıkıcı ve tekrarlamalı işlerden kurtarmak için tasarımlanmış beş tür insan biotla karşılaşacaksınız. Benim uzmanlık alanım, kırtasiye ve yasal işler, muhasebe, defter tutma, kâhyalık, evle büro yönetimi ve diğer örgütleme çalışmaları."

Max şaşkına dönmüştü. Kumandanın "Yaklaşma-

yın" komutunu dinlemeyerek, ilerledi ve Lincoln'e birkaç santimetre kalıncaya kadar yaklaştı. Olası bir tehlikeyi unutan Max, elini Lincoln'ün yüzüne doğru uzattı ve önce burnunun çevresindeki deriye dokundu, sonra uzun siyah sakaldaki kılları hissetti. Yüksek sesle, "İnanılır gibi değil," dedi. "Kesinlikle inanılır gibi değil."

"Tüm ayrıntılara kadar büyük bir dikkatle yapıldık," dedi Lincoln. "Derimiz kimyasal açıdan sizinkinin eşi ve gözlerimiz de sizinkilerle aynı optik prensiplere göre çalışıyor; fakat biz sizler gibi dinamik, kendini yenileyen yaratıklar değiliz. Yardımcı sistemlerimizin bakıma ve bazen de teknisyenler tarafından değiştirilmeye ihtiyacı var."

Max'ın cesur davranışı bütün gerilimi yok etmişti. Bu arada, kumandan Macmillan da dahil, tüm öncü grup, iki biotu inceliyor ve sorular soruyorlardı. İnceleme süresince hem Lincoln, hem de Garcia tasarım ve yapımlarıyla ilgili soruları yanıtladılar. Bir ara Kenji, Max Puckett'ın öncü gruptan ayrılarak, kendi başına tünelin duvarlarından birinin dibinde oturmakta olduğunu gördü.

Kenji arkadaşına yürüyerek, "Neyin var Max?" diye sordu.

Max başını salladı. "Şu gördüğün ikili gibi bir şeyi ne biçim bir zekâ yaratabilir? Kesinlikle çok ürkütücü." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Belki de gariplik bende, fakat şu iki biot beni bu muazzam silindirden daha çok korkutuyor."

Lincoln ve Garcia, öncü grupla birlikte tünelin sonuna kadar yürüdüler. Birkaç saniye içinde duvar-

da bir kapı açıldı ve biotlar, insanlara içeri girmeleri için işaret ettiler. Macmillan'ın soruları karşısında, biotlar, insanların, onları Dünya yerleşim merkezinin varoşlarına götürecek olan bir "taşıma aracı"na binmek üzere olduklarını açıkladılar.

Macmillan biotların söylediklerini Pinta'daki Dmitri Ulanov'a ileterek, Rus yardımcısına, kırk sekiz saat içinde kendilerinden bir haber alamadığı takdirde "Gaza basması"nı söyledi.

Tüple yapılan yolculuk şaşırtıcıydı. Bu, Max Puckett'a, Dallas, Texas'taki Eyalet Fuarı'nda gördüğü dev yuvarlanan arabaları hatırlattı. Mermi biçimli araç, Rama'nın çanak biçimindeki kuzey ucundan, Ana Düzlük'e, kapalı ve helezon biçimli bir yolda hızla ilerledi. Dışı bir tür ağır şeffaf plastikle kaplı olan tüpün dışında, Kenji ve diğerleri, geçtikleri yolu aynen izleyen geniş merdiven ve basamak ağını göz ucuyla gördüler. Fakat, önceki Rama kaşiflerinin anlattıkları eşsiz manzaraları göremediler –Güneye karşı olan görüntüleri son derece yüksek, metalik gri bir duvarla kesilmişti.

Yolculuk beş dakikadan az sürdü. Araç onları Dünya yaşam alanını halka biçiminde çevreleyen kapalı bölgeye taşıdı. Pinta öncüleri tüpten çıktıkları zaman, Dünya'dan hareket ettiklerinden beri içinde oldukları ağırlıksızlık kayboldu. Yerçekimi normale yakındı.

"Bu koridordaki atmosfer, Yeni Cennet'teki atmosfer gibi, ana gezegeninizdekinin aynısıdır," dedi Lincoln biot. "Fakat bu, yaşama alanınızı koruyan duvarların dışında kalan, sağımızdaki bölge için geçerli değil."

Yeni Cennet'i saran çembersel bölge zayıf bir ışıkla aydınlatılmıştı. Bu nedenle koloniciler, büyük kapı açılıp yeni dünyalarına girdikleri zaman, onları karşılayan parlak ışığa hazırlıklı değillerdi. En yakın tren istasyonuna doğru yürürlerken, uzay başlıklarını ellerinde taşıdılar. Adamlar yolun her iki tarafındaki boş binaların arasından geçtiler –ev veya dükkan olabilecek küçük yapıların yanında büyük bir tane de ("Bu ilkokul olacak" diye Benita Garcia onlara bilgi verdi) tam istasyonun karşısındaydı.

İstasyona geldiklerinde bir tren onları bekliyordu. Yumuşak, rahat koltukları, devamlı değişen elektronik durum levhasıyla pırıl pırıl bir metro arabası, hızla onları, Lincoln biotuna göre onlara "Kapsamlı bir brifing"in verileceği şehir merkezine götürdü. Tren önce fevkalade, kristal gibi bir gölün ("Shakespeare Gölü" diye Benita Garcia onlara bilgi verdi) kenarında yol aldı ve sonra sola dönerek koloniyi çevreleyen açık gri duvarlardan uzaklaştı. Yolculuğun son bölümünde, büyük, çıplak bir dağ, trenin sağ tarafında, manzaraya hakim oldu.

Yolculuk boyunca tüm Pinta grubu çok sessizdi. Aslında tümüyle şaşkına dönmüşlerdi. Kenji Watanabe'nin yaratıcı hayal gücü bile, görmekte oldukları şeyleri hiçbir zaman öngöremezdi. Hepsi, onların hayal edebileceğinden çok büyük ve çok muhteşemdi.

Yeni Cennet'in tasarımcıları tarafından, bütün ana binalarının yerleştirilmiş olduğu Merkez Şehir, son sersemletici darbeydi. Grup üyeleri sessizce durarak, koloninin kalbini oluşturan büyük ve etkileyici yapılar düzenini aptallaşmış bir halde izlediler. Bi-

naların boş olması tüm bu yaşananların gizemli havasını daha da arttırıyordu. Brifingin verileceği büyük binaya en son girenler, Kenji Watanabe ve Max Puckett olmuştu.

Birlikte yönetim binasının merdivenlerinin üstünde durup, çevrelerindeki hayret verici kompleksi seyrederlerken, Kenji, Max'a, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşünemiyorum," diye yanıtladı Max, sesindeki korku ve saygı açıkça belliydi. "Bu yer, her şeyiyle düşünceye meydan okuyor. Burası Cennet, Alice'in harikalar diyarı; çocukluğumun tüm peri masalları sanki tek bir paket içinde toplanmış gibi. Rüya görmediğimden emin olmak için durmadan kendimi çimdikliyorum.

"Önünüzdeki ekranda," dedi Lincoln biotu, "Yeni Cennet'in yukarıdan kuşbakışı bir haritası var. Her birinize kolonideki yollar ve yapılar da dahil olmak üzere tüm haritalar verilecek. Biz şurada, Yeni Cennet'in yönetim merkezi olarak tasarımlanmış olan Merkez Şehir'deyiz. Dükkanları, küçük büroları ve okullarıyla birlikte, dış duvarın kuşattığı dikdörtgenin dört köşesinde şehirler inşa edildi. Bu şehirlerin isimlendirilmesi içinde yaşayanlara bırakıldığından, onları bugün için kuzeydoğu, kuzeybatı, güneydoğu ve güneybatı kasabaları diye çağıracağız. Bunu yaparken, Dünyalı ilk Rama araştırmacılarının benimsediği düzene uyarak, uzay aracınızın indiği Rama ucunu, kuzey olarak kabul ettik...

"Yeni Cennet'in dört köşesinin her birinin belirli bir coğrafi işlevi var. Koloninin güney sınırı boyun-

ca uzanan tatlı su gölünün adı Shakespeare Gölü'-dür. Beraberinizde getirdiğiniz balıklar ve su yaşamı orada yaşayacak ve aynı zamanda örneklerin bir kısmı da, biri şurada, koloninin güney tarafındaki Olimpos Dağı'ndan, diğeri batı tarafındaki Sherwood Ormanı'ndan Shakespeare Gölü'ne akan iki nehre yerleştirilecek...

"Şu anda hem Olimpos Dağı'nın eteklerinde, hem de Sherwood Ormanı'nın her bölgesinde olduğu gibi, tüm kolonideki kasaba parkları ve yeşil alanlar da ince bir gaz değiştirme aygıtları ya da bizim deyimimizle GDA'lar ağıyla kaplanmıştır. Bu küçük mekanizmaların bir tek görevleri var– karbondioksidi oksijene çevirmek. Bir bakıma mekanik bitkilerdir. Yerlerini Dünya'dan getirdiğiniz gerçek bitkiler alacaktır...

"Koloninin kuzey tarafı, kasabaların arası, çiftçiliğe ayrılmıştır. Çiftlik binaları buraya, iki kuzey şehrini birleştiren yol boyunca inşa edilmiştir. Birlikte getirdiğiniz yiyecekler ve bu binanın üç yüz metre kuzeyindeki uzun silolarda depolanmış sentetik yiyeceklerle iki bin insanı bir yıl kadar besleyebilirsiniz. Ondan sonra da artık kendi başınızın çaresine bakacaksınız. Çiftçilik ve Shakespeare Gölü'nün doğu sahillerinde yapılacak su ürünleri tarımının, Yeni Cennet'teki yaşamınızın önemli bir parçası olacağı kendiliğinden ortaya çıkıyor..."

Kenji için bu brifingi dinlemek, yangın hortumundan su içmeye benziyordu. Lincoln biotu doksan dakika süreyle hızlı bir tempoda onlara bilgi aktarırken, bütün soruları ya, "Bu benim bilgim dışında" diyerek ya da dağıtılmış olan Yeni Cennet Temel

Rehberi'ndeki sayfa ve paragraf numarasını söyleyerek geçiştirdi. Sonunda brifinge ara verildi ve herkes, Coca Cola'ya benzeyen bir içki servisi yapılan, yandaki odaya geçti.

Terry Snyder alnını silerken "Vay be," dedi, "içinizde bunalan bir tek ben miyim?"

Max Puckett şeytanca sırıtarak, "Halt etme Snyder," dedi. "O lanet robottan daha aşağı olduğunu kabul mü ediyorsun? Kahrolası şey elbette yorulmadı. Bütün gün nutuk atabileceğine iddiaya girerim."

"Belki de bütün hafta," diye yorum yaptı Kenji Watanabe. "Bu biotların ne kadar sık bakımdan geçtiklerini merak ediyorum. Babamın şirketi de, bazıları son derece karmaşık robotlar yapar, fakat böyle bir şey değil. Bu Lincoln'ün taşıdığı bilgi astronomik olmalı..."

"Brifing beş dakikaya kadar yeniden başlayacak," diye Lincoln haber verdi. "Lütfen hazır bulunun."

Brifingin ikinci yarısında, Yeni Cennet'teki değişik tip biotlar tanıtıldı ve açıklandı. Geçmiş Rama araştırmalarındaki bilgilere göre düşünen koloniciler çöp veya buldozer robotlara göre hazırlanmışlardı. Bu nedenle, beş tür insan tipi biot, daha duygusal biçimde karşılandı.

"Tasarımcılarımız," dedi Lincoln. "Hiçbirinizin, bizlerden birini, sizlerden biriyle hiçbir şekilde karıştırmaması için, insan biotların fiziksel görünüşlerini sınırlamaya karar verdiler. Size temel işlevlerini daha önce sıralamıştım– Üçü daha şu anda bize katılan tüm diğer Lincolnler de özdeş programlanmış-

lardır. Hiç olmazsa orijinal halimizde. Ancak, özel kullanılışlarımız geliştikçe veri temellerimizde farklılık yaratacak kadar düşük bir öğrenme yeteneğine sahibiz."

Diğer üç Lincoln'ün de odada dolanmasından sersemleyen bir öncü grup üyesi sordu, "Bir Lincoln'ü diğerinden nasıl ayıracağız?"

"Her birimizin, hem şuraya, omuza ve hem de kalçamıza kazınmış kimlik numaralarımız vardır. Bu sistem insana benzeyen tüm biotlarda uygulanmıştır. Örneğin, ben Lincoln 004'üm. İçeri giren üçü 009, 024 ve 071 numaralar."

Lincoln biotlar odayı terk ederken, onların yerini beş tane Benita Garcia aldı. Garcialardan biri kendi kategorisinin özelliklerini açıkladı –Polis, itfaiye, çiftçilik, halk sağlığını koruma, ulaşım, posta– ve hepsi ayrılmadan birkaç soruyu yanıtladı.

Sıra Einstein biotlarındaydı. Yirminci yüzyılın bilim dahisinin, her biri çılgın, beyaz ve dağınık saçlı bir kopyası olan dört tane Einstein robotu birlikte içeri girince, öncülerden bir kahkaha yükseldi. Einsteinlar onlara, koloninin mühendis ve fencileri olduklarını açıkladılar. Tüm görevleri içinde en öncelikli olanın, koloninin altyapısının ve elbette, robotlar ordusunun verimli çalışmasını sağlamak olduğunu belirttiler.

Bir grup uzun, simsiyah dişi biot, kendilerini sağlık üzerinde uzmanlaşmış Tiassolar olarak tanıttılar. Onlar, doktor, hemşire, sağlık yetkilisi, aileler evde olmadığı zaman da çocuk bakıcısıydılar. Tam brifingin Tiasso bölümü biterken, çekik gözlü, doğulu bir biot odaya girdi. Bir lir ve elektronik bir resim seh-

pası taşıyordu. Lir ile çok güzel, kısa bir parça çalmadan önce kendisini Yasunari Kawabata olarak tanıttı.

"Biz Kawabatalar yaratıcı sanatçılarız," dedi kısaca. "Biz müzisyen, aktör, ressam, heykeltıraş, yazar bazen de fotoğrafçı ve film yapımcısıyız. Sayı olarak fazla değiliz, fakat Yeni Cennet'teki yaşamın niteliği açısından önemliyiz."

Resmi brifing nihayet sona erdiği zaman, öncü gruba büyük salonda nefis bir ziyafet verildi. Topluluğa, hiçbir şey yememelerine karşın, yirmi kadar robot da katıldı. Ördek kızartması taklidi, şaşılacak kadar gerçeğe yakındı ve hatta şaraplar, Dünya'daki en iyi şarap uzmanlarının kontrolünden geçebilirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, insanlar biot arkadaşlarıyla daha rahatlayıp, onları soru yağmuruna tuttukları sırada, açık olan kapı girişinde bir kadın belirdi. İlk anda onu kimse fark etmemişti. Fakat, Kenji Watanabe yerinden fırlayıp, gelen kadına elini uzatarak yürürken herkes sustu.

Kenji gülümseyerek, "Dr. des Jardins, sanırım," dedi.

10

Nicole'ün, Yeni Cennet'teki her şeyin daha önceki videosunda belirttiklerinin tümüyle aynı olduğu hakkındaki güvencelerine karşın, kumandan Macmillan, bir tehlike olmadığından emin oluncaya kadar, Pinta yolcularının ve mürettebatın Rama'ya girerek yeni evlerine yerleşmelerine izin vermedi. Dünya'daki ISA personeliyle uzun uzadıya görüştü ve ek bilgiler almak için Rama'ya, Dmitri Ulanov başkanlığındaki bir grup yolladı. Pinta'nın baş tıp subayı, asık suratlı bir Hollandalı olan Darl van Roos, Ulanov'un takımındaki en önemli üyeydi. Kenji Watanabe ve ilk öncü gruptan iki asker de Rus mühendise eşlik ediyorlardı.

Doktorun almış olduğu talimat kesindi. Wakefieldların hepsini muayene ederek, onların gerçekten insan olduklarından emin olacaktı. İkinci göreviyse biotları inceleyerek onların biyolojik olmayan özelliklerini saptayacaktı. Katie Wakefield'ın muayenesi sırasında yardımcı olmaması ve alaycılığı dışında, her şey olaysız tamamlandı. Richard'ın önerisiyle bir Einstein biotu, Lincolnlerden birini parçalara ayırarak, en karmaşık yardımcı sistemlerinin nasıl çalıştığını gösterdi. Yardımcı Ulanov çok etkilenmişti.

İki gün sonra Pinta'nın yolcuları eşyalarını Rama'ya taşımaya başladılar. Uzay aracının boşaltılıp, tüm malzemelerin Yeni Cennet'e taşınmasında geniş bir biot kadrosu yardımcı oldu. Bu işlerin tamamlanması üç gün sürdü. Fakat herkes nereye

yerleşecekti? İleride koloni için çok önemli sonuçlar doğuracak olan bir kararla, üç yüz Pinta yolcusunun neredeyse tamamı, Wakefieldların yerleştikleri güney–doğu kasabasını seçtiler. Sadece, doğruca Yeni Cennet'in kuzey bölgesindeki tarım bölgesine giden Max Puckett ve bir avuç çiftçi kolonide başka bir yerde yaşamayı yeğlediler.

Watanabeler, Richard ve Nicole'ün sokağının alt tarafındaki ufak bir eve yerleştiler. Başından itibaren Kenji ve Nicole arasında doğal bir anlaşma doğmuş ve başlangıçtaki dostlukları, izleyen her karşılaşmada daha da güçlenmişti. Kenji ve Nai'nin evlerinde geçirdikleri ilk günün akşamı, Wakefieldlarla bir aile yemeği için davet edilmişlerdi.

Yemek bittiği zaman, Nicole, "Neden oturma odasına geçmiyoruz? Orası daha rahattır," dedi. "Lincoln masayı toplar ve bulaşığı halleder."

Watanabeler iskemlelerinden kalkarak Richard'ı yemek odasının sonundaki girişe doğru izlediler. Genç Wakefieldlar kibarca Kenji ve Nai'nin çıkmasını beklediler ve sonra, sıcak oturma odasında aileleriyle misafirlerine katıldılar.

Rama öncü grubunun Rama'ya ilk kez girişinin üstünden beş gün geçmişti. Kenji, Wakefieldların oturma odasında otururken, *Beş inanılmaz gün,* diye düşünüyordu. Zihni, beyninde henüz sıraya koymadığı karmakarışık izlenimlerin görüntülerinde dolaştı. *Birçok yönden de bu yemek içlerinde en etkileyici olanı. Bu ailenin yaşadıkları olaylar inanılmaz.*

Herkes oturduktan sonra, Nai, Richard ve Nicole'e, "Bize anlattığınız öyküler tam anlamıyla şaşırtı-

cı," dedi. "Sormak istediğim bir sürü soru var ve hangisinden başlayacağımı bilmiyorum... Özellikle Kartal adını verdiğiniz yaratığa hayran oldum. Acaba, Düğüm ve Rama'yı yapan dünyadışılardan biri miydi?"

"Hayır," dedi Nicole. "Kartal da bir biottu. En azından bize öyle söyledi ve ona inanmamamız için bir neden yok. Düğüm'ü yöneten zekâ tarafından bize fiziksel bir arayüz olarak yaratılmıştı."

"Fakat, o zaman Düğüm'ü kim inşa etti?"

Richard bir gülümsemeyle, "Bu kesinlikle üçüncü düzey bir soru," dedi.

Kenji ve Nai güldüler. Nicole ve Richard, yemek sırasındaki uzun öyküleri arasında onlara, Kartal'ın bilgi hiyerarşisini anlatmışlardı. ***Acaba makineleri bile bizden akıllı makineler yaratabilen varlıkları kavrayabilmemiz mümkün mü?*** diye Kenji düşündü.

"Acaba daha az önemli konuları konuşmamız mümkün mü?" diye Katie araya girdi. "Örneğin, benim yaşımdaki gençler nerede? Şu ana kadar, yirmi ve yirmi beş yaşlarında iki koloniciden fazla kimseyi gördüğümü sanmıyorum."

"Gençlerin çoğu Niña'nın güvertesinde," diye Kenji yanıtladı. "Üç hafta içinde koloninin büyük kısmıyla birlikte burada olmaları gerek. Pinta'nın yolcuları aldığımız videonun gerçekliğini kontrol etmek görevi için özel olarak seçildiler."

Katie, "Gerçeklik nedir?" diye sordu.

Nicole, "Doğruluk ve kesinlik," dedi. "Aşağı yukarı. Bu, büyükbabanın en çok sevdiği sözcüklerden biriydi, ama büyükbabanız aynı zamanda gençlerin,

her zaman büyüklerin konuşmalarını dinlemelerine, onların sözlerini kesmemeleri şartıyla izin verilmesine inanırdı... Bu akşam Watanabelerle konuşacak çok şeyimiz var. Dördünüz kalmak zorunda değilsiniz..."

"Işıkları görmek için dışarı çıkmak istiyorum," dedi Benjy. "Ellie, lütfen benimle gelir misin?"

Ellie Wakefield kalkarak Benjy'nin elini tuttu. İkisi de kibarca iyi geceler dileyerek kapıdan çıkarken onları Katie ve Patrick izledi. "Yapacak heyecanlı bir şey aramak için çıkıyoruz," dedi Katie. "İyi geceler, Mr. ve Mrs. Watanabe. Anne, birkaç saat içinde döneriz."

Çocukları evden çıktıktan sonra, Nicole başını sallayarak, "Pinta geldiğinden beri Katie çok heyecanlı," diye açıkladı. "Geceleri bile zor uyuyor. *Herkesle* tanışıp konuşmak istiyor."

Mutfak temizliğini bitirmiş olan Lincoln robotu, şimdi Benjy'nin iskemlesinin arkasındaki kapının yanında kımıldamadan duruyordu. Nicole, biotun yönünü işaret ederek, "Birşeyler içmek ister misiniz?" diye sordu. "Sizlerin Dünya'dan getirdikleriniz kadar nefis taze meyve içeceklerimiz yok ama, Linc bize bazı ilginç sentetik karışımlar hazırlayabilir."

Kenji başını sallayarak, "Ben istemem," dedi. "Fakat bir anda, bütün geceyi sizin inanılmaz yolculuğunuzu konuşarak geçirdiğimizi fark ettim. Elbette sizin de bize soracağınız sorular vardır. Ne de olsa, Dünya'da Newton'un fırlatıldığından beri kırk beş yıl geçti."

Kırk beş yıl, diye Nicole birden düşündü. *Bu mümkün mü? Genevieve gerçekten altmış yaşında*

olabilir mi?

Nicole, babasıyla kızını, Dünya'da son görüşünü çok iyi hatırlıyordu. Pierre ve Genevieve, ona Paris'teki havaalanına kadar eşlik etmişlerdi. Kızı, son uçağa binme çağrısına kadar Nicole'ü sıkıca kucaklamış, sonra başını kaldırarak annesine yoğun bir sevgi ve gururla bakmıştı. Gözleri yaşlarla dolu olan Genevieve hiçbir şey söyleyememişti. *Ve bu kırk beş yıl içinde babam öldü. Genevieve yaşlı bir kadın, hatta büyükanne oldu. Bense zaman ve uzay içinde, bir harikalar diyarında, dolaşıp durdum.*

Anılar, Nicole için çok güçlüydü. Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. Nicole içinde bulundukları ana geri dönerken, Wakefieldların oturma odası sessizlik içindeydi.

Kenji içtenlikle "Bir şeyin yok ya?" diye sordu. Nicole başını salladı ve yeni arkadaşının güzel, rahat gözlerine baktı. Kısa bir an için Newton kozmonotu arkadaşı Shigeru Takagishi'yle konuşmakta olduğunu düşündü. *Bu adam da, tıpkı Shig gibi, merak dolu. Ona güvenebilirim. Ve daha sadece birkaç yıl önce Genevieve'le konuşmuş.*

Nicole, uzun bir sessizlikten sonra, "Dünya tarihinin büyük bir kısmı, Pinta'nın yolcuları tarafından, kendileriyle yaptığımız çeşitli konuşmalarda bölük pörçük anlatıldı bize," dedi. "Fakat, ilk gece bize verdiğiniz kısa bilgi dışında, ailelerimizle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Richard da, ben de ilk konuşmamızda atlamış olabileceğiniz başka bir ek ayrıntı olup olmadığını bilmek istiyoruz."

"Aslında," dedi Kenji, "bu öğleden sonra, Newton hakkındaki kitabım için yaptığım ilk araştırmaların

notlarını yeniden gözden geçirerek okudum. İlk görüşmemizde size bahsetmeyi unuttuğun en önemli nokta Genevieve'nizin babasına ne kadar benzediğiydi, en azından ağzından aşağısının. Kral Henry'nin yüzü, sizin de hatırlayacağınıza eminim, çok etkileyiciydi. Genevieve'in yüzü de, yaşı büyüdükçe uzadı ve oldukça belirgin biçimde onunkine benzedi... İşte, şunlara bakın, Beauvois'daki son üç günümden bazı fotoğrafları veri tabanında bulmayı başardım."

Genevieve'in resimlerini görmek Nicole'ü çok etkilemişti. Bir anda gözlerinden akan yaşlar, yanaklarından süzülmeye başladı. Genevieve ve kocası Louis Gaston'un iki fotoğrafını tutarken elleri titredi. ***Ab, Genevieve,*** diye içinden haykırdı. ***Seni ne kadar özlemişim. Seni bir an için bile kucaklamayı ne kadar isterdim.***

Richard resimleri görmek için omzu üstünden eğilirken, Nicole'ü elleriyle hafifçe okşuyordu. "Prense oldukça benziyor," diye yavaşça fikrini söyledi, "fakat, bence daha çok annesine benziyor."

"Ayrıca Genevieve son derece nazikti," diye ekledi Kenji. "2238'deki medya yaygarasından sonra, bu beni oldukça şaşırtmıştı. Sorularımı büyük bir sabırla yanıtladı. Editörüm beni projeden tümüyle vazgeçmeye ikna edinceye kadar, onu, Newton kitabımın ana taşlarından biri yapmaya niyetliydim."

Nicole, iki fotoğrafa bakmaya devam ederken, Richard konuşmayı sürdürebilmek için sordu, "Newton kozmonotlarından kaçı hâlâ yaşıyor?"

"Sadece Sabatini, Tabori ve Yamanaka," diye yanıtladı Kenjy. "Dr. David Brown ağır bir felç geçir-

dikten altı ay kadar sonra çok olağandışı koşullarda öldü. Sanırım bu 2208'deydi. Amiral Heilmann galiba 2214'te kanserden öldü. Irina Turgenyev ise, yirmibirinci yüzyıl kozmonotlarının bazılarında rastlanan "Dünya'ya dönüş" sendromunun kurbanı olarak, tam bir akıl bozukluğuna uğradı ve sonunda 2211'de intihar etti."

Nicole hâlâ duygularıyla mücadele ediyordu. Oda yeniden sessizleştiği zaman, "Üç gece öncesine kadar," dedi Watanabelere, "Richard'a veya çocuklara, Henry'nin Genevieve'in babası olduğunu hiç söylememiştim. Ben Dünya'dayken sadece babam gerçeği biliyordu. Henry kuşkulanmış olabilir, fakat hiçbir zaman kesin olarak bilemedi. Sonra, bana Genevieve'den bahsettiğiniz zaman, birden, aileye bunları benim anlatmış olmam gerektiğini fark ettim. Ben..."

Nicole'ün sesi zayıflarken gözlerinde yeniden yaşlar belirdi. Nai'nin uzattığı kağıt mendille yüzünü sildikten sonra, "Özür dilerim," dedi. "Hiç böyle değilimdir. Sadece resimleri görmenin şoku ve birçok şeyi hatırlamak..."

"Rama II ve sonra Düğüm'de yaşadığımız süre boyunca," dedi Richard, "Nicole bir denge unsuruydu. Bir kayaydı o. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım, ne kadar tuhaf olursa olsun, o her zaman soğukkanlıydı. Çocuklar, Michael O'Toole ve ben, hepimiz ona yaslanırdık. Onu böyle görmek çok ender..."

"Yeter," diye Nicole yüzünü sildikten sonra itiraz etti. Fotoğrafları kenara koyduktan sonra, "Başka konulara geçelim," dedi. "Newton kozmonotlarını

konuşalım. Özellikle Francesca Sabatini. İstediklerini elde etti mi? Sınırsız ün ve para?"

"Oldukça fazla," dedi Kenji. "Yüzyılın ilk on yıllarındaki en parlak günlerinde ben dünyada yoktum, fakat şimdi bile hâlâ çok ünlü. Mars'ın kolonileştirilmesinin önemi konusunda geçenlerde televizyonda röportaj yapılan insanlardan biriydi."

Nicole iskemlesinde öne eğildi. "Size yemek sırasında söylemedim, fakat Francesca ve Brown'un, Borzov'a, onda apandisit belirtisine yol açan bir ilaç verdiklerine eminim. Ayrıca, Francesca beni New York'daki çukurda bilerek bıraktı. O kadında vicdan denen şey yok."

Kenji birkaç saniye sessiz kaldı. "2208'de, Dr. Brown ölmeden biraz önce, genellikle kendinde olmadığı halde ara sıra aklı başında dönemleri oluyordu. Bu dönemlerinden birinde, bir dergi muhabiriyle çok ilginç bir röportaj yaptı ve ona, Borzov'un ölümünden bir bakıma sorumlu olduğunu itiraf ederek sizin kaybolmanız için de Francesca'yı ima etti. Sinyora Francesca, tüm bu hikayeyi, 'Saçmalık –hasta bir beynin taşkınlıkları' olarak niteledi ve dergiye yüz milyon marklık bir tazminat davası açtı ve rahatça mahkeme sonucunu bekledi. Dergi muhabiri kovdu ve resmen ondan özür diledi."

"Francesca sonunda her zaman kazanır," dedi Nicole.

"Üç yıl önce kitabım için araştırma yaparken, tüm öyküyü yeniden canlandırdım," diye Kenji devam etti. "Aradan yirmi beş yıldan fazla bir süre geçmiş olduğundan, Newton göreviyle ilgili tüm veriler halkın malı olmuştu ve bu nedenle isteyen herkese

açıktı. Yavaş ileti modu telemetre kanalıyla Dünya'ya gelmiş olan sizin özel bilgisayarınızın içindekileri ve Henry'den gelmiş olması olası veri küpünü buldum. Ve sonunda Dr. Brown'un röportajının bazı gerçekleri içerdiğine ikna oldum."

"Sonra ne oldu?"

"Sorrento'daki sarayında Francesca ile bir röportaj yapmak istedim. Kısa bir süre sonra da kitap üstünde çalışmayı bıraktım..."

Kenji bir an durakladı. *Daha fazla anlatmalı mıyım?* diye düşündü. Sevgili karısına bir göz attı. Hayır, dedi kendine, *henüz zamanı ve yeri değil*.

"Özür dilerim, Richard."

Yatak odasında karısının yumuşak sesini duyduğu zaman Richard uyumak üzereydi.

"Ne?" dedi, "Bir şey mi dedin, canım?"

"Özür dilerim," diye Nicole yineledi. Ona doğru yuvarlanarak çarşafın altından elini buldu. "Sana Henry'yi yıllar önce anlatmalıydım... Hâlâ kızgın mısın?"

"Hiçbir zaman kızmadım," dedi Richard. "Şaşırmak, evet, belki hatta hayretler içinde kaldım. Fakat kızmadım. Kendine göre bunu bir sır olarak saklamanın nedeni vardı." Nicole'ün elini okşadı. Bu, Dünya'da, başka bir yaşamda olmuştu. Eğer ilk tanıştığımız zaman bana söylemiş olsaydın, belki önemi olurdu. Belki kıskanabilirdim ve kesinlikle kendimi yetersiz hissedebilirdim. Fakat şimdi değil."

Nicole uzanarak ona bir öpücük verdi. "Seni seviyorum Richard Wakefield," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye Richard yanıtladı.

Kenji ve Nai, Pinta'dan ayrıldıktan sonra ilk kez seviştiler ve Nai hemen uyudu. Kenji şaşılacak kadar uykusuzdu. Yatakta uyanık halde Wakefieldlardaki geceyi düşünürken, bir anda Francesca Sabatini'nin görüntüsü gözünün önüne geldi. *Şimdiye kadar gördüğüm yetmiş yedi yaşındaki en güzel kadın,* ilk düşündüğü şey oldu. *Ve ne fantastik bir yaşam.*

Kenji treninin Sorrento istasyonuna girdiği o öğleden sonrayı çok iyi hatırlıyordu. Elektrikli arabanın şoförü adresi hemen tanımıştı. Elini sallayarak "*Capisco,*" demiş ve sonra "*il palazzo Sabatini*"ye yönelmişti.

Francesca, Napoli körfezine hakim, otele dönüştürülmüş bir sarayda kalıyordu. Onyedinci yüzyılda bir İtalyan prensine ait olan yirmi odalı bir yapıydı. Kenji'nin Sinyora Sabatini'yi beklediği bürodan, yüzücüleri sarp uçurumdan aşağıya, koyu mavi körfeze taşıyan kablolu vagonu görebiliyordu.

La sinyora yarım saat gecikmişti ve sonra da röportajın bir an evvel bitmesi için sabırsızlanmıştı. Kenji'ye iki kez, kendisiyle görüşmeye, sadece yayıncısının Kenji'den "olağanüstü bir genç yazar" olarak bahsetmesi nedeniyle razı olduğunu söylemişti. "Açıkçası," demişti kusursuz İngilizcesiyle, "bu aşamada, Newton'la ilgili her konuşmayı gereksiz buluyorum."

Konuşma sırasındaki ilgisi, Kenji'nin kendisine, "yeni verileri"ni, görevin son haftalarında Dünya'ya "yavaş iletim modu" ve telemetre kanalıyla iletilen,

Nicole'ün kişisel bilgisayar dosyasını anlatmasından sonra oldukça canlanmıştı. Kenji Nicole'ün yazdığı notlarla, Dr. Brown'un 2208'de bir dergi muhabirine yaptığı "itiraflar"ın karşılaştırmasını yaparken, Francesca sessizleşmiş, hatta biraz kaygılanmıştı.

Kenji, Nicole'ün Newton günlüğüyle David Brown'un itiraflarının birçok ortak noktası olmasının "dikkate değer bir rastlantı" olup olmadığı hakkındaki düşüncesini sorduğu zaman Francesca gülümseyerek, "Seni hafife almışım," demişti. Sorularına doğrudan bir yanıt vermemişti. Bunun yerine ayağa kalkarak akşam yemeğine kalması için ısrar etmiş ve Kenji'ye onunla sonra konuşacağını söylemişti.

İkindiye doğru, Kenji'nin Francesca'nın sarayındaki odasına, akşam yemeğinin sekiz buçukta olduğu ve ceketli ve kravatlı olması gerektiğini bildiren bir not gelmişti. Belirlenen saatte bir robot gelerek onu almış, duvarları resimler ve goblenlerle kaplı, yüksek tavanlarında parıldayan avizeler asılı ve tüm pervazlarında ince işlemeler olan muhteşem bir yemek odasına götürmüştü. Masa on kişilikti. Francesca oradaydı ve muazzam odanın bir köşesinde küçük bir servis robotunun yakınında duruyordu.

Francesca ona bir kadeh şampanya ikram ederken, Japonca "*Kon ban wa, Watanabe–san*" demişti. "Oturma yerlerimizi yeniden düzenlediğim için korkarım kokteyllerimizi burada içmek zorunda kalacağız. Fransızların dediği gibi pek patavatsız ama zorunlu."

Francesca şahane görünüyordu. Kafasının üstünde toplanmış olan sarı saçları büyük, işlemeli bir ta-

rakla tutturulmuştu. Boynunda nefes kesici elmas bir kolye vardı. Muazzam bir tek safir, bu elmas kolyenin altında sallanıyordu. Kıvrımları ve plileri hâlâ diriliğini koruyan vücut biçimine uyan askısız elbisesi beyazdı. Kenji onun yetmiş yaşında olduğuna inanamıyordu.

Francesca, "onun onuru"na verilen bu yemeğin biraz aceleye geldiğini açıkladıktan sonra, onu elinden tutarak, uzak duvarın önündeki goblenlerin yanına götürdü. "Aubusson nedir hiç biliyor musun?" diye sordu. Kenji başını salladığı zaman, Francesca, Avrupa goblencilik tarihi üzerinde bir konuşma başlattı.

Yarım saat sonra, Francesca masanın başındaki yerini aldı. Napolili bir müzik profesörü ve eşi (herhalde bir aktris), iki yakışıklı ve güneşten esmerleşmiş profesyonel futbolcu, Pompeii harabelerinin müdürü (ellili yaşlarının başında), orta yaşlı bir İtalyan kadın şair ve her biri çarpıcı güzellikte yirmi yaşlarında iki genç kadın, diğer yerlere oturdular. Francesca'yla kısa bir konuşma yaptıktan sonra, genç kadınlardan biri Kenji'nin karşısına, diğeriyse yanına oturdu.

Başlarda, Francesca'nın tam karşısına düşen, masanın diğer ucundaki iskemle boştu. Ancak, Francesca başgarsonuna birşeyler fısıldadı ve beş dakika sonra çok yaşlı, aksak ve neredeyse kör bir adam odaya getirildi. Kenji onu hemen tanımıştı. Bu adam Janos Tabori'ydi.

Yemekler fevkalade ve konuşmalar çok canlıydı. Servis, tüm restoranlarda olduğu gibi robotlarla değil, en gözde restoranlardaki gibi, garsonlar tarafın-

dan yapıldı ve her servis, başka bir İtalyan şarabıyla zenginleştirildi. Ne inanılmaz bir gruptu! Herkes, futbolcular bile, iyi İngilizce konuşuyordu. Ayrıca hepsi uzay tarihiyle ilgili ve oldukça bilgiliydiler. Üstelik karşısında oturan genç kadın, Kenji'nin Mars'ın ilk araştırmalarıyla ilgili ünlü kitabını bile okumuştu. O günlerde otuzunda bir bekar olan Kenji'nin üstüne gecenin havası çökmeye başladıkça, çekingenliği azaldı. Her şey onu tahrik ediyordu –kadınlar, şarap, tarih, şiir ve müzik tartışmaları.

Masada geçirilen iki saat boyunca, öğleden sonraki konuşmaya sadece bir kez değinilmişti. Meyve tatlı ikramından sonra ve konyak servisinden önce, konuşmaların biraz hafiflediği sırada, Francesca neredeyse bağırarak Janos'a "Şu genç Japon –çok zeki, biliyor musun– Nicole'ün kişisel bilgisayarında, David'in ölmeden önce söylediği o korkunç yalanları destekleyen deliller bulduğunu sanıyor," dedi.

Janos hiçbir şey söylemedi ve yüz ifadesi de değişmedi. Fakat yemekten sonra Kenji'nin eline bir not tutuşturduktan sonra kayboldu. "'Sen hakikatten başka bir şey bilmiyorsun ve sende şefkat yok'" yazılıydı notta. "'Bu nedenle de haksız hüküm veriyorsun.' Aglaya Yepanehin'den Prens Myshkin'e. *Budala*. Fyodor Dostoyevsky."

Kenji henüz beş ya da on dakikadır odasındaydı ki kapısı vuruldu. Kapıyı açtığı zaman, yemekte karşısında oturmuş olan genç İtalyan kadını gördü. Kadın, olağanüstü vücudunun çoğunu sergileyen minicik bir bikini giyiyordu. Ayrıca elinde bir erkek mayosu vardı.

Baştan çıkartıcı bir gülümsemeyle, "Mr. Watana-

be," dedi, "lütfen bizimle yüzmeye gelin. Bu mayonun size uyması lazım."

Kenji hemen üstünden atamadığı, ani ve muazzam bir şehvet dalgası hissetmişti. Biraz utanmış ve mayoyu giydikten sonra, koridorda bekleyen kadının yanına gitmeden önce birkaç dakika oyalanmıştı.

Üç yıl sonra, Yeni Cennet'teki yatağında ve sevdiği kadının yanında yatarken bile, Francesca'nın sarayında geçirdiği o geceyi cinsel bir özlemle hatırlamamak, Kenji için imkansızdı. Altısı birden kablolu vagonla aşağıya, sahile inerek ay ışığında yüzmüşlerdi. Deniz kıyısındaki bir kabinde içmişler, dansetmişler ve gülmüşlerdi. Rüya gibi bir gece olmuştu.

Bir saat içinde, diye Kenji hatırladı, *hepimiz kaygısızca çırılçıplak olmuştuk. Oyun planı çok açıktı. İki futbol oyuncusu Francesca içindi. İki azize de benim için.*

Kenji, aldığı zevkin yoğunluğunu ve, şafak vaktinde, Francesca'nın onu iki genç kadınla sarmaş dolaş bir halde, körfezin kenarındaki geniş şezlonglardan birinde bulduğu zaman attığı büyük kahkahayı hatırlayınca, yatağında rahatsızca kımıldadı.

Dört gün sonra New York'a döndüğüm zaman, editörüm bana Newton projesinden vazgeçmem gerektiğini söyledi. Onunla hiç tartışmadım. Bunu belki de ben önerecektim.

11

Ellie porselen biblolara bayılmıştı. Açık mavi bale elbiseli bir küçük kız biblosunu alarak ellerinde çevirirken, "Şuna bak, Benjy," dedi erkek kardeşine. "Bunu birisi yapmış –kendi başına."

"Aslında o bir kopya," dedi İspanyol dükkan sahibi. "Fakat, bilgisayar kopyasının alındığı orjinalini, bir sanatçı yaptı. Kopyalama işlemleri artık o kadar mükemmel ki, uzmanlar bile hangisinin kopya olduğunu anlamakta zorlanıyorlar."

Ellie, elini masanın üstünde ve ufak cam kutuların içinde durmakta olan yüz kadar bibloya doğru sallayarak, "Bütün bunları siz Dünya'da mı topladınız?" diye sordu.

Mr. Murillo gururla, "Evet," dedi. "Seville'de devlet memuru olmama karşın –inşaat izinleri ve buna benzer şeyler– karım ve benim aynı zamanda küçük bir dükkanımız da vardı. Yaklaşık on sene önce porselen sanatına aşık olduk ve o zamandan beri de hasta bir koleksiyoncuyuz."

Kırklı yaşlarının sonlarına yaklaşmış olan Mrs. Murillo, hâlâ paketleri açmakta olduğu arka odadan geldi. "Daha ISA tarafından kolonici olarak seçilmemizden çok önce," dedi, "Niña'daki yolculuğumuzla ilgili baraj kısıtlaması ne kadar olursa olsun, tüm porselen koleksiyonumuzu birlikte getirmeye karar vermiştik."

Benjy dans eden kızı yüzünden sadece birkaç santimetre uzakta tutuyordu. Kocaman bir gülümsemeyle, "Çok gü–zel," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Mr. Murillo. "Lowell Kolonisi'nde bir koleksiyoncular derneği kurmayı ummuştuk," diye ekledi. "Niña'daki üç dört yolcu da yanlarında bazı parçalar getirmişler."

"Bakabilir miyiz?" diye Ellie sordu. "Çok dikkatli olacağız."

"Keyfinize bakın," dedi Mrs. Murillo. "İleride, her şey düzene girince, bu biblolarin bazılarını satacağız ya da takas edeceğiz –kopyalarını elbette. Şu anda değerlendirilmeleri için sergileniyorlar."

Ellie ve Benjy porselen eserleri incelerlerken, dükkana başka insanlar da geldi. Murillolar dükkanı henüz birkaç gün önce açmışlardı. Mumlar, süslü peçeteler ve ev halkı için başka küçük süsler sattılar.

Birkaç dakika sonra iri yarı bir Amerikalı, "Görüyorum hiç vakit kaybetmemişsin Carlos," dedi. Başlangıçtaki selam tarzından, Niña'dan arkadaş oldukları anlaşılıyordu.

"Bizim için kolay oldu, Travis," dedi Mr. Murillo. "Ailemiz yok ve yaşamak için küçük bir yer yeterli."

"Biz henüz bir eve yerleşemedik," diye Travis yakındı. "Kesinlikle bu kasabada yaşayacağız, fakat Chelsea ve çocuklar, hepsinin birden beğendikleri bir ev bulamadılar... Chelsea hâlâ bütün olanların korkusunu atamadı. Şimdi bile ISA'nın bize doğruyu söylediğine inanmıyor."

"Bu uzay istasyonunun yabancı yaratıklar tarafından, sadece bizi gözlemlemek için inşa edildiğine inanmanın son derece zor olduğunu kabul ediyorum... Şu Düğüm denen yerin fotoğrafları olsaydı,

ISA'nın öyküsüne inanmak daha kolay olurdu. Fakat, neden bize yalan söylesinler ki!"

"Daha önce söylediler ama. Kimse buluşmanın bir gün öncesine kadar bu yerin varlığından bahsetmedi. Chelsea, bizim ISA'nın uzay koloni deneyinin bir parçası olduğumuza inanıyor. Bir süre burada kaldıktan sonra Mars'ın yüzeyine taşınacağımızı ve böylece iki tip koloninin karşılaştırılabileceğini söylüyor."

Mr. Murillo güldü. "Chelsea'nin, Niña'dan ayrıldığımızdan beri hiç değişmediğini görüyorum." Daha ciddi bir tavırla, "Juanita ve benim de kuşkularımız olduğunu biliyorsun," dedi, "özellikle, aradan bir hafta geçip kimse yabancı yaratıklarla ilgili hiçbir ize rastalamadığı zaman. Tam iki günümüzü çevrede dolaşıp diğer insanlarla konuşarak geçirdik –yani kendi araştırmamızı yaptık. Sonunda ISA öyküsünün doğru olması gerektiğine karar verdik. Öncelikle bu, yalan olamayacak kadar muazzam bir şey; sonra, şu Wakefield denen kadın çok ikna ediciydi. Yaptığı açık toplantıda, iki saat süreyle her soruya yanıt verdi ve ne Juanita ne de ben, en küçük bir çelişki bulamadık."

Travis başını sallayarak, "Bir insanın on iki yıl uyumuş olabileceğine inanmak benim için zor," dedi.

"Elbette. Bizim için de öyleydi. Fakat, Wakefield ailesinin uyumuş olmaları gereken somnaryumu da gerçekten inceledik. Her şey Nicole'ün toplantıda anlattıklarının aynısıydı. Aklıma gelmişken, binanın tamamı muazzam. Kolonideki herkese yetecek kadar yatak ve oda var... ISA'nın bu kadar büyük bir

tesisi, sadece bir yalanı desteklemek için yapmış olması pek mantıklı gelmiyor."

"Belki de haklısın."

"Neyse, biz de işin keyfine varmaya karar verdik. En azından şimdilik. Ayrıca yaşam koşullarınızdan kesinlikle şikayetçi olamayız. Evler birinci sınıf. Juanita ve benim evle dükkanda bize yardımcı olacak bir Lincoln robotumuz bile var."

Ellie konuşmayı dikkatle izliyordu. Bir gece önce, annesinden Benjy ile birlikte kasabada gezmek için izin istediği zaman annesinin söyledikleri aklına geldi. "Elbette canım," demişti Nicole. "Fakat herhangi biri sizin Wakefield olduğunuzu anlar ve sorular sormaya başlarsa, onlarla konuşmayın. Nazik davranın ve en kısa zamanda eve dönün. Mr. Macmillan, deneyimlerimizle ilgili olarak henüz ISA personeli dışındakilerle konuşmamızı istemiyor."

Ellie porselen biblolari inceleyip, Mr. Murillo ile Travis adındaki adamın konuşmalarını dikkatle izlerken, Benjy kendi başına dolaşıyordu. Ellie, onun yanında olmadığını görünce paniğe kapıldı.

Ellie dükkanın arka tarafından haşin bir sesin, "Neye bakıyorsun, ahbap?" dediğini duydu.

"Saçı çok gü–zel," diye Benjy yanıtladı. Vücuduyla yolu kapatmış olduğu için bir adamla karısının ilerlemesine engel oluyordu. Gülümsedi ve elini kadının şahane sarı saçlarına doğru uzattı. "Dokunabilir miyim?" diye sordu.

"Sen deli misin... Elbette hayır... Şimdi çekil yolum..."

Kadın kocasının elini, Benjy'yi itmeden tutarak "Jason, sanırım özürlü," dedi yavaşça.

O anda Ellie kardeşinin yanına geldi. Adamın kızgın olduğunu fark etti, fakat ne yapacağını bilmiyordu. Benjy'yi omzundan dürttü. "Bak Ellie," diye heyecandan dili sürçen Benjy bağırdı. "Şu gü–zel sa–rı saçlara bak."

"Şu gerzek senin arkadaşın mı?" diye uzun boylu adam Ellie'ye sordu.

Ellie zorlukla, "Benjy benim kardeşimdir," dedi.

"Tamam, onu buradan götür... karımı rahatsız ediyor."

Ellie cesaretini toplayarak, "Bayım," dedi, "kardeşim kimseye zarar vermek istemedi. Şimdiye kadar hiç böyle uzun sarı saçları yakından görmedi."

Adamın yüzü öfke ve şaşkınlıkla buruştu, "Neee?" dedi. Karısına baktı. "Bu ikisi nedir böyle? Birisi salak diğeriyse..."

Arkalarından tatlı bir kadın sesi adamın sözünü kesti, "Siz Wakefieldların çocuklarından ikisi değil misiniz?"

Üzgün Ellie arkaya döndü. Mrs. Murillo, çocuklarla adamın arasına girdi. Seslerin yükseldiğini duyunca, kocasıyla birlikte dükkanı geçerek onların yanına gelmişlerdi. "Evet bayan," dedi Ellie yavaşça. "Evet, öyle."

Jason adındaki adam sordu. "Yani bunlar dış uzaydan gelen çocuklardan ikisi mi?"

Ellie, Benjy'yi çabucak dükkanın kapısına çekmeyi başarmıştı. İkisi kapıdan çıkmadan önce, "Çok üzgünüz," dedi. "Kimseyi rahatsız etmek istememiştik."

Ellie kapı arkalarından kapanırken birinin, "Ucubeler," dediğini duydu.

* * *

Gene yorucu bir gün daha olmuştu. Nicole bitkindi. Aynanın önünde durarak yüzünü yıkadı. Richard yatak odasından, "Kasabada Ellie ve Benjy'nin başlarından tatsız bir olay geçmiş," diye seslendi. "Bana fazla bir şey anlatmadılar."

Nicole o gün on üç uzun saat, Niña yolcularını hazırlamaya yardımcı olmuştu. Nicole, Kenji Watanabe ve diğerleri ne kadar çok çalışırlarsa çalışsınlar, sanki kimseyi mutlu edemiyorlardı ve her zaman yapılması gereken yeni işler ortaya çıkıyordu. Nicole, ISA'nın yiyecek, yaşanacak yer ve çalışma bölgeleriyle ilgili kurallarını açıkladığı zaman, yeni kolonicilerin çoğu açıkça ters davranıyorlardı.

Nicole'ün birçok günü yetersiz uykuyla geçmişti. Gözlerinin altındaki torbalara baktı. *Fakat Santa Maria gelmeden bu grupla işimizi bitirmeliyiz,* dedi kendine, *onlar daha sorunlu olacaklar*.

Nicole yüzünü bir havluyla silerek Richard'ın pijamalarıyla oturduğu yatak odasına geçti. Richard'a "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Fena değil... Aslında oldukça ilginç... Yavaş fakat sağlam bir şekilde, insan mühendisler, Einsteinlara alışmaya başladılar." Durakladı, "Ellie ve Benjy'le ilgili olarak söylediklerimi duydun mu?"

Nicole içini çekti. Richard'ın ses tonundan gerçek mesajı almıştı. Bitkin halde olmasına karşın, yatak odasından çıkarak koridorda ilerledi.

Ellie çoktan uyumuştu, fakat Benjy, Patrick'le paylaştıkları odada hâlâ uyanıktı. Nicole, Benjy'nin yanında oturarak elini tuttu. "Mer–ha–ba an–ne," dedi çocuk.

"Richard amcan Ellie'yle birlikte bugün öğleden sonra kasabaya indiğinizi söyledi," dedi Nicole büyük oğluna.

Çocuğun yüzü birkaç saniye için acıyla kırıştı ve sonra kayboldu, "Evet an–ne," dedi.

Patrick odanın diğer ucundan, "Ellie bana tanındıklarını ve yeni kolonicilerden birinin onları bazı isimlerle çağırdığını söyledi," diye seslendi.

Nicole hâlâ Benjy'nin elini tutup okşarken, Benjy'ye "Bu doğru mu canım?" diye sordu.

Çocuk, başıyla zor fark edilebilir bir şekilde onayladıktan sonra sessizce annesini süzdü. Birden gözleri yaşlarla dolarak, "Gerzek nedir an–ne?" dedi.

Nicole Benjy'yi kollarıyla sararak, "Bugün birisi sana gerzek mi dedi?" diye yavaşça sordu.

Benjy onayladı. "Bu sözcüğün belirli bir anlamı yoktur," diye Nicole yanıtladı. "Farklı olan ya da yakışıksız davranan birine gerzek denebilir." Benjy'yi yeniden okşadı. "İnsanlar bu tür kelimeleri fazla düşünmeden kulanırlar. Sana kim gerzek dediyse, hayatındaki başka olaylar nedeniyle herhalde kafası karışmıştır, sinirlidir ve sana, seni anlayamadığı için bağırmıştır... Onu rahatsız edecek bir şey yaptın mı?"

"Hayır an–ne. Sadece ona kadının sarı saçlarını çok beğendiğimi söyledim."

Birkaç dakika sürdü ama Nicole sonunda porselen dükkanında neler olduğunun aslını öğrendi Benjy'nin iyi olduğuna emin olduktan sonra, Nicole Patrick'e iyi geceler öpücüğü vermek için, odanın diğer ucuna yürüdü. "Ya sen?" diye sordu. "Senin günün iyi geçti mi?"

"Oldukça," dedi Patrick. "Sadece parkta bir tek felaket yaşadım." Gülümsemeye çalıştı. "Yeni gelen çocukların bazıları basketbol oynuyorlardı ve beni onlara katılmam için davet ettiler... Tam anlamıyla bir felakettim. Aralarından birkaçı bana güldü."

Nicole Patrick'i uzunca, sevgiyle kucakladı. Koridora çıkıp, yatak odasına doğru giderken, *Patrick güçlü*, dedi kendine. *Fakat, onun bile yardıma ihtiyacı var*. Derin bir nefes aldı. Koloninin planlanmasıyla ilgili her şeye boğazına kadar battıktan sonra, kim bilir kaçıncı kez, *Acaba doğru mu yapıyorum?* diye kendine sordu. *Buradaki her şey için kendimi son derece sorumlu hissediyorum. Yeni Cennet'in düzenli bir başlangıç yapmasını istiyorum... Fakat çocuklarımın benim daha çok boş zamanıma ihtiyaçları var... Acaba bir denge kurmayı başarabilecek miyim?*

Nicole yanına sokulduğu zaman Richard hâlâ uyanıktı. Benjy'nin öyküsünü kocasıyla paylaştı. "Ona yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Richard. "Ama öyle şeyler vardır ki, sadece bir anne..."

Nicole o kadar bitkindi ki, Richard daha lafını bitirmeden uyumuştu bile. Richard sertçe onun koluna dokundu. "Nicole," dedi, "konuşmamız gereken bir şey daha var. Ne yazık ki, bu bekleyemez –sabah bunu konuşmak için yalnız kalamayabiliriz."

Yuvarlanarak Richard'a döndü ve soran gözlerle ona baktı. "Katie hakkında," dedi Richard, "gerçekten, yardımına ihtiyacım var... Yarın akşam şu gençlerin tanışması için düzenlenen danslardan biri daha var –Biliyorsun geçen hafta Katie'ye gidebi-

leceğini söyledik, ama Patrick'in de onunla gitmesi ve eve uygun bir saatte dönmesi şartıyla... İşte, bu gece onu rastlantı eseri aynanın önünde yeni bir elbiseyle gördüm. Elbise kısa ve çok açıktı. Ona elbiseyi sorup böyle sıradan bir dans için çok uygun olmadığını söylediğim zaman, birden öfkeye kapıldı. Benim 'onu gözetlediğim'de ısrar etti ve sonra bana moda konusunda 'umutsuz bir cahil' olduğumu söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Onu azarladım. Bana buz gibi gözlerle bakarak hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra, bir kelime bile söylemeden evden çıkıp gitti. Diğer çocuklarla birlikte yemeği onsuz yedik... Katie eve sen gelmeden yarım saat önce döndü. Tütün ve bira kokuyordu. Onunla konuşmak istediğim zaman, sadece 'Beni rahat bırak,' dedi ve sonra odasına gidip kapıyı çarparak kapattı."

Nicole, Richard'ın yanında sessizce yatarken, *Bundan korkuyordum,* diye düşündü. *Küçük bir kız olduğu zamanlardan beri bütün belirtiler ortadaydı. Katie çok zeki, fakat aynı zamanda bencil ve düşüncesiz...*

"Katie'ye yarın akşamki dansa gidemeyeceğini söyleyecektim," diyordu Richard, "fakat sonradan, normal bir tanımla onun bir yetişkin olduğunu fark ettim. Ne de olsa, yönetim bürosundaki kayıt kartında yaşının yirmi dört olduğu yazıyor. Gerçekten ona bir çocuk gibi davranamayız."

Richard, diğer insanların Rama'ya ayak bastıklarından beri Katie'yle olan sorunlar hakkında konuşurken, Nicole, *Belki de duygusal açıdan on dör-*

dünde, diye düşündü. *Onun için macera ve heyecandan başka şeylerin önemi yok.*

Nicole, Katie'yle birlikte hastanede geçirdikleri günü anımsadı. Niña'daki kolonicilerin gelmesinden bir hafta önceydi. Katie tüm o karmaşık tıp aygıtlarına hayran olmuş ve onların nasıl çalıştığıyla gerçekten ilgilenmişti, ancak, Nicole, üniversite açılıncaya kadar, hastanede çalışmak isteyip istemediğini Katie'ye sorduğunda, genç kadın gülmüştü. "Dalga mı geçiyorsun?" demişti kızı. "Bundan sıkıcı bir şey düşünemem. Özellikle tanışılacak yüzlerce insan varken."

Nicole içini çekerek, *Ne Richard'ın ne de benim yapabileceğimiz fazla bir şey yok,* diye düşündü. *Onun için üzülebilir ve ona sevgimizi sunabiliriz, fakat o, çoktan bizim tüm bilgi ve deneyimlerimizin önemsiz olduğuna karar vermiş bile.*

Yatak odası sessizdi. Nicole uzanarak Richard'ı öptü. "Yarın Katie'yle elbise hakkında konuşurum," dedi, "fakat işe yarayacağını sanmıyorum."

Patrick okul spor salonunun duvarı önündeki katlanır bir iskemlede oturuyordu. Slow müzik bitip, geniş salonda dans etmekte olan birkaç çiftin dansı sona erince, sodasından bir yudum alarak saatine baktı. Katie ve babası kumandan Macmillan'ın ekibi arasında olan, uzun boylu İsveçli Olaf Larsen, kol kola Patrick'in yönüne yürümeden önce kısaca öpüştüler.

Çift Patrick'in yanına geldiğinde Katie, "Olaf ve ben bir sigara ve viski içmek için dışarıya çıkıyoruz," dedi. "Neden sen de bizimle gelmiyorsun?"

"Zaten geç kaldık Katie," dedi Patrick. "Yarımda evde olacağımızı söylemiştik."

İsveçli, Patrick'in sırtına küçümser bir tavırla vurarak, "Haydi oğlum," dedi. "Rahatla biraz. Kız kardeşinle ben hoş vakit geçiriyoruz."

Olaf zaten sarhoştu. Temiz yüzü içki ve dans nedeniyle kızarmıştı. Odanın diğer tarafını işaret ederek, "Şu kızıl saçlı, beyaz elbiseli ve iri göğüslü kızı görüyor musun?" diye sordu. "İsmi Beth ve oldukça hızlıdır. Bütün gecedir onu dansa kaldırmanı bekliyor. Seni tanıştırmamı ister misin?"

Patrick başını sallayarak, "Bak Katie," dedi. "Gitmek istiyorum. Burada oturup sabırla..."

"Yarım saat daha benim bebek kardeşim," diye Katie onun sözünü kesti. "Kısa bir süre için dışarı çıkacağım, sonra biraz dans etmek için geriye döneceğim. Bunlardan sonra gideriz. Tamam mı?"

Patrick'i yanağından öperek Olaf'la kapıya yürüdü. Spor salonunun ses sisteminde hızlı bir parça çalmaya başlamıştı. Genç çiftlerin, müziğin müthiş ritmine ayak uydurmalarını Patrick hayranlıkla izledi. Dans pistinin çevresinde yürümekte olan genç bir adam, "Sen dans etmiyor musun?" diye ona sordu.

"Hayır," dedi Patrick. "Hiç denemedim."

Genç adam Patrick'i tuhaf bir bakışla süzdü. Sonra durarak gülümsedi. "Elbette," dedi, "Sen Wakefieldlardan birisin... Merhaba, adım Brian Walsh, Amerika Birleşik Devletleri'nin orta bölgesinden, Wisconsin'denim. Ailem, üniversiteyi kurması gereken insanlar."

Patrick, Katie'yle birlikte dansa geldikleri birkaç

saattir, Katie dışında kimseyle birkaç kelimeden fazla konuşmamıştı. Memnuniyetle Brian Walsh'la el sıkıştı ve ikisi birkaç dakika tatlılıkla çene çaldılar. Ailesi, Lowell Kolonisi'ne seçildiği için, bilgisayar mühendisliği dalındaki üniversite eğitimi yarıda kalmış olan Brian, yirmi yaşındaydı ve ailenin tek çocuğuydu.

Birbirlerine karşı biraz daha rahatladıktan sonra Brian, "Söyle bana," dedi, "Düğüm gerçekten var mı? Yoksa bu, ISA'nın uydurduğu bir saçmalık mı?"

Patrick böyle şeyleri konuşmaması gerektiğini unutarak, "Hayır," dedi. "Düğüm gerçekten var. Babam orasının dünyadışı işlem istasyonu olduğunu söylüyor."

Brian rahatça güldü. "Yani, Sirius yakınlarında bir yerde bilinmeyen bir üstün ırk tarafından inşa edilmiş dev bir üçgen mi var? Amacı da uzayda yolculuk yapan diğer yaratıkları inceleyip onlara yardım etmek mi? Vay be. Bu işittiğim en inanılmaz öykü. Aslında, açık toplantıda annenin bize anlattıklarının hepsi inanılmaz şeylerdi. Ancak, kabul ediyorum ki, bu uzay istasyonunun varlığı ve robotların teknolojik düzeyi onun öyküsünü daha akla yakın bir hale sokuyor."

"Annemin söylediği her şey doğruydu," dedi Patrick. "En olağanüstü öykülerin bazıları kasıtlı olarak anlatılmadı. Örneğin, annem, köpükler çıkartarak konuşan, pelerinli bir yılan balığıyla konuşmuş. Ayrıca..." Patrick Nicole'ün uyarılarını hatırlayarak konuşmasını kesti.

Brian büyülenmişti, "Pelerinli yılan balığı mı?" dedi. "Onun ne dediğini annen nasıl anlamış?"

Patrick saatine baktı. "Özür dilerim, Brian," dedi birden, "buraya kız kardeşimle geldim ve onunla buluşmuş olmam gerek..."

"Şu gerçekten kısacık, ufak kırmızı elbiseyi giyen kız kardeşin mi?"

Patrick başını salladı. Brian kolunu yeni arkadaşının omzuna doladı. "Sana bir öğüt vereyim mi?" dedi. "Birinin kız kardeşinle konuşması gerek. Erkek çocukların arasındaki davranışı, çoğu insanın onun kolay bir kız olduğunu düşünmesine neden oluyor."

"Katie böyledir işte," dedi Patrick savunarak. "Şimdiye kadar aile dışında hiç başkalarıyla birlikte olmadı."

Brian omzunu silkerek, "Affedersin," dedi. "Ne de olsa benim üstüme vazife değil... Şey, ara sıra beni ara. Konuşmamızdan çok memnun kaldım."

Patrick, Brian'a veda ederek kapıya yürümeye başladı. Katie neredeydi? Neden spor salonuna geri gelmemişti?

Dışarı çıktıktan saniyeler sonra Katie'nin yüksek kahkahalarını duydu. Katie, oyun alanında üç erkekle birlikte duruyordu. Biri Olaf Larsen'di. Hepsi sigara içiyorlar, gülüyorlar ve elden ele dolaştırdıkları bir şişeden içki içiyorlardı.

Bıyıklı, esmer bir genç, "O zaman senin en sevdiğin pozisyon hangisi?" diye sordu.

Katie gülerek, "Oh," dedi, "Üstte olmayı seviyorum." Şişeden bir yudum içti. "Bu şekilde kontrol bende oluyor."

Adı Andrew olan adam, "Bana göre hoş," dedi, kıkırdayarak elini Katie'nin kalçasına koydu. Katie

hâlâ gülerken onu itti. Birkaç saniye sonra, Patrick'in yaklaştığını gördü.

"Gel buraya bebek kardeşim," diye bağırdı. "Şu içtiğimiz bok dinamit gibi."

Katie'ye iyice yaklaşmış olan üç adam, Patrick onlara doğru gelirken biraz geriye çekildiler. Patrick oldukça zayıf ve fazla gelişmemiş olmasına karşın, boyu zayıf ışıkta etkileyici bir görüntüye neden olmuştu.

Yanlarına geldiği zaman uzatılan içki şişesini reddederek, "Artık ben eve gidiyorum, Katie," dedi. "Senin de benimle birlikte gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Andrew güldü. "Larsen yanındaki amma da parti kızıymış ha," dedi alaycı bir tavırla, "yanında refakatçı olarak küçük kardeşini de getirmiş."

Katie'nin gözleri öfkeyle parladı. Şişeden bir yudum daha içtikten sonra, Andrew'i kendine çekip, vücudunu ona sıkıca bastırarak, dudaklarından vahşi bir şekilde öptü.

Patrick utanmıştı. Andrew, Katie'nin öpüşüne karşılık verirken, Olaf ve üçüncü adam neşeyle bağrıştılar ve ıslık çaldılar. Yaklaşık bir dakika sonra Katie geri çekildi. Gözleri hâlâ öpmüş olduğu adama dikili bir halde, "Şimdi gidelim, Patrick," dedi. "Sanırım bir gece için bu kadarı yeterli."

12

Eponine ikinci katın penceresinden yavaşça alçalan yamaca baktı. GDA'lar yamacı kaplamıştı. Onların ince, ızgara biçimindeki şebekesi, neredeyse altlarındaki kahverengi toprağı tümüyle örtmüştü.

"İşte, Ep, ne düşünüyorsun?" diye Kimberly sordu. "Yeterince güzel. Hele orman da dikildiği zaman, ağaçlarımız, çimenlerimiz ve belki de penceremizin dışında birkaç sincabımız olur. Bu da artı bir puan."

Şaşırmış olan Eponine, birkaç saniye sonra, "Bilmem ki," diye yanıtladı. "Dün Positano'da beğendiğimden biraz daha küçük. Ayrıca burada, Hakone'da, yaşama konusunda bazı kuşkularım var. Doğuluları pek fazla tanımıyorum..."

"Bak, oda arkadaşım, sonsuza kadar bekleyemeyiz. Dün sana bazı yedek tercihlerimiz olması gerektiğini söylemiştim. Positano'daki o apartmanı isteyen yedi çift vardı –tüm kasabadan neden sadece dört tane kaldığına şaşmamak lazım– ve biz de sadece şanslı değildik. Şimdi yine geriye kalanlar; Beauvois'da dükkan üstündeki küçük kartlar dışında –ve ben orada yaşamak istemiyorum, çünkü hiçbir kişisel gizliliğin kalmıyor– ya burası, ya da San Miguel. Bütün siyahlarla kahverengiler San Miguel'de yaşıyorlar."

Eponine iskemlelerden birine oturdu. İki yatak odalı küçük bir dairenin oturma odasındaydılar. Dikdörtgen sehpasıyla aynı renkte, kahverengiye boyanmış olan iki iskemle ve divanıyla, oda, sade

fakat yeterli biçimde döşenmişti. Dairenin tümü, oturma odası ve iki yatak odasına ek olarak, tek bir banyo ve küçük mutfağıyla birlikte yüz metrekareden biraz büyüktü.

Kimberly Henderson odada sabırsızca gidip geliyordu. "Kim," dedi Eponine yavaşça, "Üzgünüm, fakat başımıza gelen bunca olaydan sonra daire seçme konusunda dikkatimi toplayamıyorum. Burası nedir? Neredeyiz biz? Neden buradayız?" Zihni hızla, Kumandan Macmillan'ın onlara, "Dünyalıları incelemek amacıyla" dünyadışı yaratıklar tarafından yapılmış bir uzay gemisinin içinde olduklarını bildirdiği, üç gün önceki inanılmaz brifinge kaydı.

Kimberly Henderson bir sigara yakarak dumanı kuvvetle üfledi. Omuzlarını silkti. "Boş ver Eponine," dedi. "Bu soruların hiçbirinin yanıtını bilmiyorum... fakat bir daire seçmezsek, sonunda kimsenin istemediği bir yerin bize kalacağını biliyorum."

Eponine birkaç saniye arkadaşını süzdükten sonra içini çekti, "Bence bu yapılan pek adil değil," dedi. "Pinta ve Niña'nın yolcuları daha biz gelmeden evlerini seçtiler. Biz, istenmeyenler arasında seçim yapmaya zorlanıyoruz."

"Ne umuyordun ki?" diye Kimberly hızla yanıtladı. "Bizim gemimiz suçluları taşıyordu —elbette artıklar bize kalacaktı. Fakat, hiç olmazsa sonunda özgürüz."

Sonunda Eponine, "Sanırım bu dairede yaşamak istiyorsun?" dedi.

"Evet," dedi Kimberly. "Ayrıca, burayı da kurada kaybetmemiz olasılığına karşı, bu sabah gördüğümüz diğer iki daire için de ismimizi yazdırdım. Bu

geceki kuradan sonra belirli bir evimiz olmazsa, korkarım gerçekten zor durumda kalacağız."

Bu bir hataydı, diye Eponine, Kimberly'in odanın içinde dolaşmasını izlerken düşündü. *Onunla oda arkadaşı olmaya hiç razı olmamalıydım... Fakat başka şansım var mıydı ki? Tek yaşayan insanlar için kalmış olan yaşama yerleri bir felaket.*

Eponine yaşamında hızlı değişimlere alışık değildi. Daha on dokuz yaşında cinayetten mahkûm edilmeden önce çok farklı deneyimler yaşayan Kimberly Henderson'ın aksine, Eponine oldukça tutucu bir çocukluk ve gençlik dönemi geçirmişti. Fransa'da, Limoges kentindeki bir yetimhanede büyümüştü ve Eponine on yedi yaşındayken, büyük müzeleri görmesi için Profesör Moreau tarafından Paris'e götürülünceye kadar, doğduğu eyaletin dışına çıkmamıştı. Lowell Kolonisi için imza atmak, ilk önce ona çok zor gelmişti. Fakat Eponine, Bourges hapishanesinde ömür boyu hapse mahkûmdu ve şimdi ona Mars'ta özgürlük için bir fırsat veriliyordu. Uzun bir düşünme döneminden sonra, cesaretle ISA'ya başvurusunu yapmaya karar vermişti.

Eponine bir kolonici olarak seçilmişti, çünkü tüm sanat dalları üstüne olağanüstü bir öğrenim geçmişi vardı, İngilizcesi çok iyiydi ve mükemmel bir mahkûmdu. ISA kayıtlarındaki kişisel dosyası, onun için Lowell kolonisi'nde en uygun yerin ortaokullarda "tiyatro ve/veya sanat öğretmeni" olduğu belirtilmişti. Dünya'yı terk ettikten sonra, yolculuk safhasındaki bir takım sıkıntılara karşın, Santa Maria'nın gözlem penceresinde Mars gözüktüğü zaman, Eponine belirli bir adrenalin artışı ve büyük

bir heyecan hissetmişti. Yeni bir dünyada yeni bir yaşam olacaktı.

Ancak kararlaştırılan buluşmadan iki gün önce, ISA muhafızları uzay aracının planlandığı gibi iniş mekiklerini çalıştırmayacaklarını açıklamışlardı. Bunun yerine Santa Maria'nın, "Mars yörüngesindeki bir uzay istasyonuyla buluşmak üzere geçici bir yol izleyeceği"ni söylemişlerdi. Eponine bu açıklama üzerine hem şaşırmış, hem de kaygılanmıştı. Arkadaşlarının çoğunun aksine, kolonicilere verilen tüm ISA yazılı belgelerini okumuş, fakat Mars yörüngesindeki uzay istasyonundan bahseden bir şey bulamamıştı.

Santa Maria tümüyle boşaltılıp, içindeki bütün insanlar ve malzemeler Yeni Cennet'e taşınıncaya kadar, kimse neler olup bittiğini Eponine ve diğer mahkûmlara söylememişti. Macmillan'ın brifinginden sonra bile, mahkûmların çok azı, kendilerine doğrunun söylendiğine inanmıştı. "Haydi canım," demişti Willis Meeker. "Gerçekten bizim bu kadar salak olduğumuzu mu sanıyor? Bir grup dünyadışılı bu yeri ve şu deli robotları yapmış öyle mi? Bunların hepsi düzmece. Yeni bir tür hapishane kavramı için bizi deniyorlar."

"Fakat Willis," diye Malcolm Peabody yanıtlamıştı, "ya Pinta ve Niña ile gelen diğerleri? Onların bazılarıyla konuştum. Onlar normal insanlar, yani, mahkûm değiller. Eğer kuramın doğruysa, onların burada işi ne?"

"Kahretsin ben ne bileyim, lan ibne? Ben dahi değilim. Sadece o Macmillan züppesinin bize bu bokun aslını anlatmadığını biliyorum."

Eponine, Macmillan brifinginin yarattığı belirsizliğin Kimberly ile birlikte Merkez Şehir'e giderek, Hakone'daki üç daire için müracaat etmesini engellemesine izin vermedi. Kurada bu kez şanslıydılar ve ilk tercihleri onlara verildi. İki kadın, Sherwood Ormanı'nın yanındaki evlerine taşınmak için bütün bir günlerini harcadılar ve sonra yönetim kompleksindeki iş verme bürosuna, işlemlerini yaptırmak için başvurdular.

Diğer iki uzay aracı Santa Maria'dan çok önce gelmiş olduğundan, suçluları Yeni Cennet'teki yaşamla bütünleştirmek için gerekli işlemler dikkatle belirlenmişti. Gerçekten olağanüstü bir hemşirelik sicili olan Kimberly'nin merkez hastahaneye atanması çok sürmedi.

Eponine, Merkez Lisesi'nde bir göreve atanmayı kabul etmeden önce okul müdürü ve dört diğer öğretmenle mülakat yaptı. Yeni işi, her gün kısa bir tren yolculuğunu gerektiriyordu. Oysa, Hakone Ortaokulu'nda öğretmenliğe karar verseydi, her gün yürüyebilirdi. Fakat, Eponine bu zahmete değer olduğunu düşündü. Lisedeki müdürü ve diğer öğretmenleri çok beğenmişti.

Başlangıçta hastanede çalışan diğer yedi doktor, iki mahkûm hekim konusunda, özellikle dosyasında herhangi bir ayrıntıya ve hiçbir hafifletici nedene girmeden sadece vahşice işlediği cinayetler belirtilmiş olan, Dr. Turner hakkında oldukça kuşkuluydular. Fakat onun olağanüstü beceri, bilgi ve profesyonelliği yaklaşık bir hafta içinde herkes tarafından görülünce, çalışanlar oybirliğiyle onu hasta-

neye müdür seçtiler. Dr. Turner seçildiğine son derece şaşırmıştı ve yaptığı kabul konuşmasında kendisini tümüyle koloninin sağlığına adayacağına söz verdi.

İlk resmi işi, geçici hükümete Yeni Cennet'in tüm vatandaşlarının tam bir fiziksel muayeneden geçirilerek, herkesin kişisel sağlık dosyalarının güncel hale getirilmesini önermek oldu. Önerisi kabul edildiği zaman Dr. Turner, Tiassoları, doktorların çözümlemeleri için veri toplamak üzere tüm koloniye bir tıp müfrezesi gibi dağıttı. Aynı zamanda, Dallas metropol bölgesindeki hastaneler arasındaki mükemmel veri ağını hatırlayan yorulmak bilmez Dr. Turner, Einsteinların bazılarıyla, kolonicilerin sağlığını izleyebilmek için bütünüyle bilgisayarlandırılmış bir sistem kurmak amacıyla çalışmalara başladı.

Santa Maria'nın Rama'ya inmesinden tam üç hafta sonra bir akşam, videofonu çaldığı zaman, Eponine her zamanki gibi evde yalnızdı (Kimberly Henderson'ın günlük çizelgesi çoktan yerine oturmuştu –Hemen hemen hiç dairede olmuyordu. Eğer hastanede çalışmıyorsa, o zaman Toshio Nakamura ve kafadarlarıyla dışarda oluyordu). Ekranda Malcolm Peabody'nin yüzü belirdi. Biraz utangaç bir tavırla, "Eponine," dedi. "senden bir ricam var."

"Nedir Malcolm?"

"Hastanedeki Dr. Turner'dan beş dakika önce bir çağrı aldım. Geçen hafta o robotlardan biri tarafından alınan sağlık verilerinde bazı "düzensizlikler" varmış. Daha ayrıntılı bir muayene için oraya gitmemi istiyor."

Eponine sabırla birkaç saniye bekledi. Sonunda,

"Seni anlamıyorum," dedi. "Benden istediğin nedir?"

Malcolm derin bir nefes aldı. "Bu ciddi bir şey olmalı, Eponine. Beni hemen görmek istiyor... Benimle gelir misin?"

"*Hemen mi?*" dedi Eponine saatine bakarak. "Neredeyse saat gecenin on biri." Bir anda Kimberly Henderson'ın, Dr. Turner'dan "O siyah robotlar kadar kötü bir işkolik" olduğu konusundaki yakınmasını anımsadı. Eponine ayrıca onun gözlerinin şaşırtıcı maviliğini de hatırladı.

"Tamam," dedi Malcolm'a. "Seninle on dakika sonra istasyonda buluşalım."

Eponine geceleri pek dışarı çıkmıyordu. Öğretmenliğe atandığından beri, gecelerinin çoğunu ders planları üzerinde çalışarak geçiriyordu. Bir cumartesi gecesi Kimberly, Toshio Nakamura ve birkaç başka adamla, yeni açılmış bir Japon restoranına gitmişlerdi. Fakat yemekler tuhaftı, şirket doğulu olmalıydı ve adamlardan bazıları, iyice içtikten sonra, ona asılmışlardı. Kimberly ona "seçici ve soğuk" davranışı nedeniyle kızmıştı, fakat Eponine oda arkadaşının daha sonra yaptığı bu tür teklifleri reddetmişti.

Eponine istasyona Malcolm'dan önce geldi. Oturmuş onun gelmesini beklerken, kasabanın, insanların varlığıyla ne kadar değişmiş olduğuna şaştı. *Daha göreceğiz,* diye düşündü, *Pinta buraya üç ay önce geldi, Niña da ondan beş hafta sonra. Daha şimdiden, hem istasyonun, hem de kasabanın çevresi dükkanlarla doldu. İnsan varoluşunun donatımı. Eğer burada birkaç yıl kalırsak, bu koloninin Dünya'dan farkı kalmayacak.*

Kısa tren yolculuğu boyunca Malcolm oldukça sinirli ve konuşkandı. "Kalbim olduğunu biliyorum, Eponine," dedi. "Walter öldüğünden beri şuramda keskin ağrılar oluyor. Başlangıçta bunu zihnimde kurduğumu düşünmüştüm."

Eponine arkadaşını rahatlatmaya çalışarak, "Kaygılanma," dedi. "Gerçekten ciddi bir şey olmadığına eminim."

Eponine gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Saat sabahın üçünü geçmişti. Malcolm yanındaki kanapede uyuyordu. *Bu doktor da neler yapıyor?* diye merak etti. *Uzun sürmeyeceğini söylemişti.*

Hastaneye geldiklerinden kısa bir süre sonra, Dr. Turner, Malcolm'u bilgisayarlı bir steteskopla muayene etmiş ve sonra, onlara "daha kapsamlı testlere" ihtiyacı olduğunu söyleyerek, Malcolm'u hastanenin başka bir bölümüne götürmüştü. Malcolm bekleme salonuna bir saat sonra dönmüştü. Eponine, doktoru sadece muayenenin başında, Malcolm'u odasına alırken, kısa bir an için görmüştü.

Bir ses, "Siz Mr. Peabody'nin arkadaşı mısınız?" dedi. Eponine herhalde uyukluyordu. Bakışları odaklandığı zaman, harika mavi gözler bir metre ötesinden ona bakıyordu. Doktor yorgun ve tedirgin görünüyordu.

Eponine, omzunda uyumakta olan adamı rahatsız etmemeye dikkat ederek, yavaş bir sesle, "Evet," dedi.

"Çok yakında ölecek," dedi Dr. Turner. "Herhalde önümüzdeki iki hafta içinde."

Eponine vücudundaki kan dolaşımının hızlandı-

ğını hissetti. ***Doğru mu duydum? Malcolm'un iki hafta içinde öleceğini mi söyledi?*** Eponine donup kalmıştı.

"Çok yardıma ihtiyacı olacak," diyordu doktor. Bir an durarak Eponine'i süzdü. Acaba onu daha önce nerede görmüş olduğunu mu hatırlamaya çalışıyordu. "Ona yardımcı olabilecek misiniz?" diye Dr. Turner sordu.

"Ben... Umarım," diye yanıtladı Eponine.

Malcolm kımıldamaya başlamıştı. "Onu şimdi uyandırmalıyız," dedi doktor.

Dr. Turner'ın gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Tanısını, daha doğrusu ***kesinlemesini***, hisleriyle ilgili en küçük bir işaret olmadan, sadece söylemişti. ***Kimberly haklı,*** diye düşündü Eponine, ***o da şu Tiasso robotları kadar otomatik.***

Doktorun önerisiyle Eponine, Malcolm'a koridoru geçerek tıbbi aygıtlarla dolu olan bir odaya gelinceye kadar eşlik etti. Dr. Turner Malcolm'a, "Dünya'dan buraya getirilecek aletleri," dedi, "Zeki bir insan seçmiş. Eleman sıkıntısı çeksek de, tanı aygıtlarımız birinci sınıf."

Üçü birlikte, kenarı bir metre kadar olan şeffaf bir küpe doğru yürüdüler. "Bu şaşılacak aygıta," dedi Dr. Turner, "organ projektörü deniyor. İnsan vücudunun hemen bütün temel organlarını, ayrıntılı bir doğrulukla, yeniden kurabiliyor. Şu anda içine baktığımızda görmekte olduğumuz şey, kan damarlarınıza doksan dakika önce, izleyici maddeyi şırınga ettiğim zamanki görüntüsüyle, sizin kalbinizin bilgisayar grafiğidir, Mr. Peabody."

Dr. Turner, Malcolm'e testlerin uygulandığı belli

olan odayı işaret ederek, "Siz o masanın üstünde otururken," diye devam etti, "makine, büyük objektifiyle sizi saniyede bir milyon kez taradı. İzleyici maddenin yeri ve o milyarlarca anlık taramayla, son derece kusursuz olarak, kalbinizin üç boyutlu bir görüntüsü inşa edildi. İşte küpün içinde görmekte olduğunuz odur."

Dr. Turner bir an durdu, kısa bir süre için başını çevirdi. Sonra, Malcolm'un gözlerine bakarak, "Durumu sizin için zorlaştırmak istemiyorum, Mr. Peabody," dedi yımuşak bir sesle, "fakat sizin neyiniz olduğunu nasıl anlayabildiğimi açıklamaya çalışıyorum. Böylece, hiç hata olmadığını anlamanız için."

Malcolm'un gözleri korkudan çılgınlaşmıştı. Doktor onu elinden tutarak küpün yanındaki belirli bir konuma götürdü.

"Tam şuraya bakın, kalbin arkasına, yukarıya doğru. Dokulardaki o tuhaf ağ biçimini ve paralel küçük çizgilerin düzenini görebiliyor musunuz? Onlar sizin kalp kaslarınız ve onarılamayacak bir çürümeye uğramışlar."

Malcolm, sanki sonsuzluk gibi geçen bir süre küpün içine baktı, sonra başını eğerek uysal bir şekilde, "Ölecek miyim doktor?" diye sordu.

Robert Turner hastasının diğer elini de tuttu. "Evet, öleceksin, Malcolm. Dünya'da olsaydık, bir kalp nakli için bekleyebilirdik, fakat burada, ne gerekli aygıtlar, ne de uygun bir verici olmadığı için, söz konusu bile olamaz... Eğer istersen, göğsünü açıp, kalbine yakından bakabilirim. Fakat ön tanıyı değiştirecek bir şey görebileceğimi sanmıyorum."

Malcolm başını salladı. Yanaklarından yaşlar sü-

zülmeye başlamıştı. Eponine de küçük adama sarılarak ağlamaya başladı. "Tanımı koymam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi Dr. Turner, "fakat bu kadar önemli bir vakada, emin olmak zorundaydım."

Birkaç dakika sonra Malcolm ve Eponine kapıya doğru yürüdüler. Malcolm dönerek, "Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Neden hoşlanıyorsan onu," dedi Dr. Turner.

Gittikleri zaman, Dr. Turner, Malcolm Peabody'nin bilgisayar grafiklerinin ve dosyasının fotokopilerinin, dağınık bir şekilde masasının üstünde durduğu bürosuna döndü. Doktor çok kaygılıydı. Peabody'nin kalp sorununun, Walter Brackeen'i Santa Maria'da öldüren hastalıkla aynı tür olduğundan hemen hemen emindi –otopsiyi tamamlamadan kesin olarak emin olamazdı. O iki adam, Georgia'daki mahkûmiyet yıllarının başından itibaren, uzun süredir yakın arkadaştılar. İkisinin de *rastlantısal* bir şekilde aynı kalp hastalığı taşımaları olası değildi. Fakat eğer bu bir rastlantı değilse, o zaman hastalık bulaşıcı olmalıydı.

Robert Turner başını salladı. Kalbi etkileyen her hastalık tehlikeliydi. Hele bir insandan diğerine geçen bir şeyse? Düşünmesi bile dehşet vericiydi.

Çok yorgundu. Başını masasına yaslamadan önce, Dr. Turner veri tabanından isteyeceği, kalp virüsleri üzerine danışma kitaplarının bir listesini yaptı. Sonra hemen uykuya daldı.

On beş dakika sonra, telefon onu birden uyandırdı. Diğer uçta olan Tiasso, onu acil durum odasın-

dan arıyordu. "İki Garcia, Sherwood Ormanı'nda bir insan vücudu bulmuşlar," dedi Tiasso, "ve şimdi buraya geliyorlar. Bize yayınladıkları görüntülerden, bu vakayla sizin kişisel olarak ilgilenmeniz gerektiğini söyleyebilirim."

Dr. Turner, ellerini yıkayarak fırçaladı, yeniden önlüğünü giydi ve iki Garcia vücudu getirmeden az önce acil durum odasına ulaştı. Tüm deneyimine karşın, Dr. Turner korkunç bir şekilde parçalanmış ceset karşısında başını çevirmek zorunda kaldı. Baş neredeyse tümüyle vücuttan kopmuştu –sadece küçük bir kas parçasının ucunda sallanıyordu– ve surat tanınmayacak biçimde doğranmış, şeklini kaybetmişti. Ayrıca pantolonunda, erkeklik organının bulunduğu yerde, kanlı bir boşluk vardı.

Bir çift Tiasso hemen işe koyularak kanları temizlemeye ve cesedi otopsiye hazırlamaya başladılar. Dr. Turner bu sahneden uzakta bir iskemleye oturarak, Yeni Cennet'teki ilk ölüm raporunu doldurdu.

Robotlara, "İsmi neymiş?" diye sordu.

Tiassolardan biri, ölü adamın elbiselerinden geriye ne kalmışsa, araştırarak onun ISA kimlik kartını buldu.

"Danni," diye yanıtladı biot. "Marcello Danni."

4

DÜĞÜN ŞARKISI

1

Positano'dan gelen tren doluydu. Beauvois yolunun yarısında, Shakespeare Gölü kıyısındaki küçük bir istasyonda durdu ve insanlarla biotlardan oluşan yolcularını boşalttı. Çoğu yiyecek sepetleri, battaniyeler ve katlanır iskemleler taşıyordu. Küçük çocuklardan bazıları, istasyondan doğruca gölü çevreleyen sık ve yeni biçilmiş çimlere doğru koştular. İstasyonla suyun kıyısı arasındaki yüz elli metrelik hafif eğimli bölge boyunca gülüşüp yuvarlandılar.

Çimlerin üstünde oturmak istemeyenler için, dikdörtgen bir platforma ayrılmadan önce suyun içine doğru elli metre kadar uzanan dar iskelenin tam karşısında tahta sıralar vardı. Mikrofonlu bir kürsü ve bir sürü iskemle platformun üstüne yerleştirilmişti; Vali Watanabe, havai fişek gösterisinden sonra, burada Yerleşme Günü konuşmasını yapacaktı.

Sıraların kırk metre kadar soluna, Wakefieldlar ve Watanabeler, mavi beyaz bir örtüyle kaplı uzun bir masa yerleştirmişlerdi. Ufak yiyecekler zarif bir şekilde masanın üstüne konulmuştu. Masanın altındaki soğutucular içkilerle doluydu. Aileleri ve arkadaşları hemen çevredeki alanda toplanmış, ya birşeyler yiyip bazı oyunlar oynuyorlar, ya da canlı bir konuşmaya dalmış bulunuyorlardı. İki Lincoln biotu grubun çevresinde dolaşarak, masa ve soğutuculardan uzakta olanlara, içki ve kanepeler ikram ediyorlardı.

Sıcak bir ikindiydi. Çok sıcak, aslında birbirini izleyen üçüncü sıcak gündü. Fakat yapay güneş, çok

üstlerindeki tavandaki kısa yayını tamamlamakta olduğundan ışık yavaşça solmaktaydı ve Shakespeare Gölü kıyılarında beklemekte olan kalabalık sıcağı unutmuştu.

Son tren güneş tümüyle kaybolmadan birkaç dakika önce gelmişti. Bu tren, Merkez Şehir'den kuzeye gelip, Hakone ve San Miguel'deki kolonicileri getiren trendi. Geç gelen fazla sayıda insan yoktu. İnsanların çoğu çimlerin üstünde piknik yapabilmek için erkenden gelmişlerdi. Eponine son trendeydi. Aslında kutlamalara katılmamayı planlamış, fakat son dakikada fikrini değiştirmişti.

Eponine istasyonun platformundan çimenliğe çıktığı zaman şaşırmıştı. O kadar çok insan vardı ki! *Yeni Cennet'in hepsi burada olmalı,* diye düşündü. Bir an için gelmemiş olmayı istedi. Herkes dostları ve ailesiyle birlikteydi. Kendisiyse yapayalnızdı.

Eponine trenden indiği zaman, Ellie Wakefield, Benjy ile at nalı oynuyordu. Öğretmenini, kolundaki kırmızı bant nedeniyle, çabucak tanıdı. Nicole'e doğru koşarak, "Eponine bu, anne," dedi Ellie. "Ondan bize katılmasını rica edebilir miyim?"

"Elbette," diye Nicole yanıtladı.

Halka hitap mikrofonundan gelen ses, küçük bir bando tarafından çalınmakta olan müziği keserek, havai fişek gösterilerinin on dakikaya kadar başlayacağını bildirdi. Bazı alkışlar duyuldu. Ellie, elini sallayarak "Eponine," diye bağırdı, "buraya."

Eponine isminin çağrıldığını duydu. Fakat soluk ışıkta iyi göremiyordu. Birkaç saniye sonra Ellie'nin yönünde ilerlemeye başladı. Yolda ilerlerken yanlışlıkla, kendi başına çimenlerde ilerlemeye çalışan,

yeni yürümeye başlamış bir çocuğa çarptı. "Kevin," diye uzaktan bir anne bağırdı. "O kadından uzak dur."

Bir anda iri yarı sarışın bir adam, küçük çocuğu kaparak Eponine'den uzaklaştırdı. "Burada olmamalıydın," dedi adam, "temiz insanlarla birlikte."

Biraz sarsılan Eponine, kendisini çimenin ucunda beklemekte olan Ellie'ye doğru yürümeye devam etti. Daha önceki olayı izlemiş olan bir kadın, "Evine dön, kırk bir!" diye bağırdı. On yaşlarında, patlıcan burunlu, şişman bir çocuk, eliyle Eponine'i göstererek küçük kız kardeşinin kulağına duyulmayan birşeyler fısıldadı.

Ellie öğretmeniyle buluştuğu zaman, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Gelip birşeyler yemek ister misin?"

Eponine başını salladı. Ellie çevredeki herkesin kendisini duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu insanların hepsi için üzgünüm," dedi. "Bu kadar bilgisiz olmaları çok utanç verici."

Ellie, Eponine'i geriye, büyük masaya götürerek genel bir tanıştırma yaptı. "Hey millet, onu tanımayanlara söylüyorum. Bu benim öğretmenim ve dostum Eponine. Soyadı olmadığı için, bunu ona sormayın."

Eponine ve Nicole daha önce birkaç kez karşılaşmışlardı. Bir Lincoln, Eponine'e sebze çubukları ve soda ikram ederken, birbirlerinin hatırını sordular. Nai Watanabe, başkalarının davranışlarını hedef alarak, onunla tanışmaları için, daha bir hafta önce ikinci doğum günlerini kutlamış olan erkek ikizleri, Kepler ve Galileo'yu getirdi. Yakınlarındaki büyük

bir Positanolu kolonici grubu, Eponine, Kepler'i kollarıyla kaldırırken, onları izliyordu. Çocuk, parmağıyla Eponine'i işaret ederek, "Güzel," dedi.

Nicole, kenardan onları aptalca bakışlarla izleyenleri başıyla işaret ederek, Fransızca, "Çok zor olmalı," dedi.

"Evet," dedi Nicole. *Zor mu?* diye düşündü. *Bu, bir yılın, olduğundan çok hafife alınmış bir ifadesi. Kesinlikle imkansız desek nasıl olur? Sanki beni kesinlikle öldürecek olan bir hastalığa yakalanmış olmam yeteri kadar kötü değilmiş gibi. Hayır. Bir de başkalarının canı isterse benden sakınmaları için kırmızı bant takmak zorundayım.*

Max Puckett satranç tahtasından başını kaldırdı ve Eponine'i fark ederek, "Merhaba, merhaba," dedi. "Sen hakkında çok şey duyduğum öğretmen olmalısın."

Ellie, Eponine'i ona doğru götürürken "Bu Max," dedi. "Herkese kur yapar ama zararlı değildir. Şu bizi görmezlikten gelen yaşlı adamsa yargıç Pyotr Mishkin... Doğru söyledim mi, Yargıç?"

Yargıç, gözlerini satranç tahtasından ayırmadan, "Evet, elbette, genç bayan," dedi. "Lanet olsun Puckett, Tanrı aşkına o atla ne yapmak istiyorsun? Her zamanki gibi, hamlen ya aptalca, ya da dahice ve ben de hangisi olduğuna karar veremiyorum."

Sonunda yargıç başını kaldırarak Eponine'in kırmızı kol bandını görünce ayağa fırladı. "Üzgünüm bayan, gerçekten üzgünüm," dedi. "Bu bencil yaşlı antikanın saygısızlığına katlanmanın dışında zaten yeterince sıkıntıya zorlandınız."

Havai fişek gösterisi başlamadan birkaç dakika

önce, gölün batı kısmından piknik bölgesine yaklaşan büyük bir yat göründü. Uzun güvertesi, parlak ışıklar ve güzel kızlarla süslenmişti. Teknenin yan tarafına, parlak süslü harflerle, *Nakamura* yazılmıştı. Eponine, ana güvertede, dümendeki Toshio Yakamura'nın yanında duran, Kimberly Henderson'ı tanıdı.

Yattaki grup sahildekilere el salladı. Patrick Wakefield heyecanla masaya doğru koştu. "Bak, anne," dedi, "Katie de teknede."

Nicole daha iyi görebilmek için gözlüklerini taktı. Yatın güvertesinden elini sallayan bikini giymiş kız, gerçekten kendi kızıydı. İlk havai fişekler tepelerinde patlayıp, karanlık gökyüzünü renk ve ışıkla doldururken, Nicole, "Bir bu eksikti," diye homurdandı.

"Üç yıl önce bugün," diye Kenji Watanabe söylevine başladı, "Pinta'dan bir öncü grup ilk kez bu yeni dünyaya ayak bastı. Ne beklememiz gerektiğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Somnaryumda her gün sekiz saat geçirdiğimiz o uzun iki ay boyunca, hepimiz özellikle, burada, Yeni Cennet'te, normal bir yaşama benzer bir şeyin mümkün olup olamayacağını merak ediyorduk.

"İlk korkularımız gerçekleşmedi. Yabancı ev sahiplerimiz, kim olurlarsa olsunlar, bir kez bile yaşamımıza müdahale etmediler. Nicole Wakefield ve diğerlerinin öne sürdükleri gibi, bizi devamlı olarak gözledikleri doğru olabilir, fakat biz onların varlığını hiç hissetmedik. Kolonimizin dışında, Rama uzay aracı, Tau Ceti diye bildiğimiz yıldıza doğru inanıl-

maz bir hızla ilerliyor. İçeride, günlük yaşamımız, bu olağanüstü dış koşullardan hemen hemen hiç etkilenmiyor.

"Somnaryumdaki günlerden önce, tüm yolcular, asıl yıldızımız Güneş'in çevresinde dönen gezegenler sisteminin içindeyken, çoğumuz bu 'gözlem dönemi'nin kısa olacağını sanıyorduk. Birkaç ay içinde, Dünya'ya, ya da asıl hedefimiz olan Mars'a gideceğimize ve bu üçüncü Rama aracının da, tıpkı iki öncülü gibi uzak boşluklarda kaybolacağına inanıyorduk. Ancak, bugün karşınızda dururken, seyir subaylarımız bana, son iki buçuk yıldır olduğu gibi, ışık hızının yaklaşık yarısı kadar bir hızla, güneşimizden uzaklaşmakta olduğumuzu söylüyorlar. Eğer bir gün gerçekten güneş sistemine geri dönmek gibi güzel bir şansımız olacaksa, bu, gelecekte, en azından birçok yıl sonra gerçekleşebilecek.

"Bu etkenler, benim son Yerleşme Günü konuşmamın ana konusunu oluşturuyor. Konu çok basit: Kolonici dostlarım, kendi kaderimizin sorumluluğunu almalıyız. Bu küçük dünyamızı yaratan akıl almaz güçlerin, bizi kendi hatalarımızdan kurtarmasını bekleyemeyiz. Yeni Cennet'i, sanki biz ve çocuklarımız sonsuza kadar burada kalacakmışız gibi düzenlemeliyiz. Hem kendimiz, hem de gelecek nesillerimiz için buradaki yaşamın niteliklerini güvenceye almak bizim elimizde.

"Şu anda koloni bir takım tehditlerle karşı karşıya. Dikkat edin, sorun değil, 'tehdit' dedim. Eğer birlikte çalışırsak bu tehditlere karşı koyabiliriz. Eğer davranışlarımızın uzun vadeli sonuçlarını dikkatle ölçersek, doğru kararlar verebiliriz. Fakat eğer

'ertelenen mutluluk' ve 'herkesin iyiliği için' kavramlarını anlamayı başaramazsak, o zaman Yeni Cennet'in geleceği çok karanlık olacaktır.

"Size görüşümü açıklamak için bir örnek vereyim. Richard Wakefield hem televizyonda, hem de halkın önünde, yaşama bölgemizdeki atmosfer koşullarını kontrol eden ana düzenin belirli tahminler üstüne kurulduğunu söylemişti. Özellikle, bizim hava kontrol programının mantığı, karbondioksit düzeyiyle duman parçacıkları yoğunlaşmasının belirli bir düzeyin altında kalacağını varsaymaktadır. Matematiğin nasıl işlediğini tam olarak anlamaya gerek olmadan, yaşam bölgemizin dış girdilerini yöneten hesaplamaların, eğer onları destekleyen tahminler doğru değilse, doğru olamayacağını takdir edersiniz.

"Bugün size çok karmaşık bir konuda bilimsel bir konferans vermeye niyetli değilim. Gerçekten konuşmak istediğim şey politika. Bilim adamlarımızın çoğunun, son dört ayın görülmedik havasının, atmosferdeki yüksek düzeydeki karbondioksit ve duman parçacıklarının sonucu olduğuna inandıklarından, hükümetimin bu konuları halletmek için belirli önerileri vardır. Tüm tavsiyelerimiz senato tarafından reddedilmiştir.

"Peki ama neden? Yeni Cennet için kesinlikle gereksiz olan şöminelere geçici bir yasaklama getirme önerimiz, 'kişisel özgürlüğün kısıtlanması' diye nitelendirildi. Sherwood Ormanı'nın ve kuzey çayırlarının bazı kısımlarının kalkınmaya açılması nedeniyle oluşan bitki örtüsü kaybını karşılamak için, GDA ağının bir kısmının yeniden tesis edilmesi önerimiz

de reddedildi. Sebep? Muhalefet, koloninin bu girişimi parasal açıdan kaldıramayacağını, ayrıca, yeni GDA ağının tüketeceği gücün, çok sıkıcı elektrik tasarrufu kesintilerine neden olacağını ileri sürdü.

"Bayanlar ve baylar, kafamızı kuma gömüp, bu çevresel sorunların hallolacağını ummamız çok saçma olur. Olumlu bir girişimi her ertelememiz, koloni için gelecekte daha büyük zorluklar demektir. Muhalefetin, bir şekilde yabancıların hava kontrol programının nasıl çalıştığını anlayıp, onları daha yüksek düzeylerdeki karbondioksit ve duman parçacıkları için ayarlama konusundaki aşırı düşüncelerine birçoğunuzun katılmasına şaşıyorum. Ne büyük bir kendini bilmezlik!"

Nicole ve Nai, çok dikkatle Kenji'nin konuşmasının aldığı tepkileri izliyorlardı. Kenji'yi destekleyenlerin bazıları, onun önemli konulara değinmeden, hafif ve iyimser bir konuşma yapmasını istemişlerdi. Ancak Vali, anlamlı bir konuşma yapma fikrinde kararlıydı.

Nai, Nicole'e fısıldamak için eğilerek, "Onları kaybetti," dedi. "Çok bilgiç davranıyor."

Gerçekten, dinleyicilerin neredeyse yarısının oturmakta olduğu sıralarda kımıldanmalar başlamıştı. Havai fişek gösterisi sırasında sahilin biraz açığında demirlemiş olan, Nakamura'nın yatı, Vali Watanabe konuşmaya başladıktan az sonra, amaçlı olarak oradan ayrılmıştı.

Kenji çevre konusundan, RV-41 ters yönlü virüsüne geçti. Bu, kolonide derin üzüntüler yaratmış olduğundan, dinleyicilerin dikkati belirgin şekilde yükseldi. Vali, Dr. Turner'ın başkanlığındaki Yeni

Cennet tıp ekibinin hastalığı anlayabilmek için nasıl cesur adımlar attığını, fakat nasıl tedavi edilebileceğine bir karar verebilmek için hâlâ çok geniş bir araştırmaya ihtiyaç duyduğunu anlattı. Sonra, kendisinin veto etmesine karşın, vücut sistemlerinde RV-41 antikoru taşıyanların, kırmızı kol bandı takması konusunda bir yasa çıkarılmasına yol açan çılgınlığı yerdi.

Nicole ve Nai'nin bulunduğu yerin karşı tarafındaki, çoğu doğulu piknikçilerin bazıları "Yuuu..." diye bağırdılar.

"...bu zavallı, talihsiz insanlar zaten yetercince acı çekiyorlar..." diyordu Kenji.

Wakefield–Watanabe grubunun arkalarında bir yerden, bir adam, "Onlar orospular ve homolar," diye bağırdı. Adamın çevresindekiler gülüşerek onu alkışladılar.

"...tıpkı diğer birçok ters yönlü virüs gibi, bu hastalığın, kan ve meni dışında, hiçbir yoldan bulaşmayacağını Dr. Turner defalarca teyit etmiştir..."

Kalabalık gitgide kontrolden çıkıyordu. Nicole, Kenji'nin bunu fark edip konuşmasını kısa kesmesini diledi. Kenji, aslında, Yeni Cennet'in dışına çıkarak, Rama'yı keşfetmenin akıllıca olup olmadığını da tartışmak istiyordu, ama dinleyicilerini kaybetmiş olduğunun o da farkındaydı.

Vali Watanabe bir saniye durakladı, sonra mikrofona kulakları çınlatan bir ıslık çaldı. Bu, tüm dinleyicileri geçici olarak sessizleştirmişti. "Birkaç küçük sözüm daha var," dedi, "ve bunlar hiç kimseyi gücendirmemeli...

"Bildiğiniz gibi, eşim Nai ve benim ikiz erkek ço-

cuğumuz var. Kendimizi çok şanslı hissediyoruz. Bu Yerleşme Günü'nde sizden kendi çocuklarınızı düşünüp, yüz, belki de bin yıl sonraki gelecekte, başka bir Yerleşme Günü'nü zihninizde tasarlamanızı istiyorum. Düşünün ki, sizin soyunuzdan gelen çocuklarınızın çocuklarının çocuklarıyla yüz yüzesiniz. Onlarla konuşurken ve onları kucaklarken, acaba onlara, mutlu olabilmeleri için oldukça büyük şansları olan bir dünya bırakmak konusunda elinizden gelen her şeyi yaptığınızı söyleyebilecek misiniz?"

Patrick yeniden heyecanlanmıştı. Tam piknik sona ererken, Max onu, geceyi ve ertesi günü Puckett çiftliğinde geçirmesi için davet etmişti. "Üniversitede yeni dönem çarşambadan önce başlamıyor," dedi genç adam annesine. "Gidebilir miyim? Lütfen?"

Nicole hâlâ kalabalığın Kenji'nin konuşmasına verdiği tepkiden rahatsız olduğundan, ilk anda oğlunun ne istediğini anlamadı. Ondan sorusunu tekrarlamasını istedikten sonra, Max'a baktı. "Oğluma iyi bakacak mısın?"

Max Puckett sırıtarak başını salladı. Max ve Patrick, biotların piknik alanındaki tüm çöpleri temizlemesini bekledikten sonra, birlikte tren istasyonuna gittiler. Yarım saat sonra Merkez Şehri istasyonunda, dosdoğru tarım bölgesine giden, seyrek trenlerden birini bekliyorlardı. Karşılarındaki platformda Patrick'in sınıf arkadaşları, Hakone'a giden trene biniyorlardı. "Sen de gelmelisin," diye gençlerden biri Patrick'e seslendi. "Bütün gece, herkese bedava içki."

Max, Patrick'in trene binen arkadaşlarını izleyen gözlerine bakıyordu. "Hiç daha önce Vegas'ta bulundun mu?" diye Max sordu.

"Hayır, efendim," dedi Patrick, "Annem ve amcam..."

"Gitmek ister misin?"

Patrick'in durasaması Max için yeterliydi. Birkaç saniye sonra, tüm diğer eğlence düşkünleriyle birlikte, Hakone trenine binmişlerdi. Tren ilerlerken Max, "Kişisel olarak, oradan fazla hoşlanmıyorum," diye fikrini söyledi. "Sanki çok sahte, çok yüzeysel... Ancak, kesinlikle görülmeye değer ve yalnız olduğum zamanlarda eğlenmek için hiç de fena bir yer değil."

İki buçuk yıldan biraz fazla bir zaman önce, günlük hızlanmalar sona erdikten sonra, Toshio Nakamura, kolonicilerin, çok uzun bir süre için Yeni Cennet ve Rama'da kalacaklarının belli olduğunu, doğru tahmin etmişti. Hatta, anayasa komitesinin ilk kez toplanarak Nicole des Jardins Wakefield'i geçici vali olarak seçmesinden çok daha önce Nakamura, kolonideki en zengin ve en güçlü insan olmaya karar vermişti. Santa Maria'yla Dünya'dan Mars'a yapılan yolculukta kurduğu suçlu desteği temeline dayanarak, kişisel ilişkilerini geliştirmeye başlamış ve kolonide bankalarla geçerli para tesis edildikten sonra, imparatorluğunu kurmaya başlamıştı.

Nakamura, Yeni Cennet'te satılacak en iyi ürünün zevk ve heyecan sağlayan mallar olduğuna inanmıştı. İlk girişimi olan ufak bir kumar salonu hemen başarı sağlamıştı. Sonra Hakone'un doğu tarafındaki tarım arazisinin bir kısmını satın almış ve koloni-

nin ilk otelini, hemen lobinin dışına da daha büyük bir kumar salonu inşa etmişti. Bunlara, Japon tarzında eğitilmiş kadın garsonların servis yaptığı, küçük bir özel kulüp ve sonra daha gürültülü ve bol kızlı başka bir kulüp eklemişti. Yaptığı her şey başarılı olmuştu. Yatırımlarını akıllıca yöneten Nakamura, Kenji Watanabe vali seçildikten kısa bir süre sonra, hükümete Sherwood Ormanı'nın beşte birini satın almayı teklif edecek duruma gelmişti. Onun bu önerisi, Senato'yu RV—41 araştırmalarına başlanması için yapılacak ödemelerle ilgili vergi artırımı yapmaktan kurtarmıştı.

Yetişmekte olan ormanın bir kısmı temizlenerek, yerini Nakamura'nın kişisel sarayına ve gösterişli bir otel/kumarhaneye, bir eğlence bölgesi, bir restoran kompleksi ve birkaç kulübe bırakmıştı. Tekelini pekiştiren Nakamura yoğun bir şekilde ve başarıyla yaptığı kulisle, kumar oyununun sadece Hakone bölgesinde yapılmasıyla ilgili yasanın çıkmasını sağladı. Katilleri, diğer bütün olası girişimcileri, kimsenin "Kral Japon"a rakip olarak kumar işine gerçekten girmek istemeyeceği konusunda ikna ettiler.

Gücü artık saldırılamayacak bir düzeye geldiğinde, Nakamura ortaklarının, her ikisi de Yeni Cennet toplumunda yasak olan, kadın ticareti ve uyuşturucu işlerine girmelerine izin verdi. Watanabe döneminin sonlarına doğru, hükümet politikaları, gittikçe artan bir oranda onun gündemiyle çakışmaya başlayınca, Nakamura hükümeti de kontrol etmesi gerektiğine karar verdi. Fakat bu sıkıcı işi kendisi yüklenmek istemiyordu. Bir kuklaya ihtiyacı vardı. Bu nedenle, ilk valilik seçiminde Kenji Watanabe'ye

karşı yarışmış olan, Pinta'nın eski kumandanı talihsiz Ian Macmillan'ı seçti. Nakamura, Macmillan'a, İskoçyalının sadakatine karşılık valilik önerdi.

Kolonide, Vegas'a uzaktan yakından benzeyen başka bir yer yoktu. Wakefieldlar ve Kartal tarafından tasarımlanan, Yeni Cennet'in temel mimarisi, basit geometrisi ve yalın görüntüsüyle, ekonomik ve son derece işlevseldi. Vegas ise, fazla özentili, fazla süslü ve uyumsuzdu –mimari stillerin bir karmaşası. Fakat ilginçti ve genç Patrick O'Toole, Max Puckett'la birlikte binaların dış kapısından girerken oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Büyük kapının üstündeki yanıp sönen devasa tabelaya bakarak, "Vay be," dedi.

Max, bir sigara yakarken, "Değerlendirmene hiçbir şekilde gölge düşürmek istemem oğlum, ama," dedi, "şu tabelayı çalıştırmak için gerekli güç, neredeyse bir kilometrekare GDA'yı çalıştırmaya yeter."

"Annem ve amcam gibi konuştun," diye yanıtladı Patrick.

Kumarhane ya da herhangi bir kulübe girebilmek için, herkesin ana kayıt defterini imzalaması şarttı. Nakamura hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Vegas'ın her ziyaretçisinin, her gelişinde orada neler yaptığına dair tam bir dosyası vardı. Böylece Nakamura işinin hangi bölümlerinin genişletilmesi gerektiğini ve her müşterisinin özel ve en çok yeğlediği alışkanlığını (veya alışkanlıklarını) öğreniyordu.

Max ve Patrick kumarhaneye gittiler. İki zar masasının yanında dururlarken, Max, genç adama oyunun kurallarını açıklamaya çalıştı. Ancak, Patrick gözlerini kokteyl servisi yapan açık saçık elbiseli

kızlardan alamıyordu.

"Hiç yattın mı evlat?" diye Max sordu.

"Özür dilerim, anlayamadım efendim?" dedi Patrick.

"Hiç seks yaptın mı, yani, bir kadınla birleşme?"

"Hayır, efendim," diye genç adam yanıtladı.

Max'ın içinden gelen bir ses, genç adamı zevk dünyasıyla tanıştırmanın onun sorumluluğu altında olmadığını söylüyordu. Aynı ses, ayrıca Max'a burasının Arkansas değil Yeni Cennet olduğunu da hatırlatıyordu, yoksa çoktan Patrick'i Xanadu'ya götürmüş ve ilk seks deneyiminden geçirmişti.

Kumarhanede koloninin büyüklüğü düşünüldüğüyle kıyaslandığında muazzam bir kalabalık olan, yüzden fazla insan vardı ve herkes eğleniyor gibi görünüyordu. Garson kızlar gerçekten, ellerinden geldiğince hızlı, bedava içki dağıtıyorlardı –Max bir margarita aldı ve bir tane de Patrick'e verdi.

"Hiç biot görmüyorum," dedi Patrick.

"Kumarhanede hiç yok," diye Max yanıtladı. "Masalarda çalışanı bile yok. Kral Japon onların ortalıkta bulunmasının, insanların kumar oynama içgüdülerine engelleyici bir etki yaptığına inanıyor. Fakat onları özellikle restoranlarda kullanıyor."

"Max Puckett, aman ne hoş."

Max ve Patrick arkalarına döndüler. Yumuşak, pembe elbise giymiş çok güzel bir genç kadın onlara doğru geliyordu. "Seni aylardır görmedim," dedi kadın.

Hiç de huyu olmadığı halde birkaç saniye dili tutulan Max, sonunda, "Merhaba Samantha," dedi.

Samantha uzun kirpiklerini kırparken Patrick'e

bakarak, "Peki, bu yakışıklı delikanlı kim?"

"Bu Patrick O'Toole," dedi Max. "Kendisi..."

"Ah Tanrım," diye Samahtha haykırdı. "Daha önce *ger–çek* bir koloniciyle hiç tanışmadım." Devam etmeden önce, birkaç saniye Patrick'i inceledi. "Söyleyin Mr. O'Toole," dedi, "yıllarca uykuda kaldığınız doğru mu?"

Patrick utangaç bir şekilde onayladı.

"Arkadaşım Goldie bütün bu öykünün bir saçmalık olduğunu ve seninle ailenin aslında IIA ajanları olduğunuzu söylüyor. Mars yörüngesinden ayrıldığımıza bile inanmıyor... Goldie, tanklardaki bütün o sıkıcı zamanın bile, aldatmacanın bir parçası olduğunu söylüyor."

"Bayan sizi temin ederim ki," diye Patrick kibarca yanıtladı, "gerçekten yıllarca uyuduk. Ailem beni uyku yatağına koydukları zaman sadece altı yaşındaydım. Bir daha uyandığım zamansa, hemen hemen bu halimdeydim."

"Şey, bütün bunların neye yaradığını pek anlayamasam da, büyüleyici buluyorum... Eee Max, neyin peşindesin? Bu arada, *beni* resmen tanıştırmayacak mısın?"

"Üzgünüm... Patrick, bu, büyük Missisipi eyaletinden Miss Samantha Porter. Kendisi Xanadu'da çalışır..."

"Ben bir orospuyum, Mr. O'Toole. En iyilerinden biri... Daha önce bir orospuyla tanışmış mıydın?"

Patrick kızararak, "Hayır, bayan," dedi.

Samantha bir parmağını Patrick'in çenesinin altına koydu. Max'a "Çok tatlı," dedi. "Onu getir. Eğer bakirse, belki ona bedavaya da yaparım." Patrick'i

hafifçe dudaklarından öptükten sonra, dönerek uzaklaştı.

Samantha gittikten sonra Max, söyleyecek uygun bir söz bulamadı. Özür dilemeyi düşündü, sonra bunun gereksiz olduğuna karar verdi. Max elini Patrick'in omzuna attı ve ikisi, büyük oyun oynanan masaların bir kordonla ayrılmış olduğu kumarhanenin arkasına doğru yürüdüler.

Sırtı onlara dönük genç bir kadın, "Tamam şimdi, haydi," diye bağırdı. "Beş ve altı beraber, haydi."

Patrick, Max'a şaşkınlıkla baktı. Kadına doğru hızlanırken, "Bu Katie," dedi.

Katie tümüyle oyuna dalmıştı. Sigarasından hızlı bir nefes çekerek, sağındaki esmer bir adamın ona uzattığı içkiyi bir yudumda bitirdi ve sonra zarları başının üstünde tuttu. "Bütün numaralar," dedi fişleri krupiyeye verirken, "İşte yirmi altı artı beş mark sekize... şimdi, gel bakalım kırk dört," diyerek, bir bilek hareketiyle, zarları masanın öbür ucuna fırlattı.

"Kırk dört," diye masanın çevresindeki kalabalık bir ağızdan bağırdı.

Katie yerinde zıplayıp dururken, yanındaki erkek arkadaşını kucakladı, bir içki daha içti ve sigarasından uzun ve tutkulu bir nefes daha çekti.

Tam zarı yeniden atmak üzereyken, Patrick, "Katie," dedi.

Katie tam atışın ortasında durdu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle döndü. "İşte, kahrolayım ki," dedi, "bu benim bebek kardeşim."

Katie, masadaki krupiyeler ve diğer oyuncular oyuna devam etmesi için bağırırlarken, sendeleye-

rek onu karşılamak için yürüdü.

Patrick onu kucaklarken, "Sen sarhoşsun Katie," dedi.

Katie hızla kendini çekip masaya dönerken, "Hayır Patrick," dedi. "Uçuyorum. Yıldızlara doğru kendi mekiğimin içindeyim."

Zar masasına dönerek sağ elini havaya kaldırdı ve "Tamam şimdi, haydi. Orada mısın, haydi?" diye bağırdı.

2

Rüyalar gene sabahın erken saatlerinde gelmişti. Nicole uyanarak neler görmüş olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak bütün hatırlayabildiği orada burada tek bir görüntüydü. Omeh'in vücutsuz başı rüyalarından birindeydi. Senoufolu büyük–büyükbabası onu birşeyler konusunda uyarıyordu, fakat Nicole onun ne söylediğini anlayamıyordu. Başka bir rüyada Nicole, korkunç bir dalga kıyıya saldırmadan az önce, Richard'ın sakin okyanusa doğru yürüdüğünü görmüştü.

Nicole gözlerini ovuşturarak saate bir göz attı. Dört olmak üzereydi. *Bu hafta boyunca her sabah aynı saatte,* diye düşündü. *Ne anlama geliyorlar?* Kalkarak banyoya yürüdü.

Birkaç saniye sonra, yürüyüş elbiselerini giymiş olarak, mutfaktaydı. Bir bardak su içti. Mutfak tezgâhının yanında kımıldamadan durmakta olan bir Abraham Lincoln biotu, harekete geçerek Nicole'e yaklaştı.

Elindeki boş su bardağını alırken, "Biraz kahve ister misiniz, Mrs. Wakefield?" diye sordu.

"Hayır, Linc," dedi Nicole. "Şimdi dışarı çıkıyorum. Eğer uyanan birileri olursa, onlara saat altıdan önce döneceğimi söyle."

Nicole, koridordan kapıya doğru yürüdü. Evi terk etmeden önce, koridorun sağındaki çalışma odasından geçti. Richard'ın, tasarımını kendisinin hazırlayarak yaptığı bilgisayarın üstüne ve çevresine kağıtlar saçılmıştı. Richard, sevgili elektronik oyuncağı

olan, standart ISA cep bilgisayarının hiçbir zaman yerini tutmayacak olmasına rağmen, Nicole'ün yapması için ısrar ettiği yeni bilgisayarıyla çok gurur duyuyordu. Richard, Newton'un fırlatılışından beri küçük taşınabilir bilgisayarı bir tılsım gibi yanından ayırmamıştı.

Nicole bazı kağıtların üstünde Richard'ın yazısını tanıdı, fakat sembolik bilgisayar yazısını okuyamıyordu. ***Son zamanlarda burada çok uzun saatler geçirdi,*** diye Nicole biraz suçluluk hissi duyarak düşündü. ***Yaptığı işin yanlış olduğuna inansa bile.***

Başlarda Richard, Yeni Cennet'in hava koşullarını yöneten bilgisayar mantık programını çözmek için yapılan girişimlere katılmayı reddetmişti. Nicole, tartışmalarını çok iyi hatırlıyordu. "Bu demokrasiye katılmaya karar vermiştik," diye savunmuştu. Nicole, "Eğer sen ve ben onun yasalarına aldırmama yolunu seçersek, o zaman başkaları için tehlikeli bir örnek oluştururuz..."

"Bu bir yasa ***değil,***" diye Richard onun sözünü kesmişti. "Sadece bir çözüm yolu. Sen de pekâlâ benim gibi biliyorsun ki, bu son derece aptalca bir fikir. Sen ve Kenji buna karşı savaştınız... ve ayrıca, bir zamanlar bana, çoğunluğun aptallıklarını reddetmek gibi bir görevimiz olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Lütfen Richard," diye yanıtlamıştı Nicole. "Elbette herkese, bu kararın neden yanlış olduğu hakkındaki düşünceni anlatabilirsin. Fakat bu mantık programı çabası neredeyse bir kampanya konusu oldu. Bütün koloniciler, Watanabelerle olan yakınlığımızı biliyorlar. Eğer bu çözüm yolunu önemse-

mezsen, sanki Kenji bu işi baltalıyormuş gibi görü..."

Nicole, kocasıyla bu ilk konuşmalarını hatırlarken, gözleri başıboş bir şekilde çalışma odasında dolaşıyordu. Zihni yeniden şimdiki zamana odaklandığında, Richard'ın masasının üstündeki açık bir rafta duran üç küçük şekle bakmakta olduğunu fark ederek şaşırdı. *Prens Hal, Falstaff, TB,* diye düşündü. ***Richard'ın bizi, sizlerle eğlendirdiğinden beri ne kadar zaman geçti?***

Nicole geçmişi, ailenin uykuyla geçen yıllardan uyandıktan sonra geçen o uzun ve tekdüze haftaları hatırladı. Diğer kolonicilerin gelmesini beklerlerken, Richard'ın robotları, onların tek eğlence kaynakları olmuştu. Nicole hafızasında çocukların neşeli kahkahalarını hâlâ duyabiliyor, Richard'ın keyifli gülümsemesini görebiliyordu. ***Onlar rahat ve kolay zamanlardı,*** dedi kendine. ***Çalışma odasının kapısını kapatarak koridorda ilerledi. Yaşamın oyun oynanamayacak kadar çok karmaşık hale gelmesinden önceydi. Şimdi senin küçük arkadaşların sadece raflarında sessizce duruyorlar.***

Dışarıda, sokakta, sokak ışığının altında, Nicole, bisiklet rafının yanında bir an durdu, sonra dönerek arka bahçeye doğru yürüdü. Bir dakika sonra, evin arkasındaki çimenlik bölgeyi geçmiş ve Olimpos Dağı'na dolanarak çıkan patikaya sapmıştı.

Nicole canlı bir şekilde yürüdü. Çok derin düşünceler içindeydi. Uzun bir süre çevresine hiç dikkat etmedi. Zihni konudan konuya, Yeni Cennet'i rahatsız etmeye başlayan sorunlardan, gördüğü garip rüyalara, çocuklarıyla ilgili kaygılarına, özellikle Ka-

tie'ye kayıyordu.

Patikadaki bir çatala geldi. Küçük, zarif bir işaret, soldaki patikanın, seksen metre ilerideki ve Olimpos Dağı'nın tepesine çıkmak için kullanılan, kablolu vagon istasyonuna gittiğini açıklıyordu. Nicole'ün çataldaki varlığı elektronik olarak saptandı ve bir Garcia robotunu harekete geçirerek kablolu vagon tarafından ona doğru yaklaşmasına neden oldu.

"Boş ver," diye Nicole bağırdı. "Yürüyeceğim."

Dönerek yükselen yolda, dağın koloniye bakan yüzündeki dönemeçleri döndükçe manzara gittikçe daha görülmeye değer bir hal almaya başlamıştı. Nicole, beş yüz metre yükseklikte ve Wakefieldların evinden yürüyerek üç kilometrelik bir uzaklıkta olan ve Yeni Cennet'e bakan bir gözetleme noktasında durdu. Berrak ve havadaki nem oranının düşük olduğu bir geceydi.

Yağmur yağdığı günlerde, sabahların su buharı nedeniyle her zaman nemli olduğunu hatırlayan Nicole, ***Bugün yağmur yağmayacak,*** diye düşündü. Tam altında Beauvois kasabası vardı –Yeni mobilya fabrikasının ışıkları, çevresindeki tanıdık evleri, Nicole'ün uzaktan bile seçebilmesine neden oluyordu. Kasabanın kuzeyinde San Miguel, kocaman dağın arkasında kalıyordu. Fakat koloninin diğer ucunda, ışıkları sönük Merkez Şehir'in arka uzağında, Nicole, Nakamura'nın Vegas'ının yanıp sönen ışıklarını seçebiliyordu.

Hemen moral bozukluğuna kapıldı. ***Şu lanet yer bütün gece açık kalıyor,*** diye homurdandı. ***Kısıtlı enerji kaynaklarını kullanıyor ve iğrenç eğlenceler***

sunuyor.

Vegas'a baktığı zaman, Nicole'ün Katie'yi düşünmemesi imkânsızdı. Kızının görüntüsüyle birlikte gelen ince kalp sızısı arasında, *Öyle bir doğal yetenek*, dedi kendine. Katie'nin hâlâ uyanık ve koloninin diğer tarafında parıldayan hayal dünyasının içinde bulunup bulunmadığını merak etti. Başını sallarken, ***Ne muazzam bir kayıp,*** diye düşündü.

Richard'la birlikte sık sık Katie'yi tartışırlardı. Zaten münakaşa ettikleri sadece iki konu vardı –Katie ve Yeni Cennet politikası. Aslında politika konusunda pek münakaşa ettikleri de söylenemezdi. Richard, Nicole ve biraz da Kenji Watanabe dışında, tüm politikacıların hiçbirinin bir ilkesinin olmadığını söylüyordu. Richard'ın tartışma biçimi, Senato'daki ve hatta Nicole'ün malikânesindeki tatsız olaylarla ilgili genel bir açıklama yaptıktan sonra, bu konuyu tartışmayı reddetmek şeklinde oluyordu.

Katie, başka bir konuydu. Richard, her zaman, Nicole'ün Katie'ye çok sert davrandığını öne sürüyordu. Nicole çok uzaklardaki ışıklara bakarken, ***Katie'ye çok fazla zaman ayırmadığım için de beni suçluyor,*** diye düşündü. ***Yaşamlarının en kritik devresinde, koloni politikasına atılarak, çocukları sanki yarım gün çalışan bir annenin ellerine bırakmış olduğumu düşünüyor.***

Katie, neredeyse artık eve hiç gelmiyordu. Wakefieldların evinde hâlâ bir odası vardı, fakat o, gecelerinin çoğunu, Nakamura'nın Vegas bölgesi içinde yaptığı süslü dairelerden birinde geçiriyordu.

Bir gece, olağan tatsızlıklarından birinin hemen başlarında, Nicole kızına, "Kiranı nasıl ödüyorsun?"

diye sormuştu.

Katie, münakaşaya hazır bir tonla, "Sen nasıl olduğunu sanıyorsun, anne?" diye yanıtlamıştı. "Çalışıyorum, bol zamanım var. Üniversitede sadece üç ders alıyorum."

"Ne tür bir işin var?" diye Nicole sormuştu.

"Hosteslik, eğlence işleri... biliyorsun, ne gerekiyorsa," diye Katie bulanık bir yanıt vermişti.

Nicole, Vegas'ın ışıklarından başını çevirerek, ***Katie'nin aklının karışmış olması elbette anlayışla karşılanabilir,*** dedi kendine. ***Çünkü hiç gençliğini yaşayamadı. Fakat şimdi de, hiç iyiye gider gibi gözükmüyor...*** Nicole, artmakta olan üzüntüsünü dağıtmak için, yeniden hızla dağa tırmanmaya başladı.

Beş yüz ile bin metre arasındaki yükseklikte, dağ şimdiden beş metre boya ulaşmış sık ağaçlarla kaplıydı. Burada, zirveye giden, bir kilometreden biraz fazla uzunluktaki yol, dağla koloninin dış duvarı arasından geçiyordu ve zifiri karanlıktı. Sadece, karanlığın içinde, yolun sonuna doğru, kuzeye bakan noktada bir ışık vardı.

Nicole, tırmanışının en yüksek noktasına vardı. Gözetleme noktasında durarak San Miguel'e baktı. ***İşte, Yeni Cennet'teki başarısızlığımızın kanıtı,*** diye düşündü. ***Her şeye karşın, Cennet'te fakirlik ve ümitsizlik var.***

Nicole, bir yıl süreli geçici valiliğinin sonuna doğru, bu sorunun ortaya çıkmakta olduğunu doğru olarak tahmin etmişti. Ne tuhaf ki, hayat standardı, Yeni Cennet'in diğer üç kasabasına oranla yarı yarıya olan San Miguel'in ortaya çıkmasına yol açan

olaylar, Pinta'nın gelişinden kısa bir süre sonra başlamıştı. İlk grup koloniciler, daha sonra Beauvois adını alacak olan, güneydoğu kasabasına yerleşmişler ve Niña'yla Rama'ya gelenlerle birlikte bir çevre oluşturmuşlardı. Serbest yerleşme planı uygulandığından, doğulularını neredeyse tamamı, birlikte Harkone'da yaşamayı yeğlemişler; Avrupalılar, beyaz Amerikalılar ve Orta Asyalılar da ya Positano'da, ya da Beauvois'dan geriye ne kalmışsa orada yaşamayı seçmişlerdi. Meksikalılar ve diğer İspanyol kökenliler, siyah Amerikalılar ve Afrikalıların hepsi San Miguel'e çekilmişlerdi.

Vali olarak, Nicole, oldu bittiye gelen bu ayrımı her dört kasabaya da ırkların oranlı şekilde yerleştirilerek, koloniyi bir bütün olarak yansıtacağı, ideal bir yerleşim planı uygulayarak düzeltmek istemişti. Bu önerisi, özellikle somnaryumda geçirdikleri günlerin hemen sonrasında, Nicole'ün vatandaşların çoğu tarafından bir tanrıça gibi kabul edildiği, koloni tarihinin ilk günlerinde belki kabul edilebilirdi. Fakat bir yıllık bir süreden sonra artık çok geçti. Serbest girişim, hem kişisel zenginlikte hem de gayrimenkul fiyatlarında, çoktan büyük uçurumlar yaratmıştı. Nicole'ün en sadık taraftarları bile, artık bu noktada, onun yeniden yerleşme planının uygulanamaz olduğunu anlamışlardı.

Nicole'ün vali olarak görevi sona erdikten sora, Kenji'nin, Nicole'ü, Yeni Cennet'in ilk beş sürekli yargıcından biri olarak atamasını, senato oybirliğiyle onaylamıştı. Her şeye karşın, Nicole'ün koloni halkı arasındaki imajı, terk edilmiş olan yeniden yerleşme planını gündeme getirmesiyle oldukça

sarsılmıştı. Nicole kolonicilerin, ırk ve kültür farklarını yok etmek için, iç içe geçmiş küçük gruplar halinde yaşamaları gerektiğini ileri sürüyordu. Onu eleştirenler, onun görüşlerinin "umutsuzca saf" olduğunu düşünüyorlardı.

Nicole birkaç dakika daha San Miguel'in ışıklarını seyrederek, dağa çıkışında harcadığı enerjinin yorgunluğunu atmaya çalıştı. Dönerek Beauvois'daki evine yürümeye başlamadan önce, birden, Dünya gezegenindeki Davos kentinde başka titreşen ışıkları hatırladı. Nicole'ün son kayak tatili sırasında, o ve kızı Genevieve, Davos'un üstündeki dağda akşam yemeği yemişler ve yemekten sonra, insanı canlandıran soğukta restoranın balkonunda el ele tutuşmuşlardı. Davos'un ışıkları, kilometrelerce altlarında küçük mücevherler gibi parlıyorlardı. Uzun yıllardır görmediği ilk kızının zerafet ve neşesini düşündüğü zaman gözleri yaşardı. Yürümeye başlarken, yeni arkadaşının Dünya'dan getirdiği resimleri hatırlayarak, *Tekrar teşekkürler Kenji,* diye mırıldandı, *Genevieve'e yaptığın ziyareti benimle paylaştığın için.*

Nicole dağın kenarından aşağıya inerken, yeniden her taraf kapkaranlık oldu. Koloninin dış duvarı bu kez solundaydı. Yeni Cennet'teki yaşamı düşünmeye devam etti. *Şimdi özel bir cesarete ihtiyacımız var,* dedi kendi kendine. *Cesarete, değerlere ve görüşe.* Fakat içinden, daha zor günlerin kolonicileri beklemekte olduğunu hissediyordu. Ne yazık ki, üzüntüyle hatırladı, *Richard, ben ve hatta çocuklar bile, elimizden gelen her şeyi yapmamıza karşın, bir yabancı olarak kaldık. Bazı şeyleri de fazla*

değiştirebilmemiz artık pek olası değil.

Richard, Einstein biotlarının, çalışma odasında çeşitli ekranlardaki işlem ve verileri düzgün bir şekilde kaydettiklerinden emin olmak için kontrolünü tamamladı. Dördü birlikte evden çıkarlarken, Nicole ona bir öpücük verdi.

"Sen harika bir adamsın, Richard Wakefield," dedi.

Richard kendini gülümsemeye zorlayarak, "Böyle düşünen tek kişi sensin," dedi.

"Bunu bilen tek kişi benim," dedi Nicole. Bir an duraksadı. "Cidden, sevgilim," diye devam etti, "Yaptığın şeyi takdir ediyorum. Biliyorum..."

"Geç kalmam," diye Richard onun sözünü kesti. "Üç Al ve benim deneyeceğimiz son iki temel fikrimiz kaldı... Eğer bugün başarılı olamazsak, vazgeçiyoruz."

Üç Einstein peşinde olduğu halde, Richard hızla Beauvois istasyonuna gelerek Positano trenini yakaladı. Tren, iki ay önce Yerleşme Günü pikniğinin yapıldığı, Shakespeare Gölü kıyısındaki Büyük Park'ın kenarında bir an durdu. Richard ve yardımcı biot ekibi birkaç dakika sonra Positano'da trenden indiler ve kasabanın içinden geçerek koloninin güneybatı köşesine ilerlediler. Orada bir insan ve iki Garcia tarafından kimlikleri kontrol edildikten sonra, Yeni Cennet'i çeviren halka şeklindeki bölgeye geçmelerine izin verildi. Yaşam bölgesini çevreleyen kalın duvarlara oyulmuş tek kapıya gelinceye kadar, kısa bir elektronik kontrolden daha geçmeleri gerekti. Kapı açıldı ve Richard biotları asıl

Rama'ya götürdü.

On sekiz ay önce, Senato, yaşama modüllerinin dışına çıkıp, oradaki atmosfer koşullarını incelemek için bir sonda yapılıp o bölgeye gönderilmesi konusunda oybirliğiyle karar aldığı zaman Richard'ın ciddi kuşkuları olmuştu. Richard sondanın mühendislik tasarımını inceleyen komitede çalışmıştı ve dış ortamın karşı konulamayacak kadar düşmanca olabileceğinden ve sondanın tasarımının yaşama bölgesinin bütünlüğünü bozabileceğinden korkuyordu. Sonda duvarın içinde santim santim yol alırken çevresi hava geçirmeyecek şekilde kapatılarak, Yeni Cennet'in içinin korunması için çok para ve zaman harcandı.

Rama'nın içindeki atmosferin, Yeni Cennet'in içindekinden farklı olmadığı ortaya çıktığı zaman, Richard oldukça itibar kaybetti. Dışarısı devamlı karanlıktı ve atmosferin basınç ve bileşenlerinde çok küçük farklılıklar vardı, fakat Rama çevre koşulları kolonininkiyle o kadar aynıydı ki, insan araştırmacılar uzay elbiselerini giymeye bile gerek duymadılar. Sondanın, Rama'nın yumuşak atmosferini ortaya çıkarmasını izleyen iki hafta içinde, koloniciler artık içine girebildikleri Ana Düzlük'ün haritasını tamamlamışlardı.

Yeni Cennet ve güneyde, Richard ve Nicole'ün başka bir yaşam türünün yaşama bölgesi olduğuna inandıkları, yaklaşık aynı büyüklükteki ikinci bir yapı, son derece yüksek, metalik gri duvarlarla Rama'nın geri kalan bölümünden ayrılmış olan, daha geniş bir dikdörtgen bölgenin kuzey ve güneyindeki duvarlar, yaşama bölgelerinin duvarlarının birer

uzantısıydı ve iki kilometrelik bir açık alan vardı.

Dış dikdörtgenin dört köşesinde, çok büyük ve silindir biçiminde yapılar vardı. Richard ve kolonideki diğer teknik personel bu içine girilemeyen silindirlerin, yaşam bölgelerindeki çevre şartlarını yaratan sıvıları ve pompalama mekanizmalarını koruduğuna karar vermişlerdi.

Karşı tarafındaki Rama'nın kendisinden başka, tavanı olmayan bu yeni dış bölge, uzay aracının kuzey yarım silindirinin büyük bir bölümünü kaplıyordu. Bir Eskimo kulübesine benzeyen, büyük metal bir kulübe, Ana Düzlük'te iki yaşam bölgesi arasındaki tek yapıydı. Bu kulübe Yeni Cennet'in kontrol merkeziydi ve koloni duvarının yaklaşık iki kilometre güneyinde yer alıyordu.

Yeni Cennet'ten çıktıktan sonra, Richard ve üç Einstein, üç haftadır Yeni Cennet'in içindeki hava koşullarını yöneten ana kontrol mantığına girmeye çalıştıkları kontrol merkezine doğru ilerlediler. Kenji Watanabe'nin itirazına karşın Senato, yabancıların yaptığı hava koşulları düzenini değiştirmek için koloninin "en iyi mühendisleri" tarafından "tüm çabalar"ın gösterilebilmesini sağlamak amacıyla gerekli fonu ayırmıştı. Atmosferde yüksek oranda karbondioksit ve duman olsa bile, Yeni Cennet'te durağan hava koşullarının sağlanabileceğini öne süren bir grup Japon bilim adamını dinledikten sonra da yasayı resmen yürürlüğe koymuşlardı.

Bu, politikacıların en hoşuna giden çözüm yoluydu. Eğer, belki, ne ağaç yakmayı yasaklamaya, ne de GDA ağını yeniden kurmaya gerçekten gerek duyulmazsa ve artık geçerli olmayan bazı varsayım-

larla eskiden tasarımlanmış olan bir yabancı mantık düzenin sadece birkaç küçük değişkeninin ayarlanmasıyla bu iş halledilebilecekse, eh o zaman...

Richard bu tür düşüncelerden nefret ediyordu. Bu konudan mümkün olduğu kadar uzakta kalmak istediğini söylemişti. Ancak, hem Nicole'ün ricaları, hem de kolonideki diğer mühendislerin hava kontrol sürecinin en ufak bir bölümünü bile anlamakta tamamen başarısız olmaları üzerine, Richard bu konuyla uğraşmayı kabul etmişti. Ancak, kendi başına çalışmakta ısrar etmiş, kendisine sadece Einsteinları yardımcı olarak almıştı.

Richard'ın, Yeni Cennet'in hava koşulu mantık dizisini çözmek için son girişimini yapmayı planladığı o gün, Richard ve biotları, koloni çıkışından bir kilometre uzaktaki bir çalışma alanında durdular. Richard, büyük ışıklar altında, bir grup mimar ve mühendisin çok uzun bir masanın üstünde çalıştıklarını görebiliyordu.

"Kanalı yapmak zor olmayacak –toprak çok yumuşak."

"Peki ya lağım pisliği? Foseptik çukuru mu kazacağız, yoksa atık maddeleri yeniden işlemek için Yeni Cennet'e mi çekeceğiz?"

"Bu yerleşim yeri için gereken enerji hatları çok önemli. Sadece devamlı karanlık nedeniyle, aydınlatma konusunda değil, diğer aletler açısından da. Ayrıca, Yeni Cennet'ten oldukça uzakta olduğumuzdan, hatlardaki önemsiz kayıpları da göz önüne almalıyız. En iyi süper iletken maddelerimizin bu işte kullanılmaları çok tehlikeli."

Richard bu konuşmaları dinlerken tiksinme ve öf-

ke karışımı hislere kapıldı. Mimar ve mühendisler RV–41 taşıyıcılarının yerleştirileceği bir dış kasabanın olabilirlik çalışmalarını yapıyorlardı. Avalon adı verilen proje, Vali Watanabe ve karşıtları arasındaki hassas bir politik uzlaşmanın sonucuydu. Kenji, RV–41 sorununda ne kadar "açık görüşlü" olduğunu göstermek için, bu araştırmaya fon ayırmayı kabul etmişti.

Richard ve üç Einstein güney yönüne giden yolda ilerlemeye devam ettiler. Kontrol merkezinin tam kuzeyinde, bazı etkileyici aletlerle ikinci yaşam alanı sondaj bölgesine gitmekte olan bir grup insan ve biotla karşılaştılar.

Sonda çalışmalarını yürütmesi için Richard'ın önerdiği, vatandaşı, İngiliz Marilyn Blackstone, "Merhaba Richard," dedi. Marilyn, Taunton, Somerset'tendi. Mühendislik diplomasını 2232'de Cambridge'den almıştı ve çok yetenekliydi.

"İş nasıl gidiyor?" diye Richard sordu.

"Eğer vaktin varsa, bir dakika gel de bir göz at."

Richard, Einsteinları kontrol merkezinde bırakarak, Marilyn ve ekibiyle Ana Düzlük'ü aşarak ikinci yaşam bölgesine doğru ilerledi. Yürürken aklına, sonda projesi resmen kabul edilmeden önce, bir öğleden sonra, valinin bürosunda Kenji Watanabe ve Dmitri Ulanov'la yaptığı konuşma geldi.

"Diğer yaşam bölgesinin kutsallığına müdahale konusunda yapılacak her türlü girişime tümüyle karşı olduğumun bilinmesini istiyorum," demişti Richard. "Nicole ve ben orasının başka bir yaşam türünü barındırdığından kesinlikle eminiz. Zorlayarak içeri girmenin tartışması bile olamaz."

"Ya boşsa?" demişti Dmitri. "Ya yaşama alanı boş ve oraya girme yolunu bulacak kadar zeki olduğumuz varsayılarak, bizim için hazırlanmışsa?"

"Dmitri," diye Richard neredeyse bağırmıştı. "Size bunca aydır Nicole ve benim anlatmakta olduğumuz şeylerin hiçbirini dinlemedin mi? Hâlâ, bizim evrendeki yerimizle ilgili, o saçma insan merkezli anlayışa bağlısın. Dünya gezegeninde egemen tür biz olduğumuz için, bizim üstün varlıklar olduğumuzu varsayıyorsun, ama değiliz. Yüzlercesi..."

Kenji onun sözünü keserek, yumuşak bir sesle, "Richard," demişti, "bu konudaki düşüncelerini biliyoruz. Fakat Yeni Cennet kolonicileri seninle aynı fikirde değiller. Kartal'ı, sekiz bacaklı örümcekleri ve anlattığın diğer harikulade yaratıkları hiç görmediler. Genişlemek için bir yer olup olmadığını bilmek..."

Araştırma ekibiyle birlikte ikinci yaşam bölgesine yaklaşırken, Richard, ***Kenji daha o zamanlarda korkmaya başlamıştı,*** diye düşündü. ***Hâlâ da, seçimlerde Macmillan'ın Ulanov'u yenip, koloniyi Nakamura'ya teslim edeceğinden müthiş korkuyor.***

Ekip sonda yerine gelince iki Einstein biotu hemen işe giriştiler. Duvarda daha önce açılmış olan deliğe küçük lazer matkabını dikkatle yerleştirdiler. Beş dakika sonra matkap, metal üstündeki deliği yavaşça genişletmeye başlamıştı.

"Ne kadar derine girdiniz?" diye Richard sordu.

"Sadece otuz beş santimetre kadar," diye yanıtladı Marilyn. "Oldukça ağırdan alıyoruz. Eğer duvar bizim kadar kalınsa, tümünü delip geçmemiz iki üç hafta kadar sürecek... Aklıma gelmişken, duvarın

parçaları üzerinde yapılan spektografik analizler, onun da bizim duvarla aynı maddeden yapılmış olduğunu gösterdi."

"Ya içeriye girdikten sonra ne olacak?"

Marilyn güldü. "Kaygılanma, Richard. Önerdiğin her işlemi yapıyoruz. Bir sonraki safhaya geçmeden önce, en az iki haftalık eylemsiz bir gözleme devremiz olacak. Onlara bir yanıt verme şansı tanıyacağız —eğer gerçekten içeride varsalar."

Sesindeki kuşkuculuk çok belirgindi. "Bari sen yapma, Marilyn," dedi Richard. "Herkese neler oldu böyle? Nicole'ün, çocukların ve benim bu öyküleri uydurduğumuzu mu sanıyorsunuz?"

"Olağandışı iddialar, olağandışı deliller gerektirir," dedi Marilyn.

Richard başını salladı. Marilyn'le tartışmaya hazırlandı, ama birden aklına daha önemli bir işi olduğu geldi. Mühendislik konuları üstünde birkaç dakika kibar bir sohbetten sonra, Einsteinlarının beklediği kontrol merkezine dönmek için ayrıldı.

Richard için, Einstein biotlarıyla çalışmanın en büyük kolaylığı, aynı anda birçok fikri deneyebilmesiydi. Ne zaman aklına belirli bir yaklaşım gelse, onu biotlardan birine açıklıyor ve uygun şekilde yerine getirileceğinden kuşku duymuyordu. Einsteinlar hiçbir zaman kendileri yeni bir metot önermezlerdi, ancak, mükemmel bir bellek aygıtıydılar ve sık sık Richard'a fikirlerinden birinin daha önce denenip başarısız olan bir tekniğe benzediğini hatırlatıyorlardı.

Hava koşullarının düzenini değiştirmek için çalış-

mış olan bütün diğer koloni mühendisleri, kontrol merkezinin ortasına yerleştirilmiş olan, yabancı süper bilgisayarın iç işleyişini anlamaya çalışmışlardı. Bu onların temel hatası olmuştu. Önceden, bilgisayarın iç işleyişinin kendisine bir sihirden farksız gözükeceğini bilen Richard, bu dev işlemciden çıkan sinyalleri yalıtma ve tanımlama üzerinde yoğunlaştı. *Ne de olsa,* diye düşünmüştü, *işlemin temel yapısı doğru dürüst olmalı. Bazı ölçüm dizileri, herhangi bir zamanda Yeni Cennet'in içindeki şartları tayin ediyor. Yabancı yaratıkların mantık dizileri, bu ölçümleri kullanıp, yaşama bölgesinin içindeki atmosfer değişikliklerini yöneten gerçek fiziksel işlemlerin geçtiği, o muazzam silindirik yapılara bir yoldan geçiyor olmalı.*

İşlemin, işlevsel bir blok şemasını çizmek, Richard'ın fazla vaktini almadı. Kontrol merkeziyle, silindirik yapılar arasında doğrudan bir elektrik bağlantısı olmadığından, bu iki birim arasında bir tür elektromanyetik iletişim olduğu belliydi. Fakat ne tür? Richard, bu iletişimin hangi dalga boylarında olduğunu görmek için tayfta tarama yaptığı zaman, bir sürü olası sinyal buldu.

Bu sinyalleri çözümlemek ve yorumlamak, samanlıkta iğne aramaya benziyordu. Einstein biotlarının da yardımıyla, Richard, sonunda en sık yayının mikrodalga kuşağı genişliğinde yapıldığına karar verdi. Bir hafta süreyle o ve Einsteinlar, mikrodalga alışverişini bir liste haline getirerek, Yeni Cennet'teki hava şartlarının öncesi ve sonrasını dikkatle incelediler ve arayüzün silindir tarafından gelen karşılıkların gücünü azaltıp çoğaltan belirli bir

değişkenler listesini sıfırlamaya çalıştılar. Bu hafta boyunca, Richard, ayrıca, kendisi ve biotların yaptığı taşınabilir bir mikrodalga yayıncısını deneyerek geliştirdi. Amacı, sanki kontrol merkezinden geliyormuş gibi görünen bir kumanda sinyali yaratmaktı.

Son günde yaptığı ilk ciddi girişim, tam bir başarısızlıktı. Yayın zamanının doğruluğunda bir sorun olduğunu tahmin ederek, daha sonra Richard ve Einsteinlar silindirlerin komutu son derece küçük bir zaman dilimi içinde alabilmeleri için, saniyenin katrilyonda biri dakiklikle, birbiri ardına sinyal gönderebilmelerini sağlayabilecek bir kontrol programı geliştirdiler.

Richard, yeni bir dizi değişken olduğunu sandığı şeyi silindirlere gönderdiği anda, kontrol merkezinde yüksek bir alarm sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra, Kartal'ın hayalete benzeyen görüntüsü, Richard ve biotların üstünde, havada belirdi.

"İnsanlar," dedi Kartal'ın üç boyutlu görüntüsü. "Çok dikkatli olun. Yaşam bölgenizin hassas dengesinin tasarımında büyük bir özen ve bilgi kullanıldı. Bu kritik mantık düzenlerini, gerçek bir acil durum olmadıkça, değiştirmeyin."

Şiddetle etkilenmesine karşın, Richard hızlı davranarak, Einsteinlara görmekte oldukları şeyi kaydetmelerini emretti. Kartal uyarısını bir kez daha yineledikten sonra yok oldu, fakat tüm sahne, biotların video kayıt yardımcı sistemlerine kaydedilmişti.

3

Nicole, kahvaltı masasının ucundan kocasına bakarak, "Böyle sonsuza kadar somurtacak mısın?" diye sordu. "Ayrıca şu ana kadar korkunç bir şey de olmadı. Hava çok güzel."

"Bence öncekinden daha iyi, Richard amca," dedi Patrick. "Üniversitede bir kahramansın –hatta bazı öğrenciler senin yarı uzaylı olduğunu düşünüyor."

Richard gülümsemeyi başardı. "Hükümet benim öğütlerime uygun davranmıyor," dedi alçak bir sesle, "ve Kartal'ın uyarılarına da kulak asmıyor. Mühendislik bürosunda çalışanların bazıları, Kartal'ın hologramını benim yaptığımı söylüyorlar. Bunu düşünebiliyor musunuz?"

"Kenji, kendisine anlattıklarına inanıyor sevgilim."

"O zaman neden o hava uzmanlarının tepki komutlarının gücünü artırmasına izin veriyor? Uzun vadeli sonuçları tahmin etmeleri imkânsız."

"Seni kaygılandıran nedir, baba?" diye Ellie sordu.

"Bu kadar büyük hacimde bir gaz kütlesiyle uğraşmak, çok karmaşık bir işlemdir Ellie ve her şeyden önce Yeni Cennet'in altyapısını inşa eden dünyadışılara büyük saygım var. Karbondioksit ve küçük parçacıkların yoğunlaşmasının kesinlikle belirli bir düzeyin altında tutulması konusunda ısrarlı olanlar onlardı. Birşeyler biliyor olmalılar."

Patrick'le Ellie kahvaltılarını bitirdiler ve izin istediler. Birkaç dakika sonra, çocuklar evden çıktıktan sonra, Nicole masanın çevresinden dolanarak ellerini Richard'ın omuzlarına koydu. "Patrick ve El-

lie'yle, Albert Einstein'ı konuştuğumuz geceyi hatırlıyor musun?"

Richard kaşlarını kaldırarak Nicole'e baktı.

"O gece, daha sonra, yataktayken, Einstein'ın madde ve enerji arasındaki ilişkiyi keşfetmesinin 'korkunç' bir şey olduğunu, çünkü bunun nükleer silahların varlığına yol açacağını söylemiştim... Yanıtını hatırlıyor musun?"

Richard başını salladı.

"Bana Einstein'ın, tüm yaşamını bilgi ve gerçeğin aranmasına adamış bir bilim adamı olduğunu söylemiştin. 'Hiçbir bilgi korkunç olamaz, ancak bu bilgiyi kullanarak başka insanların yaptıkları şeyler korkunç olabilir,' demiştin."

Richard gülümsedi. "Şu hava konusuyla ilgili olarak duyduğum sorumluluk hissini azaltmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki," dedi Nicole. Uzanarak onu dudaklarından öptü. "Senin, bugüne kadar yaşamış en zeki ve en yaratıcı insanlardan biri olduğunu biliyorum ve koloninin bütün yükünü de omuzlarında taşıdığını görmek hoşuma gitmiyor."

Richard onu hissedilebilir bir arzuyla öptü. "Benjy uyanmadan bu işi bitirebilir miyiz?" diye fısıldadı. "Bugün okulu yok ve dün gece geç saatlere kadar oturdu."

Nicole cilveli bir gülüşle, "Belki," dedi. "Hiç olmazsa deneriz. İlk davam saat ondan sonra."

Eponine'in Merkez lisesindeki son sınıf dersi olan "Sanat ve Edebiyat", kolonicilerin en azından geçici olarak geride bıraktıkları kültürlerinin birçok bölü-

münü içeriyordu. Eponine, çok kültürlü ve seçmeli bir sürü kaynağı kapsayan, öğrencilerinin de ilgi çekici buldukları belirli bir konuda bağımsız çalışma yapmaya teşvik eden, temel bir ders programı izlemişti. Gerçi, öğretiminde her zaman bir ders planı ve bir kitap konusu bulunuyorsa da, Eponine, her dersini öğrencilerinin ilgilerine göre biçimlendiren bir öğretmendi.

Eponine, Victor Hugo'nun "Sefiller"inin o güne kadar yazılmış en büyük roman ve kendisinin doğup büyüdüğü şehir Limoges'dan olan Pierre Augusto Renoir'ın da o güne kadar yaşamış en iyi ressam olduğunu düşünüyordu. İki vatandaşının yapıtlarını ders programına koymuş, fakat diğer kaynak konularda, diğer ülkelerin kültürlerinin temsil edilmesi hususunda da dürüst davranmıştı.

Kawabata biotları her yıl ona sınıf piyesini hazırlamakta yardımcı olduklarından, gerçek Kawabata romanları, *Bin Turna* ve *Karlar Ülkesi*'ni Japon edebiyatının örnekleri olarak kullanması doğaldı. Şiir konusundaki üç hafta, Frost'dan Rilke'ye, ondan da Ömer Hayyam'a kadar uzanmıştı. Ancak, sadece Yeni Cennet'in her yerinde Garcia biotları olmasından dolayı değil, aynı zamanda Benita Garcia'nın şiirleri ve hayatı da gençleri büyülediğinden, şiir üzerindeki odaklanma Benita Garcia üstünde olmuştu.

Pozitif RV–41 antikoru taşıdığı test sonucu ortaya çıkıp, kırmızı kol bandı takması talep edilen yıl, Eponine'in son sınıfında on bir öğrencisi vardı. Test sonuçları okul yönetimini zor bir açmazla karşı karşıya bırakmıştı. Her ne kadar okul müdürü, çoğun-

luğu Hakone'dan olan bir grup çığırtkan velinin, Eponine'in liseden "atılması" için yaptıkları girişimlere cesaretle karşı koymuşsa da, sonunda o ve ekibi, kolonideki bir tür isteriye, Eponine'in son sınıf dersini seçmeli ders yaparak, boyun eğmek zorunda kalmışlardı. Sonuçta Eponine'in sınıfındaki öğrenci sayısı, önceki iki yıla oranla çok azalmıştı.

Ellie Wakefield, Eponine'in en gözde öğrencisiydi. Genç kadının, Düğüm'den güneş sistemine yaptığı yolculukta yıllarca uyuması nedeniyle, büyük bir bilgi açığı olmasına karşın, doğal zekâsı ve öğrenmeye karşı açlığı, onu sınıfın neşe kaynağı haline getirmişti. Eponine, sık sık Ellie'den bazı özel ödevler yapmasını istiyordu. Richard'ın kızıyla kolonideki hava kontrol çalışmaları hakkındaki kaygılarını konuştuğu günün sabahı, sınıf Benita Garcia'yla ilgili çalışmalara başlamış ve Ellie'den, Meksikalı kadının henüz genç kızken yazmış olduğu, Garcia'nın ilk kitabı olan *Meksikalı Bir Kızın Düşleri*'nden bir şiiri ezberden söylemesi istenmişti. Ellie şiirini okumaya başlamadan önce Eponine, gençlerin hayal gücünü, Benita'nın hayatı üstüne kısa bir konuşmayla canlandırmak istedi.

Eponine, eğitimle ilgili tüm işlerde kendisine yardımcı olan, köşede hareketsiz bekleyen, Garcia biotunu başıyla işaret ederek, "Gerçek Benita Garcia, yaşamış olan en şaşırtıcı kadınlardan biriydi," dedi. "Şair, kozmonot, politik lider, gizemci –yaşamı hem o zamanın tarihinin bir yansıması, hem de herkes için bir esin kaynağıydı.

"Babası, ülkenin sanatsal ve politik kalbinden uzak bir yerde, Meksika'nın Yucatán eyaletinde bü-

yük bir toprak sahibiydi. Maya bir anne ve daha yaşlı bir babanın tek kızıydı. Çocukluğunun büyük kısmını, Uxmal'daki harikulade Puuc Maya harabeleri yakınındaki aile çiftliğinde geçirmişti. Küçük bir kız olarak Benita, sık sık bin yaşındaki tören merkezinin piramitleri arasında oynamıştı.

"Başından itibaren Benita yetenekli bir öğrenciydi. Fakat onu sınıf arkadaşlarından gerçekten ayıran özelliği, onun hayal gücü ve ateşli doğasıydı. Benita ilk şiirini dokuz yaşındayken yazmıştı ve eyalet merkezi Merida'daki Katolik yatılı okulunda okuduğu, on beş yaşında olduğu günlerde iki şiiri, tanınmış bir dergi olan *Diario de Mexico*'da yayınlanmıştı.

"Ortaokulu bitirdikten sonra, Benita öğretmenlerini ve ailesini şaşırtarak, kozmonot olmak istediğini açıkladı. 2129'da Colorado'daki Uzay Akademisi'ne kabul edilen ilk Meksikalı kadındı. Dört yıl sonra mezun olduğu zaman, uzay çalışmalarında büyük kesintiler olmaya başlamıştı. 2134'deki krizden sonra Dünya, Büyük Kargaşa diye bilinen bunalım devresine girmişti ve fiilen tüm uzay araştırmaları durmuştu. Benita, ISA tarafından 2137'de zorunlu olarak işten çıkarılmış ve kendisinin uzay meslek yaşamının sona erdiğini düşünmüştü.

"2144'te gezegenlerarası ulaşım kruvazörlerinin sonuncusu, *James Martin*, Mars'tan Dünya'ya, çoğu Mars kolonilerinden kadın ve çocuklardan oluşan yolcularıyla gelirken arızalanmıştı. Uzay aracı zorlukla Dünya çevresinde yörüngeye girmişti ve tüm yolcuların kesin olarak öleceği sanılmıştı. Benita Garcia ve kozmonot takımından üç arkadaşı aceley-

le bir kurtarma gemisi hazırlamışlar ve tüm zamanların en harikulade uzay görevini başararak, yolcuların yirmi dördünü kurtarmışlardı..."

Ellie'nin zihni Eponine'in anlatısından hızla ayrılarak, Benita'nın kurtarma görevinin kim bilir ne kadar heyecanlı olduğunu düşündü. Benita, Dünya'daki bir görev kontrole cankurtaran hattıyla bağlı olmadan, uzay aracını el kumandasıyla uçurmuş ve başkalarını kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Bir insan kendi türü için bundan büyük fedakârlık yapabilir miydi?

Ellie, Benita Garcia'nın özgeciliğini düşünürken, zihnine birden annesinin görüntüsü geldi. Nicole'ün resimlerinin hızlı bir montajı. Önce, Ellie annesini yargıç kılığıyla Senato önünde rahatça konuşurken gördü. Sonra, Nicole, gece geç saatlerde çalışma odasında babasının boynunu ovuyor, her gün sabırla Benjy'ye okuma öğretiyor, parktaki bir tenis maçı için Patrick'le beraber bisiklet sürüyor, ya da Linc'e akşam yemeğine ne hazırlayacağını söylüyordu. Son görüntüde Nicole, gecenin geç saatinde Ellie'nin yatağının kenarında oturmuş, onun sevgi hakkındaki sorularını yanıtlıyordu. *Benim kahramanım annem,* diye Ellie birden farkına vardı. *O da tıpkı Benita gibi kendini düşünmeyen bir insan.*

"...kendinizi yatılı okuldan eve tatil için gelmiş, Uxmal'daki Büyücü Tapınağı'nın merdivenlerini yavaş yavaş tırmanmakta olan, on altı yaşında genç bir Meksikalı kızın yerine koyun. Aşağıda, çoktan ısınmış olan bahar sabahında, iguanalar kayalıklar ve harabelerin arasında oynuyorlar..."

Eponine, Ellie'ye işaret etti. Şiirinin zamanı gel-

mişti. Oturduğu yerden kalkarak okudu.

"Sen her şeyi gördün yaşlı kertenkele
Gördün sevinçlerimizi, gözyaşlarımızı
Kalplerimizin hayallerle
Ve korkunç arzularla dolu olduğunu.
Ya bu hiç değişmez mi?
Benim yerli annemin annesi de
Bu basamaklarda oturup
Bin yıl önce
Sana kimseye anlatmadığı, paylaşamayacağı
Tutkularını anlattı mı?
Geceleri yıldızlara bakar
Kendimi aralarında görmeye cüret ederim
Kalbim bu piramitlerin üstünde yükselir,
Serbestçe girer, girebileceği her şeyin içine,
Evet, Benita, der iguanalar bana,
Evet sana ve yıllar önceki özlem dolu rüyaları
Sende gerçekleşecek olan
Annenin annesine."

Ellie bitirdği zaman, yanakları düşen sessiz yaşlardan pırıldıyordu. Öğretmeni ve arkadaşları, herhalde onun, şiir ve Benita Garcia'yla ilgili konuşma nedeniyle duygulandığını sanıyorlardı. Fakat onlar, Ellie'nin o anda duygusal bir uyanış yaşadığını ve annesine karşı sevgi ve saygısının gerçek derinliğini de o anda keşfettiğini hiç anlayamazlardı.

Okul için provaların son haftasıydı. Eponine, eski bir yapıt olan yirminci yüzyıl Nobel ödüllü, Samuel Beckett'in *Godot'yu Beklerken*'ini seçmişti;

çünkü konusu, Yeni Cennet'teki yaşamla çok ilgiliydi. İki ana karakter, oyun boyunca yırtık pırtık elbiseler giyen Ellie Wakefield ve, fırlatılmadan bir ay önce koloni kontenjanına eklenen "sorunlu" gençlerden biri olan, on dokuz yaşındaki yakışıklı bir genç, Pedro Martinez tarafından oynanıyordu.

Eponine, Kawabatalar olmasa bu oyunu ortaya çıkaramazdı. Biotlar, setleri ve kostümleri tasarımlayıp yaratmışlar, ışıkları kontrol etmişler ve hatta Eponine'in bulunamadığı zamanlarda provaları bile yönetmişlerdi. Okulda toplam dört Kawabata vardı ve üç tanesi temsilden önceki altı hafta boyunca Eponine'in emri altındaydı.

Eponine, sahnedeki öğrencilerine yaklaşırken, "Aferin," dedi. "Bu günlük son verelim."

"Miss Wakefield," dedi, Kawabata 052, "sözcüklerinizin bazılarının tam olarak doğru olmadığı üç yer vardı," dedi. "Şöyle başlayan konuşmanızda..."

Eponine sözünü kesip elini hafifçe sallayarak onu uzaklaştırırken, "Bunu kendisine yarın söylersin," dedi, "o zaman daha iyi anlar." Sonra küçük gruba döndü. "Herhangi bir soru var mı?"

Pedro Martinez tereddütle, "Bunu daha önce de konuşmuş olduğumuzu biliyorum Miss Eponine," dedi, "fakat yeniden konuşmamızın benim için iyi olacağını düşünüyorum... bize Godot'nun bir kişi olmadığını, onun daha çok bir kavram veya bir hayal olduğunu söylemiştiniz... yani hepimiz birşeyler bekliyoruz... Üzgünüm ama, tam olarak neyi beklediğimizi anlayamadım..."

Birkaç saniye sonra Eponine, "Tüm oyun, yaşamın anlamsızlığı üzerine bir yorum," dedi. "Gülüyo-

nız çünkü sahnedeki o berduşlarda kendimizi görüyoruz, konuşmaya başladıkları zaman kendi sözlerimizi duyuyoruz. Burada Beckett'ın yakalamış olduğu şey, insan ruhunun temel özlemi. Kim olursa olsun, Godot her şeyi düzeltecektir. Bir şekilde hayatlarımızı değiştirecek ve bizi mutlu edecektir."

"Godot Tanrı olamaz mı?" diye Pedro sordu.

"Elbette," dedi Eponine. "Ya da bu Rama uzay aracını yapan ve Ellie'yle ailesinin kaldığı Düğüm'ü yöneten süper üstün dünyadışı yaratıklar da olabilir. Dünya'nın acılarına çare olabilecek herhangi bir yetenek veya güç, Godot olabilir. Zaten bu nedenle oyun evrensel."

Küçük toplantı salonunun arka tarafından aceleci bir ses, "Pedro," diye bağırdı, "hâlâ bitmedi mi?"

"Bir dakika Mariko," diye genç adam yanıtladı. "İlginç bir şey konuşuyoruz. Neden sen de bize katılmıyorsun?"

Japon kızı kapı girişinden ayrılmayarak, "Hayır," dedi kaba bir ifadeyle. "İstemiyorum –haydi, şimdi gidelim."

Eponine gruba dağılabileceklerini söyleyince, Pedro sahneden aşağıya atladı. Genç adam hızla kapıya giderken, Ellie hocasının yanına geldi.

"Onun böyle davranmasına neden izin veriyor?" diye Ellie yüksek sesle düşündü.

Eponine omuzlarını silkerek, "Bana sorma," dedi. "İnsan ilişkileri konusunda hiç de iyi bir uzman değilim."

Bir gece, provadan sonra Mariko'nun Ellie ve kendisine, sanki böceklermiş gibi, nasıl davrandığını hatırlayan Eponine, ***Bu Kobayashilerin kızı bir***

bela, diye düşündü, ***Erkekler bazen çok aptal oluyorlar***.

"Eponine," diye Ellie sordu, "ailemin kostümlü provaya gelmelerinde sence bir sakınca var mı? Beckett babamın en sevdiği oyun yazarlarından biridir ve..."

"Çok iyi olur," diye Eponine yanıtladı. "Ailen her zaman gelebilir. Ayrıca, onlara teşekkür de etmek istiyorum..."

Odanın diğer ucundan genç bir erkek sesi, "Miss Eponine," diye bağırdı. Bu, Eponine'e bir öğrenci aşkı duyan Derek Brewer'di. Derek ona doğru birkaç adım koşarak yeniden bağırdı. "Haberleri duydunuz mu?"

Eponine başını salladı. Derek'in çok heyecanlı olduğu belliydi. "Yargıç Mishkin kol bantlarının anayasaya aykırı olduğuna karar verdi!"

Eponine'in bu bilgiyi kavrayabilmesi birkaç saniye sürdü. O ana kadar, Eponine'e bu haberi ilk kendisi verdiği için çok mutlu olan Derek de yanına gelmişti. Eponine, "Emin... Emin misin?" diye sordu.

"Az önce büroda haberi radyoda dinledik."

Eponine koluna, nefret ettiği kırmızı kol bandına uzandı. Derek ve Ellie'ye bakarken, hızlı bir hareketle bandı kolundan çekip çıkardı ve havaya fırlattı. Bandın havada bir kavis çizip yere düşmesini izleyen gözleri yaşlarla doluydu.

"Teşekkür ederim, Derek," dedi.

Birkaç saniye sonra Eponine, genç kolların kendisini kucakladığını hissetti. Ellie yumuşak bir sesle, "Tebrikler," dedi.

4

Merkez Şehir'deki hamburger satış yeri tümüyle biotlar tarafından yönetiliyordu. İki Lincoln işlek restoranın yönetimiyle uğraşırlarken, dört Garcia müşteri siparişlerini alıyorlardı. Yiyeceklerin hazırlanmasını bir çift Einstein yapıyor ve tüm yemek yenen bölge, bir Tiasso tarafından tertemiz tutuluyordu. Satış yeri, sahibine muazzam gelir sağlıyordu. Çünkü, başlangıçta binada yapılan değişiklikler ve hammadde dışında, başka hiçbir gideri yoktu.

Ellie, hastanede gönüllü olarak çalıştığı perşembe akşamları hep orada yemek yerdi. Bundan sonra Mishkin Bildirisi Günü diye anılacak olan o günün akşamı, Ellie, artık kolluk takmayan hocası Eponine'le buluştu.

Eponine, Fransız usulü kızarmış patatesinden bir lokma ısırırken, "Seni daha önce hastanede hiç görmediğime şaşıyorum," dedi. "Neyse, orada ne iş yapıyorsun?"

"Genellikle hasta çocuklarla konuşuyorum," diye Ellie yanıtladı. "Ciddi biçimde hasta dört beş çocuk var, hatta bir tanesi RV–41'i olan küçük bir erkek çocuk ve insanların ziyareti çok hoşlarına gidiyor. Tiasso biotları hastaneyi çekip çevirmekte ve bütün işleri yapmakta çok etkililer, fakat sempatik değiller."

Hamburgerinden bir lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra, Eponine, "Sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum," dedi. "Neden bunu yapıyorsun? Gençsin, güzelsin, sağlıklısın. Yapmak istediğin binlerce şey

olmalı."

"Aslında yok," diye Ellie yanıtladı. "Bildiğin gibi, annemin toplumsal hisleri çok güçlü ve ben de, çocuklarla konuştuktan sonra, kendimi yararlı bir iş yapmış gibi hissediyorum." Bir an duraksadı. "Ayrıca, sosyal yönden pek becerikli değilim... Fiziksel açıdan, bir ortaokul öğrencisi için oldukça fazla olan, on dokuz veya yirmi yaşlarındayım, ama hiçbir sosyal deneyimim yok." Ellie kızardı. "Okuldaki kız arkadaşlarımdan birinin söylediğine göre, erkek çocuklar benim dünyadışı bir yaratık olduğuma iyice karar vermişler."

Eponine, öğrencisine gülümsedi. ***Yabancı bir yaratık bile olmak, RV-41 taşımaktan daha iyidir,*** diye düşündü. ***Fakat, eğer gençler seni fark etmiyorlarsa, gerçekten çok şey kaybediyorlar demektir.***

İki kadın yemeklerini bitirerek küçük restorandan ayrıldılar. Merkez Şehir meydanına doğru yürüdüler. Meydanın ortasında, ilk Yerleşme Günü kutlamaları anısına dikilmiş silindirik biçimli bir anıt vardı. Anıt toplam iki buçuk metre yüksekliğindeydi. Silindirin içinde, göz hizasında havada elli santimetre çapında şeffaf bir küre asılı duruyordu. Kürenin merkezindeki küçük ışık noktası Güneş'i, yere paralel olan düzlem, güneş sisteminin Dünya ve diğer gezegenlerini gösteren ekliptik düzlemi ve kürenin içinde dağılmış olan ışıklar, Güneş'in yirmi beş ışık yılı yarıçapı içindeki yıldızların gerçek yerlerini gösteriyordu.

Güneş ve Sirius'u birleştiren ışıklı bir çizgi, Wakefieldların, Düğüm'e destansı gidiş ve dönüş yolculuklarını gösteriyordu.

Başka bir ince ışık çizgisi, Mars yörüngesinde kolonicileri aldıktan sonra, Rama III'ün izlemekte olduğu rotayı gösteriyordu. Yanıp sönen iri, kırmızı bir ışıkla gösterilmekte olan ev sahibi uzay aracı, şu anda Güneş'le Tau Ceti yıldızı arasındaki yolun üçte birini almış durumdaydı.

İki kadın bu göksel kürenin yanında durdukları zaman, Eponine, "Bu anıtı yapma fikrinin babana ait olduğunu sanıyorum," dedi.

"Evet," dedi Ellie. "Bilim ve elektronik söz konusu olunca, babam son derece yaratıcıdır."

Eponine yanıp sönen kırmızı ışığa baktı. "Sirius ve Düğüm'e doğru değil de, bambaşka bir yöne gitmekte oluşumuz onu hiç rahatsız etmiyor mu?"

Ellie omuzlarını silkerek, "Sanmıyorum," dedi. "Bu konu üzerinde fazla konuşmuyoruz... Bir defasında bana, dünyadışı yaratıkların yaptıklarına, nasıl olsa hiçbirimizin aklının eremeyeceğini söylemişti."

Eponine meydanda çevresine baktı. "Şu insanlara bak, oraya buraya koşuşup duruyorlar. Çoğu nerede olduğumuzu görmek için durmuyor bile... Ben, en az haftada bir bulunduğumuz yeri kontrol ediyorum." Birden çok ciddileşmişti. "Bende RV—41 olduğu tanılandığından beri, evrenin neresinde olduğumu bilmek için zorunlu bir ihtiyaç hissediyorum... Bunun, benim ölüm korkumdan mı kaynaklandığını merak ediyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Eponine kolunu Ellie'nin omzuna attı. "Kartal'a hiç ölümü sordun mu?" dedi.

"Hayır," diye Ellie yavaşça yanıtladı. "Düğüm'den

ayrıldığımda henüz dört yaşındaydım. Elbette ölümle ilgili bir fikrim yoktu."

"Ben çocukluğumda, bir çocuk gibi düşünürdüm..." dedi Eponine kendine. Güldü. "Kartal'la neler konuşurdunuz?"

"Tam hatırlamıyorum," dedi Ellie. "Patrick, Kartal'ın özellikle oyuncaklarımızla oynarken bizi seyretmekten hoşlandığını söylüyor."

"Sahi mi?" dedi Eponine. "Bu şaşırtıcı. Annenin anlattıklarından Kartal'ın oyunlarla ilgilenmeyecek kadar çok ciddi olduğunu sanıyordum."

"Çok küçük olmama karşın, hayalimde onu hâlâ berrak bir şekilde görebiliyorum," dedi Ellie, "ama sesini hatırlamıyorum."

Birkaç saniye sonra, Eponine, "Onu rüyanda hiç gördün mü?" diye sordu.

"Ah, evet. Birçok kez. Bir keresinde ulu bir ağacın tepesinde durmuş, bulutların arasından bana bakıyordu."

Eponine tekrar güldü. Sonra hızla saatini kontrol etti. "Hay aksi," dedi. "Randevuma geç kaldım. Saat kaçta hastanede olman gerekiyor?"

"Saat yedide," dedi Ellie.

"O zaman yola çıksak iyi olacak."

Eponine on beş günde bir yapılan kontrolü için Dr. Turner'ın bürosuna geldiği zaman, oradaki görevli Tiasso, onu laboratuvara götürerek kan ve idrar örnekleri aldı ve sonra, ondan oturmasını istedi. Biot, Eponine'e doktorun "çizelgesinin gerisinde" olduğunu söyledi.

Keskin gözlü ve dostça gülümsemesi olan, koyu

siyah derili bir adam da bekleme odasında oturuyordu. Gözleri karşılaştığı zaman adam, "Merhaba," dedi, "adım Amadou Diaba. Eczacıyım."

O adamı daha önce de gördüğünü düşünen Eponine kendini tanıttı.

Kısa bir sessizlikten sonra, adam, "Büyük gün, değil mi?" dedi. "O kahrolası kol bandını çıkartmak ne rahatlatıcı."

Eponine, Amadou'yu şimdi hatırlamıştı. Onu RV-41 hastalarının grup toplantısında görmüştü. Amadou'nun, koloninin ilk günlerinde, bir kan nakli sırasında virüs kaptığını, birisi Eponine'e söylemişti. *Acaba hepimiz toplam kaç kişiyiz?* diye düşündü Eponine. *Doksan üç. Yoksa doksan dört mü? Beşi hastalığı kan nakli sırasında kapmış...*

"Büyük haberler hep çift olurmuş derler," diyordu Amadou. "Mishkin Bildirisi, uzun bacaklı şeylerin ilk kez ortaya çıkmalarından sadece birkaç saat önce duyuruldu."

Eponine ona soran bakışlarla bakarken, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Amadou hafifçe gülerek, "Uzun bacaklıları henüz duymadın mı?" dedi. "Tanrıaşkına nerelerdeydin sen?"

Amadou açıklamaya başlamadan önce birkaç saniye durdu. "Diğer yaşama bölgesindeki araştırma ekibindekiler, son birkaç gündür sondaj deliğini genişletiyorlardı. Bugün birden duvara açılmış olan delikten fırlayan altı tuhaf yaratıkla karşılaştılar. Televizyon muhabirinin deyimiyle bu uzun bacaklıların diğer yaşam bölgesinde yaşadıkları belli. Uzun eklemli bacakları olan tüylü golf toplarına benziyor-

lar ve çok, ama çok çabuk hareket ediyorlar... Bir saat süreyle, her şeyin; insanların, biotların ve malzemenin üstünde dolaşmışlar ve sonra sondaj deliğinin içine dönerek kaybolmuşlar."

Eponine, tam uzun bacaklılarla ilgili bazı sorular sormak üzereyken, Dr. Turner bürosundan çıktı, "Mr. Diaba ve Miss Eponine," dedi. "İkiniz hakkında da, sizlere vereceğim ayrıntılı birer raporum var. Kim birinci olmak istiyor?"

Doktor hâlâ en şahane mavi gözlere sahipti. "Mr. Diaba benden önce buradaydı," dedi Eponine. "Sanırım..."

"Bayanlar önce," diye Amadou onun sözünü kesti. "Yeni Cennet'te bile."

Eponine, Dr. Turner'ın odasına girdi. Yalnız oldukları zaman doktor, "Şimdilik her şey iyi gidiyor," dedi Eponine'e. "Virüsün vücut sisteminde bulunduğu kesin, fakat kalp kaslarında herhangi bir bozulma belirtisi yok. Nedenini kesin olarak bilmiyorum, fakat hastalık bazılarında, diğerlerine oranla daha hızlı ilerliyor..."

Sağlık verilerimi bu kadar yakından izlemene karşın, diye Eponine düşündü, ***bir kerecik bile, sana nasıl baktığıma nasıl olur da dikkat etmezsin yakışıklı doktorum?***

"Düzenli olarak bağışıklık sistemi tedavine devam edeceğiz. Yan etkileri yok ve virüsün tahrip edici etkilerine ait bir iz bulamamızın nedeni de kısmen o olabilir... Bunun dışında, kendini nasıl hissediyorsun?"

Birlikte bekleme odasına döndüler. Dr. Turner, Eponine'e, virüsün kendi gelişmesi sırasında ortaya

çıkabilecek belirtileri anlattı. İkisi konuşurlarken, kapı açıldı ve Ellie Wakefield odaya girdi. Başlarda Dr. Turner onun varlığını görmezlikten geldiyse de, birkaç dakika sonra belirgin bir şekilde fark etmişti.

Ellie'ye, "Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?" diye sordu.

"Eponine'e bir şey sormak için gelmiştim," dedi Ellie saygılı bir ifadeyle. "Eğer rahatsız ediyorsam dışarıda bekleyebilirim."

Dr. Turner başını salladı ve sonra, Eponine'e son söyledikleri şaşılacak kadar düzensiz olmaya başladı. Eponine önceleri ne olduğunu pek anlayamadı. Fakat, tam Ellie'yle birlikte odadan çıkarlarken, doktorun öğrencisine bakışını yakaladı. *Üç yıldır,* diye Eponine düşündü, ***gözlerinde böyle bir bakış görebilmek için yanıyorum***. Onun böyle bir şeyi yapamayacağını sanıyordum. Ve Ellie, Tanrı onu korusun, bunu da fark etmedi.

Uzun bir gün olmuştu. Eponine, istasyondan Hakone'daki evine yürüyerek döndüğünde, son derece yorgundu. Kol bandını çıkardıktan sonra hissettiği duygusal rahatlık geçmişti. Şu anda biraz sarsılmıştı. Eponine, ayrıca, Ellie Wakefield'e karşı duyduğu kıskançlık hisleriyle de mücadele ediyordu.

Dairesinin önünde durdu. Kapısının üstündeki geniş kırmızı şerit, bir RV—41 taşıyıcısının içeride yaşadığını herkese hatırlatıyordu. Yargıç Mishkin'e tekrar teşekkür ederek, Eponine dikkatle şeridi sıyırıp aldı. Kapının üstünde izi kalmıştı. Eponine, *Yarın boyarım,* diye düşündü.

Daireye girdikten sonra, kendini yumuşak koltuğunun üstüne attı ve sigarasına uzandı. Eponine sigarayı ağzına koyunca, alacağı tadın beklentisini hissetti. *Okulda, öğrencilerimin önünde hiçbir zaman sigara içmiyorum,* diye kendini haklı çıkardı. *Onlara kötü örnek olmuyorum. Sadece burada, evimde, yalnız olduğum zaman içiyorum.*

Eponine geceleri hemen hemen hiç dışarı çıkmıyordu. Hakone sakinleri kendisini aralarında görmek istemediklerini, açıkça ona belirtmişlerdi –iki ayrı grup, ondan kasabayı terk etmesini istemiş ve dairenin kapısında birkaç tatsız not bulmuştu. Fakat, Eponine inatla taşınmayı reddetmişti. Kimberly Henderson da hiç evde bulunmadığından, Eponine'in normal şartlarda gücünün yeteceğinin çok üstünde yaşama alanına sahipti. Ayrıca, bir RV–41 taşıyıcısının koloninin hiçbir yerinde hoş karşılanmayacağını da biliyordu.

Eponine koltuğunda uykuya dalmış, rüyasında sarı çiçeklerle dolu tarlalar görüyordu. Bu nedenle, çok güçlü vurulmasına rağmen az kalsın kapıdan gelen sesi duymayacaktı. Saatine baktı –on bir olmuştu. Eponine kapıyı açınca, Kimberly Henderson daireye girdi.

"Ah, Ep," dedi, "burada olmana sevindim. Birisiyle konuşmaya çok ihtiyacım var. Güvendiğim birisiyle."

Kimberly titreyen elleriyle bir sigara yaktıktan sonra, boşanırcasına, darmadığınık bir konuşmaya girişti. "Evet, evet, biliyorum," dedi, Eponine'in gözlerindeki onaylamayan bakışı görerek. "Haklısın, uyuşturucu aldım... Fakat ihtiyacım vardı... Canım

kokomo... Yapay özgüven duygusu, en azından kendini bir pislik parçası gibi hissetmenden daha iyidir."

Sigarasından çılgın bir nefes çekerek dumanı kısa, kesik soluklarla üfledi. "Ep, iğrenç herif gerçekten bu kez yaptı... Beni uçurumdan aşağıya itti... Kendini beğenmiş orospu çocuğu –istediği her şeyi yapabileceğini sanıyor... Bazı ilişkilerine göz yumdum ve bazı genç kızların bana katılmasına bile izin verdim– üçlü ilişki sıkıntıyı hafifletiyor... fakat her zaman *ichiban*'dım, *numero uno*'ydum, ya da hiç olmazsa öyle olduğumu sanıyordum..."

Kimberly sigarasını bastırarak söndürdü ve sonra ellerini ovuşturmaya başladı. Neredeyse ağlayacaktı. "İşte, bu gece bana evden ayrılacağımı söyledi... 'Ne,' dedim, 'Ne demek istiyorsun?'... 'Buradan gidiyorsun,' dedi... Ne bir gülümseme, ne de tartışma... 'Eşyalarını topla,' dedi, 'Xanadu'nun arka tarafında senin için bir daire var.'

"'Orası fahişelerin yaşadığı yer,' diye yanıtladım... Güldü ve hiçbir şey söylemedi... 'Demek bu kadar, kovuldum,' dedim... Ona vurmaya çalıştım, fakat elimi kuvvetle tutarak yüzüme sert bir tokat attı... 'Emrettiğim şeyleri yapacaksın,' dedi... 'Yapmayacağım, seni anasını beceren herif'... bir vazo kavrayıp ona fırlattım. Masaya çarparak parçalandı. Birkaç saniye içinde iki adam ellerimi arkama kıvırdılar... Kral Japon, 'Götürün onu buradan,' dedi.

"Beni yeni daireme götürdüler. Çok güzeldi. Giyinme odasında büyük bir kutu sarılmış kokomo vardı... hepsini içtim ve uçuyordum... Kendime, Hey, dedim, *bu o kadar da kötü değil. Hiç olmaz-*

sa, Toshio'nun o garip cinsel isteklerine katlanmak zorunda değilim... Kumarhaneye gittim, eğleniyordum da, onları görünceye kadar, bir uçurtmadan daha yukarılarda uçuyordum... Kalabalıkta, herkesin önünde... çıldırdım –bağırarak, çığlık atarak, küfrederek– ona saldırdım... Birisi kafama vurdu... Kumarhanede yerde yatıyordum ve Toshio üstüme eğilmişti... 'Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan,' diye tısladı, 'Marcello Danni'nin yanına gömülürsün.'"

Kimberly elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Birkaç saniye sonra, "Ah, Ep," dedi, "kendimi çok çaresiz hissediyorum. Gidebileceğim bir yer yok. Ne yapabilirim?"

Eponine bir şey söylemeden, Kimberly yeniden konuşmaya başlamıştı. "Biliyorum, biliyorum," dedi, "hastanede çalışmaya geri dönebilirim. Hâlâ hemşirelere ihtiyaçları var, gerçek hemşirelere –bu arada, Lincoln'ün nerede?"

Eponine gülümseyerek dolabı gösterdi. "Aferin sana," diye Kimberly güldü. "Robotu karanlıkta tut. Onu, banyoyu temizlemek, yemek pişirmek için çıkart. Sonra, hoop, tekrar dolaba..." Kıkırdadı. "Babafingoları çalışmıyor, biliyorsun. Yani, bir organları var, anatomik olarak mükemmel, fakat sertleşmiyorlar. Bir gece uyuşturucu almıştım ve yalnızdım, bir tanesini üstüme çıkardım, fakat 'sok' dediğim zaman ne yapacağını bilemedi... Tanıdığım birçok erkek kadar kötüydü."

Kimberly ayağa fırlayarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Başka bir sigara daha yakarken, "Buraya neden geldiğimi bilmiyorum," dedi. "Düşündüm

ki belki ikimiz, yani, bir süre için arkadaştık..." Sesi zayıflayarak kesildi. "Artık uçuştan aşağı iniyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Çok feci, korkunç. Dayanamıyorum. Ne umduğumu pek bilmiyorum, fakat senin de kendi hayatın var... Gitsem iyi olacak."

Kimberly odayı yürüyerek, Eponine'i baştan savma bir şekilde kucakladı. "Kendine iyi bak, tamam," dedi Kimberly. "Beni merak etme, kendimi toparlarım."

Ancak kapı kapanıp Kimberly gittikten sonra, Eponine, eski arkadaşı odadayken, kendisinin bir kelime bile söylememiş olduğunu fark etti. Eponine, bir daha Kimberly'yi görmeyeceğinden emindi.

5

Koloninin açık toplantılarından biriydi ve kolonide isteyen herkes katılabiliyordu. Salonda üç yüz kişilik oturacak yer vardı ve hepsi doluydu. Ayrıca yüz kişi duvarların dibinde ayakta duruyor ve ara geçitlerde oturuyorlardı. Ana girişte, Yeni Cennet'in Yasama Kurulu'nun yirmi dört üyesi, Vali Kenji Watanabe tarafından dikkatlerini toplamaya çağrıldılar.

Kenji izleyicileri susturmak için birkaç kez tokmağını vurduktan sora, "Bütçe oturumumuza bugün, Yeni Cennet Hastanesi başhekimi, Dr. Robert Turner'ın konuşmasıyla devam ediyoruz," dedi. "Geçen yılki sağlık bütçesiyle neler yapıldığını özetleyecek ve gelecek yıl için taleplerini açıklayacak."

Dr. Turner kürsüye doğru yürüdü ve arkasında oturmakta olan iki Tiasso biotuna işaret etti. Biotlar hemen, Dr.Turner'ın konuşmasını destekleyecek görüntü malzemesi için, bir projeksiyon makinesi yerleştirdiler ve bir küp ekran astılar.

Dr. Turner, "Geçen yıl," diye söze başladı, "koloni için sağlam bir tıp çevresi yaratmak ve nüfusumuz arasında yayılmaya devam eden düşmanımız RV–41 virüsünü anlamak için büyük atılımlar yaptık. Geçen on iki ay içinde, sadece bu karmaşık organizmanın yaşam çevrimini tümüyle saptamakla kalmadık, aynı zamanda, bu hastalığı taşıyan herkesi tanılamamızı sağlayabilecek görüntülü bir test geliştirdik...

"Yeni Cennet'teki herkes, yedi ay önce sona eren üç haftalık sürede teste tabi tutuldu. O zaman, ko-

lonide yaşıyan doksan altı bireyin bu hastalığa yakalanmış oldukları belirlendi. Testler tamamlandıktan sonra, sadece bir tek taşıyıcı bulundu, bu arada RV–41'den üç ölüm oldu, bu nedenle şimdiki hasta sayımız doksan dört...

"RV–41, kalp kaslarına hücum eden ve onların geri dönülemez biçimde bozulmasına yol açan ölümcül bir virüs. Sonuçta taşıyıcı insan ölüyor. Bilinen bir tedavisi yok. Hastalığın ilerlemesini geciktirmek için değişik teknikler deniyoruz ve son zamanlarda bazı seyrek, fakat yetersiz başarılar elde ettik. Bu anda, çalışmalarımızda belirgin bir başarı kazanıncaya kadar, ne kadar üzülsek de, virüsün etkilediği herkesin sonuçta taşıdığı zehire yenileceğini kabul etmeliyiz.

"Projeksiyon küpüne yerleştirdiğim çizelge, hastalığın değişik evrelerini göstermektedir. Virüs, bireyler arasında, kan ve meninin her kombinasyonunu içeren vücut sıvılarının paylaşılmasıyla geçiyor." Dr. Turner, salonun gürültüsü içinde sesini duyurabilmek için adeta bağırarak, "Hastalığın başka bir yoldan geçtiğine dair hiçbir belirti yok," dedi. "Hastalığın bulaşmasının sadece meni ve kan yoluyla olduğunu kanıtladık. Ter, balgam, gözyaşı, tükürük ve idrar gibi diğer vücut sıvılarının bulaşım aracı olmadıklarını kesin olarak ileri süremiyoruz, fakat, elimizdeki veriler bize RV–41'in bu sıvılarla geçemeyeceğini bize gösteriyor."

Salondaki konuşmalar artık iyice yaygınlaşmıştı. Vali Watanabe, odada sessizliği sağlamak için, elindeki tokmağı birkaç kez vurmak zorunda kaldı. Robert Turner boğazını temizledi ve devam etti. "Bu

özel virüs, eğer deyimim yerindeyse, çok akıllı ve özellikle evsahibi insanın vücuduna mükemmel uyum sağlıyor. Küpteki şemadan görevbileceğiniz gibi, ilk iki evresinde, kan ve meni hücrelerine yeni yerleştiği zamanlarda, hiç zarar vermeden, uysal bir şekilde davranıyor. Belki de bu süre içinde bağışıklık sistemine saldırmaya başlıyor. Kesin bir şey söyleyemiyoruz, çünkü tüm tanısal veriler, bu evre içinde bağışıklık sisteminin sağlıklı olduğunu gösteriyor.

"Bağışıklık sisteminin zayıflamasını neyin başlattığını bilmiyoruz. Karmaşık vücudumuzdaki nedeni bilinmeyen bir süreç –işte bu alanda daha yoğun bir araştırma yapmamız gerek– birden RV–41 virüsüne bağışıklık sisteminin hücuma açık olduğunu haber veriyor ve müthiş saldırı başlıyor. Kan ve menideki virüs oranı, birden birkaç kat artıyor. İşte bu, hastalığın en bulaşıcı olduğu ve bağışıklık sisteminin de çöktüğü dönem."

Dr. Turner durdu, devam etmeden önce, okumakta olduğu kağıtları karıştırdı. "Bağışıklık sisteminin bu saldırıdan hiçbir zaman kurtulamaması çok şaşırtıcı. Bir şekilde RV–41 ne zaman kazanacağını biliyor ve beklediği o özel zayıflık anı belirinceye kadar hiç çoğalmıyor. Bağışıklık sistemi bir kere yok edildi mi, kalp kaslarındaki bozulma başlıyor ve beklenen ölüm bunu izliyor.

"Hastalığın daha sonraki evrelerinde, RV–41 virüsü meni ve kandan tümüyle kayboluyor. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, bu kayboluş tanı işlemlerinde zorluk yaratıyor. Nereye gidiyor? Henüz tanımlayamadığımız bir şeye dönüşerek saklanıyor

mu? Acaba kalp kaslarının yavaş yavaş yok edilişini mi yönetiyor, yoksa bu bozulma, bağışıklık sistemine ilk yapılan saldırının bir sonucu mu? Tüm bu sorulara şu anda yanıt veremiyoruz."

Doktor biraz su içmek için durakladı. "Geçen yılki çalışmalarımızın bir kısmı," dedi, "hastalığın kaynağını araştırmaya ayrılmıştı. RV–41'in, Yeni Cennet'te, bir şekilde, zaten var olduğu ve belki de buraya dünyadışı yaratıkların şeytani bir tür deneyi için bırakılmış olduğu konusunda söylentiler var. Bu tür konuşmalar tümüyle saçma. Bu virüsü Dünya'dan buraya kesinlikle biz taşıdık. Santa Maria'daki iki yolcu, bunlardan birincisi Dünya'dan Mars'a yapılan yolculukta olmak üzere, birbirinden üç ay arayla RV–41'den öldü. Pek cesaret verici olmasa da, Dünya'daki dostlarımız ve meslektaşlarımızın da bu şeytanla mücadele ettiklerinden emin olabiliriz.

"RV–41'in kaynağına gelince, burada ancak tahmin yürütebilirim. Eğer Dünya'dan beraberimizde getirdiğimiz tıp veri tabanı daha geniş olsaydı, kaynağını hiçbir tahmin yapmadan da bulabilirdim... Her neyse, bu RV–41 virüsünün genetik yapısı, yirmiikinci yüzyıl başlarında insanlar tarafından yapılan gizli aşı geliştirme testlerinin bir parçası olarak, genetik mühendislik yoluyla yaratılan bir hastalığa çok benziyor.

"Daha ayrıntılı açıklamama izin verin. Yirminci yüzyılın son yirmi yılında korkunç bir felaket olan AIDS virüsüne karşı önleyici aşıların başarıyla geliştirilmesinden sonra, tıp teknolojisi, biyoloji mühendisliğinin avantajlarını, bilinen bütün aşıların kapsamını genişletmek için kullanmaya başladı. Özellikle

biyologlar ve doktorlar, belirli bir aşı türünün başarıyla geniş bir alanda uygulanabileceğini kanıtlamak amacıyla, bilinçli olarak, yeni ve daha ölümcül virüs ve bakteriler yaratmaya başladılar. Bütün bu çalışmalar, elbette, çok dikkatli kontroller altında ve halkı tehlikeye atmadan yapılıyordu.

"Ancak, Büyük Kargaşa'nın ortaya çıkmasıyla, araştırmaya ayrılan paralar birden kesildi ve tıp laboratuvarlarının çoğu terk edilmek zorunda kalındı. Dünya'nın her yerinde, tecrit bölgelerinde saklanmakta olan tehlikeli hastalıkların hepsi, herhalde yok edildi. Ancak... İşte burada kişisel tahminlerimi, açıklamama katıyorum.

"Burada, Yeni Cennet'te başımıza dert olan virüs, Senegal'deki Laffont Tıp Laboratuvarı'nda 2017'de üretilmiş olan AQT19 virüsüne şaşılacak kadar benziyor. Doğal olarak gelişen bir virüsün de genetik olarak AQT19'a benzeyebileceğini ve benim bu düşüncelerimin yanlış olabileceğini kabul ediyorum. Ancak, benim fikrime göre, Senegal'deki o terk edilen laboratuvarda bulunan AQT19 imha edilmedi. Bu özel virüsün bir şekilde yaşamını sürdürerek, bir sonraki yüzyılda hafif bir değişim geçirdiğine –belki de insana yakın maymunlarda yaşayarak– ve sonunda insanlara bulaşmanın yolunu bulduğuna ikna olmuş durumdayım. Bu durumda, bizi öldürmekte olan hastalığı ilk yaratan bizleriz."

Salonda büyük bir uğultu koptu. Vali Watanabe, gene tokmağıyla vurarak dinleyicileri sessizliğe çağırırken, içinden Dr. Turner'ın özel tahminlerini kendisine saklamasını diliyordu. Artık, hastane müdürü, gelecek yıl gerçekleştirmeyi düşündüğü pro-

jelerin hangileri için fon gerektiğini anlatmaya başlamıştı. Dr. Turner, geçen yıl almış olduğu ödeneğin iki katını istiyordu. Senato tarafından duyulabilir bir inleme yükseldi.

Robert Turner'ı hemen izleyen konuşmacılar sadece vitrin dekorasyonuydu. Herkes, günün diğer önemli konuşmasının, üç ay sonraki seçimlerde muhalefetin vali adayı olan Ian Macmillan tarafından yapılacağını biliyordu. Şimdiki Vali Kenji Watanabe'yle, onun siyasi partisinin seçimi olan Dmitri Ulanov'un, finanse etmek için yeni vergiler gerekse bile, sağlık bütçesinde ufak bir artıştan yana oldukları biliniyordu. Macmillan'ınsa Dr. Turner'ın istediği fonlara karşı olduğu söyleniyordu.

Ian Macmillan, koloniде yapılan ilk seçimde Kenji Watanabe tarafından kesin bir yenilgiye uğratılmıştı. Ondan sonra, Mr. Macmillan evini Beauvois'dan Hakone'a taşımış ve Vegas bölgesinden senatoya seçilmişti ve ayrıca Toshio Nakamura'nın genişleyen iş imparatorluğunda iyi bir ücretle, önemli bir yere gelmişti. Mükemmel bir birleşme olmuştu. Nakamura'nın koloniyi onun adına yönetecek "kabul edilebilir" birine ihtiyacı vardı ve belirgin değer yargıları veya prensipleri olmayan, hırslı bir adam olan Macmillan da vali olmak istiyordu.

Ian Macmillan konuşmasına, "Dr. Turner'ı dinleyip kalplerimizi ve kesemizi açarak onun tüm talepleri için ödenek ayırmak, doğrusu çok kolay," diye başlamıştı. "İşte bu bütçe görüşmelerinde noksan olan bu. Her bölüm başkanı, önerilerini güçlü bir şekilde savunabilir. Fakat her birini ayrı ayrı dinle-

yerek, daha genel bir görüntüyü gözden kaçırırız. Dr. Turner'ın programının değersiz olduğunu söylemek istemiyorum. Fakat öncelik sırasının düzeltilmesi gerektiğine inanıyorum."

Hakone'a taşındığından beri Macmillan'ın konuşma tarzı oldukça değişmişti. Dikkatle eğitilmiş olduğu belliydi. Gene de, doğal bir konuşma yeteneği olmadığından, bazen daha önce prova edilmiş bazı jestleri komik kaçıyordu. RV—41 taşıyıcılarının Yeni Cennet'in nüfusunun yüzde beşinden azını oluşturmasına karşın, onlara yardım masraflarının inanılmayacak kadar yüksek olması, konuşmasının ana temasıydı.

"Böyle küçük bir grubun yararı için, koloninin geri kalan vatandaşları neden mahrumiyet çekmeye zorlanıyor?" dedi. "Ayrıca," diye ekledi, "her koloniciyi fazlasıyla ilgilendiren ve yaşamımızı sürdürebilmemizi etkilemesi kuvvetle olası, daha zorunlu konular da, daha fazla para bekliyor."

Ian Macmillan, uzun bacaklıların bitişik yaşam bölgesinden birdenbire "dışarı fırlayarak" koloni araştırma grubunu nasıl korkuttuğunu kendi görüşüne göre anlatarak, onların bu "hücumu"nun, planlı bir ırklararası savaşın ilk akını olduğu havasını verdi. Macmillan, uzun bacaklıları hayaletler olarak tanımladıktan sonra, onları "daha korkutucu yaratıklar"ın izleyerek kolonicileri, özellikle kadın ve çocukları dehşete düşüreceğini öne sürdü. "Savunma için para," dedi, "hepimiz için harcanmış paradır."

Aday Macmillan, çevresel araştırmaların, koloninin genel refahı açısından, Dr. Turner'ın açıkladığı

sağlık programından, "çok daha önemli" olduğunu ileri sürdü. Hava mühendisleri tarafından yapılan işleri övdü ve kolonicilerin havanın nasıl olacağını tamamen bileceği bir geleceğin hayalini kurdu.

Konuşması, salondan yükselen alkışlarla defalarca kesilmişti. Sonunda RV—41 hastaları hakkında konuştuğu zaman, Mr. Macmillan, "onların korkunç sonları"na ilişkin "daha az masraflı" planının taslağını çizdi. "Onlara," dedi sesini yükselterek, "Yeni Cennet'in dışında, son günlerini huzur içinde geçirecekleri bir kasaba yaratacağız.

"Benim fikrime göre," dedi, "RV—41'le ilgili gelecekteki tıbbi çalışmalar, onu tecrit etmek ve bu felaketin bireyden bireye geçiş yollarının saptanmasıyla sınırlandırılmalıdır. Bu araştırmalar sonuçlanıncaya kadar, kazara başka bulaşma olaylarının olmaması için taşıyıcıların karantinaya alınmaları, kolonideki herkesin, o hastalığı taşıyan şanssız insanlar dahil, çok yararına olacaktır."

Nicole ve ailesi de salondaydılar. Politik toplantılardan nefret etmesine rağmen, gelmesi için Richard'ın başının etini yemişlerdi. Richard, Macmillan'ın konuşmasından iğrenmişti. Nicole ise korkmuştu. Adamın her sözünün belli bir amacı vardı. Konuşması bittiği zaman, ***Acaba söyleyeceklerini kim yazıyor?*** diye merak etti. Nakamura'yı önemsememiş olduğu için kendine kızdı.

Macmillan'ın konuşmasının sonuna doğru, Ellie Wakefield salondaki yerinden sessizce ayrıldı. Birkaç saniye sonra onu Senato'nun bulunduğu yerde, kürsüye doğru yürürken görünce, ailesi ve Ian Macmillan'ın günün son konuşmacısı olduğunu sanan

salondaki diğer insanlar çok şaşırmışlardı. Herkes salonu terk etmeye hazırlanıyordu. Kenji Watanabe, Ellie'yi tanıtırken, çoğu tekrar yerlerine oturdular.

"Okuldaki yurttaşlık derslerimizde," diye Ellie konuşmaya başladı, gergin olduğu sesinden belliydi. "Koloni anayasasını ve Senato prosedürlerini inceliyoruz. Bu açık toplantılarda isteyen her vatandaşın konuşma yapabileceği pek bilinmiyor..."

Ellie devam etmeden önce derin bir nefes aldı. Annesi ve öğretmeni Eponine eğilerek önlerindeki demir parmaklığı tuttular. Ellie daha güçlü bir sesle, "Bugün konuşmak istedim," dedi, "çünkü RV-41 kurbanları konusuyla ilgili olarak değişik bir görüş açım olduğuna inanıyorum. Öncelikle çok gencim ve sonra üç yıl öncesine kadar da, ailemin dışında, başka insanlarla tanışma imkânı bulamadım.

"Bu iki nedenle, insan hayatını bir hazine olarak kabul ediyorum. Sözcüğüm dikkatle seçilmiştir. Bir hazine sizler için çok değerli bir şeydir. Bu adamın, bizi sağlıklı kılmak için bütün gün, bazen de bütün gece çalışan bu inanılmaz doktorun da, insan hayatını bir hazine gibi gördüğü çok açık.

"Az önceki konuşmasında Dr. Turner size bu programa niçin para vermemiz gerektiğini anlatmadı, sadece hastalığın ne olduğunu ve onunla nasıl savaşacağımızı açıkladı. Hepinizin bunun nedenini anlayacağınızı kabul ediyordu. Ama Mr. Macmillan'ı dinledikten sonra," Ellie az önceki konuşmacıya bir göz attıktan sora devam etti, "bazı kuşkularım var.

"İnsan hayatı son derece değerli bir şey olduğundan, bu korkunç hastalığı durdurup, kontrol altına alıncaya kadar, onu incelemeye devam etmeliyiz.

Her birey eşsiz bir mucize ve karmaşık kimyasalların, özel yeteneklerin, rüyaların ve deneyimlerin olağanüstü bir birleşimidir. Tüm kolonide insan hayatının korunmasına yönelik bir çalışmadan daha önemli bir şey olamaz.

"Bugünkü görüşmelerden Dr. Turner'ın programının pahalı olduğunu anlıyorum. Onun karşılanması için eğer vergiler arttırılacaksa, o zaman her birimiz çok istediğimiz özel bir şeyden fedakârlık yapmalıyız. Bu, başka bir insanın yaşam hazinesi için ödeyeceğimiz çok küçük bir bedel olur.

"Ailem ve arkadaşlarım bana, bazen umutsuz biçimde saf olduğumu söylüyorlar. Bu doğru olabilir. Fakat belki de benim bu saflığım bazı şeyleri diğer insanlardan daha iyi görebilmeme neden oluyor. Bu olayda, sanırım bir sorunun sorulmasına gerek. Eğer size veya ailenizin bir üyesine RV—41 tanısı konsaydı, Dr. Turner'ın programını destekler miydiniz...? Çok teşekkür ederim."

Ellie kürsüden uzaklaşırken ürkütücü bir sessizlik oldu. Sonra gök gürültüsünü andıran alkış sesleri ortalığı kapladı. Nicole ve Eponine'in gözlerinden yaşlar akıyordu. Aşağıda, Senato'nun bulunduğu yerde Dr. Turner, ellerini uzatarak Ellie'ye doğru yürüdü.

6

Nicole gözlerini açtığı zaman, Richard yatakta, yanında oturuyordu. Elinde bir bardak kahve vardı. "Seni saat yedide uyandırmamızı söylemiştin," dedi.

Nicole doğrulup otururken, kahveyi ondan aldı. "Teşekkürler sevgilim," dedi. "Fakat neden Linc'in...?"

"Kahveni kendim getirmeye karar verdim... Ana Düzlük'ten yine bazı haberler var. Sabahın köründe gevezelik etmeyi hiç sevmediğini bilmeme karşın, bunu seninle konuşmak istedim."

Nicole, kahvesinden yavaşça, uzun bir yudum alarak kocasına gülümsedi. "Haberler ne?" diye sordu.

"Dün gece gene iki uzun bacaklı olayı daha olmuş. Bununla bir haftada neredeyse bir düzine oluyor. Savunma güçlerimizin, mühendislik ekibini 'taciz' eden üç uzun bacaklıyı yok ettiği bildiriliyor."

"Uzun bacaklılar saldırıya karşılık verme girişiminde bulunmuşlar mı?"

"Hayır yapmamışlar. İlk silah sesini duydukları anda diğer yaşama bölgesinin deliğine koşuşmuşlar... Geçen gün olduğu gibi birçoğu kaçmış."

"Ve sen hâlâ onların, tıpkı Rama I ve II'deki örümcek biotlar gibi uzaktan gözlemciler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Richard başını salladı. "Diğerlerinin hakkımızda nasıl bir görüş geliştirdiklerini düşünebiliyor musun?... Hiçbir kışkırtmada bulunmayan silahsız yaratıklara ateş açıyoruz... kesinlikle ilişki kurma amacı

taşıyan bir girişime, düşmanca karşılık veriyoruz..."

"Benim de hoşuma gitmiyor," dedi Nicole yumuşak bir sesle. "Fakat ne yapabiliriz ki? Senato araştırma gruplarına kendilerini savunmaları için tam yetki verdi."

Richard tam yanıtlamak üzereyken, Benjy'nin kapı girişinde durduğunu gördü. Genç adam kocaman bir gülümsemeyle, "İçeri girebilir miyim, anne?" diye sordu.

"Elbette canım," dedi Nicole, kollarını açarak, "gel ve bana kocaman bir doğum günü kucaklaması ver."

Artık, birçok erkekten daha yapılı olan çocuk, yatağa uzanıp annesini kucaklarken, Richard, "Mutlu yıllar Benjy," dedi.

"Teşekkür ederim, Richard amca."

"Sherwood Ormanı'nda piknik yapıyoruz değil mi?" diye Benjy yavaşça sordu.

"Elbette," diye annesi yanıtladı. "Ve sonra bu akşama da büyük bir partimiz var."

"Yaşasın," dedi Benjy.

Cumartesi günü olduğu için Patrick ve Ellie hâlâ uyuyorlardı, çünkü dersleri yoktu. Büyükler televizyonda sabah haberlerini izlerlerken, Linc; Richard, Nicole ve Benjy'ye kahvaltı servisi yaptı. En son "uzun bacaklı çatışması"yla ilgili kısa bir filmle beraber valilik yarışının iki rakibinin yorumları vardı.

Ian Macmillan televizyon muhabirine, "Haftalardır söyleyip durduğum gibi," dedi, "savunma hazırlıklarımızı belirgin biçimde artırmalıyız. Sonunda kuvvetlerimizin silah gücünü artırmaya başladık, fakat bu alanda daha cesur davranmaya başlamamız ge-

rek."

Sabah haberleri hava durumu müdürüyle yapılan bir röportajla sona erdi. Kadın son zamanlardaki olağandışı kuru ve rüzgârlı havanın, bilgisayar simülasyonundaki "örnekleme hatası" nedeniyle oluştuğunu söyleyerek, "Tüm hafta boyunca," dedi, "başarısız bir şekilde yağmur yağdırmaya çalıştık. Şimdi, elbette, hafta sonu olduğundan, güneş ışığı programladık... Fakat gelecek hafta yağmur yağacağına söz veriyoruz."

"Ne yaptıklarına dair en küçük bir fikirleri bile yok," diye televizyonu kapatan Richard homurdandı. "Sistemi aşırı yükleyerek kargaşaya neden oluyorlar."

"Karg–şa nedir Richard Amca?" diye Benjy sordu.

Richard bir an tereddüt etti, "Sanırım en basit tanımlaması düzen yokluğu olabilir. Fakat matematikte, bu sözcüğün daha kesin bir anlamı var. Küçük hatalara karşı sınırsız yanıtları tarif etmek için kullanırız." Richard güldü. "Kusura bakma Benjy. Bazen bilimsel saçmalıkları kullanarak konuşuyorum."

Benjy gülümsedi, "Benimle nor–malmişim gibi konuştuğun zaman hoşuma gidiyor," dedi dikkatle. "Ve ba–zen, bir–şey–ler an–lı–yo–rum."

Linc masadan kahvaltı tabaklarını temizlerken, Nicole, zihni birşeylerle meşgul görünüyordu. Benjy dişlerini fırlaçalamak için odadan ayrılınca, kocasına eğilerek, "Katie'yle konuştun mu?" diye sordu. "Geçen gün öğleden sonra ve dün akşam telefona yanıt vermedi."

Richard başını salladı.

"Eğer partisinde bulunmazsa, Benjy çok kırıla-

cak... Onu bulması için bu sabah Patrick'i yollayacağım."

Richard iskemlesinden kalkarak masanın çevresini dolaştı. Uzanarak Nicole'ün elini tuttu. "Peki ya senden ne haber, Mrs. Wakefield? Şu dolu programının içinde bir yerlerde kendine biraz dinlenme ve rahatlama zamanı ayırdın mı? Ne de olsa hafta sonu."

"İki yeni tıp elemanının eğitimine yardım etmek için bu sabah hastaneye gideceğim. Sonra Ellie ve ben, buradan Benjy'yle birlikte saat onda ayrılacağız. Dönerken mahkemeye uğrayacağım –pazartesi günkü davalarla ilgili sunulan görüşleri henüz okumadım. Saat iki buçukta Kenji'yle kısa bir toplantım var ve pataloji dersim de saat üçte... saat dört otuza doğru evde olurum."

"Bu da sana Benjy'nin partisini düzenlemen için yeterli zaman bırakıyor. Sevgilim, gerçekten biraz yavaşlaman lazım. Ne de olsa bir biot değilsin."

Nicole kocasını öptü. "Konuşana bak. Heyecan verici bir projeye başladığı zaman yirmi veya otuz saat durmadan çalışan sen değil misin?" Bir an duraklayarak ciddileşti. "Bütün bunların hepsi çok önemli canım... Kolonideki olayların bir uç noktasında olduğumuzu ve burada bir takım değişiklikler yapmakta olduğumuzu hissediyorum."

"Bu kuşkusuz Nicole, kesinlikle bir etkin oluyor. Fakat, kendine hiç zaman ayırmıyorsun."

Nicole Patrick'in kapısını açarken, "Bu ilerideki yıllarda keyfini süreceğim bir lüks," dedi.

Ağaçların arasından geniş çayıra çıktıkları zaman, tavşanlar ve sincaplar yollarından kaçıştılar. Çayırın karşı tarafında, uzun mor çiçeklerin arasındaki yolda otlayan genç bir erkek geyik vardı. Yeni boynuzların büyüdüğü kafasını, ona yaklaşmakta olan Nicole, Ellie ve Benjy'ye çevirdi, sonra sıçrayarak ormanda uzaklaştı.

Nicole haritasını inceledi. "Çayırın tam arkasında, oralarda birkaç piknik masası olmalı."

Benjy, içi arılarla kaynaşan bir grup sarı çiçeğin önünde diz çökmüştü. Gülümseyerek, "Bal," dedi. "Arılar kovanlarında bal yapar."

Birkaç dakika sonra masaları buldular ve bir tanesinin üstüne örtü serdiler. Linc sandviçleri paketlemişti –Benjy en çok fıstık ezmeli ve reçellisini seviyordu– ayrıca San Miguel yakınlarındaki meyve bahçelerinden taze portakallar ve greyfurt vardı. Öğle yemeklerini yerlerken, başka bir aile çayırın diğer ucunda geziniyordu. Benjy onlara el salladı.

"Bu in–sanlar, benim do–ğum günüm olduğunu bil–mi–yorlar," dedi.

Bir bardak limonatayı onun şerefine kaldıran Ellie, "Ama biz biliyoruz," dedi. "Kutlarım kardeşim."

Yemeklerini bitirmeden az önce, tepelerinden küçük bir bulut geçti ve çayırlığın parlak renkleri bir an için soldu. Nicole, Ellie'ye "Bu olağandışı koyulukta bir bulut," derken, üzerinden bulut geçmiş çimenler ve çiçekler yeniden güneş ışığına kavuşmuşlardı.

Nicole, Benjy'ye, "Pudingini şimdi istiyor musun?" diye sordu, "yoksa beklemek mi istiyorsun?"

"Önce atış yapalım," dedi Benjy. Piknik torbasından beyzbol malzemesini çıkardı ve Ellie'ye bir eldiven verdi. Çayıra doğru koşarken, "Haydi başlayalım," dedi.

Çocukları birbirlerine beyzbol topunu atarlarken, Nicole, öğle yemeğinden kalan artıkları temizledi. Tam Ellie ve Benjy'ye katılmak üzereyken, bileğindeki telsizden gelen alarm sesini duydu. Alış düğmesine basınca, dijital saat göstergesi bir televizyon ekranına dönüştü. Nicole, Kenji Watanabe'nin söylediklerini duyabilmek için sesi açtı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Nicole," dedi Kenji. "Fakat acil bir durum var. Bir tecavüz olayı başvurusu ve aile davanın hemen açılmasını istiyor. Senin bölümünü ilgilendiren çok hassas bir olay ve sanırım hemen ele alınması lazım... Telsizde fazla bir şey söylemek istemiyorum."

"Yarım saate kadar orada olurum," dedi Nicole.

Önce, pikniğinin yarıda kalacağını sanan Benjy üzülmüştü. Fakat, Ellie annesini, Benjy'yle birlikte birkaç saat daha ormanda kalmasında bir sakınca olmadığına ikna etti. Çayırlıktan ayrılmadan önce, Nicole, Ellie'ye Sherwood Ormanı'nın bir haritasını verdi. Tam o anda, başka, daha büyük bir bulut, Yeni Cennet'in yapay güneşinin önünü kapatıyordu.

Katie'nin dairesinde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Patrick bir süre kararsız kaldı. Katie'yi nerede arayacaktı? Üniversitedeki arkadaşlarının hiçbiri Vegas'ta oturmuyordu, bu nedenle nereden başlayacağını da bilmiyordu.

Genel bir telefondan Max Puckett'ı aradı. Max, Patrick'e Vegas'ta tanıdığı üç kişinin telefonunu verdi. "Bu insanların hiçbiri ailenle birlikte bir akşam yemeği için evine çağırabileceğin tiplerden değiller, ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Max gülerek, "fakat hepsi çok iyi kalplidirler ve herhalde kız kardeşini bulmana yardımcı olurlar."

Patrick'in tanıdığı tek isim, dairesi de telefon kulübesinden birkaç yüz metre ötede olan Samantha Porter'dı. Öğleden sonranın ilk saatleri olmasına karşın, sonunda kapıyı açtığı zaman Samantha hâlâ sabahlığının içindeydi. "Ekrandan baktığımda sen olduğunu anlamıştım," dedi seksi bir gülümsemeyle. "Sen Patrick O'Toole'sun değil mi?"

Patrick başını salladı ve uzun bir sessizlikten sonra, ağırlığını diğer ayağına verirken, sonunda, "Miss Porter," dedi, "bir sorunum var..."

"Bir sorunun olması için henüz çok gençsin," diyerek onun sözünü kesen Samantha içten bir kahkaha attı. "Neden bu konuyu konuşmak için içeri gelmiyorsun?"

Patrick kızardı, "Hayır bayan," dedi. "Bu, o tür bir sorun değil... Sadece kız kardeşim Katie'yi bulamıyorum ve bana yardım edebileceğinizi düşündüm."

Patrick'i içeri almak için yarım dönmüş olan Samantha, geriye dönerek genç adamı süzdü.

"Demek bu nedenle beni görmeye geldin," dedi. Başını salladıktan sonra, yeniden güldü. "Ne düş kırıklığı ama! Ben de birşeyler yapmaya geldiğini düşünmüştüm. Böylece herkese, kesin olarak, uzaylı bir yaratık olup olmadığını söyleyebilecektim."

Patrick girişte huzursuzca beklemeye devam etti.

Birkaç saniye sonra Samantha omuzlarını silkti. "Sanırım, Katie zamanının büyük kısmını sarayda geçiriyor," dedi, "Kumarhaneye git ve Sherry'yi sor. Kız kardeşini nasıl bulacağını o bilir."

Nicole, bürosundaki Japon beyefendiye, "Evet, Evet, Mr. Kobayashi anlıyorum," diyordu. "Neler hissetmekte olduğunuzu anlayabiliyorum. ***Wakarimasu.*** Adaletin yerine geleceğine emin olabilirsiniz."

Adama, karısının bulunduğu bekleme odasına kadar eşlik etti. Mrs. Kobayashi'nin gözleri ağlamaktan hâlâ şişmiş durumdaydı. On altı yaşındaki kızları Mariko, Yeni Cennet hastanesinde tepeden tırnağa muayeneden geçiriliyordu. Çok kötü dövülmüştü, ama durumu tehlikeli değildi.

Nicole, Kobayashilerle konuştuktan sonra Dr. Turner'ı aradı. "Kızın vajinasında taze meni var," dedi doktor, "ve vücudunun her santimetre karesi çürüklerle dolu. Ayrıca duygusal açıdan tam bir enkaz –ırza tecavüz de kesin bir olasılık."

Nicole içini çekti. Mariko Kobayashi, tecavüzcü olarak, Ellie'yle birlikte okul piyesinde başrolü oynayan Pedro Martinez'in ismini vermişti. Bu olabilir miydi? Nicole iskemlesini bürosunun tabanında kaydırarak bilgisayarına ulaştı ve koloni veri tabanına girdi.

MARTINEZ, PEDRO ESCOBAR... doğum 25 Mayıs 2228 Managua, Nikaragua... anne, evlenmemiş, Mario Escobar, hizmetçi, bakıcı, genellikle işsiz... baba büyük olasılıkla Ramon Martinez. Haitili siyah liman

işçisi... altı yarım kan erkek ve kız kardeş, hepsi daha genç... 2241 ve 2242'de kokomo satmaktan hüküm giymiş... 2243'de tecavüz... Managua Islah Evi'nde sekiz ay... örnek mahkûm... Mexico City'deki Sözleşme Evi'ne 2244'de nakil... IE 1.86, SC 52.

Nicole, Pedro'yu bürosuna çağırmadan önce, iki kez kısa bilgisayar kaydını okudu. Pedro, Nicole'ün isteği üzerine oturdu ve yere bakmaya başladı. Tüm görüşme boyunca bir Lincoln biotu köşede durarak konuşmaları kaydedecekti.

Nicole yumuşak bi sesle, "Pedro," dedi. Hiç yanıt yoktu. Daha güçlü bir sesle, "Pedro Martinez," diye tekrarladı, "dün gece Mariko Kobayashi'ye tecavüz etmekle itham edildiğini biliyor musun?... Bunun çok 'ciddi bir suçlama olduğunu sana açıklamama gerek yok sanırım... Şimdi sana, onun suçlamalarını yanıtlama şansı veriliyor."

Pedro hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Sonunda Nicole devam etti, "Yeni Cennet'te, senin Nikaragua'da karşılaştığından daha farklı bir adalet sistemimiz var. Burada, yargıç delilleri inceleyip, davanın başlaması için yeterli nedenler bulunduğuna karar verinceye kadar ceza davaları başlayamaz. Bu nedenle seninle konuşuyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra, genç adam hiç başını kaldırmadan, işitilemeyen birşeyler mırıldandı.

"Ne?" diye Nicole sordu.

"Yalan söylüyor," dedi Pedro daha yüksek bir sesle. "Nedenini bilmiyorum, fakat Mariko yalan söylüyor."

"Neler olduğunu senin yönünden anlatmak ister

misin?"

"Ne fark eder ki? Nasıl olsa kimse bana inanmayacak."

"Pedro beni iyi dinle... Eğer ilk soruşturma sonuçlarına göre, mahkemem, iddiaların dava açmak için yeterli olmadığına karar verirse davan düşer... Elbette bu suçlamaların ciddiyeti, çok ayrıntılı bir araştırmayı gerektiriyor, yani tam bir ifade vermen ve çok zor soruları yanıtlaman gerekecek."

Pedro Martinez başını kaldırarak hüzünlü gözlerle Nicole'ü süzdü. "Yargıç Wakefield," dedi yavaşça, "Mariko ve ben seks yaptık... fakat bu onun fikriydi... ormana gitmenin eğlenceli olacağını söylemişti..." Genç adam konuşmayı keserek yeniden gözlerini yere dikti.

Birkaç saniye sonra Nicole, "Mariko'yla daha önce de cinsel ilişkide bulunmuş muydunuz?" diye sordu.

"Sadece bir kez –yaklaşık on gün önce," diye Pedro yanıtladı.

"Pedro, dün geceki sevişmeniz... aşırı fiziksel miydi?"

Pedro'nun gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Onu dövmedim," dedi heyecanla. "Onu asla incitemezdim..."

Pedro konuşurken uzaktan garip bir gürültü geldi, sanki bir kırbaç şaklaması gibi, ancak daha derin tonda.

Nicole, "Neydi bu?" diye yüksek sesle şaşkınlığını belirtti.

"Gök gürültüsüne benziyordu," dedi Pedro.

* * *

Gök gürültüsü, aynı zamanda Patrick'in, kız kardeşi Katie'yle karşılıklı konuşmakta oldukları, Nakamura'nın sarayındaki lüks süitte de duyulmuştu. Katie pahalı mavi ipekten rahat bir elbise giyiyordu.

Patrick bu beklenmeyen sese aldırmadı. Kızgındı. "Yani sen şimdi bana, Benjy'nin bu akşamki partisine gelmeyi bile denemeyeceğini mi söylüyorsun? Anneme ne söyleyeceğim?"

"Ona istediğini söyle," dedi Katie. Çantasından bir sigara çıkarıp ağzına yerleştirdi. "Ona, beni bulamadığını söyle." Altın bir çakmakla sigarasını yaktı ve dumanı kardeşinin yüzüne doğru üfledi. Patrick eliyle dumanı dağıtmaya çalıştı.

"Yapma bebek kardeşim," dedi Katie gülerek. "Seni öldürmez."

"Doğru, hemen öldürmez."

Katie ayağa kalkarak salonun içinde dolaşmaya başladı. "Bak Patrick," dedi, "Benjy bir budala, bir moron. Birbirimize hiç yakın olmadık. Birisi ona söylemedikçe, benim orada olmadığımın farkına bile varmaz."

"Yanılıyorsun, Katie. O sandığından daha akıllı. Her zaman seni sorup duruyor."

Katie, "Bu pis bir oyun bebek kardeşim," dedi. "Bunu sadece kendimi suçlu hissetmem için söylüyorsun... Bak, ben gelmiyorum. Yani, yalnız sen, Benjy ve Ellie olsaydı düşünebilirdim –Hoş, Ellie de o 'şahane' konuşmasından beri büyük bir karın ağrısı oldu ya neyse. Fakat annemin çevrede olmasının benim için ne demek olduğunu bilirsin. Her zaman benim durumumla uğraşıyor."

"Senin için kaygılanıyor, Katie."

Katie sinirli bir şekilde gülerek sigarasından derin bir nefes çekti. "Eminim öyledir, Patrick... Ancak gerçekten kaygılandığı şey aileyi utandırıp utandırmadığım."

Patrick gitmek üzere kalktı. "Hemen gitmek zorunda değilsin," dedi Katie. "Neden biraz daha kalmıyorsun? Üstüme birşeyler giyeyim sonra kumarhaneye ineriz... Birlikte ne kadar eğlenirdik hatırlıyor musun?"

Katie yatak odasına doğru yürümeye başladı. Patrick birden sordu. "Uyuşturcu kullanıyor musun?"

Katie durarak kardeşine baktı. "Bunu kim bilmek istiyor? Sen mi yoksa Bayan Kozmonot Doktor Vali Yargıç Nicole des Jardins Wakefield mi?"

Patrick sakin bir şekilde, "Ben bilmek istiyorum," dedi.

Katie, Patrick'e doğru yürüyerek ellerini onun yanaklarına koydu. "Ben senin kız kardeşinim ve seni seviyorum," dedi. "Başka bir şeyin önemi yok."

Kara bulutların hepsi, Sherwood Ormanı'nın küçük tepeleri üstünde toplandılar. Rüzgâr ağaçların arasından hızla esiyor, Ellie'nin saçlarını arkaya savuruyordu. Birden şimşek çaktı ve hemen hemen aynı anda gök gürültüsünün müthiş çatırtısı duyuldu.

Benjy irkildi ve Ellie onu kendisine çekti. "Haritaya göre," dedi, "ormanın kenarından sadece bir kilometre uzaktayız," dedi.

"Bu ne kadar sürer?" diye Benjy sordu.

"Eğer çabuk yürürsek," diye Ellie rüzgârı bastır-

mak için bağırdı, "yaklaşık on dakikada ulaşırız." Benjy'nin kolunu yakalayarak patikada yanında olmasını sağladı.

Bir an sonra, yakınlarındaki bir ağacın üstüne rastlayan bir yıldırım, kalın bir dalın yola düşmesine neden oldu. Dal, Benjy'nin sırtına çarparak onu yere düşürdü. Yola doğru devrilmesine karşın, kafası yeşil bitkilerin ve ormanın ağaçlarının dibindeki sarmaşıkların arasına gömülmüştü. Yıldırımın gürültüsü onu neredeyse sağırlaştırmıştı.

Ormanın tabanında, kendisine ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç saniye yattı. Sonunda ayağa kalkmayı başardı. Patikanın diğer tarafında yüz üstü yere uzanmış, gözleri kapalı kız kardeşine bakarak "Ellie" dedi.

"Ellie!" Benjy, şimdi, yarı yürüyerek, yarı sürüklenerek ilerlerken bağırıyordu. Ellie'yi omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. Ellie'nin gözleri açılmadı. Alnında, sağ gözüne yakın bir yerde, daha şimdiden portakal büyüklüğünde bir şiş vardı.

Benjy yüksek bir sesle, "Ben şimdi ne yapacağım?" dedi. Bir yanık kokusu aldı ve aynı anda ağaçlara baktı. Yangının rüzgârın da yardımıyla daldan dala atladığını gördü. Başka bir yıldırım daha düştü ve yine gök gürültüsü. Önünde, Ellie ve Benjy'nin gitmekte olduğu yolun sonuna doğru, Benjy yolun iki tarafındaki ağaçları sarmaya başlayan yangını gördü. Paniğe kapılmaya başladı.

Kız kardeşini kolları arasına alarak yanaklarını hafifçe tokatladı. "Ellie," dedi. "Lütfen, lütfen uyan." Ellie kımıldamadı bile. Çevresindeki yangın hızla genişliyordu. Az sonra ormanın bu bölgesi bir ce-

henneme dönecekti.

Benjy dehşete kapılmıştı. Ellie'yi kaldırmaya çalıştı, fakat bunu yapmaya çalışırken tökezleyerek düştü. "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı, tekrar ayağa kalkarak Ellie'yi omuzlarına almak için eğildi. Duman gittikçe yoğunlaşıyordu. Ellie'yi omuzlarına almış olan Benjy, yavaş yavaş yürüyerek yangından uzaklaşmaya başladı.

Çayırlığa ulaştığı zaman tükenmişti. Ellie'yi yavaşça beton masalardan birinin üstüne yatırdı. Yangın çayırın kuzey tarafında kontrolden çıkıyordu. "Şimdi ne yapacağım?" dedi kendine yüksek sesle. Gözleri Ellie'nin gömlek cebinden dışarı çıkmış olan haritaya takıldı. Bu bana yardımcı olabilir. Haritayı alarak baktı. İlk anda hiçbir şey anlamadı ve tekrar paniğe kapılmaya başladı.

Annesinin yatıştırıcı bir tonda, ***Sakin ol Benjy,*** diyen sesini duydu. ***Biraz zor, ama başarabilirsin. Haritalar çok önemlidir. Bize nereye gideceğimizi söylerler... Şimdi, ilk iş haritayı, onu okuyabileceğin bir şekilde tutmaktır. İşte gördün mü? Şimdi oldu. Genellikle yukarıdaki bölgeye kuzey denir. Güzel. Bu Sherwood Ormanı'nın bir haritası...***

Benjy harflerin hepsi düzgün bir şekil alıncaya kadar, haritayı ellerinde çevirdi. Şimşekler ve gök gürültüleri devam ediyordu. Rüzgârdaki ani bir değişiklik dumanı ciğerlerine çekmesine neden oldu ve öksürdü. Haritadaki kelimeleri okumaya çalıştı.

Annesinin sesini yeniden duydu. ***Eğer ilk anda kelimeyi okuyamazsan, her harfi tek tek alarak seslendir, çok yavaşça. Sonra tüm sesleri, senin için bir anlamı oluncaya kadar, bir arada tekrarla.***

Benjy masada yatan Ellie'ye baktı. "Uyan, ah

lütfen uyan Ellie," dedi. "Yardımına ihtiyacım var." Ama Ellie hâlâ kımıldamıyordu.

Haritaya eğilerek dikkatini toplamaya çalıştı. Kararlı bir özenle, haritadaki tüm harfleri tekrar tekrar yineleyerek, üstünde bulunduğu çayırın, haritadaki yeşil leke olduğuna karar verdi. *Beyaz çizgiler patikalar*, dedi kendine. Yeşil kısımdan ayrılan üç beyaz çizgi var.

Benjy haritadan başını kaldırıp çayırdan ayrılan üç patikayı da sayınca kendisine sonra sert bir rüzgâr kızgın külleri çayır boyunca taşıyarak güney tarafındaki ağaçların da tutuşmasına neden oldu. Benjy hızlı davrandı. *Gitmeliyim,* dedi ve Ellie'yi yeniden omzuna aldı.

Ana yangının haritanın kuzey tarafında, Hakone kasabasına doğru olduğunu biliyordu. Benjy tekrar elindeki kağıda baktı. *O halde, alt kısımdaki beyaz çizgilerde olmalıyım*.

Genç adam patika boyunca zorlukla ilerlerken, başının çok yukarılarında bir ağaç birden ateş aldı.Kız kardeşi omzunda ve hayat kurtaran harita da sağ elindeydi. Benjy her on adımda bir, haritaya bakmak ve hâlâ doğru yönde olduğunu kontrol etmek için durdu. Sonunda ana yol kavşaklarından birine geldiği zaman, Benjy, Ellie'yi hafifçe yere bırakarak, haritadaki beyaz çizgileri parmağıyla izledi. Bir dakika sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kardeşini yeniden omzuna aldı ve Positano'ya giden yolda ilerlemeye başladı. Şimşek bir kez daha çaktı, gök gürledi ve Sherwood Ormanı'na bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

7

Birkaç saat sonra, Benjy evindeki yatağında huzur içinde uyuyordu. Bu arada, tüm koloninin merkezinde Yeni Cennet hastanesi bir tımarhaneye dönmüştü. İnsanlar ve biotlar koşuşturuyor, koridorlarda sedyeler içinde insanlar yatıyor, yaralılar acılar içinde haykırıyorlardı. Nicole telefonda Kenji Watanabe'yle konuşuyordu. "Kolonideki her Tiasso'nun en kısa zamanda buraya gönderilmesine ihtiyacımız var. Yaşlılara ve çocuklara bakanları bir Garcia ve hatta Einsteinla değiştirmeye çalış. Kasaba kliniklerinde insan bulundur. Durum çok ciddi."

Hastanedeki gürültüden Kenji'nin söylediklerini zorlukla işitebiliyordu. Onun sorusunu, "Kötü, gerçekten kötü," diye yanıtladı. "Şu ana kadar yirmi yedi vaka geldi, bildiğimiz kadarıyla dört ölü. Tüm Nara bölgesi –şu, Vegas'ın arkasında, ormanla çevrili, Japon usulü tahta evlerin olduğu yerleşim bölgesi– bir felaket. Yangın hızla yayılmış... halk paniğe kapılmış."

"Dr. Wakefield, Dr. Wakefield. Derhal 204 numaraya gelin, lütfen." Nicole telefonu kapatarak koridoru hızla geçti. İkinci kata çıkan merdivenleri adeta koşarak çıktı. 204 numarada ölmekte olan adam, geçici vali olduğu zamanlarda, Nicole'ün Hakone topluluğuyla ilişkisini sağlayan, eski bir dostu, Koreli Kim Lee'ydi.

Mr. Kim, Nara'da yeni bir ev kuran ilk insan olmuştu. Yangın sırasında yedi yaşındaki oğlunu kurtarmak için, yanmakta olan evinin içine dalmıştı.

Çocuk yaşayacaktı. Mr. Kim alevlerin içinde yürürken onu iyi korumuştu. Fakat Kim'in vücudunun büyük bölümü üçüncü dereceden yanıklarla kaplıydı.

Nicole koridorda Dr. Turner'ın yanından geçerken, "Senin 204'teki arkadaşın için birşeyler yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi Dr. Turner. "Fikrini almak isterim... Beni acil odasından ara. Evinde sıkışıp kaçamamış olan başka bir kritik yaralı getirmişler."

Nicole derin bir nefes aldıktan sonra, yavaşça odanın kapısını açtı. Mr. Kim'in, otuzunun biraz üstündeki sevimli Koreli karısı sessizce köşede oturuyordu. Nicole ilerleyerek onu kucakladı. Nicole, Mrs. Kim'i teselli etmeye çalışırken, Mr. Kim'in verilerini izlemekte olan Tiasso, ona bir takım çizelgeler getirdi. Adamın durumu gerçekten ümitsizdi. Nicole okuduğu kağıtlardan başını kaldırdığı zaman, kafasının sağ tarafında kocaman bir sargı olan kızı Ellie'nin, Mr. Kim'in yatağının kenarında oturduğunu görünce çok şaşırdı. Ellie, ölmekte olan adamın elini tutuyordu.

Onu tanır tanımaz, Mr. Kim acı dolu bir fısıltıyla, "Nicole," dedi. Yüzü simsiyah bir deriden farksızdı. Bir kelime bile söylemesi büyük acı veriyordu. Başıyla köşedeki karısını işaret ederek, "Ölmek istiyorum," dedi.

Mrs. Kim ayağa kalkarak Nicole'e yaklaştı. "Kocam ötanazi belgelerini imzalamamı istiyor," dedi. "Fakat ben isteksizim, ama siz onun bir daha mutlu olabilmesi için hiçbir şansı olmadığını söylerseniz." Ağlamaya başladı, fakat kendine hakim oldu.

Nicole, bir an duraksadı. "Size bunu söyleyemem, Mrs. Kim," dedi acıyla. Gözleri yanmış adamla karısı arasında gitti geldi. "Sadece, onun herhalde önümüzdeki yirmi dört saat içinde öleceğini ve ölünceye kadar da devamlı ızdırap çekeceğini söyleyebilirim. Eğer bir tıp mucizesi olur da kurtulursa, hayatının geri kalan bölümünü ciddi biçimde şekilsiz ve güçsüz olarak geçirecek."

Mr. Kim büyük bir çabayla, "Şimdi ölmek istiyorum," dedi.

Nicole, Tiasso'yu ötanazi belgelerini getirmesi için gönderdi. Belgelerde, hastaya bakan doktorun, hastanın eşinin ve ölecek olan kimsenin imzası gerekiyordu ve doktorun, hastanın kendi kararını verebilecek halde olduğu kanaatinde olması gerekiyordu. Tiasso gittiği zaman, Nicole, kendisiyle koridorda buluşması için Ellie'yi işaret etti.

Kulak eriminden dışarı çıktıklarında, Nicole alçak bir sesle, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Sana evde kalıp dinlenmeni söylemiştim. Kötü bir darbe almışsın."

"Ben iyiyim anne," dedi Ellie. "Ayrıca, Mr. Kim'in kötü bir şekilde yanmış olduğunu duyunca, yardım etmek istedim. İlk günlerde o kadar iyi bir arkadaştı ki."

Nicole başını sallayarak, "Çok kötü durumda," dedi, "hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum."

Ellie uzanarak annesinin koluna dokundu. "Ölümünün bir yararı olmasını istiyor," dedi. "Mrs. Kim benimle bu konuyu konuştu... Amadou'yu çoktan çağırdım, fakat senin Dr. Turner'la konuşman gerekiyor."

Nicole kızına baktı, "Tanrıaşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Amadou Diaba'yı hatırlamıyor musun...? Eponine'in arkadaşı Senoufo büyükannesi olan Nijeryalı eczacı. Hani kan nakli sırasında RV—41 kapan... Neyse, Eponine, onun kalbinin hızla kötüleştiğini söylemişti."

Nicole birkaç saniye sessiz kaldı. İşitmekte olduklarına inanamıyordu. Sonunda, "Yani benden," dedi, "Dr. Turner'dan, bu kargaşanın içinde, el yordamıyla bir kalp nakli ameliyatı yapmasını istememi mi diliyorsun?"

"Eğer şimdi karar verirse, ameliyat gece geç saatlerde yapılabilir, değil mi? Mr. Kim'in kalbi herhalde o zamana kadar sağlıklı tutulabilir."

"Bak Ellie," dedi Nicole, "Daha bilmi..."

"Kontrol ettim bile," diye Ellie onun sözünü kesti, "Tiassolardan biri Mr. Kim'in kabul edilebilir bir verici olduğunu söyledi."

Nicole tekrar başını salladı. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Bunu düşüneceğim. Bu arada, senin yatıp dinlenmeni istiyorum. Başa gelen bir darbe önemsiz bir yara değildir."

Dr. Turner inanamaz bir ifadeyle Nicole'e, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Amadou, kusursuz İngiliz aksanıyla, "Bakın Dr. Turner," dedi, "aslında bu talebi yapan Dr. Wakefield değil. Benim. Size bu ameliyatı, onun riskli olduğunu düşünmeden yapmanız için yalvarıyorum. Siz, kendiniz bana üç aydan fazla yaşayamayacağımı söylemiştiniz. Ameliyat masasında ölebileceğimi

çok iyi biliyorum. Fakat eğer kurtulursam, bana göstermiş olduğunuz istatistiklere göre, sekiz yıl daha yaşamak için yarı yarıya şansım var. Evlenip bir çocuk sahibi bile olabilirim."

Dr. Turner çevrede dolandı ve bürosunun duvarındaki saate baktı. "Mr. Diaba saatin gece yarısını geçtiğini ve dokuz saattir devamlı olarak yanık hastalarla uğraştığımı bir an için unutalım. Ne istediğinizi bir düşünün. Beş yıldır bir kalp nakli yapmadım. Dünya gezegeninde de, bu işi, en iyi kalp uzmanları ekibi ve aletlerinin yardımı olmadan da hiç yapmadım. Örneğin, tüm cerrahlık işleri, robotlar tarafından yapılırdı."

"Bunu anlıyorum, Dr. Turner. Ama bunun durumumuzla gerçekten ilgisi yok. Ameliyat olmazsam, kesinlikle öleceğim. Yakın bir gelecekte başka bir verici bulunamayacağı da ortada. Ayrıca, Ellie bana, yeni malzemelerle ilgili bütçenizi hazırlama çalışmalarınızın bir parçası olarak tüm kalp ameliyatlarını gözden geçirdiğinizi söylemişti."

Dr. Turner'ın Ellie'ye bakan gözlerinde bir soru kıvılcımı parladı. "Annem bana yaptığınız geniş hazırlıktan bahsetmişti, Dr. Turner. Amadou'ya söylediğim şeyler için umarım bana kızmadınız."

"Sana seve seve, elimden geldiğince yardım ederim," dedi Nicole. "Kendim bir kalp ameliyatı yapmadım, ama ihtisasımı kardiyoloji enstitüsünde yapmıştım."

Dr. Turner odanın içinde gözlerini dolaştırdı, önce Ellie'ye, sonra da Amadou ve Nicole'e baktı. "Sanırım bu iş tamam. Bana seçme şansı vermediğinizi görüyorum."

Ellie bir gençlik heyecanıyla, "Yapacak mısınız?" diye bağırdı.

"Deneyeceğim," diye yanıtladı doktor. Sonra Amadou Diaba'nın yanına giderek iki elini de tuttu. "Ayılman için bile çok az bir şansın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim, Dr. Turner. Fakat çok küçük bir şans bile, hiç yoktan iyidir... Teşekkür ederim."

Dr. Turner, Nicole'e döndü. "On beş dakikaya kadar işlemleri gözden geçirmek için sizinle odamda buluşalım... Bu arada Dr. Wakefield, lütfen bir Tiasso'ya bize bir çaydanlık kahve hazırlamasını söyler misiniz?"

Kalp nakli ameliyatına hazırlanmak, Dr. Turner'ın aklına, zihninin derinliklerine gömmüş olduğu anıları geri getirmişti. Hatta bir iki kez, birkaç saniye için bile olsa, Dallas Tıp Merkezi'nde olduğunu düşlemişti. Genellikle, o uzak günlerde, başka bir dünyada bir zamanlar ne kadar mutlu olduğunu hatırladı. İşini sevmişti. Ailesini sevmişti. Neredeyse kusursuz bir yaşamı olmuştu.

Doktorlar, Turner ve Wakefield, ameliyata başlamadan önce, izleyecekleri her bölümdeki kesin işlem sırasını, dikkatle yazdılar. Sonra, ameliyat sırasında, her ana bölüm bittikten sonra durarak birbirlerini kontrol ettiler. Ameliyat sırasında ters giden hiçbir olay olmadı. Dr. Turner, Amadou'nun eski kalbini yerinden çıkardığı zaman, Nicole ve Ellie'nin (Ellie, yardımına gerek duyulabileceğini söyleyerek kalmakta ısrar etmişti) son derece yıpranmış kasları görmeleri için ters çevirdi. Adamın kalbi

feci bir durumdaydı. Amadou herhalde bir aya kalmadan ölmüş olacaktı.

Yeni kalp tüm ana arter ve damarlara "bağlanırken", otomatik bir pompa hastanın kan dolaşımını sağlıyordu. Bu, ameliyatın en zor ve tehlikeli safhasıydı. Dr. Turner'ın önceki deneyimlerinde, bu bölüm hiçbir zaman insan eliyle yapılmamıştı.

Yeni Cennet'te üç yıldır elle yapmakta olduğu ameliyatlar nedeniyle, Dr. Turner'ın cerrahi ustalığı büyük düzen kazanmıştı. Yeni kalbi, Amadou'nun önemli kan damarlarına ne büyük kolaylıkla bağladığına kendisi bile şaştı.

Ameliyatın sonuna doğru, tüm tehlikeli safhalar atlatıldıktan sora, Nicole kalan kısmı kendisinin bitirmesini önerdi. Fakat, Dr. Turner başını salladı. Kolonide neredeyse şafak sökmekte olmasına karşın, ameliyatı kendisi bitirmeye kararlıydı.

Ameliyatın son dakikalarına doğru Dr. Turner'ın gözlerinin ona oyun oynaması, acaba aşırı yorgunluğundan mı, yoksa ameliyatın başarılı olacağını anlamasının neden olduğu adrenalin artışından mı ileri geliyordu? Neden ne olursa olsun, ameliyatın son safhaları sırasında, Robert Turner, Amadou Diaba'nın yüzünde zaman zaman belirgin değişiklikler görüyordu. Birkaç kez, hastasının yüzü, gözlerinin önünde, Carl Tyson'a, Dallas'ta Dr. Turner'ın öldürdüğü genç siyah adamın yüzüne dönüşmüştü. Bir defasında, bir dikişi bitirdikten sonra, Dr. Turner, Amadou'ya bakmış ve Carl Tyson'un alaycı gülüşünden ürkmüştü. Doktor gözlerini kırpıp yeniden bakmıştı. Fakat, ameliyat masasında Amadou Diaba vardı.

Bu açıklanamaz olay birkaç kez yinelenince, Dr. Turner, Nicole'e Amadou'nun yüzünde olağanüstü bir şey görüp görmediğini sordu. "Gülümsemesinden başka bir şey görmüyorum," dedi Nicole. "Şimdiye kadar anastezi altındayken gülümseyen birini hiç görmemiştim."

Ameliyat bitip Tiasso hastanın yaşamsal verilerinin tümünün kusursuz olduğunu bildirdikten sonra, Dr. Turner, Nicole ve Ellie, tüm yorgunluklarına karşın büyük coşku içindeydiler. Doktor iki kadını, son bir fincan kutlama kahvesi için, odasında kendisine katılmaya davet etti. O anda, Ellie'ye evlenme teklif edeceğinin henüz farkında değildi.

Ellie dona kalmıştı. Sadece doktora bakıyordu. Turner, Nicole'e baktı, sonra bakışlarını Ellie'ye çevirdi. "Çok ani olduğunu biliyorum," dedi. "Fakat hiçbir kuşkum yok. Seni yeterince tanıyorum. Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Oda bir dakika boyunca tümüyle sessizdi. Bu sessizlik arasında, doktor bürosunun kapısına yürüyerek kilitledi. Telefonunu bile fişten çekti. Ellie konuşmaya davrandı. Doktor heyecanla, "Hayır," dedi, "henüz bir şey söyleme. Yapmam gereken başka bir şey daha var."

İskemlesine oturarak derin bir nefes aldı. Yavaşça, "Aslında çok önceden yapmam gereken bir şeydi bu," dedi. "Ayrıca, ikinizin de benimle ilgili tüm gerçeği bilmeye hakkı var."

Daha öyküsünü anlatmaya başlamadan, Dr. Turner'ın gözleri dolmuştu. İlk konuşmaya başladığı

anda sesi titredi, fakat sonra kendisini toparlayarak anlatmaya başladı.

"Otuz üç yaşındaydım ve anlatılamayacak kadar çılgıncasına mutluydum. Amerika'nın en önde gelen kalp cerrahlarından biri olmuştum ve sevdiğim, güzel bir karımla iki ve üç yaşlarında iki kızım vardı. Dallas, Texas'ın kırk kilometre kuzeyindeki bir kır kulübü sitesinde, yüzme havuzlu büyük bir evde oturuyorduk.

"Bir gece hastaneden eve geldiğim zaman –olağandışı hassas bir açık kalp ameliyatını yönettiğim için, çok geç olmuştu– kulübün giriş kapısında güvenlik memurları tarafından durduruldum. Ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi, biraz şaşkın davranıyorlardı, fakat bir telefon konuşması ve bana tuhaf bakışlardan sonra, geçmem için işaret ettiler.

"İki polis arabası ve bir ambulans evimin önüne park etmişlerdi. Üç televizyon arabası, evin tam arkasındaki çıkmaz sokakta dağınık biçimde duruyordu. Arabamı garaj yoluna girmek için döndürürken, bir polis beni durdurdu. Her yanda flaşlar patlar ve televizyonların spot ışıkları gözümü körleştirirken, polis beni evime götürdü.

"Karım giriş katında, ikinci kata çıkan merdivenin yanında, bir sedyede üstü örtülmüş olarak yatıyordu. Boğazı kesilmişti. Yukarıda birilerinin konuştuğunu duydum ve kızlarımı görmek için yukarı koştum. Kızlar hâlâ öldürüldükleri yerlerde yatıyorlardı –Christine banyoda yerde ve Amanda da yatağında. İğrenç herif onların da gırtlaklarını kesmişti."

Dr. Turner, derin ve hüzünlü hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "O korkunç sahneyi hiç unutmayacağım.

Amanda uykusunda öldürülmüş olmalı, çünkü üzerinde kesikten başka bir iz yoktu... Öyle masum yaratıkları ne tür bir insan öldürebilir?"

Dr. Turner'ın gözyaşları şelale gibi yanaklarından aşağı akıyordu. Göğsü kontrolsüz biçimde inip kalkmaya başlamıştı. Birkaç saniye konuşamadı. Ellie usulca onun sandalyesinin yanına gitti ve elini tutarak yanına, yere oturdu.

"İzleyen beş ay boyunca tümüyle uyuşmuş gibiydim. Çalışamıyordum, yiyemiyordum. Bazıları bana yardım etmek istediler –arkadaşlar, ruh doktorları, diğer doktorlar– fakat hiçbir şey yapamıyordum. Karım ve çocuklarımın öldürülmüş olduğunu kabullenemiyordum.

"Polis bir haftadan daha az sürede bir zanlı buldu. Adı Carl Tyson'dı. Yakındaki süpermarketten evlere siparişleri teslim eden, yirmi üç yaşında, zenci bir çocuktu. Karım her zaman alışveriş için televizyonu kullanırdı. Carl Tyson daha önce birkaç kez evimize gelmişti –birkaç kez onu gördüğümü hatırlıyorum– ve evin içini gayet iyi biliyordu.

"O dönemdeki yarı uyuşuk halime karşın, Linda'nın cinayetiyle ilgili soruşturmada neler olduğunun farkındaydım. Başlangıçta, her şey çok basit görünüyordu. Evin her yerinde Carl Tyson'ın taze parmak izleri bulunmuştu. O gün öğleden sonra evlere servis yapmak için gelmişti: Linda'nın mücevherlerinin çoğu kayıptı, yani hırsızlık en belirgin nedendi. Zanlının hızla suçlu bulunup cezalandırılacağından emindim.

"Fakat olay hızla bulandırıldı. Mücevherlerin hiçbiri bulunamadı. Güvenlik görevlileri kayıt defteri-

ne Carl Tyson'ın giriş ve çıkış saatlerini kaydetmişlerdi. Fakat o Greenbriar'da sadece, siparişlerin teslimi ve üç cinayet dahil hırsızlık için yetersiz bir süre olan yirmi bir dakika kalmıştı. Bunlara ek olarak, ünlü bir avukat Tyson'ı savunmaya karar vermiş ve onun yeminli ifadesini hazırlamasına yardım etmişti. Tyson, Linda'nın kendisinden o öğleden sonra, bazı eşyaların yerini değiştirmesini rica ettiğini iddia ediyordu. Bu da evin her yanında parmak izlerinin bulunmasını mükemmel bir biçimde açıklıyordu..."

Dr. Turner çekmekte olduğu acı yüzünde yansırken, bir an durdu. Ellie yavaşça elini okşadı; o da devam etti.

"Duruşma süresince, savcı, Tyson'ın o öğleden sonra siparişleri eve getirdiğinde, Linda'yla konuşması sırasında, benim o gece geç saatlere kadar ameliyatta olacağımı öğrendiğini iddia etmişti. Karımın, arkadaş canlısı ve insanlara güvenen biri olduğundan, siparişleri getiren çocukla çene çalarken, benim eve geç geleceğimi söylemiş olması pek uzak bir olasılık değildi... Neyse, savcıya göre, Tyson marketteki nöbeti bittikten sonra geriye dönmüştü. Şehir kulübünü çevreleyen beton duvarları aşmış ve golf sahası boyunca yürümüştü. Sonra, bütün ailenin uyuduğunu sanarak, Linda'nın mücevherlerini çalmak amacıyla eve girmişti. Belli ki karım onunla karşılaşmış ve Tyson paniğe kapılarak, önce Linda'yı sonra da geride şahit kalmamasını sağlamak için çocukları öldürmüştü.

"Tyson'ın yeniden bizim bölgemize döndüğünü kimsenin görmemiş olmasına karşın, savcının iddianamesinin son derece ikna edici olduğuna ve ada-

ının kolayca mahkûm edileceğine inanıyordum. Ne de olsa, cinayetin işlendiği süre boyunca nerede olduğunu kanıtlayacak bir şahidi yoktu. Tyson'ın ayakkabısında bulunan çamur, evin arkasından gelebilmek için geçmek zorunda olduğu deredeki çamura tam olarak uyuyordu. Cinayetlerden sonra iki gün işe gelmemişti. Bunlara ek olarak, Tyson tutuklandığı zaman, kendisinin "poker oyununda kazandığı"nı söylediği, büyük miktarda para taşıyordu.

"Duruşmanın savunma bölümünde, bende Amerikan adalet sistemi üstüne ciddi kuşkular oluşmaya başladı. Avukatı, Carl Tyson'ı, ikinci dereceden delilllerle uydurma bir suç yüklenmek istenen fakir ve şanssız bir siyah adam şeklinde resmederek davayı ırkçılık boyutuna çekmişti. Avukatı, o ekim günü, Tyson'ın sadece siparişleri teslim ettiğini önemle vurguladı. Bir başkası, dedi, onun avukatı, bilinmeyen bir manyak, Greenbriar'ın duvarını tırmanıp, mücevherleri çaldı ve sonra Linda'yla çocukları öldürdü.

"Duruşmanın son iki gününde, her şeyden çok jürinin beden dilini izleyerek, Tyson'ın suçsuz bulunacağına kesinlikle emin olmuştum. Bu haksızlığa karşı duyduğum öfkeyle çıldırmıştım. Bu genç adamın cinayeti işlediğine dair zihnimde hiçbir kuşku yoktu. Onun serbest bırakılabileceği düşüncesi dayanılır gibi değildi.

"Altı hafta süren dava süresince her gün mahkemeye küçük doktor çantamla gittim. Önceleri, her girişimde güvenlik muhafızları çantayı kontrol ettiler, bir süre sonra, özellikle çoğu benim acıma saygı gösterdikleri için, hiçbir kontrol yapmadan geç-

meme izin verdiler.

"Davanın bitmesinden önceki hafta sonu, görünüşte bir tıp seminerine katılmak, fakat aslında karaborsadan tıp çantama sığabilecek bir silah satın almak için, California'ya uçtum. Kararın açıklanacağı gün, beklediğim gibi, nöbetçiler benden çantamı açmamı istemediler.

"Beraat kararı açıklandığı zaman, salonda bir gürültü koptu. Salondaki tüm zenciler sevinçle bağrışıyorlardı. Carl Tyson ve Irving Bernstein adındaki Yahudi avukatı birbirlerine sarıldılar. Harekete geçmeye hazırdım. Çantamı açtım, hızla silahı hazırladım, engelin üstünden zıplayıp, her birine bir kurşun sıkarak ikisini de öldürdüm."

Dr. Turner derin bir nefes alarak biraz durakladı. "Yaptığım şeyin yanlış olduğunu bugüne kadar kimseye, kendime bile, itiraf etmedim. Fakat, bu akşam, arkadaşınız Mr. Diaba'nın ameliyatı sırasında, heyecana kapılarak yaptığım taşkınlığın bunca yıldır ruhumu ne kadar zehirlemiş olduğunun farkına vardım... Vahşice aldığım intikam, karımı ve çocuklarımı bana geri getirmediği gibi, Tyson ve avukatının öleceklerini bilmek gibi o anlık sapık ve hayvansal bir zevk dışında, beni de mutlu etmedi."

Dr. Turner'ın gözlerinde şimdi pişmanlık gözyaşları vardı. Ellie'ye baktı. "Değersiz bir insan olabilirim, ama seni gerçekten seviyorum Ellie Wakefield ve seninle evlenmeyi çok istiyorum. Umarım yıllar önce yapmış olduğum şeyden dolayı beni affedersin."

Ellie Dr. Turner'a bakarak tekrar elini sıktı. "Aşk hakkında çok az şey biliyorum," dedi yavaşça,

"çünkü o konuda hiç deneyimim yok. Fakat, seni düşündüğüm zaman kendimi nasıl fevkalade hissettiğimi biliyorum. Seni takdir ediyorum, sana saygı duyuyorum, belki de seni seviyorum. Elbette bu konuyu ailemle konuşmak isterim... fakat evet, Dr. Robert Turner, eğer itiraz etmezlerse, seninle evlenmekten çok mutlu olacağım."

8

Nicole lavaboya doğru eğilerek aynada yüzünü inceledi. Parmaklarını gözlerinin altındaki kırışıklıklarda dolaştırdı ve ağarmış perçemlerini düzeltti. *Neredeyse yaşlı bir kadın oldun,* dedi kendine ve gülümsedi. Ve yüksek sesle, "Yaşlandım, yaşlandım, artık pantolonlarımın paçalarını kıvırıp dolaşacağım," dedi.

Nicole gülerek aynadan geri çekildi. Arkadan nasıl göründüğünü incelemek için döndü. Ellie'nin düğününde giymeyi planladığı açık yeşil elbise bunca yıla karşın hâlâ biçimli ve atletik olan vücuduna sıkıca oturmuştu. *Hiç de fena değil,* diye Nicole beğenerek düşündü. *Hiç olmazsa Ellie utanmayacak.*

Yatağının yanındaki küçük masanın üstünde, Kenji Watanabe'nin kendisine verdiği, Genevieve ve Fransız eşinin iki resmi vardı. Nicole yatak odasına döndükten sonra, fotoğrafları alarak onlara baktı. Birden ani bir hüzün patlamasıyla, *Düğününde bulunamadım, Genevieve,* diye düşündü. *Kocanla bile tanışamadım.*

Duygularıyla mücadele ederek, Nicole hızla odanın diğer tarafına yürüdü. Bir dakika kadar, Simone ve Michael O'Toole'un evlendikleri gün Düğüm'de çekilmiş resimlere baktı. *Seni de evlendikten bir hafta sonra terk ettim... Henüz çok gençtin Simone,* dedi Nicole kendi kendine, *fakat birçok açıdan, Ellie'den çok daha fazla olgundun...*

Bunları daha fazla düşünmek istemedi. Simone'u

da, Genevieve'i de hatırlamanın çok acı veren yanı vardı. Şimdiki zamana odaklanmak daha sağlıklı olacaktı. Nicole, kasıtlı olarak, Ellie'nin duvarda, erkek ve kız kardeşlerinin yanında asılı olan resmini aldı. *Böylece. evlenen üçüncü kızım da sen olacaksın,* diye düşündü, *imkânsız gibi görünüyor. Bazen hayat çok hızlı geçiyor.*

Ellie'nin görüntülerinden oluşan bir şerit, Nicole'ün zihninden hızla geçti. Rama II'deki Beyaz Oda'da yanında yatan utangaç, küçük bebeği, mekikle Düğüm'e yaklaşırlarken onun hayranlık dolu küçük kız yüzünü, uzun uykudan uyandığı zamanki yeni, gelişmiş görüntüsünü ve son olarak, Ellie'nin Yeni Cennet vatandaşları önünde Dr. Turner'ın programını savunmak için konuşurken gösterdiği olgun kararlılık ve cesareti, yeniden gördü. Bu, geçmişe yapılan güçlü bir duygusal yolculuk olmuştu.

Nicole, Ellie'nin resmini yerine koydu ve soyunmaya başladı. Elbisesini dolaba asmıştı ki, tam duyma sınırlarında, sanki birisi ağlıyormuş gibi, garip bir ses duydu. *Bu neydi?* diye merak etti. Nicole birkaç dakika kımıldamadan oturdu, fakat başka bir ses duymadı. Ancak, ayağa kalktığı zaman, sanki Genevieve ve Simone onunla birlikte odada bulunuyorlarmış gibi ürkütücü bir hisse kapıldı. Nicole hızla çevresine baktı, fakat hâlâ yalnızdı.

Neler oluyor bana? diye kendi kendine sordu. *Çok fazla mı çalışıyorum? Acaba Martinez olayıyla düğünün bir araya gelmesi mi beni bu duruma getirdi. Yoksa bu da ruhsal oluntularımdan biri mi?*

Nicole yavaş ve derin nefesler alarak sakinleşme-

ye çalıştı. Ancak, Genevieve ve Simone'un gerçekten odada, onunla birlikte oldukları hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Yanındaki varlıkları o derece güçlüydü ki, Nicole onlarla konuşmamak için kendisini tutmak zorunda kaldı.

Michael O'Toole'la evlenmeden önce, Simone'la yaptıkları konuşmaları tümüyle hatırlıyordu. *Belki de o nedenle buradadırlar,* diye düşündü Nicole. *Bana, işime ne kadar dalmış olduğumu ve Ellie'yle henüz evlilik konuşmasını yapmadığımı hatırlatmak için geldiler.* Nicole yüksek sesle, sinirlice güldü, ama kollarındaki ürperti geçmemişti.

Nicole, Ellie'nin fotoğrafıyla, Genevieve ve Simone'un odadaki ruhlarına, *Bağışlayın beni sevgililerim,* dedi, *yarın bu işi yapacağıma...*

Bu kez çığlık kesindi. Nicole, adrenalin tüm vücuduna yayılırken yatak odasında dondu kaldı. Birkaç saniye sonra evin arka tarafına, Richard'ın çalışmakta olduğu odaya koşuyordu.

Daha kapıya ulaşmadan, "Richard," dedi, "İşittin mi...?"

Nicole sözünü yarıda kesti. Çalışma odası karma karışıktı. Richard, çevresi bir çift izleyici ekran ve düzensiz bir sürü elektronik araçla sarılı olarak yerde oturuyordu. Bir elinde Prens Hal, diğerindeyse Newton görevinden kalan kıymetli el bilgisayarı vardı. Üç biot –iki Garcia ve kısmen sökülmüş bir Einstein– ona doğru eğilmişlerdi.

Richard sakin bir ifadeyle, "Ah, merhaba canım," dedi. "Ne arıyorsun burada? Senin çoktan uyumuş olduğunu sanıyordum."

"Richard, az önce kuşlardan birinin çığlığını duy-

duğuma eminim. Sadece bir dakika kadar önce. Çok yakındaydı." Nicole, Genevieve ve Simone'un ziyaretini ona anlatıp anlatmamak konusunda tereddüt etti.

Richard'ın kaşları çatıldı. "Ben bir şey duymadım," dedi. "Ya sizler?" diye biotlara sordu, hepsi, hatta göğsü açılıp dört kabloyla yerdeki izleyicilere bağlanmış olan Einstein bile, başlarını salladılar.

"Bir şey duyduğumu biliyorum," diye Nicole yineledi. Bir an sessiz kaldı. *Bu da aşırı gerginliğin bir belirtisi mi?* diye kendine sordu. Nicole şimdi odada, önündeki kargaşayı gözden geçiriyordu. "Bu arada canım, sen ne yapıyorsun?"

"Bu mu?" diye Richard elinin belirsiz bir hareketiyle "Ah, özel bir şey değil," dedi. "Sadece projelerimden biri."

"Richard Wakefield," dedi Nicole hızla, "bana doğruyu söylemiyorsun. Bu ortadaki kargaşa, 'özel bir şey değil' olamaz –seni çok iyi tanıyorum. Şimdi söyle bakalım bu kadar gizli olan şey..."

Richard, çalışmakta olan izleyicilerindeki görüntüyü değiştirmişti ve şimdi başını şiddetle sallıyordu. "Bunu hiç sevmedim," diye mırıldandı, "hem de hiç." Nicole'e baktı. "Ana süperbilgisayara girmiş olduğum veri dosyalarıma, tesadüfen, hatta kaza eseri olarak hiç ulaştın mı?"

"Hayır, elbette hayır, giriş şifreni bile bilmiyorum... Fakat, seninle konuşmak istediğim bu değil..."

"Ama biri girmiş..." Richard hızla güvenlik tanı altyazılımını girdi ve ekranlardan birini bir süre izledi. "En azından geçtiğimiz üç hafta içinde beş

kez... Bunu yapanın sen olmadığından eminsin, değil mi?"

Nicole kesin bir ifadeyle, "Evet, Richard," dedi. "Fakat, sen hâlâ konuyu değiştirmeye çalışıyorsun... Bana bütün bunların ne anlama geldiğini anlatmanı istiyorum."

Richard Prens Hal'i yere, önüne koyarak Nicole'e baktı. Bir anlık bir tereddütten sonra, "Bunu sana söylemeye tam olarak hazır değilim, canım," dedi. "Lütfen bana birkaç gün tanı."

Nicole şaşırmıştı. Ancak, sonunda yüzü aydınlandı. "Tamam sevgilim, eğer Ellie'ye bir düğün hediyesiyse, seve seve beklerim..."

Richard çalışmasına döndü. Nicole de kendini, odadaki kargaşadan kurtulmuş olan tek koltuğun üstüne attı. Kocasını izlerken, Nicole ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Bu yorgunluğunun, kuşun çığlığını duyduğunu sanmasına yol açtığına kendini ikna etti.

Birkaç dakika sonra, Nicole yumuşak bir sesle, "Sevgilim," dedi.

Richard yerden ona bakarak, "Evet," dedi.

"Burada, Yeni Cennet'te gerçekten neler olduğunu hiç düşünüyor musun? Yani, Rama'nın yaratıcıları tarafından neden böyle tümüyle yalnız bırakıldık? Kolonicilerin çoğu, dünyadışı yaratıklar tarafından inşa edilmiş bir uzay aracında olduklarını akıllarına bile getirmeden yaşamlarını sürdürüyorlar. Bu nasıl olabilir? Neden Kartal, ya da o üstün yabancı teknolojisinin ona benzer başka bir harika yaratığı birden ortaya çıkmıyor? O zaman belki de küçük sorunlarımız..."

Richard gülmeye başlayınca, Nicole sustu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu bana vaktiyle Michael O'Toole ile yaptığım bir konuşmayı hatırlattı. On iki havarinin gördükleri şeylerle ilgili olarak anlattıklarına inanmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. O nedenle bana, Tanrı'nın, bizim türümüzün ne kadar kuşkucu Thomasçılar* olduğunu kesinlikle bildiğini ve bu nedenle de yeniden dirilecek İsa'nın bizi sık sık ziyaret etmesini programladığını söylemişti."

"Fakat bu durum tümüyle farklı," diye Nicole karşı çıktı.

"Gerçekten farklı mı?" diye Richard yanıtladı. "İlk hristiyanların İsa hakkında anlattıklarına inanmak, bizim Düğüm ve göreceli hızlarda zamanı yavaşlatan uzun yolculuğumuzla ilgili anlattıklarımıza inanmaktan daha kolay... Diğer koloniciler için, bu geminin ISA tarafından bir deney amacıyla yaratıldığına inanmak çok daha rahatlatıcı. İçlerinden çok azı, Rama'nın, bizim teknolojik kapasitemizin çok üstünde olduğunu anlayabilecek kadar bilimden anlıyor."

Nicole bir süre sessiz kaldı. "O zaman, onları ikna edebilmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok..."

Sözleri, gelen telefonun çok acil olduğunu belirten, üçlü zil sesiyle kesildi. Nicole, odada tökezleyerek yanıtlamaya gitti. Max Puckett'ın kaygılı yüzü ekranda belirdi.

---

* Thomasçılık: Aziz Thomas Aquinus'tan esinlenen düşünce akımı. Tanrıbilimin aşırı tutuculuğuna karşı, aklın özerkliği ilkesine de önem verir. Bu akım, insan doğasının keşfi ve insanın aklına, gücüne ve saygınlığına güven gibi, doğa ve aklın özerkliği içinde insanla Tanrı'nın ilişkisi sorununu ortaya koyar ve zaman ile tarih içinde bir yaratılış tanrıbilimi olduğunu ileri sürer. (ÇN.)

"Hapishane binasının çevresinde oldukça tehlikeli bir durumumuz var," dedi Max. "Dışarıda, çoğunluğu Hakone'dan, yetmiş seksen kişilik öfkeli bir kalabalık var. Daha şimdiden iki Garcia biotunun işini bitirdiler, diğer üçüne de saldırdılar. Yargıç Mishkin onları ikna etmeye çalışıyor, ama çok çirkin davranışlar içindeler. Anlaşıldığına göre Mariko Kobayashi iki saat önce intihar etmiş. Babası dahil, tüm ailesi burada..."

Nicole bir dakikadan az bir sürede spor bir kıyafet giymişti. Richard boş yere onunla tartışmaya uğraşıyordu. "Bu benim kararımdı," dedi Nicole bisikletine atlarken. "Sonuçlarıyla da ilgilenmesi gereken ben olmalıydım."

Ana bisiklet yoluna çıkan dar sokağı hızla geçti ve sonra çılgınca pedal çevirmeye başladı. Son hızla giderse, gecenin bu saatinde trenle gideceği sürenin yarısı olan dört beş dakika içinde yönetim binasında olabilirdi. *Kenji hatalıydı,* diye düşündü Nicole. *Bu sabah basın toplantısı yapmış olmalıydık. O zaman kararı açıklayabilirdim.*

Merkez Şehir'in ana meydanında yaklaşık yüz kadar kolonici toplanmıştı. Mariko Kobayashi'ye tecavüz etmekle suçlandığından beri, Pedro Martinez'in içinde tutulduğu Yeni Cennet hapishane kompleksinin önünde dolanıyorlardı. Yargıç Mishkin, hapishane merkezinin önündeki basamakların üstünde duruyor ve kızgın kalabalığa megafonla sesleniyordu. Çoğunluğu Garcialardan oluşan, fakat aralarında birkaç Lincoln ve Tiasso'nun da bulunduğu yirmi kadar robot, Yargıç Mishkin'in önünde kol kola

girmiş, kalabalığın merdivenleri çıkarak yargıca ulaşmasını engelliyorlardı.

Kır saçlı Rus, "Bakın arkadaşlar," diyordu. "Eğer Pedro Martinez gerçekten suçluysa, o zaman mahkûm edilecektir. Fakat anayasamız ona adil bir mahkeme hakkı..."

"Kapa çeneni, moruk," diye kalabalıktan bir ses bağırdı. Başka bir ses, "Martinez'i istiyoruz," dedi.

Sol tarafta, tiyatronun önüne doğru, altı doğulu genç derme çatma bir darağacının yapımını bitirmek üzereydiler. İçlerinden biri, ucunda bir ilmik bulunan kalın bir ipi tepedeki çapraza bağlayınca, kalabalıktan bir alkış koptu. Yirmi yaşlarında iri yarı bir Japon, kendine yol açarak halkın önüne geçti, "Yolumuzdan çekil, ihtiyar," dedi. "Ve şu mekanik salaklarını da beraberinde götür. Kavgamız seninle değil. Kobayashi ailesine adaleti sağlamak için buradayız."

"Mariko'yu hatırla," diye genç bir kadın bağırdı. Kızıl saçlı bir çocuk Garcialardan birinin yüzüne, alüminyum bir beyzbol sopasıyla vurunca, bir parçalanma sesi duyuldu. Gözleri parçalanmış ve yüzünün şekli tanınmayacak biçimde bozulmuş olan Garcia, karşılık vermedi, fakat kordondaki yerini de terk etmedi.

Yargıç Mishkin megafonda, "Biotlar karşılık vermeyecekler," dedi. "Onlar barışçı olarak programlandılar. Ancak, onları parçalamak bir işe yaramaz. Mantıksız, anlamsız bir şiddet."

Hakone'dan koşarak gelen iki kişi meydana girdiğinde kalabalığın dikkatinde bir anlık bir kayma oldu. Bir dakikadan az bir süre sonra, azılı kalabalık,

her biri, bir düzine kadar genç tarafından taşınan iki büyük kütüğü görünce sevinçle bağırmaya başladı. Genç Japon sözcü, "Şimdi katil Martinez'i koruyan biotları yerlerinden oynatacağız," dedi. "Bu senin son şansın, ihtiyar. Yaralanmadan, yolumuzdan çekil."

Kalabalıktan birçok kişi, koçbaşı olarak kullanacakları kütüklerin yanında yerlerini almak için koştular. Tam o anda Nicole Wakefield meydana bisikletiyle ulaştı.

Hızla yere atladı, kordonu geçerek merdivenlerde Yargıç Mishkin'in yanında yerini aldı. Kalabalık daha onu tanımadan megafonla "Hiro Kobayashi," diye bağırdı. "Buraya size, Pedro Martinez için neden jürili bir mahkeme olmayacağını açıklamaya geldim. Sizi görebilmem için öne gelir misiniz?"

Meydanın köşesinde, uzakta durmakta olan yaşlı Kobayashi, yavaşça Nicole'ün önündeki merdivenlerin dibine yürüdü.

"Kobayashi–san," diye Nicole Japonca konuştu. "Kızınızın ölümünü duyduğum zaman çok üzüldüm..."

Kalabalıktan biri, "İki yüzlü," diye bağırdı ve kalabalık homurdanmaya başladı.

"Bir anne olarak," diye Nicole devam etti, "çocuğunu kaybetme acısının ne korkunç bir şey olduğunu hissedebiliyorum..."

İngilizceye dönüp kalabalığa hitap ederek, "Şimdi," dedi, "size bugünkü kararımın nedenini açıklamama izin verin. Yeni Cennet'imizin anayasası, her vatandaşın 'adil yargı' hakkı olduğunu belirtir. Bu koloni kurulduktan sonraki diğer olaylarda, ceza

davaları bir jüri tarafından karara bağlandı. Ancak, Mr. Martinez'in olayında, toplumda uyandırdığı yankı nedeniyle, tarafsız bir jüri bulunamayacağına karar verdim..."

Bir ıslık ve yuh korosu, Nicole'ün kısa bir süre için sözünü kesti. "Anayasamız," diye Nicole devam etti, "eğer bir jüri olmazsa 'adil yargı'nın sağlanması için ne yapılması gerektiğini belirtmiyor. Ancak, yargıçlarımız, kanunları tam olarak uygulayan ve kanıtlar üzerinde karar vermeye alışkın insanlar arasından seçilmişlerdir. Bu nedenle Martinez davasını Yeni Cennet Özel Mahkemesi'nin adaletine devrettim. Orada tüm deliller –ki içlerinden bazıları bugüne kadar topluma açıklanmamıştır– dikkatle incelenecektir."

Üzüntü içindeki Mr. Kobayashi, "Fakat hepimiz Martinez denen çocuğun suçlu olduğunu biliyoruz," diye bağırarak yanıtladı. "Kızımla yattığını bile kabul etti. Ayrıca, Dünya'da, Nikaragua'da bir kıza tecavüz ettiğini de biliyoruz... Neden onu koruyorsun? Benim ailem için adalet nerede?"

"Çünkü yasa..." diye Nicole yanıtlamaya başladı, fakat sesi kalabalık tarafından boğuldu.

"Martinez'i istiyoruz. Martinez'i istiyoruz." Nicole geldikten sonra yere konmuş olan kocaman kütükler, yeniden meydandaki halk tarafından kaldırılırken, kalabalık tempoyla bağırıyordu. Kalabalık kütüğü çarpma pozisyonuna getirmeye çalışırken, kütüklerden biri yanlışlıkla Rama'nın göksel durumunu gösteren anıta çarptı. Küre parçalandı ve yakın yıldızları gösteren elektronik parçalar yerlere saçıldılar. Rama'nın kendisini gösteren, yanıp sönen kü-

çük ışık da yere düşerek yüzlerce parçaya ayrıldı.

"Yeni Cennet vatandaşları," diye Nicole megafona bağırdı, "beni dinleyin. Bu davayla ilgili olarak hiçbirinizin bilmediği bir şey var. Eğer biraz dinlerseniz..."

Garcia biyotuna beyzbol sopasıyla vuran kızıl saçlı çocuk, "*Kara orospuyu öldürün*!" diye bağırdı.

Nicole, ateş püsküren gözlerle çocuğa bakarak, "Ne dedin sen?" diye gürledi.

Tempolu bağrışlar bir anda kesildi. Çocuk yalnız kalmıştı. Çevresine sinirli bir şekilde baktıktan sonra sırıtarak, "Kara orospuyu öldürün," diye yineledi.

Nicole bir anda basamakları inmişti. Doğruca kızıl saçlı çocuğa ilerlerken kalabalık açılarak ona yol verdi. Çocuğa bir metreden daha az bir mesafe kaldığı zaman, burun deliklerinden ateş saçarcasına, "Bir daha söyle," dedi.

Çocuk, "Kara..." diye başladı.

Nicole, avucunun içiyle çocuğu sert bir şekilde yanağından tokatladı. Tokadın sesi alanın her yanında yankılandı. Nicole hemen arkasını dönerek merdivenlere ilerlemeye başladı, fakat her yandan uzanan eller onu yakaladı. Sersemlemiş olan çocuk yumruğunu kaldırdı...

Tam o anda, iki yüksek patlama meydanı sarstı. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken, kalabalığın başının üstünde iki patlama daha oldu. "Bu sadece ben ve silahım," dedi Max Puckett megafona. "Şimdi, dostlar, bayan yargıcın geçmesine izin verin... güzel, bu daha iyi... ve sonra evinize dönerseniz hepimiz için iyi olacak."

Nicole onu tutan ellerden kurtulmuştu, fakat ka-

labalık dağılmıyordu. Max silahını kaldırarak uyduruk darağacı ipinin halkasının üstündeki kalın düğüme nişan aldı ve yeniden ateş etti. İp parçalara ayrılırken, bir kısmı halkın üstüne düştü.

"Bakın dostlar," dedi Max. "Ben bu iki yargıçtan çok daha inatçıyımdır. Daha şimdiden koloninin silah yasalarını çiğnediğim için bu hapishane merkezinde biraz zaman geçireceğimi biliyorum. Ayrıca, içinizden birkaçını da vurmaktan hiç hoşlanmayacağımı biliyorum..."

Max silahını kalabalığa çevirdi. Herkes içgüdüsel olarak yere eğildi. Max onların başının üstünden boşluğa ateş etti ve halk meydandan dışarı kaçarken kahkahalarla gülmeye başladı.

Nicole uyuyamıyordu. Aynı sahneyi defalarca yeniden oynamıştı. Kendini hep kalabalığın arasından geçip kızıl saçlı çocuğu tokatlarken görüyordu. ***Bu beni ondan daha iyi bir duruma getirmedi***, diye düşündü.

Richard, "Hâlâ uyanıksın, değil mi?" dedi.

"Hım–mm."

"İyi misin?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Hayır Richard..." diye Nicole yanıtladı. "Değilim... O çocuğa vurduğum için kendime hâlâ kızıyorum."

"Hey, yapma," dedi Richard. "Kendini hırpalamayı kes... Hak etti o... Sana en çirkin yoldan hakaret etti... Onun gibi insanlar kaba kuvvetten başka şeyden anlamazlar."

Richard uzanarak, Nicole'ün sırtını ovmaya başladı. "Tanrı'm," dedi, "seni hiç bu kadar gergin gör-

memiştim... Her yerin, boydan boya, düğüm düğüm."

"Kaygılanıyorum," dedi Nicole. "Yeni Cennet'teki tüm yaşam dokumuzun çözülmeye başlayacağına dair içimde kuvvetli bir his var... Yapmış olduğum ve yapacağım her şeyin yararsız olduğunu hissediyorum."

"Sen elinden geleni yaptın, sevgilim... Bu büyük çabanı ne kadar hayranlıkla izlediğimi itiraf etmeliyim." Richard, Nicole'ün sırtını hafifçe ovmaya devam etti. "Fakat insanlarla uğraştığını hatırlamalısın... Onları başka bir dünyaya taşıyıp, bir cennet sunabilirsin, fakat gene de onlar korkuları, güvensizlikleri ve kültürel tercihlerini birlikte getirirler. Yeni bir dünya, ilgili insanlar ancak tümüyle bomboş kafalarla başladıkları zaman yeni olabilir, tıpkı hiçbir altyazılımı ve çalışma sistemi olmayan fakat potansiyeli olan yeni bilgisayar gibi."

Nicole gülümsemeyi başardı. "Hiç iyimser değilsin, sevgilim."

"Neden olayım ki? Hem burada, Yeni Cennet'te, hem de Dünya'da gördüğüm şeylerin hiçbiri, insanın, diğer yaşayan canlılar bir yana, kendisiyle olan ilişkilerinde bile uyum içinde olamadığını bana gösteriyor. Elbette türlerin temel genetik ve çevresel özelliklerini gösteren birey veya gruplar oluyor... Fakat bu insanlar birer mucizedirler, model değil."

"Seninle aynı fikirde değilim," dedi Nicole yavaşça. "Görüşün çok ümitsiz. Ben birçok insanın çaresizce o uyuma ulaşmaya çalıştığına inanıyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Bu nedenle daha çok eğitime ihtiyacımız var. Ve daha iyi

örneklere."

"O kızıl saçlı çocuğun da mı? Onun eğitilerek hoşgörüsüzlüğünden kurtarılabileceğine inanıyor musun?"

"Böyle düşünmek zorundayım, sevgilim," dedi Nicole. "Yoksa... vazgeçeceğimden korkuyorum."

Richard, öksürmeyle gülme arasında bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" diye Nicole sordu.

"Sadece," dedi Richard, "Sisyphos'un, belki bir dahaki sefere kayanın tepeden yuvarlanmayacağı konusunda kendisini kandırıp kandırmadığını merak ediyordum."

Nicole gülümsedi. "Kayanın tepede durması için biraz şansı olduğuna inanmış olması gerek, yoksa bu kadar çaba harcamazdı... En azından ben böyle düşünüyorum."

9

Kenji Watanabe, Hakone'da trenden indiğinde, yıllar önce, milyarlarca kilometre uzaktaki bir gezegende, Toshio Nakamura'yla yaptığı başka bir görüşmeyi hatırlamaması imkansızdı. *O zaman da bana telefon etmişti,* diye Kenji düşündü. *Keiko hakkında konuşmamız için ısrar etmişti.*

Kenji bir dükkan camının önünde durup kravatanı düzeltti. Eğri büğrü yansımasında, kendini kolaylıkla, rakibiyle buluşmaya giden idealist Kyotolu genç olarak düşünebiliyordu. *Fakat bu çok önceydi,* dedi Kenji kendine. *Kendini beğenmişliğimizin dışında ortaya koyacak bir şey yoktu. Şimdiyse küçük dünyamızın tüm geleceği...*

Karısı Nai, Nakamura'yla buluşmasını hiç istememişti. Başkasının da fikrini alması için, onu Nicole'ü aramaya teşvik etmişti. Nicole de valiyle Toshio Nakamura arasındaki bir buluşmaya karşıydı. "O, şerefsiz, güç delisi, megalomanyağın teki," demişti Nicole. "Bu buluşmadan işe yarar bir şey çıkmaz. Sadece senin zayıf noktalarını öğrenmek istiyor."

"Fakat, kolonideki gerginliği azaltabileceğini söyledi."

"Ne pahasına, Kenji? Şartlara dikkat et. O adam karşılıksız bir şey yapmayı önermez."

Çocukluk arkadaşının yaptırmış olduğu muazzam saraya bakarken, içinden bir ses, *Neden geldin öyleyse?* diye sordu. Başka bir ses, *Tam olarak emin değilim,* diye yanıtladı. *Belki onur. Ya da öz saygı. Atalarımdan kalan derin bir duygu.*

Nakamura'nın sarayı ve onu çevreleyen evler klasik Kyoto stilinde yapılmıştı. Mavi kiremitli damlar, özenle düzenlenmiş bahçeler, gölge veren ağaçlar, son derece temiz patikalar –hatta çiçeklerin kokusu bile, ona çok uzaklardaki gezegeni hatırlattı.

Kapıda, önünde eğilerek çok resmi Japon usulüyle "*Obairi Kudasai*" diyen, sandalet ve kimono giymiş güzel bir kız tarafından karşılandı. Kenji ayakkabılarını rafta bırakarak, kendisi de sandalet giydi. Kız onu sarayın batı usulü döşenmiş birkaç odasından geçirip, söylendiğine göre, Nakamura'nın tüm boş zamanlarında kapatmalarıyla eğlendiği, tatami* hasırlarıyla kaplı bölgesine götürürken, gözleri her zaman yerdeydi.

Kısa bir yürüyüşten sonra kız durdu ve uçan turnalarla süslenmiş kağıt perdeyi çekti. İçeriyi işaret ederek "*Dozo*," dedi. Kenji altı tane halıyla kaplanmış odaya girdi ve parlak siyah lake bir masanın önündeki iki yastıktan birine bağdaş kurarak oturdu. *Geç gelecek*, diye düşündü Kenji. ***Bunların hepsi savaş planının bir parçası.***

Pastel renkli çok güzel bir kimono giymiş olan, başka bir güzel kız, kendini belli etmeden, sessizce, su ve Japon çayı getirdi. Kenji çayı yavaşça yudumlarken gözleriyle odayı inceliyordu. Odanın bir köşesinde, dört paneli olan tahta bir perde vardı. Kenji aradaki birkaç metre aralığa karşın, onun çok zarif bir şekilde oymalarla süslenmiş olduğunu görebiliyordu. Yakından bakmak için yastığından kalktı.

Perdenin ona bakan yüzü, dört mevsimin her bi-

* Tatami: Pirinç saplarının örülerek hasır haline getirilmesiyle yapılan, savaş sporlarında, özellikle judoda, minder olarak kullanılan kalın halı (ÇN.)

ri için bir panelle, Japonya'nın güzelliğini gösteriyordu. Kış resmi, Japon Alplerinde metrelerce kara gömülmüş bir kayak merkezini gösteriyordu. İlkbahar panelinde Kyoto'daki Kamla Nehri kıyısındaki çiçek açmış kiraz ağaçları resmedilmişti. Yaz, temiz ve berrak bir günde yemyeşil kırların arkasında, karlarla kaplı doruğuyla yükselen Fuji Dağı'ydı. Sonbahar paneliyse Tokugawa aile türbesi ve Nikko mozolesini çevreleyen ağaçların renk cümbüşünü gösteriyordu.

Tüm bu şaşırtıcı güzellik, diye Kenji birden derin bir yurt özlemi hissederek düşündü. *Geride bıraktığımız dünyayı yeniden yaratmaya çalışmış. Ama neden? Neden kirli parasını böyle muhteşem sanat eserlerine harcıyor? Çok garip ve tutarsız bir adam.*

Perdenin arkasındaki dört panel de başka bir Japonya'yı anlatıyordu. Parlak renkler, Ieyasu Tokugawa'nın, Japonya'nın rakipsiz şogunu olarak kabul edilmesine yol açan, onyedinci yüzyıl başlarındaki, Osaka Şatosu savaşını sergiliyordu. Perde insan figürleriyle kaplıydı –samurai savaşçıları çarpışırken, kalenin çeşitli yerlerine dağılmış, erkek ve kadın saray ileri gelenleri, hatta, diğerlerinden biraz büyük çizilmiş ve zaferinden son derece mutlu görünen Lord Tokugawa bile vardı. Kenji, biraz eğlenerek resimdeki şogunun Nakamura'ya oldukça benzediğini fark etti.

Kenji tam yastığına geri oturmak üzereyken, ekran açıldı ve rakibi içeri girdi. Nakamura hafifçe onun yönüne doğru eğilirken, "*Omachido sama deshita,*" dedi.

Kenji de biraz acemice eğildi, çünkü gözlerini va-

tandaşından alamıyordu. Toshio Nakamura, kılıç ve hançeri de dahil olmak üzere, tam bir samurai kılığı giymişti. *Tüm bunlar psikolojik bir manevranın parçaları,* dedi Kenji kendine. *Beni şaşırtmak veya korkutmak için tasarlanmış.*

Nakamura, Kenji'nin karşısındaki yastığa otururken, "*Ano, hajememashoka,*" dedi. "*Kocha ga, oishii desu, ne?*"

Kenji çayından bir yudum daha alırken, "*Totemo oishii desu,*" diye yanıtladı. Çay gerçekten mükemmeldi. *Ama o benim şogunum değil ki,* diye Kenji düşündü. *Herhangi bir ciddi tartışma başlamadan önce, bu havayı değiştirmeliyim.*

Vali Watanabe İngilizce olarak, "Nakamura-san," dedi, "ikimiz de meşgul insanlarız. Formaliteleri atlayıp, konunun özünü ele almamız bence çok önemli. Bu sabah telefonda temsilciniz bana, son yirmi dört saat içindeki olaylardan 'rahatsız' olduğunuzu söylemişti. Bu nedenle sizinle konuşmaya geldim."

Nakamura'nın yüz ifadesi değişmemişti, ancak, konuşurken sesinde oluşan hafif bir tıslama, Kenji'nin tok sözlülüğünden duyduğu rahatsızlığı belli ediyordu. "Japon görgü kurallarını unutmuşsun, Watanabe–san. Ev sahibine çevreyle ilgili beğenilerini söylemeden, onun nasıl olduğuyla ilgilenmeden bir iş konuşmasına başlamak son derece büyük bir nezaketsizliktir. Bu tür uygunsuz davranışlar, kaçınılması olasıyken, tatsız uyuşmazlıklara yol açabilir..."

"Üzgünüm ama," diye Kenji sabırsız bir hareketle onun sözünü kesti, "davranışlarım hakkında senden

ders almaya ihtiyacım yok. Ayrıca Japonya'da değiliz, Dünya'da bile değiliz ve bizim eski Japon geleneklerimiz, şimdi en az giydiğin kıyafet kadar gereksiz."

Kenji, Nakamura'ya hakaret etmek istememişti, fakat düşmanının gerçek amacının ortaya çıkmasını sağlamak için bundan iyi bir strateji uygulayamazdı. Kral Japon birden ayağa kalktı. Bir an için vali, Nakamura'nın samurai kılıcını çekeceğini sandı.

"Pekâlâ," dedi Nakamura, gözleri amansız bir şekilde düşmancaydı, "bu işi senin tarzında yapacağız... Watanabe, kolonideki kontrolünü kaybettin. Vatandaşlar senin önderliğinden mutlu değiller ve adamlarım bana, geniş çapta suçlama ve hatta isyan söylentilerinin ortalıkta dolaştığını söylüyorlar. Çevre ve RV—41 sorunlarını yüzüne gözüne bulaştırdın ve şimdi senin siyah kadın yargıcın, bir sürü gecikmeden sonra, zenci tecavüzcünün jürili bir mahkeme tarafından yargılanmayacağını açıkladı. İkimizin ortak geçmişi olduğunu bilen bazı aklı başında koloniciler geniş çapta kan dökülmesi ve kargaşayı önlemek için, benim devreye girerek, kenara çekilmen konusunda seni ikna etmem için, seninle konuşmamı istediler."

Kenji, Nakamura'yı dinlerken, *Bu inanılmaz,* diye düşünüyordu. *Bu adam tümüyle aklını kaçırmış.* Vali, konuşma sırasında çok az şey söylemeye karar verdi.

Uzun bir sessizlikten sonra, Kenji sordu. "Yani, benim istifa etmem gerektiğine inanıyorsun?"

"Evet," dedi Nakamura, sesi gitgide emir veren bir ton kazanıyordu. "Ancak hemen değil. Yarından

önce olmaz. Bugün elindeki yürütme yetkisini kullanarak, Martinez davasını Nicole des Jardins Wakefield'den alacaksın. O kesinlikle önyargılı. Yargıç Ianella veya Yargıç Rodriguez daha uygun olur. Dikkat ettiysen," diye gülümsemeye çalışarak devam etti, "davanın yargıç Nishimura'nın mahkemesine nakledilmesini önermiyorum."

"Daha başka bir şey var mı?" diye Kenji sordu.

"Bir tek şey daha. Ulanov'a seçimden çekilmesini söyle. Hiç kazanma şansı yok ve bu bölücü kampanyaya devam etmesi, Macmillan'ın zaferinden sonra yeniden toparlanmamızı daha da zorlaştırır. Birlik olmak zorundayız. Diğer yaşam bölgesinde yaşayan her ne düşmansa, onlardan koloniye gelebilecek tehlikeyi görebiliyorum. Senin 'zararsız gözlemciler' sandığın o uzun bacaklılar, aslında o düşmanın öncü birlikleri..."

Kenji duymakta olduğu şeylerden şaşkınlık içindeydi. Nakamura nasıl bu kadar sapkınlaşmıştı? Yoksa her zaman böyle miydi?

"...Zamanın çok önemli olduğunu özellikle belirtmeliyim," diyordu Nakamura. "Özellikle Martinez sorunu ve senin istifan konusunda. Kobayashi-san ve Asya cemaatinin diğer üyelerinden acele etmemelerini rica etmiştim, ama dün geceden sonra, onları durdurabileceğimden pek emin değilim. Kızı çok güzel ve yetenekli genç bir kadındı. İntihar notu, kendisine tecavüz eden insanın davasının devamlı ertelenmesinin verdiği utançla yaşayamayacağını açıkça belirtiyor. Bu konuda genel bir öfke..."

Vali Watanabe sessiz kalmak konusundaki kararını bir an için unutarak, ayağa kalktı. "Sözde tecavü-

ze uğradığı gece, Mariko Kobayashi'de iki ayrı şahsın menisinin bulunduğunu biliyor musun?" dedi. "Ve, hem Mariko hem de Pedro Martinez'in defalarca o gece birlikte yalnız olduklarını iddia ettiklerini?... Hatta geçen hafta, Nicole, Mariko'ya ikinci bir cinsel birleşmeyle ilgili deliller olduğunu çıtlattığı zaman bile genç kadın öyküsüne bağlı kaldı."

Nakamura bir an için soğukkanlılığını kaybetmiş ve Kenji Watanabe'ye boş gözlerle bakıyordu. "Diğer şahsı belirlemeyi başaramadık," diye Kenji devam etti, "Tüm DNA analizleri tamamlanamadan, meni örnekleri gizemli bir şekilde hastaneden kayboldu. Elimizde sadece ilk muayenenin kayıtları var."

Nakamura, "O kayıt yanlış olabilir," diye savundu. Özgüveni geri geliyordu.

"Bu çok, ama çok küçük bir olasılık. Fakat sonuçta Yargıç Wakefield'ın ikilemini anlayabilirsin. Kolonideki herkes Pedro'nun suçlu olduğuna zaten karar vermiş. Bir jürinin onu yanlışlıkla mahkûm etmesini ister miydin?"

Uzun bir sessizlik oldu. Vali ayrılmaya hazırlandı. Sonunda Nakamura, "Sana şaşıyorum, Watanabe," dedi. "bu toplantının asıl nedenini anlayamadın. O salak Martinez'in Mariko Kobayashi'ye tecavüz edip etmediği o kadar önemli değil... Ben, onun babasına Nikaraguali çocuğun cezalandırılacağına söz verdim. İşte önemli olan bu."

Kenji Watanabe çocukluğundaki sınıf arkadaşına iğrenerek baktı. "Şimdi gidiyorum," dedi, "iyice sinirlenmeden önce."

Gözleri yeniden düşmanlıkla dolmuş olan Naka-

mura, "İkinci bir şansın olamayacak," dedi. "Bu benim ilk ve son önerimdi."

Kenji başını salladı, kağıt perdeyi itti ve koridora çıktı.

Nicole harika bir güneş ışığı altında plajda yalnız yürüyordu. Elli metre kadar önünde, Ellie, Dr. Turner'ın yanında duruyordu. Ellie düğün elbiselerini giymişti, fakat damadın üstünde mayosu vardı. Nicole'ün büyük babası Omeh, yeşil kabile elbisesinin içinde töreni yönetiyordu.

Omeh, Ellie'nin ellerini Dr. Turner'ınkilerle birleştirdi ve bir Senoufo ilahisine başladı. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Yalnız bir kuş havada süzülürken çığlıklarıyla evlenme şarkısına eşlik ediyordu. Nicole üstünde uçan kuşu izlerken, gökyüzü karardı. Fırtına bulutları hızla gelerek sakin gökyüzünü kapladılar.

Okyanus dalgalanmaya ve rüzgâr esmeye başladı. Nicole'ün artık tümüyle kırlaşmış olan saçları, arkasında dalgalanıyordu. Evlenme töreni karışıklık içindeydi. Herkes yaklaşan fırtınadan kaçmak için, iç kısımlara koşuyordu. Nicole kımıldayamıyordu. Gözleri dalgalar arasında sallanan büyük bir nesneye takılmıştı.

Nesne, tıpkı yirmibirinci yüzyılda biçilen çimlerin doldurulduğu plastik torbalara benzeyen, yeşil büyük bir torbaydı. Torba doluydu ve sahile yaklaşıyordu. Nicole onu yakalamaya çalışabilirdi, fakat kabaran denizden korkuyordu. Torbayı gösterdi. Yardım etmeleri için bağırdı.

Rüya ekranının sol üst köşesinde, Nicole bir ka-

no gördü. Kano yaklaştıkça, içindeki sekiz varlığın, insanlardan daha küçük, turuncu renkli dünyadışı yaratıklar olduğunu fark etti. Sanki ekmek hamurundan yapılmış gibiydiler. Gözleri ve yüzleri vardı, ama vücutlarında tüy yoktu. Yaratıklar, kanolarını yeşil torbaya doğru sürerek onu aldılar.

Turuncu renkli dünyadışı yaratıklar torbayı sahile bıraktılar. Onlar tekrar kanolarına binip okyanusa dönmeden, Nicole yaklaşmadı. Onlara el sallayarak veda ettikten sonra, torbaya doğru yürüdü. Üstünde fermuarı vardı ve onu dikkatle açtı. Nicole üst bölümün yarısını geriye doğru çekti ve Kenji Watanabe'nin ölü yüzüne baktı.

Nicole'ün tüyleri ürperdi, çığlık attı ve yatağında doğruldu. Richard'a uzandı fakat yatak boştu. Masadaki dijital saat sabahın 2.48'ini gösteriyordu. Nicole nefesini düzenlemeye ve zihnini o korkunç rüyadan temizlemeye çalıştı.

Ölü Kenji Watanabe'nin berrak görüntüsü aklından bir türlü çıkmıyordu. Banyoya yürürken, Nicole, on yaşındayken annesinin ölümüyle ilgili olarak gördüğü haber verici rüyaları hatırladı. ***Ya Kenji gerçekten ölecekse?*** diye düşünürken, ilk panik dalgasını hissetti. Kendini başka bir şey düşünmeye zorladı. ***Şimdi gecenin bu saatinde Richard da nerede?*** diye merak etti. Sabahlığını giyerek yatak odasından çıktı.

Çocukların odalarının önünden sessizce geçerek evin önüne doğru yürüdü. Benjy, her zamanki gibi horluyordu. Çalışma odasındaki ışık yanıyordu, fakat Richard orada değildi. Yeni biotların ikisi ve Prens Hal de gitmişlerdi. Richard'ın çalışma masa-

sındaki bilgisayarlardan birinde hâlâ bir görüntü vardı.

Nicole kendi kendine gülümseyerek, anlaşmalarını hatırladı. Klavyedeki NICOLE tuşlarına dokundu ve görüntü değişti. "Canım Nicole'üm," diye başlayan mesaj göründü, "eğer ben dönmeden uyanırsan, merak etme. En geç yarın sabah, şafakla beraber, sekizde dönmeyi planlıyorum. 300 serisi biotlarıyla bazı denemeler yapıyordum –onları hatırlarsın, tümüyle programlanmamış olduklarından özel görev tasarımlarında kullanılabilirler– ve birilerinin benim çalışmalarımı gizlice izlediğinden kuşkulanmak için yeterli nedenlerim var. Bu nedenle son projemi hızla tamamladım ve son test için Yeni Cennet'in dışına çıkıyorum. Seni seviyorum. Richard."

Ana düzlük karanlık ve soğuktu. Richard sabırlı olmaya çalıştı. Düzeyini yükselttiği Einstein'ını (Richard ona Süper–Al diyordu) ve Garcia 325'ini, önünden, ikinci yaşam bölgesine, sonda yapılan yere göndermişti. Onlar, standart bir Garcia biotu olan gece bekçisine, ilan edilmiş deney listesinin değiştirildiğini ve şimdi özel bir araştırmanın yürütüleceğini açıklamışlardı. Richard hâlâ ortalarda gözükmezken, Süper–Al, diğer yaşam bölgesine açılan delikteki tüm malzemeyi çıkararak yere koymuştu. Bu işlem, kıymetli zamanlarının bir saatini almıştı. Süper–Al, işini bitirdikten sonra, gelmesi için Richard'a işaret yolladı. Garcia 325, bekçi biotu, akıllıca, sonda bölgesinin başka bir yerine götürmüş olduğundan, Richard'ı göremeyecekti.

Hiç vakit kaybetmeden, Richard Prens Hal'i cebinden çıkartarak deliğin içine koydu. Küçük izleyicisini geçidin önünde yere yerleştirirken, "Çabuk git," dedi. Diğer yaşam bölgesine açılan delik son haftalarda yavaş yavaş genişletilmişti ve şimdi, bir kenarı yaklaşık seksen santimetre olan, bir kare şeklindeydi. Minik robot için fazlasıyla yer vardı.

Prens Hal, hızla öbür yana geçti. Geçitle, diğer tarafın tabanı arasında yaklaşık bir metre yükseklik farkı vardı. Robot, ustaca yere yapıştırdığı bir desteğe küçük bir kablo bağlayarak kendisini aşağıya bıraktı. Richard, Hal'in tüm hareketlerini ekrandan izlerken, ona talimatlarını telsizle veriyordu.

Richard ikinci yaşam bölgesini koruyan bir dış halkanın olacağını tahmin etmişti. Haklıydı. *Demek ki iki yaşam bölgesinin de temel tasarımı aynı,* diye düşündü. Richard ayrıca, iç duvarda, uzun bacaklıların giriş çıkış için kullandıkları bir geçit veya kapı gibi bir tür giriş olduğunu ve Prens Hal'in de aynı kanaldan yaşama bölgesine girebileceğini umuyordu.

Hal'in yaşama bölgesinin ana bölümüne açılan girişin yerini saptaması uzun sürmedi. Ancak, bir kapı olduğu belli olan şey, dairesel bölgenin tabanından yirmi metreden daha yüksekteydi. Uzun bacaklıların buldozer biotlar ve Avalon araştırma sitesinde dikey yüzeylere nasıl tırmandıklarının video kayıtlarını izlemiş olan Richard bu olasılığa da hazırdı.

Saatine sinirli bir şekilde göz attıktan sonra, Prens Hal'e "Tırman" diye emretti. Saat neredeyse altı olmuştu. Yakında Yeni Cennet'te şafak sökecekti. Kısa bir süre sonra da çalışan bilim adamları ve mü-

hendisler, bu sonda bölgesine dönmeye başlayacaklardı.

Yaşam bölgesinin girişi, Prens Hal'in, yerden olan boyunun yüz katı yüksekliğindeydi. Robotun tırmanışı, bir insanın altmış katlı bir binaya tırmanışına eşit olacaktı. Evde, Richard küçük robota evi tırmanma çalışmaları yaptırmıştı, fakat, orada her zaman yanındaydı. Hal'in tırmanmakta olduğu duvarda elleri için oyuklar, ayakları için dayanacak yerler var mıydı? Richard bunu ekrandan anlayamıyordu. Prens Hal'in mekanik mühendislik altişlemcilerindeki denklemler doğru muydu? Yıldız öğrencisi tırmanışına başlarken, Richard, *Nasıl olsa yakında anlayacağım,* diye düşündü.

Prens Hal sadece bir kez kayarak elleriyle asılı kaldı, fakat sonuçta tepeye ulaşmayı başardı. Ancak, tırmanış otuz dakika sürmüştü. Richard zamanının azalmakta olduğunu biliyordu. Hal kendini yuvarlak bir mazgalın eşiğine çekerken, Richard robotun yaşam bölgesine gireceği yerin kafes biçiminde bir bölmeyle kapatılmış olduğunu gördü. Ancak, soluk ışıkta içerisinin küçük bir bölümü zorlukla görülebiliyordu. Richard, Hal'in minicik kamerasını ızgaranın içinden görebileceği biçimde dikkatle ayarladı.

"Bekçi ana istasyonuna dönmek için ısrar ediyor," diye Garcia 325, telsizle Richard'a bilgi verdi. "6.30'da günlük raporunu vermesi gerekiyormuş."

Kahretsin, diye düşündü Richard, *sadece altı dakika sonra.* Hal'i yavaşça mazgalın kenarında, yaşam bölgesinin içinde tanıdık bir nesne görebilmek amacıyla dolaştırdı. Richard belirli bir şey göreme-

di. Robot'un ses kontrolünü sonuna kadar açarak, "Çığlık at," diye emir verdi. "Sana durmanı söyleyinceye kadar çığlık at."

Richard, Prens Hal'in içine yerleştirdiği yeni yükselticiyi, en yüksek veriminde hiç dinlememişti. Bu nedenle Hal'in kuş çığlığı taklidinin yüksekliği karşısında şaşırdı. Ses geçitten geri geldiği zaman Richard sıçramıştı. "Kahrolası çok iyi," dedi kendini toparladıktan sonra. "En azından eğer hafizam beni yanıltmıyorsa."

Bekçi biot az sonra Richard'ın yanında olacak ve programındaki talimatları izleyerek onun kişisel belgelerini isteyecek ve orada ne yaptığını soracaktı. Süper–Al ve Garcia 325, bekçiyi şaşırtmaya çalıştılar, fakat Richard'dan bir açıklama gelmeyince, bekçi bir acil durum raporu vermesi gerektiğinde ısrar etti. Richard, ekranda, kafesin birden dönerek açıldığını ve altı tane uzun bacaklının Prens Hal'in üstünde kaynaştığını gördü. Robot çığlık atmaya devam ediyordu.

Bekçi Garcia acil durum yayınına başlamıştı. Richard, gitmek zorunda kalmadan, önünde sadece birkaç dakikası kaldığını biliyordu. Arkasındaki Ana Düzlük'e yaptığı kaçamak bakışlar dışında ekranı izlerken, "*Gel, lanet olası, gel,*" dedi. Henüz uzaktaki evinden o yana doğru yaklaşan ışıklar yoktu.

İlk anda Richard onu hayal ettiğini sandı. Ama sonra çarpan büyük kanatların sesi yinelendi. Uzun bacaklılardan biri, kısmen görüşünü engelliyordu, fakat saniyeler sonra, Richard kesinlikle, Prens Hal'e doğru uzanan o tanıdık pençeyi gördü. Bunu izleyen kuş çığlığı, gördüğünü onaylıyordu. Ekran-

daki görüntü belirsizleşmişti.

Richard telsizine, "Eğer fırsat bulursan geçide dönmeye çalış," diye bağırdı. "Daha sonra senin için geleceğim."

Geriye döndü, izleyicisini hızla çantasına takarak, iki biot yardımcısına, "Gidelim," dedi Richard. Yeni Cennet'e doğru koşmaya başladılar.

Richard evine ulaşmak için acele ederken gurur doluydu. *Önsezim doğru çıktı,* dedi övünçle kendine. *Bu her şeyi değiştiriyor... Şimdi damada teslim edeceğim bir kızım var.*

10

Nikah töreninin akşam saat yedide Merkez Lise-si'nin tiyatro salonunda yapılması kararlaştırılmıştı. Daha geniş bir gruba verilecek olan resepsiyonun, yirmi metreden uzak olmayan, bitişik binadaki jimnastik salonunda yapılması planlanmıştı. Bütün gün boyunca, Nicole hep son dakika sorunlarıyla uğraşmış, hazırlıkları birbiri ardına, olası terslikleden kurtarmıştı.

Richard'ın yeni buluşunun önemi üstünde düşünecek vakti bile olmamıştı. Richard eve heyecan içinde gelmiş, kuşlar ve hatta onun çalışmalarını gizlice izleyenler hakkında konuşmak istemişti; ama Nicole, düğün dışında hiçbir şey üzerinde yoğunlaşacak halde değildi. Bu konuda uzun bir tartışma yapma fırsatı bulmadan, kuşlardan hiç kimseye bahsetmemek konusunda anlaşmışlardı.

Nicole, Ellie'yle parkta bir sabah yürüyüşüne çıkmıştı. Bir saat boyunca, evlilik, aşk ve seks hakkında konuşmuşlardı, fakat Ellie evlilik konusunda o kadar heyecanlıydı ki, annesinin kendisine söylediği şeyler üzerinde bir türlü tam anlamıyla yoğunlaşamıyordu. Yürüyüşlerinin sonuna doğru, Nicole bir ağacın altında durarak verdiği mesajı özetledi.

Nicole, kızının iki elini de elleriyle tutarken, "Hiç olmazsa bir şeyi hatırla, Ellie," dedi. "Seks evliliğin önemli bir parçasıdır, fakat en önemlisi değil. Deneyimin olmadığı için, başlangıçta seks senin için o kadar fevkalade olmayacak. Ancak, eğer sen ve Robert birbirinizi sever ve güvenirseniz, ikiniz de ger-

çekten zevk alıp vermek isterseniz, fiziksel uyumunuzun her geçen yıl daha da arttığını göreceksiniz."

Törenden iki saat önce, Nicole, Nai ve Ellie birlikte okula gittiler. Eponine çoktan orada, onları bekliyordu. Öğretmen gülümseyerek, "Sinirli misin?" diye sordu. Ellie başını salladı. "Sadece nedimelerden biri olmama karşın," diye Eponine ekledi, "korkudan ölmek üzereyim."

Ellie annesinden onur nedimesi olmasını istemişti. Nai Watanabe, Eponine ve kız kardeşi Katie, nedimeleri olacaktı. Tıp tarihi konusunda Robert Turner'ın tutkusunu paylaşan Dr. Edward Stafford, baş sağdıçtı. Hastanedeki biotlardan başka dostu olmayan Robert, diğer refakatçilerini de Wakefield ailesi ve dostları arasından seçmişti. Kenji Watanabe, Patrick ve Benjy, onun üç sağdıcı olacaklardı.

Hepsi giyinme odasında toplandıktan hemen sonra, Ellie, "Anne midem bulanıyor," dedi. "Eğer gelinliğimin üstüne kusarsam çok utanırım. Birşeyler yemeyi denemeli miyim?" Nicole bunu bekliyordu. Ellie'ye muz ve yoğurt vererek, böyle önemli bir olaydan önce midesinin bulanmasının son derece normal olduğunu söyledi.

Nicole'ün huzursuzluğu, gün ilerleyip Katie hâlâ ortalıkta gözükmeyince, daha da arttı. Gelinin giyinme odasında her şey yolunda olduğundan, koridoru geçerek Patrick'le konuşmaya karar verdi. Nicole kapılarını çaldığında, erkekler giyinmeyi bitirmişlerdi.

İçeri girdiği zaman, Yargıç Mishkin, "Gelinin annesi nasıl bakalım?" diye sordu. Saygın, yaşlı yargıç düğün törenini yönetecekti.

Nicole, biraz solgun bir gülümsemeyle, "Biraz keçileri kaçırmış gibi," diye yanıtladı. Patrick'i odanın arkasında Benjy'nin elbisesini düzeltirken buldu.

Nicole yaklaşırken, Benjy, "Nasıl görünüyorum?" diye annesine sordu.

Nicole, yüzü sevinçle parlayan oğluna, "Çok, çok yakışıklı," diye yanıt verdikten sonra, "Bu sabah Katie'yle konuştun mu?" diye Patrick'e sordu.

"Hayır," dedi Patrick. "Fakat daha dün gece, söylediğin gibi zamanı yeniden bildirdim... Henüz gelmedi mi?"

Nicole başını salladı. Saat altı on beş olmuştu bile, törenin başlamasına sadece kırk beş dakika kalmıştı. Telefon etmek için koridora çıktı, fakat sigara dumanının kokusu, Katie'nin sonunda gelmiş olduğunu belli ediyordu.

Nicole, gelinin giyinme odasına girerken, Katie yüksek bir sesle, "Bir düşün, küçük kız kardeşim," diyordu, "bu gece ilk seks deneyimini yaşayacaksın. Öff! Bunu düşünmenin bile, senin o muhteşem vücudunu çılgına döndüreceğine iddiaya girerim."

"Katie," dedi Eponine, "bunun hiçbir şekilde uygun oldu..."

Nicole odaya girince Eponine sustu. "Hey, anne," dedi Katie, "ne kadar güzel görünüyorsun. O yargıç elbiselerinin arkasında bir kadının saklandığını neredeyse unutmuşum."

Katie dumanı havaya üfleyerek yanındaki masada duran şampanya şişesinden bir yudum aldı ve aşırı gösterişli bir pozla, "İşte hepimiz buradayız," dedi, "benim bebek kız kardeşimin düğününe şahit olmak..."

"Kes şunu Katie, çok fazla içmişsin." Nicole'ün sesi soğuk ve sertti. Şampanya şişesini ve Katie'nin sigara paketini aldı. "Sadece giyinmeni bitir ve soytarılığı bırak... Bunları törenden sonra geri alabilirsin."

Katie sigarasından derin bir nefes çekip, duman halkaları üflerken, diğer kadınlara sırıtarak, "Tamam yargıç," dedi, "sen nasıl istersen." Sonra, Katie sigarasının külünü dökmek için çöp sepetine ilerlerken dengesini kaybetti, kötü bir şekilde masanın üstüne devrilerek, birkaç açık kozmetik şişesiyle beraber yere yuvarlandı. Eponine ve Ellie hemen yardımına koştular.

"İyi misin?" diye sordu Ellie. Nicole yerde sere serpe yatmakta olan Katie'ye beğenmeyen bir şekilde bakarken, "Elbisene dikkat et Ellie," dedi ve sonra birkaç kağıt havlu alarak dökülmüş olan şeyleri silmeye başladı.

Katie, birkaç saniye sonra ayağa kalktığı zaman, alay ederek, "Evet, Ellie," dedi, "elbisene dikkat et. Çifte katilinle evlenirken tümüyle lekesiz olmak istersin."

Odada kimse nefes bile alınıyordu. Nicole'ün kanı beynine sıçramıştı. Katie'ye yaklaşarak tam önünde durdu. "Kız kardeşinden özür dile," diye emretti.

Katie, Nicole'ün tokadı yanağına inmeden birkaç saniye önce, küstahça, "Dilemeyeceğim," demişti. Katie'nin gözlerinden yaşlar boşandı. Yüzünü silerken, "İşte," dedi, "Yeni Cennet'in en ünlü tokatçısı. Merkez Şehir Meydanı'nda kaba kuvvete başvurduktan sadece iki gün sonra, o ünlü hareketini tekrarlayarak kendi kızını tokatlıyor..."

Nicole'ün, Katie'yi yeniden tokatlamasından korkan Ellie, "Anne, yapma... lütfen," diye araya girdi.

Nicole dönerek son derece üzgün geline baktı. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Bu doğru," dedi Katie öfkeyle. "Ona üzgün olduğunu söyle. Ama vurduğun benim, Yargıç. Hatırla beni –büyük, bekar kızın. Sadece üç hafta önce, 'iğrenç' dediğin kızın... Bana arkadaşlarımın 'güvenilmez ve ahlaksız' olduğunu söylemiştin... bunlar tam sözcüklerdi değil mi?... ama, senin değerli Ellie'n, şu erdemlilik örneği, onu bir çifte katile teslim ediyorsun... ayrıca, bunlara ek, nedime olarak da bir katili seçmişsin..."

Bütün kadınlar, hemen hemen aynı anda Katie'nin sadece sarhoş ve kırıcı değil, fakat aynı zamanda derin bir sarsıntı geçirmekte olduğunu anladılar. Vahşi gözleri, acı ve düzensiz tenkitlerini sürdürürken, onları suçluyordu.

Boğuluyor, dedi Nicole kendine, *ve çaresizce yardım için haykırıyor. Sadece onun bu çığlıklarını duymazlıktan gelmekle kalmadım, onu suyun daha derinlerine ittim.*

"Katie," dedi Nicole usulca, "aptalca ve düşüncesizce davrandığım için özür dilerim," ve kollarını açarak kızına doğru yürüdü.

Katie, annesinin kollarını iterek, "Hayır," diye yanıtladı, "Hayır, hayır, hayır... senin merhametini istemiyorum." Kapıya doğru ilerledi. "Aslında, bu lanet düğünde de bulunmak istemiyorum... buraya ait değilim... İyi şanslar küçük kız kardeşim. Yakışıklı doktorun yatakta nasıl olduğunu bir gün bana anlatırsın."

Katie arkasını döndü, kapıdan sendeleyerek çıktı. Nicole ve Ellie, o çıkarken sessizce ağlıyorlardı.

Nicole, düğüne yoğunlaşmaya çalıştı, fakat Katie'yle geçen tatsız olaydan sonra kalbi ağırlaşmıştı. Katie'ye hiddetle karşılık verdiği için kendisine tekrar tekrar kızarken, Ellie'nin makyajını yenilemesine yardım etti.

Tören başlamadan önce, Nicole erkeklerin giyinme odasına giderek, onlara Katie'nin düğünde bulunmak istemediğini söyledi. Sonra salondaki kalabalığa bir göz gezdirince bir düzine kadar biotun çoktan oturmuş olduklarını gördü. *Tanrı'm,* diye düşündü Nicole, *davetiyelerde yeterince açıklayıcı olmamışız.* Kolonicilerin bazılarının, özel bir iş için, özellikle çocukları varsa, Lincolnlerini veya Tiassolarını beraber getirmeleri pek olağandışı değildi. Gelinin giyinme odasına dönmeden önce, Nicole, bir an için herkese yeterli oturacak yer olup olmadığını düşündü.

Sanki birkaç saniye gibi geçen bir süre sonra düğün grubu sahnede Yargıç Mishkin'in çevresinde yerini almıştı ve müzik gelinin salona gelmekte olduğunu bildiriyordu. Herkes gibi Nicole de dönerek tiyatronun arkasına baktı. Kırmızı süslü beyaz elbisesiyle göz alan sevgili en küçük kızı oradan, ortadaki yoldan, Richard'ın kolunda geliyordu. Nicole gözyaşlarıyla boğuştu, fakat gelinin yanaklarında parıldayan iri taneleri görünce, artık kendini kontrol edemedi. *Seni seviyorum, Canım Ellie'm,* dedi kendine Nicole. *Senin mutlu olmanı ne kadar istiyorum.*

Yargıç Mishkin, çiftin isteği üzerine eklektik bir tören hazırlamıştı. Konuşması erkek ve kadının sevgisini övüyor, bir ailenin uyumlu bir şekilde yaratılması için bu bağlarının ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu. Sözleri, hoşgörüyü, sabrı ve özgeciliği öğütlüyordu. Gelinle güveyin, "insan ırkını yücelten sevecenlik ve anlayış"ı "geri getirmesi" için Tanrı'ya dua etmelerini isteyen, hiçbir mezhebe ait olmayan bir dua sundu.

Tören kısa fakat mükemmeldi. Dr. Turner ve Ellie yüzüklerini değiştikten sonra, kararlı ve açık bir sesle yeminlerini ettiler. Sonra Yargıç Mishkin'e döndüler ve o da ellerini birleştirdi. "Bana, Yeni Cennet kolonisi tarafından verilen yetkiye dayanarak,-Robert Turner ve Eleanor Wakefield'i karı koca ilan ediyorum."

Dr. Turner geleneksel öpüş için Ellie'nin yüzündeki tülü kaldırırken bir patlama oldu, bunu hemen peşinden gelen ikinci patlama izledi. Yargıç Mishkin alnından kanlar fışkırarak yeni evli çiftin üstüne devrildi. Kenji Watanabe de onun yanına yığılmıştı. Eponine, üçüncü ve dördüncü atışlar duyulurken evli çiftle misafirlerin arasına daldı. Herkes bağrışıyordu. Tiyatroda tam bir kargaşa vardı.

Art arda iki patlama daha oldu. Üçüncü sıradaki Max Puckett, sonunda tetikçi Lincoln biotunu etkisiz hale getirebilmişti. Max ilk patlamayı hemen duyduğu anda arkasına dönmüş ve bir saniye sonra da iskemlelerin üstünden atlamıştı. Ancak, "Karı" sözcüğünü duyar duymaz ayağa kalkmış olan Lincoln biotu, Max onu durduruncaya kadar otomatik silahını altı kez ateşlemişti.

Sahnenin her yanı kanlar içindeydi. Nicole sürünerek ilerledi ve Vali Watanabe'yi muayene etti. Çoktan ölmüştü. Dr. Turner, Yargıç Mishkin'i kucağına aldığı zaman saygıdeğer yaşlı adam son kez gözlerini kapattı. Üçüncü kurşunun Dr. Turner'ı hedef aldığı belliydi, çünkü Eponine gelinle güveyi korumak için yaptığı çılgın dalışı sırasında kurşunu yan tarafından yemişti.

Nicole, Yargıç Mishkin'le birlikte düşmüş olan mikrofonu aldı. "Bayanlar ve baylar, bu korkunç, korkunç bir felaket. Lütfen paniğe kapılmayın. Artık bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Lütfen biz yaralılarla ilgileninceye kadar yerlerinizden kımıldamayın."

Son dört kurşun fazla zarar vermemişti. Eponine'in kanaması vardı, fakat durumu tehlikeli değildi. Max, Lincoln biotuna, tam dördüncü kurşunu sıkarken vurduğu için, kesinlikle Nicole'ün hayatını kurtarmıştı, çünkü o kurşun Nicole'ü birkaç santimetreyle ıskalamıştı. Lincoln düşerken yaptığı son atışlar, davetlilerden ikisini hafifçe sıyırmıştı.

Richard, katil biotu tutmakta olan Max ve Patrick'in yanına geldi. "Hiçbir lanet soruyu yanıtlamıyor," dedi Max.

Richard, Lincoln'ün omzuna baktı. Biotun numarası üç yüz otuz üçtü. "Onu arkaya götürün," dedi Richard. "Onu sonra incelemek istiyorum."

Sahnede, Nai Watanabe, kucağında sevgili Kenjy'sinin başını tutarak, diz çökmüş oturuyordu. Vücudu, derin ve çaresiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Yanında da ikizler Galileo ve Kepler korkuyla bağırarak ağlaşıyorlardı. Elbisesinin her yanına kan sıç-

ramış olan Ellie, küçük çocukları sakinleştirmeye çalışıyordu.

Dr. Turner, Eponine'le ilgileniyordu. Yarasını sardıktan sonra, "Birkaç dakikaya kadar ambulans burada olur," dedi ve sonra Eponine'i alnından öperek, "Yaptığın şeyden dolayı, Ellie ve ben, sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz," dedi.

Nicole, kurşunların sıyırdığı kişilerin ciddi bir şekilde yaralanmamış olduğundan emin olmak için, konukların arasına inmişti. Tam mikrofona dönerek herkese artık gidebileceklerini söylemek üzereyken, çılgına dönmüş bir kolonici hızla tiyatroya dalarak, önündeki sahneyi bile incelemeden, "Bir Einstein çıldırdı," diye haykırdı. Ulanov ve Yargıç Ianella öldüler."

"İkimiz de hemen şimdi gitmeliyiz," dedi Richard. "Fakat, eğer sen gelmezsen de Nicole, ben gideceğim. Üç yüz serisi biotlarıyla ilgili çok şey biliyorum –ve Nakamura'nın adamlarının onları değiştirmek için neler yaptığını da. Bu gece ya da yarın sabah peşime düşeceklerdir."

"Pekâlâ, sevgilim," diye Nicole yanıtladı. "Anlıyorum. Fakat birisinin aileyle birlikte kalması ve umutsuzca bile olsa, Nakamura'yla savaşması gerek. Onun zulmüne boyun eğmemeliyiz."

Ellie'nin kötü biten düğün töreni üzerinden üç saat geçmişti. Koloniyi bir panik dalgası sarıyordu. Az önce televizyon, beş ya da altı biotun aynı anda çıldırdığını ve Yeni Cennet'in önde gelen on bir vatandaşının öldürüldüğünü bildirmişti. Bir şans eseri olarak, Vegas'ta bir konser veren Kawabata biotu,

Vali adayı Ian Macmillan ve ünlü sanayici Toshio Nakamura'ya yaptığı saldırıda başarılı olamamıştı...

Richard, seyrederken, "Zırva," dedi. "Bu da planlarının bir parçası."

Bütün bu olayların Nakamura'nın sarayından planlanıp yönetildiğine emindi. Ayrıca, Richard'ın, Nicole ve kendisinin de amaçlanan hedefler arasında olduklarından kuşkusu yoktu. Bugünün olaylarının, Nakamura'nın kontrolünde ve onun kukla valisi olarak Ian Macmillan'ın yöneteceği, bambaşka bir Yeni Cennet'in doğmasına yol açacağına inanıyordu.

"Hiç olmazsa Patrick ve Benjy'ye veda etmeyecek misin?" diye Nicole sordu.

"Etmemeyi yeğlerim," dedi Richard. "Onları sevmediğim için değil, fakat fikrimi değiştirmekten korktuğum için."

"Acil çıkışı mı kullanacaksın?"

Richard başını salladı. "Normal yoldan çıkmama hiçbir zaman izin vermezler."

Richard dalış takımlarını kontrol ederken, Nicole çalışma odasına geldi. "Son haberlere göre, bütün kolonide halk robotlarını parçalıyormuş. Röportaj yapılan kolonicilerden biri, tüm bu toplu cinayetlerin, yabancı yaratıkların komplolarının bir parçası olduğunu söyledi."

"Harika," dedi Richard hırsla, "propaganda işlemeye başladı bile."

Rahatça taşıyabileceğini düşündüğü kadar çok yiyecek ve su aldı. Hazır olduğu zaman, Nicole'ü bir dakikadan fazla süreyle bağrına bastı. Oradan ayrılırken her ikisinin de gözleri yaşlıydı.

Nicole usulca, "Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

Richard, arka kapının önünde durdu. "Aşağı yukarı," dedi, "fakat, senin bu işe karıştırılmaman için, elbette sana söylemeyeceğim..."

"Anlıyorum," dedi Nicole. İkisi de evin önünde birşeyler duydular ve Richard hızla arka bahçeye daldı.

Shakespeare Gölü'ne giden tren çalışmıyordu. Bir önceki treni yöneten Garcia biotu, bir grup kızgın kolonici tarafından parçalandığı için, bütün sistem kapatılmıştı. Richard Shakespeare Gölü'nün doğu sahiline doğru yürümeye başladı.

Ağır malzeme ve sırt çantasını taşıyarak zorlukla yürürken, içinde izlendiğine dair bir his vardı. İki kez gözünün ucuyla birisini gördüğünü sandı, fakat ne zaman durup çevresini incelese, kimseyi göremiyordu. Sonunda göle ulaştı. Gece yarısını geçmişti. Koloninin ışıklarına son bir kez baktıktan sonra, dalış kıyafetlerini giymeye başladı. Soyunurken çalıların arasından bir Garcia'nın çıktığını görünce, Richard'ın kanı dondu.

Öldürülmeyi bekledi. Birkaç uzun saniye sonra Garcia konuştu. "Siz Richard Wakefield misiniz?" diye sordu.

Richard ne kımıldadı, ne de bir şey söyledi. Sonunda biot, "Eğer oysanız," dedi, "size karınızdan bir haber getirdim. Sizi sevdiğini söyledi ve 'Tanrı yardımcısı olsun' dedi."

Richard, uzun ve derin bir nefes aldı. "Benim de kendisini sevdiğimi söyle," dedi.

5

DAVA

1

Shakespeare Gölü'nün en derin yerinde, Beauvois kasabasının ve yaşama bölgesi duvarının altından uzanan uzun bir sualtı kanalının açık giriş deliği vardı. Yeni Cennet'in tasarımı sırasında beklenmeyen olaylara karşı oldukça pratik mühendislik deneyimi olan Richard, koloniden bir acil çıkış kapısının bulunmasının önemi üstünde durmuştu.

Kartal, "Fakat buna neden ihtiyacınız olsun ki?" diye sormuştu.

"Bilmiyorum," demişti Richard. "Fakat hayatta öngörülmeyen olaylar her an ortaya çıkabilir. Sağlam bir mühendislik tasarımı, her zaman acil durum korumasına sahiptir."

Richard, her birkaç dakikada bir kalan havasını kontrol etmek için durarak, dikkatle tünel boyunca yüzdü. Tünelin sonuna ulaştığı zaman, onu sonunda kuru bir yeraltı geçidine ulaştıran bir dizi kanal havuzundan geçti. Dalma giysilerini çıkarmadan önce yüz metre kadar yürüdü ve sonra onları tünelin kenarına sakladı. Rama'nın Kuzey Yarımsilindiri'nde, her iki yaşama bölgesinin arasındaki bölgenin doğu ucunda bulunan çıkış deliğine geldiğinde, Richard ısı ceketini su geçirmez torbasından çıkardı.

Kimsenin, onun nerede olduğunu bilmesinin imkânı olmadığının farkında olmasına rağmen, Richard geçidin tavanındaki yuvarlak kapağı son derece dikkatle açtı ve sonra Ana Düzlük'e süzüldü. ***Buraya kadar oldukça iyi,*** diye düşündü. ***Şimdi sıra B***

planında.

Dört gün boyunca, Richard, düzlüğün doğu tarafında kaldı. Küçük ve çok güçlü dürbününü kullanarak, kontrol merkezinin çevresindeki Avalon bölgesindeki ya da ikinci yaşam bölgesi sonda yerindeki çalışmaları belli eden ışıkları izleyebiliyordu. Richard'ın beklediği gibi yaşam bölgeleri arasındaki bölümde birkaç gün arama grupları görmüştü, fakat içlerinden sadece bir tanesi onun bulunduğu tarafa doğru gelmiş ve Richard için onlardan uzak durmak çok kolay olmuştu. Gözleri, Ana Düzlük'te tam karanlık olarak nitelediği şeye alışmıştı. Aslında, Rama'nın yüzeylerinde oluşan yansımalar nedeniyle, arka planda çok hafif bir ışık vardı. Richard, bu ışığın kaynağının, ikinci yaşam bölgesinin yüksek duvarlarının arkasındaki Güney Yarımsilindiri'nde olması gerektiğini varsaydı.

Richard, duvarların üstünde süzülebilmek ve bu silindirik dünyanın enginliklerinde serbestçe hareket edebilmek için uçabilmeyi isterdi. Çok düşük miktarda da olsa, yansıyan bir ışığın olması, Richard'ın ilgisini Rama'nın geri kalan kısmına çekmişti. Aradaki duvarın ötesinde Silindirik Deniz hâlâ var mıydı? Acaba New York, bir ada olarak hâlâ bu denizde duruyor muydu? Ve kuzeydeki yaşama bölgelerinin toplamından bile büyük bir bölgeyi kapsayan Güney Yarımsilindiri'nde birşeyler varsa, neydi?

Kaçışının beşinci gününde, Richard babasıyla ilgili son derece rahatsız edici bir rüyadan uyanarak, kendi verdiği isimle, kuşların yaşam bölgesine doğru ilerledi. Uyku düzenini, Yeni Cennet'in günlük

düzeninin tam tersine göre ayarlamıştı, böylece şu anda saat akşamın yedisiydi. Elbette sondaj alanında çalışan insanların, günlük işlerinin bitmiş olması gerekirdi.

Kuşların yaşam alanı duvarına açılan deliğe yarım kilometre kadar kalınca, Richard, bölgede artık hiçbir insan kalmamış olduğunu dürbünüyle kontrol etmek için durdu. Sonra da, bölgenin gece bekçisi olan biotu kandırması için Falstaff'ı gönderdi.

Richard, ikinci yaşam bölgesine uzanan geçidin ne kadar düzgün olduğunu bilmiyordu. Çalışma odasının zeminine seksen santimetrekareyi çizmiş ve onun içinden sürünerek ilerleyebileceğine kendisini ikna etmişti. Fakat ya geçidin ölçüleri düzensizse? Richard deliğe yaklaşırken, ***Bunu da yakında öğreneceğiz,*** dedi kendine.

Geçide sadece bir aygıt ve onun kabloları yerleştirilmiş olduğundan, Richard için onları temizlemek zor olmadı. Falstaff da başarılıydı –Richard bekçi biotu ne duydu, ne de gördü. Küçük torbasını girişe attı ve sonra kendisi de girmek istedi. İmkânsızdı. Önce ceketini, sonra, gömlek, pantolon ve ayakkabılarını çıkardı. Sadece iç çamaşırları ve çorapları üstünde olarak, Richard, geçide zorlukla sığıyordu. Elbiselerini bir çıkın halinde sırt çantasının yanına bağladı ve sonra deliğin girişine süzüldü.

Çok yavaş bir sürünmeydi. Richard, ellerini ve dirseklerini kullanarak, karnının üstünde milim milim ilerlerken, önündeki çantasını da itiyordu. Her hareketinde vücudunu tavan ve duvarlara sürüyordu. Tünelde on beş metre kadar ilerledikten sonra, kasları yorulmaya başladığından durdu. Diğer taraf,

hâlâ kırk metre ilerideydi.

Dinlenirken Richard, dirseklerinin, dizlerinin, hatta artık saçları dökülmeye başlamış olan başının çizilmiş ve kanamakta olduklarını fark etti. Çantasından tedavi bantlarını çıkarması mümkün değildi –sadece sırt üstü dönüp geriye doğru bakması bile, bu daracık yerde, muazzam bir çaba gerektiriyordu.

Ayrıca çok üşüdüğünü de fark etti. Süründüğü sırada, ilerleme işlemi için gerekli enerji Richard'ı sıcak tutmuştu. Ancak, bir kez durduktan sonra, korunmasız kalmış olan vücudu hızla üşümüştü. Dişleri birbirine vurmaya başladı.

Richard ağır ağır ve acılar içinde on beş dakika daha ilerledi. Sonra sağ kalçasına kramp girip, vücudu ona istekdışı tepki verince, kafasını geçidin tavanına çarptı. Çarpmanın etkisiyle biraz sersemlemişti ve başının yanından kan sızdığını hissedince paniğe kapıldı.

Önünde hiç ışık yoktu. Prens Hal'in ilerleyişini ekrandan izlemesini sağlayan o soluk ışık da yok olmuştu. Yuvarlanıp arkasını görmeye çalıştı. Her taraf karanlıktı ve Richard yeniden üşümeye başlamıştı. Başına dokunarak, kesiğin ne kadar ciddi olduğunu anlamak istedi. Hâlâ kanamanın devam ettiğini fark edince paniğe kapıldı.

O ana kadar hiç klostrofobi hissetmemişti. Şimdiyse, birdenbire, her yönden onu sıkıştırdığını hissettiği karanlık bir geçidin içinde tıkılıp kalan Richard, kendini soluk alamıyormuş gibi hissediyordu. Duvarlar sanki üstüne çöküyordu. Kendini kontrol edemeyerek bir çığlık attı.

Yarım dakika geçmeden arkasındaki geçitte bir

tür ışık parladı. Garcia biotun komik İngilizce aksanını duyabiliyor, fakat ne dediğini anlamıyordu. ***Kesinlikle,*** diye düşündü, ***acil durum raporu veriyordur. Acele etsem iyi olacak.***

Yorgunluğuna, kanayan kafasına, derisi yüzülmüş dizlerine ve dirseklerine aldırmadan, yeniden sürünmeye başladı. Geçit daraldığı zaman, Richard daha gidecek on metre yolu olduğunu hesaplıyordu. İçinden geçemiyordu! Her kasını zorladı, fakat yararı yoktu. Tam anlamıyla şaşırmıştı. Geometrik yönden daha uygun olabilecek, değişik bir sürünme şekli ararken, kuşların yaşam bölgesinden ona yaklaşmakta olan yumuşak ayak sesi patırtılarını duydu.

Birkaç saniye sonra her yerini kaplamışlardı. Richard, derisinin her yerinde hissetmekte olduğu gıdıklanma hissine uzun bacaklıların neden olduğunu anlayıncaya kadar, beş saniye süreyle tam bir dehşet yaşadı. Onları televizyonda gördüğünü hatırladı –tam uzandığı zaman on santimetreye kadar çıkan altı tane eklemli bacağı, iki santimetre çapındaki vücutlarının çevresine eşit şekilde yayılmış, küresel yaratıklardı.

Bir tanesi tam yüzünün ortasında durarak, ağzını ve burnunu kapatacak şekilde oturdu. Silkeleyerek ondan kurtulmak istedi, fakat kafasını yeniden çarptı. Richard, kıvranarak onlardan kurtulmak isterken bir şekilde biraz ilerlemeyi başardı. Her yerinde uzun bacaklılar olduğu halde çıkışa doğru son metreleri süründü.

Kuşların yaşam alanının dış halkasına ulaştığı zaman, arkasından bir insan sesi duydu, "Merhaba,

orada birisi mi var?" diyordu ses. "Her kimseniz, lütfen kendinizi tanıtın. Size yardım etmek için buradayız." Güçlü bir projektör geçidi aydınlattı.

Richard şimdi başka bir sorunu olduğunu görüyordu. Çıkışı, halkasal bölgenin tabanından bir metre yukarıdaydı. *Geriye doğru sürünmeliydim,* diye düşündü, *çanta ve elbiselerimi de çekerdim. Daha da kolay olurdu.*

Artık böyle şeyler düşünmek için çok geçti. Çantası ve elbiseleri aşağıda önünde ve başka bir insan sesi de arkasında sorular sorarken, Richard, vücudunun yarısı geçitten dışarı çıkıncaya kadar süründü. Düşmeye başladığını hissedince ellerini başının arkasına koydu, çenesini göğsüne yapıştırdı ve kendisini bir topa benzetmeye çalıştı. Sonra yere çarparak kuşların dairesel bölgelerinde yuvarlandı. O yere düşerken, uzun bacaklılar atlayarak karanlıkta kayboldular.

İnsanların geride tutmakta oldukları ışıklar halkasal bölgenin iç duvarlarında yansıyordu. Yaralanmadığından ve kafasının da ciddi bir şekilde kanamadığından emin olduktan sonra, Richard eşyalarını topladı ve iki yüz metre sola doğru topallayarak uzaklaştı. Prens Hal'in, bir kuş tarafından yakalandığı mazgalın altında durdu.

Yorgunluğuna karşın, Richard duvarı incelemekle vakit kaybetmedi. Giyinmesini bitirip yaralarıyla ilgilendikten sonra, tırmanmaya başladı. Az sonra, uzaktan kumandalı bir kameranın, onu aramak için, dairesel bölgeye yollanacağından emindi.

Şans eseri, mazgalın önünde Richard'ın sığabile-

ceği ufak bir çıkıntı vardı. Metal ağı keserken orada oturdu. Uzun bacaklıların her an görünmesini bekliyordu, fakat yalnız kaldı. Richard, yaşama bölgesinin içiyle ilgili ne bir şey gördü, ne de duydu. İki kez telsizle Prens Hal'i çağırmayı denediyse de, çağrılarına hiç yanıt yoktu.

Richard kuşların yaşam bölgesinin tam karanlığına baktı. *Ne var orada?* diye düşündü. ***İçerideki atmosfer,*** diye mantık yürüttü, ***bu dairesel bölgedeki gibi olmalı, çünkü hava serbestçe iki bölge arasında gidip geliyor.*** Richard, içeriye bakmak için tam el fenerini çıkarmaya karar vermişken, arka tarafında, aşağıdan bazı sesler duydu. Birkaç saniye sonra, halkasal bölgenin tabanında onun yönüne doğru gelen parlak bir ışık gördü.

Işıktan kaçınmak için, Richard, cesaret edebildiği kadar ikinci yaşam bölgesinin içine doğru sokuldu ve sesleri dikkatle dinledi. ***Bu uzaktan kumandalı kamera,*** diye düşündü. Fakat sınırlı bir menzili vardır. Bağlantı kablosu olmadan çalışamaz.

Richard hiç kımıldamadan durdu. Fakat mazgalın altındaki kameraya bağlı ışığın devamlı olarak hep aynı yeri taradığı belli olunca, *Şimdi ne yapacağım,* dedi kendine. *Birşeyler görmüş olmalılar. Eğer fenerimi yakarsam ve bir yansıma olursa, nerede olduğumu anlarlar.*

Yaşama bölgesine ufak bir nesne atarak, derinliğinin dairesel bölgeyle aynı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey duymadı. Richard bir başkasını, daha büyük bir nesneyi denedi, fakat hâlâ bir yere çarpma sesi yoktu.

Aklı ona, yaşam bölgesinin tabanının, dairesel

bölgeninkinden çok daha aşağıda olduğunu söylediğinde, kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Rama'nın, kalın dış kabuğuyla, temel yapısını hatırladı ve yaşam bölgesinin tabanının oturduğu yere göre, birkaç yüz metre aşağıda olabileceğini anladı. Richard eğilerek boşluğa yeniden baktı.

Uzaktan kumandalı kamera birden dolanmasını kesti ve ışıkları aşağıda belirli bir noktanın üzerinde takılı kaldı. Richard, geçitten mazgalın altına doğru sendeleyerek giderken, çantasından bir şey düşürmüş olabileceğini tahmin etti. Başka ışıkların ve kameraların az sonra geleceğini biliyordu. Richard hayalinde yakalanarak Yeni Cennet'e geri götürüldüğünü düşündü. Tam olarak hangi koloni yasalarını çiğnediğini bilmiyordu, ama birçok yasağı çiğnediğinden emindi. Hapiste haftalar, hatta yıllarca kalabileceğini düşününce, benliğini derin bir öfke kapladı. *Hiçbir koşulda*, dedi kendine, *bunun olmasına izin vermeyeceğim*.

Yaşam bölgesinin iç duvarına uzanarak, elleri ve ayaklarını yerleştirebileceği uygun çıkıntılar olup olmadığını kontrol etti. İmkânsız bir iniş olmadığına emin olduktan sonra, çantasında beceriksizce tırmanma ipini aradı ve bir ucunu ızgara kapıyı tutan menteşelerden birine bağladı. *Kayma olasılığına karşı*, dedi kendine.

Arkasındaki dairesel bölgede şimdi ikinci bir ışık daha vardı. İp kalçasına güvenli bir şekilde sarılmış olarak, Richard, ikinci yaşam bölgesine kendisini yavaş yavaş salmaya başladı. Aslında ipe asılarak inmiyordu, karanlıkta, körlemesine, ayakları için basacak yer ararken, ipi destek olarak kullanıyordu.

İniş teknik açıdan zor değildi; Richard'ın ayaklarını koyabileceği birçok küçük çıkıntı vardı.

İndikçe indi. Altmış veya yetmiş metre indiğini tahmin edince, Richard durmaya karar verdi ve fenerini çantasından çıkardı. Işığını duvarın aşağısına doğru tuttuğu zaman rahatlayamadı. Gördüğü şey, belki elli metre daha altında, bulut ya da sisi andıran ve her yana yayılmış bir şeydi. Richard, *Harika,* diye alaycı bir şekilde söylendi, *bu sadece harika.*

Otuz metre daha ve tırmanma ipinin sonuna gelmişti. Richard, sisin nemini şimdiden hissedebiliyordu. Artık iyice yorulmuştu. İpin güvenliğinden ayrılmak istemediği için, duvara yeniden birkaç metre tırmandı, ipi birkaç kez kendi çevresine doladı ve vücudunu duvara dayayarak uykuya daldı.

2

Rüyaları çok tuhaftı. Sık sık tepe taklak düştüğünü, ama bir türlü dibe çarpmadığını görüyordu. Richard'ın uyanmadan önceki son rüyasında, Toshio Nakamura ve doğulu iki kabadayı, onu beyaz duvarlı küçük bir odada sorguya çekiyorlardı.

Uyandığı zaman, Richard birkaç saniye nerede olduğunu bilemedi. İlk yaptığı hareket sağ yanağını duvarın metalik yüzeyinden çekmek olmuştu. Birkaç saniye sonra, Richard kuşların yaşam bölgesinin iç duvarında dikey durumda uykuya daldığını hatırladıktan sonra, fenerini yakarak aşağıya baktı. Sisin artık orada olmadığını görünce, kalbi hızla çarpmaya başladı. Şimdi, duvarın çok aşağılara kadar indiğini görebiliyordu ve duvarın tümüyle bittiği yerde de su vardı.

Başını kaldırarak yukarıya baktı. Mazgaldan doksan metre aşağıda olduğunu bilmesine karşın (tırmanma ipi yüz metre uzunluğundaydı), suya olan uzaklığın yaklaşık iki yüz elli metre olduğunu tahmin etti. Beyni bu gerçeği tümüyle kavradığı anda dizlerinin bağı çözüldü. Richard, uykuya dalmadan önce vücuduna doladığı fazladan ilmekleri çözerken, kollarının ve ellerinin titremekte olduğunu fark etti.

Kaçmak, yeniden mazgala tırmanarak bu yabancı dünyayı tümüyle terk etmek için dayanılmaz bir arzu duydu. Richard bu içgüdüsel tepkisiyle mücadele ederek kendine, *Hayır,* dedi, ***henüz değil. Sadece başka uygulanabilecek yol kalmazsa.***

Önce birşeyler yemeye karar verdi. Büyük bir dikkatle, Richard, kendisini iplerin bir kısmından kurtarıp, çantasından biraz yiyecek ve su çıkardı. Sonra kısmen çevresinde dönerek, ışığını yaşam bölgesinin içine çevirdi. Richard uzakta bir takım şekiller ve biçimler gördüğünü sandı, fakat emin olamazdı. *Benim hayal gücüm olabilir,* diye düşündü.

Yemeğini bitirdiği zaman, yiyecek ve su stokunu kontrol ettikten sonra zihninden, seçeneklerinin bir listesini yaptı. Sinirli bir şekilde gülerek kendine, *Hepsi çok basit,* dedi, *Yeni Cennet'e dönüp mahkûm olabilirim. Ya da ipimin güvenliğini terk ederek aşağıya inmeye devam edebilirim.* Bir an durakladı. Yukarıya ve aşağıya baktıktan sonra, *Ya da burada kalıp bir mucize olmasını bekleyebilirim.*

Prens Hal çığlık attığı zaman, bir kuşun onu almaya geldiğini hatırlayan Richard, bağırmaya başladı, iki ya da üç dakika sonra, bağırmaktan vazgeçerek şarkı söylemeye başladı. Yaklaşık bir saat kadar belirli aralıklarla şarkı söyledi. Cambridge Üniversitesi'ndeki günlerinden nağmelerle başladı ve sonra yalnız gençlik yıllarının popüler şarkılarına geçti. Richard şarkı sözlerini bu kadar iyi hatırlamasına çok şaşırmıştı. *Bellek inanılmaz bir araç,* diye kendi kendine mırıldandı. *Onun güvenilir seçiciliğinin dayanağı nedir? Gençlik yıllarımın bu aptal şarkılarının her kelimesini hatırlıyorum da, neden Rama'daki yolculuğum hakkında hemen hemen hiçbir şey hatırlamıyorum?*

Richard biraz daha su içmek için çantasına uzanırken, birden yaşam bölgesi aydınlandı. O kadar

şaşırdı ki, ayağı duvardan kaydı ve birkaç saniye boyunca tüm ağırlığı taşıma ipine yüklendi. Işık, Rama II'deki taşıma koltuğunda yükselirken gelen şafakta olduğu gibi körleştirici değildi, fakat, her şeye karşın, gene de ışıktı. Richard yeniden kendini güvene aldıktan sonra, önüne serilen bu dünyayı incelemeye başladı.

Aydınlatmanın kaynağı, yaşam bölgesinin tavanına asılmış olan büyük ve başlıklı bir toptu. Richard, topun kendisinden dört kilometre uzakta olduğunu ve yaşam bölgesinin geometrik olarak tam ortasındaki en göze çarpan yapı olan büyük kahverengi bir silindirin, yaklaşık bir kilometre üstünde olduğunu tahmin etti. Pırıldayan topun üstünün dörtte üçü opak bir başlıkla örtülerek ışığın çoğunun aşağıya yönelmesi sağlanmıştı.

Yaşam bölgesinin içinin temel tasarım prensibi, merkezden çevreye yayılan bir simetriydi. Merkezinde, sanki topraktan yapılmış gibi görünen, tepesinden en altına kadar bin beş yüz metre kadar yüksekliği olan, kahverengi bir silindir yükseliyordu. Elbette Richard, yapının sadece bir yüzünü görebiliyordu, fakat onun bükülmesinden çapının ikiyle üç kilometre arasında olduğunu tahmin etti.

Silindirin dışında pencere veya kapı yoktu. İçinden dışarıya hiç ışık sızmıyordu. Yapının yan tarafındaki tek şekil, oldukça geniş aralıklarla yerleştirilmiş olan ve her biri silindirin tepesinde başlayıp, silindirin çevresinde dolanarak, dipte tam başlama noktasının altında sona eren eğri çizgilerdi. Silindirin dibi, Richard'ın içeri girdiği mazgal deliğiyle hemen hemen aynı hizadaydı.

Silindirin çevresinde, birbirinden üç yüz kilometre aralıklı iki halkanın içinde yer alan küçük beyaz yapıların oluşturduğu bir düzen vardı. Bu halkaların iki kuzey çeyrek dairesi (Richard kuşların yaşam bölgesine kuzey mazgalından girmişti) birbirinin aynısıydı; her çeyrek dairede aynı düzende sıralanmış, elli veya altmış bina vardı. Richard, simetriye bakarak diğer iki çeyrek dairenin de aynı tasarıma uyacağını düşündü.

Genişliği yaklaşık yetmiş ya da seksen metre olan çember şeklinde bir kanal yapıları çevreliyordu. Kanal ve beyaz yapıların bulunduğu halkalar, yüksekliği kahverengi silindirin alt tabanının yüksekliğine eşit bir platonun üstündeydiler. Ancak, kanalın dışında, birşeyler yetiştiriliyormuş gibi görünen, çoğunlukla yeşil renkli, geniş bir bölge, yaşam alanının büyük bir bölümünü kaplıyordu.Yeşil bölgenin zemini, kanaldan başlayarak, iç duvarın önündeki dört yüz metre genişliğindeki hendeğin kıyılarına kadar düzgün bir eğimle iniyordu. Yeşil bölgenin içindeki dört çeyrek dairenin her biri de kendi arasında dörde ayrılmıştı ve Richard, tasarımlarını Dünya'daki benzerleriyle karşılaştırınca onlara, cangıl, orman, otlak ve çöl adlarını verdi.

On dakika kadar Richard sessizce önündeki muazzam manzarayı seyretti. Işık düzeyi silindirden uzaklaştıkça her yanda eşit oranda azaldığından, yakın bölgeleri de uzaktakilerden daha iyi göremiyordu. Her şeye karşın, ayrıntılar gene de etkileyiciydi. Ne kadar çok baksa, o kadar çok yeni şey gözüne çarpıyordu. Yeşil bölgede küçük göller ve ırmaklar, hendekte küçük bir ada ve beyaz binaların

arasında yola benzeyen çizgiler vardı. Kendini, ***Elbette,*** diye düşünürken buldu. ***Neden başka bir şey bekledim ki? Biz Yeni Cennet'te küçük bir Dünya yarattık. Bu da, bir bakıma kuşların ana gezegenine benziyor olmalı.***

Son düşüncesi, ona, daha başlangıçtan beri Nicole'le birlikte, kuşların artık yüksek teknolojisi olan (eğer hiç oldularsa) uzay gezgini türü olmadıkları konusunda aynı fikirde olduklarını hatırlattı. Richard, dürbününü çıkartarak kahverengi silindiri uzaktan inceledi. ***Ne sırlar saklıyorsun acaba?*** diye merak ederek bir an için macera ve keşif heyecanıyla titredi.

Richard, sonra kuşlarla ilgili bir iz görmek umuduyla gökyüzünü inceledi. Düş kırıklığına uğradı. Kahverengi silindirin üstünde birkaç kez uçan yaratıklar gördüğünü sandı, fakat titrek benekler dürbününün görüş alanına o kadar hızlı girip çıkıyorlardı ki, kesinlikle emin olamadı. Baktığı her yerde –yeşil bölgenin her yeri, beyaz binaların çevresi, hatta hendek– hiçbir hareket izi görmedi. Kuşların yaşam bölgesinde, yaşayan herhangi varlık olduğuna dair olumlu bir belirti yoktu.

Dört saat sonra, ışık kayboldu ve Richard gene dikey duvarın ortasında karanlıkta kaldı. Termometresini ve tarihsel veri tabanını kontrol etti. Yaşam bölgesine girdiğinden beri sıcaklık 26°C'den yarım dereceden fazla değişmemişti. ***Etkileyici bir ısı kontrolü,*** dedi, ***fakat ısıyı sabit tutmak için, bu kadar çok enerji harcanmasının sebebi ne?***

Karanlık saatlerce uzadıkça, Richard sabırsızlanmaya başladı. Gerçi vücudunun her kas grubunu,

kendisini ipin ucunda değişik biçimlerde destekleyerek, düzenli olarak dinlendiriyorduysa da, vücudu gitgide yoruluyordu. Artık harekete geçmesinin zamanı gelmişti. Gönülsüzce, ipi terk ederek hendeğe inmeye çalışmanın çılgınca bir hareket olacağına karar verdi. *Oraya ulaştığım zaman ne yapacağım?* diye düşündü. ***Karşıya mı yüzeceğim? Ya sonra ne olacak? Hemen yiyecek bulmazsam geri dönmek zorunda kalacağım.***

Yavaş yavaş mazgala doğru tırmanmaya başladı. Çıkışın yarı yolunda dinlenirken, sağından çok hafif bir ses geldiğini sandı. Richard durdu ve yavaşça çantasındaki alıcı setini çıkarmak için uzandı. Çok az hareket ederek, alıcıyı en yüksek düzeye getirdi ve kulaklıkları taktı. Başlangıçta hiçbir şey duymadı. Fakat birkaç dakika sonra altındaki hendekten bir ses yakaladı. Ne duymakta olduğunu anlaması olanaksızdı –suyun içinde hareket etmekte olan birkaç tekne olabilirdi– fakat aşağıda, orada bir tür hareketin oluştuğuna kuşku yoktu.

Sağında bir yerlerde duyduğu ses, hafif bir kanat çırpması mıydı? Richard, birdenbire ciğerlerinin bütün gücüyle haykırdı ve birden bağırmayı kesti. Telaşlı kanat sesleri hemen kesildi, fakat birkaç saniye için yanılgısız belliydiler.

Richard coşkuluydu, "***Orada olduğunu biliyorum,***" diye neşeyle bağırdı. "***Beni gözetlediğini biliyorum.***"

Bir planı vardı. Pek başarılabilecek gibi değildi ama, hiç olmamasından daha iyiydi. Richard yiyecek ve suyunu kontrol ederek yeterli olduklarına

kendini inandırdı ve sonra derin bir nefes alarak *Ya şimdi, ya da hiçbir zaman*, diye düşündü.

İpin desteğine fazla güvenmeden inmeyi denedi. İnişini daha zorlaştırıyordu, fakat başarabiliyordu. İpin ucuna ulaştığı zaman, Richard kendini bağlardan kurtardı ve fenerinin ışığını aşağıya tuttu. En azından sisin üstündeki bölgede kullanabileceği bir sürü çıkıntı vardı. Korktuğunu kendine itiraf ederek büyük bir dikkatle inmeye devam etti. Birkaç kez kulaklıklarında kalbinin çarpmasını duyduğunu sandı.

Sisin içine girdiği zaman, şimdi, *Eğer yanılmıyorsam,* diye düşündü, *burada arkadaşım olacak.* Nem, inişi iki kat zorlaştırıyordu. Bir keresinde kaydı, az daha düşüyordu; fakat kendini toparlamayı başardı. Richard, el ve ayak desteklerinin ikisinin birden, ender rastlanır biçimde, çok sağlam olduğu bir yerde durdu. Hendekten yaklaşık elli metre yukarıda olduğunu tahmin etti. *Bir şey duyuncaya kadar bekleyeceğim. Siste daha yakına gelmek zorundalar.*

Az sonra kanat seslerini yeniden duydu. Bu kez sanki iki kuş varmış gibiydi. Richard, sis incelmeye başlayıncaya kadar bulunduğu yerde bir saat durdu. Birkaç kez daha, gözcülerinin kanat seslerini duydu.

Suya kadar kalan yolu inmek için ışık tekrar gelinceye kadar, orada beklemeyi planlamıştı. Fakat, sis kalkıp ışıklar hâlâ gelmeyince, Richard zaman konusunda kaygılanmaya başladı. Karanlıkta duvardan aşağıya inmeye koyuldu. Hendeğin on metre kadar üstünde, gözcülerinin uçarak uzaklaştıklarını

duydu. İki dakika sonra da, kuşların yaşam bölgesinin içi tekrar aydınlanmıştı.

Richard hiç zaman kaybetmedi. Planı basitti. Karanlıkta duyduğu tekne seslerine dayanarak, Richard, hendekte kuşlar ve o kahverengi silindirde yaşayanlar için önemli şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Eğer değilse, diye mantık yürüttü, o zaman onun duyacağını bilerek neden işlerine devam etsinlerdi? Eğer sadece birkaç saat ertelemiş olsalardı, Richard kesinlikle yaşam bölgesinden çıkmış olurdu.

Richard hendeğe girmeye niyetliydi. *Eğer kuşlar herhangi bir tehdit sezerlerse,* diye düşündü, *harekete geçerler. Eğer geçmezlerse, hemen tırmanmaya başlar ve Yeni Cennet'e dönerim.*

Suya girmeden önce, Richard ayakkabılarını çıkardı ve biraz zorlukla onları su geçirmez çantasına koydu. Eğer geriye tırmanmak zorunda kalırsa, hiç olmazsa ıslak olmayacaklardı. Ayağı suya değdikten birkaç saniye sonra, hendeğin tam karşısındaki yeşil bölgede saklandıkları yerden çıkan iki kuş ona doğru uçmaya başladılar.

Çılgın gibiydiler. Hızla konuşuyorlar, çığlıklar atıyorlar ve pençeleriyle Richard'ı parçalayacaklarmış gibi davranıyorlardı. Richard planının işe yaraması nedeniyle o kadar kendinden geçmişti ki, onların bu gösterisine hemen hemen hiç aldırmıyordu. Kuşlar onun üstünde süzülerek, onu duvara doğru geri sürmek istediler. Suya ayak bastı ve onları yakından inceledi.

Bu ikisi, Nicole'le birlikte Rama II'de karşılaşmış olduklarından biraz farklıydılar. Bu kuşlar da, tıpkı

diğerleri gibi kadife tüylüydüler, fakat kadifeleri mordu. Boyunlarının çevresindeki tek halka siyahtı. Ayrıca daha önceki kuşlardan küçük ve daha heyecanlıydılar (*Belki de daha gençler*, diye düşündü Richard). Kuşlardan biri, Richard duvara yeterince gerilemediği için neredeyse yanağına dokundu.

Sonunda Richard, sudan çıkarak duvara tırmandı, fakat bu kuşları tatmin etmişe benzemiyordu. Hemen iki kuş duvarın yakınında dar halkalar çizerek, Richard'a tırmanmasını istediklerini belli ettiler. Kımıldamadığı zaman gittikçe daha fazla çıldırdılar.

Richard, uzaktaki kahverengi silindiri göstererek, "Sizinle birlikte gitmek istiyorum." Bu el hareketini her tekrarlayışında dev yaratıklar çığlıklar atıp, söylenerek mazgala doğru uçtular.

Kuşlar gitgide daha sinirli olmaya başlamış ve Richard da onların gerçekten kendisine saldıracaklarından kaygı duymaya başlamıştı. Birden aklına parlak bir fikir geldi. Fakat, *Giriş kodunu hatırlayabilecek miyim?* diye heyecanla kendine sordu. *O kadar çok yıl geçti ki!*

Çantasına uzandığı zaman, kuşlar hemen uzaklaştılar. Richard sevgili taşınabilir bilgisayarını açarken, yüksek sesle, "Bu da kanıtlıyor ki," dedi, "uzun bacaklılar sizin elektronik gözcüleriniz. Yoksa insanların buna benzer çantalarında silah bulundurabileceklerini nereden bilecektiniz?"

Richard, klavyeye beş harf tuşladı ve görüntü belirdiği zaman, kocaman bir gülümsemeyle, "Gelin buraya," diyerek, neredeyse hendeğin diğer tarafına çekilmiş olan kuşlara elini salladı. "Gelin buraya," diye tekrarladı. "Size göstermek istediğim bir şey

var."

Çok yıllar önce Rama II'de, Nicole ve kendisini Silindirik Deniz'in ötesine taşımaları için, kuşları ikna etmekte kullandığı karmaşık bilgisayar grafiğini gösteren bilgisayarını kaldırdı. Üç kuşun, koşum takımları içindeki iki insanı bir su kütlesinin üzerinde taşımalarını gösteren zarif bir grafikti. İki yaratık dikkatle yaklaştılar.

Richard heyecanla kendine, *Oldu işte*, dedi. *Yaklaşın ve iyice bakın*.

3

Richard bu loş odada ne kadar süredir kalmakta olduğunu bilmiyordu. Çantasını ondan aldıklarından beri zaman kavramını yitirmişti. Her günkü programı hep aynıydı. Odanın köşesinde uyuyordu. Ne zaman kısa veya uzun bir uykudan uyanacak olsa, iki kuş koridordan odaya girerek ona yemesi için bir manna kavunu veriyorlardı. Onların koridorun sonundaki kilitli kapıdan geldiklerini biliyordu, fakat eğer kapının yakınında uyumak istemişse, ona yemek vermiyorlardı. Bu Richard'ın öğrenebileceği kolay bir ders olmuştu.

Her gün, başka bir kuş çifti odasına girerek artıklarını temizliyordu. Elbiseleri kirlenmişti ve Richard dayanılmayacak kadar pis olduğunu biliyordu. Fakat onu esir tutanlara banyo yapmak istediğini anlatmayı başaramamıştı.

Başlangıçta çok heyecanlıydı. İki genç kuş sonunda grafiği inceleyecek kadar yaklaşmışlar ve birkaç dakika sonra bilgisayarı ondan almak için ilk girişimlerini yapmışlardı ve Richard da grafiğin devamlı olarak ekranda tekrarlanmasını programlamaya karar vermişti.

Bir saatten az bir süre sonra, vücudu gri kadife ve boynunun çevresinde üç tane parlak kiraz kırmızısı halka olan, o güne kadar gördüğü en büyük kuş, diğer iki gençle beraber dönmüş ve üçü birden Richard'ı pençeleriyle kavrayarak kaldırmışlardı. Onu hendeğin üstünden taşıdıktan sonra, geçici bir süre için, çöl bölgesinde yere bırakmışlar ve aralarında

herhalde en iyi biçimde nasıl taşıyacaklarını bir süre tartıştıktan sonra, onu havaya, yükseklere kaldırmışlardı.

Nefes kesen bir uçuş olmuştu. Yaşam bölgesinde Richard'ın karşılaştığı manzara, ona, bir zamanlar, sıcak hava balonuyla güney Fransa'da yaptığı yolculuğu anımsatmıştı. Şapkalı parlak topun tam altındaki kahverengi silindirin tepesine kadar tüm yolu kuşların pençeleri arasında geçmişti. Orada, biri elinde hâlâ aynı grafiği tekrarlayan, Richard'ın bilgisayarı olan yarım düzine kadar başka kuş grubu tarafından karşılanmışlar ve dikey bir koridordan silindirin içine girmişlerdi.

İlk on beş saat boyunca Richard, durmadan, büyük bir kuş grubundan bir diğerine götürülmüştü. Richard, ev sahiplerinin onu kuşlar ülkesinin bütün vatandaşlarına tanıştırmakta olduklarını sanmıştı. o kısa konuşma ve çığlıklı toplantılara bazen bir defadan fazla katılan kuşlar da olduğunu varsayarak, Richard hepsinin yaklaşık yedi yüz kuş olduğunu hesapladı.

Kuşlar ülkesinde, konferans salonları arasındaki geçit resminden sonra, Richard içinde, üç halkalı kuşla, aynı irilikte ve onların da boyunlarında üç kırmızı halka olan iki arkadaşının, kendisini gece gündüz, yaklaşık bir hafta süreyle, izledikleri küçük bir odaya götürüldü. Bu süre zarfında Richard'ın, bilgisayarını ve çantasındaki diğer eşyalarını kullanmasına izin verildi. Fakat, gözlem dönemi sona erince, tüm kişisel eşyalarını geri alarak onu hapishanesine getirmişlerdi.

Richard, her gün düzenli olarak iki kez yaptığı

günlük yürüyüşlerinden birinde, *Bu, herhalde, bir hafta eksik veya fazla, üç ay kadar önce olmuştu*, dedi kendine. Odasının dışındaki koridor yaklaşık olarak iki yüz metre uzunluğundaydı. Genellikle, koridorun sonundaki kapıyla, odasının hemen dışındaki taş duvar arasında ileri geri gidip gelerek, sekiz tam tur atıyordu.

Tüm bu süre boyunca, önderlerince bir kez bile bir ziyaret olmadı. Demek ki gözlem dönemi aslında benim yargılanmamdı... en azından kuşların uyarlaması... ve acaba bir şeyden suçlu mu bulundum? Bu nedenle mi bu berbat hücreye kapatıldım?

Richard'ın ayakkabıları eskiyordu ve elbisesi de çoktan paçavra haline gelmişti. Isı çok rahatlatıcı olduğundan (Richard bunun kuşların yaşam bölgesinin her yerinde 26°C olması gerektiğini var sayıyordu) soğuk almaktan korkusu yoktu. Ama elbiseleri tümüyle parçalandığı zaman çırılçıplak dolaşmak da istemiyordu. Gözlem döneminde ne kadar uyumlu olduğunu hatırlayarak gülümsedi, üç tane dev kuş her hareketinizi izlerken, kakanızı yapmak kolay bir iş değil.

Her öğünde manna kavunu yemekten bıkmıştı, ancak hiç olmazsa besleyiciydi. Ortasındaki sıvı canlandırıcıydı ve sulu etli kısım da çok lezzetliydi. Fakat Richard farklı bir şey yemeyi özlemişti. Defalarca kendine, *Beyaz Oda'daki o sentetik nesneler bile şu anda ne güzel giderdi*, diye düşünmüştü.

Bu yalnızlık döneminde Richard'ın en büyük mücadelesi, zihinsel yeteneklerini korumak konusunda olmuştu. Bu işe kafasında matematik problemleri kurarak başlamıştı. Son zamanlardaysa, yaşının

ilerlemesi nedeniyle zekâsının keskinliğinin azalmakta olduğundan kaygılandığı için, hayatının önemli olaylarını kronolojik olarak sıralamakla vakit geçirmeye başlamıştı.

Bu bellek çalışmaları sırasında ona en ilginç gelen şey, Dünya'dan Düğüm'e yaptıkları yolculuk sırasında, Rama II'deki o destansı yolculuğuyla ilgili muazzam boşluklardı. Yolculukla ilgili birçok belirli olayı anımsamanın Richard için çok zor olmasına karşın, manna kavunu yemek, o yolculuk süresi içinde, kuşlarla kaldığı uzun süreyle ilgili anı parçalarını canlandırmıştı.

Bir defasında, yemekten sonra, birden, birçok kuşun katıldığı büyük bir töreni anımsadı. Richard çok şaşırmıştı. Bu anının oluşum şartlarıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. ***Bu olay nerede olmuştu? Ben sekiz bacaklı örümcekler tarafından yakalanmadan önce miydi?*** diye merak etti. Fakat, sekiz bacaklı örümceklerle yaşadığı deneyimlere ilişkin olarak ne zaman bir şey hatırlamak istese, bu, her zamanki gibi ani ve şiddetli bir baş ağrısıyla sonuçlanıyordu.

Richard günlük yürüyüşünün son turunda, ilk yolculuğuyla ilgili düşünceler içinde koridordaki tek ışığın altından geçerken, karşısına bakınca hapishanesinin odasının açık olduğunu gördü. ***İşte oldu***, dedi kendine, ***sonunda çıldırdım ve şimdi hayal görüyorum***.

Fakat o yaklaşırken kapı açık kalmaya devam etti. Richard içinden geçerken aklını kaçırmadığından emin olmak için açık kapıya dokundu. Sağda küçük bir açık depoya gelinceye kadar iki ışık daha geçti.

Sekiz veya dokuz manna kavunu raflarda düzgün bir şekilde sıralanmıştı. *Ah–ha,* diye Richard düşündü. ***Anladım. Hapishanemi genişletmişler. Bundan sonra kendi yemeğimi almama izin var. Şimdi, bir de buralarda banyoya benzer bir yer olsa...***

Koridorun ilerisinde, solda, içinde gerçekten akar su olan başka bir küçük oda daha vardı. Richard kana kana içti, yüzünü yıkadı ve özlemle banyo yapmaya niyetlendi. Ancak, merakı çok daha güçlüydü. Bu yeni bölgesinin sınırlarını bilmek istiyordu.

Hücresinin tam dışından uzanmakta olan koridor, dik bir kavşakta sona eriyordu. Richard her iki yöne de gidebilirdi. Kendisinin zihinsel yeteneklerinin ölçülmesi için, belki de bir tür labirentin içinde olduğunu düşünerek, gömleğini kavşakta bıraktı ve sağa doğru ilerledi. Bu yönde kesinlikle daha fazla ışık vardı.

Yirmi metre kadar yürüdükten sonra, uzaktan yaklaşan bir çift kuş gördü. Aslında, kuşlar canlı bir tartışmaya dalmış olduklarından, önce onların konuşmalarını işitmişti. Kendisinden beş metre uzağa geldiklerinde Richard durdu. İki kuş ona baktılar, farklı perdeden kısa birer çığlıkla onu selamlayıp, koridor boyunca yollarına devam ettiler.

Az sonra rastladığı kuş üçlüsüyle de aynı şeyler tekrarlanınca, Richard yürümeye devam ederken, ***Neler oluyor burada?*** diye düşündü. ***Artık hapis değil miyim?***

Önünden geçtiği ilk geniş odada, dört kuş çembersel biçimde oturmuş, sürekli konuşarak, bir takım parlak cilalı çubukları aralarında alıp veriyorlar-

dı. Sonra, koridor daha geniş bir toplantı salonuna açılmadan az önce, Richard başka bir odanın kapısının önünde durdu ve bir çift uzun bacaklının kare şeklindeki bir masa üstünde eğilip kalkarak yaptıkları bir takım hareketleri hayranlıkla izledi. Yarım düzine kadar sessiz kuş, dikkatle onları izliyordu.

Toplantı odasında yirmi kadar kuş vardı. Hepsi bir masanın çevresinde toplanmış, önlerine serilmiş olan kağıda benzer bir belgeye bakıyorlardı. Kuşlardan birinin pençelerinin arasında bir işaret değneği vardı ve onunla belge üstündeki belirli maddeleri gösteriyordu. Kağıdın üstünde hiçbir şekilde anlaşılamayan bir takım simgeler vardı, fakat Richard, kuşların bir haritaya bakmakta olduklarına kendini inandırdı.

Richard, daha iyi görebilmek amacıyla masaya yaklaşmak istediği zaman, önündeki kuşlar nezaketle kenara çekildiler. Konuşma devam ederken bir kez, Richard, masanın çevresindeki kuşların vücut dilinden, kendisine bir soru yöneltildiğini bile hissetti. *Gerçekten aklımı kaçırıyorum*, diye düşündü.

Richard odasında oturmuş, manna kavununu yerken, *Fakat bana bütün bu özgürlüğün neden verildiğini hâlâ anlamış değilim*, diye düşündü. Hapishanesinin kapısını açık bulmasının üstünden altı hafta geçmiş ve hücresinde bir sürü değişiklik yapılmıştı. Duvarlarına fenere benzeyen ışıklardan iki tane yerleştirilmişti ve Richard artık, kendisine zamanı hatırlatan bir madde yığınının üstünde yatıyordu. Hatta odasında devamlı dolu tutulan bir tat-

lı su kabı bile vardı.

Kısıtlamalarının kaldırıldığı gün, Richard, gerçekten önemli bir olayın saatler, en geç bir iki gün içinde gerçekleşeceğini kesin olarak hissetmişti. Bir bakıma doğruydu, çünkü ertesi sabah iki genç kuş onu uykusundan uyandırarak, dil derslerine başladılar, önce, maddenin kendisini gösterip, sonra o maddenin adı olduğu belli olan bir ses çıkarttılar; manna kavunu, su ve Richard'ın kendisi gibi basit maddelerle işe başladılar. Birbirine çok yakın çığlıklar ve konuşmaları birbirinden ayırt edebilme yeteneği pek keskin olmamasına rağmen, Richard biraz çabayla epeyce kelime öğrendi. Ses çıkarma sırası kendisine geldiği zaman tümüyle umutsuzdu. Çünkü, kuşların dilini konuşmak için gerekli fiziksel donanım onda yoktu.

Richard olaylarla ilgili görüşünün, bir şekilde daha netleşeceğini sanmıştı, ama bu olmadı. Gerçi, kuşlar kesinlikle onu eğitmeye çalışıyorlardı ve ona silindirin istediği her yerine gitme özgürlüğünü de tanımışlardı –hatta aralarında olduğu zaman ortaya manna kavunu getirilirse birlikte yemek bile yiyordu– fakat tüm bunların amacı neydi? Ona bakışları, özellikle liderlerinin, Richard'ın aklına kendisinden bir tür yanıt beklendiği fikrini getiriyordu. *Ama ne yanıtı?* diye Richard manna kavununu bitirirken, kendisine belki yüzüncü kez sordu.

Richard'ın anlayabildiğine göre, kuşların yazılı bir dilleri yoktu. Ne bir kitap ne de yaratıkların bir şey yazdıklarını görmüştü. Ara sıra inceledikleri veya Richard'ın kuşların davranışlarından öyle yaptıklarını sandığı, haritaya benzer belgeler vardı; fakat

bunların hiçbirini kuşlar yaratmamışlardı... Hatta üzerine bir işaret bile koymuyorlardı... Bir bilmece gibiydi.

Peki ya uzun bacaklılar? Richard bu yaratıklara haftada iki üç kez rastlıyordu ve bir defasında bir çift uzun bacaklı, uzun bir süre odasında kalmıştı, fakat o kadar hareketliydiler ki, durup Richard'ın içlerinden birini incelemesine izin vermemişlerdi. Bir kere, bir uzun bacaklıyı eliyle yakalamaya çalıştığı zaman, Richard oldukça sert bir elektrik şokuyla karşılaşmış ve uzun bacaklıyı hemen bırakmak zorunda kalmıştı.

Kuşlar ülkesindeki yaşamına mantıklı bir düzen kurabilmek için çaba harcarken, Richard'ın zihni görüntüden görüntüye atlıyordu. Son derece büyük düş kırıklığına uğramıştı. Ancak, yakalanması ve onu izleyen serbest bırakılmasının arkasında bir planın olmadığını bir an için bile kabullenmiyordu. Onların bölgesiyle ilgili tüm deneyimlerini gözden geçirerek bir yanıt aramaya devam etti.

Kuşların yaşadıkları yerde, Richard'a yasak olan sadece bir tek ana bölge vardı ve uçamadığı için, belki de oraya hiç ulaşamayacaktı. Ara sıra bir veya iki kuşun, büyük dikey koridordan, kendisinin normal olarak inebildiği düzeylerin çok altına indiklerini görüyordu. Hatta bir kez Richard, bir insan elinden büyük olmayan iki yavrunun, aşağıdaki karanlık bölgelerden yukarı taşındığını görmüştü. Başka bir zaman, Richard aşağıdaki karanlığı işaret edince, ona eşlik eden kuş başını sallamıştı. Yaratıkların çoğu, Richard'ın evet veya hayır anlamına gelen basit baş hareketlerini öğrenmişlerdi.

Fakat bir yerde, diye Richard düşündü, *bazı ek bilgiler olmalı. Herhalde bazı ip uçlarını kaçırıyorum.* Sadece, bulunmasının genelde pek istenmediğini hissettiği, dikey koridorun karşısındaki yoğun daireleri değil, aynı zamanda alt kattaki büyük manna kavunu depoları da dahil olmak üzere, kuşların yaşadığı tüm alanla ilgili ayrıntılı bir araştırma yapmaya kendine söz verdi. *Önemli bir şeyi atlamadığımdan emin olmak için, çok dikkatli bir harita yapacağım,* dedi kendi kendine.

Richard kuşların yaşam sahasını üç boyutlu grafiklerine dönüştürdüğü zaman neyi atlamakta olduğunu anladı. Silindirdeki genellikle düzensiz olan geçitler, yürümek ve uçmak için kullanılan yatay ve dikey koridorlar, hiçbir zaman tek bir uyumlu resim halinde, Richard tarafından incelenmemişti. *Elbette,* dedi kendi kendine, *nasıl bu kadar aptal olabilirim? Silindirin yüzde yetmişini hâlâ bilmiyorum.*

Richard, bilgisayar resimlerini kuş liderlerinden birine götürerek, bir şekilde, silindirin geri kalan kısmını görmek için ondan talepte bulunmaya karar verdi. Bu hiç kolay bir şey değildi. Özellikle o gün kuşları rahatsız eden bir tür kriz yaşanıyordu, çünkü koridorlarda konuşmalar ve çığlıklardan geçilmiyor ve kuşlar hızla oraya buraya koşuşup duruyorlardı. Richard, en büyük kuşlardan otuz ya da kırkının, bir tür düzen içinde dikey koridorda yükselerek silindirden dışarı çıkışlarını izledi.

Richard sonunda üç halkalı devlerden birinin ilgisini çekmeyi başardı. Kuş, bilgisayar ekranında gördüğü ayrıntılara ve evinin değişik geometrik göste-

rimlerine bayılmıştı. Fakat Richard, silindirin geri kalan kısmını görmek istediği hakkındaki ana mesajını iletemiyordu.

Lider, gösteriyi izlemeleri için bazı arkadaşlarını çağırdı ve Richard beğeni dolu kuş çığlıklarıyla ödüllendirildi. Ancak, devam etmekte olan krizle ilgili olarak önemli haberler getirdiği belli olan başka bir kuş toplantılarını kestiği zaman, Richard terk edildi.

Richard hücresine döndü. Kederliydi. Saman yatağının üstüne yattı ve Yeni Cennet'te, geride bırakmış olduğu ailesini düşündü. Kuşlar ülkesinden ayrılma izninin nasıl alındığıyla ilgili usulün şeklini merak ederek, *Belki de gitme zamanım geldi,* diye düşündü. Uzanmış yatarken odasına bir ziyaretçi geldi.

Richard bu özel kuşu daha önce hiç görmemişti. Kuşun boynunun çevresinde kobalt mavisi dört halka vardı. Vücudunu kaplayan kadifemsi örtü, seyrek beyaz lekeleri olan koyu siyahtı. Gözleri, şaşılacak kadar berrak ve Richard'a göre, çok hüzünlüydü. Kuş, Richard'ın ayağa kalkmasını bekledikten sonra, çok yavaş bir şekilde konuşmaya başladı. Richard sözcüklerin bazılarını, en önemlisi, sık sık tekrarlanan "Beni izle" grubunu anlamıştı.

Hücrenin dışında, üç başka kuş saygılı bir şekilde duruyorlardı. Richard ve önemli ziyaretçisinin arkasında yürüdüler. Grup, Richard'ın hücresinin bulunduğu bölgeyi terk ederek, büyük dikey koridorun üstündeki köprüden geçti ve silindirin manna kavunlarının depolandığı bölümüne geldi.

Manna kavunu depo odalarından birinin arkasın-

daki duvarda, Richard'ın araştırmasını sürdürürken farkına varmadığı bazı oyma işaretler vardı. Richard ve kuşlar bu işaretlere birkaç metreye kadar yaklaştıkları zaman, duvar yana kaydı ve muazzam bir asansör ortaya çıktı. Kuşların önderi ona içeri girmesi için işaret etti.

Richard, içeri girdikten sonra, dört kuşun her biri "Güle güle" çığlığı attılar. Ve, ayrılışlarını bir dönüş ve eğilmeyle resmileştirmek için bir halka oluşturdular. Richard da eğilip asansöre dönmeden önce onların çığlığını taklit edebilmek için elinden geleni yaptı. Birkaç saniye sonra da duvar kapandı.

4

Asansörün inişi azap verecek kadar yavaştı. Bu muazzam aracın tabanı yirmi metrekareydi, tavanıysa, Richard'ın başının sekiz on metre üstündeydi. Aracın tabanı, kapıdan başlayarak Richard'ın iki yanından geçip asansörün arkasına kadar uzanan iki oluk dışında, dümdüzdü. Richard üstündeki tavana bakarken, ***Kesinlikle bununla muazzam yükler taşıyabilirler,*** diye düşündü.

Asansörün iniş hızını hesaplamaya çalıştı, fakat buna imkan yoktu. Ölçü olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu elinde. Richard'ın silindir haritasına göre, manna kavunu depoları tabandan bin yüz metre yukarıda olmalıydı. ***Eğer en alt kata iniyorsak ve eğer Dünya'daki normal bir asansörün hızındaysak, o zaman bu yolculuk birkaç dakika sürecek.***

Hayatının en uzun üç dakikasıydı. Asansörün kapıları açıldığı zaman neyle karşılaşacağına dair Richard'ın en küçük bir fikri bile yoktu. ***Belki de dışarıda olacağım,*** diye düşündü birden. ***Belki o beyaz yapıların sınırında olacağım... Beni eve yolluyor olabilirler mi?***

Tam, Yeni Cennet'te hayatın ne kadar değişmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı ki, asansör durdu. Geniş kapılar açıldı ve birkaç saniye için Richard, gerçekten kalbinin vücudundan fırladığını sandı. Tam önünde, hayal edebileceğinden daha garip iki yaratık duruyor ve açıkça, tüm gözleriyle onu süzüyorlardı.

Richard kımıldayamadı. Gördüğü şey o kadar inanılmazdı ki, beyni, duyularından gelmekte olan tuhaf verilerle boğuşurken, fiziksel olarak felç olmuştu. Önünde duran varlıkların her birinin "başı"nın üstünde dört tane gözü vardı. Başını simetrik olarak ikiye ayıran ince çizginin iki yanındaki iki büyük süt rengi ovale ek olarak, her yaratık, alnından on ya da yirmi santimetre yükselen çıkıntıların uçlarında da iki ayrı göze sahipti. Büyük kafanın arkasında, vücutlarının iki ayrı parçası daha vardı ve her parçadan da çıkan iki uzantıyla, toplam altı bacakları oluyordu. Yaratıklar arka iki bacaklarının üstüne oturmuşlardı, diğer dört ön bacaklarını, krem rengi karınlarına düzgün biçimde dayamışlardı.

Asansöre, Richard'a doğru yürüdüler ve o korkarak geriledi. İki yaratık birbirine dönerek, oval gözlerin altındaki yuvarlak bir delikten çıkardıkları yüksek frekanslı bir sesle konuştular. Başı dönen Richard, gözlerini kırpıştırdı ve dengesini sağlayabilmek için bir dizinin üstüne çöktü. Kalbi hâlâ delicesine çarpıyordu.

Yaratıklar da orta bacaklarını yere koyarak görünüşlerini değiştirdiler. Bu halleriyle ön ellerini yerden kaldırıp başını yukarı eğmiş dev karıncalara benziyorlardı. Tüm bu zaman boyunca, göz çıkıntılarının ucundaki siyah küreler, üç yüz altmış dereceyi tarayacak biçimde, eksenleri çevresinde dönmeye ve koyu kahverengi ovallerdeki sütlü madde de, bir yandan diğerine gitmeye devam etmişlerdi.

Sanki Richard'ı onları incelemeye teşvik ediyormuş gibi, neredeyse kımıldamadan birkaç dakika oturdular. Richard, korkusuyla mücadele ederek,

onları nesnel ve bilimsel olarak incelemeye çalıştı. Yaratıklar kabaca, orta büyüklükte bir köpek kadar vardılar, fakat kesinlikle daha hafiftiler. Vücutları ince ve oldukça muntazamdı. Ön ve arka bölümleri, orta bölümden daha genişti ve vücut bölümlerinin üçünün de üstü, bir tür sert maddeden yapılmış olan parlak bir kabukla kaplıydı.

Kalın, belki de kaslı ve sanki onlara borumsu bir pantolon giymişler gibi bir hava veren, kısa, fakat sık, siyah beyaz "kıllarla" kaplı, olağanüstü bacakları olmasa, Richard, onları büyük böcekler olarak sınıflandırırdı. Elleri, eğer bu ad uygunsa, kıllarla örtülü değildi ve her birinde, ön çiftteki başparmaklar dahil, dört parmak vardı.

Richard tam onların inanılmaz kafalarına yeniden bakmak için cesaretini toplamıştı ki, iki yaratığın arkasından yüksek perdeden sirene benzer bir ses duyuldu. Richard ayağa kalkınca üçüncü bir yaratığın hızla koşarak yaklaştığını gördü. Hareketlerini izlemek fevkaladeydi. Altı bacağını yere paralel uzatıyor ve her adımda başka bir çift ayağını kullanarak, altı bacaklı bir kedi gibi koşuyordu.

Üçü aralarında çabuk bir konuşma yaptılar ve yeni gelen, başını ve ön bacaklarını kaldırarak, anlaşılır biçimde, Richard'ın asansörden çıkmasını işaret etti. Richard üçlünün arkasından yürüyerek çok geniş bir odaya girdi.

Bu oda da bir manna kavunu deposuydu, fakat bu isim, onun silindirin kuşlar bölümündekiyle tek benzerliğiydi. Her yerde yüksek teknoloji ve otomatik aygıtlar vardı. On metre yukarılarındaki tavanda mekanik bir kiraz toplayıcı, raylı bir sistem

üzerinde hareket ederek her kavunu alıyor ve onları odanın ucunda, olukların üstünde duran vagonlara koyuyordu. Richard ve ev sahipleri izlerken, bir yük vagonu oluklar boyunca hareket ederek asansörün içinde durdu.

Yaratıklar odadaki yan yollardan birine zıpladılar ve Richard da aceleyle onları izledi. Onu kapıda beklediler, sonra, Richard'ın hâlâ görünürde olup olmadığını kontrol etmek için arkalarına bakarak sola koştular. İzleyen iki dakika boyunca, ortasında bir taşıma aracı olan, metrelerce yüksek bir alana gelinceye kadar, Richard onların peşinden koştu.

Araç, asansörün uzaktan kuzeniydi. Aslında, meydanın ortasındaki iki kalın direk boyunca, helezon şeklinde hareket ederek, biri inerken diğeri yükselen iki tane araç vardı. Asansörler çok hızlı ve oldukça dik bir açıyla hareket ediyorlardı. Her beş metrede bir, bir sonraki kat veya düzlüğe ulaşıyorlar ve yolcular, direğin çevresindeki sarmal merdivene ulaşmak için bir metre kadar yürüyorlardı. Asansörün bir yanında, parmaklık yerine geçebilecek otuz santimetre yüksekliğinde bir engel vardı. Yabancı yaratıklar merdivende yatay durumda duruyorlardı. Önceleri ayakta duran Richard, düşmemek için hemen dört ayak durumuna geçti.

Çıkış süresince, asansörün iniş bölümünde yolculuk eden bir düzine kadar yaratık, Richard'ı geçtiler ve şaşkın yüzlerle ona aptalca baktılar. İletişim için kullandıkları yuvarlak deliğin yemek için oldukça küçük olduğunu düşünen Richard, *Ama nasıl yemek yiyorlar?* diye merak etti. Her ne kadar kafalarında amaçları bilinmeyen bir takım küçük yumru-

lar ve kıvrımlar vardıysa da ağıza benzeyen başka bir delik yoktu.

Richard'ı götürmekte oldukları yer sekizinci ya da dokuzuncu kattaydı. Yaratıkların üçü de onu kararlaştırdıkları kata ulaşıncaya kadar beklediler. Richard onları, önünde parlak kırmızı işaretler olan altıgen biçimli bir binaya kadar izledi. Richard o tuhaf anlamsız çizgilere bakarak, *Bu çok tuhaf*, diye düşündü. *Bu yazıyı daha önce görmüştüm... Elbette, kuşların okumakta oldukları harita veya her neyse onun üstünde.*

Richard, siyah–beyaz geometrik desenlerle zevkle süslenmiş ve iyi aydınlatılmış bir odaya yerleştirildi. Çevresinde her biçim ve ölçüde bir takım nesneler vardı, fakat Richard'ın hiçbirinin ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Yaratıklar işaret diliyle ona kalacağı yerin burası olduğunu anlattılar ve sonra ayrıldılar. Yorgun Mr. Wakefield, içlerinden hangi nesnenin yatak olduğunu anlamaya çalışarak mobilyaları inceledi ve sonra yere uzanarak uykuya daldı.

Mırmikediler. İşte onları bu isimle çağıracağım. Richard dört saat uyuduktan sora uyanmıştı ve yabancı yaratıkları düşünmekten kendini alamıyordu. Onlara iyi bir isim vermek istemişti. Kedi–karınca kedi–böcek isimlerinden vazgeçtikten sonra, karıncaları inceleyen insanlara Mırmekolog dendiğini hatırladı ve mırmikedi'yi seçti, çünkü "e" yerine "i" diye söylediği zaman, zihnince daha uygun olmuştu.

Richard'ın odası iyi aydınlatılmıştı. Aslında, kahverengi silindirin üst katlarının karanlık ve kata-

kompa benzeyen koridorlarının tersine, mırmikedilerin bölgesi çok iyi aydınlatılmıştı. *Asansör yolculuğundan beri kuşların hiçbirini görmüyorum*, diye Richard düşünüyordu. *Belli ki bu iki tür birlikte yaşamıyorlar. En azından tümüyle. Fakat ikisi de manna kavununu kullanıyorlar... Aralarındaki ilişki tam olarak nedir?*

Bir çift mırmikedi, girişten içeri hızla dalarak, önüne düzgün kesilmiş kavun, bir bardak su koydular ve sonra yok oldular. Richard hem acıkmış, hem de susamıştı. Kahvaltısını bitirdikten birkaç saniye sonra, yaratık çifti döndü. Ön bacaklarındaki ellerini kullanarak, mırmikediler, ona ayağa kalkmasını işaret ettiler. Richard onlara baktı. *Bu ikisi dünkü yaratıklar mı?* diye merak etti. *Acaba bunlar demin bana kavun ve su getiren yaratıklar mı?* Asansörle inerken yanından geçenler dahil, daha önce gördüğü bütün mırmikedileri düşündü. Hiçbir bireyde, ayırt edici veya kimliğini belirleyici bir özellik hatırlayamadı. *Demek hepsi birbirine benziyor*, diye düşündü. *O zaman birbirlerini nasıl ayırt ediyorlar?*

Mırmikediler onu koridora çıkardıktan sonra sağ tarafa doğru fırladılar. Birkaç saniye onların hızlı yürüyüşlerindeki zerafeti izleyen Richard, koşmaya başlarken, *Bu harika*, dedi kendine. *Herhalde bütün insanların atlet olduğunu sanıyorlar*. Mırmikedilerden biri kırk metre kadar önünde durdu. Geriye dönmedi, ama Richard onun kendisini gözetlediğini biliyordu, çünkü çıkıntılı gözler onun yönüne doğru eğilmişti. "Geliyorum," diye Richard bağırdı. "Fakat o kadar hızlı koşamam."

Çok geçmeden Richard, yaratık çiftinin kendisine mırmikedilerin yaşam bölgesinin rehberli bir turunu yaptırdıklarını anladı. Tur çok mantıklı planlanmıştı. Çok kısa süren ilk durak, bir manna kavunu deposuydu. Richard kavun dolu iki yük vagonunun oluklar boyunca kayarak, bir gün önce indiğine benzeyen (veya aynısı olan) bir asansöre girişini izledi.

Beş dakikalık bir koşudan sonra, Richard, mırmikedi barınağının tümüyle farklı bir bölümüne girdi. Diğer bölümlerde duvarların, kendi odası hariç, çoğunlukla metalik gri veya beyaz olmasına karşın, burada odalar ve koridorlar, ya renkler veya geometrik desenlerle ya da ikisiyle birden cömertçe süslenmişti. Yaklaşık bir tiyatro büyüklüğündeki çok büyük bir odanın tabanında üç havuz vardı. Odada yüze yakın mırmikedi bulunuyordu ve bunların yarısı havuzlarda yüzer gibi dururken (sadece çıkıntılı gözleri ve kabuklarının yarısı suyun üstündeydi), diğer yarısı da ya her üç havuzu birbirinden ayıran setlerde oturuyor, ya da odanın uzak ucundaki tuhaf bir yapının çevresinde dolanıyorlardı.

Ama, gerçekten yüzüyorlar mıydı? Yakından inceleyince, Richard yaratıkların havuzun içinde kımıldamadıklarını fark etti –sadece belirli bir noktada dalıp, suyun altında birkaç dakika kalıyorlardı. Havuzlardan ikisinin içinde, Dünya'daki lezzetli kremalı çorbaların kıvamında, oldukça yoğun bir sıvı vardı ve üçüncü berrak havuzda su olduğu neredeyse kesindi. Richard bir tek mırmikedinin yoğun havuzdan çıkıp suya, sonra oradan diğer yoğun havuza geçişini izledi. *Ne yapıyorlar?* diye merak etti.

Ve beni buraya neden getirdiler?

Sanki içine doğmuş gibi, mırmikedilerden biri tarafından sırtına vuruldu. Yaratık önce Richard'ı, sonra havuzu işaret etti, sonra da Richard'ın ağzını. Onun kendisine ne anlatmak istediğine dair Richard'ın bir fikri yoktu. Sonra rehber mırmikedi havuzlara inen eğimden aşağıya inerek yoğun havuzlardan birine daldı. Geri döndüğü zaman, arka bacak çiftinin üstünde doğruldu ve yumuşak, krem renkli karnının bölümleri arasındaki olukları gösterdi.

Richard'ın havuzlarda neler olduğunu anlamasının mırmikediler için çok önemli olduğu belliydi. Bir sonraki durakta Richard, mırmikedilerle bazı yüksek teknoloji makinelerinin ortaklaşa çalışarak bazı lifli maddeleri öğüttükten sonra, havuzlardan birindeki ağdalı sıvının benzerini yaratmak için, onu su ve başka sıvılarla karıştırmalarını izledi. Sonunda yaratıkların biri parmağını ağdalı sıvıya soktu, sonra maddeyi Richard'ın ağzına sürdü. ***Herhalde bana havuzların beslenme için olduğunu anlatmak istiyorlar,*** diye düşündü Richard. ***Yani bunlar hiç manna kavunu yemiyorlar mı? Yoksa daha çeşitli diyetleri mi var? Bunların hepsi büyüleyici.***

Az sonra barınağın başka bir uzak köşesine gitmek için yeniden koşmaya başladılar. Burada Richard, genç mırmikediler olduğu belli olan ve büyüklerin denetimi altında bazı çalışmalar yapan, otuz ya da kırk kadar daha küçük yaratık gördü. Dış görünüş açısından küçükler, bir tek büyük fark dışında, büyüklere benziyordu –kabukları yoktu. Richard, yaratıkların büyümesi tamamlanmadan, üst

kabuklarının oluşmadığı sonucuna vardı. Richard, küçüklerle ilgili olarak gördüklerinin bir okul veya anaokulu benzeri olduğunu düşündüyse de, elbette bundan emin olmasına imkân yoktu. Fakat bir ara gençlerin, yetişkin bir mırmikedinin çıkardığı sesleri grup halinde tekrarladıklarını duydu.

Daha sonra Richard, tur rehberi çiftle beraber yürüyen merdivenlere bindi. Yirminci katta yaratıklar merdivenleri ve açık alanı terk ederek, hızla bir koridorda ilerleyip, mırmikediler ve makinelerle dolu ve etkileyici bir düzende bir takım işlerin yapıldığı muazzam bir fabrikaya geldiler. Rehberleri her zaman o kadar acele içindeymiş gibi hareket ediyorlardı ki, Richard için belirli bir işlemi izlemek çok zordu. Fabrika, Dünya'daki makine atölyelerine benziyordu. Tüm oda boyunca her türlü gürültü, kimyasalların ve madenlerin kokuları, mırmikedilerin iletişim vızıltıları vardı. Bir yerde Richard, bir çift mırmikedinin, bir gün önce manna kavunu deposunda çalışırken gördüğünkine benzer bir kiraz toplayıcısını tamir ederken izledi.

Fabrikanın bir köşesinde, diğer işlerden ayrılmış özel bir alan vardı. Rehberlerinin kendisini o tarafa yönlendirmemelerine karşın, Richard'ın merakı uyandı. Bu özel alanın sınırını geçtiği zaman kimse onu engellemedi. Geniş bir küpün içinde bir mırmikedi operatör, otomatik üretim işlemini yürütüyordu.

Bir yönden, bir taşıma bandı üstünde uzun, ince ve birbirine ekli hafif metal ve plastik parçaları geliyordu. Bitişikteki bir küpten gelen başka bir taşıma bandında, yaklaşık iki santimetre çapında küre-

ler vardı. İki bantın birleştiği yerde, yüksek tavana asılı bir muhafazanın içindeki dikdörtgen biçiminde, büyük bir makine, tuhaf bir emme sesi çıkararak bu parçalara iniyordu. Otuz saniye sonra, mırmikedi operatör, makinenin geri çekilmesini sağlıyor ve bir çift uzun bacaklı hızla banttan inerek uzun bacaklarını vücutlarının çevresine dolarken, dev bir yumurta kutusuna benzeyen bir kutunun içine sıçrıyorlardı.

Richard, bu işlemin tekrarını defalarca izledi. Büyülenmişti. Aynı zamanda biraz sersemlemişti. *Demek uzun bacaklıları mırmikediler yapıyor. Haritaları da. Belki de kendileriyle kuşların, geldikleri yerden ayrılmak için kullandıkları uzay araçlarını da. O zaman tüm bunlar ne anlama geliyor? Gelişmiş bir tür ortakyaşam mı?*

Uzun bacaklıların montaj işlemi önünde devam ederken, başını salladı. Birkaç saniye sonra, arkasında bir mırmikedi sesi duyan Richard döndü. Rehberlerinden biri, ona bir dilim manna kavunu uzatıyordu.

Richard yorulmaya başlamıştı. Ne kadar süredir turda olduğuna dair bir fikri yoktu, fakat kendisine sanki saatler ve saatler geçmiş gibi geliyordu.

Gördüğü her şeyi birleştirip bir sonuca ulaşmasına imkân yoktu. Mırmikedi bölgesinin üst katlarına küçük bir asansörle yapılan yolculuktan sonra, Richard, sadece sağlık ekibi mırmikedilerden oluşan kuş hastanesini ziyaret etmekle kalmamış, aynı zamanda mırmikedi doktorların dikkatli gözetimi altında, kahverengi derimsi yumurtalardan çıkan kuş-

ları da görmüştü. Richard, artık bu iki tür arasında karmaşık bir ortakyaşam ilişkisi olduğuna kesinlikle emindi. Rehberleri, geçici olarak, yürüyen merdivenlerin başında dinlenmesine izin verdiklerinde, *Ama neden?* diye merak etti. ***Kuşlar kesinlikle mırmikedilerden yararlanıyorlar. Fakat bu dev karınca–kediler kuşlardan ne alıyorlar?***

Rehberleri onu, büyük bir kapıyla sona eren, birkaç yüz metre uzunluğunda bir koridora soktular. İlk kez koşmuyorlardı. Kapıya yaklaşırlarken, yandaki küçük koridorlardan üç mırmikedi daha ana koridora çıkarak onlara katıldı ve yaratıklar yüksek frekanslı dilleriyle konuşmaya başladılar. Bir yerde, beşi birden durdular ve Richard aralarında bir tartışmanın geçtiğini düşündü. Konuşurlarken yüzlerini dikkatle inceledi. Bütün yaratıkların, ses çıkaran deliklerinin çevresindeki kırışıklar ve kıvrımlar, hatta oval gözleri bile birbirinin tıpatıp aynısıydı. Bir mırmikediyi diğerinden ayırabilmenin kesinlikle hiçbir yolu yoktu.

Sonunda tüm grup yeniden kapıya doğru yürümeye başladı. Uzaktan Richard, kapının ölçüsünü küçümsemişti. Ama yaklaştıkça, onun on iki–on beş metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğinde olduğunu görüyordu. Kapının yüzeyi girift ve muhteşem bir şekilde oyulmuştu ve bu sanat eserinin ana odak noktası; üst sol çeyreğinde uçan bir kuş, sağ üstte bir manna kavunu, sol alt bölümde koşan bir mırmikedi ve sağ altta ise, dağınık kalın salkım topakları halinde pamuk helvaya benzeyen bir şey olan, dört panelli bir kareydi.

Richard bu sanat eserinin önünde beğeniyle dur-

du. Önceleri, bu kapıyı, en azından çizimleri, daha önce görmüş olduğuna dair belirsiz bir his duydu, fakat kendine böyle bir şeyin mümkün olamayacağını söyledi. Ancak, parmakları oyulmuş mırmikedi şeklinin üstünde dolaşırken, belleği birden uyandı. Richard heyecanla kendisine, *Evet,* dedi, *elbette. Rama II'deki kuş ininin arkasında. Yangın da orada olmuştu.*

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Richard büyük bir yeraltı katedralini andıran bir yerin içine sokuldu. Kendini içinde bulduğu oda elli metreden yüksekti. Tabanının ana şekli, otuz metre çapında bir daireydi ve çemberin etrafında altı tane dar ve uzun çıkıntı vardı. Duvarlar göz kamaştırıcıydı. Hemen hemen her santimetrekaresinde büyük bir titizlikle ve ayrıntılara çok dikkat edilerek yaratılan oymalar ya da freskler vardı. İnsanı bunaltacak kadar fevkaladeydi.

Katedralin ortasında yüksek bir platform vardı ve bir mırmikedi onun üzerinde ayağa kalkmış konuşuyordu. Aşağıda, hepsi arka dört ayağının üstüne oturmuş ve konuşmacıyı büyük bir dikkatle izleyen bir düzine kadar mırmikedi görülüyordu.

Richard odanın içinde dolaşırken, duvarda, yerden sekiz santimetre yüksekliğinde ve bir metre kadar genişlikte bir banttaki süslemelerin düzenli bir öyküyü anlatmakta olduğunu fark etti. Richard yavaşça sanat eserini izleyerek, öykünün başlangıcı olduğunu sandığı yere ulaşıncaya kadar gitti. İlk süsleme, bir manna kavununun kabartma bir portresiydi. Sonraki üç panelde, bir şeyin kavunun içinde büyüdüğü görülüyordu. Büyüyen her neyse,

ikinci panelde çok ufacıktı, fakat dördüncü kabartmada hemen hemen kavunun içini tümüyle kaplıyordu.

Beşinci panelde iki sütlü oval gözü, yuvarlak çıkıntıları ve gözlerin altındaki küçük dairesel ağzıyla minik bir kafa, kavundan çıkmak için uğraşıyordu. Altıncı kabartmadaki bugünün ilk saatlerinde gördüklerine benzeyen genç mırmikedi, süslemeleri izlerken tahmin ettiklerini doğruluyordu. *Vay canına,* dedi Richard kendine, *demek manna kavunları mırmikedilerin yumurtası?* Düşünceleri hızla ileri uzandı. *Fakat bu çok anlamsız. Kuşlar kavunları yiyorlar... Bir yandan mırmikediler onu, bana da yiyecek olarak sunuyorlar... Neler oluyor burada?*

Richard keşfinden dolayı o kadar heyecanlanmıştı ki (ve bütün tur boyunca o koşuşturmadan son derece yorulmuştu) genç mırmikedilerin olduğu kabartmanın önünde oturdu. Mırmikedilerle kuşlar arasındaki ilişkiyi çözmeye çalıştı. Gerçi, türlerin birbirinin hayatta kalma şansını artırmak için genellikle birlikte çalıştıklarını biliyorsa da, Dünya'da mevcut böyle bir ortakyaşam aklına gelmiyordu. Fakat bir tür, yumurtası diğer türün tek besin kaynağıyken onunla nasıl dost kalabilirdi? Richard düşündüğü temel biyolojik ilkelerin kuşlar ve mırmikedilere uygulanamayacağı sonucuna vardı.

Richard, öğrendiği yeni tuhaf şeyler üzerinde düşünürken, bir grup mırmikedi onun çevresinde toplandılar ve hepsi birden ona kalkmasını işaret ettiler. Bir dakika sonra Richard, onları odanın diğer tarafındaki genişleyen bir rampadan, katedrallerinin

zemin katındaki özel bir salona doğru izliyordu.

Richard bu yaşam bölgesine girdiğinden beri ilk kez ışıklandırma soluktu. Yanındaki mırmikediler, kemerli bir tavanı olan geniş geçitte ilerlerken, yavaş, hatta saygılı davranıyorlardı. Geçidin diğer ucunda, yumuşak beyaz bir maddeyle dolu bir odaya açılan bir çift kapı vardı. Her ne kadar, uzaktan pamuğa benzeyen madde, çok sık biçimde dokunmuşsa da, o büyük beyaz hacim içinde, belirli bir düzeni olmayan biçimde dağılmış, küme veya düğümler dışında, her bir teli genellikle çok inceydi.

Richard ve mırmikediler, maddenin başladığı yerden bir metre kadar uzaktaki kapı girişinde durdular. Pamuksu ağ örgüsü, Richard'ın görebildiği kadarıyla her yana yayılmıştı. Richard onun şaşılacak kadar karmaşık olan ağsı yapısını incelerken, maddenin elementleri çok yavaş bir şekilde hareket etmeye, geçitten ağ örgüsünün içine devam eden yolun üstünden çekilmeye başladı. Hayranlıkla izlerken nabzı hızlanan Richard, *Canlı,* diye düşündü.

Beş dakika sonra, Richard'ın maddenin içine on metre kadar yürümesine ancak yetecek bir geçit açıldı. Çevresindeki mırmikedilerin hepsi pamuğumsu ağı işaret ediyorlardı. Richard başını sallamaya başladı. *Üzgünüm çocuklar,* demek istedi Richard, *fakat bu durumda hoşuma gitmeyen birşeyler var. Bu nedenle, eğer sizce bir sakınca yoksa, turun bu bölümünü pas geçmek istiyorum.*

Mırmikediler işaret edip duruyorlardı. Richard'ın seçme şansı yoktu ve bunu biliyordu. İçeriye ilk adımını atarken, *Yani bana ne yapacak?* diye kendine sordu. *Beni yiyecek mi? Tüm bunlar bunun*

için miydi? Bu hiç de mantıklı olmaz.

Geriye döndü. Mırmikediler kımıldamadılar. Richard derin bir nefes aldı ve canlı ağın içindeki tuhaf düğümlerden birine dokunabileceği bir yere kadar, on metreyi yürüdü. Düğümü dikkatle incelerken, çevresindeki madde yeniden kımıldamaya başladı. Richard hızla çevresinde döndü ve arkasındaki dar yolun kapanmakta olduğunu gördü. Bir an için çılgına dönen Richard, o yöne, geçide doğru geriye koşmak istedi, fakat bu boş yere enerji kaybından başka bir şey değildi. Ağ onu yakalamıştı ve o da kendini bırakarak, bundan sonra olacakları kabullendi.

Ağ onu sararken Richard hiç kımıldamadı. Yaklaşık bir milimetre genişliğinde, iplik gibi minik nesneler yavaş yavaş, hiç durmadan vücudunu kaplamaya başladılar. *Dur,* diye Richard düşündü, *dur. Beni boğacaksın.* Fakat, yüzlerce iplikçik çoktan başını ve yüzünü kaplamış olduğu halde, şaşılacak bir şekilde, nefes almakta hiç zorluk çekmiyordu.

Elleri hareketsiz hale getirilmeden önce Richard, kolundaki ufak nesnelerden birini çekmeye çalıştı. Hemen hemen imkânsızdı. Vücuduna dolanırlarken, iplikler aynı zamanda derisine de giriyorlardı. Bir sürü çekişten sonra, kolunun alt kısmına yapışmış olan ipliğin küçük bir bölümünü kolundan ayırmayı başardı, fakat serbest kalan yerlerde kanama vardı. Richard vücudunu inceledi ve derisinin dış katmanının altında, herhalde bir milyon kadar canlı ağ parçasının bulunduğunu tahmin etti ve ürperdi.

Richard hâlâ nasıl boğulmamış olduğuna hayret

ediyordu. Zihni ağların arasından havanın ona nasıl ulaştığını düşünürken, kafasının içinde başka bir ses işitti. *Her şeyi incelemeye çalışmayı bırak,* dedi ses, *nasıl olsa hiçbir zaman anlayamayacaksın. Hayatında bir kez, inanılmaz macerayı yaşa.*

5

Richard zaman kavramını yitirmişti. Ağ yaratığın içinde yaşadığı günler (yoksa haftalar mı?) boyunca, ara sıra yerini değiştirmişti. İlk uykularından birinde, ağ onun elbiselerini de çıkarmıştı. Richard şimdi, vücudunu saran ince ağ örgüsünün son derece güçlü desteğiyle sırt üstü yatıyordu.

Zihni, artık nasıl hayatta kaldığını etkin bir şekilde düşünmüyordu. Bir şekilde, ne zaman acıktığını veya susadığını hissetse, ihtiyaçları hemen gideriliyordu. Çıkardığı atıklar birkaç dakikada yok oluyordu. Nefes almak, tümüyle canlı ağla sarılı olmasına karşın, kolaydı.

Richard, bilinçli olduğu zamanların çoğunu, çevresindeki yaratığı incelemekle geçirdi. Eğer dikkatli bakarsa, minik nesnelerin devamlı hareket halinde olduklarını görebiliyordu. Çevresindeki ağın içindeki şekiller çok yavaş, fakat kesinlikle değişiyordu. Richard, görebildiği bir düğümün çizdiği yolu zihninden izledi. Bir yerde üç ayrı düğüm onun yakınlarına doğru gelerek başının önünde bir üçgen oluşturdular.

Ağ, Richard'la düzenli etkileşim devreleri oluşturmuştu. Her defasında, on beş yirmi dakika boyunca binlerce ipliğini ona yapışık tutuyor ve sonra birkaç saat için onu tümüyle serbest bırakıyordu. Richard ağa bağlı olmadığı zamanlarda rüya görmeden uyuyordu. Eğer ağa bağlı olmadığı durumda uyanırsa, kendisini zayıf ve halsiz hissediyordu. Fakat, iplikler yeniden çevresine dolanmaya başladığı za-

man yenilenen bir enerjinin içinde kabardığını hissediyordu.

Yaratık ağa bağlıyken gördüğü rüyalar hareketli ve canlıydı. Richard daha önceleri fazla rüya görmezdi ve Nicole'ün rüyalarıyla zihnini fazla oyalamasına da gülerdi. Fakat uykusundaki görüntüler gittikçe daha karmaşıklaşmaya, hatta bazı durumlarda daha tuhaflaşmaya başlayınca, Richard, Nicole'ün neden onlara bu kadar önem verdiğini anlamaya başladı. Bir gece rüyasında, kendisini gençlik yıllarında ve doğduğu Stradford–on–Avon'da, *Nasıl İsterseniz*'in temsilini izlerken gördü. Rosalind'i oynayan güzel sarışın kız, sahneden indi ve rüyasında kulağına fısıldayarak sordu.

"Sen Richard Wakefield misin?"

"Evet," dedi Richard.

Aktris Richard'ı öpmeye başladı. Önce yavaşça, sonra dilini ağzının içinde tahrik edici şekilde dolaştırarak daha da ihtirasla. Dayanılmaz bir arzunun içinde patladığını hisseden Richard hemen uyandı ve hem çıplaklığından, hem de ereksiyon oluşundan tuhaf bir utanç duydu. Nicole'den sık sık duyduğu bir cümleyi tekrarlayarak, ***Şimdi bütün bunlar ne anlama geliyor?*** diye merak etti.

Tutsaklığının bir döneminde Richard'ın Nicole'le ilgili hatırladığı şeyler daha açık, daha net ayrıntılıydı. Richard, hiçbir başka etki olmadan, eğer zihnini yoğunlaştırırsa, Nicole'le yaptığı tüm konuşmaları, ayrıca Nicole'ün tümcelerini vurgulamak için kullandığı yüz ifadeleri gibi öyle ayrıntıları hatırlıyordu ki, bunlara oldukça şaşırıyordu. Ağın içindeki uzayan yalnızlığında, Richard kimsesizliğin acısını çeki-

yor, canlı anılar, sevgili karısını daha da fazla özlemesine neden oluyordu.

Çocuklarla ilgili anıları da o derece keskindi. Hepsini de özlemişti, özellikle Katie'yi. Düğünden birkaç gün önce, bazı elbiselerini almak için eve geldiği zaman, o özel kızıyla yaptığı son konuşmasını hatırladı. Katie'nin morali bozuktu ve desteğe ihtiyacı vardı, fakat Richard ona yardım için hiçbir şey yapamamıştı. *Sadece ilişki kuramadık,* diye düşündü Richard. Katie'nin seksi genç kadın görüntüsü, New York'un meydanlarında koşuşturan on yaşındaki korkusuz küçük kıza dönüştü. İki resmin yan yana gelmesi, Richard'da derin bir kaybetme hissi uyandırdı. *Uyandıktan sonra, Katie'yle hiç rahat olamadım,* diye içini çekti. *Hâlâ küçük kızımı istiyordum.*

Nicole ve Katie'yle ilgili anılarının berraklığı nedeniyle, hafızasında olağanüstü bazı şeylerin oluştuğuna ikna olmuştu. Ayrıca 2174 ve 2190 arası her Dünya Kupası'nın çeyrek final, yarı final ve finallerinin kesin sonuçlarını hatırladığını keşfetti. Richard, gençliğinde, çılgın bir futbol hastası olarak, tüm bu yararsız bilgileri bilirdi. Ancak, Newton'un fırlatılmasından önceki yıllarda, beyni bir sürü yeni şeyle dolduğundan, arkadaşlarıyla yaptıkları futbol tartışmalarında en önemli Dünya kupası maçının katılımcılarını bile hatırlamakta genellikle zorluk çekerdi.

Anılarındaki görsel şekiller keskinleşmeye devam ettikçe, Richard o görüntülerle ilgili duygularını da hatırladığını fark etti. Bu sanki, aynı deneyimi yeniden yaşamak gibiydi. Uzun bir hatırlama dönemin-

de, sadece sahnede ilk seyrettiği andan itibaren Sarah Tydings'e karşı duyduğu aşırı güçlü sevgi ve hayranlığı değil, fakat aynı zamanda kur dönemlerindeki heyecanı ve ilk aşk gecelerinin dizginlenemeyen tutkusunu da anımsamıştı. O zamanlar soluksuz kalmıştı ve şimdi, bunca yıl sonra, bir sinir ağına benzeyen yabancı bir yaratık tarafından sarılmış bir haldeyken bile, Richard'ın tepkisi aynı şekilde güçlüydü.

Bir süre sonra, Richard'a sanki zihninde canlanan anılar üzerinde artık bir kontrolü yokmuş gibi gelmeye başladı. Başlangıçta, Nicole ve çocukları, hatta genç Sarah Tydings'le olan flörtünü, sadece kendisini mutlu etmek için düşünüyordu, ya da öyle olduğuna inanıyordu. Bir gün sesil* ağla yaptığı hayali konuşmalarından birinde, ***Şimdi,*** dedi, ***belleğimi tazeledikten sonra –hangi amaçla olduğunu Tanrı bilir– onların hepsini okuyormuşsun gibi geliyor.***

Richard, saatler boyunca bu zorunlu bellek okumasından, özellikle, günlerinin devamlı neşe ve yeni bilgilerle canlandığı, yaşamının Cambridge ve Uzay Akademisi bölümünden çok hoşlanmıştı. Kuantum fiziği, Kambriyen patlaması, olasılıklar ve istatistik, hatta Almanca derslerinden çoktan unutulmuş sözcükler, ona yaşamındaki mutlulukların ne kadar çoğunun öğrenme heyecanından kaynaklandığını anımsattı. Bir başka özellikle doyurucu hatırlama sürecinde, zihni hızla oyundan oyuna geçerek, on ile on yedi yaşları arasında sahnede izlediği her Shakespeare oyununu dolaştı. Richard, sahnelerin montajını tamamladığı zaman, ***İçindeki iyiyi dışarı çıkartmak için,*** diye düşündü, ***her insanın***

* Sesil (Sessile): Bir yere yapışıp yerleşmiş olan –Yerleşik oluş (Ç.N.)

kendisine güç verecek bir kahramana ihtiyacı vardır. Benim kahramını da kesinlikle William Shakespeare'di.

Bazı anılar, özellikle çocukluğuyla ilgili olanlar, acı vericiydi. Bir tanesinde, Richard yeniden sekiz yaşındaydı ve aile yemek odasında, küçük masanın yanındaki sırada oturuyordu. Masadaki hava gergindi. Onlar sessiz bir şekilde akşam yemeklerini yerlerken, sarhoş ve dünyaya kızgın olan babası onlara öfkeyle bakıyordu. Richard istemeyerek çorbasından birazını döktü ve birkaç saniye sonra babasının elinin tersi hızla yanağına çarparak onu oturduğu sıradan, korku ve şokla titrediği odanın köşesine fırlattı. Bu anı yıllardır düşünmemiş olan Richard, sinir hastası ve küfürbaz babasının yanında olduğu zaman ne kadar çaresiz ve korkulu olduğunu hatırladı.

Richard, bir gün birdenbire Rama II'deki uzun yolculuğunun ayrıntılarını hatırlamaya başladı ve güçlü bir baş ağrısı onu neredeyse körleştirdi. Kendisini tuhaf bir odada, üç veya dört tane sekiz bacaklı örümcek tarafından çevrilmiş durumda, yerde yatarken gördü. Düzinelerce sonda ve başka aygıt ona takılıyordu ve bir tür test uygulanmaktaydı.

Richard acıyla kıvranıp anı resmini mahvederek, "Dur, dur," diye bağırdı. "Baş ağrım beni öldürüyor."

Mucizevi bir şeklide, baş ağrısı azalmaya başladı ve Richard yeniden anılarında, sekiz bacaklı örümceklerin arasındaydı. Günlerce ve günlerce ona uygulanan testleri ve vücudunun içine sokulan minik yaratıkları hatırladı. Ayrıca her türlü dış uyarılar kul-

lanılarak üzerinde yapılan o tuhaf cinsel deneyleri ve boşaldığı zaman ödüllendirildiğini de hatırladı.

Richard, ailesinin onu New York'ta buldukları zaman içinde olduğu komadan çıktığından beri bir kez bile ulaşamadığı bu yeni anılar karşısında şaşırmıştı. *Şimdi sekiz bacaklı örümceklerle ilgili diğer şeyleri hatırlıyorum,* diye heyecanla düşündü. *Birbirleriyle, başlarının çevresindeki renkler kanalıyla konuşuyorlardı. Genelde dost canlısıydılar, fakat, benimle ilgili her şeyi öğrenmeye kararlıydılar. Onlar...*

Zihinsel görüntü kayboldu ve Richard'ın baş ağrısı geri döndü. Ağın iplikleri birleşmeyi az önce kesmişti. Richard bitkin düşmüştü ve çabucak uykuya daldı.

Günler boyunca birbirini izleyen anılardan sonra, okuma birden kesildi. Richard'ın zihni artık bir dış zorlama fonksiyonunca yönetilmiyordu. Ağın iplikleri uzun süreler ona bağlı kalmıyorlardı.

Olaysız bir hafta geçti. Fakat, ikinci haftada, canlı ağın içindeki diğer normal kümelerden farklı, çok daha büyük ve daha yoğun bir biçimde sarmalanmış küresel bir düğüm, Richard'ın başından yirmi santimetre uzakta oluşmaya başladı. Düğüm, yaklaşık bir basketbol topu ölçüsüne ulaşıncaya kadar büyüdü. Ve hemen bundan sonra, muazzam düğüm, Richard'ın başının çevresindeki deriden içeri girmeye başlayan yüzlerce iplikçik üretti. Richard, beynini istila etmeye başlayan iplikçiklerin neden olduğu acıyı önemsemeyerek, *Nihayet,* diye düşündü, *bütün bunların ne anlama geldiğini anlayaca-*

ğız.

Hemen, çok bulanık ve ne olduğunu anlayamadığı bir takım resimler görmeye başladı. Ancak, Richard'ın zihnindeki görüntülerin kalitesi çabuk düzeldi, çünkü ağla iletişim kurmak için akıllıca, bir ana yol geliştirmişti. Zihninde ilk görüntü belirdiği anda, Richard, günlerdir onun bellek verilerini okumakta olan ağın, yazmaya alışmamış olduğunu anlamıştı. Ayrıca ağın, Richard'ın almakta olduğu görüntülerin kalitesini ölçme olanağı da yoktu. Bir çocukken göz doktoruna gittiğinde, gözlük camlarının son ayrıntılarını belirlemek için kullandıkları iletişim örneğini hatırlayarak, Richard, ağın yayın işleminde yaptığı her değişikliğin resmi daha iyi veya daha kötü hale getirdiğini belirtmek için parmaklarını kullandı. Bu yoldan Richard kısa bir süre sonra yaratığın ona göstermek istediği şeyi "görmeyi" başardı.

İlk resimler, bir uzay aracından çekilmiş bir gezegenin görüntüleriydi. İki küçük ayı, ısı ve ışık kaynağı olan uzak, tek bir sarı yıldızıyla, bulutlarla kaplı olan bu dünyanın, sesil ağların ana gezegeni olduğu belliydi. Bunu izleyen bir grup resim, Richard'a gezegenden değişik manzaralar gösteriyordu.

Sis, sesillerin ana dünyasının her yerinde var olan bir şeydi. Görüntülerin çoğunda, sisin altında, kahverengi, kayalık olmayan, çıplak bir yüzey görünüyordu. Sadece, çıplak toprağın yeşil sıvılı göller ve okyanuslarla buluştuğu kıyılarda bir hayat belirtisi var gibi görünüyordu. Bu vahalardan birinde, Richard sadece birkaç kuş görmekle kalmadı, aynı za-

manda yaşayan başka canlıların harikulade bir karışımını gördü. Richard bu resimlerin sadece bir veya ikisini incelemek için günler harcayabilirdi. Fakat görüntülerin kontrolü onda değildi. Ağın bu iletişiminde bir amacı olduğundan emindi ve bu ilk grup resimler sadece bir başlangıçtı.

Geri kalan görüntüler, ya bir kuşu, bir manna kavununu, bir mırmikediyi, bir sesil ağını, ya da bu dörtlüyü değişik biçimlerde bir arada gösteriyordu. Richard bu resimlerin, onların ana gezegenlerindeki "normal hayat"larından alındığını ve türler arasındaki ortakyaşam genel temasına göre yayıldığını varsaydı. Çeşitli resimlerde kuşların mırmikedi ve sesil yeraltı kolonilerini, küçük hayvan veya bitkilere benzeyen şeylere karşı savundukları görülüyordu. Diğer görüntüler mırmikedilerin kuş yavrularına hizmet etmelerini ya da bir kuş yuvasına büyük miktarda manna kavunu taşıdıklarını gösteriyordu.

Richard, minik manna kavunlarını sesil yaratıkların içine gömülmüş olarak gösteren bazı resimlere şaşırmıştı. ***Neden mırmikediler buraya yumurtluyorlar?*** diye merak etti. ***Korunma için mi? Yoksa bu esrarengiz ağ bir tür düşünen plasenta mı?****

Bütün bu görüntü parçalarının Richard'ın üzerinde yarattığı tek kesin izlenim, hiyerarşik açıdan, sesillerin, diğer üçüne göre, hakim olan tür olduğuydu. Resimlerin hepsinden, hem mırmikedilerin, hem de kuşların, ağ yaratıklara saygı gösterdikleri belli oluyordu. ***Acaba bu ağlar, kuşlar ve mırmikediler için bütün önemli düşünme işlemlerini mi yerine getiriyor?*** diye Richard kendine sordu. ***Ne ka-***

* Plasenta (placenta): Bazı memelilerde, dölütün rahme bağlı olduğu ve hem beslenme için, hem de artıklarını atmak için kullandığı organ (ÇN.)

dar inanılmaz bir ortakyaşam ilişkisi... Nasıl olur da böyle bir evrim geçirebilirler?

Birbiri ardına birkaç bin resim görmüştü. İki kez tekrarlandıktan sonra, iplikler kendilerini Richard'dan ayırarak dev düğüme döndüler. İzleyen günlerde Richard genellikle yalnızdı. Ev sahibiyle ilişkisi yaşamını sürdürebilmesine yetecek kadar bağlantıyla sınırlıydı.

Ağda bir geçit açılıp, Richard haftalar önce girdiği kapıyı görünce, serbest bırakılacağını sandı. Ancak bir anlık sevinci çabucak söndü. Hareket etmek için ilk girişiminde, sesil ağ, vücudunun her yerindeki kavramasını sıkılaştırdı.

O zaman bu geçidin ne anlamı var? Richard izlerken bir mırmikedi üçlüsü kapıdan girdi. Ortadaki yaratığın iki ayağı kırıktı ve son bölümü, sanki üzerinden ağır bir araba veya kamyon geçmiş gibi ezilmişti. İki arkadaşı sakat mırmikediyi ağın içine taşıyıp oradan ayrıldılar. Birkaç saniye sonra sesil, bu yeni gelenin üstünü kaplamaya başladı.

Richard sakat mırmikediden iki metre uzaktaydı. Kendisiyle yaralı yaratık arasındaki bölge bütün iplik ve düğümlerden temizlenmişti. Richard, sesilin içinde şimdiye kadar böyle bir boşluk görmemişti. *Demek eğitimim devam ediyor,* diye düşündü. *Şimdi öğrenmem gereken nedir? Mırmikedilerin kuşların doktoru olduğu gibi, sesillerin de mırmikedilerin doktoru olduğu mu?*

Ağ, dikkatini sadece mırmikedinin yaralı bölgesi üzerinde sınırlamıyordu. Aslında, uzun bir uyanık kalma döneminde, Richard, ağın yaratığı tümüyle

kaplayan sıkı bir koza örmesini izledi. Aynı zamanda büyük düğüm, Richard'ın hemen yakınındaki yerinden, kozanın yanına göç etti.

Uykudan sonra, Richard düğümün yeniden yanına dönmüş olduğuna dikkat etti. Boşluğun ötesindeki koza da çözülmeyi tamamlamak üzereydi. Koza tamamen çözülüp, içinde mırmikediden bir iz kalmamış olduğunu görünce Richard'ın nabzı iki katına çıktı.

Richard'ın mırmikediye ne olduğunu düşünecek fazla zamanı olmadı. Birkaç dakika içinde büyük düğümün iplikleri yeniden kafasıyla birleşmişti ve başka bir resim gösterisi beyninin içinde oynuyordu. İlk gösterilen resimde kuş yaşam bölgesinin içindeki hendeğin yanında kamp kurmuş beş insan asker gördü. Yemek yiyorlardı. Yanlarında, içlerinde iki makineli tüfek de dahil olmak üzere, etkileyici bir silah sergisi vardı.

Bunu izleyen resimler insanların ikinci yaşam bölgesine saldırılarını gösteriyordu. İlk sahnelerden iki tanesi özellikle korkunçtu. Birincisinde genç bir kuş havadayken boynundan vurulmuş düşüyordu. Aynı resmin sol alt köşesinde, mutlu iki insan birbirini kutluyordu. İkinci görüntü, yeşil bölgedeki büyük bir kare deliği gösteriyordu. Deliğin içinde birkaç ölü kuşun kalıntıları görülebiliyordu. İçinde bir çift ölü kuş bulunan bir el arabasını süren bir insan, soldan toplu mezara yaklaşıyordu.

Richard, görmekte olduğu şeylerden sersemlemişti. *Bu resimler de ne demek oluyor?* diye merak etti, *Ve neden şimdi onları görüyorum?* Kendi sesil dünyasındaki bütün son olayları hızla gözden geçir-

di ve oldukça büyük bir sarsıntıyla, yaralı mırmikedinin, kendisine gösterilmekte olan her şeyi gerçekten görmüş olduğunu ve ağ yaratığın bir şekilde, bu bilgileri mırmikedinin zihninden alarak Richard'ın beynine aktardığını anladı.

Bir kez ne gördüğünü anladıktan sonra, Richard resimlere daha fazla dikkat etmeye başladı. Gördüğü istila ve soykırım karşısında son derece öfkelenmişti. Son resimlerden biri, üç insan askerin, kahverengi silindirin içindeki bir kuş konut kompleksine yaptıkları baskını gösteriyordu. Hiç kurtulan yoktu.

Bu zavallı yaratıklar ölmeye mahkûmlar, dedi Richard kendine, *ve bunu da biliyor olmalılar...*

Birden, Richard'ın gözleri yaşlarla doldu ve kendi ırkının üyelerinin sistemli bir şekilde kuşları yok etmekte olduğunu kavramasıyla, içinde, şimdiye kadar hissetmiş olduklarından çok daha derin bir üzüntü duydu. *Hayır, hayır!* diye sessizce haykırdı. *Durun, ah lütfen durun. Ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Bu kuşlar da kimyasal maddelerin bilince dönüşme mucizesinin bir sonucu. Onlar bizim gibiler. Onlar bizim kardeşlerimiz.*

İzleyen birkaç saniye boyunca Richard'ın kuşlarla olan çeşitli karşılaşmaları zihnine dolarak, gösterilmekte olan görüntüleri kovaladı. Zihni, çok zaman önce Silindirik Deniz'in üstündeki uçuşa takılarak, *Kendilerine hiçbir yararı olmadığı halde,* diye düşündü, *Onlar benim hayatımı kurtardılar. Hangi insan,* dedi kendine acı bir ifadeyle, *bir kuş için böyle iyi bir davranışta bulunurdu?*

Yaşamı boyunca Richard çok ender ağlamıştı. Fakat kuşlar için duymakta olduğu üzüntü onu kahre-

diyordu. Ağlarken, kuşların yaşam bölgesine girdiğinden beri yaşadıkları zihninden akıp geçti. Richard özellikle ona karşı davranışlarının birden değişmesini ve sonra mırmikedilerin ülkesine getirilmesini hatırladı. *Sonra bunları rehberli tur ve benim buraya bırakılmam izledi... Benimle iletişim kurmak istedikleri çok açık... Ama neden?*

O anda Richard, öyle güçlü bir duygusal patlama yaşadı ki, gözlerine yeniden yaşlar hücum etti. *Çünkü son derece çaresizler,* diye kendini yanıtladı. *Bana yardım etmem için yalvarıyorlar.*

6

Sesilin içinde yeniden büyük bir boşluk oluşmuştu. Richard, otuz küçük düğümün, boşluğun diğer tarafında, yaklaşık elli santimetre çapında bir küre oluşturmalarını dikkatle izledi. Olağandışı kalınlıkta bir iplik, her düğümü kürenin merkeziyle birleştirdi. Başlangıçta, Richard kürenin içinde hiçbir şey fark edememişti. Ancak düğüm başka bir yere ilerlediği zaman, kürenin eskiden bulunduğu yerde, yüzlerce iplikçik tarafından ağın diğer kısımlarına bağlanmış, minik yeşil bir nesne gördü.

Nesne çok yavaş büyüdü. Richard, daha sesilin içinde büyüyen şeyin manna kavunu olduğunu anlayamadan, düğüm, üç yeni yere göçünü tamamlamış, her defasında da o küresel şekli tekrarlamıştı. Richard büyük hayrete düşmüştü. Ortadan kaybolan mırmikedilerin nasıl olup da çimlenmesi bu kadar uzun süren tohumları geride bırakabildiğini anlayamıyordu. *O zaman, sadece birkaç hücreden ibaret olmalılar. Küçük, çok küçük ceninler bir şekilde burada beslenmiş...*

Ancak, bu yeni manna kavunlarının, mırmikedinin kozalandığı yere göre, sesilin neredeyse yirmi metre ötesindeki bir bölgesinde gelişmekte olduklarının farkına varınca düşünceleri kesintiye uğradı. *Yani bu ağ yaratık yumurtaları bir yerden diğerine mi taşıyor ve orada onları haftalarca elinde mi tutuyor?*

Richard'ın mantıklı zihni, kaybolan mırmikedinin bu yumurtaları bıraktığı hipotezini reddetmeye baş-

lamıştı. Yavaşça, fakat güvenli bir şekilde gözlemekte olduğu şeyin ortaya koyduğu, şimdiye kadar Dünya'da rastladıklarına oranla çok daha karmaşık bir biyolojiyle ilgili yeni bir açıklama geliştirmeye başladı. *Ya eğer,* diye kendine sordu, *manna kavunları, mırmikediler ve sesil ağın hepsi aynı türün belirimleriyse?*

Bu basit düşüncenin ortaya çıkardığı sonuçlardan sersemleyen Richard, uyanık kaldığı iki uzun dönemi ikinci yaşam bölgesinde görmüş olduğu her şeyi gözden geçirmeye harcadı. Aradaki boşluğun ötesindeki dört manna kavununun büyümesini izlerken Richard, manna kavunlarından çıkan mırmikedilerin, bir süre sonra ölmek için geriye dönerek sesil ağa yeni madde eklerken, süreci yeniden başlatacak yumurtaları döktüğü bir başkalaşım çevrimi düşündü. Gördüğü kadarıyla bu açıklamayla uyuşmayan hiçbir şey yoktu. Fakat, Richard'ın beyni, sadece böyle hassas bir başkalaşım dizisinin nasıl oluştuğuyla ilgili değil, aynı zamanda, her şeyden önce bu türlerin neden böyle karmaşık bir varlığa evrimleştiğiyle ilgili binlerce soruyla patlıyordu.

Richard'ın akademik çalışmalarının büyük bölümü, kendisinin de gururla "çetin bilim" diye adlandırdığı alanlarda olmuştu. Matematik ve fizik onun eğitiminin temel dallarıydı. İçinde haftalardır yaşamakta olduğu yaratığın olası yaşam çevrimini anlamaya çalışırken, Richard bilgisizliği karşısında şaşkınlık duydu. Biyoloji konusunda daha çok şey öğrenmiş olmayı istedi. *Onlara nasıl yardım edebilirim ki?* diye kendisine sordu. Nereden başlaması gerektiğine dair bir fikrim bile yok.

Çok sonraları, Richard, sesilin içinde kaldığı süre içinde, yaratığın sadece hafızasını okumayı öğrenmekle kalmayıp, aynı zamanda düşüncelerini yorumlamayı da öğrenip öğrenmediğini merak edecekti. Birkaç gün sonra ziyaretçileri geldi. Yeniden, Richard'ın bulunduğu yerle giriş kapısı arasında bir geçit açıldı. Dört benzer mırmikedi geçitte ilerleyerek, yanlarına gelmesi için Richard'a işaret ettiler. Onun elbiselerini de taşıyorlardı. Richard hareket etmek için davrandığı zaman, ev sahibi yaratık onu durdurmaya çalışmadı. Bacakları titriyordu, fakat giyindikten sonra, Richard, kahverengi silindirin derinliklerine uzanan koridorda mırmikedileri izlemeyi başardı.

Büyük odanın son zamanlarda değiştirildiği belliydi. Duvarlarındaki muazzam resimler henüz tamamlanmamıştı. Aslında, Richard'ın mırmikedi hocası, bitirilmiş olan bir resimdeki bazı şeyleri Richard'a gösterirken, mırmikedi zanaatçılar, duvar resminin geri kalan bölümü üstünde çalışıyorlardı. Richard'ın odadaki ilk dersleri sırasında, bir düzineye yakın yaratık duvarın geri kalan kısımlarına taslaklar yapmak veya boyamakla meşguldüler.

Duvar resimli odaya yaptığı bir tek ziyaret bile, Richard'ın buranın amacını anlaması için yeterliydi. Bütün oda, ona yabancı yaratıkların kurtarılması için gerekli bilgileri vermek için yaratılmıştı. Bu dünyadışı yaratıkların, ezilmekte ve insanlar tarafından yok edilmek üzere olduklarının bilincinde oldukları çok açıktı. Bu odadaki resimler, Richard'a onları kurtarmak için ihtiyacı olan verileri sağlamak

amacıyla yaptıkları bir girişimdi. Fakat sadece resimlerden gerekeni öğrenmeyi başarabilecek miydi?

Sanat eserleri harikuladeydi; bazen Richard, sol beyninin resimlerdeki haberleri yorumlama işini durdurup, sağ beyninin mırmikedi sanatçılarının yeteneklerini takdir etmesine izin veriyordu. Yaratıklar, dikey durumda, iki arka ayaklarının üstünde kalkarak, dört ön ellerini taslağı tamamlamak veya boyamak için birlikte kullanıyorlardı. Birbirleriyle konuşuyorlar, belli ki sorular soruyorlardı; ama odanın diğer ucundaki Richard'ı rahatsız edecek kadar fazla ses çıkarmamaya dikkat ediyorlardı.

Duvar resminin tüm ilk yarısı, yaratıkların biyolojisi hakkında bir ders kitabı gibiydi. Bu da, Richard'ın garip yaratıklar hakkındaki temel tahminlerini doğruluyordu. Ana bölümde yüzden fazla resim vardı ve bunların iki düzinesi, Richard'ın mırmikedi katedralinin içindeki duvar kabartmalarından anladıklarını, hatırı sayılır biçimde genişleterek, mırmikedi ceninin gelişmesinin çeşitli safhalarını gösteriyordu. Ceninin gelişmesini açıklayan ilk paneller odanın duvarları boyunca düz bir çizgi halinde ilerliyordu. Bu ana bölüm resimlerin altında ve üstünde, Richard'ın anlama yeteneğinin çok üstünde, destekleyici veya yardımcı resimler vardı.

Örneğin, sesil ağdan yeni çıkarılmış, fakat henüz içinde mırmikedi gelişimi olmayan bir manna kavununun resminin etrafına, onu destekleyen bir resim dörtlüsü yerleştirilmişti. Richard, bu dört ilave resmin, kendisine, filizlenme sürecinin başlaması için gerekli şartlarla ilgili özel bilgiler vermek için çizildiğine emindi. Ancak, mırmikedi sanatçıları, bilgi

aktarımı için, kendi ana gezegenlerinden sahneler kullanmışlar, gerekli şartları, sisli manzaralar, göller ve kendi yerli bitki örtülerini ve hayvan topluluklarını çizerek göstermişlerdi. Mırmikedi öğretmen bu resimleri işaret ettiği zaman, Richard sadece başını sallamıştı.

Ana bölümün üstündeki şemada, boydan boya güneşler ve aylar, zaman ölçüsü olarak kullanılmıştı. Richard düzenlemeden türün mırmikedi bölümünün yaşam süresinin, sesillerinkiyle karşılaştırıldığı zaman, oldukça kısa olduğunu anladı. Ancak, şemanın anlatmak istediği diğer şeyleri bir türlü kavrayamıyordu.

Ayrıca türlerin çeşitli evrelerindeki sayısal ilişkileri konusunda Richard'ın kafası karışmıştı. Her manna kavunundan bir mırmikedi oluştuğu belliydi (gösterilenler arasında ikiz bir örnek yoktu) ve bir sesil bir sürü manna kavunu imal edebiliyordu. Fakat sesillerin mırmikedilere oranı neydi? Resimlerden birinde büyük bir sesil içinde, her biri kozalamanın başka bir evresinde olan, bir düzine mırmikedi olduğu halde gösterilmişti. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Richard, duvar resimli odadan fazla uzak olmayan küçük bir odada uyudu. Üç ya da dört saat süren her dersinden sonra, yemek yemesine veya uyumasına izin veriliyordu. Bazen, odaya girdiği zaman, Richard, duvar resminin ikinci bölümündeki bazıları henüz tamamlanmamış resimlere bakıyordu. Bu takdirde odadaki tüm ışıklar birdenbire söndürülüyordu. Mırmikediler, önce Richard'ın biyoloji derslerini iyi öğrendiğinden emin olmak istiyorlar-

dı.

Yaklaşık on gün sonra duvar resimlerinin ikinci bölümü bitirilmişti. Richard, sonunda incelemesine izin verildiği zaman afalladı. Birçok insan ve kuşun çizimleri son derece kusursuzdu. Richard'ın kendisi de yarım düzine resimde görünüyordu. İkisi de yarı yarıya beyazlamış, uzun saç ve sakalıyla neredeyse kendisini tanıyamayacaktı. Odanın çevresinde dolaşırken, ***Bu resimlerde İsa'nın yerine geçebilirim,*** diye şaka yaptı.

Resimlerinin ikinci bölümünün bir kısmı, yaratıkların yaşam bölümünün insanlar tarafından istilasının tarihsel bir özetiydi. Burada, Richard'ın sesilin içinde gördüğü zihinsel resim gösterisinden çok daha fazla ayrıntı vardı, fakat tümüyle yeni bir şey yoktu. Ancak, devam etmekte olan kırımın korkunç ayrıntılarından duygusal açıdan bir kez daha rahatsız oldu.

Aynı zamanda, resimler zihninde ilginç bir sorunun uyanmasına yol açtı. Bu resimli duvarın üstündekiler niçin ona doğrudan doğruya sesil tarafından aktarılmamış ve bu şekilde mırmikedi sanatçılarının bu çabaları önlenmemişti? ***Belki de,*** diye Richard düşündü, ***sesil sadece hayal gücünden yoksun bir kayıt makinasıdır. Belki de bana, sadece bir mırmikedi tarafından önceden görülmüş bir şeyi gösterebiliyor.***

Resimli duvarın geri kalan kısmı, mırmikedi/sesil yaratıklarının Richard'dan yapmasını istedikleri şeyi açıkça tarif ediyordu. Resimlerinin her birinde, omuzlarında büyük mavi bir çanta taşıyordu. Çantanın önünde ve arkasında, her birinin içinde birer

manna kavunu olan ikişer büyük cep vardı. Çantanın yanlarında daha küçük iki cep vardı. Bir tanesinde on beş santimetre uzunluğunda silindirik gümüş bir tüp, diğerindeyse iki küçük kayış gibi sert kuş yumurtası.

Duvar resimleri Richard'ın yapması istenen hareketleri sırasıyla gösteriyordu. Kahverengi silindiri zemin katındaki bir çıkıştan terk edecek ve beyaz binalar halkasıyla ince kanalın diğer tarafındaki yeşil bölgede dışarı çıkacaktı. Orada, iki kuşun rehberliğinde, küçük bir denizaltı tarafından alınacağı, hendeğin kıyısına inecekti. Denizaltı bölge duvarı dibine dalacak, büyük bir su kütlesine girecek ve üstünde birçok gökdeleni olan bir adanın kıyısında suyun üstüne çıkacaktı.

Richard duvar resimlerini incelerken gülümsedi. *Demek hem Silindirik Deniz, hem de New York hâlâ yerinde,* diye düşündü. Kartal'ın, Rama'da gereksiz değişiklikler yapmadıkları hakkındaki sözlerini hatırladı. *Bu, aynı zamanda Beyaz Oda'nın da orada olduğu anlamına geliyor.*

Richard'ın kaçış bölümünü çevreleyen, bazıları yeşil bölgedeki yabancı bitki ve hayvanlar hakkında daha fazla bilgiler veren, bazıları da denizaltının nasıl kullanılacağı hakkında açık talimatlar içeren, bir sürü ek resim vardı. Richard bilgilerin en önemlisi olarak düşündüğü bu son bilgiyi Newton'dan kalan taşınabilir bilgisayarına kopya etmeye çalıştığı zaman, mırmikedi öğretmenin birden sabırsızlandığı görüldü. Richard kriz durumunun kötüleşmekte olup olmadığını merak etti.

Uzun bir uykudan sonra, ertesi gün Richard çan-

tasını sırtına aldı ve ev sahipleri tarafından sesil odasına götürüldü. Orada iki hafta önce, büyümelerini izlediği dört manna kavunu mırmikediler tarafından ağdan alınarak sırt çantasına yerleştirildi. Oldukça ağırdılar. Richard toplam yirmi kilo geldiklerini tahmin etti. Başka bir mırmikedi, büyük bir makasa benzeyen bir aleti kullanarak sesilden, içinde dört adet düğüm ve onların iplikleri dahil, silindirik bir parça kesti. Bu sesil maddesi gümüş bir tüpe yerleştirilerek, Richard'ın daha küçük yan ceplerinden birine yerleştirildi. Kuşların yumurtaları da yüklenen son parçalar oldu.

Richard derin bir nefes alarak, mırmikediler koridoru gösterirlerken, *Bu herhalde vedalaşma,* diye düşündü. Nedense, Nai Watanabe'nin, Wai diye adlandırılan, elleri üst göğüs hizasında birleştirerek hafifçe eğilmek suretiyle verilen Tai selamının, evrensel bir saygı işareti olduğu hakkındaki ısrarını hatırladı. Kendi kendine gülümseyerek, Richard, çevresini saran bir düzine kadar mırmikediye Wai selamı verdi. Mırmikedilerin her biri onu şaşkınlık içinde bırakarak, dört ön ayaklarını karınlarının önünde ikişer ikişer birleştirerek ona doğru hafifçe eğildiler.

Kahverengi silindirin derin bodrumunda yerleşim olmadığı belliydi. Sesil odasından ayrıldıktan sonra, Richard ve rehberi, özellikle giriş bölgesinde, önce bir sürü mırmikedinin yanından geçtiler. Fakat bodruma inen rampaya geldikten sonra, bir tek mırmikediye bile rastlamadılar.

Richard'ın rehberi önlerinden bir uzun bacaklı

yolladı. Uzun bacaklı, son dar tünel ve kemer biçimindeki acil çıkışı hızla geçerek yeşil alana gitti. Geri döndüğü zaman, mırmikedinin başının arkasında birkaç saniye durdu ve sonra hızla yere indi. Rehber Richard'a tünelde ilerlemesini işaret etti.

Dışarıda, yeşil bölgede, Richard, hemen havalanan iki kuş tarafından karşılandı. Kuşlardan birinin kanadında, sanki bir kurşun yağmuruna tutulmuş gibi, çirkin bir iz vardı. Richard, çevresindeki ağaçların üç ya da dört metre yüksekliğinde olduğu, oldukça sık bir ormandaydı. Işığın epeyce soluk olmasına karşın, Richard için bir patika bulmak ve önündeki kuşları izlemek pek zor olmadı. Ara sıra uzaklardan gelen seyrek silah sesleri duyuyordu.

İlk on beş dakika olaysız geçti. Ormanın sıklığı azaldı. Richard tam hendeğin kenarında denizaltıyla buluşmasına on dakika daha kaldığını tahmin ediyordu ki, hiçbir uyarı olmadan, yüz metre kadar öteden bir makineli tüfek ateş etmeye başladı, rehber kuşlardan biri yere çakıldı. Diğer kuş yok oldu. Richard askerlerin kendisine doğru geldiklerini işitince sık bir çalılığın dibine saklandı.

"İki halka garanti," dedi bir tanesi. "Belki de üç... Bununla sadece bu hafta yirmi halkam oluyor."

"Kes be adam, bu bir yarış değil. Aslında bunun sayılmaması gerek. Lanet kuş senin orada olduğunu bilmiyordu bile."

"Bu onun sorunu, benim değil. Gene de halkaları hesaba katacağım. Ah, işte orada... Kahretsin, sadece iki halkası var."

Adamlar Richard'dan on beş metre kadar uzaktaydılar. Richard beş dakikadan fazla bir süre, kımıl-

damaktan bile korkarak hareketsizce durdu. Bu arada askerler kuş cesedinin yanında durarak sigara içmeye ve savaştan bahsetmeye başladılar.

Richard sağ ayağında bir ağrı hissetmeye başlamıştı. Hangi adele fazla zorlanmışsa, onu rahatlatmak için, ağırlığını hafifçe diğer yana kaydırdı, fakat ağrı daha da arttı. Sonunda aşağı baktığı zaman, resimli duvarlarda görmüş olduğu kemirgen benzeri yaratıklardan birinin, ayakkkabısından geriye ne kalmışsa onu bitirdiğini ve şimdi ayağını ısırmaya başladığını dehşet içinde gördü. Richard ayağını sert, fakat sessiz bir şekilde sallamaya çalıştı. Tam da başarısız sayılmazdı. Kemirgen ayağını bırakmıştı, ama askerler de sesi duymuş ve onun tarafına yürümeye başlamışlardı.

Richard kaçamazdı. Bir kaçış yolu olsa bile, taşımakta olduğu ağır yük, onu askerler için kolay bir av haline getirirdi. Bir dakika sonra adamlardan biri bağırdı. "Burada Bruce, sanırım şu çalılığın içinde bir şey var."

Adam silahını Richard'a doğru çeviriyordu. "Ateş etme," dedi Richard. "Ben insanım."

İkinci asker arkadaşının yanına yeni gelmişti. "Orada yalnız başına ne bok yiyorsun?"

"Yürüyüş yapıyorum," dedi Richard.

"Deli misin sen?" dedi ilk asker. "Haydi çık oradan, sana bir göz atalım."

Richard çalıların altından yavaşça ilerledi. Loş ışıkta bile, uzun saç ve sakalı, bunlara ek olarak eğri büğrü sırt çantasıyla şaşırtıcı bir görünümü olmalıydı.

"Tanrım... kahretsin, sen kimsin?... Rütbeni belli

eden üniforman nerede?"

Diğer adam gözünü Richard'dan ayırmadan, "Bu lanet herif asker değil," dedi. "Bu kaçığın biri... Avalon'daki bakımevinden kaçıp yanlışlıkla buraya girmiş olmalı... Hey bok herif burasının tehlikeli bölge olduğunu bilmiyor musun? Öldürülebilirdin..."

"Ceplerine bak," diye ilk asker sözünü kesti. "O lanet kavunların dört tanesini taşıyor..."

Birdenbire gökyüzünden saldırdılar. Hepsi, öfkeden çıldırmış ve haykırarak saldıran toplam bir düzine kadar kuştu. İki insan asker yere devrildiler. Richard koşmaya başladı. Kuşlardan biri ilk askerin yüzüne inerek pençeleriyle onu parçalamaya başladı. Çevredeki diğer askerler gürültüyü duyup, devriyedeki arkadaşlarına yardım için koştukları zaman, silah sesleri yükseldi.

Richard denizaltıyı nasıl bulacağını bilmiyordu. Bacaklarının ve sırtındaki yükün izin verdiği bir hızla tepeden aşağıya indi. Arkasındaki silah sesleri artmıştı. Askerlerin acı dolu haykırmalarını ve kuşların ölüm çığlıklarını duydu.

Hendeği bulmuştu, fakat denizaltıdan hiçbir iz yoktu. Richard arkasında, bayırdan aşağıya inmekte olan insanların seslerini duyabiliyordu. Tam paniğe kapılmak üzereyken, sağındaki büyük çalılıktan bir kuş sesi duydu. Dört kobalt halkalı lider kuş, fazla yükselmeden onun başının üstünden uçtu ve hendeğin kıyısında sola doğru ilerledi.

Üç dakika sonra denizaltıyı buldular. İzleyen insanlar yeşil alana fırlamadan önce, gemi çoktan dalmıştı. İçeride, Richard çantasını çıkartarak ufak kontrol odasında arkasına yerleştirdi. Kuş arkadaşı-

na baktı ve birkaç cümle kuş konuşması denedi. Kuş lideri çok yavaş ve çok açık biçimde, kendi dillerinde "Hepimiz sana çok teşekkür ederiz," dedi.

Yolculuk bir saatten biraz fazla sürdü. Richard ve kuş çok az konuştular. Yolculuğun ilk bölümünde Richard kuş liderin gemiyi kullanmasını izledi. Bilgisayarına notlar aldı ve yolculuğun ikinci yarısında, kısa bir süre için, kontrolü bile aldı. Pek meşgul olmadığı zamanlarda, Richard'ın zihni, ikinci yaşam bölgesinde yaşadığı her şeyle ilgili sorular soruyordu. Her şeyden çok, bu denizaltıda, kavunlar ve sesil parçasıyla birlikte neden bir mırmikedinin değil, kendisinin bulunduğunu bilmek istiyordu. *Bir şeyi atlıyorum herhalde,* diye düşündü.

Bir süre sonra denizaltı yüzeye çıktı ve Richard artık tanıdık bir bölgedeydi. New York'un gökdelenleri karşısında heybetle yükseliyordu. Richard yüksek sesle, "Şükürler Olsun," diye bağırdı ve çantasını adaya taşıdı.

Kuş lideri denizaltıyı hemen kıyıda demirledi ve ayrılmak için hazırlandı. Çevresinde dönerek, Richard'a doğru hafifçe eğildi, sonra havalanarak kuzeye yöneldi. Kuş benzeri yaratığın uzaklaşmasını izlerken Richard, yıllar önce, Rama II'de, Nicole'le birlikte, üç kuşun onları Silindirik Deniz'in üstünden özgürlüğe taşıması için bekledikleri aynı noktada durmakta olduğunu fark etti.

7

Richard'ın New York'un yüzeyinde durduğu anda, dev silindirik uzay aracının tümü boyunca yayılmış, son derece küçük Rama alıcıları tarafından, milyarlarca ve milyarlarca veri parçacığı toplanıyordu. Bu veriler aynı anda, gene mikroskopik ölçülerde, Güney Yarımsilindiri'nin altına gömülü ana telekomünikasyon işlemcisine aktarılmak için uygun zaman gelinceye kadar, yerel veri toplama merkezlerine gönderiliyordu.

Her günün her saatinin her saniyesinde, Rama alıcıları bu yüzlerce kentilyon veri parçacığını toplar. Telekomünikasyon işlemcisinde bu veriler sınıflandırılır, elenir, çözümlenir, sıkıştırılır ve her bir parçası bir atomdan küçük kayıt aygıtlarında depolanır. Depolamadan sonra, veriler, her biri farklı bir görev yapan fakat birlikte Rama uzay aracını kontrol eden, düzinelerce değişik işlemciye geçer. İşlemciler arasında yayılan binlerce mantık dizisi, Düğüm Zekâsı'na, programlanmış düzenli veri patlamalarını hazırlamak için, veriler üzerinde çalışarak eğilimlerin özetini çıkarır ve bilgiyi sentezler.

Veri patlaması, çeşitli işlemciler tarafından seçilmiş kesin formatlara dayanan ham, sıkıştırılmış ve sentezlenmiş verilerin bir karışımından oluşur. Her patlamanın en önemli bölümü, Rama'nın değişik bölümlerinin birleşik zekâsının, görevin gelişmesiyle ilgili, önem sırasına göre özetlediği anlatı raporudur. Patlamanın geri kalan kısmı, temel olarak, ya ek arkaplan verileri, ya da özette ulaşılan sonuçları

doğrudan destekleyen, görüntüler, ölçümler veya algılayıcı çıktıları gibi destekleyici bilgilerdir.

Özet anlatıda kullanılan dil, yapı olarak matematiksel, tanımlama olarak kesin ve yüksek derecede şifrelidir. Ayrıca, her bir paragraf veya sözcüğü, yayın yapısının bir parçası olarak ve gerçek veriler göstererek, yapılan belirli bir açıklamayı destekleyen, zengin dip notlarıyla doludur. Rapor, gerçek anlamda, insanların kullandığına benzeyen, herhangi bir ilkel dile tercüme edilemez. Ancak aşağıdaki, Richard'ın New York'a ulaşmasından sonra Düğüm Zekâsı'nın almış olduğu özet raporun kaba bir tahminidir.

RAPOR Numarası 298

Gönderme Zamanı: 156 307 872 491.5116

Birinci basamak alarmdan sonra geçen zaman: 29.2873

Referanslar : Düğüm 23–419
Uzay aracı 947
Uzay Gezgini 47 249 (A ve B)
32 806
2 666

Son dönem içinde insanlar (uzay gezgini numarası 32806), kuş/sesil ortakyaşam çiftine (47249–A ve B numara) karşı başarılı bir savaş yürütmeye devam ediyorlar. Şu anda insanlar, kahverengi silindirin, daha önce kuşların yaşadığı üst bölümü dahil olmak üzere, hemen hemen tüm kuş/sesil yaşam bölgesini kontrol altına almış durumdalar. Kuşlar, insan istilasına karşı cesaretle, fakat boş yere savaştı-

lar. Acımasızca öldürüldüler ve şimdi yüzden daha az kuş kalmış durumda.

Şu ana kadar insanlar sesil bölgesinin bütünlüğünü bozmayı başaramadılar. Ancak, kahverengi silindirin alt bölümlerine inen asansör boşluklarını keşfettiler. Şimdi, insanlar sesil inine bir saldırı planlıyorlar.

Sesiller savunmasız bir tür. Yaşadıkları bölgede hiçbir silah yok. Silah kullanabilecek fiziksel beceriye sahip olan hareketli biçimleri bile tam anlamıyla şiddetten uzak. Kendilerini korktukları şey olan kaçınılmaz insan istilasından korumak için, sesiller, hareketli mırmikedilere türlerinin en yaşlısı ve en gelişmişi olan dört sesilin etrafına sağlam duvarlar inşa etmelerini emrettiler. Bu arada, yeni manna kavunu filizlenmesine artık izin verilmiyor ve inşaat işlerine katılmayan mırmikediler erken kozalandı. Eğer insanlar saldırılarını birkaç dönem daha geciktirirlerse, istilaları sırasında sadece birkaç mırmikediyle karşılaşmaları olası.

İnsan yaşam bölgesi, Rama II ve Düğüm'de gözlenen insan grubundan kesinlikle farklı özelliklerde bireyler tarafından yönetilmeye devam ediyor. Şimdiki insan liderlerinin bütün amaçları, koloninin refahını ciddi bir şekilde göz önüne almadan, sadece kişisel güçlerini korumak. Hem video mesajı, hem de aralarındaki haberci insanlara karşın, bu liderler gözlendiklerine inanmıyor olmalılar, çünkü davranışları, hiçbir şekilde, kendi yönetimlerini aşan, olanaklı değer yargıları ve ahlak yasalarını yansıtmıyor.

İnsanlar, kuş/sesil ikilisine karşı savaşı, öncelikle, dikkatleri kolonideki, gene kendilerinin başlattığı

çevresel bozulma ve yaşam standartlarındaki hızlı düşüş gibi, diğer sorunlardan başka tarafa çektiği için sürdürüyorlar. İnsan liderleri ve doğrusu kolonicilerin çoğu da, kuşların yok edilmesinden ve belki de soylarının sona erecek olmasından ötürü, hiçbir vicdan azabı duymuyorlar.

Düğüm'de bir yıldan fazla kalmış olan insan ailesinin, artık kolonideki olaylar üzerinde hiçbir etkileri yok. Birinci haberci olan kadın hâlâ hapiste, çünkü baştaki liderlerin davranışlarına karşı çıkıyor ve idam edilme tehlikesiyle karşı karşıya. Kocası kuşlar ve sesillerle birlikte yaşıyordu ve şimdi onların, insan saldırısına karşı soylarını sürdürmek için yaptıkları girişimin önemli bir parçası. Çocukları, insan kolonisinde önemli bir rol oynamak için henüz çok gençler.

Çok az bir süre önce, koca, sesil bölgesinden uzay aracının ortasındaki adaya kaçtı. Yanında hem kuş, hem de sesil ceninlerini de götürdü. Şu anda tanıdık bir çevreye yerleşmiş durumda, bu nedenle hem yaşamını sürdürmeyi, hem de diğer türlerin yavrularını büyütmeyi başarabilecek. Onun bu başarılı kaçışı, belki de birinci basamak alarmı sırasındaki, saldırgan olunmaması dileğinin bir parçasıdır. Dilek sinyalleri, sesillerin ceninlerini bir insana emanet etme konusundaki kararlarında kesinlikle etkili bir rol oynadı.

Ancak, bu dilek sinyallerinin, insanların birinin bile davranışlarını etkilediği hakkında hiçbir belirti yok. Sesiller için bilgi işlemi öncelikli çalışma olduğundan, onların dilek taleplerine uyumlu tepki vermeleri şaşırtıcı değil. Fakat insanlar, özellikle lider-

leri, yaşamlarını o kadar hareketle doldurmuşlar ki, düşünmek için çok az, eğer olursa, zamanları kalıyor.

İnsanlar ve saldırgan olunmaması dileğiyle ilgili başka bir sorun daha var. Tür olarak bireyden bireye o kadar farklılar ki, geniş çapta uygulanabilecek bir yayın paketi düzenlenemiyor. Bir sinyal dizisi, bir insan üzerinde olumlu davranış değişikliği yaratırken, başkaları üzerinde kesinlikle hiçbir etki yapmıyor. Değişik dilek tipi işlemleri şu anda yürütülüyor, fakat insanların, saldırgan olmama dileklerine bağışıklığı olan o küçük uzay gezginleri grubuna katılması uygun olur.

Uzay aracının güneyinde, sekiz bacaklı örümcekler (2666 numara) uzaydaki izole edilmiş diğer kolonilerinden hemen hemen ayırt edilemeyecek bir şekilde kolonilerini başarıyla yürütmeye devam ediyorlar. Sınırlı toprak kaynakları ve gerçek bir rekabet ortamı olmaması nedeniyle, geniş çaplı ve olası bir biyolojik değişim belirtisi gözükmüyor. Ancak, kendilerinin bir yıldız sisteminden diğerine başarıyla taşınmalarını sağlayan o belirgin genişleme potansiyelini yanlarında taşıyorlar.

İnsanlar kendi yaşam bölgelerini çevreleyen duvardan geçip, yandaki yaşam bölgesinin mührünü kırıncaya kadar, sekiz bacaklı örümcekler, uzay aracındaki diğer iki türe fazla önem vermemişlerdi. Ancak, insanlar keşiflere başladıktan sonra, sekiz bacaklı örümcekler kuzeydeki olayları gittikçe artan bir ilgiyle izlemeye başladılar. Varlıkları henüz insanlar tarafından bilinmiyor, fakat, sekiz bacaklı örümcekler, saldırgan komşularıyla olası bir karşı-

laşmaya hazırlık olarak bir acil durum planı geliştirmeye başladılar.

Tüm kuş/sesil toplumunun olası kaybı, görevin değerini büyük oranda düşürdü. Yolculukta kurtulan sesil ve kuşların, sadece sekiz bacaklı örümceklerin küçük hayvanat bahçesindekiler ve belki de, adadaki insan tarafından büyütülenler olması büyük olasılık. Belirli bir türün, geri getirilemeyecek şekilde kaybı, ikinci basamak alarmı gerektirmese de, her şeye karşın, şimdiki insan liderlerinin önceden kestirilemeyen ve yaşamı önemsemeyen tavırları, görevin daha başka ciddi kayıplardan zarar göreceğine dair devamlı kuşkular yaratıyor. Dilek çalışmaları, şu andaki liderlere karşı olan ve davranışlarıyla, gelişmenin, toprak kazancı ve saldırganlıkla olmaması gerektiğini gösteren insanlar üzerinde yoğunlaştırılacak.

8

"Benim ülkemin adı Tayland'dı. İsmi tıpkı bizim uzay aracımızınki gibi Rama olan bir kralı vardı. Büyükbabanız ve büyükanneniz –benim annem ve babam– herhalde hâlâ orada, Lamphun denen bir şehirde yaşıyorlar... İşte şurada."

Nai solmuş haritada bir noktayı gösterdi. Çocukların dikkati dağılmaya başlamıştı. ***Henüz çok küçükler,*** diye düşündü, ***ne kadar zeki çocuklar da olsalar, dört yaş için çok fazla bu beklenti.***

Haritayı katlarken, "Pekâlâ, tamam," dedi. "Dışarı çıkıp oynayabilirsiniz."

Galileo ve Kepler kalın ceketlerini giydiler, bir top alarak, kapıdan dışarıya, sokağa fırladılar. Birkaç saniye sonra teke tek futbol maçına başlamışlardı. ***Ah, Kenji,*** diye Nai düşündü. ***Seni ne kadar özlüyorlar. Bir insanın hem anne, hem de baba olmasına imkân yok.***

Nai coğrafya dersine, her zamanki gibi, Yeni Cennet'teki tüm kolonicilerin, aslında Dünya adı verilen bir gezegenden geldiklerini, çocuklara hatırlatarak başlamıştı. Nai sonra çocuklara ana gezegenlerinin bir haritasını göstermiş ve önce kıtaların ve okyanusların temel kavramları üzerinde durduktan sonra, onlara babalarının vatanı olan Japonya'yı göstermişti. Bu çalışma Nai'nin kendini ev özlemi ve yalnızlık hisleri içinde bulmasına neden olmuştu.

Hâlâ Avalon caddelerinin soluk ışıkları altındaki futbol oyununu izlerken, ***Belki de bu dersler aslında sizin için değil,*** diye düşündü, ***belki bunlar sa-***

dece benim için.

Eponine caddenin aşağısından onlara doğru geliyordu. Topu alarak çocuklara fırlattı. Nai arkadaşına gülümsedi. "Seni görmek ne güzel," dedi. "Bugün gerçekten mutlu bir yüz görmeye ihtiyacım var."

"Neyin var, Nai?" diye Eponine sordu. "Avalon'daki hayat sana zor mu geliyor? Hiç olmazsa bugün pazar. Silah fabrikasında çalışmıyorsun ve oğlanlar da merkezde değil."

İki kadın içeri yürüdüler. "Elbette yaşama şartlarının bu üzüntünün nedeni olamaz." Eponine eliyle odayı işaret etti. "Ne de olsa, üçünüze de yetecek kocaman bir odan, beş ayrı aileyle paylaştığın yarım tuvalet ve banyon var. Daha başka ne isteyebilirsin ki?"

Nai gülerek Eponine'i kucaklarken, "Çok yardımcı oldun," dedi.

Bir saniye sonra Kepler kapıda duruyordu. "Anne, anne, çabuk gel," dedi küçük çocuk. "Gene geldi... Ve Galileo'yla konuşuyor."

Nai ve Eponine kapıya döndüler. Yüzünün şekli feci şekilde bozulmuş olan bir adam, Galileo'nun yanında toprağa diz çökmüştü. Çocuğun çok korkmuş olduğu belliydi. Adam, eldivenli elinde bir kağıt tutuyordu. Kağıdın üstünde uzun saç ve sakalı olan büyük bir insan yüzü dikkatle çizilmişti.

Adam ısrarcı bir tavırla, "Bu yüzü tanıyorsun değil mi?" dedi, "Bu, Mr. Richard Wakefield, değil mi?"

Nai ve Eponine adama dikkatle yaklaştılar. Nai sert bir şekilde, "Çocukları rahatsız etmemenizi size daha önce söylemiştik," dedi. "Şimdi koğuşunuza

geri dönün, yoksa polis çağırmak zorunda kalacağız."

Adamın gözleri çılgın gibiydi. "Onu dün gece yine gördüm," dedi. "İsa'ya benziyordu, ama o Richard Wakefield'in ta kendisiydi. Ona ateş etmeye başladım ve bana saldırdılar. Beşi birden. Yüzümü parçaladılar..." Adam ağlamaya başladı.

Caddenin aşağısından bir hastane hademesi koşarak geldi ve adamı yakaladı. Adam götürülürken, "Onu gördüm," diye bağırdı. "Gördüğümü biliyorum. Lütfen bana inanın."

Galileo ağlıyordu. Nai oğlunu sakinleştirmek için eğildi. "Anne," dedi çocuk, "bu adamın gerçekten Mr. Wakefield'ı gördüğüne inanıyor musun?"

Nai, "Bilmiyorum," derken Eponine'e baktı. "Ama bazılarımız buna inanmak istiyor."

Oğlanlar sonunda odanın köşesindeki yataklarında uykuya dalmışlardı. Nai ve Eponine iki iskemlede yan yana oturdular. "Söylentilere göre çok hastaymış," dedi Eponine alçak sesle. "Ona çok az yemek veriyorlar. Mümkün olan her yoldan ona acı çektiriyorlar."

Nai gururla, "Nicole asla pes etmez," dedi. "Onun gücüne ve cesaretine sahip olmak isterdim."

"Ne Ellie'nin ne de Robert'ın altı aydır onu görmesine izin verilmiyor... Nicole bir kız torunu olduğunu bile bilmiyor."

"Ellie bana, annesini görebilmek için geçen hafta Nakamura'ya bir dilekçe daha yazdığını söyledi," dedi Nai. "Ellie için kaygılanıyorum. Şansını çok, ama çok zorluyor."

Eponine gülümsedi. "Ellie inanılmayacak kadar saf olsa da, fevkalade bir insan. Tüm koloni yasalarına uyarsa, Nakamura'nın onu rahatsız etmeyeceğine inanıyor."

"Bu şaşılacak bir şey değil... Özellikle, Ellie'nin, babasının hâlâ sağ olduğuna inandığını düşünürsen," dedi Nai. "Kaybolduğundan beri, Richard'ı gördüğünü söyleyen herkesle tek tek konuştu."

"Richard'la ilgili bütün öyküler ona ümit veriyor," dedi Eponine. "Ara sıra hepimizin biraz ümit dozuna ihtiyacımız var..."

Konuşmada bir anlık duraklama oldu. "Ya sen Eponine?" diye Nai sordu, "Kendini..."

"Hayır," diye Eponine onun sözünü kesti. "Her zaman kendime karşı dürüst oldum... Ne zaman olacağını bilmiyorum, ama yakında öleceğim... Ayrıca, neden yaşamak için savaşayım ki? Burada, Avalon'daki şartlar, Bourges'daki hapishaneden bile daha kötü. Eğer okulda birkaç çocuk da olmasa..."

İkisi birden kapının dışındaki gürültüyü aynı anda duydular. Nai ve Eponine hiç ses çıkarmadan oturdular. Eğer konuşmaları Nakamura'nın gezici biotlarından biri tarafından kaydedildiyse, o zaman...

Kapı birdenbire açılınca iki kadının yürekleri ağzına geldi. Max Pucket, tökezleyerek içeri girdi ve sırıtarak, "İkiniz de," dedi, "kışkırtıcı konuşmalar yapmaktan tutuklusunuz."

Max, büyük tahta bir kutu taşıyordu. İki kadın onu köşeye yerleştirmesine yardım ettiler. Max kalın ceketini çıkardı. "Geç geldiğim için özür dilerim

hanımlar," dedi. "Ama kendimi tutamadım."

Nai yumuşak bir sesle, "Askerler için yeni bir yiyecek yardımı mı?" dedi ve başıyla uyumakta olan ikizleri işaret etti.

Max onayladı, "Kral Japon," dedi yavaşça, "her zaman bana, ordunun midesiyle ilerlediğini hatırlatıyor."

Eponine, Max'a alaycı bir gülüşle bakarak, "Bu Napoléon'un özdeyişlerinden biri," dedi. "Arkansas'ta ondan bahsedildiğini hiç duymadığına iddiaya girerim."

"Ah, hayır," dedi Max. "Tatlı öğretmen hanımımız alaycı bir havada." Cebinden açılmamış bir paket sigara çıkartarak. "Belki de hediyesini kendime saklamalıyım."

Eponine gülerek sigaraları kapmak için zıpladı. Sahte bir boğuşmadan sonra, Max onları Eponine'e verdi. "Sağol, Max," dedi Eponine içten bir tavırla. "Artık bizlere bazı şeylerden zevk almamız için izin verilmiyor..."

Max hâlâ sırıtarak, "Bana bak," dedi, "bütün o yolu senin kendine acıyıp durmanı dinlemek için gelmedim. Avalon'a senin o güzel yüzünden esinlenmek için uğradım... Eğer canını sıkıyorsam, ben de mısır ve domateslerimi alıp..."

Nai ve Eponine aynı anda, "Mısır ve domates mi!" diye bağırarak kutuya koştular. Max kutuyu çelik bir çubukla açarken, Nai heyecanla, "Çocuklar aylardır taze yiyecek yemediler," dedi.

Max ciddi bir ifadeyle, "Bunlarla çok, çok dikkatli olun," dedi. "Yaptığım şeyin kesinlikle yasalara aykırı olduğunu biliyorsunuz. Ordu ve hükümet

yetkililerine ancak yetecek kadar taze yiyecek var. Fakat sizlerin de pirinç artığından daha iyi bir şey hak ettiğinizi düşündüm."

Eponine, Max'ı kucaklayarak, "Teşekkürler," dedi.

"Çocuklar ve ben, sana çok teşekkür borçluyuz, Max," dedi Nai. "Sana borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi bilmiyorum."

"Bir yolunu bulurum," dedi Max.

İki kadın iskemlelerine döndüler ve Max da aralarında yere oturdu. "Aklıma gelmişken," dedi, "ikinci yaşam bölgesinde Patrick O'Toole'a rastladım... Benden ikinize de selam söylememi istedi."

"O nasıl?" diye Eponine sordu.

"Dertli diyebilirim," diye Max yanıtladı. "Askere çağrıldığı zaman, Katie'nin orduyla kendisi için konuşmasına izin vermiş –Nicole veya Richard kendisiyle konuşabilselerdi, eminim ki böyle bir şey yapmazdı– ve şimdi ne gibi bir hata yaptığını anlıyor. Kendisi bir şey söylemedi, fakat sıkıntılı olduğunu hissettim. Nakamura, Nicole'ün yüzünden onu hep ön hatlarda tutuyor."

"Bu savaş neredeyse bitmedi mi?" diye Eponine sordu.

"Sanırım," dedi Max. "Fakat Kral Japon'un onun bitmesini isteyip istemediği belli değil... Askerlerin bana anlattığına göre, çok az direniş kalmış. Daha çok kahverengi silindiri düşmandan temizliyorlarmış."

Nai öne eğildi, "Silindirde başka bir akıllı yaratığın da yaşadığına dair bazı söylentiler duyduk –kuşlardan tümüyle farklı bir şey."

Max güldü, "Kim neye inanacağını biliyor ki? Televizyon ve gazeteler, Nakamura'nın istediği şeyleri söylüyorlar ve bunu da herkes biliyor. Her zaman yüzlerce söylenti olur... Ben, kendim ikinci yaşam bölgesinin içinde bazı garip hayvan ve bitkilere rastladım, yani hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

Nai esnemesini bastırdı. Max ayağa kalkarken, "Gitsem iyi olacak," dedi, "ev sahibimiz de uyusun." Eponine'e baktı. "Seninle birlikte eve kadar yürüyecek birini ister misin?"

Eponine gülümseyerek, "Bu kimin yürümek istediğine bağlı," dedi.

Birkaç dakika sonra, Max ve Eponine, kadının Avalon'un yan caddelerinden birindeki küçük küçük kulübesinin önüne gelmişlerdi. Max paylaştıkları sigarayı yere atarak ayağıyla toprağa gömdü. "Birini istersen..." diye söze başladı.

Eponine içini çekerek, "Evet, Max, elbette isterim," dedi. "Eğer birisi olacaksa, bu kesinlikle sen olurdun," ve doğrudan Max'ın gözlerinin içine bakarak, "Ama eğer yatağımı paylaşırsan, bir kez bile olsa, sonra daha fazlasını isteyeceğim ve ne kadar dikkatli olursak olalım, kötü bir şans eseri, eğer, eğer RV-41 testinden pozitif çıkarsan, kendimi asla affetmem," dedi.

Eponine gözyaşlarını gizlemek için Max'ın göğsüne yaslanarak, "Her şey için teşekkürler," dedi. "Sen iyi bir insansın, Max Puckett, belki bu çılgın dünyada kalan tek kişi."

Eponine yüzlerce şaheserle çevrilmiş olarak Paris'te bir müzenin içindeydi. Büyük bir turist grubu

müzede dolaşıyordu. Renoir ve Monet'nin şaheser beş tablosu önünde toplam kırk beş saniye harcadılar. Eponine rüyasında, "Durun," diye haykırdı. "Onları görmüş bile olamazsınız."

Kapısının çalınması, rüyasını ondan uzaklaştırdı. Ellie'nin "Biziz, Eponine," diye seslendiğini duydu. "Eğer çok erkense, daha sonra, sen okula gitmeden önce gelmeyi deneyebiliriz. Robert psikiyatri koğuşunda takılacağımızdan korktu."

Eponine uzanarak, odadaki tek iskemlenin üstünde asılı sabahlığını aldı. "Bir dakika," diye seslendi, "geliyorum."

Kapıyı arkadaşlarına açtı. Ellie'nin, hemşire üniforması üzerindeydi ve sırtında, içinde küçük Nicole'ün olduğu geçici sırt kundağı vardı. Uyuyan bebek, soğuktan korunması için, akıllıca bir şekilde pamuğa sarılmıştı.

"İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette," diye Eponine yanıtladı. ""Özür dilerim, sizi duymadım herhalde..."

"Ziyaret için saçma bir saat," dedi Ellie. "Fakat, eğer buraya sabahları gelmezsek, hastanedeki bütün işler arasında, hiç vakit bulamayız."

Birkaç saniye sonra, Dr. Turner, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Doktor, Eponine'in önünde bir tarayıcı tutuyordu ve taşınabilir ekran üstünde veriler belirmeye başlamıştı bile.

"Biraz yorgun," dedi Eponine. "Fakat psikolojik olabilir. İki ay önce kalbimin bozulma belirtileri göstermeye başladığını söylediğinden beri, her gün en az bir kez kendimi kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyorum."

Muayene süresince, Ellie, ekrana bağlı klavyeyi çalıştırdı. Muayene sırasındaki en önemli bilgilerin bilgisayara kaydedilmekte olup olmadığını kontrol etti. Eponine eğilerek ekranı görmeye çalıştı. "Yeni sistem nasıl çalışıyor Robert?"

"Sondalarda bazı başarısızlıklarımız oldu," diye yanıtladı Robert. "Ed Stafford, yetersiz kontrol nedeniyle, bunun beklenmesi gerektiğini söylüyor... ve ayrıca henüz iyi bir veri yönetim cetvelimiz yok, ama genel olarak çok memnunuz."

Ellie klavyeden başını kaldırmadan, "Bu bir kurtarıcı oldu, Eponine," dedi. "Kısıtlı parasal güç varken ve savaşın tüm yaralıları çevremizdeyken, böyle bir otomasyon olmadan RV–41 dosyalarını günlük halde tutamazdık."

"Ana tasarımda Nicole'ün uzmanlığından daha fazla yararlanabilmek isterdim," dedi Robert Turner. "Onun iç izleme sistemleri üzerinde bu kadar uzman olduğunu bilmiyordum." Doktor ekranda beliren grafikte olağandışı bir şey gördü. "Şunun bir kopyasını basar mısın canım?" dedi, "Ed'e göstermek istiyorum."

Muayene sona ererken, Eponine, "Annenle ilgili yeni bir şey duydun mu?" diye Ellie'ye sordu.

"İki gece önce Katie'yi gördük," diye Ellie yavaşça yanıtladı. "Çok zor bir gece oldu. Nakamura ve Macmillan'dan getirdiği başka bir 'anlaşma'yı görüşmek istiyordu..." Sesi zayıfladı. "Neyse, Katie Yerleşme Günü'nden önce kesinlikle mahkemenin yapılacağını söyledi."

"O, Nicole'ü görmüş mü?"

"Hayır," dedi Ellie. "Bildiğim kadarıyla kimse gö-

remiyor. Yiyeceği bir Garcia tarafından veriliyor ve aylık kontrolleri de bir Tiasso tarafından yapılıyor."

Bebek Nicole, annesinin arkasında kımıldadı ve sızıldandı. Eponine uzanarak onun yanağının açıkta kalan kısmına dokundu. "Ne de inanılmayacak kadar yumuşak oluyorlar," dedi. Aynı anda küçük kızın gözleri açıldı ve ağlamaya başladı.

Ellie, "Robert onu emzirmek için vaktim var mı?" diye sordu.

Dr. Turner saatine baktı. "Pekâlâ," dedi. "Esas olarak burada işimiz bitti... Wilma Margolin ve Bill Tucker'ın ikisi de bir sonraki blokta olduklarına göre, neden ben tek başıma onları ziyaret edip buraya geri dönmüyorum?"

"Onları bensiz halledebilir misin?"

"Biraz zorlukla," dedi Robert üzgün bir tavırla. "Özellikle zavallı Tucker."

Ellie, Eponine'e açıklayarak, "Bill Tucker yavaş yavaş ölüyor," dedi. "Yalnız ve çok acı çekiyor. Fakat hükümet ötanaziyi yasakladığından beri elimizden bir şey gelmiyor."

Birkaç dakika sonra, Dr. Turner Eponine'e, "Verilerinde ek bir zayıflama görülmüyor," dedi. "Sanırım buna şükretmeliyiz."

Eponine onu duymadı. Zihninde kendi yavaş ve acılı ölümünü hayal ediyordu. *Bu şekilde olmasına izin vermeyeceğim,* dedi kendine. *Asla. Artık işe yaramaz hale geldiğim zaman... Max bana bir silah getirir.*

"Üzgünüm Robert," dedi. "Sandığımdan fazla uyku sersemi olmalıyım. Ne demiştin?"

"Daha kötü değilsin." Robert, Eponine'i yanağın-

dan öptü ve kapıya yönelirken Ellie'ye "Yirmi dakikaya kadar dönerim," dedi.

O gittikten sonra Eponine, "Robert çok yorgun görünüyor," dedi.

"Öyle," dedi Ellie. "Hâlâ aralıksız çalışıyor... Ve çalışmadığı zamanlarda da kaygılanıyor." Ellie toprak zemine oturmuş ve sırtını kulübenin duvarına dayamıştı. Nicole, onun kolları arasında göğsünden süt emerken ara sıra mırıldanıyordu.

"Eğlenceli görünüyor," dedi Eponine.

"Yaşadığım hiçbir şeye, uzaktan da olsa benzemiyor. Verdiği zevk tarif edilemez."

Eponine'in içinden bir ses, ***Benim için değil,*** dedi, ***ne şimdi, ne de hiçbir zaman.*** Bir an için Eponine, az daha Max Puckett'a "Hayır" dememek üzere olduğu o duygusal geceyi hatırladı. İçinden derin bir acı yükseldi. Onunla mücadele etmeye çalıştı.

Konuyu değiştirerek, "Dün Benjy'yle güzel bir yürüyüş yaptık," dedi.

"Eminim bu sabah bana hepsini anlatır," dedi Ellie. "Seninle yaptığı pazar yürüyüşlerini seviyor. Benim fırsat düştükçe yaptığım ziyaretler dışında, elinde kalan tek şey o... Biliyorsun bu konuda çok minnettarım."

"Unut gitsin. Benjy'yi seviyorum. Ayrıca bana ihtiyaç duyulduğunu hissediyorum, ne demek istediğimi eğer anlıyorsan... Benjy şaşılacak kadar uyum gösterdi. 41'liler kadar ve hatta burada, silah fabrikasında çalışmak için atanan insanlar kadar şikayet etmiyor."

"Acısını saklıyor," diye Ellie yanıtladı. "Benjy herkesin sandığından daha akıllıdır... Bakımevini ke-

sinlikle sevmiyor, ama tek başına kendine bakamayacağını da biliyor. Kimseye yük olmak da istemiyor..."

Birden Ellie'nin gözleri yaşlarla doldu ve vücudu hafifçe sarsıldı. Bebek Nicole süt emmeyi keserek annesinin yüzüne baktı. "İyi misin?" diye Eponine sordu.

Ellie olumlu bir şekilde başını salladı ve herhangi bir süt sızıntısını önlemek için göğsünün yanında tuttuğu küçük pamuklu kumaşla gözlerini sildi. Nicole süt emmeye devam etti. "Acı çeken birini seyretmek yeterince üzücü," dedi Ellie. "Gereksiz acılarsa insanın yüreğini parçalıyor."

Nöbetçi dikkatle onların kimlik kağıtlarını inceledi ve arkasındaki bilgisayar konsolunun başında oturmakta olan başka bir üniformalı adama verdi. İkinci adam bilgisayarına bir giriş yaptıktan sonra belgeleri nöbetçiye geri verdi.

Kulak erimini aştıktan sonra, Ellie, "Neden," dedi, "bu adam her gün fotoğraflarımızı inceliyor? Şu son ayın içinde en az bir düzine kez, bizi kontrol noktasından kendisi geçirmiştir."

Yaşam bölgesinin çıkışından Positano'ya uzanan yolda yürüyorlardı. "Bu onun işi," diye Robert yanıtladı. "Kendisini önemli hissetmekten hoşlanıyor. Eğer bu işi her defasında bir tören haline getirmezse, o zaman onun üstümüzdeki gücünü unutabiliriz."

"Girişle biotlar ilgilenirken her şey daha düzgündü."

"Hâlâ çalışan biotlar savaş için çok önemliler...

Ayrıca, Nakamura, bir gün Richard Wakefield'in hayaletinin bir şekilde görünüp, biotların zihnini karıştıracağından korkuyor."

Birkaç saniye sessizlik içinde yürüdüler. "Babamın sağ olduğuna inanmıyorsun, değil mi sevgilim?"

Robert kısa bir duraksamadan sonra, "Hayır canım," dedi. Yanıtının kesinliğine kendisi de şaşırmıştı. "Fakat, onun sağ olduğunu sanmamama karşın, sağ olmasını umuyorum."

Sonunda Robert ve Ellie, Positano'nun dış mahallelerine gelmişlerdi. Kasabanın ortasına doğru hafif bir eğimle inen yolun iki yanına, Avrupa stili birkaç yeni ev sıralanmıştı. "Bu arada Ellie," dedi Robert, "babandan bahsederken, seninle konuşmak istediğim bir şeyi hatırladım... Sana bahsetmiş olduğum projeyi hatırlıyor musun? Hani şu Ed Stafford'un yaptığı?"

Ellie başını salladı.

"Bütün koloniyi, genel genetik gruplarına göre sınıflandırmak istiyor. Böyle bir sınıflandırmanın, tümüyle kişisel olmasına karşın, bireylerin hangi hastalıklara yakalanabileceklerine dair ipuçları verebileceğini söylüyor. Yaklaşımına tam olarak katılmıyorum –tıbbi olmaktan ziyade, çok zorlama ve sayısal gibi görünüyor– ama Dünya'da buna benzer çalışmalar yapılmış ve gerçekten benzer genleri olanların, aynı hastalıklara yakalanma eğilimleri olduğu saptanmıştı."

Ellie durarak soran bakışlarla kocasına baktı, "Benimle bunu neden konuşmak istiyorsun?"

Robert güldü. "Evet, evet," dedi. "O konuya geli-

yorum... Neyse, Ed bir ölçüm farkı saptadı. Bu, dört ana amino asidin gen içinde nasıl sıralandığına bakarak, iki bireyin birbirinden nasıl ayrıldığını gösteren sayısal bir yöntem –ve sonra Yeni Cennet'in vatandaşlarını bir deneme yapmak için gruplara ayırdı. Aslında bu ölçümün gerçekten bir anlamı yok..."

"Robert Turner," Ellie onun sözünü keserken gülüyordu. "Lütfen sadede gelir misin? Bana neyi anlatmaya çalışıyorsun?"

"Şey, garip bir durum," dedi Robert. "Ne sonuç çıkaracağımızı pek de bilmiyoruz. Ed ilk sınıflandırma yapısını kurduğu zaman, denenen bireylerden ikisi hiçbir gruba girmedi. Ama sınıfların tanımlanmasıyla biraz oynayınca, bunlardan birini içine alan sayısal bir yayılma saptadı. Fakat son bireyin amino asit zinciri, Yeni Cennet'teki diğer insanlarınkinden o kadar farklıydı ki, onu hiçbir gruba yerleştiremedi..."

Ellie, sanki kocası aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu.

Robert sıkıntılı bir şekilde, "O iki birey erkek kardeşin Benjy ve sendin," diye tamamladı. "Ve bütün grupların dışında kalan da sensin."

Otuz metre kadar sessizlik içinde yürüdükten sonra Ellie, "Bundan kaygılanmalı mıyım?" diye sordu.

Robert kaygısızca, "Sanmıyorum," dedi. "Bu herhalde, Ed'in seçtiği belirli ölçü birimindeki bir çarpıklık. Belki de bir yanlışlık yapıldı... Fakat, ceninsel gelişimin sırasında, bir şekilde, kozmik radyasyonun senin genetik yapını değiştirmiş olması büyüleyici bir şey olurdu."

Bu arada Positano'nun ana meydanına gelmişlerdi. Ellie uzanarak kocasını öptü. Biraz da ona takılarak, "Bu çok ilginç canım," dedi, "ama, kabul etmeliyim ki, bunun ne olduğunu anladığımdan emin değilim."

Meydanın çoğunu büyük bir bisiklet rafı kaplıyordu. Eskiden tren istasyonu olan yerde, şimdi iki düzine sıra ve bir o kadar sütundan oluşan park yeri yayılmıştı. Elektrikli arabaları olan hükümet liderleri dışında, herkes ulaşım için bisiklet kullanıyordu.

Yeni Cennet'teki tren seferleri, savaş başladıktan hemen sonra durdurulmuştu. Trenler, dünyadışı yaratıklar tarafından, kolonideki insan fabrikalarının yapamayacağı kadar hafif ve olağanüstü sağlam bir maddeden yapılmıştı. Bu alaşımlar birçok askeri görev için son derece değerliydi. Bu nedenle, savaşın ortalarına doğru, savunma bakanlığı, tren sistemindeki bütün vagonları resmen istemişti.

Ellie ve Robert, Shakespeare Gölü'nün kıyısında yan yana bisikletlerini sürdüler. Küçük Nicole uyanmış ve sessizce çevresindeki manzarayı seyrediyordu. Her zaman Yerleşme Günü pikniğinin yapıldığı parkı geçtiler ve kuzeye döndüler. Ellie çok ciddi bir ifadeyle "Robert," dedi. "Dün geceki uzun konuşmamız üzerinde düşündün mü?"

"Nakamura ve politika hakkındaki mi?"

Ellie, "Evet," dedi. "Seçimleri savaşın sonuna kadar erteleme bildirisine, ikimizin de karşı çıkması gerektiğine hâlâ inanıyorum... Kolonide oldukça önemli bir yerin var. Sağlık çalışanlarının çoğu seni izleyecektir... Nai, Avalon'daki fabrika işçilerinin greve bile gidebileceklerini söylüyor."

Uzun bir sessizlikten sonra, Robert, "Yapamam," dedi.

Ellie, "Neden, sevgilim?" diye sordu.

"Çünkü, işe yarayacağını sanmıyorum... Ellie, senin idealist dünyanda, insanlar prensiplere ve değerlere bağlı olarak davranırlar. Gerçekteyse, hiç de böyle olmaz. Eğer Nakamura'ya karşı çıkarsak, en olası sonuç ikimizin de hapsedilmesi olur. O zaman kızımıza ne olur? Ayrıca, RV—41 çalışmalarıyla ilgili tüm destek, zavallı insanları şimdiki hallerinden daha kötü şekilde bırakarak kaldırılır. Hastanede çalışanlar daha da eksilir... İdealist davranışımız nedeniyle çok insan acı çeker. Bir doktor olarak, bu olası sonuçları kabul edilmez buluyorum."

Ellie, Merkez Şehir'in ilk binalarından beş yüz metre uzaktaki bisiklet yolundan küçük parka doğru saptı. "Neden burada duruyoruz?" diye Robert sordu. "Bizi hastanede bekliyorlar."

"Ağaçları görmek, çiçekleri koklamak ve Nicole'ü kucaklamak için beş dakika durmak istiyorum."

Ellie bisikletten indikten sonra, Robert, ona sırtındaki bebek taşıyıcısını indirmesi için yardım etti. Sonra Ellie, kucağında Nicole olduğu halde çimenlerin üstüne oturdu. Nicole, küçük elleriyle kavradığı üç ot yaprağını incelerken, büyüklerin hiçbiri konuşmayarak onu izlediler.

Sonra, Ellie bir battaniye yayarak yavaşça kızını üstüne yatırdı. Kocasına yaklaşarak kollarını onun boynuna doladı. "Seni çok, pek çok seviyorum Robert," dedi. "Fakat bazen seninle aynı fikirde olmadığımı da söylemeliyim."

9

Hücrenin tek penceresinden gelen ışık, Nicole'ün yatağının karşısındaki toprak duvarda bir şekil yaratmıştı. Penceredeki çubuklar, üç taş oyununun karesel desenini andıran üçe üçlük kusursuz bir matris oluşturmuştu. Odasındaki ışık Nicole'e kalkma zamanının geldiğini işaret ediyordu. Üzerinde uyumakta olduğu tahta yataktan kalkarak odayı geçti ve lavaboda yüzünü yıkadı. Sonra derin bir nefes alarak başka bir gün için gücünü toplamaya çalıştı.

Nicole, yaklaşık beş aydır içinde bulunduğu son hapishanesinin, Yeni Cennet'in Hakone ve San Miguel arasındaki tarım kuşağının bir yerinde olduğundan kesinlikle emindi. Son nakli sırasında gözleri kapatılmıştı. Ancak, Nicole çabucak kendisinin kırsal alanda olduğunu anlamıştı. Ara sıra, tavanın hemen altındaki kırk santimetrekarelik pencereden, güçlü bir hayvan kokusu hücresine süzülüyordu. Ayrıca, Yeni Cennet'te gece olduğu zaman, Nicole, penceresinin dışında hiçbir yansıyan ışık görmüyordu.

Nicole parmaklarının ucunda yükselerek, birkaç gram lezzetli pirinci penceresinin içine itmeye çalışırken, *Bu son aylar en kötüsüydü*, diye düşündü. *Konuşma yok, okuma yok, egzersiz yok. Günde iki öğün pirinç ve su.* Kendisini her sabah ziyaret eden kırmızı sincap dışarıda belirdi. Nicole onu duyabiliyordu. Onu pirinci yerken görebilmek için hücresinde geriledi.

"Sen benim tek arkadaşımsın, yakışıklı dostum," diye Nicole yüksek sesle konuştu. Sincap yemeyi keserek, olası bir tehlikeye karşı her zaman hazır olarak, dinledi. "Ve sen söylediğim tek bir sözcüğü bile anlamıyorsun."

Sincap fazla kalmadı. Kendi pirinç payını yedikten sonra, Nicole'ü yalnız bırakarak oradan ayrıldı. Birkaç dakika, Nicole, sincabın durduğu yere bakarak ailesine neler olduğunu merak etti.

Altı ay öncesine, isyana teşvik suçu davasının, son dakikada, "belirsiz bir süre için ertelendiği" tarihe kadar, Nicole'e, bir saatlik bir süre için, haftada bir tek ziyaretçiye izin veriliyordu. Konuşmalara bir gardiyanın eşlik etmesine ve politika ile son olayların konuşulmasının kesinlikle yasak olmasına karşın, Ellie veya Patrick'le olan bu haftalık görüşmeleri, büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Genellikle gelen Ellie oluyordu. Her iki çocuğuyla yaptığı konuşmalardaki son derece dikkatle seçilmiş bazı sözcüklerden, Nicole, Patrick'in bir tür hükümet işine karışmış olduğunu ve ancak kısıtlı zamanlarda gelebileceği sonucunu çıkarmıştı.

Nicole, Benjy'nin düşkünler evine yerleştirildiğini ve kendisini görmesine izin verilmediğini öğrendiği zaman önce öfkelenmiş, sonra çok üzülmüştü. Ellie, annesini, şartlar göz önüne alındığında, Benjy'nin iyi olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Aralarında Katie'yle ilgili çok az konuşma geçmişti. Ne Patrick, ne de Ellie, büyük kız kardeşlerinin annesini ziyaret etmeye hiç niyeti olmadığını, annelerine nasıl açıklayacaklarını bilememişlerdi.

Bu ilk ziyaretler sırasında, her zaman en güvenli

konu Ellie'nin hamileliği oluyordu. Nicole, kızının karnına dokunurken veya onunla anne olmanın verdiği özel duygular hakkında konuşurken çok heyecanlanıyordu. Ellie, bebeğin ne kadar hareketli olduğundan bahsetse, Nicole hemen ona katılıyor ve kendi deneyimleriyle karşılaştırıyordu ("Patrick'e hamile olduğum zaman," demişti bir seferinde, "hiç yorulmamıştım. Ama, öte yanda sen, bir anne için tam bir karabasandın –uyumak istediğim zaman, gece yarılarında bile her zaman tekmeler dururdun.") Ellie eğer kendini iyi hissetmiyorsa, Nicole ona, bazı durumlarda kendisine oldukça yardımcı olan yiyecekleri veya beden hareketlerini salık veriyordu.

Ellie'nin son ziyareti, bebeğin doğum tarihinden iki ay önce olmuştu. Onu izleyen hafta da Nicole yeni hücresine nakledilmiş ve o günden beri bir tek insanla konuşmamıştı. Kendisine hizmet eden dilsiz biotlar, onun sorularını duyduklarına dair bir belirti bile göstermiyorlardı. Bir defasında, çaresiz bir anında, kendisine haftalık banyosunu yaptıran Tiasso'ya bağırarak "Anlamıyor musun?" demişti. "Kızımın geçen hafta içinde torunumu doğurmuş olması gerek. Onların iyi olup olmadıklarını öğrenmeliyim."

Daha önceki hücrelerinde, her zaman Nicole'ün okumasına izin verilmişti. Ne zaman istese ona kütüphaneden yeni kitap diskleri getirilmiş, böylece ziyaretler arasındaki günler oldukça çabuk geçmişti. Hemen hemen babasının tarihi romanlarının hepsini ve bunların yanında bazı, şiir, tarih ve çok ilgi duyduğu bazı tıp kitaplarını da yeniden oku-

muştu. Nicole özellikle, kendi hayatıyla, iki çocukluk kahramanı Jean d'Arc ve Aquitaineli Eleanor'un hayatları arasındaki paralelliği büyüleyici buluyordu. Nicole, her iki kadının da uzun ve zor hapishane dönemlerine karşın, temel davranışlarının değişmesine izin vermemelerini gördükçe kendi gücünü artırıyordu.

Taşındıktan sonra, yeni hücresinde ona hizmet eden Garcia, özel eşyalarını ve elektronik okuyucusunu geri getirmediği zaman, Nicole basit bir hata olduğunu sandı. Ancak, okuyucuyu defalarca istediği halde, bir türlü gelmeyince, okuma ayrıcalığının artık geri alındığını anladı.

Yeni hücresinde zaman, Nicole için çok yavaş geçiyordu. Her gün birkaç saat, bilinçli olarak, ileri geri dolaşarak vücudunu ve zihnini işler halde tutmaya çalışıyordu. Bu yürüyüş seanslarını organize ederek, kaçınılmaz biçimde onun yalnızlık ve üzüntü hislerinin yoğunlaşmasına yol açan, ailesiyle ilgili düşüncelerini uzaklaştırmak için, daha genel felsefi kavram ve düşüncelere yöneldi. Bu seansların sonunda, genellikle, hayatının geçmiş bir olayına odaklanıyor ve ondan yeni ve anlamlı bir sonuç çıkarmaya çalışıyordu.

Böyle bir seansta, Nicole, on beş yaşında olduğu yıllardaki bir dizi olayı çok net bir şekilde hatırladı. O sırada Nicole ve babası, Beauvois'da rahat bir hayat sürüyorlardı ve Nicole'ün okuldaki eğitimi çok parlaktı. Jean d'Arc'ın Rouen'da şehit edilmesinin 750. yılını anmak için yapılacak bir dizi törende, bakireyi canlandıracak üç kızı seçmek için ülke çapında yapılacak yarışmaya katılmaya karar verdi. Nico-

le kendini öylesine büyük bir tutku ve içtenlikle yarışmaya kaptırdı ki, babası hem heyecanlandı hem de kaygılandı. Nicole Tours'daki bölgesel yarışmayı kazandıktan sonra, Pierre bile altı hafta için romanları üzerindeki çalışmalarını, sevgili kızının Rouen'daki finallere hazırlanmasına yardım etmek için bıraktı.

Nicole, yarışmanın atletizm ve kültür bölümlerinde birinci sıradaydı. Oyunculuk değerlendirmesinde de çok yüksek puan aldı. Nicole ve babası onun seçileceğinden emindiler. Fakat kazananlar açıklandığı zaman, Nicole ikinci yedekti.

Nicole, Yeni Cennet'teki hücresinin çevresinde dolanırken, *Yıllarca,* diye düşündü, *Başarısız olduğumu düşündüm. Babamın, Fransa'nın bakır tenli bir Jean d'Arc için henüz hazır olmadığını söylemesinin bile anlamı yoktu. Kendime göre ben başarısızdım. Perişan olmuştum. Kendime olan saygım olimpiyatlara kadar geri gelmedi ve iki gün sonra da Henry beni yeniden yıktı.*

Bedeli korkunçtu, diye Nicole devam etti. *Kendime olan saygımı kaybettiğimden, yıllarca tümüyle içime kapanıktım. Sonunda kendimden memnun olabilmem için yıllar geçmesi gerekti. Ve ancak ondan sonra başkalarına karşı verici olabildim.* Düşüncelerinde bir an durakladı. *Neden çoğumuz aynı deneyimden geçmek zorundayız? Neden gençlik çok bencil ve neden yaşanacak bu kadar çok şeyin var olduğunu anlamak için önce kendimizi bulmamız gerekiyor?*

Her zaman yemeklerini getiren Garcia, akşam ye-

meğine biraz taze ekmek ve birkaç pişmemiş havuç eklediği zaman, Nicole, perhizinde bazı değişikliklerin başlamakta olduğunu düşündü. İki gün sonra Tiasso hücresine, saç fırçası, makyaj malzemesi, bir ayna ve hatta bazı parfümler getirdi. Nicole uzun ve zevk veren bir banyo yaparak aylar sonra kendini yenilenmiş hissetti. Biot tahta banyo küvetini alıp giderken Nicole'e bir not uzattı. Notta, "Yarın sabah bir ziyaretçiniz olacak," yazılıydı.

Nicole uyuyamadı. Sabah olunca arkadaşı sincapla küçük bir kız gibi çene çalarak ona o günkü buluşmayla ilgili umutlarını ve kaygılarını anlattı. İkisinin de ümitsiz durumda olduğunu kabul etmeden önce, yüzü ve saçlarıyla defalarca ilgilendi. Zaman çok yavaş geçiyordu.

Sonunda, tam öğle yemeğinden önce, koridordan hücresine doğru gelen bir insanın ayak seslerini işitti. Umutla ileri atıldı. Kızını son köşeyi dönerken görünce, "Katie," diye haykırdı.

Katie hücrenin kilidini açıp içeri girerken, "Merhaba anne," dedi. İki kadın bir süre birbirine sarıldılar. Nicole gözlerinden boşalan yaşlara engel olmaya çalışmadı.

İkisi de, hücredeki tek mobilya olan, Nicole'ün yatağına oturdular. Katie, Nicole'e yeni bir torununun olduğunu bildirerek ("Nicole des Jardins Turner," dedi, "çok gurur duymalısın,") ve sonra yirmi kadar fotoğraf çıkardı. Resimler bebeğin anne ve babasıyla çekilmiş anları, Ellie ve Benjy'yi parkın bir yerinde, Patrick'i üniformalı olarak gösteriyordu, hatta Katie'nin gece elbisesiyle çekilmiş birkaç resmi bile vardı. Nicole, gözleri dolu halde, resimleri

tek tek inceledi, birkaç kez "Ah, Katie," diye hayretle haykırdı.

Bitirdiği zaman, Nicole fotoğrafları getirdiği için kızına çok çok teşekkür etti. "Sende kalabilirler, anne," diyen Katie ayağa kalkarak pencereye yürüdü. Çantasını açarak sigara ve çakmağını çıkardı.

"Canım," dedi Nicole tereddütle, "burada sigara içmesen olur mu? Havalandırma berbat. Haftalarca kokusunu alırım."

Katie birkaç saniye annesine baktıktan sonra, sigara ve çakmağını çantasına geri koydu. O anda bir çift Garcia hücreye dışarıdan bir masa ve iki iskemle getirdiler.

Nicole, "Nedir bu?" diye sordu.

Katie gülümseyerek, "Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz," dedi. "Bu özel gün nedeniyle özel bir şey hazırlattım –şarap sosunda mantarlı tavuk."

Fevkalade kokan yemek az sonra üçüncü bir Garcia tarafından getirilerek örtülü masanın üzerine Çin porselenleri ve gümüş takımların yanına kondu. Bir şişe şarap ve iki kristal bardak bile vardı.

Nicole için sofra kurallarına uymak çok zordu. Tavuk o kadar lezzetli ve mantarlar o kadar tazeydi ki, yemeğini hiç konuşmadan yedi. Ne zaman şaraptan bir yudum alsa, Nicole, "Ummm," ya da "Bu nefis," diyordu, fakat genel olarak tabağı tertemiz oluncaya kadar konuşmadı. Artık çok az yemeye alışmış olan Katie, yiyeceğinden birkaç lokma alarak annesini izledi. Nicole yemeğini bitirdiği için bir Garcia çağırdı. Güzel bir fincan kahve içmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu.

Nicole, yemek için teşekkür ettikten sonra, sıcak

bir gülümsemeyle, "Evet, Katie," dedi, "senden ne haber? Ne işler yapıyorsun?"

Katie çirkin bir kahkaha atarak, "Hep aynı bok," dedi. "Şu anda tüm Vegas bölgesinin 'Eğlence Müdürü'yüm... Kulüplerdeki bütün gösterileri ben düzenliyorum... İş harika, ancak..." Katie, annesinin ikinci yaşam bölgesindeki savaştan haberi olmadığını hatırlayarak sustu. Nicole, "Özelliklerini takdir edebilecek bir erkek buldun mu?" diye incelikle sordu.

"Çevremde devamlı biri yok," diye Katie annesinin sorusunu yanıtlarken biraz utangaçtı, fakat birden heyecanlandı ve masanın üstünde eğilerek, "Bak anne," dedi, "buraya benim aşk hayatımı görüşmek için gelmedim... Sana bir önerim var, daha doğrusu, ailenin sana, hepimizin desteklediği bir önerisi var."

Nicole, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak kızına baktı. Onu son gördüğünden beri, iki yıldır, Katie'nin oldukça yaşlanmış olduğunu fark etti. "Anlamıyorum," dedi Nicole. "Ne gibi bir öneri?"

"Şey, bildiğin gibi, hükümet uzun süredir senin aleyhine bir dava açmaya hazırlanıyordu. Artık bu davayı açmaya hazırlar. Elbette suç isyana teşvik ve bu da zorunlu olarak idam cezasını gerektiriyor. Savcı, senin aleyhindeki delillerin çok kuvvetli olduğunu ve kesinlikle suçlu bulunacağını söyledi bize. Ancak, koloni için yaptığın eski hizmetler göz önüne alınarak, eğer 'istemeyerek isyana teşvik' ettiğini söyleyip suçunu kabul edersen, davayı düşüre..."

Nicole kesin bir ifadeyle, "Fakat ben hiçbir şey-

den suçlu değilim," dedi.

"Bunu biliyorum anne," diye Katie biraz sabırsızlık belirtisiyle yanıtladı. "Fakat biz –Ellie, Patrick ve ben– büyük olasılıkla senin suçlu bulunacağında hemfikiriz. Savcı bize, eğer sadece cezanı indirmek için suçunu kabul edersen, hemen daha iyi bir ortama götürüleceğine, yeni torunun dahil, ailenin seni ziyaret etmesine izin verileceğine söz verdi... Hatta, Benjy'nin Robert ve Ellie'yle birlikte yaşaması için yetkililerle görüşeceğini de ima etti..."

Nicole alt üst olmuştu. "Hepiniz, tutuklandığım günden beri ısrarla suçsuz olduğumu söylememe karşın, bu anlaşmayı kabul ederek suçu kabul etmemi mi istiyorsunuz?"

Katie onaylayarak, "Ölmeni istemiyoruz," dedi. "Özellikle hiçbir neden yokken."

"Bir neden yokken mi?" diye Nicole'ün gözleri birden parladı. "Yani benim bir neden olmadan öleceğimi düşünüyorsun!" Masayı iterek ayağa kalktı ve hücrenin içinde dolaşmaya başladı. Katie'den çok kendiyle konuşarak, "Ben adalet için öleceğim," dedi. "Evrenin hiçbir yerinde bunu anlayacak tek varlık bile olmasa, ben buna inanıyorum."

Katie araya girdi, "Ama anne, bu hangi amaca hizmet edecek? Çocukların ve torunun senin birlikteliğinden sonsuza kadar mahrum kalacaklar ve Benjy o iğrenç tımarhanede kalacak..."

Nicole sesini yükselterek onun sözünü kesti ve "İşte, şimdi de pazarlık başladı," dedi. "Faust'un şeytanla yaptığı anlaşmanın daha sinsi bir uyarlaması... İlkelerini terk et, Nicole ve hiçbir şekilde kanunlara aykırı hareket etmesen de, suçunu kabul et.

Ruhunu sadece dünyasal ödüller için satma. Hayır, bu çok kolaylıkla reddedilebilecek bir şey... Ailenin iyiliği için bu anlaşmayı kabul etmen isteniyor... Bir anneyi etkilemek için bundan daha çekici bir yol bulunabilir miydi?"

Nicole'ün gözleri alev alevdi. Katie çantasına uzanarak bir sigara çıkardı ve titreyen elleriyle yaktı. "Ve böyle bir teklifi bana getiren kim?" diye Nicole devam etti. Şimdi artık bağırıyordu. "Bana lezzetli yiyecekler, şarap ve ailemin resimlerini getirerek, beni elektrikli iskemleden daha çok acı vererek öldürecek olan, kendimi cezalandıracak bıçak için yumuşatmak isteyen kim? İşte, rahmimin sevgili meyvesi, kendi kızım."

Nicole birden ilerleyerek Katie'yi yakaladı. Korkmuş kızını sallarken, "Onlar için Yahuda'yı* oynama Katie," dedi. "Sen bundan çok daha iyisin. Eğer bu sahte suçlamalarla beni suçlu bulup idam ederlerse, zamanla ne yapmakta olduğumu anlayacaksın."

Katie kendini annesinin ellerinden kurtararak geriye doğru sendeledi. Sigarasından bir nefes çekerek, "Bu saçmalık, anne," dedi bir an sonra. "Tam anlamıyla saçmalık... Her zamanki, kendini üstün gören tavrını takınıyorsun... Bak, buraya sana yardıma, sana yaşama devam etmen için bir fırsat önermeye geldim. Şu lanet yaşamında bir kez de başkasını dinleyemez misin?"

Nicole, Katie'yi birkaç saniye süzdü. Yeniden konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Seni dinliyorum Katie ve duyduklarımdan hiç hoşlanma-

* Yahuda (Judas): Hz. İsa'ya ihanet eden öğrencisinin adı. Arkadaşlarına ihanet eden kimse. (ÇN.)

dım. Aynı zamanda seni izliyorum da... Bir an için buraya bana yardım etmeye geldiğine inanmadım. Bu, birkaç yıldır karakterinde görmekte olduğum değişiklikle hiç uyuşmazdı. Bütün bunların içinde senin çıkarın olmalı...

"Ayrıca, senin hiçbir şekilde Ellie ve Patrick'i temsil ettiğine de inanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, onlar da seninle birlikte gelirlerdi. Az önce, belki de çocuklarımın çok acı çekmesine neden olduğum hissine kapılarak, kafamın biraz karıştığını itiraf etmeliyim... fakat şu son birkaç dakikada burada neler olduğunu çok iyi anladım... Katie, canım Katie'm..."

Nicole ona yaklaşırken, Katie, "Bana bir daha dokunma," diye bağırdı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Ve o gurur dolu acımanı da kendine sakla..."

Hücre bir süre için sessizdi. Katie sigarasını bitirerek kendini toplamaya çalıştı. Sonunda, "Bak," dedi, "benim için ne düşündüğün umurumda bile değil, bu önemli değil, fakat, neden, anne, neden Patrick, Ellie ve hatta küçük Nicole'ü düşünmüyorsun? Bir azize olmak, onların bu yüzden acı çekmelerinden daha mı önemli?"

"Zamanla anlayacaklar," dedi Nicole.

"Zamanla," dedi Katie hiddetle, "ölmüş olacaksın. Çok kısa bir süre sonra... Buradan çıkıp Nakamura'ya bir anlaşma olmadığını söylediğim zaman, duruşma tarihinin belirleneceğini ve böylece hiçbir şansının kalmayacağını, kesinlikle en boktan bir şansının bile kalmayacağını anlamıyor musun?"

"Beni korkutamazsın, Katie."

"Seni korkutamam, sana dokunamam, hatta senin

yargına bile ulaşamam. Bütün iyi azizeler gibi, sen sadece kendi sesini dinlersin."

Katie derin bir nefes aldı. "O zaman, sanırım hepsi bu kadar... Hoşça kal anne." Kendini tutmak istemesine karşın, Katie'nin gözleri yeniden yaşardı.

Nicole ağladığını gizlemiyordu, "Güle güle Katie," dedi. "Seni seviyorum."

10

"Savunma artık kapanış konumasını yapabilir."

Nicole iskemlesinden kalktı ve masanın çevresinden dolandı. Bu kadar yorgun olduğuna şaşırmıştı. Hapisteki iki yıl onun destansı dayanıklılığını azaltmıştı.

Yavaşça dört erkek ve iki kadından oluşan jüriye yaklaştı. Ön sıradaki kadın, Karen Stolz, İsviçre'den gelmişti. Nicole, kadın ve kocasını, Beauvois'daki Wakefield evinin köşesinde sahip oldukları ve işlettikleri fırından tanıyordu.

Jürinin önünde durarak, "Tekrar merhaba Karen," dedi yavaşça. Jüri, her sırada üç kişi olmak üzere iki sıra halinde oturuyordu. "John ve Marie nasıl... Herhalde artık gençlik devresindedirler."

Mrs. Stolz oturduğu yerde kımıldadı, "İyiler Nicole," diye çok hafifçe yanıtladı.

Nicole gülümsedi, "Ve hâlâ her pazar sabahı o nefis tarçınlı küçük ekmeklerinden yapıyor musun?"

Tokmağın şaklaması mahkeme salonunda yankılandı. "Mrs. Wakefield," dedi Yargıç Nakamura, "böyle küçük sohbetler için burası uygun bir yer değil. Kapanış konuşmanız beş dakikayla sınırlı ve saat de çalışmaya başlamış durumda."

Nicole yargıca aldırmadı. Gözleri Karen Stolz'un boynundaki şahane kolyeye odaklanmış olarak, kendisiyle jüri arasındaki engelin üstünden eğildi. "Mücevherler fevkalade," dedi. "Fakat çok, çok daha fazlasını ödemiş olmalılar."

Tokmak yeniden şakladı. İki muhafız hızla Nicole'e yaklaştılar, fakat o, Mrs. Stolz'den uzaklaşmıştı bile. "Jürinin bayan ve bay üyeleri," dedi, "bütün hafta boyunca, savcının defalarca ısrar ettiği gibi, benim, Yeni Cennet'in meşru hükümetine karşı direnişi teşvik ettiğimi dinlediniz. Varsayılan davranışlarım yüzünden isyana teşvikle suçlandım. Bu davada sunulan delillerin ışığında, suçlu olup olmadığıma karar vermek zorundasınız. Bu konuda düşünürken, isyana teşviğin önemli bir suç olduğunu ve suçlu kararının zorunlu olarak ölüm cezasını da birlikte getireceğini lütfen hatırlayın.

"Kapanış konuşmasında, savcılığın bu davasının yapısını, ayrıntılı olarak incelemek istiyorum. İlk günkü ve bana yüklenen suçla hiçbir ilgisi olmayan, tanıkların dinlenmesine izin vermekle, Yargıç Nakamura'nın, koloninin önemli davalarda tanıklığın nasıl yapılacağı hakkındaki ek yasasını çiğnediğine inanıyorum..."

"Mrs. Wakefield," diye Yargıç Nakamura öfkeyle onun sözünü kesti, "size bu hafta daha önce de söylediğim gibi, mahkememde böyle saygısız yorumlara izin veremem. Bir daha benzer bir konuşma olursa, sadece sizi saygısızlığınızdan dolayı cezalandırmakla kalmayıp, kapanış konuşmanızı da sona erdireceğim."

"On gün boyunca savcılık benim cinsel ahlakımın sorgulanabileceğini ve bu nedenle de benim politik bir fesada karışması olası bir aday olduğumu söyledi. Bayanlar ve baylar, altı çocuğumun her birine gebe kalırken içinde bulunduğum olağandışı koşulları sizinle özel olarak tartışmaktan mutluluk duya-

rım. Ancak, benim geçmişteki, şimdiki, hatta gelecekteki cinsel yaşamımın, bu davayla bir ilgisi yoktur. Eğlence olarak olası değeri dışında, ilk günkü tanıklar tümüyle anlamsızdı."

Ağzına kadar dolu olan salonda birkaç kez kıkırdama oldu, fakat muhafızlar kalabalığı çabucak susturdular. "Savcılığın bir sonraki tanık takımı," diye Nicole devam etti, "kocamın fitneci çalışmalarını ima ederek saatlerce konuştular. Richard Wakefield'la evli olduğumu açıkça kabul ediyorum. Ama onun suçunun, veya böyle bir suçun olmamasının, bu dava için hiçbir önemi yoktur. Buradaki kararınızla ilgili olanlar, sadece benim fitneden suçlu olduğumu gösterecek kanıtlardır.

"Savcılık benim fesat çalışmalarımın, sonunda bu koloninin kurulmasına yol açan, video çekimine karışmaımla başladığını söylüyor. Rama'dan Dünya'ya yollanan videonun hazırlanmasına yardım ettiğimi kabul ediyorum, fakat ne 'daha başından yabancılarla gizli bir anlaşma yaptığımı', ne de bu gemiyi inşa eden dünyadışı yaratıklarla insan ırkı aleyhine bir dolap çevirmekte olduğumu kabul edebilirim.

"Dün savcının beni çapraz sorgulamasına izin verdiğim zaman belirttiğim gibi, o videonun yapılmasına katıldım, çünkü başka seçeneğim yoktu. Ailem ve ben, hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği bir zekâ ve gücün insafına kalmıştık. Onların videonun yapımındaki yardım talebine karşı çıkmamız halinde, bize karşı ters bir tepkiyle karşılaşacağımıza dair belirgin bir kaygımız vardı."

Nicole kısa bir süre için savunma masasına döne-

rek, bir bardak su içtikten sonra, yeniden jüriye döndü. "Böylece geriye, beni isyana teşvik suçundan yargılayabilmek için herhangi bir gerçek kanıt denebilecek iki olası kaynak kalıyor. Kızım Katie'nin tanıklığı ve diğeri de, hapsedildikten sora ailemin diğer üyeleriyle yaptığım çeşitli konuşmalarımın tutarsız bir biçimde birleştirildiği, dün izlediğiniz ses kaydı.

"Bu tür kayıtların ne kadar kolaylıkla saptırılıp üzerinde oynanabileceğini hepiniz bilirsiniz. Dün tanık iskemlesine oturan iki kilit ses uzmanı, otuz dakikalık bir 'zararlı kanıt' ortaya koyabilmek için, yüzlerce saat, ben ve çocuklarım arasındaki konuşmaları dinlediklerini, herhangi bir konuşmamın en çok on sekiz saniyesinin alındığını kabul ettiler. Bu kayıttaki konuşmalarımın, gerçek yerlerinin dışında kullanılması, bu işi çok hafife almak demektir.

"Kızım Katie Wakefield'in tanıklığına gelince, sadece büyük bir esefle belirtmeliyim ki, ilk konuşmasında sürekli olarak yalan söyledi. Benim, kocamın varsayılan yasadışı hareketlerinden hiçbir zaman haberim olmadı ve elbette onu böyle şeyler için desteklemedim.

"Eğer hatırlarsanız, benim yaptığım çapraz sorgulamada, Katie gerçekler konusunda şaşırdı ve sonunda tanık iskemlesine yıkılmadan önce, ilk söylediklerini reddetti. Yargıç size, kızımın son zamanlarda kolay etkilenen bir psikolojik dönem geçirdiğini, bu nedenle benim sorgulamam sırasındaki duygusal baskı nedeniyle söylediklerini göz önüne almamanızı öğütledi. Sizden Katie'nin, sadece savcının ona sorduğu sorulara verdiği yanıtları değil,

aynı zamanda, bana yüklediği fitneci davranışların belirli tarih ve yerlerini saptayabilmek için sorduğum sorulara da verdiği her yanıtı hatırlamanızı rica ediyorum."

Nicole, her biriyle dikkatle göz teması kurarak jüri üyelerine son kez yaklaştı. "Sonuçta, gerçeğin bu davanın neresinde yattığına karar vermek zorundasınız. Karşınızda, çok üzgün ve burada bulunmama neden olan bu ciddi suçlamalara bile inanamayarak duruyorum. Hem koloniye hem de insan ırkına hizmet ettim. Bana yüklenmek istenen suçların hiçbirinden suçlu değilim. Bu davanın sonucu ne olursa olsun, bu şaşırtıcı evrende mevcut güç veya zekâ, gerçeği anlayacaktır."

Dışarıdaki ışık hızla zayıflıyordu. Nicole, düşüncelere dalmış olarak hücresinin duvarına yaslanmış, bunun hayatının son gecesi mi olacağını merak ediyordu. Elinde olmadan titredi. Karar açıklandığından beri, Nicole, her gece, ertesi gün ölmeyi bekleyerek uyuyordu.

Hava karardıktan hemen sonra Garcia ona akşam yemeğini getirdi. Son birkaç gündür yemekler daha iyiydi. Izgara balığını yavaş yavaş yerken, Nicole, kendisi ve ailesinin, Pinta'dan gelen öncü grupla karşılaştıklarından beri, beş yılda olanları düşündü. *Burada yanlış giden neydi?* diye kendine sordu. *Temel hatalarımız nelerdi?*

Richard'ın sesini kafasının içinde duyabiliyordu. İnsan davranışlarına karşı her zamanki alaycılığı ve kuşkuculuğuyla, birinci yılın sonunda, Yeni Cennet'in insanlar için fazlasıyla iyi olduğunu söylemiş-

ti. "Dünya'ya yaptığımız gibi, sonunda bunu da mahvedeceğiz," demişti. "Bizim genetik yükümüz –her şey, bilirsin, bölgecilik, saldırganlık ve sürüngen davranışlar– eğitim ve aydınlanmayla üstesinden gelinemeyecek kadar güçlü. O'Toole'un kahramanlarına bak, ikisi de, İsa ve o genç İtalyan Sienalı Aziz Michael. Yok edildiler, çünkü onlar insanların akıllı şempanzelerden daha akıllıca davranmaları gerektiğini düşünüyorlardı."

Ama burada, Yeni Cennet'te, diye Nicole düşündü, *daha iyi bir dünya için o kadar fırsat vardı ki. Yaşamın temel ihtiyaçları sağlanmıştı. Evrende bizimkinin çok ötesinde bir zekânın varlığını hiç kuşkuya yol açmayacak biçimde belirten bir kanıtla kuşatılmıştık. Bu öyle bir çevre yaratmalıydı ki...*

Balığını bitirdi ve küçük çikolatalı pudingi önüne çekti. Nicole, Richard'ın çikolatayı ne kadar sevdiğini hatırlayınca gülümsedi. *Onu çok özledim,* diye düşündü. *Özellikle sohbetini ve sezi yeteneğini.*

Nicole odasına yaklaşan ayak seslerini duyunca ürktü ve derin bir korku ürpertisi vücudunda dolaştı. Ziyaretçileri, her biri birer fener taşıyan iki genç adamdı. Nakamura'nın özel polisinin üniformasını giyiyorlardı.

Adamlar hücreye çok ciddi bir tavırla girdiler. Kendilerini tanıtmadılar. Daha yaşlı olanı, belki otuzunun ortalarında, hızla bir belge çıkardı ve okumaya başladı. "Nicole des Jardins Wakefield," dedi, "isyana teşvik suçundan suçlu bulundunuz ve yarın sabah saat sekizde idam edileceksiniz. Sabah kahvaltınız altı otuzda, ilk ışıktan on dakika sonra verilecek ve sizi infazın yapılacağı odaya götürmek

üzere yedi otuzda geleceğiz. Yedi elli sekizde elektrikli iskemleye bağlanacak ve tam iki dakika sonra vücudunuza elektrik verilecek... Bir sorunuz var mı?"

Nicole'ün kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, zorlukla nefes alıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Bir sorunuz var mı?" diye polis yineledi.

Nicole çatlak bir sesle, "Senin adın ne genç adam?" diye sordu.

Adam şaşkın bir duraksamadan sonra, "Franz," diye yanıtladı.

"Franz ne?" dedi Nicole.

"Franz Bauer."

Nicole gülümsemeye çalışarak, "Evet, Franz Bauer," dedi. "ölmemin ne kadar süreceğini bana söyleyebilir misin? Elektrik verdikten sonra elbette."

"Tam olarak bilmiyorum," dedi adam biraz bocalayarak. "Neredeyse anında bilincinizi kaybedeceksiniz, birkaç saniye içinde. Fakat ne kadar uzun süreceğini bilmi..."

Nicole bayılacağını hissederek, "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi gider misiniz? Yalnız kalmak istiyorum." İki adam hücrenin kapısını açtılar. "Ah, bu arada," diye Nicole ekledi, "mümkünse bir fener bırakır mısınız? Belki bir kalem ve kağıt ya da bir elektronik not defteri?"

Franz Bauer başını sallayarak, "Üzgünüm," dedi. "Bunu yapmamız mümkün de..."

Nicole elini sallayarak onu susturdu ve hücresinin diğer ucuna yürüdü. Gücünü toplamak için derin nefesler alırken, *İki mektup,* dedi kendine. *Sadece iki mektup yazmak istedim. Bir tane Katie'ye, bir*

tane de Richard'a. Diğer herkesle son barışımı yaptım.

Polisler gittikten sonra, Nicole, uzun yıllar önce Rama II'deki çukurda nasıl açlıktan ölmeyi beklediğini düşündü. Sonra, son gününü rahatlatmak için hayatının en mutlu anları olduğunu düşündüğü anılara geçti. *Bu şimdi gerekli değil,* diye düşündü. Geçmişime ait ve şimdiye kadar tümüyle gözden geçirmediğim hiçbir olay yok ki. Bu da iki yıl hapiste kalmanın yararı.

Nicole son iki mektubunu yazamamış olmasına öfkelendiğini hissedince şaşırmıştı. Sabah bu konuyu yeniden ortaya getireceğim. Eğer yeterince gürültü yaparsam, mektupları yazmama izin verirler. O haline rağmen Nicole gülümsedi, "Pek kibar olma..." diye yüksek sesle söylendi.

Birden kan dolaşımının yeniden arttığını hissetti. Hayalinde, Nicole karanlık bir odadaki elektrik iskemlesini gördü. Üstünde oturuyordu ve başının çevresine garip bir başlık bağlanmıştı. Başlık ışımaya başladı ve Nicole öne yığıldı.

Ulu Tanrı'm, diye düşündü, *neredeysen ve her kimsen, lütfen şimdi bana biraz cesaret ver. Çok korkuyorum.*

Nicole odasının karanlığı içinde yatağında oturdu. Birkaç dakika sonra kendini daha iyi, neredeyse sakin hissetti. Ani bir ölümün nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini fark etti. *Acaba tıpkı uykuya dalıp sonra hiçlik mi yoksa yaşayan hiçbir insanın bilemeyeceği, o en son anda olan özel bir şey mi?*

Onu uzaktan çağıran bir ses vardı. Nicole titredi,

ama tam anlamıyla uyanmadı. Ses, "Mrs. Wakefield," diye yeniden seslendi.

Nicole sabah olduğunu sanarak hemen yatağında oturdu. Zihni ona artık yaşayacak iki saati kaldığını söylerken bir korku dalgasının onu sardığını hissetti. Ses, "Mrs. Wakefield," dedi, "Burada, hücrenizin dışında... Ben Amadou Diaba."

Nicole gözlerini ovuşturarak, karanlıkta kapının yanında duran şekli görmek için kendini zorladı. Odanın içinde ilerlerken, "Kim?" diye sordu.

"Amadou Diaba. İki yıl önce kalp nakli ameliyatımda Dr. Turner'a yardım etmiştiniz."

"Burada ne arıyorsun, Amadou? Ve içeri nasıl girdin?"

"Size bir şey getirmek için geldim. Gereken herkese rüşvet verdim. Sizi görmem gerekiyordu."

Adam kendisinden sadece beş metre uzakta olmasına rağmen, Nicole karanlıkta sadece onun belirsiz hatlarını seçebiliyordu. Aynı zamanda yorgun gözleri de ona oyun oynuyordu. Bir kez, gözlerini odaklamak için zorlandığında büyük–büyükbabası Omeh'i gördüğünü sandı. Hızla bütün vücudundan ani bir ürperme geçti.

"Önce açıklamalıyım," dedi Amadou. "Bir anlam ifade etmese de... çünkü ben bile hâlâ tam anlamıyla anlamış değilim. Sadece bildiğim bunu bu gece size getirmem gerektiği."

Bir an durakladı. Nicole bir şey söylemeyince, Amadou öyküsünü kısaca anlattı. "Lowell Kolonisi'ne seçilmemin ertesi günü, daha Lagos'dayken, Senoufolu büyükannemden, kendisini muhakkak görmeye gitmem gerektiği hakkında, tuhaf bir ha-

ber aldım. Büyükannemden ziyaretimin bir 'ölüm kalım meselesi' olduğunda ısrar eden ikinci mesajı da aldıktan sonra, ilk bulduğum fırsatta, ki bu iki hafta kadar sonraydı, oraya gittim.

"Büyükannemin Fildişi Sahili'ndeki köyüne gittiğim zaman, gece yarısı olmuştu. Büyükannem uyandı ve hemen giyindi. Köyümüzün büyücü hekiminin de katılmasıyla, o gece savan boyunca uzun bir yol gittik. Sonunda, hedefimiz olan Nidougou adındaki köye ulaştığımız zaman yorgunluktan tükenmiştim."

"Nidougou mu?" diye Nicole onun sözünü kesti.

"Evet," diye yanıtladı Amadou. "Neyse, orada herhalde baş şaman olan garip, pörsümüş bir adam vardı. Büyükannem ve bizim büyücü doktor Nigoudou'da kalırken, ben ve o adam, yakındaki çıplak bir dağa zorlu bir tırmanış yaparak küçük bir gölün kenarına geldik. Oraya tam güneş doğmadan ulaşmıştık. Güneşin ilk ışıkları göle vurduğu zaman, 'Bak,' dedi ihtiyar adam, 'Bilgeliğin Gölü'ne bak. Ne görüyorsun?'

"Ona, gölün bir tarafında, dipte, otuz ya da kırk kadar kavuna benzer nesne gördüğümü söyledim. Gülümseyerek, 'İşte,' dedi, 'Sen gerçekten O'sun.'

"'Ben neyin O'suyum?' diye sordum.

"Hiç yanıtlamadı. Gölün çevresinde dolanarak, kavunların suyun dibinde olduğu yere yürüdük –güneş gökyüzünde yükseldiği için artık onları görmüyorduk– ve baş şaman küçük bir şişe çıkardı. Onu suya daldırdı, ağzına bir kapak koyduktan sonra bana verdi. İhtiyar bana bir de, gölün dibindeki kavuna benzer nesnelere benzeyen küçük bir

taş verdi.

"'Bunlar ömründe alabileceğin en önemli hediyelerdir,' dedi bana.

"'Neden?' dedim.

"Birkaç saniye sonra gözleri bembeyaz oldu ve ritmik Senoufo ilahisi söyleyerek transa girdi. Bir süre dans etti ve sonra birden zıplayarak yüzmek için soğuk göle atladı.

"'Bir dakika,' diye bağırdım, 'Hediyelerinle ne yapacağım?'

"'Onları gittiğin her yere yanında götür' dedi, 'Onları kullanman gereken zamanı bileceksin.'"

Nicole kalbinin çarpmasının Amadou'nun duyabileceği kadar yüksek olduğunu düşündü. Demir parmaklıkların arasından kolunu uzattı ve Amadou'nun omzuna dokundu. "Ve dün gece," dedi, "rüyanda bir ses, belki de rüya değildi, şişe ve taşı bana getirmeni söyledi."

"Kesinlikle," dedi Amadou. Duraksadı, "Nereden biliyorsun?"

Nicole konuşamıyordu. Bütün vücudu titriyordu. Birkaç dakika sonra, Nicole nesneleri avucunda hissettiği zaman, dizleri o kadar halsizdi ki, yere düşeceğini sandı. Amadou'ya teşekkür etti ve yakalanmadan gitmesini istedi.

Yavaşça hücreyi aşarak yatağına geldi. *Olabilir mi? Ve nasıl olabilir? Bütün bunlar bir şekilde başından beri biliniyor muydu? Dünya'da manna kavunları?* Nicole'ün sinir sistemi aşırı yüklüydü. *Kontrolümü kaybettim,* diye düşündü, *henüz şişedeki sıvıyı bile içmedim.*

Sadece şişe ve taşı tutmak bile Nicole'e, Rama

II'deki çukurun dibinde yaşadığı hayali bütün canlılığıyla hatırlatmıştı. Nicole şişeyi açtı. İki derin nefes aldı ve aceleyle içindekini içti.

İlk önce hiçbir şey olmadığını sandı. Çevresindeki karanlık değişmiyormuş gibi görünüyordu. Sonra birden, hücrenin ortasında büyük bir turuncu top oluştu. Tüm karanlığa ışıklar saçarak patladı. Onu kırmızı bir top izledi. Sonra mor bir tane. Nicole mor patlamanın parlaklığından irkilmişken, penceresinin dışında yüksek bir kahkaha duydu. O yöne doğru baktı. Hücre kayboldu. Nicole dışarıda bir tarladaydı.

Karanlıktı, ama Nicole nesnelerin ana hatlarını görebiliyordu. Nicole, uzaklardan kahkahayı yeniden duydu. *Amadou,* dedi zihninde. Nicole tarla boyunca müthiş bir hızla koştu. Adamı yakalıyordu. Nicole ona yaklaşırken, adamın yüzü değişti. Artık Amadou değildi, Omeh'ti.

Omeh tekrar güldü ve Nicole durdu. *Ronata,* diye seslendi. Yüzü büyümeye başlamıştı. Büyüyor, durmadan büyüyordu, bir araba kadar büyümüştü, sonra da bir ev kadar oldu. Kahkahası sağır ediciydi. Omeh'in yüzü, gecenin karanlığında yükselen, gitgide yükselen muazzam bir balondu. Bir kahkaha daha attı ve balon yüzü, Nicole'ü sağanak gibi boşalan su altında bırakarak patladı.

Nicole sırılsıklam olmuştu. Nicole suyun altında kalmıştı. Suyun altında yüzdü. Su yüzeyine çıktığı zaman, Fildişi Sahili'nde, yedi yaşında bir kızken, Poro sırasında dişi aslanla karşılaştığı vaha gölündeydi. Aynı aslan havuzun çevresinde dolanıyordu. Nicole yeniden küçük bir kızdı. Çok korkmuştu.

Annemi istiyorum, diye düşündü Nicole. *Şimdi uzan ve dinlen... kutsansın uykun senin*, diye diye şarkı söyledi. Nicole sudan çıkmak için yürümeye başladı. Dişi aslan onu rahatsız etmedi. Nicole hayvana bir kez daha baktı ve aslanın yüzü, annesinin yüzüne dönüşmüştü. Nicole annesini kucaklamak için koştu. Bunun yerine, Nicole'ün kendisi, Afrika savanının ortasındaki vaha gölünün çevresinde dolanan bir aslan oldu.

Şimdi, artık havuzun içinde yüzen, hepsi çocuk, altı yüzücü vardı. Dişi aslan Nicole, Brahms'ın ninnisini söylerken, çocuklar birer birer sudan çıktılar. Önce Genevieve, sonra Simone, Katie, Benjy, Patrick ve Ellie. Her biri yanından geçerek savana doğru yürüdüler. Nicole peşlerinden koştu.

Nicole, tıka basa dolu bir stadyumun içinde koşuyordu. Tekrar genç ve atletik bir insan olmuştu. Son atlayışını yapacağı duyuruldu. Üç adım atlama koşu yolunun başına giderken, Japon bir hakem yanına yaklaştı. Gelen Toshio Nakamura'ydı. Kaşlarını çatarken, ***Faul yapacaksın***, dedi.

Nicole çizgiye yaklaşırken kendisini uçuyormuş gibi hissetti. Çizgiye kusursuz bir şekilde bastı, zıplayarak havada süzüldü, dengeli bir sıçrama gerçekleştirerek, kum havuzunun çok ötelerine güçlü bir şekilde atladı. İyi bir atlama yaptığını biliyordu. Eşyalarını bıraktığı yere zıplayarak gitti. Babası ve Henry, onu kucaklamak için oraya geldiler. İkisi birden, *İyiydin*, dediler, *çok iyiydin*.

Şeref kürsüsüne altın madalyayı Jean d'Arc getirdi ve Nicole'ün boynuna taktı. Aquitaineli Eleanor ona bir düzine gül verdi. Kenji Watanabe ve Yargıç

Mishkin yanında durarak onu kutladılar. Spiker, Nicole'ün atlayışının yeni dünya rekoru olduğunu duyurdu. Kalabalık ayağa kalkmış onu alkışlıyordu. Nicole karşısındaki çehre denizine baktı ve kalabalığın yalnız insanlardan oluşmadığını fark etti. Kartal oradaydı, özel bir bölümde, sekiz bacaklı örümceklerin yanında duruyordu. Herkes, kuşlar ve incecik dokunaçları olan küresel yaratıklar ve devasa bir çanağın içinde pencereye yapışmış olan pelerinli yılan balıkları bile, onu selamlıyordu. Nicole hepsine el salladı.

Kolları kanatlara dönüştü ve Nicole uçmaya başladı. Nicole şimdi Yeni Cennet'in tarım bölgesinin çok yukarılarında süzülüyordu. Aşağıya, hapsedildiği binaya baktı. Nicole batıya dönerek Max Puckett'ın çiftliğini buldu. Gece yarısı olmasına rağmen Max dışarıdaydı ve ambarlarından birine bir ilave yapmakla meşgul görünüyordu.

Nicole Vegas'ın parlak ışıklarına yönelerek batıya doğru uçmaya devam etti. Binalar kompleksine gelince alçaldı ve büyük gece kulüplerinin arkasında birer birer uçmaya başladı. Katie arka kapılardan birinde basamaklara tek başına oturmuştu. Ellerini yüzüne kapatmıştı ve vücudu sarsılıyordu. Nicole onu avutmak istedi, fakat çıkarabildiği tek ses gecenin karanlığında bir şahin çığlığıydı. Katie şaşkın bir şekilde yukarıya baktı.

Nicole Positano'ya, yaşam bölgesinin çıkış kapısına uçtu ve dış kapının açılmasını bekledi. Şahin, nöbetçiyi şaşırtarak, Yeni Cennet'ten ayrıldı. Bir dakikadan az bir süre sonra Avalon'a ulaşmıştı. Robert, Ellie, küçük Nicole ve hatta bir hademe, hepsi Benjy'nin koğuşundaydılar. Gece yarısı onların

hepsinin neden uyanık oldukları hakkında Nicole'ün hiçbir fikri yoktu. Onlara bağırdı. Benjy pencereye yaklaşarak karanlığı süzdü.

Nicole, bir sesin kendisini çağırdığını işitti. Ses çok zayıftı ve güneyden, uzaktan geliyordu. İnsanların dış duvarda açtıkları aralıktan geçerek, hızla ikinci yaşam bölgesine girdi. Dairesel bölgeyi hızla geçip, mazgalı bulduktan sonra, içerideki yeşil bölgenin üstüne süzüldü. Artık sesi duymuyordu. Fakat Nicole, oğlu Patrick'in diğer askerlerle birlikte, kahverengi silindirin yakınlarında kamp kurmuş olduğunu gördü.

Dört kobalt halkası olan bir kuş onu havada karşıladı. *O artık burada değil*, dedi, *New York'u dene*. Nicole hızla ikinci yaşam bölgesinden çıkarak Ana Düzlük'e döndü. Sesi yeniden duydu. Yukarıya, yukarıya, daha yükseğe, daha yükseğe çıktı. Şahin Nicole zorlukla nefes alıyordu.

Kuzey Yarımsilindiri'ni çevreleyen duvarı aşarak güneye doğru uçtu. Silindirik Deniz altındaydı. Ses şimdi daha belirgindi. Bu Richard'dı. Şahin kalbi çılgınca atıyordu.

Richard kıyıda, gökdelenlerin altında durmuş ona el sallıyordu. *Bana gel, Nicole*, dedi Richard'ın sesi. Karanlığa rağmen onun gözlerini görebiliyordu. Nicole aşağıya uçtu ve Richard'ın omzuna kondu.

Çevresi karanlıktı. Nicole yeniden hücresine dönmüştü. Penceresinin hemen dışında uçan bir kuş sesi mi duymuştu? Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

Küçük odada yürüdü. *Teşekkürler, Amadou*, dedi, *ya da Omeh*, gülümsedi, *veya Tanrı'm*.

Nicole yatağına uzandı. Birkaç saniye sonra uyumuştu.

Onu keşfedenler tarafından Rama adı verilen dev uzay aracı üçüncü kez, bir grup insan kolonicinin yerleşmesi amacıyla, yıllar sonra Güneş Sistemi'ne yeniden dönmektedir...

"Gerçek bir başarı...

Rama Bahçesi

bize kendisinden beklediğimiz her şeyi veriyor... Ramalılara ve onların gizemlerine görkemli bir biçimde yaklaştırılıyoruz."

Locus

